

Giới thiệu Anh Chỉ Là Một

Tên gốc: Ta đem ô chân phán cho người

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Đô thị tình duyên

Số chương: 83 chương chính văn

Edit: Team Cookie Choux

Giang Tinh Tinh chỉ là một tiểu tiểu nhân vật, hàng ngày cô đều chạy đến làm việc ở đoàn phim, nhờ vậy nhận được com hộp qua ngày. Cuộc sống khó khăn, cần nhà lắm lắm ưt. Ông trời dường như mắt giắt giắt, thấy cô nghèo đói, cho cô một "tiểu chó săn [1]" để nhét.

Anh ta không có nhà để về, cũng không hay nói nhảm

Giang Tinh Tinh mềm lòng, cẩn thận chăm sóc anh ta, ngày nào cũng chạy đến đoàn làm phim nhận com hộp, chia cho anh ta một nửa.

Sau này, chân của Giang Tinh Tinh cũng chia ra một nửa.

Mấy tháng sau, người đàn ông này mất tích, Giang Tinh Tinh đau lòng rất lâu.

Một ngày, Giang Tinh Tinh bị người ta đưa đến phòng ngủ của một căn nhà lớn, nằm trên chiếc giường kingsize xa hoa. Trên bàn com là bữa sáng rực rỡ muôn màu đủ tiêu chuẩn, nhìn ra ngoài cửa sổ là biển xanh bao la.

Giang Tinh Tinh ngấy ra vài giọt, gạt mình cho rằng mình đang nằm mơ.

Lúc này, một người đàn ông chỉ quấn một chiếc khăn màu trắng ra khỏi phòng tắm

Người đàn ông này có vầng trán cao, bề ngoài tuấn tú, bên dưới là xương quai xanh đẹp đẽ cùng từng múi cơ bụng như những viên chocolate.

Người đàn ông này đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm eo Giang Tinh Tinh

Anh ta ghé sát vào tai cô, giọng nói gợi cảm: "Ngủ xong lên quên mất anh, hửm?"

...

Nghe đồn Thương Giốc - người thừa kế gia tộc số một thành phố Giang là người thanh tâm quả dục [2], kiểu ngạo thật trọng.

Từ đó về sau, Giang Tinh Tinh trở thành vợ trên danh nghĩa của anh ta.

Không phải là "trên danh nghĩa" sao, àm i ngại cùng nhau là cái dạng gì?

Này này, ai cho anh coi áo, có cơ bụng tám múi với đường nhân ngư [3] là rất giỏi sao!

Thương Giốc kéo cổ áo sơ mi, lạnh mặt nhào đến, môi mòng khê mở...

Đừng nhúc nhích, ngoan một chút.

#Đánh thức mỹ nhân đang ngủ, chỉ cần một cái hôn đủ tiêu chuẩn #

Tổng tài bá đạo hại mặt thật trọng lý dưới sỏi x thiếu nữ ngược mệnh đáng yêu đầy năng lượng

[1] Tiểu chó săn (ngôn ngữ mạng): là một từ dùng để hình dung những người đàn ông có vẻ ngoài khôi ngô, ngang ngược khó chiều, dù tuổi không lớn nhưng có thể mang lại cho nữ giới cảm giác an toàn, cụ thể là chỉ tổng tài bá đạo, quan trọng là còn trẻ.

[2] Thanh tâm quả dục: sống thanh thản, loại bỏ dục.

[3] Đường nhân ngư: Hai đường tam giác từ hông kéo xuống bộ phận sinh dục của đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Người thừa kế đi lạc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: *Nhuộc Vỹ*

Beta: *Quanh*

Tường đồ liễu xanh ngời kyu ly, trong cung cấm.

Giang Tinh Tinh bụng một bộ cảm y (*áo gấm*) đã dệt xong, thông thái đi theo theo tường cung, nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện bản tay bưng khay đựng cảm y hơi run rẩy. Nàng cúi đầu, mở hai mắt, nhìn chăm chăm vào đóa hoa thù trên chân mình.

Một bước, một bước, một bước... Nàng đi cẩn thận, rất cẩn thận, giống như lằm xắc đi trên dây, hơi vô ý chút sẽ ngã xuống vực sâu, vạn kiếp bất phục [1].

[1] Vạn kiếp bất phục: muốn đời muốn kiếp không trở lại được

Mà bên cạnh nàng, một người mặc trang phục Hoàng Quý phi hoa lệ đang len lén gặp ai đó.

Đối tượng nàng ta gặp, đúng là thái giám tổng quản, quyền khuyên Đông Hân [2].

[2] Đông Hân: cơ quan đặc vụ của hoạn quan thời xưa

Lúc này, cung nữ Giang Tinh Tinh ngoài ý muốn phát hiện gian tình của hai người họ.

Nàng bưng khay, cẩn thận mà đi trên con đường của mình, đầu cúi rất thấp, rất rất thấp.

...

“Cut!”

Đạo diễn hô lên một tiếng, không khí căng thẳng ở hiện trường tựa như một quai bóng bị chọc thủng, dần thả lỏng lại.

Đạo diễn tức học màu mà kêu lên: “Cung nữ kia, lại đây, đúng, nói cô đấy!”

Đế gậy Giang Tinh Tinh dẫm lên bốn hoa, chạy bước nhỏ đến: “Đạo diễn Lưu, ngài gọi tôi.”

Kịch bản trong tay đạo diễn cuộn thành vòng tròn, đập vào đầu cô, bị cô nhanh nhẹn nghiêng đầu tránh né.

Advertisement / Quảng cáo

“Cô chỉ là một cung nữ đi ngang qua, đất diễn sao có thể nhiều như vậy?”

Giang Tinh Tinh ngăn người “Đạo diễn, tôi... tôi diễn không tốt ở đâu sao?”

“Cô diễn rất tốt, tốt quá mức! Đạt đi cả diễn xuất của nữ chính!” Đạo diễn tức giận đến mức thối râu tròng mắt: “Chỉ là trùng hợp đi qua mà thôi, có cứ đi là được, đoạt diễn gì chứ?”

“Nhưng mà đạo diễn, cung nữ biết được gian tình giữa Quý phi và thái giám chắc chắn sẽ không sống nổi, biết mình không sống được bao lâu nữa, sợ hãi hẳn là một phản ứng theo bản năng.”

“Cô có thể sợ hãi, nhưng cô cũng quá mẹ nó sợ hãi rồi!”

“Đạo diễn đang cảm thấy tôi diễn hơi quá sao, tôi có thể thu lại một chút.”

Mới Giang Tinh Tinh trắng bạch, lập tức bắt đầu run rẩy, đôi mắt đen nhánh nhìn trái nhìn phải, giống như chim sợ cành cong, không ngừng vội vàng trốn tránh.

Về mặt của cô vô cùng phong phú, cảm xúc sợ hãi diễn đã hạ bút thành văn [3], lại không đến mức thái quá, vừa đúng.

[3] Hạ bút thành văn: chỉ sự trôi chảy, quen thuộc, làm một việc gì đó rất dễ dàng

Đạo diễn lại không kiên nhẫn mà chen ngang: “Dừng dừng dừng, diễn tốt như vậy, cho cô làm nữ chính luôn được không?”

Đôi mắt đen của Giang Tinh Tinh sáng ngời: “Được!”

“Được cái đầu cô, nhận com hộp của cô rồi lần đi!”

...

Giang Tinh Tinh thay quần áo, tẩy trang, đi ra chỗ hậu cần nhận com hộp hôm nay, ù rù cụp đầu ra khỏi thành điện ảnh.

Xa xa đã nghe thấy vài cung nữ mang trang phục diễn đang len lén tán vè cô...

“Không biết tự lượng sức mình, cho rằng mình là nữ chính thật sao?”

“Vừa có một cảnh diễn liền dùng hết sức để phổ trương, tưởng mình có cơ hội diễn nữa số một à?”

“Nói thật, kỹ thuật diễn của cô ta rất tốt, chỉ tiếc là... Cô ta mãi mãi không dám đương nổi vai chính.”

“Đúng vậy, trên mặt có một vết sẹo kín như vậy, có bộ phim nào mà mới cô ta làm nữ chính?”

“Đi diễn Harry Potter còn nghe được.”

“Ha ha ha ha thôi đi.”

...

Giang Tinh Tinh lấy một cái gương nhỏ ra soi, cô gái trong gương có gương mặt xinh đẹp, đôi mắt hạnh sáng trong, đầu dài động lòng người, làn da trắng như tuyết, bởi vì làn da quá trắng, khiến cho vết sẹo nóng màu hồng nhạt trên trán càng thêm rõ ràng.

Vết sẹo kín khoảng bằng một đồng xu năm phân, có hình trăng khuyết.

Bị thương ở đầu cũng được, nhưng cổ tình lại bị thương ở trên mặt, tương đương với việc phá tướng.

Giang Tinh Tinh thở dài một tiếng, buông tóc mái che hình trăng khuyết đó lại. Đang muốn cất bước đi, đột nhiên cô nghe thấy tiếng thùng xe chói tai, một chiếc xe hơi màu đen sứt chút nữa đụng phải cô.

Com hộp bay ra khỏi tay cô, trực tiếp đập xuống chiếc xe hơi màu đen có rèm che đối diện, chính cô cũng té ngã.

Logo của chiếc xe hơi màu đen chỉ cách cổ nửa mét, sứt chút nữa làm mà luôn đôi mắt cô...

Rolls-Royce.

Chỉ là trên cái logo kia còn treo một lát thật đến từ hộp com của cô, nóng hổi.

Giang Tinh Tinh không kiềm chế được mà run lên, xong rồi. Phí vệ sinh chắc là phải bồi thường rất nhiều! Giờ ngay cả tiền bồi thường com hộp cô cũng không lấy được!

Lúc này, cửa xe Rolls-Royce mở ra, tài xế là một người đàn ông mặc tây trang, anh ta nhìn Giang Tinh Tinh đang ngồi dưới đất, hỏi: “Cô không sao chứ?”

Giang Tinh Tinh ngẩng đầu lên, trên mặt chảy đầy mồ hôi, trong mắt cũng có ánh nước: “Đau, đau quá...”

Tài xế nhu mày, có hơi sốt ruột: “Cò... Đau ở đâu?”

“Cả người đều đau, chắc là tổn thương đến nội tạng.”

Tay Giang Tinh Tinh ôm bụng, khúc môi bắt đầu run rẩy, gương mặt trắng bệch.

“Tôi đưa cô đi bệnh viện!”

“Không cần đâu, là tôi sai, tôi không thấy đường đụng phải các anh, không cần quan tâm đến tôi, tôi từ từ xử lý là được.”

Tài xế khó xử, không biết phải làm sao mới tốt, vì thế xoay người đi ra ghế sau, căng thẳng hỏi: “Thiếu gia, tôi... tôi đụng người ta.”

Giang Tinh Tinh nhảy bèn cảm giác được bên trong cửa sổ màu đen phía sau bắn ra một ánh mắt sắc bén, vậy mà cô lại cảm giác chột dạ theo bản năng.

“Giả bộ.”

Giọng nói kia trầm thấp tĩnh tế như rượu, tràn ngập sự ổn định thong dong, nhưng cũng như băng lạnh nhiều năm không chảy.

Giang Tinh Tinh rung mình một cái.

Cô quyết định phải diễn thêm, vì thế nước mắt này giờ vẫn đọng ở khóe mắt, bầy giờ bắt đầu từ từ chảy xuống theo sự khống chế của cô, tựa như một thiếu nữ đang bị bắt nạt, bất lực lại đáng thương.

Tài xế cảm thấy áy náy, mặt cũng chảy mồ hôi: “Thiếu gia, hình như cô ấy rất khó chịu.”

“Cô ta đang diễn kịch.” Người đàn ông trong xe khẽ nói: “Đi thôi.”

Giang Tinh Tinh đỡ xuống kịp ngay trang, khiếp sợ mà ngẩng đầu, không ngờ người đàn ông kia liếc một cái là đã nhìn thấu kỹ thuật diễn của cô, vậy cũng quá trâu bò rồi! Cô có kinh nghiệm diễn kịch bao nhiêu năm, tự nhận tuyệt đối là phải thực lực.

Lúc này cửa sổ xe từ từ hạ xuống vài centimet, vừa lúc có thể thấy đôi mắt của người đàn ông trong xe.

Đôi mắt đen kìa ẩn chứa sự trong trẻo nhưng lạnh lùng, khiến người ta nghĩ đến cảnh đồng hoang vu hù quanh.

“Vết thương trên tay bôi chút thuốc, đừng để có sẹo.” Giọng điệu anh ta thong dong, giống như đang nói đến chuyện không hề liên quan đến mình...

“Mỗi một tác đại thị của diễn viên, hẳn là nên bảo vệ thật tốt.”

Lúc này Giang Tinh Tinh mới chú ý đến vết thương trên tay mình, chắc là vừa rồi lúc té ngã cọ vào mặt đất nên bị thương.

Advertisement / Quảng cáo

Sức quan sát của anh ta quá mạnh!

Giang Tinh Tinh không nói một câu, bị đôi mắt đảo hoa hẹp dài đẹp để kìa nhìn chăm chú, cô cảm giác trái tim mình nở ra một đóa hoa hồng lừng mạn của nước Pháp.

Rolls-Royce một lần nữa khởi động, từ từ đi xa thành điện ảnh.

Giang Tinh Tinh đứng lên, lấy một miếng băng dán cá nhân trong túi dán lên cổ tay, nhìn com hộp còn sót lại trên mặt đất, buồn tưởng thờ dài, com tôi lại phải tốn tiền rồi.

Nhưng mà người đàn ông vừa rồi, đôi mắt kìa, thật xinh đẹp.

...

Khúc nhạc đệm vừa rồi, dường như không hề ảnh hưởng đến Thương Giới.

Anh tựa vào cửa sổ xe, đầu ngón tay thon dài hơi xanh cầm một băng diễn viên.

(Bạch Trì Chỉ Thành), bộ phim được đánh giá là đáng chờ mong nhất gần đây, đứng đầu phim IP [4], do tập đoàn Thương thị đầu tư quay chụp, đạo diễn đã bước đầu định ra nam, nữ diễn viên chính, gửi bản thảo cho tổng giám đốc trẻ nhất của tập đoàn Thương thị.

Thương Giới tùy tay gạt vãi trang tư liệu có kèm ảnh của các diễn viên rồi gác lại một bên.

Tài xế Lâm Xuyên nhìn anh qua kính chiếu hậu, hỏi: “Vai nam nữ chính ban đầu được xác định là hoa đán nổi tiếng nhất năm nay cùng với thị tươi có lưu lượng cao nhất, đều là tuổi nam nữ nhân, rất nổi tiếng, tổng giám đốc Thương không hài lòng sao?”

“Diện mạo không quan trọng, tôi nhìn là nhìn kỹ thuật diễn.”

Lúc nói lời này, Thương Giới không tự chủ được mà nghĩ đến cô gái vừa rồi, cô ta mang một chiếc hoodie rộng thùng thình màu hồng nhạt, tóc tùy ý búi lên, đáng vẻ xinh xắn động lòng người, kỹ thuật diễn cũng... Hạ bút thành văn, vậy mà có thể lừa gạt được người ta.

Trẻ như thế, có kỹ thuật diễn thế này cũng là hiếm thấy.

Chỉ là vết sẹo giữa trán cô ta, hình như là đã thấy ở đâu rồi...

Thương Giới cảm thấy đầu mình đau đớn, anh đưa tay dè trán theo bản năng.

“Tổng giám đốc Thương, trước khi đến chỗ bác sĩ, xe chúng ta có đi nữa không?” Trợ lý Lâm Xuyên nhìn anh qua kính chiếu hậu, nói.

Chiếc Rolls-Royce Phantom [5] này, may ngoài cửa sổ lại đầy dầu mỡ với com, vài lát thịt xào cùng mấy miếng rau củ khô, dọc theo đường đi, hấp dẫn không ít ánh mắt.

Thương Giới nhìn đồng hồ: “Không kịp, đã hẹn bác sĩ Lawrence, thời gian là hữu hạn.”

Tài xế Lâm Xuyên nhìn miếng thịt mỡ bóng nhờn ngoài cửa sổ xe, cảm thấy nhay thật sự rất mất mặt, phải biết rằng chiếc Rolls-Royce Phantom này, cả thành phố không được bao nhiêu chiếc.

Trong đầu anh ấy sáng lên, trực tiếp mở cửa gạt nước.

Vì thế, miếng thịt mỡ có chấp dính vào cửa gạt nước, khiến toàn bộ cửa sổ xe dính đầy dầu mỡ.

Lâm Xuyên...

Thương Giới...

Sao anh có thể dáo ra được tên tài xế ngu ngốc như thế này?

Chiếc Rolls-Royce lái vào viện Khám và Chữa bệnh Nam Sơn, báo an mở cửa ra, đứng thẳng người nghênh đón, chiếc xe hơi có rèm che lướt qua đi vào.

Xe hơi dừng lại trên sân cỏ, biết là Thương Giới tới, một vài y tá liên tục thò đầu ra khỏi cửa sổ, ngắm nhìn chiếc Rolls-Royce kia.

Cửa xe mở ra, một cặp chân thon dài thẳng tắp xuất hiện trước, khiến hô hấp các cô gái đều dừng lại.

Thương Giới [6], người cũng như tên, tu thân dưỡng tính, nhạt nhòa như nước, đôi mắt đảo hoa xinh đẹp vì ánh nắng chói mắt hơi như ảo, hiện ra hàng lông mi nhỏ dài lại dày. Dưới chiếc mũ cao thẳng là đôi môi mỏng hơi mím, tình xảo gợi cảm.

[6] Giới (魏): nhân, ân nhân

Gương mặt trẻ tuổi trắng trẻo nhưng lạnh nhạt, toàn thân lộ ra khí chất tao nhã cầm đũa.

Thích ứng với ánh mặt trời, anh ta mới mở mắt, tròng mắt sâu đen, không chút gợn sóng, mang theo một chút lạnh lẽo, rồi lại khiến người ta cảm giác bị chèn ép.

Khí chất quanh anh ta quá mức mạnh mẽ, khiến người ta cảm thấy rất khó tiếp xúc.

Người thừa kế trẻ tuổi nhất của tập đoàn Thương thị, mười tám tuổi tốt nghiệp đại học, hai mươi hai tuổi nhận được song học vị học sĩ tài chính và truyền thông ở Mỹ, đảm nhiệm chức tổng giám đốc ở tập đoàn Thương thị, dẫn dắt tập đoàn đi lên ngọn núi xưa nay chưa từng có, trở thành đề đầu đàn của ngành sản xuất.

Đồng thời anh còn nhiều lần được xưng tên trên top 10 ti phú trẻ tuổi được Forbes quốc tế xếp hạng.

Truyền thông nói đến vị tổng giám đốc giàu có truyền kỳ của tập đoàn Thương thị này, luôn không tránh được đề cập đến hai chữ, đó là...

Độc thân.

Truyền thông nhất trí cho rằng, không một ai có thể xứng đôi với Thương Giới.

Nhưng, vị phú hào trẻ tuổi này, 48 tiếng đồng hồ sau khi rời khỏi bệnh viện lại bất ngờ mất tích!

Bác sĩ tư nhân của Thương Giới - Lawrence, đối mặt với công chúng và truyền thông, nói ra chuyện khiến người ta vô cùng khiếp sợ.

Thương Giới mắc chứng nhân cách phân liệt, thân thể anh tồn tại hai nhân cách, một là chính anh, lạnh nhạt mà quả quyết Thương Giới.

Mà một nhân cách khác...

Bác sĩ Lawrence muốn nói lại thôi, dưới sự truy hỏi của giới truyền thông, Lawrence cuối cùng cũng nói thẳng: “Một nhân cách khác tương đối nguy hiểm, anh ta... có khả năng anh ta sẽ... thích mấy cô gái.”

Bác sĩ Lawrence rời rắm rất lâu, cuối cùng lấy ba chữ tổng kết...

“Nghệ thuật dục [7].”

Đứng vậy, nhân cách thứ hai có chứng nghệ thuật dục, đối với “tình dục” có sự say mê không gì sánh kịp, thậm chí là nghiện.

Đây cũng là lý do vì sao những năm nay, Thương Giới vẫn luôn độc thân.

Nghiêm khắc cấm dục, từ chối bất cứ hành động nào có thể xem là tiếp xúc thân thể với nữ giới.

Mấy năm nay, Thương Giới vẫn luôn dựa vào thuốc và vật lý trị liệu để khống chế sự xuất hiện của nhân cách thứ hai, trong khoảng thời gian này bệnh tình có chuyển biến tốt đẹp, liền ngừng thuốc, nhưng lại không ngờ...

Không ngờ vừa ra khỏi bệnh viện, nhân cách thứ hai liền xuất hiện, anh ta làm như không có việc gì mà bảo tài xế Lâm Xuyên xuống xe, tự mình lái xe đi, hoàn toàn mất tích.

Chiếc Rolls-Royce Phantom được tìm thấy trong một kho hàng ở khu dân cư nghèo khổ, mà nhân cách thứ hai Thương Giới, hoàn toàn không có tin tức, bốc hơi khỏi nhân gian.

...

Advertisement / Quảng cáo

Màn đêm đã sụp xuống, trong TV phát tin tức người thừa kế nào đó lạc đường.

Giăng Tinh Tinh không chú ý đến TV, cô đang cảm kích bàn của cung nữ, nỗ lực diễn thử.

Mặc dù chỉ diễn một vai phụ, nhưng cô vẫn nỗ lực nghiền ngẫm nhân vật, dùng hết khả năng để thể hiện một cách trọn vẹn suy nghĩ, cảm xúc, nhận thức của cung nữ này một cách chân thật nhất.

Bụng lại kêu lên, cô lục lại tủ lạnh, tìm ra một gói mì ăn liền, chuẩn bị ăn lót bụng. Đứng lúc này, cô nghe thấy con chó lông vàng rất lớn có nuôi ngoài cửa liền tục sủa ầm ỏi.

Có ở trên sân thượng của một kho hàng, mở cửa chính là tầng thượng, cho nên ngày thường rất ít khi nghe thấy âm thanh gì, ở một mình nên nuôi thêm một con chó mới có cảm giác an toàn, chi cần có người lạ lên sân thượng, chú chó lông vàng sẽ lập tức cảnh giác.

Ăn trộm?

Không phải chứ, cô đã nghe đến mức phải thuê sân thượng của một kho hàng, còn có ăn trộm đến thăm có?

Sau khi đóng chốt an toàn, Giăng Tinh Tinh mở cửa ra một khe nhỏ, nhìn bên ngoài.

Giờ phút này sân thượng bên ngoài ướt đầm dề, trên bầu trời tối đen bay đầy mưa bụi rả rích, người đàn ông trước mặt cao lớn mạnh mẽ, che một chiếc ô màu đen. Chiếc ô khẽ nâng lên, lộ ra đôi môi mỏng tình xảo.

Khóe môi anh ta hơi nhếch lên, tạo thành một nụ cười vô cùng tà mị.

“Xin chào, tôi là Thương Giới.”

[4] *Phim IP: IP (Intellectual Property) - quyền sở hữu trí tuệ. nó có thể là một câu chuyện, một hình ảnh, một tác phẩm nghệ thuật, một loại văn hóa lưu hành, thường được sử dụng khi đề cập đến văn học, điện ảnh và truyền hình. Phim IP là nói đến những bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết, trò chơi, hoạt hình trực tuyến trên mạng.*

[5] *Roll Royces Phantom*

[7] *Nghệ thuật dục: Nghệ thuật dục chỉ hiện tượng cá nhân cho rằng mình không thể kiểm soát hành vi tình dục. Hiện tượng này cũng được gọi là phụ thuộc tình dục. Nhiều nhà tâm học tranh cãi về sự tồn tại của hiện tượng này cũng như tên gọi, độc tính của nó. Những giả thuyết về hiện tượng này có những mô tả khác nhau tập vào mô hình mà chúng giả định*

Những nhà tâm học vẫn chưa đạt được sự đồng thuận về việc nghệ thuật tình dục có thực tồn tại hay không, nếu cho rằng nó tồn tại, làm cách nào để mô tả hiện tượng đó. Một số chuyên gia tin rằng nghệ thuật tình dục thực ra là một sự nghiền ngáp tương tự như nghiện rượu và ma túy. Các chuyên gia khác thì tin rằng nghệ thuật tình dục thực ra là một dạng của sự rối loạn ám ảnh ép buộc và xem nó như là sự cưỡng ép tình dục. Và vẫn có những chuyên gia khác tin rằng nghệ thuật tình dục là chuyện tưởng tượng, là một sản phẩm phụ của văn hóa và những tác động khác.

Quy ước khi đọc truyện: chú thích được đánh dấu [] là chú thích có ảnh được gắn ngay đầu chương, những chú thích được đánh số thứ tự [1] [2]... có ảnh được gắn ở cuối chương.*

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Vô cùng nguy hiểm

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

“Xin chào, tôi là Thương Giới.”

Lúc người đàn ông kia nói mấy lời này, hơi nhương mày, cặp mắt đảo hoa mẽ người vô cùng bình tĩnh, lại phảng phất như đang ẩn giấu nguy hiểm trí mạng.

“Xin chào.” Giăng Tinh Tinh để phòng nhân anh, “Có chuyện gì sao?”

Thương Giới vô ý thức cong ngón tay lại, mày kiếm hơi nhàu, nhìn Giang Tinh Tinh. Giang Tinh Tinh mặc váy ngủ hình thỏ con, chớp đôi mắt hạnh trong veo.

“Còn nhớ tôi không?”

Giang Tinh Tinh mở mắt tức đầu.

Thương Giới xách theo túi thuốc, “Ngày hôm qua tôi dựng phai cô, làm tay cô bị trầy, cố ý mang thuốc tới cho cô.”

Giang Tinh Tinh mở to hai mắt, tí mi đánh giá người đàn ông kia.

Dưới bầu trời đen u ám, lần da anh ta trắng tới mức hơi sợ, ngũ quan khôi ngô, mũi cao thẳng, không hề giống người đi đường bình thường.

Phai là một nhà quyền quý có chức có quyền, mới có thể tạo ra người đàn ông hoàn mỹ như vậy.

Giang Tinh Tinh thẩm nghĩ, thảo nào cô cảm thấy đôi mắt này rất quen thuộc, hóa ra là chủ nhân chiếc Rolls-Royce Phantom kia.

“Anh tự tôi đưa thuốc cho tôi?”

Đây là tiết mục tổng tài bá đạo gì vậy?!

Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới dè dặt giọng: “Tôi có thể vào không?”

“Có thể.” Giang Tinh Tinh vội gỡ móc khóa xuống, cung kính nghiêng vị đại ca Rolls-Royce Phantom này vào nhà.

Quả nhiên là hào quang của kẻ có tiền, khiến người ta muốn lại gần, lòng sinh hảo cảm.

Giang Tinh Tinh không chút do dự dẫn người đàn ông xa lạ vào nhà mình, không hề suy nghĩ liệu chuyện này có thích hợp hay không, rồi cuộc họ mới gặp nhau chỉ duy nhất một lần, hơn nửa hiện tại là mười một giờ ba mươi hai phút tối, bên ngoài còn có trận mưa nhỏ....

Kẻ có tiền, có thể là người xấu sao?

“Ồi, mi ăn liền của tôi vẫn còn trong nè!”

Giang Tinh Tinh vội chạy vào nhà bếp, vớt mì vào trong bát sủ, bung lên bàn.

Thương Giới còn đang bận xem xét nhà cô, nhà rất nhỏ, cũng chỉ năm mươi mét vuông, phòng ngủ và phòng khách là một, có một phòng bếp và một nhà vệ sinh.

Trên bàn trang điểm bày đầy đầy chai lọ trang điểm của nữ giới, trên ngăn tủ đầy sách cũ, liên quan tới kịch bản và đóng phim.

Vách tường có chiếc đèn ngủ hình hoa hồng, khiến toàn bộ căn phòng trở nên kiểu điểm tình thú, ngăn cách giữa phòng ngủ và phòng khách là rèm cửa.

Do có khách tới chơi, Giang Tinh Tinh bật đèn lên, trong nháy mắt, căn phòng trở nên sáng sủa rạng ngời.

“Để tắt kiệm điện.” Cô ngưng ngưng cười, “Mời anh ngồi.”

Thương Giới ngồi trên sofa, cảm giác có thứ gì đó cộm cộm, anh vuốt tay lấy ra, là một cái áo lót ren màu đen.

Giang Tinh Tinh vội đưa tay đoạt lấy, xoay người nhét vào tủ quần áo chật ních, “Xin lỗi... Do ngày thường không có ai tới nhà chơi.”

“Không sao.”

“Anh tìm tôi có việc gì?”

“Lại đây.”

“Hà...”

Giang Tinh Tinh đi tới trước mặt Thương Giới, không kịp đề phòng, bị anh kéo tay, cô bất ngờ, đang muốn rút về, chỉ thấy anh lật cổ tay cô, lộ ra một phần tay đang dán băng cá nhân.

Anh bóc miếng băng cá nhân ra, miếng vết thương không chảy máu, nhưng có thể nhìn thấy vết trầy da.

Anh chấm thuốc mỡ, cẩn thận xoa lên miếng vết thương.

“A.”

Đau đớn khiến Giang Tinh Tinh muốn rút tay về, nhưng bị anh nắm lại, “Đừng nhúc nhích.”

Lồng bàn tay anh ấm áp, lòng mi cong dài bao trùm mi mắt, đôi mắt thâm sâu, chăm chú nhìn miếng vết thương, bôi thuốc cho cô.

“Mỗi tác da tác thịt của phụ nữ nên được bảo vệ.”

“Tôi nhớ hôm qua anh không nói như thế, anh bảo rằng ‘mỗi tác da tác thịt của diễn viên nên được bảo vệ’, không phải ‘phụ nữ’”.

Người đàn ông khinh thường cười lạnh...

Anh ta thì biết cái gì.

Bôi thuốc xong, Giang Tinh Tinh rút tay về, mắt tự nhiên hỏi “Cho nên, anh tìm tôi chỉ để bôi thuốc cho tôi?”

Đại ca Rolls-Royce khôi ngô tự mình tới bôi thuốc cho cô, thật giống tình tiết trong truyện ngôn tình tổng tài bá đạo.

Còn không bằng đưa luôn tiền mặt cho cô.

Người đàn ông phủ nhận, “Đương nhiên là không phải.”

Hừm, quả nhiên chuyện tốt không tới lượt cô.

“Có đã xem tin tức chưa?”

“Tin tức gì.” Giang Tinh Tinh mở mắt, “Tôi bận đi diễn, chưa kịp xem TV.”

Thương Giới nghiêng người dựa vào sofa, đôi chân thon dài vắt chéo, nhẹ nhàng tự tại, thần nhiên như coi nơi này là nhà của mình.

Mà Giang Tinh Tinh, đang đứng diện thoại tra Baidu, nhanh chóng đọc tin tức của Thương Giới.

Người thừa kế trẻ nhất tập đoàn Thương thị, nằm trong top 10 những người giàu nhất thế giới, là người mà nhiều cô gái muốn được gả nhất, người đàn ông không ai sánh nổi...

Trên điện thoại, vị giám đốc Thương gia đi giày da, mặc tây trang, mặt không có biểu cảm, khí chất lạnh nhạt mà nghiêm túc.

Nhưng người đàn ông trước mặt, đầy mắt có ý cười, lại có chút không đúng đắn.

Tuy biểu cảm không giống lắm, nhưng ngoại hình giống nhau như đúc, tóm lại, đúng là anh ta, không sai chút nào.

“Hôm qua anh trai tôi tới đón cảnh sát báo án, tuyên bố tôi mất tích, mà bác sĩ riêng của tôi lại công bố với truyền thông, tôi có bệnh tâm thần, là người vô cùng nguy hiểm”

Advertisement / Quảng cáo

Lúc anh nói, Giang Tinh Tinh cũng vừa lướt tới bài báo này.

Mất tích, hai nhân cách, vô cùng nguy hiểm, nghiêm tình dục...

“Trên thực tế, hôm nay tôi tới bệnh viện, anh trai và bác sĩ riêng của tôi có ý đồ muốn hại tôi, giết chết tôi, như vậy anh ta có thể thuận lý thành chương trở thành người thừa kế tập đoàn Thương thị.”

Cô vừa nghe anh kể chuyện, vừa gấp mi ăn.

Chẳng phải đây là tình tiết nhà giàu tranh đoạt đầy máu huyết sao?

“Tôi tranh thủ lúc họ lơ là để chạy thoát.” Anh vắt chéo chân, lạnh nhạt nói: “Hiện tại bên ngoài có cảnh sát, còn có người của anh tôi, nếu họ bắt được tôi, tôi sẽ bị nhốt lại, cô sẽ sẽ chết.”

Giang Tinh Tinh húp nước mì, nửa tin nửa ngờ câu chuyện của anh, “Anh Thương, tôi có thể giúp gì cho anh?”

“Tôi cần có chỗ ẩn náu, với cà...” Anh ta dừng lại, mắt nhìn cô, “Một cô gái... thông minh, tin được.”

Giang Tinh Tinh chớp mắt, cũng không suy nghĩ cẩn thận, vì sao phải là một phụ nữ, mà không phải là một người đàn ông.

Thương Giới nói thẳng, không hề dẫn dụ, “Tôi mong cô giúp đỡ tôi.”

Giang Tinh Tinh buâng bát xuống, đầu óc vẫn còn sững sờ, “Ý anh là... muốn ở nhà tôi? Nhưng tôi và anh không thân không quen, anh không có bạn bè sao?”

“Hiện tại tôi không thể tin tưởng bất cứ ai, bạn bè của tôi, rất có thể đã bị anh trai tôi mua chuộc, hơn nữa, tôi không có bạn tốt.”

Thật đáng thương.

Giang Tinh Tinh suy nghĩ, tuy có nghèo, không một xu dính túi, nhưng tốt xấu gì vẫn có mấy người bạn tốt trong đoàn kịch, cũng như nhà chùa sẽ phú quý, không bao giờ quên nhau.

Vị đại gia này lại như hồ lạc xuống đồng bằng, không có nổi một người bạn đáng tin cậy.

Cho nên có là người đứng trên đỉnh thế giới, cũng chỉ là một kẻ cô độc, tịch mịch.

Mà giờ phút này, vị đại ca đứng trên đỉnh thế giới kia đang đi sát mặt lại gần Giang Tinh Tinh, ngó quan khỏi ngó ngay trước mặt, khiến Giang Tinh Tinh ngừng thở hai giây.

Ngày lúc này, trong đầu Giang Tinh Tinh hiện lên bốn chữ, “Vô cùng nguy hiểm!”

Mỹ nam kế... quý nguy hiểm!

Ánh mắt của người đàn ông “nguy hiểm” kia nhẹ nhàng quét qua gương mặt cô.

Bỗng dưng Giang Tinh Tinh cảm giác nhịp tim mình ngừng đập, hô hấp không thông.

“Tôi không tin bất kì ai, mà tôi nhìn thấu được, cô rất thiếu tiền. Mà tôi, cô rất nhiều tiền.”

“Hức.”

Nhắm đứng vào nỗi đau của cô.

Vốn Giang Tinh Tinh còn đang do dự, đột nhiên Thương Giới giro tay, khớp xương rờ ràng, vén tóc mái của cô lên, lộ ra vết sẹo hồng nhạt hình trăng non.

Giang Tinh Tinh trợn mắt, không biết anh ta đang muốn làm gì.

Ngón tay Thương Giới lướt nhẹ qua vết sẹo hình trăng non của cô, ánh mắt dịu dàng chưa từng có, dường như trong con người còn có sự quyến luyến...

“Tôi có thể giúp cô đạt được ngàn vạn vinh quang, giúp cô đi lên.”

...

Trong nhà vệ sinh có tiếng nước chảy ào ào, người đàn ông đang tắm rửa bên trong. Giang Tinh Tinh ôm chân bông toilet ghế xô pha, trái ra sắp xếp.

Đứng lì đến rồi, thế mà cô lại dễ dàng vào vào nhà tắm nữa, đã vậy còn đồng ý cho anh ta ở qua đêm!

Tuy nói điều kiện của anh ta rất khó để từ chối, đem đến cho cô bao nhiêu tài phú, giúp cô trở thành minh tinh nhận mọi ánh hào quang, chỉ cần là thứ cô muốn, anh ta có thể giúp cô.

Nhưng mà hiện tại, anh ta còn không bảo vệ nổi mình, thì tài cả tiền tài đều là hư không.

Giang Tinh Tinh ngồi xuống, bắt đầu suy nghĩ cẩn thận.

Hiện tại cô hai khả năng, một là anh ta nói thật, anh trai anh ta cùng bác sĩ cầu kết hôn lại anh ta, muốn mưu đoạt gia sản, như vậy anh ta đang trong tình huống vô cùng nguy hiểm

Khả năng thứ hai, nếu Thương Giới nói dối, vậy đúng là anh ta bị tâm thần phân liệt, còn có cái gì mà nghiên tình dục, vậy hiện tại người đang gặp nguy hiểm là cô.

Nghĩ đến đây, Giang Tinh Tinh sức đựng đầy, đi quanh nhà một vòng, tìm được cây gậy ngứa thường hay dùng làm đạo cụ, cẩn thận đi tới nhà vệ sinh.

Cửa nhà vệ sinh là thủy tinh, khí nóng cùng bọt nước bám vào ô thủy tinh, thoáng có thể thấy được bóng dáng người đàn ông kia.

Hừ, người đàn ông này, không biết sao lại hoang dã như vậy.

Giang Tinh Tinh hơi nhàu mày, càng cảm thấy không thích hợp, người đàn ông này không đứng đắn, lỗ mãng, không giống tổng giám đốc Thương kiểu ngạo lạnh lùng, như hai con người khác nhau!

Đột nhiên, người đàn ông kia nói, “Nếu cô còn nhìn lên tôi, thì để tôi mở cửa, cho cô nhìn rõ ràng!”

Giong anh ta trầm thấp, từ tính, vô cùng gợi cảm
Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh vội lui về sau, thiếu chút nữa cô quên mất, cửa nhà vệ sinh là cửa kính, cô có thể thấy thấp thoáng bóng dáng anh ta, thì đương nhiên anh ta cũng có thể thấy cô.

Ồ! Thật mất mặt!

Giang Tinh Tinh: “Tôi chỉ muốn hỏi chút thôi, anh có yêu cầu gì không, ví dụ như đồ ngủ gì đó.”

“Cô nhắc tới mới nhớ.” Thương Giới nói: “Tuy tôi thích nude khi đi ngủ, nhưng nhận thấy nhà vẫn còn một người phụ nữ, tôi cần một bộ đồ ngủ dành cho nam, vậy đành phiền cô Giang mua giúp tôi một bộ.”

Giang Tinh Tinh...

Cho nên, cô đây là đang trở thành người hầu của anh ta sao?

“Anh Thương, tiền mua quần áo...”

Cô là Giang Tinh Tinh một nghề hai trắng tay, tính mạng mỗi ngày còn phải dựa vào com hộp của đoàn làm phim đây.

“Trên người còn k tiền mặt, cô tự tìm đi.”

Giang Tinh Tinh sờ túi quần âu phục, ngoài trừ chứng minh cùng mấy tấm thẻ ngân hàng màu đen, thẻ VIP, không có chút tiền mặt nào.”

“Anh Thương, chúng ta là cháu cháu chung một thuyền, anh có thể nói mặt mũi ngân hàng cho tôi không?”

.....

Tác giả có lời muốn nói

Thương Giới: Không ngại, của tôi chính là của em, tôi cũng là của em.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Ở chung

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

"Anh Thương, anh có thể nói mặt mũi ngân hàng cho tôi không?"

Trong phòng tắm vang lên giọng nói nặng nề của người đàn ông "Sáu số tám."

Giang Tinh Tinh...

Đại gia thuộc top thế giới, thế nhưng chọn sáu số tám để làm mặt mã thẻ ngân hàng, là ngại kiểm được quá nhiều tiền sao!

"Nhưng tôi nhắc cho cô nhớ, hiện tại cảnh sát đang giám sát mọi giao dịch của tôi, để đảm bảo sự an toàn của chúng ta, tốt nhất đừng dùng thẻ của tôi."

Chúng ta...

Cho nên giờ đã cùng một phe rồi sao.

Giang Tinh Tinh đau đầu, đi hai vòng quanh nhà, nhìn áo khoác Armuri của anh ta, rồi lại nhìn đồng hồ trong tay.

Tình huống hiện tại, không có tiền mặt, không thể quẹt thẻ, vị đại gia đẳng cấp thế giới này cũng không thể rời khỏi nhà.

"Anh Thương." Cô cố gữ cho giọng mình thản nhiên nhất có thể: "Cho nên bây giờ anh... không có tiền? Một phần [1] cũng không có?"

[1] *Phân: Đem vị tiền tệ nhỏ nhất của Trung Quốc*

"Có thể nói là vậy."
Advertisement / Quảng cáo

Cửa phòng tắm mở ra, Thương Giới bước ra khỏi ra khỏi tầng khí nóng, phía trên không mặc gì, phía dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm.

Giang Tinh Tinh mở to hai mắt, tình mắt nhìn thấy cơ bụng tám múi của anh, cùng với đường nhân ngư uốn lượn, thoát ánh thoát hiện dưới lớp khăn tắm.

Quá là đáng người thản tĩn!

Thương Giới dùng khăn lau mái tóc ngắn của mình: "Trong khoảng thời gian này, đành phải nhờ vả cô Giang."

Cho nên... cho nên anh ta muốn nhờ vả cô sao?

"Thật ra tôi cũng rất khó khăn." Giang Tinh Tinh muốn từ chối, lại không ngờ, Thương Giới bỗng dưng tới gần cô, Giang Tinh Tinh lui về phía sau hai bước, bị anh đẩy vào tường.

Anh vừa mới tắm xong, trên người vẫn còn tỏa ra khí nóng, cùng với hormone đàn ông vô cùng mạnh mẽ, khiến cô không ngừng thờ dốc, tâm tình hoảng loạn.

"Anh Thương."

Người đàn ông liếc nhìn cô, đôi mắt đảo hoa ép buộc, không cho cô trốn chạy, chân cô như sắp nhún ra, vừa lo lắng liền ngã vào lồng ngực anh.

"Có muốn gì tôi cũng có thể cho, có hiểu không?"

Giang Tinh Tinh vội chạy ra cửa, nhắn WeChat cho bạn thân, Minh Cẩn, "Bão bối, có chuyện gấp, cần gấp đỡ [*Mất laptop*] [2]."

[2] *Cách viết như thế này được hiểu là các emoji*

Mới gửi tin nhắn chưa đến hai phút, Minh Cẩn đã chuyển cho cô hai trăm tệ, "Cãi hơi nhiều, nhớ bồi bổ thân thể."

"Bão bối ngoan quá! Yêu chị muốn chết [*Ôm ôm*], [*Ôm ôm*]."

Giang Tinh Tinh đi tới siêu thị mở cửa hai mươi tư giờ, mua sắm rất nhiều thứ.

Lúc cô về đến nhà đã là nửa đêm, Thương Giới thấy cô mua quần đùi, áo thun vài chiếc, máy nhuộm lại.

"Tuy so với quần áo của tôi có phần kém chất lượng hơn, nhưng mà..." Anh lật giờ mức áo ra, "Chắc cái áo này cũng phải 100 tệ?"

Giang Tinh Tinh bình tĩnh nói: "Anh Thương, anh đánh giá tôi cao quá rồi, áo thun hai mươi chín tệ hai cái, quần đùi mười tệ một cái, vừa có thể dùng làm quần lót, vừa có thể mặc đi ra ngoài, rất thực dụng."

Thương Giới:...

Sau đó Giang Tinh Tinh cắt má gói vào túi, khóa tủ lại, bỏ chìa khóa vào túi áo ngủ của mình.

Thương Giới:...

"Xét tới việc tài chính có hạn, anh Thương phải chịu khổ rồi, tối giờ ăn cơm bắt buộc phải ăn thì hãy ăn, còn bình thường anh tránh hoạt động nhiều. Dù gì cũng là rỗng mồm cạn, hồ lạc xuống đồng bằng, tôi chờ anh nhanh chóng Đông Sơn tái khởi [3], sau này giàu sang thì đừng có quên tôi."

[3] *Đông Sơn tái khởi: Thành ngữ "Đông Sơn tái khởi" hoặc "Đông Sơn phục khởi" được dùng như một điển cố văn học để chỉ những người thất thế mà trải thăng hưng được thanh thế; hoặc nói theo ngôn ngữ hiện nay thì đó là chuyện quay trở lại và đổi chính trị và tạo dựng sự nghiệp.*

Nghe cô nói vậy, Thương Giới mỉm cười, đôi mắt đảo hòa đẹp để khẽ chớp, có chút ý cười nhẹ.

Giang Tinh Tinh đã thấy đáng vẻ nghiêm túc của anh trên tạp chí, giờ thấy nụ cười này, lại khiến lòng cô như bùng sắc xuân, trăm hoa đua nở.

Quả nhiên người đẹp trai, làm gì cũng đẹp.

Cô sờ vết sẹo giữa trán, có phần mất mặt, bởi vì phải tưởng, từ nhỏ cô đã bị cười nhạo, có từng thử một trăm tám mươi vai diễn, nhưng trước nay chưa hề được diễn vai chính, ai lại muốn một kẻ có khuyết điểm đóng vai chính?

Ha ha, có lẽ đây là vận mệnh của cô.

Không sao, cô thích đóng phim, chỉ cần được làm việc mình yêu là đã thỏa mãn.

Trong lúc cô đang trầm tư, Thương Giới đã vào nhà vệ sinh, mặc quần đùi áo thun.

Đáng người của anh rất tốt, cơ bắp ờ lưng và cánh tay vô cùng săn chắc, khiến cho áo thun anh mặc căng lại, ôm sát lên da trắng của anh.

Người mẫu nội y nam cũng chưa chắc có đáng người đẹp như vậy!

"Giờ cũng không còn sớm nữa." Giang Tinh Tinh trải chân lên sofa, "Anh không ngại thì ngủ ở sofa đi."

Thương Giới từ chối một ly nước ấm cho mình, "Nếu tôi không muốn thì sao?"

Cái gì, còn muốn lớn tiếng át giọng chị, đòi ngủ ở giường lớn làm bằng sắt của cô sao?

"Anh Thương, tuy nói sau này khi quay trở về, anh sẽ giúp tôi đạt được nhiều thứ tốt, nhưng bây giờ còn chưa thực hiện được, tôi cũng không hoàn toàn tin tưởng lời anh nói, cho nên..."

Cho nên anh hãy tự hiểu, đừng ép cô thành người xấu!

Thương Giới lại làm như không có chuyện gì, ngồi xuống mép giường, "Nếu cô không ngại, chúng ta có thể chung giường."

Giang Tinh Tinh:...

Advertisement / Quảng cáo

Hai phút sau, cô đi ra khỏi phòng bếp, hững hờ cầm theo con dao phay, đứng ở trước giường.

Thương Giới nhún vai, không nói một lời đi đến sofa, trải lại chăn, ngoan ngoãn nằm xuống.

Giang Tinh Tinh đi đến bên tường, tắt đèn, nhưng vẫn để lại một chiếc đèn ngủ màu đỏ, "Tôi sợ bóng tối, anh Thương có để ý nếu tôi để đèn đi ngủ không?"

Thương Giới nằm trên sofa, chân dài gác lên thành ghế, lắc lư giữa không trung.

"Không được, tôi không thích ánh sáng, nếu mở đèn, tôi sẽ thức suốt đêm."

Giang Tinh Tinh suy nghĩ một lát, vẫn tắt hết đèn, một người đàn ông thức suốt đêm nhìn chằm chằm cô, có phần hơi đáng sợ.

Cô nằm trên giường, giường sắt kêu "kêu kẹt", tiếng động cực kỳ rõ ràng.

Ngón áp út của Thương Giới cong lại, anh ngập một cái, vô cùng mệt mỏi.

Giọng nói nhỏ nhẹ dựa vào của cô vang lên, "Anh Thương, trước khi ngủ, tôi nói với anh một câu, dao phay ở dưới gối tôi."

Anh kéo dài từng âm, nói "Đã biết, tôi không phải cảm thú."

Hai phút sau, cô nghe thấy hồ hấp anh dần vắng vắng.

"Anh Thương, anh ngủ rồi sao?"

"Ừm." Giọng anh lơ lửng, giống như đang hơi thở phất ra.

"Chúng ta mới gặp nhau có một lần, vì sao anh lại chọn tôi?"

Giọng Thương Giới lờ đờ, hiển nhiên đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê...

"Bởi vì trên mặt cô có... ánh trăng... tôi thích cô ấy, cô gái đó cứu..."

Lời cuối của anh dần tan biến trong bóng đêm.

Giang Tinh Tinh trở mình, cuộn tròn chân đứng lên, lần thứ hai trong ngày sờ vết sẹo hồng hình trăng non.

Ánh trăng mà anh muốn nói chắc là cái này.

Có rất nhiều chuyện mờ hồ, cô được viện trưởng cô nhi viện kể rằng, hồi nhỏ cô từng bị bắt cóc, vết sẹo kia là do kẻ bắt cóc gây nên.

Mà chuyện này, Giang Tinh Tinh hoàn toàn không có ấn tượng, bác sĩ nói rằng đây là cơ chế bảo vệ tâm lý, trải qua tổn thương, người ta sẽ lựa chọn quên đi.

Nói thật, nhiều người không thích vết sẹo này, chính Giang Tinh Tinh cũng không thích, vết sẹo này tựa như vết nhơ của cuộc đời cô, gây trở ngại sự nghiệp của cô, thậm chí là tính nết.

Có mấy người đi xem mặt, từng không kiêng nể mà nói thẳng với cô: "Tôi không thích lấy một người phụ nữ bị phá tướng làm vợ."

Giang Tinh Tinh không thể tin được, trên đời này lại có người thích vết sẹo của cô.

Mặc kệ người dân ông này là đại gia đáng cấp thẻ giới, hay là ăn mày lưu lạc đầu đường.

Không biết vì sao, tâm tình cô rất tốt, một đêm không mộng mị.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Giang Tinh Tinh bị đồng hồ báo thức gọi dậy, hôm nay có lịch quay phim, cần phải tới thành Điện Ảnh sớm.

Cô lưỡng lự bỏ dậy khỏi giường, giống như đi đánh giấc, nhanh chóng cời áo ngủ, muốn kéo áo lên, lại quên mất đây là váy ngủ liền thân, cô nhanh chóng cời ra, chạy vào nhà vệ sinh.

Từ từ, hình như có gì đó không đúng.

Giang Tinh Tinh máy móc suy nghĩ, nhìn qua ghế sofa, thấy một người đàn ông tóc tai lộn xộn, đang trợn mắt há mồm nhìn cô.

Cô cúi mắt xuống, trông thấy cả người mình chỉ có mỗi bộ đồ lót, cô còn đang cầm chiếc váy trong tay.

!!!

Suýt nữa thì quên! Trong nhà có dân ông!

Giang Tinh Tinh hét lên, chui vào nhà vệ sinh, nhanh chóng mặc quần áo.

Vừa đi ra, Thương Giới đã tố cáo trước, "Có Giang, xin cô tự trọng."

Giang Tinh Tinh, "Tự trọng?"

Thương Giới: "Không được có lần sau."

Giang Tinh Tinh:???

Advertisement / Quảng cáo

Cô đánh răng rửa mặt xong, nhanh chóng lấy hai cái bánh bao đông lạnh bỏ vào nồi hấp, lúc này, Thương Giới đang tập hít đất.

Còn là một người rất thích vận động.

Giang Tinh Tinh ăn bánh bao, thầm đánh giá anh ta, cánh tay cơ bắp của anh ta không ngừng chuyển động, được cánh tay kiến cổ ấy ôm vào lòng... Đây chính là giấc mộng của biết bao cô gái.

Từ từ, mờ buổi sáng, mơ mộng cái gì!

Giang Tinh Tinh nhai nuốt bánh bao, xoay người ra cửa, "Anh Thương, hôm nay anh ngoan ngoãn ở trong nhà, hiện tại ngoài đường có rất nhiều kẻ biến thái nghiệm tình dục, anh đứng đi lung tung, tôi yêu cầu anh phải dọn dẹp quét tước."

"Từ từ," Thương Giới hít thêm lần nữa xong, đứng dậy đi tới trước mặt cô, sau khi luyện tập, cả người anh vô cùng nóng bỏng, tay chân mồ hôi nhưng không có mùi, nếu có cũng là hormone nam tính tỏa ra.

Thật sự hoang dã.

Giang Tinh Tinh ngừng đầu nhìn anh, "Anh Thương, còn có chuyện gì sao, a..."

Thương Giới cúi người, đầu ngón tay chạm nhẹ vào khóa môi cô, lau đi một vết son đỏ dính ở đầu ngón tay anh, "Ngày hôm nay sẽ trôi qua rất lâu, để tôi giữ lại chút hương vị của cô."

...

Giang Tinh Tinh đi ra cửa, sau cơn mưa gió nhẹ nhàng phát qua, cô hít sâu, quanh người là mùi mưa cùng cỏ xanh.

Trái tim cô chút rối loạn.

Cô bấu môi, lau nhẹ nơi bàn tay thô của người đàn ông kia quẹt qua.

Trời mới biết, thế mà cô lại thích cảm giác này.

Là vì đã độc thân quá lâu sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 4: Vừa sẵn sốc lại vừa ngoan ngoãn

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

"Bằng tổng quản, nó tỷ tới hầu hạ ngài đấy chứ."

Đầu ngón tay mềm mại tinh tế của Giang Tinh Tinh run rẩy đặt lên bá vai thái giám tổng quản, thái giám tổng quản ôm nằng vào lòng bằng một tay.

Giang Tinh Tinh sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, môi không ngừng run rẩy: "Tổng quản, tổng quản ngài... Ngài buông nó tỷ ra."

"Vật nhỏ đáng yêu." Bằng tổng quản nâng cằm nàng, cất tiếng cười the thé: "Theo ta, bảo đảm ngươi sẽ mãi được hưởng vinh hoa phú quý."

Giang Tinh Tinh vội vàng quý xuống: "Bằng tổng quản! Nó tỷ sai rồi! Bằng tổng quản, ngài tha cho nó tỷ!"

...

"Cut!" Đạo diễn Lưu hô lớn, trách mắng: "Cung nữ kia, cô làm gì đấy?"

Giang Tinh Tinh kinh ngạc hỏi: "Đạo diễn Lưu, tôi diễn không đúng ở đâu sao?"

"Cô vì mạng sống mà nương nhờ thái giám tổng quản, phải đứng thủ đoạn cao ngạo đi cầu dẫn ông ta, đáng về sợ hãi rụt rè này của cô, cô chỗ nào giống đang cầu dẫn ông, hà, run rẩy thế này, cô người đàn ông nào mà bị cô cầu dẫn? Há!"

Giang Tinh Tinh nắm bộ đồ cung nữ trên người, gương mặt cô sợ hoang mang: "Nhưng đạo diễn Lưu, cung nữ này vì mạng sống mà nương nhờ thái giám tổng quản, cô ấy vào cung cùng lắm mới được ba năm, tính cách đơn thuần, sợ hãi là xuất phát từ bản năng, nếu cô ấy dùng hết sức để cầu dẫn, việc này không phù hợp logic với tâm lý nhân vật."

Đạo diễn Lưu tức giận, không kiên nhẫn nói: "Tôi là đạo diễn hay cô là đạo diễn?"

Advertisement / Quảng cáo

"Ông, ông là đạo diễn."

"Tôi nói thế nào thì cô cứ diễn như thế, đứng nơi nhảm với tôi, tôi thấy kỹ thuật diễn của cô không tồi mới cho cô một vai có lời thoại, nếu cô không muốn diễn, có rất nhiều cung nữ muốn diễn!"

"Vâng, cảm ơn đạo diễn Lưu, tôi nghe ông."

Giang Tinh Tinh là người thành thật biết cũng biết miễn, tuy cô có sợ theo đuôi với nghiệp diễn viên, nhưng bây giờ trước mắt, ngay cả cơm ăn cũng là vấn đề, tùy tiện đóng mấy bộ phim rẻ tiền, chi cần có thể nuôi sống chính mình, cô nhận hết.

Đạo diễn là áo cơm là cha mẹ, nói một không nói hai, Giang Tinh Tinh đành phải dựa theo lời ông ta nói mà làm.

Diễn vai thái giám tổng quản là một người đàn ông trung niên gần bốn mươi tuổi, Giang Tinh Tinh không có ý kiến gì với bản thân ông ta, nhưng mà ông ta diễn một lão thái giám lần lượt thành tình rất là sống động, thế cho nên lúc Giang Tinh Tinh bị ôm vào ngực, suýt nữa nôn ra cả người ông ta.

Xong việc cô cũng xem xét lại, tâm thái như vậy là rất không chuyên nghiệp, cô cần phải nhập tâm vào vai diễn, về nhà cô gắng luyện tập thêm, nhất định có thể diễn tốt vai này.

Vào thời gian nghỉ ngơi, Giang Tinh Tinh yên tâm tìm người đàn ông trong nhà, điện thoại anh ta mất rồi, Giang Tinh Tinh tìm cho anh một chiếc điện thoại cô không dùng ở nhà, làm phương tiện liên lạc hàng ngày với anh ta.

"Anh Thương, anh đang làm gì đấy?"

"Pull-up."

Điện thoại vang lên tiếng thở dốc nặng nề của đàn ông, vậy mà lại có cảm giác gợn cảm, Giang Tinh Tinh vô thức mặt đỏ tai hồng, trong đầu hiện lên cơ bắp rắn chắc trên tay của anh.

Người đàn ông hoang dã này, tình lực quá nhiều sao, không phải hít đất thì là pull-up.

"Anh kéo xà ở đâu?"

"Quạt điện nhà cô."

Giang Tinh Tinh mất hai giây để phản ứng, sắc mặt lạnh đi: "Đạo play của tôi đâu?"

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy tiếng một vật nặng rơi xuống đất, tiếp đến là giọng ôn của người đàn ông, rồi lại là tiếng mở cửa.

"Ban công lộ thiên nhà cô thật lớn, tôi rất thích, sao cô tìm được chỗ tốt thế này vậy?"

Giang Tinh Tinh...

Quái nhiên là kẻ có tiền, xem sản thượng nhà người ta thành ban công lộ thiên.

"Loại sản thượng kho hàng này rất tiện, không có ai đi lên, cho nên nó là một mảnh đất trời của tôi." Lúc Giang Tinh Tinh nói những lời này còn rất đắc ý.

"Không tồi, sau này chúng ta có thể ở đây cùng nhau vận động."

Giang Tinh Tinh không hề nghĩ ngợi đã nói: "Được đó."

Bên kia điện thoại vang lên tiếng cười gợt cảm của người đàn ông: "Gọi điện thoại tôi là có việc gì sao?"

"Tôi hỏi anh ăn cơm chưa thôi."

"Chưa, đang chờ cô về."

"Ồ, khuya tôi mới về được, tù lệnh cô thức ăn nhanh, anh tự hâm nóng đi, đừng để bị đói, lượng tinh lực anh tiêu hao một ngày quá lớn rồi."

Thương Giới nghe được sự quan tâm trong giọng nói của cô, khóa môi vô thức nở nụ cười.

Một người phụ nữ vừa sẵn sốc lại vừa ngoan ngoãn.

...

Giang Tinh Tinh cúp điện thoại, ngồi dưới cây liễu trong cung xem xét lại kịch bản, bên cạnh có vài cung nữ bắt đầu nói chuyện phiếm vô nghĩa...

"Vấn chưa tìm được tổng giám đốc Thương của tập đoàn Thương thị à?"

"Chưa, hoàn toàn không có tin tức, chẳng khác gì bốc hơi khỏi nhân gian."

"Hay là xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi?"

"Này này! Cái miệng qua đen, đừng có nói bậy!"

"Aizz, bác sĩ kia nói... Bệnh của Thương Giới, mọi người có biết gì không?"

Nhắc đến đề tài này, mấy cô gái trẻ lập tức trở nên háng hái, đến gần cùng nhau bàn tán...

"Trên Bách Khoa Biếuu nói gì đó mà gây nghiện, có tính minh liệt, chu kỳ liên tục và bị thúc đẩy, nếu nhu cầu không được thỏa mãn thì sẽ rất đau đớn."

"Trời ạ, không thể nào tin được, người đàn ông lạnh lùng cấm dục như Thương Giới lại mắc phải loại bệnh này."

Advertisement / Quảng cáo

"Không phải là nhân cách thứ hai à, đó cần bản không phải ảnh ấy bình thường, mà là một người đàn ông hoàn toàn khác."

"Cho dù là ai thì đó cũng là Thương Giới, tổng giám đốc tập đoàn Thương thị Ôi, nếu tôi có thể nhặt được anh ấy thì tốt rồi, người đàn ông đẹp trai nhiều tiền như vậy, còn có loại tính lực dùng mãi không hết và nhu cầu minh liệt, vừa nghĩ đã thấy kích thích."

"Mọi người nói xem, nếu tôi nhìn thấy anh ấy, anh ấy làm chuyện xấu hổ với tôi, có thể sẽ phụ trách với tôi không, cuối tôi, để tôi làm thiếu phụ nhân nhà họ Thương."

"Ồi chao, có cứ mơ mộng hão huyền đi, loại chuyện tốt này không tới lượt chúng ta đâu, nỗ lực đóng phim, nói không chừng còn có ngày xuất đầu."

Đám cung nữ chủ ý Giang Tinh Tinh nghiêng sang, dường như là đang nghiêm túc nghe lên, vì thế liên chuyển đề tài...

"Chúng ta cố gắng đóng phim, nói không chừng tương lai còn có ngày xuất đầu, được đạo diễn lớn nhìn trúng, đóng vai nữ số một, nhưng mà có vài người, dù có cố gắng thế nào thì cũng chỉ được diễn vài quần chúng thôi!"

"Đúng vậy, bị phá tướng còn đòi đóng phim, không bằng nhân lúc còn sớm mà đổi nghề đi."

...

Vốn Giang Tinh Tinh muốn nghe một ít chuyện về Thương Giới từ miệng mấy cô gái đó, không ngờ đề tài lại chuyển hướng về mình.

Mấy cô gái cũng đóng cung nữ với cô, không ai thích Giang Tinh Tinh, gần đây vì kỹ thuật diễn của cô vượt xa mấy người kia, được đạo diễn cho đóng một vai cung nữ xuất hiện với tần suất tương đối nhiều, còn có lời thoại, chuyện này khiến mấy cô gái kia đỏ mặt ghen ghét, liều mạng lấy vết sẹo của cô để giễu cợt.

Giang Tinh Tinh cũng không phải người dễ bị bắt nạt, lập tức nói: "Nếu không có kỹ thuật diễn, chỉ có một gương mặt xinh đẹp mà cũng có thể diễn nữ số một, vậy bộ phim kia vĩnh viễn chỉ là thứ phim rẻ tiền, không được người xem tán thành, cũng sẽ không đựợc người ta ghi nhớ."

"Không quan tâm phim hay, phim rẻ tiền gì đó, có kỹ thuật diễn cũng không đến lượt cô diễn vai nữ số một."

Giang Tinh Tinh hờ hững nói: "Ít nhất tôi cũng được đóng vai Giác Nhi có lời thoại."

Một cung nữ trong đó, tên Tổng Tiểu Tiểu đột nhiên đứng lên, chỉ vào Giang Tinh Tinh, nói: "Đến Giác Nhi thì có gì hơn người, trên mặt có cả sẹo, người xem sẽ không thích có, chỉ biết xem cô là quái vật, cô là Giác Nhi thì cũng không ai thích có, ngay cả bạn trai cũng không có!"

Giang Tinh Tinh quay người đi, khẽ nói thầm: "Người đàn ông trong mộng của mấy người thích vết sẹo của tôi đây."

Nghĩ đến những lời Thương Giới nói hôm qua lúc đang lén đi dạo, cô không khỏi cảm thấy thoải mái, hoàn toàn không muốn so đo với những người này.

Cô có chỉ lớn, đám người này là chim sẽ riu rít, vỉnh viễn chỉ thấy bầu trời một tác trên đầu, căn bản là không hiểu được.

Đạo diễn kêu Giang Tinh Tinh về xem xét, làm thế nào để nhập tâm vào nhân vật lĩnh kỳ quyền rũ thái giám tổng quản.

Giang Tinh Tinh chưa từng đóng loại nhân vật mị hoặc thế này, cho nên cần luyện tập nhiều hơn.

Có đến chỗ hậu cần của đoàn phim nhận com hộp, người phục vụ cô ý bỏ thêm thịt cho cô, chúc mừng cô được đóng vai có lời thoại.

Giang Tinh Tinh quyết định thử diễn với nhân viên hậu cần này trước, nểm giọng nói "Anh Triệu, hôm nay có thể cho người ta thêm một phần com hộp không, người ta muốn lấy về ăn khuya."

Nhân viên hậu cần mu xua quỹ khăn đỏ mặt, gương ngơng đưa hai hộp com cho Giang Tinh Tinh, còn xấu hổ nhìn cô, mím môi cười trộm...

"Ồi chao, có thật... Nghịch ngợm"

Giang Tinh Tinh run rẩy cả người, lập tức khôi phục bình thường, thỏa mãn xách com rồi khởi thành điện ảnh.

Ai nói không ai thích cô, người thích cô rất nhiều, tương lai sẽ càng ngày càng nhiều, cô sẽ có thật nhiều fan của mình!

...

Phía nam thành phố, không khí vào đêm hết sức mát mẻ.

Giang Tinh Tinh đi thang máy lên tầng cao nhất, bước vào bậc cầu thang là có thể lên sân thượng.

Màn đêm đã tới, người đàn ông kia kéo chiếc sofa bằng da cũ kỹ màu đỏ sẫm của cô ra sân thượng, giờ phút này anh ta chỉ mặc một cái quần đùi màu đen, thân trên lả lỏ, từng múi cơ bắp trên người vô cùng săn chắc.

Anh ta đưa lưng về phía cô, hơi cúi người hút thuốc, cánh tay mạnh mẽ kia tùy ý khoác ở sofa, hai chân bắt chéo, nhìn cảnh đêm rực rỡ của thành phố.

Chỉ chó lông vàng ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, nhìn anh.

Bên chân anh ta là vài chai bia trống không, ngai trái ngai phải.

Cảnh tượng thế này, trong đầu Giang Tinh Tinh đột nhiên nháy ra bốn chữ...

Từ tri nhục lâm [1].

[1] Từ tri nhục lâm (ao rựu rìng thịt): là một thành ngữ ám chỉ cách sống cực đoan xa xỉ, buông thả, không biết hạn chế

Quái bóng bấy, xa hoa lừng phi rồi.

Một người đã độc thân nửa đời như cô, độc thân một mình hơn hai mươi ba năm, đột nhiên lại nhặt được một tiểu chủ săn khỏe mạnh cơ bắp gợi cảm, không có việc gì còn thích khóa thân nửa người, như đang cố ý khoe cơ bắp toàn thân của anh ta.

Dù Giang Tinh Tinh tự nhận mình là bà có không gì cũng được, nhưng cũng không chịu nổi sự dụ hoặc tràn trài như vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Cô đi tới ngồi cạnh anh, anh hoàn toàn không phát hiện cô đã về, trên khớp xương ngón tay là dấu thuốc đã cháy một nửa.

Giang Tinh Tinh chú ý vào đôi mắt anh, đôi mắt đen thẳm sâu phản chiếu thành phố phồn hoa, như một ngân hà sáng lạn.

Cô kìm lòng không được, hỏi: "Anh Thương, anh đang nghĩ gì đấy?"

Thương Giới thu hồi ánh mắt, thẳng thắn trả lời: "Phụ nữ."

Giang Tinh Tinh hỗn loạn, còn tưởng anh đang suy tư vấn đề vũ trụ triết học gì đó, không ngờ tên này...

Cô nhớ đến mấy lời cung nữ kia bàn tán, nói với anh: "Anh Thương đừng nói đùa, người như anh, muốn phụ nữ gì mà không có, còn cần phải ở đây suy nghĩ vấn đề sao."

Thương Giới đột nhiên quay qua cô.

Bị đối mặt thắm thuy quyền rũ kia nhìn, hô hấp Giang Tinh Tinh bỗng nhiên cứng lại, nhịp tim bắt đầu ga tốc.

"Muốn phụ nữ gì mà không có," Anh từ từ đến gần cô, khẽ mỉm cười không đúng đắn: "Người khác tôi không thích, chỉ muốn có thôi, có cho tôi không?"

[1] Diễn cổ từ tri nhục lâm:

Diễn cổ này dùng để nói đến lối sống xa hoa của vị quân chủ cuối triều Thương – Đế Tân (hay còn gọi là Trụ Vương). Một trong những hình thức giải trí nổi tiếng nhất mà Đế Tân rất thích là Từ tri Nhục lâm (酒池肉林). Đó là một cái hồ lớn đủ chỗ cho một số chiếc xuồng, được xây dựng trên nền cung điện, với lớp lót bên trong là các viên đá hình bầu dục lấy từ bệ hiến. Điều này cho phép toàn bộ hồ được lấp đầy với rượu, gọi là "Từ tri" (ao rượu). Một hòn đảo nhỏ được xây dựng ở giữa hồ, các cây được trồng trên đó được treo đầy xiên thịt thú rừng nướng, lơ lửng trên hồ rượu, đây đặc đến nỗi ánh mặt trời không xuyên qua được các cây xiết xuống mặt đất, gọi là "Nhục Lâm" (rừng thịt).

Điều này cho phép Đế Tân, bạn bè và thế thiếp của ông lệnh đến những chiếc xuồng trong hồ rượu, suốt ngày đêm vui chơi ở đây, đến mức không còn biết thời gian và thế giới bên ngoài. Đây được coi là một trong những ví dụ nổi tiếng nhất của sự suy đồi và tham nhũng của một người cai trị trong lịch sử Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Muốn yêu đương với tôi

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

"Có cho tôi không?"

Đôi mắt đẹp đề của người đàn ông hơi lấp lẹp, dụ dăng nhưng cũng ngà ngợn nhìn cô.

Cả người Giang Tinh Tinh bị anh vấy lại trên sofa, hormone nam tính quần quanh khiến cô không cách nào hô hấp, thậm chí là không thể suy nghĩ.

Anh đưa tay, cỡi cục áo thứ nhất trên áo sơ mi cô, bộ ngực bụ bọ sơ mi màu trắng bó buộc, tựa như hai con thỏ bị buộc chặt, từng cục áo bị cỡi ra thì lại giải thoát thêm một phần.

Phong cảnh mê người trước ngực cô, giống như mỹ nhân che đán tỷ bà nửa mặt, như ẩn như hiện.

“Anh Thương, xin... xin anh tự trọng.”

Điều thuốc trong kẻ hở ngón tay anh, tàn thuốc rơi vào nền xi măng ẩm ướt, bị hòa tan trong khoảnh khắc.

Thương Giới thấy cô vô cùng căng thẳng, đúng là một cô bé chưa trải việc đời.

Anh quyết định không trêu đùa cô nữa, kéo cô qua, thay cô cài lại chiếc cúc áo cuối cùng: “Trêu cô thôi, xem cô căng thẳng chưa kìa.”

Giang Tinh Tinh...

Đùa vậy vui lắm à!

Cô đứng dậy, nhìn sân thượng trống không xung quanh, anh đã đẩy bàn và ghế sofa của cô ra đây, quả nhiên là ngôi nhà cô quá nhỏ.

Trước kia ở một mình, thật ra cũng không thấy chật chội gì lắm, bây giờ trong nhà có thêm một người đàn ông, còn là một người đàn ông cao to cường tráng, đột nhiên cảm thấy chật hẹp hơn nhiều.
Advertisement / Quảng cáo

Anh muốn hoạt động bên ngoài thì cứ tùy anh đi.

“Tôi có mang com hộp vè, anh đói bụng rồi, mau ăn đi.” Sau khi cho chủ chó lông vàng ăn, cô mang com hộp lên bàn, cúi tìm tìm nói: “Hôm nay rất cuộc tôi cũng có lỗi thôi, cũng có thể nhận nhiều hơn một phần com hộp.”

“Chúc mừng, rất cuộc cũng không cần đóng vai quân chúng nữa.”

Thương Giới đã sớm đoán bụng, cũng không chế, lấy hộp com ăn từng miếng lớn. Nhìn anh ăn ngon lành như vậy, Giang Tinh Tinh đột nhiên cảm giác vô cùng vui vẻ, rất có cảm giác thành tựu, loại cảm giác này tựa như... Nuôi thêm một chú chó lớn, mà chủ chó này còn dễ ăn, cơ thể to lớn khỏe mạnh.

Thương Giới quay đầu nhìn cô, hai chân cô vắt chéo, ngồi bên cạnh anh như chim nhỏ nép vào người, đang nhìn anh bằng gương mặt vui vẻ.

“Không đói à?”

“Đói chứ.” Giang Tinh Tinh cầm đôi đũa, mở miệng ăn từng miếng, vừa ăn vừa nhìn anh.

“Cố Giang à, nếu có còn tiếp tục nhìn tôi.” Thương Giới buông đũa: “Tôi sẽ có lý do để cho rằng cô nhớ thương tôi.”

Giang Tinh Tinh vội dúi mắt đi: “Đâu có, tôi chỉ thấy anh ăn rất ngon lành.”

Trước kia cô luôn ăn com một mình, bây giờ ở nhà vô duyên vô cớ có thêm một người đàn ông, vậy mà cũng thêm vài phần nào động vui vẻ, thảo nào cô vừa ra ngoài đã nghĩ về nhà.

Giang Tinh Tinh thấy anh ăn sạch thật trong hộp, vì thế gấp thìa của mình cho anh.

Thương Giới thấy cô run rẩy vươn đũa qua, mày kiếm hơi nhích lên, không chút do dự nhận lấy lát thịt, mở miệng ăn.

Giang Tinh Tinh thấy anh không chê thì thở phào nhẹ nhõm một hơi, cho anh toàn bộ thìa của mình: “Anh ăn nhiều một chút.”

Đúng là một người phụ nữ săn sóc.

Thương Giới đến từng tuổi, đã từng gặp không ít phụ nữ, tính nết, ngày thơ, thông minh... Tiếp cận với mục đích riêng, cho dù có lấy khăn che mặt, một người thú vị hay người cổ tình che dấu bản thân, trung ra khuôn mặt lầy lờn cũng vô cùng nhạt nhẽo.

Anh đột nhiên dẫn đi trước người phụ nữ này, cô luôn có một khả năng khiến anh cảm thấy rất thoải mái, cho dù có cô mang mục đích, anh cũng vui vẻ chịu đựng.

Thương Giới nói: “Quan tâm tôi à?”

Cô ra vẻ thoải mái mà nói: “Anh đây, ngày nào cũng vận động tiêu hao nhiều thể lực như vậy, tôi không muốn để anh chết đói, nếu không tương lai tôi đói tiền dò từ ai đây.”

Nếu ở nhà có, cô phải phụ trách với anh.

“Có muốn gì tôi cũng cho.” Thương Giới cười nói, nhanh chóng ăn xong com rồi vào nhà.

Có anh bảo đảm, Giang Tinh Tinh yên tâm chậm rãi ăn com tới, chai bia bên chân còn một nửa, cô cầm lên uống một ngụm.

Người này, lấy hết hàng hóa có tích trữ trong tủ ra, sau này anh trở về, cô nhất định phải tìm anh đòi lại mới được.

Dọn dẹp xong, Giang Tinh Tinh vào nhà, vì sofa và bàn đã bị dọn ra bên ngoài, trong phòng trống hơn rất nhiều, cô còn chưa thích ứng được.

Vừa vào cửa đã thấy người đàn ông ở trần kia đang nằm trên giường cỏ, trong tay cầm tạp chí thời trang của cô, giờ xem.

Trang bìa là một người mẫu nữ mặc nội y gợi cảm, ánh mắt anh lại vô cùng bình tĩnh, nhìn kỹ đáng nữ người mẫu, còn tắc đầu ngón ngón, giờ trang sau.

Giang Tinh Tinh không khỏi nghĩ đến tin tức mình nghe được, nhân cách thứ hai, nghiện tình dục.

Bây giờ cô không thể nào phân biệt được, rất cuộc là ai đang nói nói thật, ai đang nói dối.

Nếu Thương Giới nói thật, cô không thể để anh bị bắt về, rất khó mà tưởng tượng được, người đàn ông như anh phải ở bệnh viện tâm thần cả đời, quá phí phạm của trời.

Nhưng nếu anh nói dối, vậy thì anh... Rất có thể là một mối nguy hiểm.

“Gây nghiện, có tính mãnh liệt, chu kỳ liên tục và bị thúc đẩy, nếu nhu cầu không được thỏa mãn thì sẽ rất đau khổ...”

Hồi ức có rơi vào trang giải thích trên Bách Khoa Baidu, cũng không chú ý tới ngón áp út tay trái của Thương Giới, vô ý thức cong lại lần thứ hai.

Thương Giới khép tạp chí lại, từ từ nhắm hai mắt, dường như đang bình ổn cảm xúc. Điều này khiến Giang Tinh Tinh lăm vào một loại khủng hoảng và căng thẳng, càng cảm thấy Thương Giới này và Thương Giới lạnh lùng bình thường trên TV, hoàn toàn bất đồng.

Thương Giới ngồi dậy, lấy cái gì đó trong tủ, Giang Tinh Tinh cấp tốc cầm dao gọt hoa quả theo phản xạ có điều kiện.

Thương Giới???

Giang Tinh Tinh nhìn dao gọt hoa quả, rồi lại nhìn hộp thuốc trong tay anh, xấu hổ nở nụ cười, trí kỉ nhắc nhở: “Anh Thương hút thuốc thì nhớ ra ngoài nha.”

Thương Giới ném hộp thuốc xuống giường, nói: “Có đang hoài nghi tôi?”

“Đâu có, sao lại vậy được.” Giang Tinh Tinh đáp: “Tôi định gọt táo cho anh ăn mà.”

“Nhà cô ngoài trừ mi ăn lên, còn có trái cây sao?”

Giang Tinh Tinh...

Vậy thì cô dứt khoát bất chấp tất cả, nói thẳng.

“Tôi... Tôi có hơi hoài nghi anh, bởi vì anh bây giờ và Thương Giới kia thật sự rất không giống nhau.” Cô buông dao gọt hoa quả, tiếp tục nói: “Bác sĩ nói anh bị nhân cách phân liệt, nhân cách thứ hai... Ừm, rất háo sắc, tôi thật sự không biết nên tin ai, bây giờ anh ở nhà tôi, tôi không thể không đề phòng.”

Thương Giới không chút để ý mà đứng dậy, đến bên cạnh cô, đầu ngón tay nâng cằm cô, để cô ngẩng đầu nhìn anh.
Advertisement / Quảng cáo

“Có bạn trai chưa?”

“Chưa... Chưa có.”

“Vậy có sợ gì.”

“Ý tôi không phải là thế!” Giang Tinh Tinh nghiêng đầu đi, ánh mắt nhìn sang bên cạnh, không dám nhìn khuôn mặt khôi ngô của anh: “Tôi không có coi mờ như thế, có thể... Ừm... quan hệ tình dục khi không có tình yêu với anh.”

Nói xong, cả gương mặt Giang Tinh Tinh đỏ ửng.

Thật là xấu hổ, ngoại trừ dòng phim, bình thường cô không tiếp xúc với người khác giới theo kiểu này, còn nói mấy chuyện xấu hổ như vậy!

Đôi môi mọng của Thương Giới nhích lên, đôi mắt đảo hoa cong lại, trên mặt là nụ cười không đúng đắn: “Thì ra cô muốn yêu đương với tôi trước.”

“Này!”

Giang Tinh Tinh kinh ngạc, đây là tư duy kiểu gì, có nói vậy khi nào.

Nhưng mà nói đi nói lại, có người bạn trai đẹp trai nhiều tiền như Thương Giới, trước kia ngay cả nghĩ có cũng không dám nghĩ, rất khó từ chối.

Bình tĩnh, cô là có người có nguyên tắc!

“Anh Thương, anh hiểu lầm rồi, tôi chỉ muốn tương lai anh trở về, thực hiện lời hứa thôi.”

Thương Giới nhìn vai, nhẹ nhàng nói: “Vậy thì đầu có gì, có chuyện cần tôi giúp, có gì mà phải để ý thân phận thực sự của tôi rất cuộc là thế nào, cô chỉ cần biết, tôi có thể cho cô tất cả những gì cô muốn là được.”

Nói... Cũng đúng.

Cần gì suy xét nhiều như thế, nhân cách thứ hai gì, anh em tranh giành gìn giữ sản gì đó, cô không cần suy xét ai đang nói dối, chỉ cần biết giờ cô đang chứa chấp anh, tương lai có thể thành chức rất nhanh, vấn đề sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều.

“Vậy anh Thương, nếu chúng ta muốn sinh sống lâu dài thì phải có quy tắc.” Giang Tinh Tinh nhìn anh, nói: “Anh không thể... Làm loại chuyện đó với tôi.”

Thương Giới cười, ý vị sâu xa hỏi lại cô: “Loại chuyện nào?”

“Thì...” Mặt Giang Tinh Tinh lại đỏ lên, giọng nhỏ như tiếng ruồi muỗi vo ve: “Chuyện giữa đàn ông và phụ nữ...”

Thương Giới nhìn về mặt ngai ngừng của cô, đột nhiên lại đáng lên cảm giác yếu thích và thương tiếc.

“Đây là nhà cô, chúng ta cứ theo quy tắc cố định ra mà làm, vậy là được rồi chứ?”

Giang Tinh Tinh liên tục gật đầu: “Cảm ơn anh Thương đã hiểu!”

“Có muốn yêu đương trước, sau đó mới phát triển thêm một bước, tôi không có ý kiến.”

“Hả?”

Có chỗ nào không đúng, có đâu có nói muốn yêu đương trước, với lại... Cái gì mà phát triển thêm một bước, không có phát triển thêm một bước gì hết!

Nhìn nụ cười xấu xa trên mặt Thương Giới, cuối cùng Giang Tinh Tinh vẫn lựa chọn từ bỏ, cô có nói qua nói lại cũng không rõ, vậy thì cứ thế đi.

Giang Tinh Tinh một ngày hai trắng tay, đã sắp không sống nổi nữa, còn gì mà cố kỵ, cô cũng không phải trình tiết lộ từ gì đó, đến ngày thật sự sống không nổi, nếu được ôm cái túi vàng này, cô cũng sẵn lòng.

Buổi tối là thời gian Giang Tinh Tinh diễn thử, Thương Giới ngồi xếp bằng trên giường, hứng thú nhìn cô một mình biểu diễn tiết mục cầu dẫn thái giám, vui vẻ như một chú chó, ôm bụng cười to nhiều lần.

“Bộ phim rẻ tiền có nhận tên gì đấy?”

Giang Tinh Tinh nhút chít ngồi trên giường: “Ủ... Thái giám tổng quản thâm cung bí sự...”

Thương Giới cười đến mức không thắm nổi lưng, liên tục lắc đầu: “Cô có kỹ thuật diễn như vậy, lại đi diễn loại phim cấp ba rẻ tiền này?”

Nói là phim cấp ba cũng không sai, Giang Tinh Tinh cũng biết, đây không phải bộ phim tốt đẹp gì, quay để bán cho những trang web phim cấp ba.

Nhưng có đâu còn cách nào, có thể có cơ hội đóng phim đã là không tồi rồi, phim điện ảnh và phim truyền hình chính quy chọn diễn viên rất cẩn thận, trên mặt cô có sẹo, bị loại ngay từ vòng đầu tiên.

“Ồi, tôi chỉ nói vu vu vậy thôi, sao lại đỏ mặt rồi!”

Thương Giới vội vàng kéo cô đến cạnh mình, nhìn học mất đồ ứng của cô, trong lòng thương tiếc, ngón tay cái lau nước mắt cho cô.

“Tôi... Tôi đâu còn cách nào...”

Cảm xúc của Giang Tinh Tinh đột nhiên suy sụp, cảm xúc tiêu cực, áp lực công việc, còn có sự cười nhạo của những người khác tích lũy mấy ngày qua... Tựa như thủy triều cần nuốt cô, cơ thể gầy gò của cô bắt đầu run rẩy: “Mặt mũi tôi thế này, vĩnh viễn không thể nào đảm đương nổi vai nữ số một, tôi chỉ có thể đóng cái loại phim rẻ tiền này...”

Cô bắt đầu đau lòng chảy nước mắt.

Thương Giới...

Anh chưa từng dỗ con gái lần nào, đa số là phụ nữ chủ động đến nhìn bợ anh.

Nhưng mà bây giờ, nghe cô nức nở kể ra, trong lòng anh cũng khó chịu, trong cổ họng như bị nghẹn, nuốt không được mà nhỏ cũng không xong.

“Được rồi...” Anh đưa tay vén tóc mái thừa của cô lên: “Xấu chỗ nào, rõ ràng là rất... Gọt cảm.”

Không sai, gọt cảm...

Advertisement / Quảng cáo

Thế cho nên từ ánh mắt đầu tiên, anh đã si mê không quên được... Vậy nên mới không thể không chế mà tới tìm cô.

Giang Tinh Tinh mở to đôi mắt đắm lệ mộng lung nhìn anh: “Anh...”

Cô hít mũi: “Anh đang an ủi tôi à, anh Thương, anh thật tốt.”

Ngươi đau lòng là cô, không nên làm phiền người khác, cô hiểu rõ việc này.

“Tôi không an ủi cô.” Đầu ngón tay Thương Giới nhẹ nhàng vuốt ve má cô, thay cô lau đi nước mắt: “Thích thì tôi sẽ nói thẳng, tôi thích ánh trăng của cô, từ lần đầu tiên thấy cô, trong đầu tôi không có suy nghĩ gì khác, chỉ muốn 데 cô.”

Giang Tinh Tinh...

Anh hào tâm an ủi cô, không phải cô nên rất cảm động sao, vì sao giờ lại muốn đánh người.

“Cho nên đừng có mặt niềm tin, cứ đóng phim đi!”

Giang Tinh Tinh dấy tay an ra: “Cảm ơn anh Thương, tôi không khóc nữa.”

Thương Giới vui mừng gật đầu, cuối cùng cũng an ủi được, đứng lì hao tâm tốn sức, còn phải đốc cả vốn liếng của mình vào.

Không còn cách nào, anh rất thích cô, không thể nhìn cô khóc.

Giang Tinh Tinh rửa mặt xong đi ra, nói với Thương Giới: “Anh Thương, tôi muốn diễn thử tiếp, anh đừng có cười!”

Thương Giới ngồi ngay ngắn: “Diễn một mình không thú vị, có cứ xem tôi là đối tượng để diễn thử, chắc là hiệu quả sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Giang Tinh Tinh ngẫm nghĩ, cũng đúng, có diễn một mình không tìm được cảm xúc, không bằng coi anh là thái giám tổng quản, nói không chừng hiệu quả sẽ không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Thương

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Bằng tổng quản, ngài thương nô tỳ đi.”

Giang Tinh Tinh vừa nói vừa bỏ về phía Thương Giới ở mép giường.

“Bằng tổng quản, xin ngài... Xin ngài đừng giết nô tỳ, ngài bảo nô tỳ làm gì, nô tỳ cũng bằng lòng.” Giang Tinh Tinh tựa vào ngực Thương Giới, cố ảo hơi rộng, vai ngực lộ ra, trên mặt còn có nước mắt, yếu ớt động lòng người.

Ánh mắt Thương Giới càng thêm thâm trầm, anh si mê nhìn cô, cho đến khi bị Giang Tinh Tinh cắt ngang: “Ừm, anh Thương, anh phải đọc lời thoại!”

“À...” Thương Giới phản ứng lại, nhìn lời thoại kịch bản trong tay, nói nhỏ: “Vật nhỏ thật đáng yêu, theo ta, bảo đảm người sẽ mãi được hưởng vinh hoa phú quý.”

Đọc xong anh còn nản lên: “Mẹ kiếp, lời thoại thật ghê tởm.”

Giang Tinh Tinh nhắm hai mắt lại, tựa vào ngực Thương Giới, run giọng nói: “Nô tỳ... Nô tỳ nghe ngài.”

Thương Giới cúi đầu, chỉ thấy lông mi đen dài của cô gái đang run rẩy, cái loại vẻ mặt sợ hãi và bất lực, được cô thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, mỗi một tác da thịt của cô như biết đóng phim, hoàn hoàn toàn nhập tâm vào nhân vật.

Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới cảm lòng không đau mà đưa tay ôm eo cô.

Lúc anh đụng tới cô, cơ thể mềm của cô co thắt lại.

Thương Giới nhìn kịch bản, hắng giọng nói: “Nếu không muốn, ta cũng không ép người, đưa hái xanh không ngọt, ta cũng không hứng thú chơi trò cường ép... Mẹ kiếp, đây là cái loại phim cấp ba rẻ tiền gì.”

Giang Tinh Tinh không bị Thương Giới ảnh hưởng, cô vẫn nhập tâm vào nhân vật như cũ, với vang thấp giọng khấn cầu: “Bằng tổng quản, nô tỳ... nô tỳ lần đầu làm loại chuyện này, không có kinh nghiệm, nô tỳ bằng lòng.”

Nói xong, Giang Tinh Tinh bắt đầu cúi chào áo mình, một cái, một cái... Cho đến khi tới bụng.

Bên trong cô còn mặc một cái áo dây bó người, vậy lấy bộ ngực tròn trịa.

Giang Tinh Tinh đóng phim, thể hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn chuyên nghiệp, cho dù lúc này Thương Giới đã ôm cô lên đùi, cô vẫn có thể ngồi trong lòng anh, không bị hoảng loạn, tiếp tục diễn.

“Bằng tổng quản, ngài muốn nô tỳ thế nào đấy?”

“Tiếp tục cúi.”

Đương nhiên, đây là lời kịch trong phim, nhưng cũng theo như mong muốn của Thương Giới, vì thế Giang Tinh Tinh cúi áo sơ mi ra, ném qua một bên, trong phim, chắc là bên trong cô còn mặc trung y, nhưng mà bây giờ là áo hai dây bó người.

Được rồi, bây giờ có phải bắt đầu dùng hết thủ đoạn để cầu dẫn thái giám tổng quản.

Giang Tinh Tinh cúi xuống, nhẹ nhàng hôn yết hầu Thương Giới, sau đó lại cúi theo cần cổ của anh, hôn lên phía trên, cho đến khi tới gương mặt góc cạnh.

Đột nhiên, Thương Giới đưa tay nắm cằm cô, xoay người để cô dưới thân mình, một tay cầm chặt tay cô.

Kịch bản bị anh ném sang một bên, hồ hấp anh nứng nề, đôi mắt đen thâm thui, lưu chuyển sức mạnh hoang dã của đàn ông.

Anh cũng không phải thái giám gì đó.

Giang Tinh Tinh còn đang đắm chìm trong vai diễn, yếu ớt kêu lên một tiếng: “Bằng tông quân.”

Thương Giới đưa tay đặt dưới phần cổ trắng mịn của cô, cúi người muốn hôn cô, cô vội vàng quay mặt tránh đi, lúc này, cô mới cảm giác được, cơ thể người đàn ông này không thích hợp.

Anh quá nóng, từng mũi cơ bắp căng chặt, toàn thân nóng bỏng vô cùng, mà dưới thân cũng có thứ gì đó trở nên kỳ lạ.

“Anh Thương?”

Lúc này anh như tỉnh ra khỏi mộng, buông cô ra, sầm mặt không nói một lời vào nhà vệ sinh, sau đó, trong nhà vệ sinh vang lên tiếng nước ào ào.

Giang Tinh Tinh sững sốt một lát, sau đó tiếp tục xem kịch bản, cần nhắc lời thoại và động tác, không nghĩ nhiều.

Chỉ cần cô lên quan đến việc đóng phim, Giang Tinh Tinh sẽ vô cùng nghiêm túc, chuyên tâm

Thương Giới vọt vào nước lạnh xong, sắc mặt càng thêm lạnh lẽo, lên giường bọc chân lại, đưa lưng về phía cô, không biết lại giận đối gì.

Giang Tinh Tinh một mình tự đạo diễn tự luyện tập một lúc lâu, đến khi cô ngủ một cái, đem đi khuya.

Lúc này cô mới chú ý, từ này đến giờ Thương Giới không nói gì.

Sao lại thế này?

Cô dùng khuỷu tay đẩy anh: “Anh Thương, anh sao thế?”

Thương Giới mở mắt ra, không để ý đến cô như cũ, giống như một đứa trẻ đang cúi kính.

Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh ngẫm nghĩ, tưởng là mình chưa cảm ơn nên anh giận, thế là vội vàng nói: “Cảm ơn vì đã giúp tôi diễn, anh diễn rất tốt, thật đấy.”

Cô thành tâm nói

Thương Giới vẫn không để ý đến cô, nhắm mắt: “Tôi ngủ đây.”

Giang Tinh Tinh không thể hiểu được: “Anh Thương, mời anh mang xô pha vào nhà, sau đó ngồi trên xô pha nha.”

Thương Giới...

Giả chết.

Giang Tinh Tinh đẩy anh, anh tiếp tục không nhúc nhích, bọc rất giống xác ướp.

“Anh Thương, anh không thể vậy được.”

Đấy không phải là chơi xấu sao, chẳng lẽ muốn đuổi cô xuống giường?

Cô lại đẩy lưng anh, nói to rõ ràng: “Thương Giới, anh đi xuống cho tôi!”

Hồ không phát uy lên xem là thò con sao!

Không ngờ Thương Giới đột nhiên ngồi dậy, về mặt lạnh lẽo nhìn cô, đáng vẻ này, giống y hệt Thương Giới cô nhìn thấy trên TV.

Giang Tinh Tinh sững sốt, giọng lập tức mềm lại: “Chuyện này, anh cũng nói đấy là nhà tôi, quy tắc do tôi định ra, tôi ngủ giường, anh ngủ xô pha, đấy là quy tắc.”

Thương Giới nói: “Tôi không cho phép cô đóng bộ phim kia.”

Giang Tinh Tinh nghĩ ra một lúc mới phản ứng lại, hai người họ hoàn toàn không nói cùng chủ đề: “Sao lại không cho tôi đóng?”

Thương Giới cảm thấy kịch bản: “Cô diễn loại phim cấp ba này, tương lai sẽ là vết nhơ cả đời của cô, tự cô nghĩ đi, một ngày cô trở thành ảnh hậu, người ta sẽ đào bới lại cô thời còn trẻ với những bộ phim này, xoi mói bản tán về thân thể cô, gọi cô là ảnh hậu phim cấp ba, cô có vui không?”

Dương nhiên là không vui, nhưng cô cũng phải sống, bây giờ không đến bộ phim này, cô phải làm sao, cứ thế chết đói sao?

“Anh Thương, hình như...” Cô cố gắng để giọng mình nghe thật ôn hòa: “Hình như anh quản hơi nhiều rồi!”

“Ngày mai không cho cô đi làm.” Nói xong, anh còn bụng ghé ngồi cạnh cửa: “Tôi giữ cửa, cô đừng mong có thể ra ngoài một bước.”

Lần này Giang Tinh Tinh thật sự tức giận: “Sau này tôi thế nào không cần anh quản, bây giờ tôi phải nuôi sống chính tôi, cũng phải nuôi sống một người đàn ông như anh, anh ăn nhiều, tôi phải lều mượng làm việc, đương nhiên, anh ăn nhiều không phải là trọng điểm, trọng điểm là tôi thích đóng phim, phim cấp ba cũng được, hay là tương lai làm nữ số một hư vô mờ mịt cũng được, chỉ cần cô thể đóng phim, tôi đều cam tâm!”

Thương Giới sầm mặt, gân xanh nổi lên, chỉ cần nghĩ đến việc cô sẽ làm những chuyện vừa làm cùng anh với người đàn ông khác, lồng ngực anh như muốn nổ tung!

“Cô có biết không, như vậy rất rẻ tiền.” Anh nhìn cô, gần từng chữ một: “Ông họ làm đáng, thoát y, phô bày phong tình? Loại phim này chuyên bán cho mấy trang web rác rưởi, để vô số tên đàn ông xem, cô còn cảm thấy mình rất cao thượng không?”

Hai chữ “rẻ tiền” khiến trái tim Giang Tinh Tinh như bị ai đó đâm vào, cô đứng chần chè cơ thể lại, ôm gối ngồi ở đầu giường, hung hăng trừng mắt với Thương Giới cạnh cửa.

“Tôi đóng phim, đóng phim không có cao hay thấp gì cả, chỉ có đến hay không đến mà thôi, tôi không cao thượng, nhưng tôi tự mình kiếm ra tiền, tôi được làm chuyện mình thích, tôi không rẻ tiền...”

Không khí yên ắng hồi lâu, một tiếng “phụt” vang lên, Thương Giới đưa tay tắt đèn.

Trong bóng đêm, Giang Tinh Tinh nằm một mình trên giường, cơ thể hơi nản này, cô cũng biết bộ phim kia không phải dạng tốt lành gì, nhưng cô có thể làm gì đây, đóng phim là giấc mộng của đời cô.

Vài phút sau, cô cảm giác bên cạnh hơi lén xuống, dường như có người ngồi xuống cạnh cô.

Giang Tinh Tinh dịch người đi, cách xa anh.

Advertisement / Quảng cáo

Một bàn tay ấm áp đặt trên vai cô, cô lập tức co rúm nhưng không né tránh.

Sau đó là giọng của người đàn ông kia: “Cả đời này Thương Giới chưa từng hạ mình với phụ nữ...”

Anh hít thở sâu, dường như đang đấu tranh tâm lý, giọng càng trầm hơn, hòa với bóng đêm...

“Tôi nói không lừa khi làm tổn thương cô, xin lỗi.”

Thật ra Giang Tinh Tinh rất dễ mềm lòng, cô cũng không thật sự giận anh, biết là anh đang quan tâm mình, vì cô mà suy xét.

Cô đang giận đối với bản thân, giận cuộc sống bế tắc.

Cô nằm xuống, đưa lưng về phía anh: “Giờ tôi còn đang giận, tạm thời không muốn nói chuyện với anh, chắc mai là ổn rồi, anh mau ngủ đi, ngủ ngon.”

Còn chúc anh ngủ ngon, đúng là một cô gái ngoan ngoãn.

Thương Giới nhẹ nhàng vỗ về mái tóc mềm mại của cô, tiếp tục nói: “Tôi muốn thương lượng với cô một chuyện.”

“Anh nói đi.” Giọng cô nặng nề, còn hơi mủi.

“Tôi rất thương cô, làm người phụ nữ của tôi, tôi sẽ cho cô tất cả.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#)

Chương 7: Ngũ chung

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Người tham kế của tập đoàn Thương thị, vị tỷ phú trẻ tuổi nói: “Tôi cho cô tất cả.”

Dạng lượng của “tất cả” này, người bản cùng như Giang Tinh Tinh chưa từng nghĩ đến, cũng không thể tưởng tượng nổi...

Cô ngồi đây, đối diện với Thương Giới trong bóng đêm, xác định giờ phút này anh nghiêm túc như ký tên vào bản hợp đồng gửi trả chực tỵ.

Không phải đang đùa với cô.

“Anh Thương, tôi thì có gì để anh thích.”

"Cơ thể, mùi hương, còn có ánh trăng của cô..."

Tất cả của cô khiến anh mê muội

Cũng đúng, ngoại trừ cơ thể trẻ trung này, cô còn gì để hấp dẫn đàn ông sao? Giang Tinh Tinh lắc đầu. "Anh Thương, tôi không muốn làm tình nhân của anh."

"Cô muốn làm nữ chủ nhân của tập đoàn Thương thị sao?" Anh nhướn mày, giọng điệu nhẹ nhàng. "Chuyện này sợ là cần phải thương lượng với anh tôi, còn tôi thì không thành vấn đề."

Giang Tinh Tinh...

Không ngờ chuyện này chính anh cũng không thể làm chủ.
Advertisement / Quảng cáo

"Không phải, tôi cũng không muốn làm nữ chủ nhân gì đó." Giang Tinh Tinh nói. "Tôi chỉ muốn có một cơ hội để chứng minh bản thân, đây là mong muốn duy nhất của tôi với anh, anh chỉ cần cho tôi cơ hội này là được, cái khác tôi không cần."

Thương Giới cúi đầu tự hỏi trong chốc lát, càng cân nhắc càng cảm thấy bất thường, hoá ra là anh bị từ chối.

Người nào đó hơi thiếu kiên nhẫn: "Cô đóng phim đơn giản là vì danh tiếng, tôi đã nói cô muốn gì tôi cũng cho."

Giang Tinh Tinh chớp mắt: "Anh Thương, cuộc đời anh có chuyện gì thích làm không?"

"Đương nhiên là có." Thương Giới tựa vào mép giường, trong bóng đêm, khoe môi anh lững lờ nhếch lên.

"Anh tôi chìm trong con đường làm giàu, anh ta luôn có rất nhiều sáng kiến, kế hoạch thương nghiệp, hơn nữa còn là người thuộc chủ nghĩa độc tài, đây chắc là chuyện anh ta thích làm nhất, còn tôi..." Anh nhẹ nhàng hít mũi, ngửi mùi hương hạnh nhân trong không khí thuộc về cô gái kia: "Tôi thích làm những chuyện thú vị, tôi thích đánh lừa, thích tự do, không bị ai quản chế..."

"Vậy anh và anh trai của anh không giống nhau." Giang Tinh Tinh đáp chân, cảm thấy không khí hơi khô nóng, cô ề là vì nhiệt độ cơ thể nóng rực của người đàn ông.

"Đấy là nguyên nhân anh ta không thích tôi." Thương Giới bắt đầu dĩ nhân vạ: "Anh ta muốn giùm tôi lại."

"Thật đáng sợ." Giang Tinh Tinh nói: "Nhưng mà điều tôi muốn nói với anh là, làm chuyện mình thích khiến con người ta rất vui vẻ, trên cơ sở này, có thể có được danh tiếng đương nhiên sẽ vui hơn, mà không có được thì cũng không sao, thế giới này rất ít người có thể kiên trì với chuyện mình thích, từ phương diện này mà nói, ít nhất tôi vẫn đang vừa lòng."

Ánh mắt cô gái trong veo, lời nói cũng xuất phát từ đáy lòng.

Cô ề Thương Giới hiểu ý của cô, một lòng một dạ của cô đặt hết vào việc đóng phim, rất ít diễn viên trong giới giải trí có mục đích thuần khiết như vậy.

Được rồi, hình như bị từ chối cũng không quá mất mặt.

Hai người ngồi ở đầu giường hàn huyên một lát, trong bóng đêm, dường như khoảng cách giữa hai người được kéo gần thêm không ít, bởi vì ban ngày bận rộn với cuộc sống, giữa người với người, cơ hội để thẳng thắn nói chuyện với nhau thật sự rất ít.

Giang Tinh Tinh cũng nhận ra người thừa kế tập đoàn Thương thị giàu có vững mạnh này, thật ra cũng không lạnh lùng như anh biểu hiện, anh cũng có sở thích, cũng có chuyện mình muốn làm, muốn theo đuổi.

Trước mặt cô là một người sống sở sở, có máu có thịt, sẽ tức giận, cũng có tình cảm, mà không phải là một hình ảnh lạnh lùng.

Giang Tinh Tinh ngáp một cái: "Anh Thương, tôi buồn ngủ rồi."

"Tôi cũng buồn ngủ, ngủ đi." Thương Giới ngang nhiên nằm xuống, còn giành một nửa chân của Giang Tinh Tinh.

Giang Tinh Tinh...

Cô vươn bàn chân trắng mịn, đạp anh một cái: "Anh Thương, mời xuống giường, ra ngoài sờ pha ngủ."

"Sờ pha ở ngoài trời, lạnh."

Rồi lại bỏ sung một câu: "Cô thật tàn nhẫn."

Giang Tinh Tinh...

Ai bảo anh đem sờ pha ra ngoài làm gì?

Biết tính cách mặt dày mày dạn của Thương Giới sẽ không dễ xuống giường, Giang Tinh Tinh đánh dịch ra ngoài, dịch đến mép giường, đồng thời dùng một cái gối chia ranh giới giữa hai người.

"Không cho vượt rào, nếu không tôi sẽ đuổi anh ra."

"Ngủ." Giọng anh đã thều thào.

Giang Tinh Tinh kéo chân, che ngang bụng mình, không bao lâu sau đã thiếp đi.

Đêm nay Giang Tinh Tinh ngủ rất ngon.

Ngày hôm sau, đồng hồ reng reng vang lên, không đợi cô đưa tay tắt đi, một tiếng "bộp" vang lên, đồng hồ báo thức bị người nào đó ném luôn, đập vào tường.

Giang Tinh Tinh...

Cô dụi mắt, tình lại, cảm giác cơ thể rất nặng, người đàn ông kia gác chân lên người cô, ôm lấy cả người cô, tựa như ôm một cái gối ôm hình người mềm mại.

Cô cúi đầu, thấy anh đang vùi đầu vào ngực cô, mà một tay cô còn ôm gáy anh, cơ thể anh nóng bỏng lạ kỳ.

Mẹ nó... đây là cái tư thế ngủ gì, sao lại thành ra ôm nhau rồi!

Giang Tinh Tinh đẩy người đàn ông bên cạnh ra, vội vàng ngồi dậy, hít sâu một hơi.

Bình tĩnh!

Thương Giới cũng dần tỉnh lại, khoe môi hơi nhếch lên: "Báo bối, dậy rồi à."
Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh lấy gối đập anh, sau đó lại cúi chân đá anh, Thương Giới nắm mắt cá chân cô bằng một tay, trực tiếp đè ở dưới thân: "Sao thế, mới sáng sớm đã muốn vận động với tôi rồi à?"

Cơ bắp trên tay anh rắn chắc, Giang Tinh Tinh không cách nào tránh được, chỉ có thể cắn mạnh vào tay anh.

"Chị biết cắn người!" Anh đau đớn lăm lăm bấm nhưng vẫn buông cô ra, thuận tay cầm lấy hộp thuốc trên đầu giường, ểc ểc, không có điều thuốc nào.

Hộp thuốc bị ném sang một bên, anh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, cầm dao cạo râu: "Phải nghĩ cách kiếm chút tiền."

Giang Tinh Tinh đứng ngoài cửa cười lạnh: "Anh Thương, rốt cuộc thì anh cũng hiểu tình cảnh túng quẫn rồi sao?"

Bàn tay cầm dao cạo râu của Thương Giới chợt dừng lại: "Trêu tôi à?"

"Tôi nào dám!"

Tâm tình Giang Tinh Tinh không tệ, đứng cạnh cửa thường thức đáng vẻ anh cạo râu.

Anh nhìn bản thân trong gương, hơi quay đầu, cân thận cạo râu, đôi mắt hơi nhìn xuống, ánh mắt ôn hòa hơn rất nhiều, hàng mi dài gần như là chạm đến viền dưới của mắt.

Suôn một đẹp để góc cạnh.

Người đàn ông khôi ngô như vậy, cho dù giờ cô đã nghèo kiệt xác, nhưng nếu kêu cô bao dưỡng anh vô điều kiện, cô cũng bằng lòng! Bằng lòng một trăm lần! Có một tiểu chò sản như vậy, nuôi ở nhà cũng cảnh đẹp ý vui, khiến người ta vui vẻ thoải mái, lại không có tật xấu gì.

"Cô Giang, cô đang chơi với tôi." Anh học theo tổng tài bá đạo trong TV, nghiêm túc nói: "Dùng yêu tôi."

Giang Tinh Tinh bật cười.

Tiểu chò sản không chỉ đẹp trai mà còn rất hài hước, có thể khiến cô vui vẻ, đầu cô tụt xấu nào.

Thấy cô cười, vẻ mặt của Thương Giới cũng thả lỏng hơn nhiều, cạo râu đánh răng xong thì nhường nhà vệ sinh cho cô, lúc đi ra còn nhân tiện xoa đầu cô.

...

Tại thành điện ảnh, Giang Tinh Tinh thay trang phục cổ trang, vừa ra đã nghe thấy vài cung nữ mừng vẻ mặt hưng phấn, rù rì bàn tán...

"Người đàn ông bên ngoài đẹp trai quá!"

"Còn cao nữa, đáng người thật đáng ngưỡng mộ."

"Anh ấy tới tìm ai chứ?"

"Chắc là một nam minh tinh, nếu không thì mừng khẩu trang làm gì."

"Ai mà thân bí thế, nói không chừng là vị đại gia nào đó!"

Giang Tinh Tinh tò mò đi ra cửa cung, gương mặt liền thấy người đàn ông mặc áo phông đứng bên ngoài, Thương Giới.

Anh mừng khẩu trang màu đen, mũi lưỡi trai kéo rất thấp, che đôi mắt đen nhánh thâm tháy lại.

Chỉ là trên chân anh vẫn đeo đôi dép hình thỏ con của cô! Chân anh lớn, gót chân lộ ra bên ngoài.

Giang Tinh Tinh hoảng sợ.

Thương Giới trông thấy cô thì hơi háit cảm, giờ tay với cô.

Giang Tinh Tinh chạy chậm qua, kéo anh vào một góc, chất vấn: "Cảnh sát đang tìm anh khắp nơi! Anh chạy ra đây làm gì! Nếu bị phát hiện thì sao! Nếu như bị bắt về, chắc chân anh của anh sẽ không bỏ qua cho anh!"

"Quan tâm tôi vậy à?"

"Tôi..." Giang Tinh Tinh dôi mắt né tránh: "Tôi sợ chuyện anh đồng ý với tôi, không có cơ hội thực hiện."

"Yên tâm đi, đàn ông nhà họ Thương chúng tôi, lời hứa đáng giá nghìn vàng, cho dù tôi bị nhốt lại, anh tôi cũng sẽ thay tôi thực hiện lời hứa, đối với anh ta, chuyện này chỉ là chuyện nhỏ như cử động một ngón tay."

"Không chắc." Giang Tinh Tinh lẩm bẩm: "Anh của anh một hai phải nhốt anh lại, chắc chắn không phải là cái dạng gì tốt, tôi không muốn trêu chọc anh ta."

Có đây Thương Giới: "Nhấn cơ hội chưa ai phát hiện, anh mau về đi."

"Tôi phải tới xem cô." Thương Giới không chịu đi: "Nhào vào lòng đàn ông khác, tôi không cho phép."

"Cái gì mà nhào vào lòng đàn ông khác, tôi đang đóng phim! Đóng phim còn có hôn môi đấy, anh quên được sao?"

"Còn muốn hôn môi?" Về mặt Thương Giới lập tức tối sầm: "Nếu cô dám hôn người đàn ông khác..."

Advertisement / Quảng cáo

"Anh sẽ làm gì?" Giang Tinh Tinh trợn trắng mắt.

Khóc môi Thương Giới nhếch lên, trong đáy mắt là sự lạnh lẽo: "Tôi phong sát anh ta."

Giang Tinh Tinh...

Đạo diễn bên kia đang thúc giục, Giang Tinh Tinh không đuổi được Thương Giới, đành ngấp ngừng vừa đi vừa dùng ánh mắt cảnh cáo anh, kêu anh cẩn thận một chút.

Tiết mục của dẫn thái giám này, vì Thương Giới ở sau lên lút giám thị, Giang Tinh Tinh không dám làm gì quá, cũng không định diễn như lúc diễn thử hôm qua, dùng đến tá v[1]. Cũng may yêu cầu của đạo diễn không cao, dễ như trở bàn tay, cô nhẹ nhàng thờ ra.

[1] Tá v[1] vị: khi kịch bản cần có cảnh hôn, nhưng đạo diễn lại quan tâm đến sự nghỉ của diễn viên, nếu diễn viên không muốn diễn thật thì có thể chọn tá v[1]. Tá v[1] là chỉ cần nam và nữ diễn viên đưa mặt lại gần nhau, lợi dụng góc quay để có thể nhìn thấy như hai người đang hôn, nhưng thực chất là hai người không chạm vào nhau. Tuy nhiên vẫn có rất nhiều kịch bản yêu cầu cảnh hôn thật.

"Được rồi, anh mau về đi." Trước thành Điện ảnh, cô nói với Thương Giới: "Tôi còn hai cảnh diễn buổi tối nữa, diễn xong sẽ về ngay."

"Còn cảnh dung tục?"

"Không có! Một cảnh là bị Quý Phi hành hạ, một cảnh là đấu võ mềm với cung nữ khác, người diễn chung đều là phụ nữ!"

Lúc này Thương Giới mới yên tâm, xoay người đi. Giang Tinh Tinh vội vàng gọi anh lại, lấy vại tò tiền nhún nhún trong túi: "À, tiền lương vừa phát, anh đi mua vài bộ quần áo với thuốc, dùng mua đất quá, hừm... Thích ăn cái gì thì cũng có thể mua một ít, đúng rồi, anh uống hết bia của tôi, nhớ mua thêm mấy chai."

Thương Giới nhìn mấy tò tiền trăm nguyên nhún nhún, với chút tiền này thì có thể mua gì chứ, còn quần áo, quần áo của anh chưa từng nhỏ hơn năm con số. Nhưng cuộc sống của cô thực sự quá thiếu thốn, với chút tiền này còn muốn bao dưỡng anh.

Thương Giới vẫn nhận tiền, xoay người đi: "Cảm ơn."

Giang Tinh Tinh kéo tay anh: "Tôi trông cậy vào anh có qua có lại, trả tôi phần ăn tình này."

Thương Giới hơi nường mày: "Bảo đảm sẽ khiến cô vừa lòng."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Bạn trai

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Buổi tối chín giờ, Giang Tinh Tinh vừa kết thúc cảnh diễn cuối cùng, đến phòng thay quần áo thay trang phục thường ngày, đứng trước kính, tẩy trang xong liền ra khỏi phim trường.

Vài cung nữ vội đuổi theo cô.

"Tinh Tinh à, người đàn ông hôm nay đến thăm cô, là thân thích của cô sao?"

Giang Tinh Tinh nghe vậy thì cả kinh, sợ bị lộ nên nhanh nhẩu đáp lại: "Ừm, anh ấy à..."

"Là anh cô sao?"

"Cũng không nghe nói có cô người anh đẹp trai vậy nhà."

Đẹp trai? Anh không hề lộ mặt, mấy cô gái này thấy anh đẹp trai ở chỗ nào chứ?

Quả nhiên, trời sinh phụ nữ có con mắt tinh tường với trai đẹp.

"Tinh Tinh, trước kia là chúng tôi không tốt, nói bậy rất nhiều về cô, chúng tôi xin lỗi cô."

"Đúng vậy, Tinh Tinh, cô đại nhân đừng chấp nhặt với tiểu nhân, đừng để trong lòng."

"Ừm... Hôm nào có thể gọi anh cô ra cùng ăn một bữa cơm không, mọi người làm quen nhau."

Giang Tinh Tinh không chút suy nghĩ, mở miệng từ chối: "Không được."

Advertisement / Quảng cáo

"Vì sao?"

"Làm gì mà nhỏ mọn thế?"

"Bời vì..." Cô ngừng nghĩ: "Anh ấy là bạn trai tôi."

"Bạn trai?" Mấy cô gái kêu hô lên: "Cô có bạn trai từ khi nào, không thể tin nổi!" Ngụ ý là, người phụ nữ như cô, vậy mà cũng có thể có được người bạn trai đẹp như vậy.

Từ ánh mắt của mấy cô gái đó, Giang Tinh Tinh đã nhận ra được sự khinh thường.

Mấy cô gái đó vẫn khinh thường cô như cũ, cảm thấy cô xấu, bây giờ có thể đánh vào mặt đám cung nữ này, Giang Tinh Tinh cảm thấy vô cùng sáng khoái.

"Quen nhau một thời gian rồi."

"Vậy sao có không cho chúng tôi biết!"

"Đúng thế, thật là nhỏ mọn, còn giấu diếm, sợ chúng tôi cướp bạn trai của cô sao?"

Nội tâm Giang Tinh Tinh muốn nói, mấy cô có muốn cũng không có bản lĩnh đó.

Tổng Tiêu Tiêu vốn luôn đối nghịch với Giang Tinh Tinh, giờ phút này đang ngồi ngay ra một bên không nói gì, cô ta ý vào mình có vài phần nan sắc, đã từng đóng vài vai phụ nên vẫn luôn làm chị lớn dẫn đầu đám cung nữ. Mà giờ này khắc này, Giang Tinh Tinh trở thành tiêu điểm của mọi người, trong lòng cô ta rất không vui vẻ.

Lại có một cô gái hỏi: "Nhưng mà Tinh Tinh à, bạn trai cô đẹp thế, có theo đuổi thế nào?"

"Đúng đúng, mau truyền đạt kinh nghiệm đi."

Tổng Tiêu Tiêu cười lạnh: "Không chừng là trao thân bao nhiêu lần, người ta mới bằng lòng nhận lời."

Giang Tinh Tinh liếc mắt nhìn cô ta, nhẹ nhàng thông dong nói: "Anh ấy theo đuổi tôi, tôi còn đang quan sát."

Lời này vừa nói ra, mấy cung nữ nhún nhau, liên tục cảm thấy không thể tưởng tượng được, trên đời thật sự có người đàn ông thích loại phụ nữ bị phá tướng trên mặt này?

Nhưng từ hành động quan tâm hôm nay của người đàn ông kia, đúng là rất thận trọng.

Tổng Tiêu Tiêu nghe được thì nhăn răng nhăn lợi, nói: "Thời đại này, đẹp thì có ích gì, đẹp có thể làm cơm ăn sao? Nhìn cái dáng vẻ bần xín kia, đang làm gì nghề gì, chắc cũng không được mấy đồng."

Đúng là hôm nay người đàn ông kia ăn mặc rất giản dị.

Giang Tinh Tinh nói: "Ừm, đúng là chẳng ra gì, tài sản trong nhà cũng khoảng vài chục tỷ thôi, nhưng vừa bị đuổi ra khỏi nhà, giờ không có chỗ đặt chân, đang còn định ở nhà tôi đây."

Lời này khiến mấy cô gái há vào một hơi khí lạnh, cho dù là thật hay giả, tài sản mấy chục tỷ cũng đã đủ để mấy cô kinh sợ.

Giang Tinh Tinh cũng không biết rồi cuộc Thương Giới có bao nhiêu tiền, có tùy tiện bịa chuyện thôi, thấu nhân bản thấu trần [1], người ta đã vào vào mặt mình rồi, ai quan tâm thật hay giả, chuyện gì rồi cũng qua nhanh thôi, vui vẻ là quan trọng nhất.

[1] Thấu nhân bản thấu trần: câu đầy đủ là Thấu nhân bản thấu trần, thấu trần trạng khan diện, là một câu nói phổ biến ở Đài Loan, có nghĩa là phải cố gắng hết sức, không thể để người ta khinh thường. Dùng để cổ vũ cho chính mình.

“Tôi đi trước, anh ấy còn đang chờ tôi về ăn cơm.” Giang Tinh Tinh nhẹ nhàng bước đi, để lại một đám phụ nữ đang ghen ghét, căm ghét nhìn bóng dáng cô.

...

“Tôi về rồi.”

Giang Tinh Tinh bước không ngừng, chạy như bay lên sân thượng, tâm tình vô cùng tốt. Vốn tưởng là có thể thấy người đàn ông gọi cảm không thích mặc áo náo đó đang ở ban công ngắm cảnh đêm hút thuốc, không ngờ sân thượng trống không, số pha và chiếc bàn cũng không thấy.

“Anh Thương, tôi về rồi, có mang theo Lou mei [2] cho anh, đêm nay có thể cùng anh uống một ly đó.”

[2] Lou mei: là tên tiếng Quảng Đông được đặt cho các món ăn chế biến bằng cách om trong một loại nước sốt được gọi là sốt Lou. Lou mei có thể được làm từ thịt, nội tạng và các bộ phận khác. Các loại phổ biến nhất là thịt bò, thịt lợn, vịt và gà.

Cửa bị đẩy ra, trong nhà tối tăm, có mờ đèn tường, chỉ thấy số pha, bàn ghế đã về lại chỗ. Hình như bàn trà còn được lau chùi, sáng bóng hẳn lên, đồ đạc trong nhà được sắp xếp, bày biện chỉnh tề, quần áo và áo hai dây có ném lung tung cũng được xếp gọn gàng đặt ở mép giường.

Giang Tinh Tinh...

Đi rồi sao?

Những chuyện xảy ra trong hai ngày nay, tựa như một giấc mơ kích thích mà mê hoặc, còn bây giờ, như vừa tỉnh khỏi giấc mơ, vậy mà có lại ngày ra một lúc lâu vẫn chưa thể phục hồi tinh thần lại.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy mất mát, nghèn nghẹn, không thể đẩy xuống, cũng thế đẩy lên, chèn ép khiến ngực có khó chịu.

Có đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, một ngọn gió mát lạnh lướt qua mặt cô.

Phía nam nhiều nắng, ban đêm nhiều mưa, ngoài cửa sổ bắt đầu đổ mưa nhỏ tí tách, cả thành phố vốn rực rỡ nay lại chìm trong màn mưa.

Trong thoáng chốc, có hoài nghi hai ngày nay không tồn tại, nếu là mơ, nhất định cũng là một giấc mơ đẹp.

Có một mình cô độc đã lâu, người đàn ông này đột nhiên xông vào cuộc sống của cô, quấy rầy tiết tấu sinh hoạt của cô, cũng khiến cuộc sống của cô náo nhiệt hơn nhiều.

Không ngờ vừa mới nếm được hương vị vui sướng, lại sắp phải mất đi?

Thật là ngắn ngủi.

Sau khi buồn bã, Giang Tinh Tinh bắt đầu lo lắng, hôm nay anh mạo hiểm chuẩn ra, có thể bị người ta phát hiện không, hiện tại trên mạng đầu cũng là “lệnh truy nã” anh, cảnh sát cũng đang tìm anh.

Advertisement / Quảng cáo

Liệu anh có bị người anh đáng sợ kia bắt về nhốt lại không?

Nghĩ đến đây, Giang Tinh Tinh bắt đầu sốt ruột, ngồi trên số pha suy tư một lát rồi đứng lên, cầm túi xách muốn ra ngoài tìm.

Nhưng trời đất bao la, cô đi đâu để tìm anh?

Ngay lúc Giang Tinh Tinh đứng ngồi không yên, đột nhiên nghe ngoài cửa vang lên tiếng bước chân chậm chạp quen thuộc.

Giang Tinh Tinh vội vàng đến cạnh cửa, mở cửa ra.

Thương Giới mới chiếc áo phông lúc sáng, đầu ngón tay thon dài cong lại giữa không trung, đang muốn gõ cửa, đột nhiên cửa lại mở ra, người phụ nữ bên trong đang mờ to mắt nhìn anh chằm chằm.

Anh từ từ đẩy kéo nút trong miệng từ bên trái sang bên phải, miệng nói lên một cục tròn.

“Làm gì đấy!”

Cục đá treo lơ lửng trong lòng Giang Tinh Tinh rơi xuống đất thật mạnh, anh đã về, cô không biết nên khóc hay nên cười, chỉ ngơ ngẩn, sống sờ sờ đứng yên.

Thương Giới lấy kẹp mũi trong miệng ra, liếm liếm “Nhìn tôi làm gì thế?”

“Anh đi đâu vậy?”

Anh tự mình vào nhà, quơ cái túi trong tay: “Kiểm chút tiền, mua vài chai rượu, vài bao thuốc, còn mua vài thứ cho cô.”

Giang Tinh Tinh không quan tâm đến cái túi, cô đóng cửa rồi hỏi: “Vậy anh đem số pha và bàn vào nhà làm gì?”

Cô còn tưởng anh đã đi rồi.

Thương Giới lo đang nhìn ngoài cửa sổ: “Không phải trời mưa sao, cô thích thì tôi lại đem ra là được.”

Lúc này Giang Tinh Tinh mới nhẹ nhàng thở ra, ngồi xuống số pha, bắt đầu lục lọi cái bao, tránh để anh nhìn ra cảm xúc của mình.

Thương Giới ngồi xuống bên cạnh cô, giúp cô lấy đồ trong bao ra.

“Vài chai bia, còn có một ít đồ nhắm, tối nay chúng ta có thể làm một ly.”

Giang Tinh Tinh mỉm cười, nhưng nụ cười cũng chỉ trong giây lát.

“Trùng hợp quá, tôi cũng mua đồ nhắm đó.” Cô nói.

“Vậy thì tốt.”

“Anh còn mua gì nữa thế?” Cô cười hỏi, cho tay vào, lấy ra một lọ kem đường trắng da, cô kêu lên: “Oa!”

Thương Giới liếm kẹp mũi, thong dong nói: “Kêu gì chứ.”

Giang Tinh Tinh đổ hết mọi thứ trong cái túi ra, là một bộ sản phẩm dưỡng da, quả nhiên là nhãn hiệu nổi tiếng, cô chưa từng dùng thử, có hạ quyết tâm thế nào cũng không sờ mua.

Giang Tinh Tinh nhìn mấy thứ trên bàn, tò mò hỏi: “Anh lấy tiền đâu ra thế?”

Thương Giới lo đang nói: “Tôi bán bộ tây trang kia.”

Lúc này Giang Tinh Tinh mới phát hiện, bộ tây trang Armani được cô ủa thắng thơm treo trên tường, đã không thấy bóng dáng.

Dù bán cũng như cô cũng biết bộ tây trang kia có giá trị xa xỉ.

Cô tò mò hỏi: “Anh bán được bao nhiêu?”

“Bán với 1% giá gốc, bốn ngàn tệ (~13M).”

Giang Tinh Tinh???

Có đến trên đầu ngón tay một lúc lâu mới đổi ra được, bộ tây trang này giá đến bốn trăm nghìn (~1,3 tỷ VND = 600.000\$)!

Một bộ tây trang giá bốn trăm nghìn, anh chỉ bán được bốn ngàn tệ.

Giang Tinh Tinh cảm thấy tim mình đang nhỏ máu, cô che ngực, hận rên sát không thành tiếng nhìn Thương Giới: “Anh bán cho ai?”

Có thể chắc lại không, đó bốn trăm nghìn không thể bán rẻ đến mức này được!

“Bán qua mạng, tôi không lộ diện, an toàn.”

Thấy sắc mặt Giang Tinh Tinh lúc trắng lúc xanh, Thương Giới không chút để ý nói: “Có gì mà tức, tôi vốn không thích mặc loại tây trang cứng nhắc này, với lại, dù sao đây cũng là của anh tôi.”

Giang Tinh Tinh lên chửi thề, câu cuối cùng mới là trọng điểm, là của anh trai nên anh hoàn toàn không thấy tức giận không.

Bốn ngàn tệ, đối với Giang Tinh Tinh mà nói cũng không phải con số nhỏ, chỉ là so với bốn trăm nghìn tệ, cô vẫn cảm thấy trái tim đang nhỏ máu, dứt khoát hỏi: “Còn thừa bao nhiêu?”

Thương Giới sờ túi quần, lấy ra mấy tờ tiền mặt trăm nguyên nhàn nhàn đưa cho Giang Tinh Tinh, vẫn là mấy tờ hôm nay cô đưa cho anh.

“Chỉ như vậy?”

Advertisement / Quảng cáo

“Chỉ một bộ mỹ phẩm dưỡng da đã đi ba ngàn rồi, còn lại tôi mua bia và thuốc hết.”

Giang Tinh Tinh...

Đang là không biết tức tưởi!

Nhưng mà bình tĩnh lại, nhìn bộ mỹ phẩm dưỡng da cao cấp trên bàn, trong lòng cô không khỏi cảm thấy cảm động, người đàn ông này không dùng một phần tiền cô đưa, tặng cho cô món quà đắt giá như vậy, dù là thế nào thì cô cũng không có cách gì để trách anh.

Người ta tốt với cô, cho dù là với phương thức gì thì cũng nên biết ơn. Trên đời này, người tốt với cô không nhiều lắm, ai có cũng quý trọng.

Thương Giới không chú ý đến cảm xúc của Giang Tinh Tinh đang thay đổi, anh đứng lên hoạt động cánh tay, phát ra âm thanh răng rắc của xương cốt: “Người đàn ông của cô đi tìm đây.”

“Khoan đã, chờ một chút.” Giang Tinh Tinh lấy một bộ đồ ngủ của nam vừa mua ra: “Anh mặc cái này đi, đừng ở trần nữa, sắp vào trời rồi, thôi tiết cũng lạnh.”

Thương Giới nhướng mày, nhìn bộ đồ ngủ của nam sạch sẽ màu xám nhạt.

Còn một thời gian nữa mới vào thu.

Người phụ nữ này muốn sống cùng anh sao...

Thấy Thương Giới in bệng không nói, Giang Tinh Tinh đưa đồ ngủ cho anh, xoay người muốn đi, Thương Giới đột nhiên giữ tay cô lại.

Cánh tay tinh tế, làn da mềm mại.

Giang Tinh Tinh khó hiểu: "Làm gì đó?"

Khóc mỗi Thương Giới nhếch lên, đôi mắt mông mờ ra, trực tiếp nhét kẹo mắt vào miệng cô...

"Tôi đánh dấu cô."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bộ phận quan trọng

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Kẹo mắt vị dâu tây rất ngọt.

Giang Tinh Tinh ngửa ra một lúc, sau đó mới phản ứng lại, người này dám nhét kẹo mắt đang ăn dở vào miệng cô, còn nói cái gì mà đánh dấu cô.

Ngấy thơ mới tỉnh!

Cô đang muốn tính sổ với anh, một tiếng "sấm" vang lên, cửa nhà vệ sinh đóng lại.

"Đừng có nhìn lên tôi!"

Ai thêm nhìn lên anh!

Giang Tinh Tinh nếm kẹo mắt vào thùng rác, đầu lưỡi vẫn còn vị ngọt của dâu tây, loại cảm giác này thật vị diệu, cũng chỉ có người đang trong quan hệ yêu đương mới có thể không ghét nước bọt của đối phương.

Kỳ lạ ở chỗ, thế nhưng cô lại không hề phản cảm.

Giới hạn người xa lạ kia đã sớm bị phá bỏ, thế mà cô và anh lại rơi vào mối quan hệ khó nói, Giang Tinh Tinh kiện là do mình đã độc thân nhiều năm.

Cô từng xem một bản báo cáo, nói lúc hai mươi ba tuổi là lúc mong muốn có một mối quan hệ thân mật, đây chính là thời kì yêu đương.

Advertisement / Quảng cáo

Đáng tiếc, nhiều năm trôi qua cô vẫn chưa có bạn trai.

Nửa tháng sau, bộ phim(Thái giám tổng quản thăm cung bị sự) đi vào giai đoạn đóng máy, Giang Tinh Tinh lấy được thù lao, dọn đồ chuẩn bị về nhà, đúng lúc này, bạn thân Minh Cẩn nhắn tin tới...

"Ha ha, con nhỏ này lại dám "kìm ức tăng Kiêu" [1], thành thật nói cho chị biết, bao nuôi tiêu chó săn này được bao lâu rồi?"

[1] *Kìm ức tăng kiêu: nói đến ngôi nhà đẹp, sang trọng, bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình.*

Giang Tinh Tinh...

Biết rõ phép tắc chốn giang hồ, cô lập tức phát hai trăm đồng lì xì, đặt cái tên thật hoa lệ: Phái hối lộ. Đồng thời còn dâng thượng quý xuống...

"Cầu giữ bí mật."

Minh Cẩn nhận tiền lì xì, nói: "Không thành vấn đề, nhưng chị không nói, không có nghĩa là em chị Minh Giác không nói, anh trai Giang Trí của em không nói, Văn Dương không nói, còn cả Lục Vô Khuyết cũng không nói."

Giang Tinh Tinh...

Cho nên, mẹ nó cả đoàn kịch đều biết hết! Vậy còn bịt miệng làm gì!

Giang Tinh Tinh: Trá tiền đây.

Minh Cẩn: Bát nước đã hết đi không có đạo lí nào lại lấy về *[Cười xấu xa]*, nhưng mà phải nói, sao em có thể bao nuôi một tiểu chó săn đẹp trai như vậy trong nhà. Hôm nay, lúc bọn chị tới tìm em, tiểu chó săn kia đang đứng ở ban công, vừa uống rượu vừa chống dầy, hừ đất. Cơ thể kia, còn cả đường nhân ngư kia, thật tinh, bà đây sống hai mươi lăm năm rồi cũng chưa gặp ai có dáng giống người mẫu nam thế này.

Qua lời nói của Minh Cẩn, chắc là không nhận ra thân phận thật của Thương Giới, vì để không ai nhận ra anh, Giang Tinh Tinh tự lấy dao cạo tóc anh. Giỡn anh để tóc húi cua, lại càng thêm phần nam tính.

Thật ra trên thế giới này, có rất nhiều người giống nhau, nhưng khi chất của họ lại bất đồng. Thương Giới của hiện tại khác hẳn với vị tổng tài lạnh lùng trên TV, khác biệt lớn như vậy, Minh Cẩn không nhận ra cũng là chuyện bình thường.

Trước kia khi anh xuất hiện trước mặt người khác, luôn mặc vest đi giày da, gương mặt cảm dục, khác hẳn với Thương Giới cởi trần như bây giờ.

Giang Tinh Tinh nói "Chỉ là một người bạn mà thôi, nhà anh ta gấp khó khăn, tới tìm em giúp đỡ."

Minh Cẩn: "Vậy có thành đôi với em không? Hi hi."

Giang Tinh Tinh muốn lấy dao phay: "Chỉ cảm thấy có thể sao!"

Minh Cẩn: Cũng đúng, em là câu độc thân, dù Tom Cruise có khóa thân đứng trước mặt em, tìm em cũng không rung động."

Giang Tinh Tinh: "Ha ha, đúng có đứa, cứ thử để Tom Cruise khóa thân đứng trước mặt em xem."

Giang Tinh Tinh tám chất chuyện lung tung với Minh Cẩn, Minh Cẩn nói cho Giang Tinh Tinh, đoàn kịch sắp sửa có sự thay đổi lớn, bảo cô mau về tham gia buổi họp.

Giang Tinh Tinh là trẻ mới còi, được trưởng đoàn kịch Huỳnh Chức – Bà Giang nuôi nấng, cũng vào đoàn kịch. Năm mươi tuổi, có rồi đoàn kịch, bắt đầu đi biểu diễn, cũng rèn luyện vững chắc kỹ năng biểu diễn của bản thân.

Sau này, Giang Tinh Tinh vào Học viện Điện ảnh, khoa biểu diễn, vì thành tích ưu tú, năm nào cũng lấy được học bổng kèch xù. Tuy vậy bạn học cùng khóa, có người tham gia một bộ phim điện ảnh lớn, lập tức trở nên nổi tiếng, trở thành tiểu hoa đán, tiểu thị tui trong giới giải trí, có người thì trở thành Ảnh Hậu, hoặc là gia nhập phái thực lực. Chỉ mình cô, có thành tích tốt nhất, nhưng chỉ có thể chạy vật cho đoàn làm phim, thì thường mới được tham gia làm quần chúng.

Chuyện bất thường này dẫn trở nên bình thường.

Giang Tinh Tinh còn muốn học lên Thạc sĩ, làm diễn viên chuyên nghiệp, nhưng giáo viên nói với cô, nếu cô cơ hội khác thì hãy thử xem, đừng cố gắng quá mức.

Ngay ý là, có không hợp để làm diễn viên.

Bởi vì trên mặt cô có khuyết điểm.

Thậm chí giáo viên còn đề cử cô đi đóng hài kịch, bởi vì trên mặt cô có sọ, diễn vai hề thì có thể thành công.

Giang Tinh Tinh đã từng diễn vài tiểu phẩm, kỏi diễn tí mị, về mặt công dụng tác khoa trương, quai thực là có thể khiến người xem ôm bụng cười to, nhưng mỗi khi kết thúc, nhìn thành phòng trống vắng, nhìn bản thân thật xấu xí, cô không chịu nổi, cảm thấy không được hạnh phúc.

Có thích biểu diễn, muốn được thử nghiệm các vai diễn khác nhau, cô có thể khiến cho khán giả ôm bụng cười to, không phải vì có xấu, mà vì kĩ năng diễn của cô khiến khán giả tin là thật!

Nhưng vì sao cô chỉ có thể diễn vai hề, vì sao con đường biểu biểu diễn của cô càng lúc càng trở nên chật vật.

Vì thế Giang Tinh Tinh không diễn tiểu phẩm nữa, bắt đầu tới các đoàn làm phim diễn vai quần chúng, chỉ cần có cơ hội, cô đều sẵn lòng diễn.

Có tốt nghiệp khoa biểu diễn năm hai mươi một tuổi, hiện tại đã hai mươi ba tuổi, nhưng vẫn chỉ là diễn viên quần chúng như trước, đồng thời cô cũng làm biên kịch cho đoàn kịch, chỉ cần có đoàn kịch cần diễn viên, cô sẵn sàng quay trở về diễn.

Đoàn kịch là nơi có lớn lên, tất cả mọi người trong đoàn kịch là người thân của cô.

Advertisement / Quảng cáo

...

Giang Tinh Tinh nhanh chóng về nhà, Thương Giới nằm trên giường của cô ngủ trưa.

Người đàn ông này ngủ rất sâu, khuôn mặt vào vào chiếc gối trắng của cô, lộ ra phần lưng rắn chắc, chân móng tùy ý đắp trên người, che đi phần móng phía dưới.

Đầu gối lộ ra khỏi chăn, co lại, để lên chiếc gối.

Ảnh mặt trời chiếu vào, lùm lùm bốc mắt sâu thẳm của anh, lông mi cong dài tạo thành bóng đen.

Mặc dù ngủ say nhưng anh vẫn khiến người ta có cảm giác say mê, Giang Tinh Tinh cảm thấy người đàn ông này rất lạ lùng.

Quai nhiên... quai nhiên là do mình độc thân quá lâu, Minh Cẩn nói Tom Cruise khóa thân đứng trước mặt cô, cô ấy đoán là cô sẽ không thể kìm nén được, nhưng Giang Tinh Tinh cảm thấy body của Thương Giới không kém Tom Cruise là bao!

Rốt cuộc là vì sao cô vẫn kiên trì lâu như vậy, không gục ngã trước anh?

"Đừng ngủ nữa!" Giang Tinh Tinh đẩy anh, "Đã bị đám bạn của tôi phát hiện, vậy mà anh còn có thể ngủ, sức chịu đựng cũng ghê thật, không biết lo cho mình chút nào!"

Thương Giỏi không chịu tình, mớ mùng nói "Ai cũng được, cứ đi."

Không phải là đáng vẻ cười như mọi ngày, hình như anh tức giận, trong giọng nói lại có thêm vài phần uy nghiêm.

Giang Tinh Tinh run sợ, cảm thấy đáng vẻ nói mở vửa rồi của Thương Giỏi có phần xa lạ.

Anh chưa bao giờ nói chuyện hung dữ với cô như vậy.

Tuy vậy cô cũng không quan tâm, nơi này là nhà cô, bất cứ cứ đi, có tin cô đuổi anh ra khỏi nhà luôn không!

Giang Tinh Tinh xúc chân lên, nói: "Đứng lên!"

Nhưng mà gậy tiếp theo, cô hóa đá.

Người đàn ông này không mặc quần!

Anh cứ vậy khoe hàng trước mặt cô, bộ phận quan trọng bị để dưới chân, cái mông vênh lên đủ để khiến máu nóng trong cô phun trào.

Giang Tinh Tinh bị dọa tới mức lùi về sau vài bước.

Lúc này người đàn ông kia mới hơi tỉnh giấc, anh lấy tay gỡ lùm, lông mi cong dài mở ra.

Đôi mắt sâu thẳm dưới ánh mặt trời, có vẻ trong veo lạ thường.

Nếu Giang Tinh Tinh không nhìn lầm, anh chớp mắt nhìn có một cái, con ngươi mang theo chút hoang mang và khó hiểu, tuy vậy cũng chỉ lướt qua một chút, rất nhanh, anh đã khôi phục biểu cảm.

Khôe mồm nhếch lên, giọng điệu cả lo phát phư, "Người phụ nữ của tôi đã trở lại."

"Ai... ai cho phép anh ngủ nude trên giường của tôi!" Giang Tinh Tinh lấy quần, ném về phía anh, "Mặc vào"

Thương Giỏi lười biếng ngồi dậy, nhàn xuống, sau đó trong mắt hiện lên chút ý vị sâu xa, "Cô thấy hết rồi à."

Giang Tinh Tinh cứng lại, anh nghĩ cô muốn nhìn chắc!

"Tôi còn chưa cưới vợ," Thương Giỏi nhướng mày, nói: "Lắm sao bây giờ."

Được lắm, nhìn đáng vẻ này, là muốn cô phụ trách?

"Tôi cũng đâu có ý." Cô quay lưng lại, "Hơn nữa tôi cũng không thấy bộ phận quan trọng, ối, mau mặc quần vào, tôi cần nói chuyện với anh."

Người đàn ông phía sau khẽ cười một tiếng, nhanh chóng mặc chiếc quần đen. "Nếu thấy rồi, cô phải trở thành người phụ nữ của tôi"

Giang Tinh Tinh quay người lại, "Anh đừng có chơi xấu, ai muốn trở thành người phụ nữ của anh."

"Vậy còn sớm thể đã về nhà, cô chuyện gì sao?" Thương Giỏi rút một liều thuốc.

"Có phải hôm nay bạn tôi tới không?"

"Phải." Thương Giỏi gạt đầu, "Cô có thật nhiều bạn, cả một đám tràn vào, ông đấy còn chưa kịp mặc đồ đáng hoàng."

Advertisement / Quảng cáo

"Đó là bạn trong đoàn kịch, anh nói gì với họ rồi?"

Nhìn thấy đáng vẻ sốt ruột của cô, Thương Giỏi không chút để ý, nói: "Tôi nói tôi là người đàn ông của cô."

Giang Tinh Tinh...

Tốt lắm, thảo nào Minh Cần hiểu lầm, ra là người đàn ông này tự thừa nhận.

Thấy sắc mặt Giang Tinh Tinh khó coi, Thương Giỏi chớp mắt, "Sao nào, trong đám đó có người tình của cô?"

"Không có!" Giang Tinh Tinh phủ nhận, cô đâu có người yêu gì, nếu nói là có thì... Từ từ, không có, người đó không tính!

Thấy vẻ mặt khác thường của Giang Tinh Tinh, Thương Giỏi khép hờ mắt, "Sao nào, có thật à?"

"Có hay không cũng không phải chuyện của anh."

Thương Giỏi rút một liều thuốc từ bao thuốc, giọng nói trầm ấm mà thông thả, "Tôi không quan tâm chuyện quá khứ, nhưng hiện tại, cô không được rung động với người khác."

Giọng điệu mang theo sự uy nguy, uy hiếp, Thương Giỏi lấy liều thuốc quét qua môi cô, chạm vào đôi môi mềm như đậu hủ.

Anh luôn thích thú với son môi của cô, cũng không biết đây là loại sở thích gì.

Thương Giỏi nghiêm mặt, hít liều thuốc, giọng nói âm trầm lạnh lùng...

"Hiện tại cô là người phụ nữ của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một được* tại miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 10: Thân mật

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Nhuyet Vy

Beta: Quanh

Đoàn kịch Huỳnh Chúc ở tại một nhà hát lâu năm trong công viên, nhà hát được xây dựng vào cuối thập niên 80, vì lâu năm không được tu sửa, tường bên ngoài đã bị bong tróc, bức tường màu đỏ loang lổ với những tảng vôi lộ ra.

Từ nhà hát đã cũ xưa nhưng may là sân rất lớn, cao bốn tầng, lúc này trời nơi biểu diễn còn có mấy phòng lớn để tập và luyện nhảy.

Từ trước đến nay, đoàn kịch Huỳnh Chúc bốn ba khắp cả nước, lại không có lịch diễn sẽ ở đây tiến hành tập luyện.

Thương Giỏi mừng rỡ thể thao Adidas màu đen, đang đứng cạnh xích đu, chuẩn bị chăm ktra hút một liều thuốc. Không đợi anh bật lửa, Giang Tinh Tinh đã kéo cô tay anh qua, dẫn anh đến nhà hát Hồng Phong.

"Anh quá nghiện thuốc là rồi."

"Để khiến anh tôi ngạt thở, anh ta ghét mùi thuốc, chuyện gì anh ta không thích thì tôi không được làm, mẹ nó."

Đầu ngón tay Thương Giỏi kẹp một điếu Marlboro màu trắng, tùy tay cài trên tai, bị Giang Tinh Tinh lấy xuống, chê bai: "Nhìn lưu manh muốn chết."

Thương Giỏi cười nhẹ: "Anh tôi là chính nhân quân tử, tôi là loại thấp kém hạ lưu, có thích loại nào?"

"Không thích loại nào cả." Giang Tinh Tinh sửa lại cổ áo cho anh, kéo khóa áo lên cao nhất, rồi lại dè mũi trai xuống: "Lát nữa gặp bạn tôi, anh cố gắng đừng nói chuyện, tôi nói gì, anh cứ gật đầu là được."

Advertisement / Quảng cáo

"Cô sợ tôi nói bậy, khiến người tình của cô không vui?"

"Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, không phải người tình gì hết, tôi và Văn Dương không có gì!"

Văn Dương là bạn Giang Tinh Tinh, vào đoàn kịch từ sớm, lớn hơn Giang Tinh Tinh một tuổi, tính cách anh ta ôn hòa, phẩm chất cần cù, thật thà kiên định, là một người đáng hoàng, mà người đáng hoàng, hình như sẽ thường không đẹp, bề ngoài anh ta rất bình thường, còn hơi béo, thường xuyên đóng vai đàn ông trung niên trong đoàn kịch.

Văn Dương và Giang Tinh Tinh học cùng trường đại học, rất quan tâm đến Giang Tinh Tinh, thời sinh viên còn thường xuyên đến dưới ký túc xá, đưa đồ ăn ngon cho cô.

Tất cả mọi người cho rằng Văn Dương và Giang Tinh Tinh sẽ ở bên nhau, tuy bề ngoài Văn Dương không tính là xuất chúng, nhưng tính cách không tệ, chắc chắn sẽ yêu thương vợ.

Thậm chí cả Giang Tinh Tinh cũng cho rằng, Văn Dương có chút tình cảm nam nữ với cô.

Khi đó có rất ngày thơ, từ nhỏ đến lớn chưa từng yêu đương bao giờ, cho nên vô cùng muốn có một mối tình, trong lòng còn cho rằng Văn Dương sẽ thổ lộ với mình. Không ngờ đột nhiên có một đoạn thời gian, Văn Dương không còn niềm nờ chạy đến ký túc xá cô nữa, sau đó Giang Tinh Tinh mới biết được, Văn Dương đang quai lại với một cô gái khác học khoa diễn xuất.

Cô gái kia xinh đẹp đáng yêu, da trắng, đôi mắt to ngập nước có phần giống Thái Y Lâm [1]. Nghe người bạn thân của cô nói, Văn Dương theo đuổi "Thái Y Lâm" ba tháng, ngày nào cũng đứng dưới lầu đưa bánh kem, còn chăm nền thổ lộ hát tình ca, khiến "Thái Y Lâm" cảm động đến mức rung rung nước mắt, rồi cuộc cũng theo đuổi thành công.

Lúc đó Giang Tinh Tinh còn buồn bã một thời gian, cũng không phải vì thích Văn Dương, mà có cảm thấy có lẽ mình vĩnh viễn không thể có bạn trai.

Người nào cũng có lòng yêu cái đẹp, ai sẽ thích một cô gái có sọ trên mặt chứ?

Vân Dương và "Thái Y Lâm" qua lại ba tháng rồi chia tay. Từ đó về sau, anh ta có theo đuổi một vài cô gái nữa, đều là nữ sinh viên khoa diễn xuất, thế mà anh ta lại rất biết nắm bắt tâm lý phụ nữ, tất cả đều theo đuổi được.

Chi tiết là, tất cả mỗi tình không có kết quả, không vượt qua được lời nguyện ba tháng là chia tay.

Đàn ông nhìn mặt, thật ra phụ nữ càng nhìn mặt hơn, nếu chỉ tốt với cô gái đó, vậy vẫn chưa đủ để khiến cô gái đó thực sự động lòng. không có nị lực đàn ông mới có thể tốt với con gái, lấy đây làm chiều bài của mình.

Dương nhiên, Giang Tinh Tinh và Vân Dương vẫn là bạn bè, thường cùng lên đài biểu diễn, Vân Dương cũng đối xử với cô không tệ, xem cô như em gái. Sự mập mờ không thành trong thanh xuân, cũng theo thời gian trôi đi mà tan thành mây khói.

Đêm qua, Thương Giới đi Giang Tinh Tinh trên giường nghiêm hình bức cung, rốt cuộc cũng khiến cô nói ra đoạn chuyện cũ ngày thơ, nghỉ lại mà kính.

Đây thật sự là tất cả chuyện tình cảm cô đã trải qua.

Thương Giới hỏi "Đón gián vậy thôi?"

"Anh còn muốn nghe gì nữa?"

"Không có người đàn ông nào thật sự theo đuổi cô sao?"

Giang Tinh Tinh không cảm lòng bầu môi, đúng là không có, mỹ nữ khoa diễn xuất như vậy, nếu trên mặt cô không có vết sẹo, có lẽ còn có thể chen vào hàng "mỹ nữ", nhưng lại có một vết sẹo không trọn vẹn như vậy, đúng là không có nam sinh nào muốn theo đuổi cô.

Tình cách cô thăng thân, ngày thơ đơn thuần, không kiểu cách như những cô gái khác, đám nam sinh đều vui vẻ xem cô là anh em.

"Thương Giới, anh có ai thích không?" Giang Tinh Tinh hỏi anh.

"Rất nhiều đấy."

Thương Giới cười nhạt, đứng lại trong vườn hoa, cuối cùng vẫn quay đầu, lấy bật lửa châmếu thuốc này giờ muốn hút.

"Vậy chắc là anh có rất nhiều bạn gái."

"Chắc, không có nổi một mối tình." Lúc Thương Giới nói chuyện, còn đặc biệt ra vẻ kịch còm nhai khoái.

Giang Tinh Tinh đưa tay xua đi làn khói hương bạc hà, khó hiểu hỏi "Vì sao?"

"Anh tôi không cho, không để tôi làm bấy, lần ăn tượng sâu nhất là ở biệt thự tư nhân bên Las Vegas, sinh nhật mười tám tuổi của tôi, bạn tôi đưa đến cả trăm người phụ nữ để tôi chọn làm lễ trưởng thành, sau đó anh tôi xuất hiện, suýt nữa đốt luôn biệt thự."

Giang Tinh Tinh...

Cả trăm người phụ nữ, chịu nổi sao?

Từ từ, hình như trọng điểm có chủ ý không đúng, quả nhiên là vì độc thân lâu quá, chuyện gì cũng nghĩ về phương diện kia.

"Anh của anh quan nghiêm nh?" Giang Tinh Tinh nói "Bạn gái cũng không cho có?"

Thương Giới lại lấy diếu thuốc cọn mới có, tiếp tục nói: "Anh ta sống như thầy tu, cái này không cho cái kia cũng không cho, ghét đến cực điểm. Sau lần sinh nhật mười tám tuổi, anh ta nhốt tôi rất lâu, khiến ông đây ngọt ngạt muốn chết." Advertisement / Quảng cáo

"Anh ta... Nhốt anh sao! Chuyện này cũng thật quái đáng, anh ta có quyền gì mà nhốt anh!"

"Sợ tôi ra ngoài làm loạn." Thương Giới không chút để ý nói "Càng không cho ông đây chạm vào phụ nữ, ông đây càng muốn chạm, lần này kiếm một người phụ nữ về làm vợ luôn, tức chết anh ta."

Giang Tinh Tinh...

Kiểm một người phụ nữ về làm vợ, không phải nói có chứ?

Lúc này, một tiếng cười linh linh vang lên: "Tinh Tinh, em đến rồi."

Ở cửa nhà hát, một người đàn ông mặc áo đuôi tôm kiểu cũ bước ra.

"Anh Vân Dương, đang dẫn dựng kịch à?"

"Đúng thế, ra hát thờ không khí, không ngờ vừa vận gặp em."

Nghe thấy cái tên "Vân Dương", Thương Giới gương cảm, liếc nhìn anh ta.

Vân Dương có thần hình hơi béo, ngũ quan tương đối dẹt, hình dáng cũng không rõ ràng, vậy nên nhìn không đẹp như những gương mặt góc cạnh, nhưng cũng không thể nói là xấu, là gương mặt vô cùng bình thường, nhìn thì có vẻ cũng đáng hoàng.

"Xin chào, tôi là Vân Dương." Vân Dương khách sáo vươn tay với Thương Giới: "Tôi và Tinh Tinh lớn cùng nhau, cũng xem như là bạn tốt nhất."

Thương Giới không bắt tay với anh ta, cho đến khi Giang Tinh Tinh dùng khuỷu tay thúc anh, anh mới không tình nguyện chạm vào tay Vân Dương: "Hôm qua anh đã gặp tôi, trên giường có ấy."

Giang Tinh Tinh...

Vân Dương:...

"Anh ấy là bạn em." Giang Tinh Tinh với gái thích vừa đi mũi môi trai của Thương Giới xuống thấp hơn: "Trong nhà xảy ra chút chuyện, đến nhờ cậy em"

"Anh bạn này, xưng hô thế nào đây?"

"Anh ấy..."

"Họ Thương, tên một chữ Thận."

Giang Tinh Tinh nhìn Thương Giới, lúc anh nói tên gũ của mình, ánh mắt bình tĩnh, đôi mắt sâu trầm tình không chút gợn sóng.

Có không khỏi nghĩ, hai anh em này chẳng khác gì diễn viên, mặt không dôi sắc tím không đập mạnh, mở miệng là nói được, còn nói như thật.

Vân Dương hỏi Giang Tinh Tinh: "Tinh Tinh, sao trước kia anh không nghe em nhắc đến, em còn có người bạn như vậy?"

"Bạn em vừa quen nhau không lâu." Thương Giới lại chen ngang Giang Tinh Tinh: "Nhưng tình cảm đang thăng tiến nhanh chóng, hiện đã hơn mức tình bạn, gần đến tình yêu."

Sắc mặt Vân Dương thoáng thay đổi, trong đôi mắt là mấy phần không thể tương tượng nổi, có lẽ là không ngờ anh sẽ nói ra thân phận trực tiếp như vậy, đành phải nói: "Ồ, vậy sao."

"Đúng thế."

Giang Tinh Tinh đau đầu, người này, không phải vào này mới dạn dỏ lúc gặp bạn cô, có thể không nói thì không cần nói chuyện sao! Giờ lại nói không ngừng vậy là thế nào!

...

Mới vừa bước vào cửa sắt, Thương Giới đã ngồi được mùi ẩm ướt và mốc meo, anh xoa mũi, hít xị một cái.

Giang Tinh Tinh nhận có hội tây khẩu trang cho anh mừng: "Nơi này đã cũ kỹ, có chút mùi, mũi của anh khó chịu, không ngồi được mấy mùi này đâu."

Dương nhiên, đây là lý do thứ nhất, lý do thứ hai là Giang Tinh Tinh sợ anh bị người khác nhận ra, tuy giờ Thương Giới đã cắt tóc húi cua, còn mặc đồ thể thao, khác hẳn tổng giám đốc Thương Giới tây trang giầy da, sự khác biệt khá là lớn, dù bề ngoài tương tự nhưng vẫn khó để liên hệ hai người họ với nhau.

Nhưng mà, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu bị người khác nhận ra thì không xong.

Thương Giới rất phối hợp, ngoan ngoãn để Giang Tinh Tinh đeo khẩu trang cho anh.

"Trước kia có thường ở đây diễn à?" Thương Giới nhìn xung quanh, ngắm ngĩa mọi thứ.

"Đúng vậy, nơi này là nơi tôi lớn lên từ nhỏ." Giang Tinh Tinh nói "Trước đây nơi này có rất nhiều diễn viên kịch, mọi người cùng nhau dân dựng kịch, vô cùng náo nhiệt, nhưng mấy năm nay thì nhiều người đã đi." Advertisement / Quảng cáo

Thị trường của kịch đình trệ, đặc biệt là mấy năm gần đây, Internet phát triển, phương thức giải trí của mọi người trở nên đa dạng hơn, rất ít người muốn tiêu tiền để đến nhà hát xem.

"Lát nữa mang tôi đi dạo một vòng." Đường như Thương Giới cảm thấy rất hứng thú.

"Ồ đây thì có gì mà dạo, toàn là nhà cũ."

Thương Giới thuận tay khoác vai cô, ôm cô vào lòng, lòng như thủy nồng lên, cười nói "Nếu là nơi có lớn lên, tôi nên biết nhiều một chút, đặt nền móng cho việc chúng ta thân mật ở bên nhau sau này."

Giang Tinh Tinh không còn gì để nói, ở nhà đùa giỡn thì thôi đi, giờ còn làm trò trước mặt ngoài người là Vân Dương, có thể đứng nói mấy lời buồn nòn vậy không!

"Này, buông ra, anh đừng như vậy."

Cánh tay rắn chắc mạnh mẽ của Thương Giới ôm cô cô, tựa như vượt ve một con mèo, ấm ỉ với cô cả một đường, đây mới chứa ý cười, trong nụ cười là sự cưng chiều không gì che dấu được.

Vân Dương nhìn đáng vẻ thân mật của hai người, không biết vì sao, trong lòng có cảm giác lạ lạ.

[1] Thái Y Lâm là nữ ca sĩ, vũ công nổi tiếng người Đài Loan. Thái Y Lâm từng đạt giải thưởng Nữ ca sĩ hát nhạc Hoa xuất sắc nhất tại lễ trao giải Golden Melody Awards lần thứ 18 và giải Ca khúc xuất sắc nhất của năm tại Lễ trao giải Golden Melody Awards lần thứ 24.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tâm tư

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Nhìn thấy hành động thân mật của hai người, trong lòng Văn Dương cảm thấy không thoải mái, nhưng rốt cuộc là vì sao, anh ta không nói rõ được.

Anh ta không thích Giang Tinh Tinh, nhưng cô gái này đã quen biết anh ta rất lâu, tính tình đơn thuần, lại tích cực lạc quan.

Hình, đương nhiên anh ta sẽ không thừa nhận mình xem cô như lớp xe dự phòng... Nhưng cô tốt như vậy, tương lai nếu lấy về làm vợ, cũng không phải không được.

Dù sao thì cô đã đi xem mắt vài lần nhưng thất bại, cũng không dễ có bạn trai.

Đương nhiên, mấy lời này chỉ có thể giữ kín trong lòng, không thể nói ra trước mặt người ngoài.

Nhưng cũng thật không ngờ, mới mấy tháng không gặp, cô đã có bạn trai, còn ở chung với nhau, vậy cũng quá nhanh rồi.

Trong lòng Văn Dương khó chịu.

Mà đối mặt thâm sâu ngạo nghễ của Thương Giới, đã nhìn thấu tâm tư của Văn Dương, chỉ cảm thấy buồn cười, Văn Dương còn tệ hơn cả anh.

Đàn ông tệ cũng có nhiều loại, Thương Giới là kẻ chơi đùa với cuộc đời, cũng tự đánh giá mình không phải là dạng đàn ông si tình gì, nhưng chắc chắn sẽ không chơi trò lừa dối phụ nữ.

Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới anh chưa từng yêu được, nhưng đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu thật sự muốn bắt đầu, tất nhiên anh sẽ lựa chọn người mình yêu, cô kéo dài được hay không thì nói sau, ở bên nhau anh sẽ toàn tâm toàn ý, nỗ lực vì nữa còn lại.

Giang Tinh Tinh không phát hiện hai người đàn ông đang có ý đồ xấu bên cạnh, cô nhìn xung quanh, thấy văn phòng và phòng tập vắng tanh, hỏi Văn Dương: "Mọi người đi đâu rồi?"

Văn Dương thở dài, "Rời đi rồi."

"Rời đi?" Giang Tinh Tinh không hiểu, "Sao lại rời đi?"

"Nhà hát chuẩn bị phải bỏ, chuyển đi nơi khác. Hơn nửa mấy buổi diễn vừa rồi, người xem rất ít, tiền lãi chẳng bằng tiền đầu tư, cũng không phát được nhiều tiền lương, phần lớn diễn viên trong đoàn đều rời đi, tự kiếm sống. Lần trước bọn anh tới tìm em, chính là muốn bàn bạc với em chuyện này, dạo này đoàn kịch thiếu người sắp xếp lời thoại, là do thiếu nhân viên, ngay cả diễn viên còn không đủ người, bọn anh muốn hỏi em có rảnh không, đến đây hỗ trợ."

Hóa ra lần trước mọi người tới tìm cô, là muốn thương lượng chuyện này.

Ở phòng tập có vài người, trên sân khấu đang diễn lại một vở kịch nói, không nhiều diễn viên lắm, chỉ có ít ỏi bốn, năm người.

Giang Tinh Tinh đi vào, Minh Cần phản ứng đầu tiên, nháy xuống sân khấu, chạy về phía cô.

Vai diễn của cô ấy là mỹ nữ phù thủy trong "Nàng Tiên Cá", hiện giờ có ấy đang mặc áo choàng phù thủy màu tím rách tả tơi, tóc vuốt đầy keo, đi đôi tất cao thấp không đồng đều, trông như một người điên.

"Tinh Tinh, cuối cùng em cũng tới, ời chào, sớm biết soái ca kia cũng tới đây, chị sẽ không hóa trang."

Minh Cần cười nói: "Để anh nhìn thấy đáng về xấu xí nhất rồi."

Minh Cần có vóc dáng cao gầy, phong thái trưởng thành, ở đoàn kịch cũng thường diễn những vai phụ nữ thành thực, ví dụ như vai diễn Phồn Y trong "Dòng Tổ [1]". Cô ấy không già, nhưng do hay diễn những vai trưởng thành, nên có cảm giác của người phụ nữ quyền rũ trưởng thành.

[1] Dòng tổ: là một vở kịch của nhà viết kịch Trung Quốc Tào Ngụ. Đây là một trong những tác phẩm kịch nổi tiếng nhất của Trung Quốc thời kỳ trước khi Nhật xâm chiếm Trung Quốc vào năm 1937

Thương Giới cười nhạt: "Không sao, ngoại trừ Giang Tinh Tinh, trong mắt tôi không có cô gái khác."

Giang Tinh Tinh...

Muốn show ăn ái cùng tôi trước mặt mọi người phải không, người đàn ông này lại dám nói mấy lời ngon ngọt, dù thế nào cô cũng không tin!

"Ồi, Tinh Tinh, em còn nói không có quan hệ gì, em xem soái ca của em, trong mắt chỉ có mỗi mình em!"

Giang Tinh Tinh: "Em cũng không biết hôm nay anh ta trúng gió gì."

Mấy người bạn ở đoàn kịch cũng nháy xuống sân khấu, người này còn trợn mắt lớn hơn người kia, ánh mắt đánh giá Thương Giới từ mỉa.

"Soái ca của Tinh Tinh, mau bỏ khẩu trang xuống."

"Mũi anh ấy hơi khó chịu, không bỏ xuống được." Giang Tinh Tinh giải thích, nói: "Mau nói chuyện chính đi."

"Đi, tới văn phòng."

...

Hiện tại đoàn kịch chỉ còn một vài diễn viên, Văn Dương, Minh Cần thì không phải nói. Còn có cô em gái ham mê diễn kịch của Minh Cần – Minh Giác, sau đó là Lục Vô Khuết và một vài diễn viên nhỏ.

Giang Tinh Tinh thấp giọng, giới thiệu Thương Giới với mọi người, lúc Thương Giới nghe tới cái tên Giang Trí, không khỏi tò mò, "Anh ta cũng họ Giang? Có quan hệ gì với cô?"

Giang Tinh Tinh giải thích, "Người đứng đầu đoàn kịch là bà Giang, bà ấy là người nhận nuôi tôi, Giang Trí là cháu trai của bà, xem như một nửa anh trai của tôi, tuy không phải ruột thịt, nhưng bà Giang đối xử với tôi còn tốt hơn cả cháu ruột. Bởi vì tuổi bà lớn, dần rời khỏi đoàn kịch, hiện tại người đứng đầu đoàn kịch là Giang Trí."

Thương Giới ngừng đầu, vừa lúc chạm phải ánh mắt của Giang Trí. Giang Trí khỏi ngỡ, nhìn khá có thiện cảm nhưng tuổi hơi lớn, vì đang đứng cạnh diễn viên nhí, trông hai người như hai cha con, trên người cũng có khí chất trầm ổn thành thực.

Sắc mặt anh ấy không chút thay đổi, dường như còn có địch ý với Thương Giới.

Thương Giới khẽ hỏi Giang Tinh Tinh: "Anh trai cô vẫn luôn lạnh lùng vậy sao?"

Giang Tinh Tinh lắc đầu: "Không, chẳng qua là anh ấy khó chịu với anh thôi."

Thương Giới...

Lẽ ra là không nên hỏi.

Advertisement / Quảng cáo

"Tinh Tinh, giờ em có tham gia được không?" Giang Trí mở miệng hỏi.

"Còn vài cảnh diễn nữa là hết, khi nào xong, em sẽ quay về hỗ trợ đoàn kịch."

"Vừa kịp, hiện tại đoàn kịch rất cần người, số lượng diễn viên không đủ." Giang Trí nói, "Sau khi diễn xong, em về hỗ trợ đi."

Giang Tinh Tinh nhìn mọi người, ánh mắt nhìn vào bộ tóc giả vàng hoe trên đầu Minh Giác, xem ra cô ấy diễn vai nàng tiên cá.

Nếu nói về khả năng diễn xuất của cả đoàn kịch, Giang Tinh Tinh và Minh Giác xếp ở vị trí thứ nhất, thứ hai. Tuy vậy ai đứng thứ nhất, thật ra vẫn còn tranh cãi, từ nhỏ hai người đã tới luyện kỹ năng diễn trên sân khấu, hơn nửa đều cực kì thích diễn xuất.

Tuy vậy Minh Giác lại may mắn hơn Giang Tinh Tinh, tuổi cô ấy còn nhỏ, ngày thường cũng linh lợi, rất nhiều diễn viên muốn diễn cùng cô ấy, nếu cô ấy đồng ý tham gia showbiz, tuyệt đối có thể là hoa đán.

Nhưng Minh Giác lại không thích, cô ấy một lòng một dạ đứng trên sân khấu kịch, cosplay, đây mới là thứ Minh Giác thích.

Minh Cần chỉ tặc rên sắp không thành thép, nói cô ấy không làm việc đáng hoàng, lằng lằng tai nắng, nhưng nói thì nào cũng vô dụng, Minh Giác thích chính là thích.

Mọi người tự lự bàn bạc một lát rồi đã dần dựng sân khấu.

Giang Trí kéo Giang Tinh tới hành lang, lấy thái độ của anh trai mà chất vấn, "Tinh Tinh, rốt cuộc em và người đàn ông kia là thế nào?"

Lúc này tâm của Giang Tinh chỉ đặt ở sân khấu, thế nào đảm Minh Cẩn cũng lời Thương Giới lên sân khấu, đây anh diễn kịch, trong đầu Giang Tinh tràn ngập bất an, sợ anh bị người khác nhận ra.

"Giang Tinh Tinh." Giọng Giang Trí thấp xuống vài decibel, "Có phải cậu ta là bạn trai của em không?"

"Hả?" Lúc này Giang Tinh mới phản ứng lại, lên tục xua tay, "Không phải."

"Không phải bạn trai, vậy sao cậu ta lại ở nhà em?"

"Anh ấy..." Giang Tinh không biết giải thích với anh trai thế nào, chỉ nói "Anh ấy gặp chút khó khăn, em giúp đỡ anh ấy. Anh à, anh đừng quản em, em đã trưởng thành rồi, biết bản thân đang làm gì."

Sắc mặt Giang Trí không tốt, "Tinh Tinh, từ nhỏ em đã đơn thuần thiện lành, anh không yên lòng, sợ em bị người ta chiếm tiện nghi, tên kia vừa thấy đã biết không phải là người tốt. Minh Cẩn của em vừa thấy cậu ta, mắt liền sáng lên, loại đàn ông này, chỉ biết tán tỉnh phụ nữ."

Giang Tinh Tinh cười nói, "Anh à, anh đang gián tiếp khen anh ấy đẹp trai đó."

Không đẹp trai thì đâu thể khiến Minh Cẩn thích, ánh mắt cô ấy rất cao.

"Anh cảm thấy cậu ta không đáng hoàng." Giang Trí mất tự nhiên nói "Anh hy vọng em có thể tìm được người thật thà, người đàn ông yêu em, cho dù có xấu một chút cũng không sao."

Giang Tinh Tinh hơi khó chịu, nói: "Có vài người đàn ông, xấu cũng không đáng hoàng."

Ví dụ như Văn Dương.

"Dù sao thì em thì chọn những người đẹp trai, cho dù bị lừa, em cũng cam tâm tình nguyện."

Giang Trí chỉ tiếc rên sát không thành tiếng, lắc đầu, "Thật sự không cứu vãn được!"

"Ồi chao, anh nghe nhiều rồi." Giang Tinh Tinh vỗ vai Giang Trí, "Đàn ông như Thương Giới, sao có thể tán tỉnh em, là em tán tỉnh anh ấy mới đúng."

"Em gọi cậu ta là gì?"

Giang Tinh Tinh tỉnh táo lại, nói tên của gã của anh ra.

"Anh ấy... tên là Thương Thiện." Giang Tinh Tinh vội sửa miệng, "Thiện trong thiện trọng từ lời nói đến việc làm."

Giang Trí hừ một tiếng, cũng không nghĩ nhiều. Giang Tinh Tinh nhe nhúng thờ ra, cô biết anh trai một lòng một dạ đặt vào đoàn kịch, rất ít quan tâm tới tin tức internet, vấn vãn.

"Em bảo cậu ta... sớm chuyển ra ngoài, một người đàn ông ở trong nhà một người phụ nữ, vậy thì còn ra thể thống gì."

"Anh à, anh đừng quản, em tự hiểu mà."

"Trong đầu em hiểu, anh biết hết, em chỉ nhìn dáng vẻ đẹp trai của cậu ta, anh nghe Minh Cẩn nói, body cậu ta, từng múi cơ bắp giống như thanh chocolate."

Giang Tinh Tinh...

Advertisement / Quảng cáo

Lời này giống như chính mắt anh trai nhìn thấy vậy.

"Đứng rồi, anh. Em nghe Văn Dương nói, nhà hát của chúng ta sắp bị phá bỏ, phải không?"

Nhắc tới chuyện này, khuôn mặt Giang Trí trở nên u sầu, "Đứng vậy, chúng ta ở thành phố, lại ở vị trí trung tâm, nghe nói chính phủ muốn cải tổ lại, chiều mộ nhà đầu tư, có kế hoạch xây dựng hội sở giải trí ở đây, nhà hát của chúng ta phải phá bỏ."

"Tiền phá bỏ và phí đền bù cũng không ít." Giang Tinh Tinh nói "Nhà hát lớn như vậy, không thể ít hơn tám con số."

"Em nắm mơ đi, nhà hát này do nhà nước kiến tạo thành nhà hát công cộng vào những năm tám mươi, thuộc về nhà nước, người ta không phải, chúng ta có thể đứng, bảy giờ người ta muốn phải, chúng ta chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, chuyển ra ngoài."

"Vậy thì không được, anh, nếu chuyển đi, chẳng phải đoàn kịch Huỳnh Chức sẽ giải tán sao?" Giang Tinh Tinh ý thức được vấn đề nghiêm trọng.

"Em cảm thấy giờ có khác gì giải tán không?" Giang Trí ù rừ, "Hơn một nửa đã rời đi, chỉ còn lại vài người, cũng vì không nổ thời, chỉ cần Thương thị vẫn muốn lấy nhà hát của chúng ta, chuyển giải tán là sớm muộn."

Giang Tinh Tinh đang muốn thờ dài, đột nhiên phản ứng lại, cầm cổ tay Giang Trí, "Anh nói gì? Tập đoàn Thương thị?"

Giang Trí không rõ vì sao cô lại kinh ngạc như vậy, nói: "Công ty của Thương thị trúng thầu, hôm qua còn cử người tới đây thúc giục, bảo chúng ta nhanh chóng dọn ra ngoài"

"Chẳng... chẳng phải giám đốc của họ vẫn đang mất tích sao?" Giang Tinh Tinh nói năng không lưu loát, "Sao có thể lìm chuyện này được?"

"Giám đốc mất tích, chuyện lớn không ai làm chủ. Nhưng chuyện của chúng ta là chuyện nhỏ nhất, lông gà vò tỏi, cũng không thể lùi lại."

Giang Tinh Tinh thầm nói, giám đốc của Thương thị, giờ còn đang ăn của cô, dùng của cô đấy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại wWw.Ebook-Full.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Gã cho tôi

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Vào thu, nhiệt độ không khí dần thấp xuống, mưa thu xối ướt đầm đường phố, trong căn nhà nhỏ nhỏ, không khí rất ẩm áp.

Một nơi chưa thể xem là một căn nhà, nhiều lắm cũng chỉ là chỗ đặt chân. Nhưng trong nhà có thêm một người đàn ông, một cô gái nhỏ còi không nơi nương tựa như Giang Tinh Tinh cảm thấy an ổn. Chuyện cô thích nhất mỗi ngày là mau chóng tan tâm, chạy về nhà, cùng người đàn ông kia ăn cơm xem TV, giành điều khiển trên sofa, thì thoảng hứng lên, hai người còn có thể trêu đùa.

Có được tiền thương, tiền lương, điều đầu tiên Giang Tinh Tinh nghĩ đến là mua cho người đàn ông ở nhà chút gì đó, mua thuốc, hay là dao cạo râu các loại.

Người đàn ông như Thương Giới rất hiếm có, không giống những người đàn ông khác, không có chủ nghĩa đàn ông, yên tâm thoải mái nằm trong căn nhà nhỏ của cô, thật sự như tiểu chó săn, ăn của cô dùng của cô, trêu cô vui vẻ.

Cô ế là vì đã biết trước, tất cả rồi cũng có ngày kết thúc.

Ngày đó khi ra khỏi nhà hát, Giang Tinh Tinh chỉ im lặng bước đi, Thương Giới trêu cô ghẹo cô, cô cũng nhếch miệng cười cho có lệ, điều này khiến Thương Giới cảm giác rất không thoải mái.

Buổi tối, Giang Tinh Tinh làm cả một bàn đồ ăn, đều là món anh thích.

Thương Giới tắm rửa xong, vẫn mang một cái quần cộc màu đen, ở trần, cơ bụng rắn chắc rõ ràng không chút che giấu.

Advertisement / Quảng cáo

Trên người anh có hơi nóng do vừa tắm xong, trên làn da săn chắc của anh còn đọng vài giọt nước.

Thương Giới vừa dùng chiếc khăn mềm mại lau đầu tóc ngắn đen nhánh, vừa đi đến cạnh bàn, nhìn xuống, xem những món ăn đang còn nóng hổi.

Anh không nói gì, đến sofa ngồi xuống, cầm bánh mì Giang Tinh Tinh đã cắn một miếng, ngai khô ăn nhưng không nỡ vứt đi nên để trên bàn, bắt đầu gặm.

Giang Tinh Tinh...

Lại muốn ồn ào gì nữa?

Cô mềm giọng kêu: "Anh Thương, ăn cơm tối"

"Hình như lâu rồi cô Giang không gọi tôi là anh Thương."

"Anh Thương cũng lâu rồi không gọi tôi là cô Giang."

Tay trái Thương Giới cầm miếng bánh mì bị gặm chỗ nửa một miếng, chỗ kia một miếng, nhìn cô: "Tôi không thích quanh co lòng vòng, cô có chuyện gì thì nói thẳng đi."

Nếu anh đã nói thẳng không có kỳ, Giang Tinh Tinh cũng không vòng vo với anh nữa, nói thẳng: "Ừm, anh ở nhà tôi, chuyện này cũng không phải là nhỏ, đúng không?"

Thương Giới bỏ bánh mì sang một bên, đi tới xích ghế ngồi đối diện cô, đôi mắt nhấp lại, mày nhu chặt: "Đuổi tôi à?"

"Không phải không phải, chỗ này của tôi anh muốn ở bao lâu thì ở, nhưng trước mắt, tôi cảm thấy anh nên khởi phục thân phận tổng giám đốc tập đoàn Thương thị, công ty còn rất nhiều chuyện chờ anh xử lý đấy." Cô cần phải đánh giá sắc mặt Thương Giới: "Anh cảm thấy sao?"

Nếu cô đã nói thẳng, Thương Giới cũng không nói mấy lời vô nghĩa nữa, nói hết ra: "Tôi không muốn ngồi vị trí kia, ngày nào không phải ngồi trong văn phòng xử lý tài liệu thì là đi tiếp khách, tiệc rượu bàn cờ kán phiến, một đám người theo sau, ngoài mặt thì tăng bốc, trong lòng thì không ngừng mắng chửi, nhăm chấn chết đi, phiền phức."

Nói đến cuộc sống trong quá khứ, Thương Giới nhu mày, trong cơn người có sự ức chế và không kiên nhẫn.

Giang Tinh Tinh kinh ngạc nhìn anh, cô chưa bao giờ biết, người thừa kế tập đoàn Thương thị xưa nay bình tĩnh, làm việc như sấm rền giờ cuốn lại có điều phiền muộn như vậy.

"Nhưng mà anh không thể mãi không quay về được." Giang Tinh Tinh hoang mang nói: "Chẳng lẽ anh muốn ở nhà tôi cả đời sao?"

Thương Giới phiền muộn với tóc mình, ngón út út tay trái cong lại, Giang Tinh Tinh đã chú ý tới động tác này của anh, chỉ cần lúc cảm xúc có sự dao động, anh luôn vô ý thức cong ngón áp út.

Cũng không ngại dự đoán.

“Vậy tôi dành nói thật cho anh biết.” Giang Tinh Tinh gio móng vuốt lấy khăn giấy trên bàn, che mắt lại, lau mấy giọt nước mắt trên mặt: “Nhà hát Hồng Phong sắp bị san bằng rồi, đó là nơi tôi lớn lên từ nhỏ, tôi không thể tro mắt nhìn nó mất đi, anh là tổng giám đốc tập đoàn Thương thị, chỉ cần anh nói một câu, chắc chắn sẽ có thể giữ được nhà hát, lu lu, xem như anh giúp tôi đi, có được không?”

Có lấy khăn giấy chà nước mắt, nghẹn ngào nói: “Anh Thương, xin anh đó.”

Thương Giới vô cảm nhìn cô diễn, Giang Tinh Tinh khóc suốt suốt một lúc, thấy nội tâm anh không hề dao động, biết kỹ thuật diễn của mình lại bị anh liếc mắt một cái đã nhìn ra.

Quả nhiên, Thương Giới thần nhiên mở miệng: “Quái gương gao.”

Giang Tinh Tinh...

Được rồi, lúc nào anh cũng chỉ cần một cái liếc mắt đã nhìn thấu kỹ thuật diễn của cô.

Thương Giới im lặng một lát, cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn cơm, Giang Tinh Tinh thấy độ anh hòa hoãn, lập tức ngồi xuống gấp một miếng thịt bò để trong bát anh, cúi đầu, ăn cẩn lấy keng: “Anh Thương cứ ăn từ từ.”

Thương Giới nói: “Trở về cũng được, nhưng có phải đồng ý với tôi một chuyện.”

Hai mắt Giang Tinh Tinh sáng ngời: “Được!”

Chỉ cần anh chịu trở về, truyền xuống một văn kiện là có thể giữ lại nhà hát, còn có thể giữ lại đoàn kịch, chuyện gì Giang Tinh Tinh cũng đồng ý với anh!

“Kết hôn với tôi.” Anh lại gấp một miếng thịt: “Món thịt xào hôm nay không tồi.”

Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh...

Lúc đang câu hôn còn chèn thêm một câu thật xào là sao!

Có ngạc nhiên nhìn Thương Giới, về mặt anh bình tĩnh, đôi mắt hồ hững đáo hoa không có chút gợn sóng.

Không nói đùa.

“Anh... Anh nói gì đấy! Sao tôi có thể kết hôn với anh!”

Cho dù có muốn cứu đoàn kịch, cũng không thể bán chính mình đi.

Đôi mắt hẹp dài đáo hoa của Thương Giới lạnh lùng nhìn cô: “Chuyện gì cũng có cái giá của nó, Giang Tinh Tinh, có muốn cứu đoàn kịch, kêu tôi quay lại vị trí cô độc lạnh lẽo kia, tôi đẩy lên muốn cô ở cạnh tôi, cùng tôi trải qua cuộc sống không có tự do.”

Giang Tinh Tinh nhu mỳ, không thể tin nổi, Thương Giới cảm ghét cuộc sống trong quá khứ của anh đến mức đó sao?

Mà cô cũng không phải, vậy mà lại nói chuyện chung thân đại sự tương lai của mình như bản chuyện làm ăn với người đàn ông này.

Giống như gà cho anh trở thành sự trừng phạt, chẳng khác gì bị nhốt vào ngục giam, không phải một nửa phụ nữ ở thành phố Giang này đều muốn gà cho người đàn ông trước mắt sao?

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Có cần thật hời: “Vậy... Nếu tôi nói đồng ý, tương lai chúng ta có thể ly hôn không?”

“Không thể.”

Giang Tinh Tinh...

Cho nên đây không phải là giao dịch kết hôn giá gì đó, mà là hôn nhân thật sự.

“Thế cho nên tôi còn cần có bảo đảm, bảo đảm cố tuyệt đối sẽ không ly hôn với tôi.” Thương Giới bình tĩnh nói: “Cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được ly hôn với tôi!”

Giang Tinh Tinh lâm bần: “Cần cần bảo đảm gì chứ, nếu thật sự rơi vào hoàn cảnh đó, anh không chịu ký tên, tôi cũng đâu có ly hôn được.”

Thương Giới cười lạnh, nụ cười này, vậy mà Giang Tinh Tinh lại cảm giác được sự bất lực của anh, rất buồn phiền.

“Cổ rất nhiều chuyện, tôi không thể không chế, nếu anh ta tình lại...” Thương Giới không nói tiếp, anh nhìn Giang Tinh Tinh: “Nói tóm lại, chắc chắn là quyền chủ động nằm trong tay cô, không được ký tên vào hợp đồng ly hôn, chỉ cần cô không ký tên, chúng ta vĩnh viễn có thể ở bên nhau, có hiểu không?”

Giang Tinh Tinh ngờ ngạc nhìn anh: “Nhưng mà anh Thương, tôi còn chưa đồng ý sẽ kết hôn với anh, anh đã nói chuyện ly hôn...”

Đúng là không thể tương tượng nổi.

“Tôi sẽ không ép phụ nữ.” Thương Giới hơi ngửa ra sau, không chút để ý mà nói: “Tự cô suy xét, tôi không ép cô.”

“Anh Thương, trước đây đã nói rồi, nếu tôi chưa chấp anh, giúp anh vượt qua cửa ải khó khăn, anh cũng sẽ giúp tôi.” Giang Tinh Tinh nhu mỳ: “Nam tử hán đại trượng phu, nói một không nói hai, sao anh lại nuốt lời?”

Nhìn dáng vẻ uất ức của cô, Thương Giới cười nói: “Tôi có đồng ý với cô, nhưng tôi đồng ý sẽ giúp cô thành danh, không phải cứu đoàn kịch của cô. Hôm nữa, tôi còn chưa chơi đùa, cô đã gục tôi về, cô Giang à, Thương Giới tôi kinh doanh đã nhiều năm, chăm ngón là công bằng và giữ chữ tín, không có công bằng thì sao có thể nói đến giữ chữ tín?”

Giang Tinh Tinh tự biệt mình dưới lý, nói không lại anh, nhưng đoàn kịch đã đứng bên bờ vực rồi, vài ba ngày nữa người của tập đoàn Thương thị sẽ lại đến thúc giục, nếu như không dọn đi, sợ là sẽ áp dụng hành động cưỡng chế, cô không thể tro mắt nhìn nơi mình lớn lên từ nhỏ, giống như một mái nhà bị hủy hoại chỉ trong chớp lát.

“Anh Thương, Thương... Thương Giới, anh nói anh còn chưa chơi đùa, không muốn trở về, anh... Anh muốn chơi thế nào, tôi cũng chơi cùng anh, vậy thì anh có bằng lòng mau chóng trở về không?”

Cô run run rẩy rẩy, ngay cả nói cũng nói không rõ.

Một tiếng “phut” vang lên, anh tắt đèn trần, ngọn đèn mờ màu hoa hồng trên tường khiến căn phòng trở nên mờ ảo, Thương Giới nhìn xuống, che lại trong mắt sâu không thấy đáy, không nhìn rõ về mặt.

Trong khung cảnh mờ tối, vang lên tiếng cười nhặt của người đàn ông.

Advertisement / Quảng cáo

“Có muốn chơi với tôi, có biết tôi muốn chơi thế nào, còn dám nói như vậy?”

Cơ thể gầy gò của Giang Tinh Tinh càng thêm run rẩy, gương mặt trắng trắn mịn cũng được mạ một lớp ánh sáng đỏ.

“Anh muốn chơi thế nào, tôi cũng có thể chơi cùng.”

Rõ ràng là đã vô cùng sợ sệt, nhưng cô lại cố tình ra vẻ kiên cường, Thương Giới nhìn kỹ mỗi sự thay đổi trên gương mặt cô.

Cô thật sự sợ hãi.

Một cô gái chưa từng yêu đương, giờ lại lấy hết can đảm ra để nói đến chuyện riêng tư nhất của nam nữ.

“Bằng lòng cho tôi, nhưng lại không muốn kết hôn với tôi?” Trong giọng của Thương Giới có sự khó hiểu: “Vì sao?”

“Không phải người phụ nữ nào cũng muốn già vào lão mồm.” Giang Tinh Tinh bình tĩnh nói: “Tôi không muốn kết hôn sớm thế này, tôi còn giấc mơ chưa thể thực hiện.”

Thương Giới biết sự chấp nhứt của cô với nghiệp diễn viên, mấy ngày nay, tất cả nỗ lực của cô, anh đều đổ vào mất.

Thương Giới rút ra một điều thuốc thon dài, châm lửa, tùy tay ném hộp thuốc lên bàn...

“Như cô mong muốn, tám nữa trước đi, đêm nay chúng ta sẽ chơi một trò chơi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Uống chút rượu

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Giang Tinh Tinh chính với hoa sen lên mức lớn nhất, dòng nước ầm áp chảy xuống toàn thân, cô vượt vè da thịt mềm mại của mình, nhìn hình bóng mình qua chiếc gương.

Trên gương là làn sương mỏng, phản chiếu mờ hồ thân ảnh của người phụ nữ, cô gio tay ra, chạm vào bóng dáng đó, lộ ra phần xương quai xanh hẹp dài xinh đẹp.

Lúc còn nhỏ, mỗi khi tắm, Giang Tinh Tinh sẽ đứng trước gương đánh giá cơ thể của mình, nhìn mình từ từ phát triển, dần dần thành thực, cuối cùng trở thành một người phụ nữ.

Có yêu thích từng tác da thịt trên cơ thể mình, cho dù vết sẹo khiến cho cô phải chịu ngàn vạn đau khổ và khinh bỉ, cô vẫn thích nó.

Không ai yêu thương cô, chỉ có cô yêu thương chính bản thân mình.

Mà tôi nay, thân thể này sẽ phải trao cho một người đàn ông hoàn toàn xa lạ.

Thật ra Giang Tinh Tinh không phải người bảo thủ, cô ở trong giới showbiz hỗn loạn, đã nhìn quen những cuộc giao dịch tiền tài, tuy có khinh thường, nhưng cũng không đạo đức đến nỗi khiển trách người ta, dù sao thì ai cũng sống không dễ dàng, vì thực hiện ước mơ của bản thân mình, họ có quyền sử dụng cơ thể của họ.

Nếu không phải vì tiền đồ của bản thân, cô đâu phải cần thận lý lòng người đàn ông kia.

Nếu như anh ta không phải Thương Giới, mà thật sự là một kẻ lang thang, liệu cô có thuận theo anh ta không?

Đương nhiên là không.

Từ nhỏ Giang Tinh Tinh đã nếm nhiều đau khổ, đã té ngã nhiều lần, cô biết có rất nhiều chuyện, chỉ dựa vào sức lực của mình thì không thể thành công, vì có quá yếu ớt.

Advertisement / Quảng cáo

Hiện tại Thương Giới là cộng rom cứu mạng của cô, chuyện quan trọng nhất là cô phải bám chặt anh.

Giang Tinh Tinh đang nghĩ ngợi, đột nhiên thấy người đàn ông kia đứng ngoài cửa, bóng dáng anh cao lớn qua lần hơi nước mờ mờ.

Giang Tinh Tinh hơi hoảng sợ, "Anh đừng có vào."

Ngài cửa vang lên tiếng cười lạnh của anh, "Không phải sợ như thế, tôi hơi chút thôi, cô phải lần đầu tiên không?"

"Hà?" Giang Tinh Tinh ngây ra, "Cái gì?"

Người đàn ông kia miễn cưỡng nói lại, "Có phải lần đầu tiên không?"

Trên mặt cô hiện lên rặng mây đỏ, "Anh hỏi chuyện này làm gì?"

Nếu nói đây là lần đầu tiên, liệu có mất mặt không? Như vậy không giống cô chút nào.

Mặc dù... đúng là cô chưa từng yêu đương bao giờ.

"Xem ra là lần lần đầu tiên." Anh đắm chiều đứng cạnh cửa một lúc, sau đó bỏ đi.

Giang Tinh Tinh đang muốn thổi phào một hơi, bên ngoài lại nhanh chóng vang lên một giọng nói quen thuộc, Giang Tinh Tinh vội tắt vòi hoa sen, hỏi: "Anh đi đâu đó?"

"Ra ngoài mua ít đồ."

"Mua gì?"

"Mua rượu." Anh nói "Đề cô không sợ nữa."

Đây là lần đầu tiên Giang Tinh Tinh nghe nói làm loại chuyện này còn phải uống rượu lấy can đảm.

Đương nhiên, ngoại trừ mua rượu, Thương Giới còn mua thứ khác, lúc anh trở về, Giang Tinh Tinh đã tắm xong, đang đứng trước gương sấy tóc.

Có vẻ một bộ đồ ngủ làm bằng bông, có in họa tiết hình hoa lan, đặc biệt ấm áp, khiến cô trông như chú gấu trắng. Máy sấy thổi từng luồng gió, khiến đầu tóc đen của cô phiêu đảng lung tung.

Đột nhiên Thương Giới đứng sau lưng cô, Giang Tinh Tinh giật mình, nghiêng đầu nhìn qua, thấy anh đang nhìn cô.

Làn da của cô trắng nõn, mềm mại giống như da em bé, trên người có mùi hương hạnh nhân ngọt ngào, là cô đặc biệt đường ỉm cho cơ thể.

Có tí mị chuẩn bị khiến Thương Giới rất vui lòng.

Anh cúi đầu muốn hôn cô.

Giang Tinh Tinh rất căng thẳng, tránh cái hôn này của anh, đi tới bàn, mở túi mìn anh vừa mang về, thoải mái hỏi: "Anh mua rượu vang sao?"

"Ừ."

"Không chỉ mua rượu, còn mua cái khác..."

Lúc Giang Tinh Tinh lấy cái hộp màu đỏ kia ra liền hối hận.

Hai hộp condom, loại siêu mỏng siêu nhẹ, size lớn nhất.

Có xâu hồ đặt nó xuống, hỏi anh, "Anh đối bụng không, tôi đi làm đồ ăn cho anh nhé?"

"Giờ tôi chỉ muốn ăn cơ." Ánh mắt Thương Giới thâm sâu, không chút nào che giấu dục vọng với cô.

Giang Tinh Tinh cứ đầu gung cười, sau đó ngồi cạnh mép giường, nom nớp lo sợ, hỏi: "Giờ bắt đầu luôn?"

Thương Giới nhếch miệng, mở chai rượu vang, lấy thêm hai ly để dài, "Không vội, tôi thích ngắm người đẹp."

Giang Tinh Tinh đi tới sở pha, nhận lấy ly rượu, cung ly với anh.

Thương Giới mở TV, sau đó ôm lấy cô, hai người ngồi trên sofa, vừa uống rượu vừa xem TV.

Mọi chuyện diễn ra rất tự nhiên, hai người giống như cặp tình nhân đã sống chung nhiều năm, tay của Thương Giới chạm vào eo cô, nhẹ nhàng nhéo nhéo, cô cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Anh khiến bầu không khí không quá mức căng nhắc, cho nên hai người cũng không quá xấu hổ.

Lần đầu tiên quá già... Giao cho người đàn ông trước mặt, thực ra cũng không phải quá tệ, anh có một khuôn mặt và body đẹp.

Giang Tinh Tinh quay đầu, hôn cằm anh, "Nói thật, thời gian qua tôi rất vui, vui hơn trước đây nhiều."

Đương như Thương Giới không chịu được men rượu, thế nên không uống nhiều lắm, đã hơi mơ màng, bản tay ôm cô cũng bắt đầu không nghe lời, di chuyển loạn xạ.

Giang Tinh Tinh uống thêm một ly rượu, là gan cũng bắt đầu lớn hơn, hỏi: "Đây là lần thứ mấy của anh Thương?"

Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới ngừng đầu uống rượu vang, ánh mắt lơ đã, "Nếu tôi nói là lần đầu tiên, cô có tin không?"

Giang Tinh Tinh lắc đầu, không tin, ngày thường anh vẫn diễn vai phong lưu ăn chơi trác táng, dám nói là xì nam ba mươi tuổi, muốn là ai!

"Anh tôi nói tôi có bệnh, nhất tôi một khoảng thời gian." Thương Giới nhớ lại, ánh mắt có sự khó chịu và căm ghét, "Sợệt nữa khiến tôi phát điên."

Giang Tinh Tinh cau mày, đồng tình nhìn anh, "Tôi cũng không biết anh đã từng trải qua chuyện này."

"Tôi đã từng lập lời thề, nếu tôi thoát ra, tuyệt đối sẽ không trở về nơi không khác gì cái nhà giam kia."

Hồ hập nồng bóng của anh ở bên tai cô, mang theo mùi hương nồng nàn của rượu vang, "Tôi không muốn làm tổng giám đốc Thương gì đó, tôi chỉ muốn tìm một người phụ nữ, mỗi ngày cùng cô ấy trải qua cuộc sống tự do tự tại, nhưng anh ta không để tôi được như ý nguyện."

Đột nhiên trái tim Giang Tinh Tinh cảm thấy đau đớn, rõ ràng là anh không muốn trở về, cô lại vì đoàn kịch, ép anh trở về, thậm chí còn không tiếc lấy thân mình trao đổi.

Quái thật là rất ích kỉ.

"Anh Thương, nếu anh không muốn thì tôi..."

Đột nhiên cô cảm giác bà vai mình nặng trĩu, Giang Tinh Tinh quay đầu, phát hiện người đàn ông này đã dựa vào vai cô, mơ màng ngủ.

Giang Tinh Tinh?

Có lúc tay anh, "Anh Thương?"

Thương Giới lăm bắm một tiếng, sau đó ôm cô cùng nằm xuống ghế sofa, đầu dựa vào cổ cô, tiếp tục ngủ.

Giang Tinh Tinh...

Không phải bảo sẽ làm chuyện táo bạo với cô sao, sao lại gục trước rồi, không làm chuyện này nữa!

Thương Giới ôm cô, tựa như ôm chiếc gối ôm hình người mềm mại, ngủ rất say.

Giang Tinh Tinh không quản phiền phức, đi tắt đèn tường.

Để anh ngủ đi.

Thật ra đây lòng cô cũng bắt đầu hối hận vì làm cuộc giao dịch này với anh, cô không thể lấy thân thể mình, đổi lấy sự tự do của anh, như vậy là rất ích kỉ, anh có quyền lựa chọn cuộc sống của mình.

Mà chuyện của đoàn kịch, nhất định cô sẽ có cách giải quyết.

Cô nhớ tới lời Thương Giới vừa nói, "Tìm một cô gái, mỗi ngày cùng cô ấy trải qua cuộc sống tự do tự tại."

Không biết vì sao, lời này giống như nước sôi, hâm nóng trái tim lạnh lẽo của cô, một lần nữa như có cảm giác sống lại.

Cô nhẹ nhàng ôm đầu anh, vỗ về phía sau, dịu dàng nói "Anh Thương, tôi sẽ bảo vệ anh, sẽ không để anh ta tìm thấy anh."

Đúng lúc này, bàn tay ấm áp của Thương Giới nắm chặt bàn tay cô, bóp mạnh khiến cô rất đau, cảm giác xương cốt như sắp gãy.

"Anh Thương, anh làm đau tôi."

Thương Giới nhắm chặt mắt, có vẻ gầy gù khó chịu, tay anh nắm chặt cô tay cô, dùng một giọng điệu trầm thấp cực kì xa lạ, nói...

"Cách xa... anh ta ra."

...

Sáng sớm hôm sau, Thương Giới giật mình tỉnh dậy, suốt nửa ngă nhào xuống khỏi sô pha, anh nghiêng người, lao đảo đứng lên, chạy tới bồn rửa mặt, mở vòi nước làm ướt mặt mình.

Một phút sau, anh mới tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông trong gương.

Mới sáng sớm, lần da người đàn ông rất trắng, gần như là không có chút tí vết, trên chiếc mũi cao lì hàng mí dài, để lộ cặp mắt thâm thúy, lông mi của anh rất cong, khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Trên mũi anh vẫn còn bọt nước.

Tí tách, tí tách...

Là chính anh.

Là anh.

Ảnh mất đề phòng của Thương Giới dần buông lỏng, anh hít nước lên mặt, thuận tay lấy khăn lau khô.

"Anh tỉnh rồi."

Giọng của phụ nữ vang lên, khiến Thương Giới giật mình, nhanh chóng lùi lại, thấy Giang Tinh Tinh nghiêng người đứng cạnh cửa, lo lắng nhìn anh.

Advertisement / Quảng cáo

Đầu Thương Giới rất nặng, huyết Thái Dương nhức nhối tới mức khó chịu, chưa kịp phục hồi tinh thần.

"Đêm qua..."

Còn chưa kịp nói hết, Giang Tinh Tinh đã lập tức nói, "Tôi nghĩ kĩ rồi, tôi sẽ không ép anh trở về."

"Gi cơ?"

"Chuyện đoàn kịch là chuyện của tôi, tôi không nên ép anh làm chuyện đó, còn lấy chính tôi ra để trao đổi, như vậy rất không tốt". Giang Tinh Tinh chớp mắt, nói: "Anh cứ ở chỗ của tôi, muốn ở bao lâu cũng được, tôi không ép anh đi."

Thương Giới lắc đầu, "Từ từ..."

"Anh Thương, tôi đi làm đây, tôi qua anh ngủ không ngon, giờ ngủ tiếp đi."

Thương Giới: "Thật ra chúng ta có thể bàn bạc lại."

"Anh Thương, tôi không muốn ép anh, cho nên cứ vậy đi, tôi đã nghĩ kĩ rồi." Giang Tinh Tinh dọi anh nói xong, xoay người ra cửa. "Tôi muốn rồi, tạm biệt."

Thương Giới...

—————
Tác giả có lời muốn nói:

Anh Thương: Tôi thật sự, thật sự muốn bàn bạc lại [Một chân thành]

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 14: Bí mật

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Buổi tối, lúc Giang Tinh Tinh về nhà, phát hiện trong nhà trống không, không có ai cả.

Tên này lại chạy đi đâu chơi rồi rồi?

Có tìm quanh nhà một vòng, phát hiện trên tủ lạnh có dán một tờ giấy nhớ, phía trên có một hàng chữ nhỏ cứng cáp...

Bạn tốt của cô kêu tôi tới đoàn kịch hỗ trợ, đến Hồng Phòng tìm tôi.

Giang Tinh Tinh...

Sao anh không thêm hỏi ý kiến cô đã đồng ý rồi!

Giang Tinh Tinh vô cùng lo lắng đến đoàn kịch Huỳnh Chúc. Ban đầu đoàn kịch có đến cả trăm thành viên, đặc biệt nào nhiệt, mỗi khi màn đêm buông xuống, có rất nhiều ông bà cụ, còn có những đứa trẻ tới đoàn kịch xem các diễn viên dựng kịch.

Bấy giờ người đã đi hết một nửa, trong màn đêm tối đen, Hồng Phòng cũ kỹ càng thêm có tịch tiêu điều, không còn rộn ràng như mười năm trước.

Cuối hành lang đen như mực, trong một căn phòng có ánh sáng ấm áp, có thể nghe thấy tiếng nhạc khi các diễn viên tập luyện.

Giang Tinh Tinh bước nhanh hơn, vào phòng lớn của nhà hát, lúc mắt một cái đã trông thấy người đàn ông kia.

Anh đứng trên sân khấu, áo đuôi tôm kiểu cũ ôm khít cơ thể anh, đèn pha chiếu xuống trên đỉnh đầu, đôi mắt anh thâm thúy, vì có trang điểm, lần da anh dưới ánh sáng mạnh có vẻ tái nhợt lạ thường.

Giang Tinh Tinh cũng không chen ngang họ tập luyện, cô đi đến hàng ghế cuối cùng trong phòng, quan sát Thương Giới trên sân khấu.

Anh đứng ở nơi đó, tựa như vương tử châu Âu thế kỷ mười tám, khí chất cao nhã từ trong xương cốt, khó có người bì được. Có lẽ kỹ thuật diễn chưa được tròn trịa lắm, lời kịch cũng khá gượng, nhưng lại có cảm giác mộc mạc, xem cũng không tệ.

Advertisement / Quảng cáo

Nều tập luyện nhiều hơn, nói không chừng anh còn có thể lên đài.

Tuy Giang Tinh Tinh nghĩ thế, nhưng tuyệt đối sẽ không đồng ý làm như vậy, Thương Giới là người đàn ông mà cô liều mạng muốn giấu đi, sao có thể để anh xuất đầu lộ diện, đứng dưới đèn biểu diễn, quá nguy hiểm.

Cho nên lúc Minh Căn đến cạnh Giang Tinh Tinh, dùng đưa hưng phấn nói: "Em thấy chưa, bạn trai em trời sinh là diễn viên kịch, khí chất của anh ta rất tốt, đoàn kịch của chúng ta thiếu người có giá trị như sắc như anh ta đảm đương nam số một nhá!"

Giang Tinh Tinh lắc đầu: "Không được đâu, anh ấy không phải diễn viên chuyên nghiệp."

"Chỉ cũng đâu phải diễn viên chuyên nghiệp, Lạc Vô Khuyết cũng không phải, đều là dân không quen đào tạo, ai khinh thường ai chứ."

Vậy cũng không giống nhau, tuy Minh Căn không được học một khóa biểu diễn chuyên nghiệp, nhưng tốt xấu gì cũng có kinh nghiệm diễn xuất phong phú trên sân khấu. Thương Giới... Cũng lắm là tôi cho vui thôi.

"Em yêu à, em nhìn anh ta đóng vai hoàng tử Alex đi, nhân vật này quá thực chính là vì anh ta mà được tạo ra."

Giang Tinh Tinh hỏi Minh Căn: "Văn Dương đâu? Anh ấy mới là nam số một nhá?"

"Hôm nay có việc xin nghỉ, thế nên mới để tiêu chủ sản của em đến đây thay ca tạm thời, nhưng không ngờ anh ta lại có thiên phú như vậy, so sánh với anh ta, Văn Dương béo ú lùn tích là hoàng tử Alex, đứng là khó coi."

Nhưng dù Minh Căn khen can thế nào, Giang Tinh Tinh cũng không chịu đồng ý để Thương Giới thay Văn Dương đóng vai hoàng tử Alex, thế này thì quá nổi bật rồi, rõ ràng là anh tới nhà cô để lánh nạn, kết quả lại lên đài biểu diễn, đây không phải chiều cao khắp thiên hạ, người thừa kế mất tích của tập đoàn Thương Thị đang ở chỗ cô sao?

Thương Giới thấy Giang Tinh Tinh đến thì nhai xuống khỏi đài, lập tức đến chỗ cô, trên mặt là nụ cười như ánh mặt trời: "Cố đến rồi, thấy tôi đến chưa, thời gian này diễn thử với cô, tôi cũng hiểu chút ít."

Giang Tinh Tinh ra vẻ nghiêm túc chỉ điểm: "Chỉ như vậy, còn kém lắm."

"Nhưng bạn tốt của cô khen tôi có thiên phú."

"Minh Căn à, chỉ cần đẹp trai là chị ấy khen."

Thương Giới cười ha ha, tâm tình không tồi: "Tôi cảm thấy sau này tôi có thể đến đây nhiều hơn, diễn thử cho họ."

"Đừng." Giang Tinh Tinh vội cảnh cáo: "Anh đang ngại mình không đủ lý diện sao?"

"Họ không nhận ra, cần bản là không thể nghĩ đến."

"Vậy cũng không được."

Thương Giới ngồi bên cạnh cô, nhìn phông nền lâu đài kiểu Âu trên sân khấu, nói: "Dưới tập đoàn Thương thị có rất nhiều công ty con, nhưng có một công ty quản lý văn hóa truyền thống, là tâm huyết nhiều năm kinh doanh của anh tôi, anh ta có nghiên cứu về mấy thứ diễn kịch đóng phim này."

"Tôi biết mà, đó là một công ty lớn!" Giang Tinh Tinh nói: "Nghệ sĩ của công ty đó toàn là cấp bậc ảnh đế ảnh hậu, người mới cũng có kỹ thuật diễn rất vững chắc!"

Giang Tinh Tinh trung ra vẻ hăm dọa, bị Thương Giới nhìn thấy, anh nói: "Nếu có muốn vào, tôi sẽ nói với anh tôi, nhận có vào công ty."

"Thôi đi." Giang Tinh Tinh nói: "Tôi giấu anh lâu thế, nếu anh của anh mà biết, nói không chừng còn phong sát tôi cả đấy!"

Nói đến đây, Giang Tinh Tinh run lên, vỗ vai Thương Giới: "Sau này tôi đánh dựa vào anh, anh phải che chở cho tôi."

"Không thành vấn đề, tôi sẽ che chở cả cá đấy."

"Nhưng mà nói thật, lần sau Minh Cần bắt anh đến làm việc, anh hoàn toàn có thể từ chối, họ cũng đâu phát tiền lương cho anh, không cần cứ gọi là đến."

"Không sao." Thương Giới không chút để ý, nhún vai: "Tôi muốn đến."

"Thế nên là ở nhà lâu quá buồn chán sao?"

Thương Giới vuốt tay bóng trơn cô: "Là chính cô nói, đây là nơi có lớn lên từ nhỏ, vô cùng quan trọng đối với cô."

Giang Tinh Tinh quay đầu, mở mắt nhìn anh: "Vì sao quan trọng với tôi, anh phải..."

"Vô nghĩa, ông đây thích cô."

Giang Tinh Tinh...

Người đàn ông trước mặt thà lờng mặt mày, trong đôi mắt đầy ý cười còn có mấy phần chán thành.

Đúng lúc này, một cô bé buộc tóc hai bên như nhút nhát sợ sệt đi tới, trốn sau Giang Tinh Tinh, đôi mắt to đen nhình sáng ngời, nhìn thẳng vào Thương Giới.

"Tiểu Ngư à." Giang Tinh Tinh bế cô bé, để cô bé ngồi trên đùi mình: "Có nghe lời anh Vô Khuyết của em, học tập đáng hoàng không đấy?"

"Có ạ."

Cô bé khoảng sáu bảy tuổi, làn da trắng trẻo, môi hồng răng trắng, trông rất có thiện cảm. Cô bé chớp đôi mắt to, đánh giá Thương Giới, ghé sát tai Giang Tinh Tinh, khẽ nói gì đó, sau đó ngái nghiêng ôm cổ cô.

Thương Giới hỏi Giang Tinh Tinh: "Cô bé nói thầm gì với cô đó?"

"Cô bé nói, anh thật đẹp trai."

Thương Giới cười nhẹ, gương mặt như trăng sáng.

"Nói cho anh một bí mật." Tiểu Ngư nói với Thương Giới: "Thật ra người thực sự cứu anh, không phải công chúa, mà là nàng tiên cá."

Thương Giới ra vẻ kinh ngạc: "Thật không?"

Tiểu Ngư liền học gật đầu, nghiêm trang nói: "Thật đó!"

Advertisement / Quảng cáo

"Cảm ơn em, em đã giúp anh một chuyện lớn, giờ anh biết nàng tiên cá mới là người anh yêu, công chúa dối trá, anh vĩnh viễn sẽ không yêu cô ta nữa."

Tiểu Ngư thở phào nhẹ nhõm một hơi: "Tốt quá! Vậy là em an tâm rồi."

"Vậy nên Tiểu Ngư đứng là một cô bé tốt bụng hiền lành."

Tiểu Ngư đỏ mặt, cúi đầu, ngái nghiêng khi nhận được lời khen.

Giang Tinh Tinh thấy cô bé dùng đôi mắt sùng bái yêu thích nhìn Thương Giới, cảm giác rõ ràng năng lực già trẻ đều ăn của anh.

Thương Giới như làm ảo thuật, lấy một cây kẹo nút vị đầu tây trong túi ra đưa cho Tiểu Ngư, làm điều kiện trao đổi, Tiểu Ngư ngoắc tay với Thương Giới: "Em sẽ nói cho anh một bí mật của chị Tinh Tinh."

Thương Giới nhướng mày: "Cậu còn không được."

Giang Tinh Tinh...

Cho nên, chỉ vì một chiếc kẹo nút mà bán cô luôn sao!

Tiểu Ngư tung tăng chạy đi, Giang Tinh Tinh hỏi Thương Giới, cô bé nói gì với anh.

Thương Giới ra vẻ thần bí: "Một bí mật lớn của cô!"

Lòng hiếu kỳ của Giang Tinh Tinh lập tức bị gọi lên: "Anh mau nói cho tôi biết đi."

"Cô đến gần thêm chút nữa." Thương Giới ngoắc tay với cô.

"Thần thần bí bí." Vì thế Giang Tinh Tinh đưa tai lại gần anh.

"Cô bé nói, tai của Tinh Tinh, đặc biệt dễ đó, như thế này..."

Không đợi cô phản ứng, Thương Giới đột nhiên ngậm lỗ tai cô, đầu lưỡi ướt nóng chạm vào vành tai lạnh như băng, Giang Tinh Tinh chỉ cảm thấy sau lưng nổi da gà, xòe thẳng lên đỉnh đầu.

Không chỉ là lỗ tai, cả mặt cô đều nóng lên.

Cô vội dạy Thương Giới ra, run rẩy nói: "Anh... Bỏ đi!"

Thương Giới kéo cả vật, cười như một tên mặt người da thú: "Không phải cô đã biết từ ngày đầu tiên rồi sao?"

Giang Tinh Tinh không muốn để ý đến anh, đứng dậy ra khỏi cửa, nhưng không bao lâu sau, cô lại vội vàng chạy về, kéo Thương Giới chạy lên tầng ba.

"Không xong, không xong rồi, tập đoàn Thương thị tới, đến tận vài xe, chắc chắn bên trong có người quen của anh, anh mau vào văn phòng anh trai tôi trốn đi."

Cô kéo anh lên văn phòng trong cùng hành lang tầng ba, kêu anh trốn bên trong, dù có xảy ra chuyện gì cũng không được ra.

Sau khi Giang Tinh Tinh rời khỏi, Thương Giới đến bên cửa sổ, vén bức rèm màu gạo, thăm dò phía dưới. Phía dưới có vài chiếc Minibus đang đỗ, trên xe có vài người đàn ông mặc đồ lao động bước xuống, có vẻ như người tới không có ý tốt, dẫn đầu là một chiếc Audi màu đen, người bước xuống là người phụ trách công ty con của tập đoàn Thương thị, Thương Giới nhớ anh ta, tên là Tần Hoài.

Vài diễn viên chỉ đạo của đoàn kịch, ngay cả trang phục diễn cũng không kịp thay, dòng loạt đi ra ngoài.

Lúc Tần Hoài nhìn thấy họ, trên mặt hiện lên sự kinh ngạc tựa như nhìn một đám đầu trâu mặt ngựa buồn cười.

Là trưởng đoàn, Giang Trí mở lời trước: "Anh Tần, anh lại tới rồi."

"Trưởng đoàn Giang, còn đang dựng kịch à." Tần Hoài kéo dài âm cuối: "Mấy người vãi và như thế, có thể kiếm được bao nhiêu tiền, bấy giờ còn có người xem sao?"

"Vệc này không cần anh Tần lo lắng." Sắc mặt Giang Trí khó coi: "Anh mừng nhiều người đến như vậy, là muốn làm gì đây?"

"Những người tới mừng đến, chắc chắn là không phải để xem mấy người đóng kịch rồi." Tần Hoài buông tay: "Anh nhìn đi, tôi đã tận tình tận nghĩa với anh lắm rồi, lời hay lời xấu gì cũng đã nói hết, anh vẫn không chịu dọn đi, tôi có thể làm gì nữa đây, chỉ có thể dẫn người đến tự mình mời mấy người dọn đi."

Minh Cần nở nụ cười bước lên: "Ồi chào, anh Tần, không phải chúng ta đã nói rồi sao, cho chúng tôi chút thời gian nữa, anh xem đi, đoàn kịch của chúng tôi có già có trẻ, muốn chuyển nhà cũng không phải chuyện dễ, phải tìm được chỗ ở trước đã."

"Mấy chuyện này tôi không quan tâm." Tần Hoài nói: "Tôi chỉ biết là, nếu giờ mấy người không chịu đi, chờ tổng giám đốc của chúng tôi về, người dọn đồ đi chính là tôi."

"Anh Tần à, anh cho chúng tôi thêm chút thời gian đi, tốt xấu gì cũng cho chúng tôi chút thời gian để sửa soạn chuẩn bị chứ."

"Được rồi, mấy người sửa soạn đi, tôi đứng ngày đây chờ, khi nào mấy người dọn xong thì chúng tôi đi. Chỉ là, nếu hôm nay mấy người không dọn xong, đám anh em này của tôi chỉ có thể giúp mấy người sửa soạn, họ vụng về lắm, đến lúc va chạm gì đó, tôi không phụ trách đâu."

Giang Tinh Tinh nhìn một đám đàn ông to khỏe bước xuống chiếc Minibus, vừa nhìn đã biết không phải dạng hiền lành gì.

"Anh Tần, anh cần thận đấy, đồ đạc bị gì thì không sao, nhưng đoàn kịch chúng tôi có người trẻ người già, nếu bị thương, anh không dám đương nổi đâu."

Tần Hoài nhìn Giang Tinh Tinh: "Cò ư háp tôi đứng không, tôi có tình không cần thận đấy, các anh em, vào giúp đám người này "dọn" đi, dọn không được thì trực tiếp đập cho tôi!"

"Mấy người không được làm thế!" Giang Tinh Tinh chặn trước cửa nhà hát: "Giám đốc mấy người biết mấy người làm việc thế này không, xảy ra chuyện ai phụ trách!"

"Tôi không biết giám đốc nghĩ thế nào, tôi chỉ biết hôm nay nếu không đuổi được mấy người đi thì tôi sẽ phải đi!"

Mười mấy tên thanh niên trãi trắng phia sau Tần Hoài đồng loạt dựng mình đi vào, mấy người đàn ông Giang Trí và Lục Vô Khuyết muốn can lại, nhưng bọn chúng nhiều người, cân bản không ngăn được, Lục Vô Khuyết còn ăn một nắm đấm.

"Mẹ nó, các người là lưu manh sao! Các người làm vậy là phạm pháp!"

"Đừng đập! Đó là của tôi!" Minh Giác hô to: "Đừng đập cái tượng tôi làm, rất quý!"

Vừa dứt lời, mô hình thiếu nữ của cô ấy ngã xuống đất, đầu lún ra.

Advertisement / Quảng cáo

Minh Giác rụng rụng nước mắt hết lên, muốn tìm người đó tính sổ, bị Giang Tinh Tinh giữ chặt: "Đừng có đi."

Đám đàn ông đó còn muốn đi vào bên trong, đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp vang lên...

"Đứng lại."

Nghe thấy giọng nói này, cơ thể Tần Hoài bỗng nhiên cứng lại, vội kêu đám đàn ông xung quanh: "Dừng tay, dừng tay mau! Dừng hết cho tôi!"

Trên cầu thang đối diện cửa ra vào, một người đàn ông chậm rãi bước xuống.

Anh đã cởi chiếc áo khoác bên ngoài, chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng mờ và quần tây đen, áo sơ mi sơ vin hơi xộc xệch, lộ ra phần chân đùi.

Anh bình tĩnh đi qua hành lang, thân hình thẳng tắp cao lớn.

Thấy rõ mặt anh, cả người Tần Hoài không ổn, sự kiêu ngạo ương ngạnh vừa rồi đi đâu hết, giờ chỉ như một chú gà con, run rẩy không yên.

Mấy tên đàn ông bên cạnh khó hiểu, không hiểu vì sao người đàn ông này lại khiến Tần Hoài hoảng sợ như vậy.

"Anh Tần, người này ai vậy?"

"Tổng giám đốc... Thương..." Giọng Tần Hoài run run, vẻ mặt khó coi như sắp khóc: "Sao tổng giám đốc Thương lại ở đây..."

Suốt một Thương Giốc bị đàn trần tạo thành một cái bóng, ngồi quan dưới cái bóng càng thêm thâm thúy, cả người lập tức thay đổi, ngay cả Giang Tinh Tinh cũng suýt nữa không nhận ra.

Anh gương cảm, giọng nói trầm thấp...

"Tần Hoài, tôi không ở công ty, anh còn 'tận tâm' làm việc hơn nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Rời đi

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Tối hôm đó cũng không khác gì với những buổi tối khác.

Bầu trời đổ mưa nhỏ, giống hệt như đêm anh xuất hiện trước cửa nhà cô.

Giang Tinh Tinh đứng ngoài cửa văn phòng Giang Trí, dựa lưng vào vách tường, cố tiêu hóa những lời anh ấy vừa nói...

"Em đúng là đồ ngốc, em cho anh ta ở nhà mình, chẳng lẽ không biết gia thế của anh ta sao?"

"Anh ta nói gì em cũng tin, sao em để lừa thế?"

"Nhà họ Thương chỉ có một người con trai duy nhất, chính là Thương Giốc, không hề có người anh trai nào cảm đoán cậu ta hết, tất cả đều là tự biên tự diễn gạt em!"

"Loại công tử giàu có này, chán ghét những trò ăn chơi xa đọa, cậu ta muốn ra ngoài trải nghiệm cuộc đời, vậy nên mới dụ dỗ em, chẳng lẽ em thực sự nghĩ cậu ta thích em?"

"Cậu ta có bệnh tâm thần, lừa như... lừa như cậu ta làm gì em thì sao! Em có nghĩ tôi hậu quả không!"

...

Giang Trí quan tâm quá hóa loạn, tức giận tới nỗi nói ra rất nhiều lời khó nghe, Giang Tinh Tinh chỉ thấy lỗ tai ù ù, cảm giác hoa mắt chóng mặt, chẳng thể nghe rõ gì.

Tuy cô từng hoài nghi anh, nhưng nhiều ngày trôi qua, sự hoài nghi cũng dần tiêu tan, về chuyện của anh trai, anh nói rất chân thành tha thiết, khó có thể tin được là anh bị ma.

Giang Tinh Tinh cứ tin tưởng anh như thế.

Advertisement / Quảng cáo

Đi tới cửa sổ trên tầng, khung cửa sổ đã vỡ cùng cửa nát, lớp kính đã tích một tầng bụi dày, mưa phùn nơi lật phất, cũng chỉ có vài ô cửa sổ còn lấp lánh, dù dễ thấy tòa nhà này đã cũ lắm rồi.

Nhìn xuyên qua cửa sổ, dưới tầng là một vườn hoa rộng, có chiếc bàn du dây đã cũ, một người đàn ông đang ngồi ở đó, anh ta không quan tâm mưa làm ướt áo, một mình một người ngồi trên bàn du dây.

Cột kết, cột kết.

Bàn du dây phát ra tiếng kêu cù cù.

Bóng dáng cô độc của anh khiến Giang Tinh Tinh đau lòng, cô không muốn để ý tới anh, tức giận vì anh giấu diếm cô. Nhưng lại không chịu nổi đáng và đáng thương của anh, liều mạng chạy xuống tầng, tìm lấy anh.

Thương Giốc ngẩng đầu nhìn cô, dưới chiếc ô đen, hốc mắt cô gái ẩm ướt, sắc mặt đỏ bừng, hiển nhiên là cảm xúc không ổn định, lúc này còn chưa hồi phục.

"Vừa nãy tôi bắt chước có giống không?"

Giang Tinh Tinh hiểu anh đang nói cái gì, buồn bã nói: "Sao tôi biết được, tôi cũng chưa gặp nhân cách thứ nhất của anh."

"Để tôi đoán xem, chắc là anh trai cô vừa nói một đồng đều không tốt về tôi."

Giang Tinh Tinh ngồi bên cạnh anh: "Anh ấy còn mắng tôi một trận."

"Nếu tôi nói, mỗi lời tôi nói đều là thật, cô có tin không?"

Giang Tinh Tinh cúi đầu nhìn giày da dưới chân, rầu rĩ nói: "Tôi tin."

Thương Giốc ngược đời mắt đen, nhìn về phía cô: "Thật không?"

"Bác sĩ trên TV nói anh có bệnh, giờ anh...không phải là anh của trước kia, tôi cũng không biết nhiều về loại bệnh này, nhưng tôi tin anh, vì anh không diễn trước mặt tôi."

Mười tuổi cô đã bắt đầu diễn kịch, sắm đủ loại vai diễn, biết rõ một người khi diễn sẽ như thế nào, tất nhiên là cô tin Thương Giốc, tin mỗi một câu nói của anh, rằng anh không lừa dối cô.

"Cho nên đây là nhân cách thứ hai của anh?" Cô hỏi: "Nhân cách thứ nhất là anh trai anh?"

Thương Giốc gật đầu.

Như vậy đã rõ ràng, Thương Giốc nói anh trai của anh bất nhất anh, không phải là thực sự bất nhất, mà là chữa bệnh hoặc ít sử dụng thuốc, ức chế không cho anh xuất hiện. Hai người với hai cá tính hoàn toàn bất đồng, lần này anh trốn đi, chính là muốn tránh né mọi thứ liên quan tới cuộc sống của nhân cách thứ nhất.

"Giờ chắc là họ đang tới rồi." Thương Giốc nói với Giang Tinh Tinh, "Nếu trở về, Lawrence chết tiệt kia sẽ bắt tôi uống thuốc."

"Nếu uống thuốc, anh sẽ... không còn là anh nữa?"

"Đúng thế."

Cho nên lúc ra mặt dưới Tần Hoài đi, anh cũng đã chuẩn bị tinh thần để quay về.

Vành mắt Giang Tinh Tinh đỏ lên.

"Sao anh phải làm vậy, không phải... không phải tôi đã bảo anh trốn đi rồi sao?"

Thương Giốc nhìn cô, con người có sự đau đớn và bất lực, "Trong tình huống này, không thẳng đàn ông nào có thể nhận được."

"Đầu tôi nữa..."

Giang Tinh Tinh còn chưa dứt lời, đã thấy có vài chiếc xe màu đen đi vào nhà hát, đến xe màu vàng kia mất, khiến đôi mắt cô đau đớn.

Tôi cũng thật nhanh!

Xe đổ trước mặt hai người, có mấy người mặc vest đi xuống, bên trong còn có bác sĩ riêng của Thương Giốc, Lawrence tóc vàng mắt xanh.

"Tôi đi đây."

Thương Giốc đứng lên, thuận tay phải mưa bụi trên áo Giang Tinh Tinh, dựa dằng nhìn cô, "Nhớ nói với anh tôi, chuyện thành danh của cô, với anh ta mà nói, chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, anh ta sẽ giúp cô."

Giờ phút này, sao Giang Tinh Tinh còn quan tâm tới chuyện nổi tiếng hay không, cô nắm chặt tay Thương Giốc, muốn nói rất nhiều thứ, nhưng toàn bộ đều nghẹn nơi cổ họng, cuối cùng lại hóa thành vài chữ:

"Có thể...có thể đừng đi không."

Anh mất bất lực và sự hãi của cô đâm sâu vào trái tim Thương Giốc, trước kia anh đã trải qua không ít chuyện, nhưng trái tim chưa bao giờ đau thế này.

Anh đột nhiên nắm tay Giang Tinh Tinh, kéo cô vào ngực mình, ôm lấy cô, nhìn về phía Lawrence, trầm giọng nói: "Tôi mừng cô ấy về được không, chỉ mình cô ấy thôi, đời này tôi chỉ cần cô ấy."

Đôi mắt xanh của Lawrence không có chút góc sáng, vẫn lễ phép mỉm cười, "Thưa gia, cậu không biết rồi, vị tiểu thư này không phải đồ vật của cậu, tôi tin nếu đại thiếu gia tỉnh lại, cũng không chấp nhận chuyện này."

Ngón áp út của Thương Giốc lại bắt đầu cong lên, anh cúi đầu, mạnh mẽ hôn lên trán Giang Tinh Tinh, chạm vào tai cô, nói đủ để mình cô nghe thấy, "Tôi đi rồi, nhưng vẫn có cơ hội trở về, chờ tôi."

Anh nói xong liền buông cô ra, xoay người lên chiếc xe đen có rèm che, tuyệt nhiên không quay đầu nhìn cô lấy một lần.

...

Mấy chiếc xe đen có rèm che biến mất nơi ngã tư cuối đường. Khi anh tới là lúc bầu trời đang mưa, lúc rồi đi, cũng giống hệt tối hôm đó, giống hệt như bao ngày bình thường khác.

Kết quả vẫn chỉ có mình cô cô độc.

Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh thờ dài một tiếng, xoay người về phòng.

Cô và hai chị em Minh Cẩn, Minh Giác có tình cảm rất tốt, hai người kia vẫn luôn ở sau cửa nhìn trộm mọi chuyện bên ngoài, cho tới khi Giang Tinh Tinh tiến vào, họ lại vội vàng quay về làm việc, giả bộ như không thấy gì.

Giang Tinh Tinh xách túi lên, "Em về trước đây, trong khoảng thời gian này, chắc là Tần Hoài sẽ không tới gây phiền toái nữa."

"Được."

Bởi vì cùng chung chí hướng, nhiều năm gần đó làm bạn, Minh Cẩn là bạn thân nhất của Giang Tinh Tinh. Cô ấy tiếc mất một cái là nhìn thấu mất mát trong lòng Giang Tinh Tinh, sợ tới nay cô đau lòng nên chủ động tới nhà cô ngủ, nói chuyện cùng cô.

Giang Tinh Tinh tắm rửa xong, ra khỏi phòng tắm, Minh Cẩn mặc bộ đồ ngủ hình chú gấu đen, đang đi quanh phòng cô.

"Đứng là nhà cô đàn ông, nhìn xem, dao cạo râu, thuốc lá, còn có cả quần đùi nam." Minh Cẩn đi tới ban công, "Còn chiếc quần lót này, chắc là size lớn nhất."

Giang Tinh Tinh vội tới ban công, lấy lại mấy bộ quần áo của Thương Giốc, nhét hết vào ngăn tủ, rồi lại vào phòng tắm lấy dao cạo râu, sửa rửa mặt dành cho nam, muốn ném tất cả vào thùng rác.

"Ồi chào, đừng mà." Minh Cẩn vội ngăn cản, "Mấy cái này vẫn còn nhiều, để Lục Vô Khuyết dùng tiếp cũng không sao."

"Lục Vô Khuyết cũng dùng lại đồ của người khác?" Giang Tinh Tinh không quan tâm Minh Cẩn đang tức nước, lấy tất cả đồ đạc còn lại của anh ném vào thùng rác, thậm chí chiếc gối ôm ngày thường anh thích nhất, cô cũng vứt đi.

Minh Cẩn nhìn Giang Tinh Tinh: "Ồi, đùa ngớ này, chẳng lẽ em thích tổng giám đốc Thương?"

"Không có!" Giang Tinh Tinh vứt hết đồ vào tủ, ném ra ngoài cửa, buồn bực nói "Chỉ đúng có đoán mò, chỉ là do em chưa quen, em tự hiểu được."

Minh Cẩn bắt đầu đi lắc đầu, "Đấy xem như là một lần kỷ ngộ đi, Thương Giốc của tập đoàn Thương thị là ai, là người đàn ông mà hơn nửa phụ nữ thành phố Giang này muốn cưới làm chồng! Vậy mà em lại giấu anh ta ở nhà trong một khoảng thời gian dài như vậy, cũng thật khó tin."

"Người mà chị nói không phải Thương Giốc em biết." Giang Tinh Tinh bước tốc đuổi ngoài, bắt đầu lệt ga trải giường, chỉ cần thứ gì có mùi hương của anh, cô phải thay đổi toàn bộ.

"Thương Giốc mà em biết là một người đàn ông bình thường." Giang Tinh Tinh ngẫm nghĩ, nói lại "Không đúng, anh ta là một đứa trẻ to xác."

Sẽ cãi nhau với cô, tranh giành điều khiển TV với cô, hoặc là hai người ngồi trên sofa đánh nhau, lần nào anh cũng bị cô đánh cho phải giao khước xin tha...

Củ gạo mứt muối, khoai lã nhâm gần.

Thật náo nhiệt.

Giang Tinh Tinh ngồi trên giường, vuốt ve ga trải giường mềm mại, nói "Có thể là do em độc thân lâu quá, ở cạnh một người, không khỏi suy nghĩ vẩn vơ."

"Hy vọng là vậy." Minh Cẩn bắt đầu đi nói, "Cách người đàn ông kia đối xử với em, chị thấy không phải là điển, nhưng dù bây giờ anh ta thích em nhiều thế nào, nhưng nếu ngày mai tình lý, quay về là Thương Giốc trước kia, anh ta còn nhớ em hay không, vẫn chưa biết được. Chị đã đọc qua tài liệu, loại bệnh này có thể trị được, nếu bị không chế bởi thuốc trong một thời gian dài, sẽ không bao giờ phát bệnh trở lại."

Cô ấy còn chưa nói xong, đã thấy vành mắt Giang Tinh Tinh đỏ hoe, "Ồi, con bé này, chị chỉ nói chút thôi, em... em không gì chứ."

Giang Tinh Tinh đứng ổng tay áo lau nước mắt, quật cường nói "Ai khóc, do mắt em ngứa thôi."

"Con bé này, chị nói cho em biết, em đứng có giả vờ giả vệt, đừng thích anh ta, người đàn ông đó khiến em vui vẻ, nhưng chúng ta không xứng với anh ta."

"Em không thích anh ấy." Giang Tinh Tinh gửi thích, "Chỉ coi như bạn bè bình thường thôi, giống Lục Vô Khuyết vậy, nếu một ngày nào đó Lục Vô Khuyết đột nhiên biến mất, chị cũng sẽ hiểu thôi."

"Ồi, cậu ta biến mất, chị còn phải thấp lương cảm tạ ông trời đã tiêu diệt một mối họa ấy chứ." Minh Cẩn vừa nói, vừa lấy đồ ăn vặt trên bàn trà, ai ngờ lại thấy hai hộp bao cao su.

"Ồi mẹ ời!" Cô ấy nhìn chiếc hộp màu đỏ kìa, "Định làm gì đó, cậu độc thân không chịu nổi kích thích như thế này."

Giang Tinh Tinh vội chạy tới, giấu vào ngăn tủ.

Minh Cẩn mở mắt nhìn cô, "Thảo nào lại tức giận như vậy, hóa ra hai người đã sớm..."

"Không có!" Giang Tinh Tinh liều mạng giải thích, "Đêm đó anh ấy nói đùa thôi, chị không thấy hộp bao cao su vẫn chưa xé ra sao, từ lâu rồi anh ấy không tốt, uống hai ly đã say, đã làm gì đâu."

"Nghe có vẻ em còn rất tức giận."

Không đợi Giang Tinh Tinh nói, Minh Cẩn đã trả lời giúp cô, "Đừng là đáng tức thật, nhìn body của anh ta đẹp thế, chắc chắn lúc làm sẽ rất nhiệt tình."

Giang Tinh Tinh: "Em chưa nghĩ tới chuyện này."

"Hai người đã ở chung được ba tháng, vậy mà vẫn trong sạch, chị bắt đầu hoài nghi lời bác sĩ nói, cái gì mà nghiêm tình dục, chỉ là nói quá."

Giang Tinh Tinh không muốn thảo luận với Minh Cẩn về chuyện riêng của Thương Giốc, chuyện này chỉ có cô và anh biết, mỗi tối khi cô đã ngủ, Thương Giốc sẽ ở trong nhà vệ sinh rất lâu, cô có thể nghe thấy tiếng thờ dóc rồ rảng của anh.

Tiếng thờ này khiến trái tim cô rung động.

Tổng giám đốc Thương sẽ không biết được rằng, cô cũng là một người phụ nữ độc thân nhiều năm, sao có thể không có dự vọng đối với đàn ông trẻ tuổi.

Họ ở chung như đôi tình nhân, đôi khi anh hưng hứng như tiêu chó săn, đôi khi lại rất tình người, nhưng dù tính cách anh có âm u khó dò thế nào, anh vẫn đối xử với cô rất tốt, chuyện này chưa bao giờ thay đổi.

Giang Tinh Tinh không chút nghĩ ngợi, nếu anh không rời đi, cô có thể rơi vào tay gục bất cứ lúc nào.

Nhưng anh đi rồi, giống như cuối cùng cô vẫn phải tỉnh đây khỏi giấc mộng đẹp nhất, cô cũng chỉ có thể lấy dũng khí đối mặt với cuộc sống, ngày mai sẽ là một ngày mới.

...

Mà sáng sớm hôm sau, Giang Tinh Tinh tỉnh lại, đôi mắt với đôi mắt đen đang trừng lớn của Minh Cẩn, ái ngại nhìn cô.

Advertisement / Quảng cáo

Cô dễ phòng, hơi "Làm... làm gì đấy."

"Chị nghĩ nên xuống lầu gọi xe taxi, trực tiếp đưa em tới cao ốc tập đoàn Thương thị."

"Để làm gì?"

Minh Cẩn ôm gối vào lòng ngực, "Đêm qua có ai đó ngủ rồi, ôm bà đấy, cứ gọi anh Thương."

Cô ấy bắt chức gõ cửa của Giang Tinh Tinh: "Anh Thương, anh đứng đi. Ồi, anh Thương, cái gì em cũng cho anh, anh Thương, anh đứng có cần quý..."

Giang Tinh Tinh đen mặt.

"Chị chưa gặp người phụ nữ nào phóng túng như em"

Giang Tinh Tinh.....

"Còn đen tối hơn cả con mèo động dục dưới tầng"

"Đừng nói nữa."

"Chị nói này, đáng về hôm qua của em giống hệt Lục Vô Khuyết, em phải xem lại bản thân mình đi, ban ngày là Giang Tinh Tinh nghiêm túc, ban đêm lại thêm muốn đàn ông."

Giang Tinh Tinh yên lặng lấy dao phay dưới gối.

Minh Cẩn im bất, đánh phải sửa mệnh: "Chắc, ý của chị là, cuộc sống này cần phải tận hưởng thú vui trước mắt, mới khiến cho cuộc sống chốn hồng trần trở nên phong phú hơn..."

Cô ấy vừa nói vừa lắc lư ra khỏi phòng.

Con mẹ nó, thế mà lại giấu dao phay dưới gối, cô ấy bắt đầu đồng tình với Thương Giốc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**

Chương 16: Tiệc đóng máy

Edit: Nhục Vỹ

Beta: Quanh

Sau khi Thương Giới rời đi, cuộc sống mất không chế của Giang Tinh Tinh lần nữa đi vào quỹ đạo.

Tần Hoài cũng không dẫn người đến nhà hát Hồng Phòng gây phiền toái, tất cả sóng gió đã đi cùng người đàn ông kia, cuối cùng mọi thứ cũng yên ổn.

Giang Trí thấy Giang Tinh Tinh không vui nên bảo cô thường xuyên đến đoàn kịch hỗ trợ, diễn thay.

Là một người anh, Giang Trí quá hiểu em mình, một khi tiến vào nhân vật, tất cả tình cảm trong hiện thực, đối với cô mà nói, tựa như bị nhốt ngoài cửa, cô nghiêm nhiên trở thành nhân vật. Rất nhiều diễn viên không thể nhanh chóng rút ra khỏi cảm xúc, nhưng Giang Tinh Tinh có thể làm được. Quả thực cô chính là thiên tài sinh ra để đóng phim

《 Thái giám tổng quản tham cung bí sự 》 kéo dài nhiều ngày, tốt xấu gì cũng kết thúc. Tối hôm đó đoàn phim đặt phòng bao ở khách sạn Thế Kỷ, tổ chức tiệc đóng máy.

Giang Tinh Tinh lúc này cũng nữ có lời thoại, đương nhiên cũng được mời đến tiệc đóng máy, cùng nữ qua đường như Tống Tiểu Tiêu muốn đi cùng không được, bắt đầu lăm lăm than phiền như chim bồ câu.

“Nghe nói tiệc đóng máy hôm nay, đạo diễn mời mấy người bạn tốt của ông ấy đến, trong đó có đạo diễn Cổ Diệp nói danh”

“Cổ Diệp là ai?”

“Là... đạo diễn của bộ phim chuyên thể《 Bạch trú chi thành 》 rất nổi tiếng đấy.”

“Không phải chứ, đạo diễn Lưu chuyển quay phim cấp ba lại làm bạn với Cổ Diệp sao?”
Advertisement / Quảng cáo

“Có người thành công nào mà không có vài người bạn bấy bọ đâu.”

“Nghe nói trước mặt《 Bạch trú chi thành 》đang ở giai đoạn chọn lựa diễn viên, đã có vài hoa đán nổi tiếng bị nhà đầu tư gạt bỏ, nói kỹ thuật diễn không khả quan, không hài lòng, đang tuyển tiếp, bắt đầu chọn người mới có thiên phú.”

“Không phải chúng ta là người mới sao?”

“Vậy cô cũng phải có cơ hội đi tiệc đóng máy mới được.”

“Ghét thật đấy, dựa vào cái gì mà Giang Tinh Tinh có thể đi, chúng ta không được đi.”

Giang Tinh Tinh vừa thay quần áo ra, vừa vận nghe thấy đám cung nữ đang bàn tán về mình.

Tống Tiểu Tiêu có ý lớn giọng, nói: “Đừng có oán trách, ai bảo bề ngoài cô không ‘đặc biệt’ bằng người ta.”

Hình như cô ta rất thích lấy chỗ thiếu hụt của cô ta làm trò vui, từ khi đoàn phim khai máy đến giờ, cô ta đã giễu cợt cô bao nhiêu lần rồi?

Giang Tinh Tinh liếc mắt nhìn Tống Tiểu Tiêu, Tống Tiểu Tiêu nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, tôi nói sai à? Đừng tưởng khoe mẽ lấy lòng được đạo diễn thì cô gì đặc biệt hơn người. Có lấy lòng nữa thì người ta cũng sẽ không cho cô đóng vai nữ số một.”

Hôm nay, hiếm khi Giang Tinh Tinh không cãi lại, mà lập tức đến cạnh đạo diễn, nhỏ giọng nói thăm vài câu.

Tống Tiểu Tiêu buồn cười, nói “Học sinh tiểu học sao, còn đi mich tội, tức là đoàn phim sắp giải tán, giờ cô đi mich đạo diễn cũng vô dụng.”

Nhưng điều khiến cô ta không thể tin nổi chính là, Giang Tinh Tinh quay lại, nói với mấy cung nữ: “Vừa rồi tôi nói chuyện với đạo diễn Lưu, hy vọng các cô cũng có thể tới tiệc đóng máy, Nhậm San, Văn Tuyết, Nhiệm Nhiệm... Các cô cũng có thể tới, đạo diễn đồng ý rồi.”

Đám cung nữ mừng sôi nổi lúc mới phản ứng lại.

“Ồ! Cảm ơn Tinh Tinh!”

“Cô thật là tốt, bằng lòng giúp chúng tôi nói chuyện, cảm ơn cô nhiều lắm!”

Giang Tinh Tinh nói “Không cần cảm ơn, vốn cũng là việc nhỏ.”

Chỉ nhiều thêm vài cái chén và mấy đồ ăn thôi, là đạo diễn thì sẽ không từ chối, chỉ là đoàn phim ngoại trừ Giang Tinh Tinh thì không ai giúp đám cung nữ nói, đám cung nữ lại không thể tự mình chủ động yêu cầu, quá mất mặt.

Ngày thường Giang Tinh Tinh luôn nghe lời đạo diễn Lưu, đạo diễn Lưu nóng tính, dễ xảy ra tranh chấp với diễn viên, tích cách của Giang Tinh Tinh lại dịu dàng ôn hòa, đạo diễn quả trách cô sẽ tiếp thu hết, không cãi lại. Cho nên đạo diễn Lưu, miệng tuy mắng cô, nhưng trong lòng vẫn rất thích cô gái nhỏ hiền lành này, cho nên cô muốn mang thêm vài người bạn đến tiệc đóng máy cũng thuận miệng đồng ý.

“Tống Tiểu Tiêu, vừa rồi cô còn nói Tinh Tinh như thế.”

“Không phải cô rất muốn đến tiệc đóng máy gặp đạo diễn Cổ Diệp sao, bây giờ người ta cho cô cơ hội tranh thủ rồi đấy.”

“Cô thật sự không định xin lỗi Tinh Tinh sao?”

Mấy cô gái ra về đạo đức lập tức chĩa mũi nhọn về phía Tống Tiểu Tiêu.

Tống Tiểu Tiêu cắn chặt răng, mạnh mẽ nói “Ài... Ai cần cô ta giúp, tôi đâu có muốn đến tiệc đóng máy gì đó.”

Giang Tinh Tinh nhìn ra, đương nhiên là cô ta muốn đi, muốn sắp đến rồi, tức là sợ mất mặt, dù sao thì nếu cô ta thật sự đi, tương đương với việc nhận ân huệ hôm nay của Giang Tinh Tinh, sau khi đã châm chọc mỉa mai cô biết bao nhiêu lần, bây giờ lại bị vả mặt.

Mặc dù trong lòng rất muốn đến, ngứa ngứa như bị mèo cào, nhưng vì mặt mũi, Tống Tiểu Tiêu vẫn cắn răng không chịu thua, thay quần áo xong liền bỏ đi.

Đoàn phim thuê hai chiếc xe buýt, đến khách sạn Thế Kỷ thành phố Giang.

Đạo diễn và vài diễn viên trọng yếu đi phía trước, mấy cung nữ như Giang Tinh Tinh đi theo phía sau. Nhưng mà cô gái nào cũng trang điểm rất tỉ mỉ, dù sao cũng là đi gặp đạo diễn lớn nói danh trong nước, trước mặt đạo diễn còn chưa chọn được nữ số một, nếu có thể được ông ta coi trọng, vậy là đã có thể bay lên cánh cao.

Đương nhiên, Giang Tinh Tinh cũng mong đợi có thể được đạo diễn lớn nhìn trúng, cũng sửa soạn cho mình một chút.

Một thang máy không thể chứa nhiều người như vậy, nhóm đạo diễn lên trước, để lại mấy người Giang Tinh Tinh chờ lượt thang máy tiếp theo.

Đúng lúc này, ngoài cửa có mấy người đến, nhân viên tiếp khách vội cung kính đi tới.

“Tổng giám đốc Thương nghỉ tới rồi, mời qua bên này, phòng đã chuẩn bị xong, tổng giám đốc Lý cũng đang chờ nghỉ.”

“Ừ.”

Một giọng mũi trầm thấp khiến Giang Tinh kim lòng không được mà quay đầu, liền thấy một người đàn ông giữa cả đám người mặc tây trang gầy da, đang sải bước đi tới.
Advertisement / Quảng cáo

Anh cũng mặc vest, có mí quần tây, chiếc cà vạt nằm thẳng thớm trong ngực, thân hình anh vẫn vững chãi cao lớn như thế, áo sơ mi bỏ vào quần tây, theo từng bước đi của anh mà hơi nhún lại, đi xuống nữa là dôi chân dài thẳng tắp.

Ánh mắt anh sắc bén, mặt không có biểu cảm, con ngươi sâu đen lạnh lẽo.

Giang Tinh Tinh quen với tất cả của anh, cơ thể, hơi thở, mùi hương... Nhưng lúc này đây, người đàn ông đang đứng trước mặt cô, cô vẽ rất xa lạ. Thậm chí anh còn không liếc nhìn cô một cái.

Vài cô gái biết người tới là nhân vật lớn, lục tục tránh sang hai bên, để anh lên thang máy trước.

“Tinh Tinh, cô ngày ra làm gì đấy?”

Có người dừng khuấy tay thúc Giang Tinh Tinh, lúc này cô mới tỉnh táo lại: “Hi?”

“Đừng chắn ở giữa cửa, để người ta lên trước đi.” Cô gái đó khẽ nói.

Giang Tinh Tinh phản ứng lại, cứ đầu tránh sang bên cạnh.

Thương Giới xoay bước đi vào thang máy, từ đầu đến cuối, hoàn toàn xem cô như người xa lạ.

Có lẽ đối với anh mà nói, cô vốn là người xa lạ.

Lúc cửa thang máy sắp đóng lại, Giang Tinh Tinh mới ngừng đầu lên, đúng lúc đối mặt với Thương Giới trong thang máy.

Con người thâm trầm của anh đang nhìn cô chăm chú, trong mắt hiện lên ánh sáng, không biết có phải là ảo giác của cô không, dường như cô nhìn thấy một hình bóng quen thuộc qua đôi mắt kia.

Cửa thang máy đóng lại, mấy cô gái bên cạnh lập tức hưng phấn.

“A a! Các cô biết người vừa đi lên là ai không!”

“Đương nhiên! Thương Giới đấy! Vài ngày trước còn đưa tin, anh ấy đã trở lại”

“Người thật còn đẹp hơn trong hình!”

“Các cô thấy mặt anh ấy không, đôi mắt kia đẹp quá, tôi cảm thấy mình yêu anh ấy rồi.”

...

Từ đầu đến cuối, Giang Tinh Tinh không nói một lời, thang máy đi xuống lần nữa, cô và mấy cô gái kia cùng nhau đi vào.

Tiệc đóng máy có đạo diễn Cổ Diệp, hình như đạo diễn cũng rất hứng thú với người mới, hỏi các cô ít câu hỏi. Dĩ nhiên là mấy cô gái cũng cố gắng biểu hiện, vô cùng cung kính trả lời, chỉ là tâm tư của Giang Tinh Tinh đã sớm không còn ở đây.

Đầu óc cô không chịu không chế mà hồi tưởng lại chuyện vào phát sinh, mỗi một lời cắt cứ gặp được anh, cô đều phớt đi trong đầu, cần thận suy nghĩ. Hiên nhiên người đàn ông kia đã vẽ cùng xa lạ, không còn là Thương Giới mà cô quen.

Quả nhiên là như lời anh nói, nhân cách thứ hai đã bị nhốt lại sao?

Đấy lòng Giang Tinh đột nhiên cảm thấy khó chịu, anh đã từng khát vọng được sống tự do tự tại, nhưng cuối cùng lại không thể như ý nguyện.

Vài phút sau, Giang Tinh Tinh rời khỏi phòng, đi vào nhà vệ sinh cuối hành lang, mở vòi nước, tay hứng nước, nhẹ nhàng rửa tay, lim mình bình tĩnh lại.

Không được suy nghĩ nữa, nếu cứ sa vào, khả năng cô sẽ vĩnh viễn không thể bước ra.

Cứ xem chuyện này như một lần kỷ ngộ, nhân lúc còn chưa hăm sâu vào vũng lầy, cố gắng thoát ra, cũng chưa chắc là sau này không thể tiêu sái.

Giang Tinh Tinh đưa ra quyết định cũng chỉ một phút đồng hồ, ra khỏi nhà vệ sinh, đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đang đi đến.

Ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống, khiến lần da thịt tế của anh càng thêm mịn màng, đôi mắt sâu lắng hết sức thâm trầm, dưới ánh đèn, ngôi quan có vẻ càng góc cạnh hơn.

Anh kéo cà vạt, đến bồn rửa tay ngoài nhà vệ sinh, mở vòi nước, nước ào ào chảy ra.

Giang Tinh Tinh hít sâu, lồm bồm không quen biết anh, xoay người định đi, lúc này lại nghe thấy anh lười biếng gọi một tiếng.

“Cò Giang.”

Toàn thân Giang Tinh Tinh cứng lại, cũng nhắc quay người: “Anh... Gọi tôi?”

Thương Giới rút khăn giấy màu trắng trên tường, lau từng ngón tay thon dài, sau đó, anh chăm một điều thuốc.
Advertisement / Quảng cáo

Ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu vào khuôn mặt góc cạnh của anh, anh nhìn xuống, hàng mi dài tạo thành một cái bóng trên mặt.

Động tác hút thuốc vô cùng tao nhã.

Giang Tinh Tinh mơ hồ nhớ tới gì đó, cảm thấy hơi lạ, nhưng lại không nghĩ ra có chỗ nào không đúng.

Thương Giới thong dong hỏi: “Trong nhà vệ sinh có người không?”

“Hì?”

Giang Tinh Tinh không hiểu sao anh lại hỏi vấn đề này.

“Nhà vệ sinh nữ có người không?” Anh kiên nhẫn lặp lại.

“Không có người, anh Thương.”

Đúng lúc này, Giang Tinh Tinh thấy đôi mắt mỏng của Thương Giới nhếch lên một nụ cười không đúng đắn.

Không đợi cô phản ứng, Thương Giới đã nắm tay cô, kéo cô vào nhà vệ sinh nữ, đóng cửa thật mạnh.

Cô bị anh đẩy lên tường, hô hấp hai người giao nhau, Giang Tinh Tinh rõ cảm xúc kích động trong mắt anh, nóng bỏng mà tha thiết.

Giây phút đó, đột nhiên Giang Tinh Tinh nghĩ ra chỗ không đúng ở đâu. Nhân cách thứ hai của Thương Giới thích hút thuốc, nhưng nhân cách thứ nhất, tuyệt đối không hút thuốc!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 17: Nụ hôn nồng nhiệt

Edit: Quanh

Beta: Nurpe Vy

Nhà vệ sinh của khách sạn năm sao rất sáng sủa, trong không khí tràn ngập hương chanh tươi mát.

Nếu đây không phải là Thương Giới mà có quen, Giang Tinh Tinh đã nghĩ anh điên rồi, thế mà lại chạy vào nhà vệ sinh nữ? Nếu như bị người khác thấy, thanh danh của anh còn như đã hỏng!

Nhưng mà người đàn ông đứng trước mặt cô đúng là Thương Giới, là Thương Giới bất cần đời, chuyện này cũng không có gì lạ, vị nhĩ thiếu gia nhà họ Thương này, chuyện khác người nào cũng làm được.

Anh nắm chặt tay cô, áp sát cả người cô vào vách tường.

Cảm giác lạnh lẻo của gạch men trắng xuyên qua lớp vải mỏng manh trên cơ thể, truyền vào làn da mềm mại của cô, đối lập hoàn toàn với cơ thể nóng bỏng của Thương Giới.

Ngọn đèn chiếu sáng ánh mắt thâm thúy, phản chiếu bóng hình cô, anh hơi cúi người, chạm vào mặt cô, chớp mũi đụng vào da thịt cô, anh hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại.

Giang Tinh Tinh bị hô hấp của anh làm cho ngứa ngáy, thân thể mẫn cảm run rẩy.

"Anh Thương." Giọng Giang Tinh Tinh bé như muỗi kêu, "Là anh phải không?"

Thương Giới rất vui lòng với phản ứng của cô, dịu dàng nói: "Là tôi."

Giọng nói quen thuộc khiến Giang Tinh Tinh không còn đề phòng, cô đẩy anh ra, tức giận nói: "Anh lại định làm trò gì?"

Cô không dùng nhiều sức, cũng không thực sự đẩy anh ra, ngược lại còn để anh tiến thêm một bước, hai người càng dính sát vào nhau.

"Xuyt." Thương Giới thấp giọng, ghé sát vào tai cô, nói: "Bọn họ cũng không biết, cho rằng tôi chính là anh ta."

Giang Tinh Tinh mở to hai mắt, kinh ngạc không thôi, "Anh nói..."

Thương Giới nhếch môi cười, mang theo chút bất cần, "Giống không?"

Hai ngày qua, tập đoàn Thương thị có tổ chức họp báo, người đàn ông lạnh lùng cầm dục kia, vậy mà lại không phải nhân cách thứ nhất của Thương Giới, mà là anh bất chuẩn lại!

Advertisement / Quảng cáo

Trời ạ, lúc ở dưới tầng, đáng vẻ lạnh lùng tự phụ của anh còn dọa cô sợ đấy!

"Ý anh muốn nói là, bác sĩ không thể giúp anh trai anh quay trở lại?"

"Giúp"... cách nói này có phần không đúng, Giang Tinh Tinh ngừng nghĩ, thay đổi cách nói khác, "Anh vẫn luôn ở đây?"

"Tôi hôm quay trở về, Lawrence dùng biện pháp trị liệu thời miễn, gọi anh trai tôi quay trở lại." Thương Giới vui đùa vô cô cô, nhếch miệng nói: "Nhưng mà, mẹ nó, ông đây quá nhớ em"

Sáng hôm sau, khi anh tình dục khỏi chiếc giường lớn màu xanh, quả thực là không thể tin được, xung quanh vẫn là khung cảnh quen thuộc...

Phòng ngủ rộng lớn, cửa sổ sát đất có thể nhìn rõ mọi cảnh vật bên ngoài, đây là phòng của anh trai, dựa theo sở thích của anh ta mà thiết kế.

Nhưng anh vẫn là anh...vẫn là chính mình!

Thế mà anh lại thành công ngăn chặn nhân cách thứ nhất!

Vì tránh để Lawrence lại có ý đồ "chữa bệnh" cho mình, anh suy nghĩ một lát, quyết định bắt chước dáng vẻ hàng ngày của nhân cách thứ nhất, vẫn dự họp báo như bình thường, họp ban giám đốc, thậm chí kìm nén khao khát muốn được gặp lại cô...

Tất cả đều được tiến hành thuận lợi, mọi người chưa từng phát hiện ra, dưới lớp vỏ bọc cao quý lạnh lùng kia che giấu một linh hồn nóng nảy.

Giang Tinh Tinh thò머 nghe từng lời Thương Giới nói, chỉ sợ bỏ qua một điều nào đó, điều này khiến cho Thương Giới vô cùng thỏa mãn.

Thương Giới cúi đầu đánh giá cô, hôm nay cô trang điểm rất tỉ mỉ, khuôn mặt đó ửng, gợi cảm mê người.

Vì thế anh lấy điều thuốc mới hút được một nửa trong miệng ra, bỏ vào miệng Giang Tinh Tinh, Giang Tinh Tinh thuận thực ngậm lấy, hơi mẫn mê, sau đó lại đưa cho anh.

Ngài điều thuốc có dính vệt son môi của cô, anh tham lam ngậm vào miệng mình.

Anh luôn thích loại trò chơi này, giống như điều thuốc được cô đánh dấu, hương vị sẽ càng tốt hơn.

Anh hít sâu một ngụm thuốc là hương bạc hà, trong hơi thở tràn ngập sương khói, tất cả đều là hương vị quen thuộc, Giang Tinh Tinh nhắm mắt lại, thờ sâu, tham luyến cảm giác được anh vây quanh.

Đến giờ phút này cô mới nhận ra, mình nhớ anh biết bao nhiều.

Chóp mũi cô cọ nhẹ vào mặt anh, động tác này không thể nghĩ ngờ đã kích động cảm xúc của Thương Giới, anh dịu dàng hỏi cô: "Em cũng nhớ tôi phải không?"

"Tôi... có một chút."

Tình cách có nội lểm, mặc dù nhớ rất nhiều, nhưng cũng chỉ nói là một chút.

"Một chút là đủ rồi." Anh chạm vào mặt cô, đầu ngón tay hơi di chuyển, nắn mặt cô lên, bước có phải nhân anh...

"Thế giới này, em là cô gái duy nhất mà tôi nhớ thương." Giọng nói của anh trầm thấp mà thâm thúy, ánh mắt sâu thẳm chân thành, "Bảo bối, giờ tôi muốn hôn em."

Không phải nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước, cũng không phải chỉ là lướt qua, thậm chí cũng không phải nụ hôn như ngày thường, dường như anh muốn cắn nuốt môi cô!

Đầu lưỡi điên cuồng tiến vào môi cô, chạm vào răng, nhanh chóng đi vào khoang miệng, tìm thấy chiếc lưỡi mềm mại, càng có daya đưa.

Đột nhiên Giang Tinh Tinh mở to hai mắt, khó có thể tin được, nụ hôn đầu của mình, cứ như vậy trao cho người đàn ông trước mặt, anh giống như một kẻ chiếm hữu điên cuồng, liều lĩnh can quết thế giới của cô.

Giống như đang hưởng thụ mỹ vị, dần dần cắn nuốt cô, tay anh đặt sau gáy cô, ép cô phải nghiêng đón anh.

Cho đến khi ngoài cửa vang lên tiếng nói cười của mấy cô gái.

Giang Tinh Tinh vội đẩy anh...

Lúc này Thương Giới mới chậm rãi rời đi, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô, khuôn mặt của cô đỏ bừng, son môi nhàm nhò, mà Thương Giới cũng không khác gì, dính phải lớp son đỏ bừng, anh dùng đầu lưỡi liếm hết.

"Ồi, ai hút thuốc trong WC thế này."

"Không biết, Giang Tinh Tinh nói đi rửa tay mà chưa về, cô ấy có ở bên trong không?"

"Tinh Tinh, cô ở đâu?"

Giang Tinh Tinh ngừng thở, sợ bị mấy người kia phát hiện có gì bất thường.

Trái tim cô đập thành thịch, như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, không phải sợ bị mấy người kia phát hiện có làm chuyện mờ ám với một người đàn ông trong nhà vệ sinh, mà là sợ lớp trang phục của anh bị phát hiện, sợ anh sẽ lại bị bắt về.

Đa thật hai người tiếp xúc với nhau, Thương Giới có thể nghe rõ nhịp đập của tim cô.

Hai người như đang yêu đương vụng trộm, hồi hộp nhưng cũng kích thích.

Anh mỉm cười lần thứ hai, ngậm lấy môi cô, lúc này, tay anh chống trên tường, vậy cô trong lồng ngực, tựa như đang nhấm nháp mỹ vị, tỉ mỉ liếm láp.

Giang Tinh Tinh nhắm mắt lại, chậm rãi hé miệng, hưởng thụ nụ hôn của anh.

Nụ hôn ôn nhu này khiến cô cảm nhận được tình cảm dịu mến của anh đối với cô.

Thương Giới giống như bị nghiền, vụn hôn vừa cười xấu xa, cho tới khi nhà vệ sinh yên tĩnh trở lại.

"Thật ngọt." Anh đánh giá cô, "Mẹ nó, ngọt tới mức tôi hồi tưởng, rốt cuộc hai tháng qua chúng ta đã bỏ lỡ cái gì."

Giang Tinh Tinh nhanh chóng vuốt lại quần áo cho anh, bộ quần áo trắng trơn đã sớm bị cô làm nhàu.

Ánh mắt cô liếc sang bên cạnh, "Tôi chỉ chưa quen cuộc sống sau khi anh rời đi, không có nghĩa là tôi thích anh."

"Nói như vậy, em không cảm thấy mình giống loại người ăn xong chạy lấy người sao?" Thương Giới cũng không tức giận, vẫn luôn mỉm cười.

Trong đầu Giang Tinh Tinh vang lên lời cảnh cáo của Minh Cảnh, "Yêu ai cũng được, nhưng không phải người đàn ông kia.

Không nói tới khoảng cách địa vị xã hội quá xa, chính anh ta cũng không phải chủ nhân thực sự của cơ thể này, anh ta có thể rời đi, thậm chí là biến mất mãi mãi.

Yêu anh ta, em sẽ xong đời."

"Anh Thương, chúng ta cứ như vậy đi." Giang Tinh Tinh nhìn vào đôi mắt ám hiểm của anh, "Nếu không thì... quên nhau đi?"

Chỉ cần biết rằng anh ổn, cô cũng an tâm, về sau cuộc sống của mỗi người, không ai quý trọng nhau.

Advertisement / Quảng cáo

"Quên đi?" Thương Giới nở nụ cười lạnh, "Phụ nữ mà một khi tuyệt tình, con mẹ nó đúng là ngoan độc, giống như dao nhỏ khoét vào thịt, một câu là một dao, một dao như muốn cả mạng."

Trong lòng Giang Tinh Tinh đau đớn, rủi mất xuống.

Thương Giới chạm vào mặt cô, nhìn vào mắt cô, vuốt ve tóc mái, "Nhưng mà ông đây không muốn buông tha em, làm sao bây giờ."

"Anh Thương, rốt cuộc anh muốn gì..." Giọng của cô yếu ớt, khiến cho đầu óc của người đàn ông trước mặt như muốn nổ tung.

"Trở thành bạn gái của tôi."

Đây là lần đầu tiên anh quyết tâm theo đuổi một thứ gì đó, hiện tại anh không cầu mong gì, chỉ muốn cô, cả cơ thể lẫn trái tim của cô, anh đều muốn.

"Anh Thương..." Giang Tinh Tinh mở mắt nhìn anh, "Vi sao anh lại thích tôi, còn tốt với tôi như thế."

Vi sao lại thích cô, chính Thương Giới cũng không có câu trả lời, chỉ vén tóc cô lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng mon men trên vết sẹo trên trán, con người có phần phức tạp.

Anh cúi người, nhẹ nhàng hôn lên đó...

"Tốt với em thì có là gì, mẹ nó, ngay cả mạng tôi cũng có thể cho em."

...

Sau khi kết thúc bữa tiệc, đạo diễn Cố Diệp có nhìn trúng mấy diễn viên quần chúng, lưu số điện thoại của các cô ấy lại, nhưng không hề hỏi số của Giang Tinh Tinh.

Giang Tinh Tinh tự biết vì sao, nữ số một của (Bạch trù chỉ thành) tên là Bạch Khanh Khanh, là mỹ nữ đẹp nhất Thương Hải thời dân quốc. Ban đầu cô ấy là một sinh viên nghệ thuật, trong một đêm phiên quần giết hết cả nhà, cô ấy bước lên con đường báo thù, trở thành gián điệp mà mọi thế lực phải kiêng dè, ban ngày xuất hiện, ban đêm ẩn nấp, không ai biết thân phận thật của cô ấy.

Đương nhiên, Giang Tinh Tinh không đạt yêu cầu về nhan sắc, có kỹ năng diễn, nhưng đó là với vai diễn bình thường, còn vai diễn mỹ nhân khuyển sắc khuyển thành này, vết sẹo trở thành trở ngại lớn nhất của cô, cũng trở thành vết nhơ của bộ phim.

Cho nên dù đạo diễn không nhìn trúng cô, cô cũng không thất vọng nhiều lắm.

Hôm nay bất ngờ gặp được Thương Giới, biết được anh vẫn ổn, không có chuyện gì có thể làm cô phần chấn hơn.

Sau khi rửa mặt xong, lúc nằm trên giường, đầu ngón tay cô không tự chủ mà chạm vào đôi môi mềm mại, nhớ lại xúc cảm khi được anh hôn.

Cơ thể như có nguồn nhiệt bùng cháy.

Người đàn ông như vậy, không ai là không mê muội, hôn môi với anh như bị nghiền, Giang Tinh Tinh còn đang nghĩ xem nếu như có lần sau.

Từ từ! Có vẻ vào mặt mình, máy đang suy nghĩ linh tính gì đấy, không được nghĩ sâu xa, người đàn ông đó không phù hợp với máy.

Trong đầu cô có hai suy nghĩ mâu thuẫn đánh nhau kịch liệt, đúng lúc này WeChat trở nên náo nhiệt, từng đoạn tin nhắn được gửi đến.

"Tôi mới nhìn thấy Tổng Tiểu Tiêu và đạo diễn Cố Diệp đi vào khách sạn."

"Thật sao? Cô có nhìn nhầm không?"

"Tôi tận mắt nhìn thấy, cô ta trang điểm, ăn mặc cũng rất hừ hạng, cho nên... cũng quá rõ ràng rồi, cô ta muốn quyến rũ đạo diễn, lấy vai nữ số một?"

"Ghé tìm thật đi, nhưng Kiều Kiều, sao cô lại thấy đạo diễn Cố Diệp ở khách sạn?"

Kiều Kiều im lặng một lúc lâu, sau đó mới nói, "Thật ra... là trùng hợp đi ngang qua."

WeChat cũng trở nên im ắng, mọi người còn đang mải suy nghĩ, không ai nói nữa.

Đương nhiên, Giang Tinh Tinh không tin Kiều Kiều trùng hợp đi ngang qua, nói không chừng cô ta và Tổng Tiểu Tiêu có cùng suy nghĩ, nhưng Tổng Tiểu Tiêu nhanh chân tới trước mà thôi.

Đều giống nhau cả.

Một lúc sau, Kiều Kiều lại lên WeChat, hỏi "Cho nên các cô cam tâm bị Tổng Tiểu Tiêu đoạt mất cơ hội?"

Một cô gái khác nói "Năng lực không có thì có thể làm gì, Tổng Tiểu Tiêu cũng đã vào, chẳng lẽ cô còn muốn vào đó bất giám."

Kiều Kiều "Các cô cũng thật nhất gạn, thảo nào lần lộn lộn như vậy cũng chỉ có thể diễn vai quần chúng tuyến dưới thôi, @Giang Tinh Tinh, cô thấy sao?"

Đột nhiên Giang Tinh Tinh bị nhắc tới, vậy nên lập tức soạn tin nhắn...

"Không liên quan tới tôi, ngay cả số điện thoại của tôi, đạo diễn Cố cũng không lưu, nhất định là tôi không được diễn."

Kiều Kiều "Lúc trước ngay cả mặt của đạo diễn Cố, Tổng Tiểu Tiêu cũng không gặp được, lúc này không phải còn đang leo lên giường ông ta, có cơ hội là phải tranh thủ, các cô không tranh thủ, người khác sẽ hưởng lợi."

Một cô gái khác lại hỏi "Vậy cô có cách gì không?"

Kiều Kiều "Chúng ta lấy ba định một, trực tiếp báo cáo. @Giang Tinh Tinh, trực tiếp báo cho văn phòng chuyên sai trái này, ngăn bọn họ lại!"

Giang Tinh Tinh thầm nói, nhắc cô làm gì, muốn sai báo có sao? Ai chẳng biết đạo diễn Cố có ảnh hưởng lớn trong vòng luân quần này, đặc tới với ông ta, về sau đừng nghĩ có thể lần lộn."

Giang Tinh Tinh: "Tôi cảm thấy Kiều Kiều nên đi báo cáo mới đúng, vì mọi người mà tranh thủ cơ hội. [*Mặt mỉm cười*]."

Kiều Kiều gượng cười, "Chuyện này... Dù sao thì Giang Tinh Tinh cũng xác định sẽ không tham gia phim của đạo diễn Cố, ý của tôi là để cô đi báo cáo, dù sao cũng không ảnh hưởng gì tới cô, mọi người thấy tôi nói đúng không?"

"Mọi người" không thừa theo cô ta.

Giang Tinh Tinh không để ý tới WeChat nữa, vào nhà vệ sinh tắm rửa, chuẩn bị đi ngủ.

Trước khi ngủ, cô nhìn qua WeChat, đọc được mấy tin nhắn của Kiều Kiều: "Tin mới nhất, Tổng Tiểu Tiêu bị đạo diễn Cố Diệp đuổi ra khỏi phòng!"

"Kiểu Kiều, cô theo dõi họ sao?"

"Đâu có, chỉ trùng hợp cũng ở khách sạn đó, nhìn thấy mà thôi."

"Sao cô ấy bị đuổi ra ngoài?"

"Đi vào còn chưa đến mười phút, trực tiếp bị đuổi ra, đạo diễn Cố Diệp nói rất nặng lời, bảo cô ta không phải người như vậy, chính tại tôi nghe được."

"Chắc, đúng là đáng sợ."

Kiểu Kiều "Đúng vậy, loại đàn bà muốn dựa vào đường ngang ngổ tất mà leo cao, đúng là ghê tởm!"

Advertisement / Quảng cáo

Trong lòng Giang Tinh Tinh cười lạnh, cô cũng không đạo đức đến nỗi đi chỉ trích hành vi của Tổng Tiểu Tiểu, ít nhất là cô ta hiểu được phải tranh thủ cho bản thân mình, mà loại người như Kiểu Kiều, rõ ràng là muốn làm, bị người ta nhanh chân đoạt trước, trong lòng khó chịu nhưng không dám làm gì, còn muốn người khác đi mình tội thay, đến cuối cùng, người ta thất bại thì lại chằm chọc kiểu khích, nhìn tài như vậy, khiến cô cười không nổi.

Giang Tinh Tinh tắt WeChat đi, dù sao cũng diễn xong rồi, cô cũng không muốn liên quan đến các cô ta nữa.

Có tát đến, chuẩn bị đi ngủ, không ngờ đúng lúc này WeChat có thông báo, thế mà Thương Giới lại muốn gọi video.

Trái tim Giang Tinh Tinh khẽ đập, do dự một lát, vẫn đồng ý nghe.

Hình ảnh hiện ra, Thương Giới mặc áo ngủ băng bông rộng rãi, buộc thắt lưng tối màu, không giống Thương Giới ngày thường chải chuốt quý cụ, mặc tây trang. Giờ anh cũng có hương vị riêng, giống một người bình thường hơn.

Hình ảnh hiện ra, cô gái chỉ lộ đôi mắt to, xung quanh tối đen như mực, Thương Giới hỏi "Ngủ rồi à?"

"Chuẩn bị ngủ, có chuyện gì không?"

"Em chưa thấy nhà tôi, để tôi cho em xem"

Thương Giới nói xong, cầm lấy điện thoại, quét camera quanh phòng.

Giang Tinh Tinh tò mò đánh giá phòng ảnh, phòng ngủ rộng ít nhất một trăm mét vuông, màu sắc đơn giản, đồ vật đa số là màu trắng, vô cùng hiện đại, rèm che cửa sổ sát đất, có thể tự động mở nhờ quét âm thanh, tầm nhìn thoáng đạt.

"Dưới tầng một có vườn cây."

Quả nhiên, phía đông bắc nhà có nhà kính, có đoán là khoảng bảy, tám mươi mét vuông, cây xanh um tùm, đủ kiểu dáng, giống như một vườn cây nhỏ, giữa vườn là tháp nước màu trắng, có người chuyên vệ sinh, bảo dưỡng.

Cũng quá xa hoa rồi!

Giang Tinh Tinh nhìn biệt thự hơn trăm mét, lại nhìn cái kho có mấy chục mét vuông của mình, quả thực giống như ở chuột.

Cô không khỏi cảm thán, cuộc đời cũng thật bất công, có người không lo cơm áo, có người lại hai bàn tay trắng.

Giang Tinh Tinh hỏi "Anh Thương, buổi tối anh không ngủ, quay nhà cho tôi làm gì?"

Thương Giới lại quay camera về phía mình, nghiêm túc nói, "Hôm, đúng tài phú của tôi để mê hoặc em"

Giang Tinh Tinh...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Phòng thay đồ Nữ

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Giang Tinh Tinh không ngờ đạo diễn Cố Diệp sẽ tự mình gọi điện thoại đến. Trong điện thoại, thái độ của đạo diễn vô cùng tốt, vừa mở miệng là "Cố Giang", kêu cô tới thử vai cũng chèn thêm một chữ "mời".

Giang Tinh Tinh được chiêu mà sợ, hồi tưởng lại đêm tiệc đóng máy, đạo diễn Cố Diệp cùng mấy diễn viên khác nói chuyện, đầu có tức mắt nhìn cô một cái.

Sao đột nhiên lại kêu cô đi thử vai?

Giang Tinh Tinh không nghĩ nhiều, vội vàng trang điểm nhẹ cho mình, mặc một chiếc váy xòe thòá đáng, gọi taxi đến trường quay﴿ Bạch trú chỉ thành 》.

Kiến trúc Thượng Hải cổ xưa sừng sững hai bên đường phố, đúng là không khí của thời dân quốc.

Giang Tinh Tinh đến phim trường, phát hiện ngoài cô còn có vài diễn viên nữ đang chờ cơ hội thử vai. Có gương mặt quen thuộc, ví dụ như Kiểu Kiều, đương nhiên, cũng có ít gương mặt mới, là người cô không quen biết.

Kiểu Kiều thấy Giang Tinh Tinh cũng tới thì kinh ngạc: "Tinh Tinh, cô cũng tới thử vai sao?"

Giang Tinh Tinh gật đầu: "Sáng hôm nay đột nhiên nhận được điện thoại, kêu tôi đến thử vai."

Trong mắt Kiểu Kiều hiện lên sự nghi hoặc, hành như là rất khó hiểu, lấy điều kiện bề ngoài của cô, vậy mà cũng đủ tư cách thử vai nữ số một, hay là nhân viên nhảm lẫn?

Advertisement / Quảng cáo

"Tinh Tinh, cô có nên đi xác nhận lại không, bên này chúng tôi xếp hàng để thử vai nữ số một - Bạch Khanh Khanh, những vai phụ khác thử ở phòng khác."

Giang Tinh Tinh nói: "Không sai, hôm nay đạo diễn Cố gọi cho tôi, thật sự là thử vai nữ số một - Bạch Khanh Khanh."

Xung quanh cô có gái hồ lên: "Cái gì, đạo diễn Cố tự mình gọi cho cô?"

"Không thể nào, chúng tôi đều do nhân viên gọi từ ba ngày trước, kêu đến thử vai"

"Đạo diễn Cố là dạng người gì, sao có thể tự mình gọi cho cô, cô cũng không phải là nhân vật lớn gì."

...

Kiểu Kiều cũng có rằng Giang Tinh Tinh đang giả vờ, nói hươu nói vượn, trên mặt hiện lên biểu cảm khinh蔑, nói: "Đã là đạo diễn Cố 'tự mình' gọi đến mời cô, vậy thì ở đây xếp hàng chờ thử vai đi."

Giang Tinh Tinh không nói gì, xếp hàng sau mấy cô gái, đúng lúc này, đạo diễn Cố đang bận rộn thoát ra khỏi đám người, thấy Giang Tinh Tinh thì vội chào đón, ăn căn khách khí nói: "Cố Giang tới rồi à, vậy thì có hoá trang thay quần áo trước đi, lát nữa thử vai đầu tiên."

Giang Tinh Tinh lễ phép, khách khí nói: "Cảm ơn đạo diễn Cố, tôi tới sau, vẫn nên xếp hàng đi."

"Không cần, xếp hàng quá mất thời gian của cô, không sao, có cử trang điểm trước đi, tôi đã kêu chuyên viên trang điểm đến giúp cô, chúng tôi thử vai xem trình độ thực sự, nếu không tôi thì sẽ định ra luôn."

Cố Diệp nói xong liền đi làm chuyện khác, mấy cô gái xung quanh trợn mắt há hốc mồm nhìn Giang Tinh Tinh, không biết cô là thần tiên có lai lịch gì, vậy mà lại có thể khiến đạo diễn Cố Diệp lễ phép ăn căn như vậy.

Phải biết rằng, đạo diễn Cố Diệp chính là đạo diễn lớn nổi danh cả nước ngày từ tác phẩm đầu tiên, ông ta lại khách khí với Giang Tinh Tinh như vậy.

Không thể nào tin nổi!

Đặc biệt là Kiểu Kiều, sắc mặt vô cùng khó coi, cô ta hiểu rõ về Giang Tinh Tinh, không quyền không thế cũng không có chỗ dựa, căn bản là một diễn viên không có gì cả, sao có thể khiến đạo diễn Cố Diệp coi trọng như thế!

Chắc chắn là chơi trò mờ ám sau lưng!

Giang Tinh Tinh không để ý đến mấy ánh mắt ghen tỵ và căm ghét của mấy cô gái kia, theo nhân viên trực tiếp vào phòng hóa trang.

Đoàn đội của đoàn phim lớn quá nhiên là xa hoa, phòng hóa trang rộng rãi sáng sủa, trang phục thiết bị đầy đủ mọi thứ, có thể chứa đến mấy chục diễn viên đồng thời hoá trang.

Trước đây Giang Tinh Tinh chưa từng tham gia vào đoàn phim điện ảnh lớn thế này, lúc ngồi xuống còn cảm thấy không biết phải làm gì.

Chuyên viên trang điểm đến trang điểm cho Giang Tinh Tinh, cảnh diễn thử là sau khi Bạch Khanh Khanh trở thành nữ gián điệp, lấy thân phận ca nữ để che giấu, đêm nào cũng trà trộn vào vũ hội ca thính, muốn tìm hiểu tình báo từ nhiều người đàn ông khác nhau.

Cảnh này cần phải trang điểm đậm.

Chuyên viên trang điểm vén tóc mái Giang Tinh Tinh lên, thấy trên trán cô có sẹo thì hơi nhàu mày.

Giang Tinh Tinh biết vết sẹo này thật sự ảnh hưởng đến cái nhìn, phải biết rằng Bạch Khanh Khanh chính là mỹ nhân nổi danh ở Bến Thượng Hải, trên mặt mỹ nhân có sẹo, còn có thể gọi là mỹ nhân sao?

Có hỏi chuyên viên trang điểm: "Vết sẹo này có thể che không?"

"Tôi sẽ cố gắng, thử xem đã."

Chuyên viên trang điểm đậm hết lớp phấn này đến lớp phấn khác cho Giang Tinh Tinh, cho đến khi sắc mặt cô trở nên vô cùng tái nhợt, nhưng vết sẹo kia thật sự quá rõ ràng, không che được.

Kiểu Kiều và những cô gái khác cũng vào phòng hóa trang, Kiểu Kiều có ý ngồi cạnh Giang Tinh Tinh, đều bội mừng theo sự trào phúng: "Đủ có sự dưng tài đoạn bị ối để được đạo diễn nhìn trúng thì thế nào, người vốn sinh ra đã kém cỏi, có cơ hội cũng không nắm được."

Cô ta muốn nhìn xem, hôm nay Giang Tinh Tinh sẽ mất mặt thế nào.

Giang Tinh Tinh không để ý đến cô ta, bắt đầu cúi đầu suy tư, vận dụng kinh nghiệm diễn kịch nhiều năm... Đột nhiên, trong đầu cô có tia sáng lóe lên, nói với chuyên viên trang điểm: “Vết sẹo này không bị lỗi, có thể vẽ gì phía trên không?”

Cô vửa nói như vậy, chuyên viên trang điểm lập tức hiểu ý cô: “Đây là ý hay, tôi nghĩ xem, vẽ hoa mai đi, hoa mai đỏ, chắc là được.”

Giang Tinh Tinh lại lúc đầu, nói: “Mai là vẽ đẹp thanh cao, nếu Bạch Khanh Khanh là ca nữ vũ nữ, lần lộn giữa chốn phong trần, vẽ mai thì không hợp cảnh lắm, hay là... Vẽ một bông hoa hồng đỏ đi, hoa hồng đỏ tươi đẹp long lanh, vừa hợp với thân phận của Bạch Khanh Khanh, vừa hợp với khẩu vị của đàn ông tìm hoan mua vui.”

Chuyên viên trang điểm thay đổi cái nhìn về Giang Tinh Tinh, ban đầu cô ấy cho là cô được đạo diễn “chiều cở”, đi vào bằng cửa sau, không ngờ nói chuyện một lát lại có ý tưởng như vậy, cô sự giải thích độc đáo của riêng mình về nhân vật, so với những nữ diễn viên chỉ biết kêu người ta trang điểm mà nói, cô thật sự lợi hại.

Nói là làm, chuyên viên trang điểm lập tức mừng màu trang điểm đến, vẽ một bông hoa hồng theo hình dạng vết sẹo của Giang Tinh Tinh, một bông hồng đỏ bùng ngậy giữa trán.

Advertisement / Quảng cáo

Sau đó lại thay váy dài lông vũ của ca nữ vũ nữ, Giang Tinh Tinh lập tức trở thành người phụ nữ quyền rũ chốn phong trần thời dân quốc.

Thả vai bắt đầu, Bạch Khanh Khanh ra khỏi căn phòng trên tầng ba, trên tay kẹp một chiếc thuốc thơm dài của nữ, ánh trắng xuyên qua khung cửa sổ cuối hành lang, cô đứng dưới ánh trắng, tao nhã như điều thuốc, cả người có cảm giác lười nhác, nhưng trong sự lười nhác lại thấy vài phần căm ghét và không cam lòng. Cô không thích hát thuốc, nhưng vì thứ vai, Giang Tinh Tinh cũng rắn buộc mình học hát thuốc, phải biết cảm giác thuốc vào miệng và vào phổi hoàn toàn bất đồng.

Hít vào một ngụm thuốc, đôi mắt cô mờ mịt, thực sự là một diễn viên có kỹ thuật diễn vụng chắc.

Dưới ánh trắng mờ, trong làn sương khói lượn lờ, đóa hoa hồng đỏ long lanh giữa trán cô, phối hợp với một motif biểu cảm của cô, tạo nên sự kích thích thị giác rất lớn.

Giờ phút này, dường như cô chỉ là một ca nữ, vũ nữ không thể nào không chế được vận mệnh của mình vào thời Thượng Hải đầu đầu cũng là sóng gió trăm năm trước, chỉ có thể mặc đời trời đặt, đồng thời... Cô cũng là đặc vụ làm mưa làm gió, bôn cợt với khắp các thế lực xung quanh - Bạch Khanh Khanh.

Thương Giới đứng cách đó không xa, nhìn Giang Tinh Tinh đang hòa mình vào vai diễn không chớp mắt.

Đôi mắt sâu đen như bóng đêm cũng kinh ngạc.

Anh dần hiểu ra vì sao cô gái này lại chấp nhận với nghiệp diễn viên như vậy, cho dù trên mặt có khuyết điểm, cô cũng không chịu từ bỏ.

Bởi vì chỉ có lúc đóng phim, cô mới sống thực sự, khi đó cô là đẹp nhất, cũng giàu sức sống nhất!

Tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc, thậm chí cả mấy cô gái lúc đầu còn khinh thường cô, bị kỹ thuật diễn vụng vàng của Giang Tinh Tinh thuyết phục.

Đạo diễn Cố Diệp càng kích động hơn, ban đầu là do áp lực từ nhà đầu tư, ông ta mới cho Giang Tinh Tinh một cơ hội thử vai, nhà đầu tư cũng nói chỉ cần thử vai thôi, cô chọn hay không là do ông ta quyết định.

Lúc ấy Cố Diệp còn thăm nghĩ, nếu thật sự không tốt, đến lúc đó từ chối cũng được, dù sao thì ông ta cũng là đạo diễn nổi danh trong nước, phải đánh cả tâm huyết vào “Đứa con” của mình.

Mà biểu hiện của Giang Tinh Tinh lại vượt qua dự đoán của ông ta!

Nhiều ngày nay, rất nhiều nữ diễn viên đã thử vai, nhưng chỉ có Giang Tinh Tinh là giống Bạch Khanh Khanh nhất! Có thể nói, từ lúc cô bắt đầu diễn, cô chính là Bạch Khanh Khanh!

Đạo diễn Cố Diệp lập tức đưa ra quyết định, nữ số một này chính là Giang Tinh Tinh.

Mấy cô gái đến thử vai lục tục chúc mừng Giang Tinh Tinh, sửa lại dáng vẻ khinh thường, bấy giờ là trung ra nụ cười, mong đợi có thể thông qua Giang Tinh Tinh nhận được vai nữ phụ.

Tuy trong lòng Kiều Kiều không phục nhưng vẫn ngừng mặt đến gần: “Tinh Tinh à, có giỏi quá, tôi biết với kỹ thuật diễn của cô, tuyệt đối không thành vấn đề mà, trước đây lúc đóng bộ (Thái giám), tôi đã nhìn ra cô không phải người tầm thường, tương lai sẽ thăng tiến rất nhanh, cũng đừng quên chị em nha.”

Giang Tinh Tinh nhếch miệng, ngoài mặt cười nhưng trong không cười với cô ta, xoay người đi vào phòng hóa trang.

Không phải cô có ý khinh thường Kiều Kiều, mà là đáng vẽ gió chiều nào theo chiều ấy của người phụ nữ này khiến cô không nhìn nổi, khiến cho người khác khinh thường.

Giang Tinh Tinh vui vẻ, tâm tình không bị ảnh hưởng bởi những người kia, cô hưng phấn đi vào phòng thay đồ chuẩn bị thay quần áo, vừa cởi áo thì đã bị ôm chặt từ phía sau.

Cái ôm vững chãi to lớn, còn rất nóng bỏng.

Giang Tinh Tinh sợ tới mức kêu lên, người kia đưa tay che miệng cô.

“Stuyt.”

Giang Tinh Tinh nghe ra giọng Thương Giới, lập tức thả lỏng cảnh giác, quay đầu, gần gũi đánh anh một chút: “Anh làm gì đó! Làm tôi sợ muốn chết.”

Khóc cười Thương Giới vẫn là nụ cười thiếu đầu đầu như cũ, cảm vậy của cô, lúc này Giang Tinh Tinh mới phát hiện, chiếc váy long vũ của Bạch Khanh Khanh đã bị cởi, giờ cô chỉ mặc một chiếc áo ren hai dây bó sát, bên dưới là tất chân.

Toàn bộ đáng người hiện ra rõ ràng.

Cô là về sau một bước, đưa tay ôm ngực theo bản năng, gương mặt ửng đỏ: “Anh... Sao lúc nào anh cũng thích lên lên lút lút, lần trước là WC nữ, lần này lại là phòng thay đồ nữ.”

“Em cho là tôi muốn sao?” Thương Giới nói: “Nếu ông đây công khai tán tỉnh em, một giây sau đã bị Lawrence bắt vào bệnh viện, thực hiện điện xung trị liệu.”

Giang Tinh Tinh mở to hai mắt: “Thế này thì quá tàn nhẫn rồi.”

“Cho nên em ngoan đi, đừng âm ỉ với tôi.” Thương Giới nói xong, nhẹ nhàng ôm chặt cô, kéo cả người cô vào lòng: “Chúc mừng, tiểu anh hậu tương lai.”

Giang Tinh Tinh suy đoán, hơn phân nửa là Thương Giới ở sau lưng gây sức ép mới giúp cô có được cơ hội thử vai quý giá như vậy, cô cảm kích nói: “Là nhờ anh thôi, cảm ơn.”

Advertisement / Quảng cáo

“Tôi chỉ kêu Cố Diệp cho em một cơ hội, cô được chọn hay không thì phải xem biểu hiện của chính em.” Thương Giới dưới tay búng trán cô: “Là em tự giành được.”

Giang Tinh Tinh vén tóc mái lên, hỏi anh: “Đẹp không?”

Thương Giới vuốt ve vết sẹo giữa trán cô, giờ đã bị đóa hoa hồng đỏ thay thế, hoa hồng long lanh quyền rũ, rất xinh đẹp.

Anh lúc đầu: “Tôi không thích.”

Giang Tinh Tinh thất vọng: “Chuyên viên trang điểm nói rất đẹp, hoàn toàn che khuất khuyết điểm của tôi.”

“Khuyết điểm?” Thương Giới lúc đầu: “Thế mới nói em hiểu lầm về mình rồi.”

Giang Tinh Tinh khó hiểu.

Thương Giới cúi người, tay nâng mặt cô lên, đôi mắt sâu thăm nhìn vào vết sẹo của cô, sự si mê trong ánh mắt không thể không chế được...

“Rõ ràng là gọi cảm muốn chết.”

Nói xong, mới anh nhẹ nhàng bao phủ vết sẹo.

Giang Tinh Tinh cảm thấy cơ thể như có dòng điện đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Máy phát hiện nói dối

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Chưa từng có ai nói Giang Tinh Tinh ghét cảm.

Trước kia rất ít người khác phài khen cô xinh đẹp, ngoại trừ mấy người Giang Trĩ và Lục Vô Khuyết, đương nhiên Giang Tinh Tinh cũng đáp lại họ, nào là “Anh tán têu sái”, “Phong lưu phóng khoáng”, cũng chỉ là mấy lời xã giao, hoàn toàn không có chút thành ý thật long.

Mà hiện tại, Thương Giới say mê nhìn cô, đôi mắt thăm tìm của anh khiến cho cô hoài nghi, có phải đầu óc của người này bị kẹp cửa, hay là do tăng độ cận thị, thế mà lại nói thích cô.

“Anh Thương, anh phải biết rằng tôi là một người phụ nữ cực kỳ bình thường, thậm chí còn không được tính là xinh đẹp.”

Ý của cô là mình vô cùng bình thường và nhỏ bé.

“Hừm?” Đôi tay rắn chắc của anh vòng qua, nhẹ nhàng nắm bà vai cô, khiến cho cô và anh càng dán chặt nhau hơn.

Giang Tinh Tinh né tránh, nói “Cho nên... thực sự tôi không biết anh thích cái gì ở tôi?”

Giang Tinh Tinh suy nghĩ một lát, cảm thấy việc tự hỏi này không đúng chỗ nào đó, cô luôn muốn thúc đẩy mối quan hệ này của họ, nhưng anh không có thời gian, đây mới là trở ngại lớn nhất của bọn họ.

“Người phụ nữ này...” Thương Giới bắt đầu đi lên đầu, “Là gan quá nhỏ, rõ ràng yêu tôi muốn chết đi sống lại, nhưng lại nhút nhát như chuột, nom nớp lo sợ không dám tới gần, cho dù chỉ là thử, cũng phải trải cân thận.”

“Còn lâu mới nhút nhát chuột.”

Giang Tinh Tinh bất an, anh có thể nhìn thấu trái tim của cô, cô ở trước mặt anh chẳng khác gì một người trong suốt.

Cô không nói được lời nào.

Thương Giới nhắc cầm cổ lên, ép cô phải nhìn anh.
Advertisement / Quảng cáo

Đôi mắt thâm sâu của anh giống như xuyên thấu cô, khiến lòng cô lo sợ bất an.

Anh cứ đầu muốn hôn cô, Giang Tinh nhắm mắt lại theo bản năng.

Mà Thương Giới lại ghé sát vào mặt cô, nhẹ nhàng liếm son môi của cô.

"Em xem, em yêu tôi "

Bị vạch trần tâm sự, cô ngược ngạo nhưng vẫn phủ nhận, "Không có."

Thương Giới cũng không dỗi cô với cô, nhún đồng hồ, nói: "Tôi đây là trốn đi trong lúc đang làm việc, bây giờ phải trở về, tối nay sẽ bớt chút thời gian tới gặp em"

"Ồ đâu?"

Thương Giới mở cửa, khỏe miệng nhếch lên, dịu dàng mỉm cười: "Ồ nhà em."

...

Sau khi Giang Tinh về nhà, nhanh chóng mở tủ tìm chiếc túi đen, trong đó có thuốc lá, dao cạo râu, sữa tắm dành cho nam, còn có áo sơ mi, quần trong của anh, tất cả được xếp gọn gàng.

Lúc trước nói muốn vứt đi, nhưng lúc mang tới thùng rác, vẫn muốn đặt xuống, nhưng không làm được.

Cuối cùng cô cũng chỉ nghĩ thế thôi, toàn bộ đều không vứt đi.

Cũng may là cô không vứt hết đồ đạc của anh, nếu không anh sẽ giờ tính tình cho mà xem

Giang Tinh nhìn đồng hồ, còn sớm, chắc siêu thị vẫn chưa đóng cửa, cô nhanh chóng mặc thêm áo khoác, tới siêu thị mua bia và đồ ăn, làm ít đồ ăn khuya cho anh.

Giang Tinh thủ hoạch được rất nhiều, đầy xe mua hàng, lúc đi ngang qua quầy bao cao su, bước chân cô ngừng lại, hai hộp bao cao su chưa dùng lần trước là cô vứt thật.

Nghĩ lại cũng thật hoang đường, khó có thể tin mình lại đồng ý chuyện như vậy.

Tuy cô còn chưa suy nghĩ xong, nhưng mặc kệ, cứ đi phòng trước.

Giang Tinh lấy một hộp bao cao su trên giá, tiện tay ném vào trong xe.

Về đến nhà, cô bắt đầu dọn dẹp căn nhà nhỏ của mình, tắt đèn sáng, mở đèn nhỏ màu đỏ, sau đó đốt nến.

Nhưng rồi nghĩ lại, dùng nến ăn tối làm cái quái gì, sao phải tạo không khí lãng mạn như vậy, làm như cô đang chào đón anh trở về làm không bằng.

Giang Tinh rồi rắm một lúc, vẫn nhét nến vào tủ.

Quên đi quên đi, xem như bạn bè bình thường, thuận theo tự nhiên mà phát triển, tình tào một chút, không nên nghĩ nhiều!

Giang Tinh xuống phòng bếp làm mấy món ăn thích ăn nhất, mang lên bàn, sau đó chụp lại, gửi cho Thương Giới siêu cấp giàu có, "Thêm không?" *[Mắt li đang cười]*

Thương Giới mới ra khỏi phòng họp, chuẩn bị về phòng nghỉ để tắm rửa, chuẩn bị kỉ cương, sau đó sẽ anh tuần tiếp sái đi tới nhà cô.

Nhìn thấy bức ảnh, môi anh hơi nhếch lên, soạn tin nhắn gửi đi...

"Thêm muốn chết"

Cô khiến anh thêm muốn chết.

Thương Giới vào bỏ đi động xuống, trợ lý Lâm Xuyên đi vào, nói "Nhị tổng, bác sĩ Lawrence tới."

Anh nhủ mảy, "Anh ta tới làm gì?"

Lâm Xuyên căng thẳng, "Tôi chưa nói gì cả."

"Tôi hiểu, cậu không có là gan đó."

Lục Lâm Xuyên vẫn còn trẻ, biết ông chủ của mình có bệnh, nhưng anh cũng không dám đắc tội hai bên. Anh sắp xếp thứ tự cho hai ông chủ, nhân cách thứ nhất là Đại tổng Thương Giới, nhân cách thứ hai là Nhị tổng Thương Giới, dù sao mặc kệ là Đại tổng hay Nhị tổng, vẫn là ông chủ của họ, kì hai người họ đều là khôn vàng thước ngọc, phải nghe.

Cho nên vị Nhị tổng này gần đây mới người, để mọi người nghĩ mình là nhân cách thứ nhất, nhưng lại không hề giấu diếm Lâm Xuyên. Rất nhiều chuyện Thương Giới không thể ra tay trực tiếp, phải mượn tay Lâm Xuyên hỗ trợ đi làm, ví dụ như chuyện giữ lại nhà hát Hồng Phong.

"Ông chủ, tôi không ngăn được Lawrence, ông chủ phải cẩn thận."

"Đề anh ta vào." Thương Giới lấy tay kéo caravat, dựa người vào ghế xoay, hai chân thon dài gác lên bàn làm việc.

Lâm Xuyên căng thẳng nói "Nhị tổng, tôi mong anh, ừm... kiểm chế một chút."

Thương Giới thờ dơ bất mãn, thu chân về, ép mình quay lại đáng vẻ cũ, nghiêm túc ngồi.

Lawrence đi vào văn phòng, trong tay có xách theo một hộp nhỏ màu bạc.

"Bác sĩ Lawrence, sao muộn vậy rồi còn tới đây?"

Lawrence có vóc dáng cao lớn, khoảng 1m87, ngang với Thương Giới, anh ta đeo chiếc kính gọng vàng, mang phong thái của tầng lớp trí thức.

Anh ta có khí chất điển hình của Anh quốc, tao nhã, nội liếm, tho nhã lễ độ, không thể hiện rõ hi vọng ra mặt, vẫn luôn duy trì vẻ tao nhã và cảnh giác mọi lúc mọi nơi.

Thương Giới cảm giác tính tình của anh ta rất giống nhân cách thứ nhất...Ừm, có phần giống, thảo nào lại trở thành bạn thân hồi đại học.
Advertisement / Quảng cáo

"Anh Thương, theo thông lệ thôi, tôi tới kiểm tra sức khỏe của anh." Lawrence nói giọng chuẩn phổ thông, "Chuyện này anh cũng từng yêu cầu, luôn phải kiểm tra định kỳ, tránh để..."

Anh ta dùng một chút, có tim từ ngữ, "Tránh để nhân cách thứ hai treo đầu dê bán thịt chó, âm thầm chiếm đoạt."

Lâm Xuyên nhủ mảy, liếc nhìn Lawrence.

Người này mới theo Thương Giới về nước được vài năm, đã có thể nói được thành ngữ thành thạo như vậy, quái thực là còn nói tốt hơn so với một người sinh ra ở Trung Quốc chính gốc như anh ấy.

"Đúng là tôi đã từng nói." Thương Giới bình tĩnh, "Nhưng không được lằng phí thời gian, chút nữa tôi còn có việc."

"Được rồi." Lawrence để người trợ lý trẻ đến hỗ trợ, mở chiếc hộp màu bạc ra, bên trong là dụng cụ đo nhịp tim vô cùng hiện đại.

Bộ dụng cụ này có thể phát hiện ra biến hóa rất nhỏ của mạch đập trái tim, phân đoán xem người làm kiểm tra có nói dối hay không.

Đeo găng mà nói, đây chính là máy phát hiện nói dối, tuy có thể phát hiện ra lời nói dối, nhưng mức độ phát hiện không cao, tuy vậy vẫn có thể đối phó với người bình thường, chưa qua huấn luyện.

"Anh Thương, mọo phạm rồi."

Thương Giới cúi cúi áo trong, lộ ra đường cong nơi xương cổ, phơi bày làn da vô cùng nhẵn nhụi.

Lawrence dùng một sợi dây của thiết bị kết nối với động mạch cổ của Thương Giới, một sợi dây khác gắn ở vị trí trái tim của anh.

"Anh Thương, chúng ta bắt đầu đi."

Lawrence ngồi bên máy tính, dưới gọng kính vàng là đôi mắt xanh, liếc nhìn Thương Giới, "Xin hỏi anh Thương, gần đây anh có gặp Giang Tinh không?"

"Có gặp." Thương Giới thẳng thắn.

"Vi sao anh lại gặp cô ấy?"

"Vô tình chạm mặt, cô ấy có nói với tôi vài câu."

"Tôi có thể biết nội dung không?"

"Cô ấy nói nhân cách thứ hai đã đồng ý với cô ấy, giúp cô ấy thành danh, bảo tôi cho cô ấy một cơ hội."

"Anh Thương có đồng ý không?"

"Đàn ông nhà họ Thương không nuốt lời với phụ nữ."

Lawrence gật đầu, trái tim anh vẫn đập vững vàng, một chút gợn sóng cũng không có, đây đều là lời nói thật.

...

Ở bên kia thành phố, Giang Tinh ôm đầu, ngồi trước bàn, đồ ăn trên bàn đã nguội, nhưng người đàn ông kia vẫn chưa tới.

Mi mắt cô giật giật. Không thể không nói, hiện giờ cô rất buồn ngủ.

Cô tiện tay lấy điện thoại gọi cho Thương Giới.

Điện thoại trên bàn rung lên, cái tên hiển thị đem gián mà táo bạo...

"Người phụ nữ của tôi."

Lawrence và Thương Giới đều đồng thời nhìn chiếc điện thoại.

Không đợi Thương Giới gửi thích, Lawrence nói: "Anh Thương chưa đổi tên sao?"

Anh thản nhiên "Ừ" một tiếng, "Bận quá nên quên."

Lawrence nói: "Sao anh Thương không tiếp điện thoại?"

"Không cần, chắc muốn tìm tôi để giúp đỡ, kiểm tra xong chưa, tôi tôi còn có việc."

Lawrence nói "Anh Thương, mời anh tiếp điện thoại, sau đó tôi muốn nghe anh và cô Giang nói chuyện."

Thương Giới lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, "Lawrence, anh hơi quá đáng rồi."

"Anh Thương, mong anh tha thứ, bởi vì đây là bệnh đặc thù, trước kia khi kí giấy chữa bệnh, trong phạm vi thích hợp, vì bệnh tình của anh, tôi có quyền an bài mọi hành động của anh."

Hai người mắt đối mắt như xoẹt ra tia lửa điện, khiến cho Lâm Xuyên đứng một bên nỗi da gà.

Thương Giới cúi người, lạnh nhạt nói "Phải rồi, tôi đã bảo anh có thể làm mọi hình thức trị liệu đối với tôi."

Anh cầm lấy điện thoại, mở máy, bên trong là tiếng của cô gái, "Anh Thương? Là anh phải không?"

Thương Giới không trả lời cô, Lâm Xuyên lại vô cùng sợ hãi, sợ cô nói ra cái gì khác, cũng may cô gái kia không thấy anh đáp lại, cũng không nói gì cả.

Vì thế Lawrence tiếp tục hỏi: "Anh Thương, xin hỏi anh có thích cô Giang Tinh không?"

Thương Giới nắm chặt tay, màn hình bỗng nhiên có gợn sóng hơi nhỏ lên, nhưng chỉ lướt qua giây lát, lại quay trở về bình thường.

Gương mặt Thương Giới không thay đổi gì mấy, vẫn vẫn đậm phong kinh [1]..

Advertisement / Quảng cáo

[1] Vẫn đậm phong kinh: điềm nhiên, thờ ơ, lạnh nhạt, không quan tâm tới điều gì khác, như mây trời lãng lả.

"Bác sĩ Lawrence, anh đùa tôi sao?"

Lawrence cười nói, "Cũng đúng, sao anh Thương có thể động tâm với loại phụ nữ thấp kém này chứ."

Thương Giới nắm chặt tay, anh biết rõ Lawrence đang kích mình.

Không thể tức giận, nếu không kiểm củi ba năm thiếu một giờ.

"Cô gái như vậy không xứng với anh Thương, mặc dù khiến cho nhân cách thứ hai rung động, cũng chỉ là vì mới mẻ, chơi chán rồi thôi, đúng không hả anh Thương?"

"Lawrence, mong anh chú ý cách dùng từ." Giọng của Thương Giới lạnh lẽo, nhưng cảm xúc vẫn vòng vằng như trước, "Anh được ăn học đầy đủ, lại dùng lời nói thấp kém đi xúc phạm phụ nữ?"

Lâm Xuyên vội đi tới, cắt điện thoại của Thương Giới.

Lawrence mỉm cười, gỡ bỏ tất cả phòng bị với Thương Giới, "Anh Thương, thật có lỗi, từng câu vừa rồi của tôi đều là vì cuộc kiểm tra, không phải suy nghĩ thực sự của tôi, hiện tại tôi đã không còn nghĩ ngờ nữa, mong anh thay cô Giang gửi thích giúp tôi."

"Tôi sẽ, tạm biệt bác sĩ." Anh lạnh mặt, hạ lệnh đuổi khách.

Lawrence mừng theo trợ lý, cung kính lễ phép khom người, ra khỏi văn phòng của Thương Giới.

Thương Giới lấy chiếc cốc trên bàn muốn ném đi, Lâm Xuyên nhanh tay lẹ mắt gạt lấy, đồng thời lấy một chiếc cốc bình thường đưa cho Thương Giới.

"Đây là chiếc cốc quý giá của Đại tông, già năm mươi vạn, Nhị tông ném đi, tương đương với nửa năm tiền lương."

Thương Giới tức mặt nhìn anh ấy một cái, khiến anh ấy vội vàng lui xuống, đồng thời đưa điện thoại cho anh, "Anh... Muốn gọi điện gửi thích với cô Giang không?"

Thương Giới tự tay vuốt lại áo khoác tây trang, sải bước ra cửa...

"Tôi tự đi gửi thích."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **[Ebook Full\(chang\)](#)**Net.

Chương 20: Danh chính ngôn thuận

Edit: Nhược Ý

Beta: Quanh

Vào đông, mưa đêm dần mang hơi lạnh, cửa sổ chỉ mở một khe nhỏ, gió lạnh đã vù vù tiến vào, giống như từng lưỡi dao, thổi qua khiến người ta đau rát.

Ngồi cửa vang lên tiếng đập cửa "rầm rầm", Giang Tinh vội nháy xuống ghế, chạy đến cửa mở một khe nhỏ.

Người đàn ông ngoài cửa mặc một chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh, cả vạt vốn thẳng thớm nay lại lỏng lẻo vắt sang một bên. Dầm mưa đến đây, tuy nhếch nhác nhưng anh vẫn trung ra nụ cười, giờ tuy hình chữ V với cô.

Bản manh [1].

[1] Bản manh: manh (冪) xuất phát từ chữ moe trong tiếng Nhật, thường dùng cho nhân vật anime, manga, trong tiếng Trung cũng được sử dụng để chỉ những thứ, người dễ thương, đáng yêu; Bản manh là bày ra bộ dạng đáng yêu để thu phục, lấy lòng người khác.

Giang Tinh Tinh tức giận trừng mắt với anh, mở chốt an toàn, để anh đi vào.

Áo sơ mi trắng của Thương Giới ướt đầm dính vào người, có thể thấy màu sắc gợi cảm của làn da mờ mờ. Trong tay anh còn cầm một bó hoa hồng đỏ điểm lẹ.

"Còn hãng bán hoa nào cũng đóng cửa, chạy rất xa mới mua được, ạ lỗi với em." Anh đưa ra trước mặt Giang Tinh Tinh: "Những gì vừa nói trong điện thoại không phải là suy nghĩ của tôi, em biết mà."

Đi nhiên là Giang Tinh Tinh biết, từ lúc giong nam xa lạ kia bắt đầu dẫn dắt vào câu hỏi, cô đã nghe ra manh mối, biết anh nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nhưng đó là như thế, lúc nghe anh dùng giọng điệu bình tĩnh để nói anh không thích cô, chỉ là tùy tiện chơi đùa mà thôi vẫn khiến cô hơi đau lòng.

Cho nên bó hoa hồng tạ lỗi kia, Giang Tinh Tinh yên tâm thoải mái nhận lấy.

Có cần thận để bó hoa vào bình hoa, xoay người vào nhà vệ sinh cầm khăn trắng, kêu Thương Giới ngồi ở sofa, cô đứng lau mái tóc ướt cho anh.

"Bị phát hiện không?"

"Chắc là thông qua khảo sát rồi." Thương Giới nhắm mắt lại, tùy ý để cô gái kia cầm khăn mềm xoa loạn trên đầu mình: "Lawrence kia rất đáng ghét, anh ta và anh tôi là bạn hồi đại học, anh tôi vô cùng tin nhiệm anh ta, cho anh ta quyền hạn rất lớn, nhiều lúc tôi cũng không có cách nào làm trái ý anh ta, nếu không anh ta có thể áp dụng trị liệu cưỡng chế với tôi."

Advertisement / Quảng cáo

"Vậy sau này chúng ta phải đề phòng anh ta."

Nghe thấy Giang Tinh Tinh nói chẳng ta, Thương Giới cảm thấy rất dễ nghe, việc này có nghĩa là hai người họ đã đứng cùng một mặt trận.

Anh ôm eo cô, vùi mặt vào phần bụng phẳng mềm mại của cô, hít sâu một hơi, trên người cô có mùi sữa bò hạnh nhân, và cả mùi thơm của cơ thể.

Có lẽ đây là hương vị của "nhà" anh trong tương lai.

"Em đấy." Anh nhắm mắt lại, dùng mũi cọ cô, giọng nói dịu dàng "Hiểu chuyện như thế, không biết câu kinh với tôi, cũng không để tôi dở em"

Giang Tinh Tinh kìm lòng không được mà ôm đầu anh, sở phần cổ ấm ướt "Anh Thương, tôi rất quý trọng việc anh đối xử tốt với tôi, tuy không biết chứng nào anh sẽ rời đi, nhưng tương tượng đến việc thời gian anh và tôi ở bên nhau là hữu hạn, tôi cũng không muốn giận đối với anh dù chỉ là một phút đồng hồ, chỉ muốn tốt với anh."

Đứng là ngoan ngoãn

Anh ngừng dần nhìn cô, dưới ánh đèn, gương mặt cô thanh tú dịu dàng, tóc tùy ý buông xuôi ngửa, hai bên tai có vài sợi tóc xuống, lông mi dày đen cong vút, môi rất nhỏ, nhưng đáng mới rất đẹp. Nhan sắc của cô không đặc biệt xuất sắc, nhưng trên người cô một loại khí chất nhẹ nhàng thanh thoát, tạo thành sự đối lập với những cô gái suốt ngày son phấn, trở thành Giang Tinh Tinh độc nhất vô nhị.

"Anh nhìn tôi vậy làm gì?" Giang Tinh Tinh ngưng ngưng, dời mắt đi, vành tai cũng đỏ lên.

Thương Giới cười nói: "Em thật đẹp."

“Anh Thương đừng trêu tôi, tôi thì đẹp gì chứ.”

Nhiều lắm là không xấu thôi

Thương Giỏi đưa tay, ngón tay có vết chai vuốt ve mặt cô: “Tôi thích, chính là đẹp nhất.”

Lời này đúng là không nói dao lý, nhưng những lời âu yếm từ miệng anh nói ra luôn có thể là một đòn tỉ mỉ mưng đánh vào đáy lòng phụ nữ. Giang Tinh Tinh thấy anh: “Anh mau tắt đi, đừng để bị cảm, tôi đi hâm nóng đồ ăn khuya, còn mua bia đây, lát nữa có thể uống một ly với anh.”

Thương Giỏi tùy tay kéo túi plastic trên bàn: “Mua những gì đây nào?”

Giang Tinh Tinh không kịp để phòng, đang muốn giành lại cái túi, Thương Giỏi đã lấy một hộp ao mura bên trong ra, quơ quơ: “Hửm?”

Giang Tinh Tinh lập tức đỏ bừng mặt: “Chuyện này... Không phải như anh nghĩ đâu.”

“À, không phải như tôi nghĩ.” Thương Giỏi suy tư gất đầu “Cho nên em mua thứ đồ chơi này để thổi bong bóng sao?”

Giang Tinh Tinh...

Thương Giỏi tạm qua, thay một chiếc áo sơ mi sạch sẽ, ăn cơm tối với cô, sau đó hai người ngồi trên sofa xem TV.

Thương Giỏi thích xem live stream của gamer, Giang Tinh Tinh thích xem phim, trước kia hai người luôn vì giành điều khiển mà vung tay đánh nhau, cuối cùng Thương Giỏi vẫn chịu thua cô, sau khi làm bảm than phiền thì kiên nhẫn cùng cô xem phim.

Tối hôm nay, người đàn ông này im lặng lạ thường, có xem cái gì thì anh xem cái đó.

Đèn trong nhà đã tắt, chỉ còn ánh sáng nhạt từ màn hình TV, chiếu vào khuôn mặt góc cạnh của anh, từ góc độ của Giang Tinh Tinh, có thể thấy hàng mi cong dài.

Giang Tinh Tinh hỏi: “Tối hôm nay anh còn phải về sao?”

“Đến được đây chẳng khác gì qua năm của ai, chém sáu tướng [2], chắc chắn Lawrence sẽ kêu người để ý nhà tôi.” gương mặt Thương Giỏi có sự không kiên nhẫn.

[2] Qua năm của ai, chém sáu tướng: dựa theo tích Quan Vân khi rời bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua năm của ai và chém đầu sáu viên tướng, uy danh lừng lẫy. Ngu ỵ vượt qua muôn vàn khó khăn

Giang Tinh Tinh ngồi ở một góc sofa, ngón tay vô ý thức gảy nút của điều khiển: “Vậy hôm nay anh không nên đến đây.”

“Tôi đã đồng ý với em rồi, đã đồng ý thì sẽ làm được.” Thương Giỏi nói: “Nhưng không thể ở lâu với em.”

“Anh mau về đi, đừng để anh ta lại nghỉ ngơi anh, tôi không muốn chỉ một thời gian mà đã...” Cô ra vẻ thoải mái nói: “Tôi còn trông cậy vào anh có thể nâng tôi lên.”

Thương Giỏi đưa tay véo má cô, cười nhẹ: “Không chịu ngủ với ông đây, còn muốn ông đây nâng đỡ em, nằm mơ đi.”

Đi nhiên Giang Tinh Tinh cũng biết đây là gần thôi, cô đẩy tay anh: “Mau về đi, đừng kéo dài thời gian nữa.”

“Lại đây để tôi ôm một chút.”

Giang Tinh Tinh do dự không động đây, Thương Giỏi lại đưa chân dưng vào chân cô, cố chấp nói: “Ôm một chút.”

Vì thế Giang Tinh Tinh dịch qua, không biết anh muốn ôm thế nào.

Thương Giỏi trực tiếp vươn tay, xuyên qua dưới nách cô, ôm cả phần lưng cô, cảm giác ở cổ cô, cánh mũi nhẹ nhàng cọ lìn da mịn màng.

Hồ hấp ướt át khiến Giang Tinh Tinh ngửa ngửa, không khỏi bật cười.

Tay Thương Giỏi vòng ra phía trước cô, cố ý như vô ý, nhẹ nhàng chạm vào, cũng không làm gì khác.

Anh ôm chặt cô một lúc lâu, nói: “Giờ tôi không nữa rồi.”

“Sao?” Giang Tinh Tinh quay đầu lại.

“Làm tình nhân cho tôi, vậy thì danh không chính ngôn không thuận.” Thương Giỏi hít sâu, ngửi hương thơm từ cơ thể cô: “Nếu có một ngày tôi biến mất, người khác sẽ nói em là người phụ nữ bị Thương Giỏi chơi rồi vứt bỏ, mưng tiếng xấu, tôi không nỡ.”

Giang Tinh Tinh cảm động vì sự thương tiếc và chu đáo của anh với cô: “Cảm ơn anh, anh Thương.”

“Vớ lụi...” Anh mở đôi mắt đảo hoa mê người, mê mẩn hôn vành tai cô: “Em vẫn là một bé con, tôi không nỡ làm gì em.”

Giang Tinh Tinh bị sự khéo khách trần trụi của anh làm giật mình.

Cô không quá để ý đến chuyện trinh tiết, không giống những người phụ nữ bảo thủ, lấy cái mạng kia làm lợi thế để chọn lựa đàn ông.

Giang Tinh Tinh cảm thấy giá trị của mình tuyệt đối không phải do trinh tiết tượng trưng cho sự trong sạch quyết định, Giang Tinh Tinh vẫn chưa làm gì, chỉ là không có cơ hội mà thôi, đây là chuyện vô cùng tốt đẹp, cô bằng lòng giao bản thân cho người đàn ông mình yêu nhất, quan trọng là nếu cô có thể gặp được người đó.

Giang Tinh Tinh quay đầu nhìn Thương Giỏi, ngẩng quan của người đàn ông này là không thể bắt bẻ, vô cùng khiêu ngợ, đôi mắt đảo hoa đa tình kia toát ra sự say mê với cô, cho dù là người phụ nữ nào cũng không thể thoát khỏi mị lực của anh.

Advertisement / Quảng cáo

“Anh Thương, nếu như anh muốn, chúng ta có thể yêu đương trước.” Giang Tinh Tinh nói: “Anh có muốn yêu đương với em không?”

Thương Giỏi chậm rãi nở nụ cười, nhéo mũi cô: “Em cảm thấy bây giờ chúng ta... không phải đang yêu đương sao?”

Cả người cô đã ở trong ngực anh, tư thế thân mật thế này, nếu không phải là người đang yêu cuồng nhiệt thì hành như... Có hơi quá rồi.

Giang Tinh Tinh nhún vai: “Được rồi.”

Được rồi, anh và cô là một cặp, chỉ là không nói thẳng ra mà thôi.

“Thật ra là còn có một cách tốt hơn.” Thương Giỏi lại nói: “Kết hôn với anh, dọn đến nhà anh đi, tương lai dù anh có rời đi, ly hôn hay không ly hôn, quyền chủ động nằm trong tay em.”

“Anh Thương à, xin anh đó, giờ chúng ta còn chưa bắt đầu yêu đương đâu, anh đã nói chuyện kết hôn, thậm chí là ly hôn rồi.”

Quá vô vắn.

Thương Giỏi vội nói: “Được rồi, không nói đến chuyện này nữa.”

Anh vẫn nghe lời bạn gái, bạn gái nói một là một, nói hai là hai, anh chỉ có thể tuân lệnh.

Hai người lại nằm trên sofa một lát, Thương Giỏi nói: “Đừng gọi anh là anh Thương nữa.”

“Vậy gọi anh là gì?”

“Nếu đã xác định quan hệ yêu đương, đổi một xưng hô thân mật hơn đi.”

“Giỏi Giỏi?”

Thương Giỏi...

Anh bộp án đường: “Anh Thương khá tốt, cảm ơn em.”

Giang Tinh Tinh suy nghĩ một lát, cũng cảm thấy anh Thương quá mức xa cách, cô quyết định đổi xưng hô: “Vậy gọi anh yêu.”

Thương Giỏi nhường mày, dường như là rất vui lòng với xưng hô này.

“Anh về đây.” Anh đứng dậy, Giang Tinh Tinh vội lấy ô đưa cho anh: “Anh có lái xe đến không?”

“Không, lái xe quá gây chú ý, xe dừng ở bãi đỗ xe của một nơi thuộc sở hữu của công ty, anh chạy đi lấy.”

“Bên ngoài còn mưa đấy.” Giang Tinh Tinh đau lòng cho bạn trai mới của mình: “Chờ mưa nhỏ chút rồi đi.”

Thương Giỏi xoay người để cô lên tường, cúi đầu cắn mạnh vào môi dưới của cô, hơi thở nóng bỏng: “Ý chỉ của anh không có kiên định vậy đâu, nếu em còn kêu anh ở thêm, đêm nay anh sẽ không đi luôn, có sợ không?”

Giang Tinh Tinh mở to hai mắt nhìn ngổ quan đẹp đẽ của anh, sợ hãi gất đầu: “Anh cứ đi từ từ, trời mưa đường trơn, cẩn thận ngã.”

Khóc mũi Thương Giỏi nhếch lên một nụ cười, vuốt tóc mái trên trán cô rồi xoay người ra cửa: “Đi đây.”

“Ồ này!”

“Không cần.” Người đàn ông trong mưa tiêu sái giờ tay lên.

Giang Tinh Tinh đứng cạnh cửa nhìn bóng dáng anh biến mất trong màn mưa, đáy lòng đột nhiên nóng lên, bị anh làm cảm động, không phải vì sự dịu dàng săn sóc của anh, mà là bị đáng vẻ thoải mái giàu sức sống của anh làm cảm động.

Rõ ràng là hai người hoàn toàn bất đồng, mấy năm nay làm sao để cùng chung sống trong một cơ thể?

...

Bộ phim/ Bạch trù chí thành) đã xác định Giang Tinh Tinh làm nữ số một, đạo diễn Cố Diệp khá vui lòng với Giang Tinh Tinh, đã lâu rồi ông không thấy diễn viên có bản lĩnh như thế, điều đáng tiếc là... Vết sẹo màu hồng giữa trán.

Giai đoạn trước, Bạch Khanh Khanh là một nữ sinh viên thân thiện, có thể dùng từ mái che vết sẹo, sau khi trở thành vũ nữ, dường nhiên là có thể dùng cách của chuyên viên trang điểm— lấy hình hoa hồng che lại vết sẹo.

Trong quá trình đóng phim, Cố Diệp lần nữa chứng kiến kỹ thuật diễn sắc sảo của Giang Tinh Tinh, không chỉ một lần cảm thấy tiếc cho cô, nếu cô có được một gương mặt bình thường, không cần quá xinh đẹp, chỉ cần ba phần kỹ thuật diễn này cũng có thể giúp cô nổi tiếng.

Đáng tiếc.

Giang Tinh Tinh vô cùng quý trọng cơ hội này, cảnh quay nào cô cũng cố gắng đạt tới mức độ hoàn mỹ không tí vết, cô cũng là diễn viên # lần NG [3] nhất cả phim trường.

[3] NG (No Good): cảnh quay hỏng

Kiểu Kiều là nữ phụ, cũng là nữ phản diện, An Mạn là nữ số một lúc trước tạm định ra. Nhưng kỹ thuật diễn của cô ta không quá tốt, đạo diễn rất không hài lòng, cho nên sau khi Giang Tinh Tinh thử vai, đạo diễn Cổ Diệp lập tức quyết định thay An Mạn, để Giang Tinh Tinh trở thành nữ số một, còn An Mạn trở thành nữ phụ.

An Mạn có địch ý với Giang Tinh Tinh, cô ta không nghĩ ra, vì sao một Giang Tinh Tinh thì nhất không bởi cảnh, thứ hai không có một mối này lại thay cô ta trở thành nữ số một.

Mà một nữ phụ khác là Kiều Kiều, bắt đầu diễn cuồng ốm đau An Mạn, dù sao thì An Mạn đã ra mắt hai năm, có chút danh tiếng.

Dưới sự xúi giục của Kiều Kiều, An Mạn càng ngày càng ghét Giang Tinh Tinh, theo như cách nói của Kiều Kiều thì, hoặc là Giang Tinh Tinh ngại với đạo diễn, hoặc là sử dụng thủ đoạn bị ôi nào đó, khiến đạo đạo diễn phải chọn Giang Tinh Tinh làm nữ số một.

"Trước đây tôi và cô ta có làm diễn viên quần chúng cho một bộ phim, Giang Tinh Tinh này, thích nhất là lấy lòng đạo diễn."

"Già đang làm bạch lên hoa [4] thanh thuần đáng yêu, thực chất là tâm cơ rất sâu, tất cả mọi người đều là diễn viên quần chúng, cô ta lại có lời thoại."

[4] Bạch lên hoa (hoa sen trắng): là một thuật ngữ Internet, ban đầu là nói đến hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, một cách hình dung người hiền lành, vô hại, vô tội, thuần khiết, không có tâm cơ. Hiện nay được dùng với hàm ý là chỉ những cô gái bên ngoài giả vờ thuần khiết, nội tâm thì lại âm u, suy nghĩ thối nát, tương tự với "trà xanh"

"Toàn dùng tâm cơ với đạo diễn, chắc, chúng ta khách thường làm mấy chuyện đó, nói ra còn thấy ghê tởm."

...

Kiểu Kiều nói như thế, An Mạn càng cảm thấy Giang Tinh Tinh là tiền, một người phụ nữ rõ tiền như vậy mà lại giành vai nữ số một với cô ta, thiên lý ở đâu!

Cảm xúc phản nộ tích lũy ngày qua ngày, rốt cuộc cũng khiến An Mạn ra tay.

Advertisement / Quảng cáo

Trong phòng hóa trang, Giang Tinh Tinh vừa trang điểm xong, chuẩn bị vào quay, không ngờ chưa đứng dậy, An Mạn đột nhiên cầm lấy một chai nước khoáng, dốc ngược đổ lên đầu Giang Tinh Tinh.

Nước khoáng ào ào chảy xuống đầu Giang Tinh Tinh, búi tóc tinh xảo ẩm ướt, lớp trang điểm trên mặt cũng bị nhoe không ít, nhìn hết sức nhếch nhác.

Đấy chưa phải là điều bi thảm nhất.

Giờ đã là mùa đông, nhiệt độ dưới 0 độ, cảnh quay hôm nay là cảnh quay ngoài trời, Giang Tinh Tinh chỉ mặc sườn xám, không chân giò nỉ, vốn đã rất lạnh.

Nước khoáng rưới lên đầu cô, lạnh đến tận xương tủy, mới cô đã chuyển sang màu xanh tím.

Nhân viên xung quanh vội chạy đến ngăn cản, An Mạn ném chai nước khoáng không lên bàn, chỉ vào Giang Tinh Tinh, nói: "Cái đồ rõ tiền, đây là chút giáo huấn cho cô, tốt nhất là cô nên nhớ rõ, lần sau còn chơi trò rõ tiền thì không đơn giản vậy đâu."

Lúc này, toàn bộ phòng hóa trang rất yên lặng, những diễn viên khác ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, không ai ra mặt giúp Giang Tinh Tinh, bởi vì kìm chế An Mạn có bối cảnh, không dễ chọc, nguyên nhân cũng vì vậy, cô ta mới dám phách lối ngạo mạn như thế.

Giang Tinh Tinh rung mình, cơ thể run lên, nhìn qua tựa như một con mèo ướt nhẹp đáng thương.

Có người hào tâm lấy áo khoác lông vũ phủ cho cô, Giang Tinh Tinh lại đẩy ra, cô đứng lên, lập tức đến chỗ hóa trang của An Mạn.

"Xin lỗi đi."

An Mạn vừa quét lớp son màu đỏ lên móng tay, vừa ngạo mạn nói: "Xin lỗi? Có nắm mơ à?"

Giang Tinh Tinh vì quá lạnh mà sắc mặt tái nhợt, cô run rẩy lấy chai son bên cạnh, bên trong là thuốc màu chuyên viên trang điểm dùng để vẽ hoa văn lên da.

Hai chai son một xanh một đỏ, cô không chút do dự, trực tiếp đổ lên đầu An Mạn.

Thuốc màu này rất khó rửa sạch, đổ hết lên đầu An Mạn, nhuộm cả đầu tóc.

An Mạn không kịp để phòng, sợ hãi kêu lên như vật dục: "Có điên rồi sao!"

Giang Tinh Tinh ném mạnh chai thuốc màu, lạnh lùng nói: "Đấy là chút giáo huấn cho cô, lần sau còn chơi trò rõ tiền thì không đơn giản vậy đâu."

Đấy là lời An Mạn nói với cô, giờ bị cô trả lại toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Khu nhà cao cấp

Edit: Quanh

Beta: Nhucy Vy

An Mạn tức giận tới nỗi cả người run lẩy bẩy, thuốc màu chảy xuôi theo lọn tóc, dính vào khuôn mặt trang điểm tinh xảo của cô ta, còn cả quần áo.

Loại thuốc màu này chuyên để vẽ lên cơ thể người, không tồn tại hại gì nhiều với làn da, nhưng muốn tẩy thì rất phiền toái, cần dùng loại nước đặc chế rửa nhiều lần, hiện tại trên đầu An Mạn dính nhiều như vậy, muốn tẩy sạch, tuyệt đối là rất mất thời gian.

Cô ta đứng dậy muốn động thủ với Giang Tinh Tinh, mới vùng một cái tái thì đã bị Giang Tinh Tinh giữ chặt cổ tay, không thể động đậy.

Từ nhỏ Giang Tinh Tinh đã tiếp xúc với sân khấu kịch, căn cơ vững chắc, so với các cô gái khác thì thân thể cũng tốt hơn nhiều, bởi vậy một cô gái được chiều chuộng như An Mạn không phải là đối thủ của cô.

Mà bên cạnh là đám người xem kịch vui, mặc dù đám người đó thích ôm đùi An Mạn, nhưng trong hoàn cảnh này tuyệt đối sẽ không giúp đỡ An Mạn.

Đánh không lại, An Mạn dón nên tức giận, chỉ có thể chửi ầm lên, lời khó nghe nào cũng nói ra được.

Giang Tinh Tinh cũng không để ý đến cô ta, lau tóc sạch sẽ, để chuyên viên trang điểm lại cho mình, chuẩn bị ra quay.

Phó đạo diễn nghe thấy tiếng mắng chửi của An Mạn, nhìn cô ấy chặt vật thì không khách khí nói: "Cô còn làm ầm cái gì! Cảnh quay tiếp theo là của cô, mọi người còn đang chờ cô đấy."

"Đạo diễn Chu, ông mau xem chuyện tốt mà Giang Tinh Tinh làm đi, cô ta đồ toàn bộ thuốc màu vào người tôi."

Đạo diễn Chu biết An Mạn là loại người gì, cũng biết trước nay Giang Tinh Tinh luôn đối xử tốt với mọi người ở đoàn phim, sẽ không dễ này sinh mâu thuẫn, chắc chắn An Mạn làm chuyện gì quá phận, chọc giận cô.

"Tôi mặc kệ, tôi chỉ biết cảnh tiếp theo cô cô, cô chậm một phút là tổn thất tới kinh phí của đoàn làm phim, nếu cô không muốn diễn, có rất nhiều người sẵn sàng diễn thay cô."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt đám người Kiều Kiều sáng lên, "Đạo diễn Chu, bọn tôi đã chuẩn bị tốt, có thể lập tức bắt đầu."

Advertisement / Quảng cáo

"Các người..." An Mạn gùn sôi, nhưng giờ phút này chỉ có thể lụ hù, "Cho tôi hai mươi phút, tôi lập tức sửa soạn xong!"

Phong ba sáng hôm nay khiến An Mạn và Giang Tinh Tinh hoàn toàn kết dính. Sau khi Giang Tinh Tinh diễn xong, cô có gái tới cạnh cô, thấp giọng nói: "Tôi mới nghe thấy An Mạn gọi điện cho bố nuôi đấy."

"Bố nuôi?"

Cô gái nhìn ra ngoài cửa, "Chính là người đàn ông bao dưỡng cô ta, hình như là ông chủ tập đoàn Phú Xuân, đó là một nhân vật lớn, tóm lại có nền căn thật chắc."

"Tôi đã biết, cảm ơn."

Ngày hôm sau, bố nuôi của An Mạn, tổng giám đốc tập đoàn Phú Xuân, Điều Phú Xuân tự mình tới đoàn làm phim

An Mạn thấy thế thì vội vàng đi đón, giọng mềm mại, "Daddy thân yêu, sao daddy lại tới đây, chuyện này để cấp dưới của daddy làm thì có phải hơn không."

Xung quanh thấy cô gái như An Mạn ra sức nịnh nọt người đàn ông đáng tuổi bố của cô ta, ra vẻ ghê tởm buồn nôn.

Nhưng mọi người không ngờ tới, ông bố kìm chế Điều Phú Xuân lại vung tay, trực tiếp tát vào mặt An Mạn, khiến cô ta lao đảo ngã xuống đất.

An Mạn ôm phần má đỏ bừng, rung rung nhìn Điều Phú Xuân, khó có thể tin, "Daddy, vì sao..."

Điều Phú Xuân cũng không để ý tới An Mạn, ông ta tới chỗ Giang Tinh Tinh, cúi đầu chin mươi độ với cô, trong lòng tràn đầy áy náy, "Cô Giang, có lỗi quá, mong cô tha thứ cho tôi."

Giang Tinh Tinh nói: "Nhưng tôi đâu biết ông là ai."

"Đều là họa do con đàn bà kia gây ra, tôi bắt cô ta tới xin lỗi cô." Điều Phú Xuân nói xong liền kéo áo An Mạn đang thút tha thút thểu đi tới, lớn tiếng nói: "Mau xin lỗi cô Giang!"

An Mạn bị cái tai của ông bố kìm chế làm cho khiếp đảm, giờ phút này cũng bắt chấp tác cả, xin lỗi Giang Tinh Tinh, "Cô Giang, thật xin lỗi, là tôi sai, tôi không tốt, tôi không nên ghen tị với cô, không nên nói những lời đó, mong cô tha thứ cho tôi."

Giang Tinh Tinh cũng không nói tha thứ hay không, cô không để ý An Mạn, tiếp tục ngồi xuống tập lời thoại, sau khi Điều Phú Xuân cung kính với Giang Tinh Tinh xong, lại làm trò trước mặt mọi người, cắt đứt quan hệ với An Mạn, "Ông đây sớm muộn gì cũng bị con đàn đàn bà như cô hại chết, sau này đừng có tới tìm tôi nữa!"

An Mạn mất đi chỗ dựa vững chắc, tay chân vô lực, ngã ngồi dưới đất, một lúc lâu vẫn chưa hồi thần được.

Mà mọi người xung quanh cũng chứng kiến hết, trong lòng đều hiểu, Giang Tinh Tinh là người không thể đắc tội

Lúc này điện thoại của Giang Tinh Tinh có thông báo, là tin nhắn của Thương Giỏi..

"Vừa lòng không?"

Quả nhiên là anh, có thể làm cho tổng giám đốc tập đoàn Phú Xuân tự mình tới đây xin lỗi, ngoại trừ Thương Giỏi, còn có thể có ai?

Giang Tinh Tinh trả lời, "Rất vừa lòng!"

"Giết gà dọa khỉ, để xem còn ai dám bắt nạt người phụ nữ của tôi không."

Đấy lòng của cô ngọt như mật.

Trước kia ai cũng có thể tùy ý khinh thường cô, bắt nạt cô, bởi vì cô chỉ có một mình, không có ai dựa vào. Mà hiện tại, có người đàn ông nguyên ý ra tay vì cô, trở thành chỗ dựa vững chắc bảo vệ cô, không cho ai xúc phạm

Thật ra cảm giác này rất tốt, ít nhất trên thế giới này, cô không hề là kẻ tội mình.

...

Hôm nay, sau khi đóng phim xong, Giang Tinh Tinh ra khỏi phim trường điện ảnh, chỉ thấy một chiếc Roll-Royce ở trước mặt cô, đang lóe đèn, Giang Tinh Tinh biết rõ chiếc xe này, ngày đầu tiên gặp Thương Giỏi, cô không cần thận quảng com hộp lên cửa kính xe.

Tài xế Lâm Xuyên đi xuống, lễ phép nói với Giang Tinh Tinh, "Cô Giang, mời lên xe."

Giang Tinh Tinh biết anh ấy là trợ lý của Thương Giỏi, nhưng cô còn hơi đắn đo, không biết có nên lên hay không, lỡ đâu là bẫy...

Lâm Xuyên nghiêm túc nói "Cô Giang yên tâm, lúc đại tổng xuất hiện, trung tâm vũ trụ của Lâm Xuyên là Đại tổng, lúc nhị tổng xuất hiện, trung tâm vũ trụ của Lâm Xuyên là Nhị tổng, Lâm Xuyên phục vụ cả hai ông chủ, sẽ không bán đứng tổng giám đốc."

Giang Tinh Tinh nhếch miệng cười, người này cũng thật trung thành, không dám đắc tội cả hai bên.

Nhưng nếu Lâm Xuyên cũng biết chuyện của Thương Giỏi, cô cũng không bán khoản nữa, dứt khoát lên xe.

"Thương Giỏi bảo anh mang tôi đi đâu."

"Cô Giang đi là biết."

Xe chậm rãi đi trên đường, lúc này màn đêm đã buông xuống.

Cô quy củ ngồi ở sau xe, đôi mắt sáng ngời nhìn cảnh vật trời qua ngoài cửa sổ, vẻ mặt ôn hoà, thần thái dịu dàng.

Lâm Xuyên đánh giá cô qua kính chiếu hậu, cô cũng không phải mỹ nhân, nhưng trên người có phong thái mềm mại, khiến cho người ta cảm giác thoải mái.

Phải biết nhân cách thứ hai là người rất cổ chấp tùy hứng, rất khó tưởng tượng được anh ta sẽ yêu một người phụ nữ quy củ như vậy.

Lâm Xuyên nhìn Giang Tinh Tinh qua kính chiếu hậu, kết quả là bị Giang Tinh Tinh phát hiện được, anh ấy chỉ có thể ngượng ngùng cười với cô.

"Anh Lâm theo anh Thương bao lâu rồi?"

"Cô có thể gọi tôi là Lâm Xuyên." Lâm Xuyên nói: "Tôi theo anh ấy từ nhỏ, tính ra cũng được mười năm rồi."

Advertisement / Quảng cáo

"Vây chắc anh rất hiểu anh ấy."

Lâm Xuyên nói "Người cô Giang nói hẳn là ngài Thương Giỏi kìa."

"Nhân cách thứ nhất có đáng vẻ gì?"

"Đại tổng là người đàn ông nghiêm túc đứng đắn, từ khi sinh ra đã được nhà họ Thương bồi dưỡng để làm người thừa kế, vô cùng vĩ đại, làm việc cần cù, một lòng vì công ty, là người cuồng công việc. Cuộc sống của anh ấy cũng không có ham muốn hưởng thụ gì nhiều, tu thân dưỡng tính, duy trì thói quen tốt, không hút thuốc không uống rượu, vô cùng biết kiềm chế. Cuối tuần sẽ cùng bạn bè ra ngoài đi bóng hoặc chơi golf, ban đêm ngồi đọc sách. Tính cách anh ấy rất nội liêm, ít khi thấy anh ấy cười."

"Anh ấy với nhân cách thứ hai rất khác nhau."

Lâm Xuyên thần nhiên nói: "Đúng là như vậy."

"Vây anh... thích ai hơn?" Giang Tinh Tinh hỏi

"Tôi không thể nói là thích ai, cả hai đều là ông chủ của tôi, nhưng nếu thật sự phải nói, tôi cảm thấy nhị tổng sống rất vui vẻ, đại tổng... tâm tư rất nặng."

Hai người nói chuyện phiếm giết thời gian, xe có rèm che đi tới quốc lộ trên núi, rất nhanh đã tới một biệt thự ba tầng.

Nơi này là khu biệt thự đắt đỏ nhất thành phố Giang, mà trước cổng lớn, có thể nhìn thấy núi cao, tầm nhìn vô cùng tốt, diện tích rộng lớn, trước nhà có sân rộng, trong khuôn viên có nhiều loại cây cối, phía đông nam thông ra biển bơi.

Lâm Xuyên dẫn Giang Tinh Tinh vào nhà.

"Nhị tổng, cô Giang tới rồi."

Sau khi nhân cách thứ hai xuất hiện, Lâm Xuyên thả lỏng hơn rất nhiều, nói chuyện cũng trở nên tùy ý, bởi vì nhị tổng thấy anh quá mức lễ phép câu nệ thì còn mắng anh.

Thương Giỏi hé nửa người ra khỏi phòng bếp, "Cứ đi thăm quan đi, tôi nấu cơm, lát nữa em nhớ lại đây."

Giang Tinh Tinh chú ý nhà Thương Giỏi mặc một chiếc áo cao cổ màu trắng, dưới ánh nắng màu đen, bên hông còn thắt một chiếc tạp dề hoa, có lẽ là do ánh đèn chiếu vào, cả người anh có phong thái vô cùng nhu hòa.

Hóa ra đây là nhà anh.

Lâm Xuyên dẫn Giang Tinh Tinh đi thăm quan.

"Đây là cây cối trong nhà kính, đại tổng cho xây khu sinh thái, trị giá ba nghìn vạn."

"Ba nghìn vạn!"

Giang Tinh Tinh lau mồ hôi, quả là cuộc sống của kẻ có tiền, cũng quá mức hưởng thụ rồi.

Không gian trong vườn cây vô cùng tươi mát, nếu là ban ngày thì hàm lượng ôxy cực cao, ở giữa có chỗ để tập yoga, có thể ngồi ở đây thả lỏng suy ngẫm.

Xung quanh trồng đầy những loại cây không rõ tên, hình thù khác nhau, còn có một chỗ chuyên trồng các loại cây ăn thịt, những cây ăn thịt đó được chăm sóc vô cùng tốt, hình dáng to lớn.

Ngẩng đầu, phía trên là kip kính, có thể thấy rõ bầu trời đầy sao.

"Anh Thương vì có mà bảo người lắp thêm một chiếc xích đu trong này." Lâm Xuyên nói với Giang Tinh Tinh, "Cô có thể ngồi ở đó."

"Tôi ngồi ở đó làm gì?"

Lâm Xuyên chớp mắt nhìn cô, không xác định nói, "Để chơi?"

Giang Tinh Tinh: "À, được rồi."

"Dù là thế nào, đó cũng là thứ nhị tổng cố ý bảo người làm cho cô."

"Cũng phải cảm ơn anh ấy."

Ra khỏi vườn cây, Lâm Xuyên dẫn cô đi thăm quan nhà cửa, có thư phòng của đại tổng, phòng trò chơi và rạp chiếu phim tư nhân của nhị tổng.

Thoạt nhìn cuộc sống của hai người họ vẫn rất hài hòa, đến phòng cũng được phân chia ra.

"Lâm Xuyên, bình thường anh hay ở chung với ai, so sánh chút đi."

Lâm Xuyên không chút do dự, nói "Đương nhiên là đại tổng, anh ấy mới là chủ nhân đích thực, nhị tổng đã gần hai năm chưa xuất hiện, cũng vì thế mà đại tổng mới phát lý, cho rằng bệnh tình đã ổn rồi, nên mới dừng thuốc."

Lúc này mới khiến cho nhân cách thứ hai có cơ hội đi ra.

Hai người kết thúc chuyến thăm, Thương Giỏi làm một bàn đồ ăn nóng hổi, bưng lên bàn.

Lâm Xuyên thức thối rồi đi, không thể quấy rầy nhị tổng và phu nhân dùng bữa tối dưới ánh nến được.

Trên bàn chỉ có ánh nến lay lắt, phía trên là miếng bít tết kiểu Tây và rượu vang đỏ. Trước khi vào phòng, Thương Giỏi cố ý chỉnh cho đèn tối đi, đồng thời cho một khúc nhạc nhẹ nhàng.

Anh chính là một người đàn ông vô cùng hưởng thụ cuộc sống.

Giờ phút này anh mặc một bộ quần áo chỉnh tề, áo trong làm bằng bóng, dáng người vô cùng cân xứng, anh đến bên Giang Tinh Tinh, cầm tay cô, khẽ hôn rồi mỉm cười, "Ăn cơm thôi, nếm thử tay nghề của tôi."

"Hôm nay anh cũng thật hứng trí, còn tự mình xuống bếp." Giang Tinh Tinh ngồi xuống, cười hỏi "Cô chuyên gì mà vui thế?"

"Hôm nay là lần đầu em đến nhà của tôi, còn có chuyện nào đáng giá hơn chuyện này sao?" Anh hỏi lại.

Advertisement / Quảng cáo

Được rồi

"Mau ăn đi, hôm nay đi làm cả ngày, tôi đoán chắc em đói bụng lắm."

"Ừm."

Lúc ăn cơm, Giang Tinh Tinh kể với Thương Giới những chuyện thú vị ở đoàn làm phim, lại hỏi Thương Giới, "Anh có quen ở công ty không?"

"Không." Thương Giới trả lời, "Nhưng tôi vẫn phải thích ứng."

Nếu anh giả vờ làm nhân cách thứ nhất, tất nhiên phải có gắng diễn giống đến 99% mới có thể giấu được người khác.

"Cũng thật miễn cưỡng." Giang Tinh Tinh hỏi anh, "Vi dụ như có một số việc thì anh giải quyết như nào?"

Thương Giới cười nhẹ, "Em hoài nghi năng lực của tôi?"

"Đúng thế." Giang Tinh Tinh vạch trần anh không chút kiêng nể, "Lúc anh ở nhà tôi, ngoại trừ ăn và tập thể hình, anh cũng có làm gì đâu?"

"Tôi và anh ta dùng chung một cơ thể, đương nhiên cũng có chút trí thức và thủ đoạn của anh ta." Thương Giới cười nói "Anh ta có hai bằng thạc sĩ chuyên ngành quản lý tài chính và truyền thông, đương nhiên tôi cũng có nguồn tri thức đó. Ngược lại, tôi có cái gì thì anh ta cũng có cái đó."

"Anh có cái gì?" Giang Tinh Tinh tò mò hỏi

"Vi dụ như..." Đôi mắt xinh đẹp đảo hoa của Thương Giới ánh lên ý vị khó dò, "Tôi biết tư thế nào có thể khiến cho phụ nữ vui sướng, chuyện đó anh ta cũng biết."

Giang Tinh Tinh...

Lẽ ra là không nên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chang)Net**.

Chương 22: Ao nước nóng

Edit: Nhuỵc Vỹ

Beta: Quanh

Buổi tối, Thương Giới kéo Giang Tinh Tinh ra sân sau, xuyên qua con đường mòn với lớp lớp cây xanh, có một hồ nước trong veo, nước chảy ra từ đường ống, thế mà lại là ao nước nóng, rộng chừng ba bốn mét vuông.

Thảo nào quanh đây lượn lờ sương trắng.

Xung quanh ao là dãy leo xanh lá, bao lấy ao nước nóng nhỏ, cho nên không dễ phát hiện ở đây có suối nước nóng.

Nước ào ào chảy ra, hơi nóng lên tục bốc lên.

Mưa đông ngấm suối nước nóng như thế, chắc chắn là vô cùng thoải mái.

Nhìn thấy suối nước nóng này, trong mắt Giang Tinh Tinh lóe lên sự vui thích.

Thương Giới rất vừa lòng với phản ứng của cô, nói: "Tuy anh ta không biết tận hưởng cuộc sống, nhưng không thể không nói, ao suối nước nóng này rất không tồi."

Đương nhiên, người anh nói là nhân cách thứ nhất của Thương Giới.

Giang Tinh Tinh hỏi: "Đây là anh của anh xây?"

"Ừ, anh ta tin là có siêu cảm quan, cảm thấy tình tâm có thể giúp mình đối thoại với nội tâm, thậm chí là nói lên hai nhân cách, giữa anh và anh ta có một cầu nối gì đó, tiền tới đối thoại với anh, cho nên thường đến suối nước nóng này ngắm mình thả lỏng."

Giang Tinh Tinh hỏi: "Vậy có thành công không?"

Thương Giới cười nhạt: "Đương nhiên là không, anh chính là anh ta, anh ta chính là anh, là do anh ta nghĩ nhiều thôi."

"Cho nên hai người chưa từng giao lưu với nhau."

Thương Giới xoa đầu cô: "Đã nói anh chính là anh ta rồi, cùng một người thì sao có thể giao lưu với nhau? Ngốc quá."

"Ồ..."

Giang Tinh Tinh bần mĩ, vì thế Thương Giới dừng đề tài này lại, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, anh không muốn lãng phí vào việc thảo luận những chuyện này.

"Anh chuẩn bị đồ bơi cho em rồi, xuống ngâm mình thoải mái lắm." Thương Giới mang Giang Tinh Tinh vào phòng thay đồ, một bộ áo tắm hai mảnh màu đen gợi cảm đang được đặt trên tấm đệm.

Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh đưa tay cảm bộ áo tắm hai mảnh kia lên, vài ren hơi mỏng trong suốt khiến chân mày Giang Tinh Tinh cau lại.

Mẹ nó... Đây là thứ đồ chơi gì?

Tinh thú của tên kia quả nhiên là kinh người.

Nhưng Thương Giới cũng không cho có nhiều lựa chọn, áo tắm hai mảnh thì áo tắm hai mảnh, lực hấp dẫn của ao nước nóng với hơi nóng lượn lờ quá lớn, Giang Tinh Tinh thành thạo còi quần áo, thụy áo tắm hai mảnh, sau đó quần khăn tắm ra ngoài.

Đây cửa nhà kính, hơi lạnh xâm nhập cơ thể, có không khí rừng mình, chân trần dẫm lên phiến đá có rêu xanh, xuyên qua rừng cây nhỏ đi vào ao nước nóng.

Thương Giới đã ngấm mình trong ao nước nóng sương trắng lượn lờ, từ ngực trở lên là nổi lên một nước, cơ bắp rắn chắc, đáng người có thể nói là hoàn mỹ.

Giang Tinh Tinh thu hồi tầm mắt, hít sâu, tĩnh tâm.

Nghe thấy động tĩnh, anh hơi nâng cằm lên, mở mắt, con người sâu thẳm nhìn Giang Tinh Tinh.

Làn da có quá trắng, thế cho nên đầu tóc đen nhánh, đôi mắt trong veo và đôi môi đỏ hồng có vẻ tươi đẹp động lòng người.

"Xuống đây." Giọng anh thuần hậu.

Giang Tinh Tinh tháo khăn tắm treo ở ngọn cây, xoay người, cánh tay thon dài trắng trẻo ôm trước ngực.

Thương Giới hơi háp đôi mắt đảo hoa, trong mắt dâng lên mạch nước ngầm.

Hai chân có thon dài, móng cong, áo tắm màu đen che những chỗ cần che, phần bụng phẳng lý, không có chút thịt thừa, xương cánh bướm hoàn mỹ, lên trên nửa, bikini nửa trong suốt màu đen chỉ kín bằng nửa bàn tay, cầm bản không che được phong cảnh trước ngực cô, chỉ có thể che bộ phận ở giữa.

Yết hầu Thương Giới giật giật, cảm giác cổ họng nghẹn ứ.

Mẹ nó... Thế này quả kích thích rồi.

Có còn chưa đến gần, anh đã sắp "hóa đá".

Giang Tinh Tinh cúi đầu, gương mặt ửng đỏ không thôi: "Anh chuẩn bị... Đồ tắm kiểu gì thế?"

Thế này thì quả xấu hổ rồi.

Thương Giới nhếch môi cười: "Nơi này chỉ có hai người chúng ta, em sợ gì chứ?"

Giang Tinh Tinh trừng mắt với anh, nói cứ như chỉ có hai người họ là rất an toàn ấy.

Cánh tay cường tráng mạnh mẽ của Thương Giới gác lên thành ao, người mắt nhìn cô: "Nếu em chuẩn bị đứng ngoài suốt đêm, anh cũng không ngại thường thức em suốt đêm."

Bàn chân trái trắng mịn của Giang Tinh Tinh dẫm lên chân phải, cuối cùng vẫn vì quá lạnh, co rúm tiến vào ao nước nóng.

Có cần thận để nước ngập đến hông, nước suối cực nóng chạm vào cơ thể lạnh lẽo của cô, sinh ra phản ứng mãnh liệt khiến cô hơi rùng mình.

Sau đó có để nước ngập toàn thân, phất chốc lại đứng lên, rồi lại để nước bao lấy cơ thể mình.

Cuối cùng nhiệt độ cơ thể cũng dung hợp với nhiệt độ của nước, gương mặt trắng trẻo của Giang Tinh Tinh ửng hồng.

Thoải mái quá.

Cô ngồi đối diện Thương Giới, cách hơi nước lượn lờ, Thương Giới ngắm nhìn cô, sợi tóc đen nhánh ẩm ướt dính vào vai cô, đường cong kết nối giữa vai và cánh tay khéo léo, xương quai xanh tinh xảo, vô cùng xinh đẹp.

Trời cao cho có một gương mặt có khuyết điểm, nhưng lại cho có một cơ thể hoàn mỹ không chút tỳ vết, ngực tròn trịa đầy đặn, móng cong sắc chắc, đôi chân tinh tế thon dài...

Giang Tinh Tinh cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Thương Giới, cô đưa tay bắt nước về phía anh, cười nói: "Nhìn cái gì đó."

Khóc cười Thương Giới nhếch lên, nói: "Ngồi lại đây."

"Không đây." Giang Tinh Tinh ngắm mình trong nước: "Phải giữ khoảng cách an toàn với anh."

“Khoảng cách an toàn của chúng ta đã giới hạn trong hai mươi ba năm em thủ thân như ngọc...”

Còn chưa nói hết, Giang Tinh Tinh đã bơi qua như một chú cá, đưa tay che miệng anh: “Xin anh đấy, có thể đứng đắn chút không, đừng có nói vậy.”

Không biết xấu hổ gì hết.

Thương Giới thuận thế ôm cô, để lên đùi mình, bàn tay đặt sau lưng cô, để mỹ nhân nằm trong ngực mình.

Lúc này Giang Tinh Tinh mới phát hiện, thật ra trong nhà có giúp việc, nữ giúp việc mặc đồng phục đen trắng đang bụng trái cây lên, có nho xanh đã rửa, dưa Hami đã cắt và thanh long Giang Tinh Tinh thích ăn nhất.

Giang Tinh Tinh ghé sát tai Thương Giới, khẽ nói: “Em tưởng trong nhà chỉ có mình anh!”

“Sao lại thế được, căn nhà lớn thế này phải có người chuyên dọn dẹp, chỉ giúp việc là đã có sáu người, ba nam ba nữ, còn có quản gia, người làm vườn, tài xế... Ít nhất cũng phải hai mươi người!”

“Vậy sao em không phát hiện ra họ.”

“Họ đã trải qua huấn luyện rồi, lúc anh không muốn bị quấy rầy, dĩ nhiên họ sẽ ẩn thân, nhưng lúc anh yêu cầu, họ sẽ xuất hiện.”

Giang Tinh Tinh gật đầu “Giống bộ phim《Tu viện Downton [1]》của Anh.”

[1] Tu viện Downton là một bộ phim truyền hình dài tập lịch sử của Anh, lấy bối cảnh vào đầu thế kỷ 20, biên kịch là Julian Fellowes

“Có thể hiểu như thế.” Thương Giới nói: “Dù sao thì anh của anh cũng rất chú trọng đến chất lượng cuộc sống và hiệu suất.”

Trong đầu Giang Tinh Tinh đang còn cân nhắc, từ vài ba câu của anh phác họa đáng vẽ của nhân cách thứ nhất.

Người giúp việc đưa hoa quả đã chuẩn bị xong qua: “Hai vị từ từ dùng.”

Giang Tinh Tinh tiếp nhận, khách sáo cười với cô ấy: “Cảm ơn.”

Người giúp việc mỉm cười gật đầu, sau đó đứng dậy rời đi, đáng vẻ vô cùng chuyên nghiệp, chắc chắn là được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Giang Tinh Tinh dùng tâm xen một miếng thanh long, không hề nghĩ ngợi trực tiếp cho vào miệng Thương Giới, giống như lúc ăn trái cây ở nhà cô, miếng đầu tiên luôn là Giang Tinh Tinh đút cho Thương Giới.

Có rất quan tâm người khác, mang đến cho người ta cảm giác ấm áp dịu dàng, thào náo có cô bên cạnh, Thương Giới sẽ cảm thấy như đang ở nhà.

“Em thấy anh Thương bảy giờ rất giống Trụ Vương với ao nước rừng rậm.” Giang Tinh Tinh nói: “Quá sa đọa.”

Thương Giới nheo mắt, cố ý làm ra vẻ của một hôn quân, để Giang Tinh Tinh liền cạnh ao, chớp mắt xua quăn khuôn mặt cô. Nhưng mà ngại quan của anh quá đẹp, thế cho nên dù có ra vẻ “đăm đẽ” thì trông anh vẫn vô cùng gọi cảm.

“Nếu em tự so mình với Đất Kỳ, vậy thì anh cũng không khách khí nữa.”

Anh ngắm nhìn dưới của cô, nhẹ nhàng mát vào, đầu lưỡi anh còn dư vị chua ngọt của thanh long, Giang Tinh Tinh nhắm xem, cảm thấy khá tốt, vì thế cô hé miệng, tùy ý để anh tiến vào.

Thời gian hai người hôn môi rất lâu, Thương Giới không những không có ý buông cô ra, ngược lại hứng thú càng tăng thêm, tay cũng bắt đầu chậm rãi đi lên. Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh vội đẩy anh ra, ngồi sang một bên.

“Anh Thương à, bình tĩnh một chút.”

Thương Giới cũng hoàn toàn không sốt ruột, dựa vào thành ao, giọng cao lên: “Còn gọi anh Thương?”

Giang Tinh Tinh đứng lại, sửa miệng thấp giọng nói: “Anh yêu.”

“Gọi mãi à.”

“Anh yêu.” Sắc mặt cô càng ứng hồng, ngay cả vành tai cũng đỏ bừng, khiến cảm xúc của Thương Giới pháp phồng.

“Lại đây để anh ôm một chút.” Thương Giới giơ tay.

Giang Tinh Tinh vất và làm mới thoát khỏi anh, không chịu tới gần anh lần nữa.

“Anh yêu, em hỏi anh một chuyện.” Giang Tinh Tinh nhìn anh: “Sao anh gọi anh ta là anh trai?”

Trước đây cô có xem phim về nhân cách phân liệt, rất nhiều nhân cách chủ cô em trai qua đời, quá mức tức giận, thế nên mới sinh ra nhân cách thứ hai, coi như đó là em mình, lấy một cách khác để tồn tại trên thế giới này.

Giang Tinh Tinh hoài nghi Thương Giới cũng nằm trong tính hướng này.

“Thuận miệng gọi thôi.” Thương Giới hạ mình xuống nước, chỉ để lại phần từ cằm trở lên, còn thối bong bóng: “Anh ta rất ghét anh, nhưng anh không ghét anh ta.”

“Vi sao?”

“Anh ta hà, nói sao đây?” Thương Giới nhàu mày, chìm vào hồi ức: “Là một người đàn ông rất nẫu mục, sống hai mươi tám năm chưa từng làm chuyện thiếu đạo đức, vô cùng cứng nhắc, anh rất đồng tình với anh ta.”

Giang Tinh Tinh...

Có lẽ người ta không cần anh đồng tình đầu, cảm ơn.

Thương Giới kéo dài âm cuối, bỗng nhắc nói “Anh thì chỉ muốn sống tự do tự tại một chút, nếm thứ tất cả mỹ thực trên thế giới này, ngắm nhìn tất cả cảnh đẹp, cùng với tất cả mỹ nữ...”

Giang Tinh Tinh đột nhiên nhìn thẳng vào anh, anh vội vàng “xuy xuy” sửa miệng: “Không còn nữa, đầu óc tự nhiên động kinh nói hươu nói vượn thôi.”

Giang Tinh Tinh cười nói “Là không cần thận nói lời thật lòng chút.”

Thấy cô cười, Thương Giới liền không nhận được mà kéo cô vào lòng: “Hừm? Giữ anh chỉ muốn làm một người phụ nữ, nhưng cô ấy vẫn còn là một bé con, làm sao bây giờ.”

Hơi thở anh dừng ở cổ cô, ấm ướt lại ngưa ngứa.

Giang Tinh Tinh dự cảm được hơi thở ngứa hiểm từ hormone trên người đàn ông nào đó phát ra, mà nhóm giúp việc phía sau cũng rời đi, thậm chí là giúp họ đóng cửa, kéo rèm xung quanh.

Ánh đèn tối lại, gương mặt Thương Giới càng thêm góc cạnh, chi có đôi mắt hẹp dài đảo hoa kia, đắm chìm trong một quảng sáng mờ, gọi cảm quyến rũ.

Có thể Giang Tinh Tinh bắt đầu nóng lên, có biết điều đang chờ đợi cô là gì, từ lúc xem anh là bạn trai, cô đã chuẩn bị sẵn sàng, nghênh đón giây phút này.

Cô nhắm hai mắt lại, giọng nhẹ nhàng, còn hơi run: “Anh nhẹ một chút.”

“Yên tâm, kỹ thuật của anh rất tốt.”

Người đàn ông kéo nút thắt áo tằm sau lưng cô, nhưng lúc hai người chuẩn bị bắt đầu, Lâm Xuyên lại đột nhiên sai bước đến.

Ánh mắt Thương Giới lạnh lùng, ôm Giang Tinh Tinh vào lòng, dùng phần lưng to rộng che cô lại.

“Lâm Xuyên, cậu muốn chết à?”

Giọng anh trầm thấp, vô cùng phần nộ hỗn loạn.

Lâm Xuyên nói bằng tốc độ cực nhanh: “Tôi không có ý, thật sự là... Chuyện này quá khẩn cấp.”

“Rốt cuộc là sao thế.”

“Mẹ anh, bà Mai tới.”

Thương Giới...

Giang Tinh Tinh cảm giác được người anh em nào đó “hỏa đả” trong nháy mắt.

...

Giang Tinh Tinh về phòng Thương Giới mặc đồ, sửa soạn thỏa đáng rồi mới ra ngoài, trái tim đập nhanh, thấp thỏm bất an.

Ngài sở phạ có một vị phu nhân đoan trang đang ngồi, tuổi chắc cũng ngoài năm mươi, nhưng làn da bảo dưỡng rất tốt, da mặt khá mịn, nhưng khóe mắt vẫn có nếp nhăn rất nhỏ khi cười, gương mặt cũng hiền từ.

Mặt mày vị phu nhân này tương tự Thương Giới bảy phần, hai người ngồi cùng nhau, có thể nhìn ra quan hệ mẹ con rõ ràng.

Thương Giới lui ra về, mặt không biểu tình hỏi: “Mẹ tôi rồi à?”

Mai Ngọc tức giận nhìn anh: “Giữ vờ, cứ giả vờ đi!”

Thương Giới thấy không thể gạt được bà, rốt cuộc thì vẫn buông lỏng: “Mẹ, mẹ tôi sao không nói một tiếng, chưa kịp chuẩn bị gì cả, ngại thật đấy.”

Anh vừa nói vừa dùng tâm xen một miếng thanh long trên chiếc đĩa xếp thành hình hoa, đưa tới bên miệng bà: “Nào, mẹ, con đút cho mẹ.”

“Tự ăn đi.” Mai Ngọc đẩy tay anh ra, vô cảm nói: “Sao, quấy rầy chuyện tốt của con à?”

“Đâu có chuyện tốt gì.” Thương Giới cười nói: “Mẹ đã một bộ tuổi rồi, còn muốn con trai đỡ, xấu hổ quá đi!”

Anh thấy Giang Tinh Tinh xuống, vội vàng giơ tay với cô: “Nào, đến đây gặp mẹ anh, Mai Ngọc từng tìm kìm bẫy, bà Mai.”

Mai Ngọc đã chán Thương Giới: “Đứng đắn chút, không biết xấu hổ.”

Đĩ nhiên là Giang Tinh Tinh biết Mai Ngọc, thời trẻ bà là một ngôi sao, phong nhã tài hoa, tuyệt thế vô song một thời, sau đó lại về nước kết hôn với một doanh nhân, rồi khởi giới giải trí, không cam tâm ở nhà làm vợ hiền mà bắt đầu tự gây dựng sự nghiệp, nhân hiệu mỹ phẩm đường da SDK nổi danh cả nước là do bà Mai một tay sáng lập, dù là bây giờ thì bà vẫn thường xuất hiện trên trang bìa tạp chí thời trang.

Mấy năm nay, phổ kìm ngỏ nhỏ đầu cũng là nữ thần, nhưng Mai Ngọc tuyệt đối được xưng là nữ thần điển hình. Xinh đẹp, tự lập, trí thức... Tất cả những gì mà phụ nữ khát khao, bà đều có được.

Giang Tinh Tinh đã xem phim Mai Ngọc đóng, nhưng lại không hề biết bà là mẹ Thương Giới.

Giờ phút này đứng trước mặt nữ thần, Giang Tinh Tinh cảm thấy áp lực rất lớn.

Dường như Mai Ngọc cũng nhìn ra Giang Tinh Tinh đang căng thẳng, bà đã chân con trai nhai mình: “Dịch qua một bên, mau kêu bạn gái con ngồi cạnh mẹ.”

Thương Giới đứng dậy, kéo Giang Tinh Tinh đến ngồi xuống bên cạnh Mai Ngọc, Giang Tinh Tinh sợ hãi nắm tay anh, Thương Giới liếc mắt bảo cô yên tâm.

“Cố Mai, chào cô, cháu là Giang Tinh Tinh... bạn của anh Thương”
Advertisement / Quảng cáo

Lúc Giang Tinh Tinh nói chuyện, cô vuốt tóc xuống, che lại vết sẹo theo bàn năng.

Mai Ngọc là nhân vật nào, đương nhiên liếc mắt một cái đã hiểu tâm tư của cô, bà ấy nắm tay cô, hòa ái nói: “Là bạn, hay là bạn gái?”

Thương Giới vội chen miệng: “Đã mừng về nhà luôn rồi, còn có thể là bạn gì chứ.”

“Con bớt cợt nhả với mẹ đi.” Mai Ngọc chọc trán Thương Giới “Người ta là một cô gái đáng hoàng, con đừng có sử dụng thủ đoạn hư hỏng bắt nạt người ta.”

Lời vừa nói ra, Giang Tinh Tinh lập tức phản ứng lại, nhất định Mai Ngọc đã biết chuyện của cô và Thương Giới từ trước, thậm chí là điều tra chi tiết về cô.

Cũng đúng, bà Mai là người mộ mạo quyền thế, sao có thể không chú ý đến từng nhất cử nhất động của con trai mình.

Nhưng gia đình thế này, sao lại không có yêu cầu về xuất thân của bạn gái con trai.

Nghĩ đến đây, nội tâm Giang Tinh Tinh sợ hãi, không biết lần này Mai Ngọc đến là muốn làm gì.

“Con trai, con lên lầu trước đi, mẹ muốn nói chuyện riêng với cô Giang Tinh Tinh.”

Trong lòng Giang Tinh Tinh “lộp bộp”, thậm chí xong đôi.

“Mẹ, mẹ và cô ấy thì có gì mà nói với nhau.” Thương Giới ra về bình thản: “Cô ấy chỉ là một cô bé chưa trải việc đời, con sợ cô ấy mạo phạm mẹ.”

Mai Ngọc nhướng mày, nói: “Che chở vậy à, sợ mẹ làm gì bạn gái của con?”

“Sao lại thế được, mẹ là người có cốt cách, đâu thể làm ra chuyện thấp kém như lấy chi phiếu mấy triệu ném vào mặt người ta, kêu người ta đi, đúng không?”

Mai Ngọc bình thản nói: “Thằng nhãi như con có thể trị giá mấy triệu? Nhiều lắm là năm mươi khối (~100.000 VND), không thêm một phút.”

Giang Tinh Tinh không nhận được cười.

Mai Ngọc thấy cô cười rất rõ ràng, trong lòng cũng không khỏi thấy thích.

Không khi lập tức nệ nặng trĩu đi không ì, Mai Ngọc đẩy Thương Giới: “Được rồi, yên tâm đi, mẹ không làm gì bạn gái con đâu.”

“Mẹ, con tin mẹ rồi đó, nếu lát nữa con thấy bạn gái con lau nước mắt, con sẽ giận đấy, không đùa đâu.”

Lúc Thương Giới đứng dậy, còn đặt tay lên vai Giang Tinh Tinh, vỗ nhẹ hai cái. Giang Tinh Tinh biết, anh đang kêu cô yên tâm

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chang)Net**.

Chương 23: Ái mộ

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Thương Giới cẩn thận bước đi, lưu ý đến không muốn lên tầng, Mai Ngọc cao giọng nói "Nếu dám nghe lên, mẹ sẽ thực sự đưa chi phiếu."

Chỉ nghe "sản" một tiếng, cửa phòng đóng lại.

"Ai thêm nghe lên, con không thêm nghe lên!"

Mai Ngọc quay đầu lại, cười nói với Giang Tinh Tinh, "Nó đó, cũng sắp ba mươi tuổi rồi, vẫn còn giống như trẻ con."

Giang Tinh Tinh thấy mặt bà có nụ cười dịu dàng, cô hơi nghi hoặc xen lẫn khó hiểu, "Cô Mai, cô biết anh ấy..."

Mai Ngọc mở miệng nói thẳng, "Đó không phải lào đại."

Giang Tinh Tinh lập tức hiểu ra, Mai Ngọc cũng giống Lâm Xuyên, đều biết chuyện, hơn nữa không có khác biệt trong lòng.

"Đến giờ cô vẫn không cảm thấy nó có bệnh, khi thì nó nghiêm túc, khi thì lại hoạt bát tự tại, nhưng dù nó biến thành đáng vẻ gì, nó vẫn là nó thôi."

Giang Tinh Tinh gật đầu, cô hiểu lời Mai Ngọc nói. Là một người mẹ, cho dù tình cách của con mình ra sao, đó vẫn luôn là con trai của bà, chuyện này sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

"Cô Mai, vì sao anh Thương lại mắc loại bệnh này?" Giang Tinh Tinh tò mò hỏi.

Vấn đề này đã quanh quẩn trong đầu cô từ rất lâu, Thương Giới không nói nguyên nhân, nhưng mẹ của anh có thể giải đáp.

Nhớ lại chuyện quá khứ, trong lòng Mai Ngọc vẫn còn sự hãi.

"Nó là con trai duy nhất trong nhà, thông minh bẩm sinh, bố nó kỳ thác rất nhiều kỳ vọng vào nó, yêu cầu vô cùng nghiêm khắc. Năm nó mười hai tuổi, cô dẫn nó tới dự tiệc ở một gia đình họ, nó và bé gái nhà đó bị bắt cóc."
Advertisement / Quảng cáo

"Bắt cóc?" Giang Tinh Tinh mờ to hai mắt, vội truy hỏi: "Sau đó thì sao, có cứu được không?"

"Sau sáu ngày nằm đêm tìm kiếm, cảnh sát dốc toàn lực truy bắt nhưng không có kết quả, mọi thứ rơi vào đường cùng, ấy thế mà nó lại tự mình quay về."

Giang Tinh Tinh đột nhiên nhớ tới, bà Giang có nói cô cũng từng bị bắt cóc, cũng vào khoảng thời gian đó, bà nhận nuôi cô.

Giang Tinh Tinh nói: "Vậy cô bé nhà kia, bây giờ..."

"Ừm, bây giờ cô bé kia sống rất tốt, giờ đang ra nước ngoài du học, tuổi cũng xấp xỉ tuổi cháu."

Tâm của Giang Tinh Tinh vội thả lỏng, nghĩ chắc chỉ là trùng hợp...

"Đám buôn người kia thật là đáng giận." Giang Tinh Tinh nhấn rằng nghiêm lợi nói

"Đúng vậy, trái qua chuyện đáng sợ như vậy, trong đêm đó, nó như trở thành một người khác, không khác gì đám công tử thế gia quán áo lụa là, hành vi phóng đãng, ăn chơi xa xỉ, có một lần còn khiến bố nó tức tới nổi nhập viện. Từ lúc đó, cô và bố nó như có hai đứa con, bởi vì nó có hai nhân cách, tâm lý và vật lý trái lệu đều từng trái, nhưng không có hậu quả."

"Đưa nó dần lớn lên, nhà cô cũng dần chấp nhận lào nhĩ. Sau này lào đại ra nước ngoài du học, gặp được bác sĩ Lawrence, phương pháp cậu ấy sử dụng rất tốt, thời gian lào nhĩ xuất hiện càng ngày càng ít."

"Thì ra là vậy."

"Lão nhĩ làm việc tùy tiện, rất hay làm bậy. Có lúc cô đã nghĩ, lào đại là do cô và bố nó lựa chọn cuộc đời cho nó, còn lào nhĩ, là nó tự vì mình lựa chọn cuộc đời."

Không ai hiểu con bằng mẹ, Giang Tinh Tinh không thể tin được Mai Ngọc có thể nghĩ thông suốt như vậy.

Mai Ngọc nhìn Giang Tinh Tinh, "Từ nhỏ lào nhĩ đã được nhiều cô gái thích, nếu không phải lào đại ra tay phá hư chuyện tốt của nó, cô nghĩ đám bạn gái cũ của nó cũng đủ để xếp một bàn mặt được."

Giang Tinh Tinh cúi đầu cười, "Cũng thật đáng thương."

"Ai nói không phải đâu." Mai Ngọc mỉm cười, mặt mũi hiền lành nhìn Giang Tinh Tinh, "Cô nhìn nó lớn lên, chưa từng thấy nó quan tâm cô gái nào như cháu, vì muốn được ở bên cạnh cháu, thế nhưng nó lại bắt buộc lào đại. Phải biết là nó rất ghét đáng vẻ chính trực nghiêm túc của lào đại, bắt nó ngồi trong văn phòng một lúc, quá thực chẳng khác gì đối mặt của nó."

Giang Tinh Tinh hiểu được, tính cách thứ nhất rất yên tĩnh, mà tính cách thứ hai lại động kinh như người bệnh, khó mà tin được anh đánh phần lớn thời gian ở công ty xử lý công việc, gấu điểm người khác, già bô ổn trọng, hẳn là trong lòng rất khó chịu.

"Cô Mai, cháu biết anh ấy vì cháu mà trả giá rất nhiều, cháu cũng thực sự thích anh ấy, cháu biết mình không xứng với anh ấy, nhưng hiện tại có thể khiến anh ấy vui vẻ, cháu rất thỏa mãn."

Mai Ngọc ỉc đầu, "Nhà giàu luôn quan trọng gia cảnh, nhưng Mai Ngọc cô không theo khuôn phép như vậy, cô chỉ hy vọng con trai cô vui vẻ hạnh phúc."

Giang Tinh Tinh gật đầu, cũng yên tâm phần nào.

Mai Ngọc tiếp tục nói: "Hôm nay cô tìm cháu tâm sự, không phải để ném chi phiếu mấy triệu vào mặt cháu, ép cháu chia tay con trai cô. Nói nhiều như vậy, cô chỉ muốn nhắc nhở cháu, nếu cháu quyết định bên nó, vậy thì cháu có thể giống cô, thừa nhận nó ở hiện tại, cũng thừa nhận nó sẽ biến thành một người đàn ông

hoàn toàn khác ở tương lai không?"

Đột nhiên Giang Tinh Tinh ngáy ra.

Thưa nhận... anh biến thành một người đàn ông hoàn toàn khác.

"Cháu cũng đừng lo lắng quá." Mai Ngọc vỗ vai Giang Tinh Tinh, "Con trai có như thế, thật sự là có lỗi với cháu."

Giang Tinh Tinh lên tục say tưa, "Không có gì mà có lỗi đâu ạ, cô Mai, anh Thương đối xử với cháu rất tốt, gặp được anh ấy là chuyện hạnh phúc nhất cuộc đời cháu."

Mai Ngọc nói: "Tự do ấy, quả thật tự do có thể khiến mình được thoải mái yêu người mình muốn, nó không bị nhún cách phản liệt, nó chỉ tự nhốt mình lại thôi, cô hy vọng có một ngày cháu sẽ thay đổi được nó."

...

Mai Ngọc để Giang Tinh Tinh ngồi xe của bà về nhà, vừa về tới nơi, người nào đó lồng nóng như lửa đốt gọi điện thoại, "Mẹ anh có làm khó em không?"

"Không có." Giang Tinh Tinh đã gầy cao gót, nằm lên chiếc giường mềm mại, "Cô Mai chính là nữ thần trong lòng em, nữ thần nói gì làm gì cũng đúng."

Thương Giót thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống, nhấc nhót, "Bà ấy là mẹ chồng tương lai của em, em đừng quá nặng việc kính trọng, sau này đỡ phải chịu uất ức."

Giang Tinh Tinh "Ờ" một tiếng, "Anh đúng là thích nói giỡn, em nào có phúc được kêu cô Mai là mẹ."

"Chuyện này anh phải phê bình em, tự coi nhẹ mình, giáo viên của em không dạy em sao, phải có tự tin, tự tin sẽ khiến em trở thành cô gái đẹp nhất."

Giang Tinh Tinh trở mình, trợn mắt, vị thiếu gia này xuất thân thế gia, từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, thế mà dạy có một khóa giáo dục, thật sự quá mức buồn cười.

Hai người trò chuyện một lúc, Giang Tinh Tinh tò vò thoải mái, thứ nói: "Thương Giót, nếu em nói chia tay anh... anh sẽ thế nào?"

Giang Tinh Tinh nói xong câu này, điện thoại chậm chạp không có hồi âm, cô kêu "này này này" vài tiếng, sau đó tiếng nói nặng nề của Thương Giót mới vang lên...

"Lời này, nếu em dám nói lại lần thứ hai, anh sẽ phong sát em"

Giang Tinh Tinh...

Không thể trừu chọc đại tổng.

...

Giang Tinh Tinh cũng không ngờ, nam chính của 《Bạch trú chi thành》 là nam diễn viên cực kỳ nổi tiếng Thời Nghị.

Đây là bộ phim điện ảnh thứ ba của anh ấy, hai bộ phim trước đều có danh tiếng và doanh thu phòng vé cao, bởi vậy Thời Nghị cũng trở thành nam diễn viên rất nổi tiếng.

Giương mắt của anh ta khỏi ngôi tới mức không thể bắt bẻ, đáng ngại cường tráng nam tính. Ngoại hình rất xuất sắc, đồng thời, anh ta cũng là diễn viên chính quy, diễn xuất tinh tế tỉ mỉ, điều này khiến cho anh ta khác hẳn với những lưu lượng và tiểu thí tuổi khác, trở thành thần tượng vô cùng nổi tiếng.

Nhưng trong quá trình diễn với Giang Tinh Tinh, Thời Nghị có phản hưởng cuối.

Advertisement / Quảng cáo

Trong kịch bản, Thời Nghị diễn vai một người lính quân phận yếu Giang Tinh Tinh, hay chính là Bạch Khanh Khanh, anh đưa cô về dinh thự của mình, cung chiêu cô, thậm chí đã tính toán cười hời hợt hoảng, cười một cô gái phong trần, để cô làm vợ của mình.

Nhưng ngay đêm đó, toàn bộ thủ hạ của anh bị chính phủ một lưới bắt hết, trong một đêm, lính quân phận trở thành kẻ cản đường tư lệnh tham mưu, sĩ quan phụ tá của anh liền chết báo tin về, kẻ mặt báo là người bên gối anh.

Vì thế khi ở dinh thự, sau khi nháy điện thoại cuối cùng với Bạch Khanh Khanh, lúc tiếng nhạc dừng lại, Thời Nghị ôm eo Bạch Khanh Khanh, tay kia chậm rãi lấy súng sau lưng...

Màn ảnh tiếp tục cao trào, cuối cùng ngừng lại khi Giang Tinh Tinh và Thời Nghị đối mặt với nhau, hai người họ dán chặt vào nhau, Thời Nghị nhìn vào đôi mắt của Giang Tinh Tinh, muốn thông qua đó nhìn thấu sự phản bội của cô, khiến anh có thể hạ quyết tâm giết cô.

Nhưng đôi mắt của Giang Tinh Tinh giống như bầu trời đêm, không có một chút kích động, tựa như động sâu không đáy.

Thời Nghị nhìn vào đôi mắt đen của cô, chạm vào đôi môi đỏ bồng bồng gợi cảm, chỉ cần tiến lên chút nữa, anh có thể hôn cô, tâm tình của anh bắt đầu rối loạn, cuối cùng không biết phải làm gì.

"Cút." Đột nhiên đạo diễn kêu dừng lại, Thời Nghị vội lùi về sau, tìm dịp nhanh hơn mọi khi.

Đạo diễn tức giận quát, "Thời Nghị, cậu làm sao vậy, tự dừng lại ngay ra, lúc này cậu phải rút súng ra, không phải nhìn chằm chằm vào mặt Bạch Khanh Khanh!"

Hôm nay Thời Nghị vẫn không tìm được cảm giác, NG vài lần, đạo diễn cũng nhân viên công tác đã không còn kiên nhẫn.

Thời Nghị lên tục xin lỗi, xoa mồ hôi trên trán.

Giang Tinh Tinh đưa một cốc nước ấm, nói với anh ta: "Tiền bối, có phải hôm nay tôi diễn không tốt không, nếu có vấn đề gì thì chúng ta có thể trao đổi."

"Không phải do cô..." Thời Nghị nhận lấy cốc nước, một hơi uống sạch, "Cô diễn rất tốt, chỉ là tôi không tìm được cảm giác."

Giang Tinh Tinh gạt đầu, an ủi, "Tiền bối, cố lên!"

"Được! Cố lên!"

Bắt đầu lại một lần nữa, rốt cuộc Thời Nghị cũng rút súng ra, nhắm ngay vào trán Giang Tinh Tinh, đến lúc này, thần sắc của Giang Tinh Tinh mới có chút biến đổi, khóa môi cô nở nụ cười thể lương, từng bước tới gần Thời Nghị.

Thời Nghị lên tục lùi về phía sau, tay cầm súng cũng bắt đầu run, thẳng tay giữa hai người đã rõ.

"Nó súng đi." Cô khàn giọng nói "Nó súng giết tôi đi."

"Bạch Khanh Khanh, cô đừng có ép tôi." Thời Nghị run rẩy mồ chột.

Giờ phút này, cặp mắt đen của Giang Tinh Tinh nhớ lại rất nhiều chuyện, rất nhiều thứ muốn nói, cuối cùng bị hóa thành nụ cười thể lương.

Ánh mắt như đang dần của cô, mọi người đều có thể thấy được.

Ngay cả đạo diễn Cố Diệp cũng kinh ngạc, nhìn còn trẻ mà đã diễn được như vậy, thần thái khô có thể diễn được, cô lại chỉ cần dùng đôi mắt đã có thể khiến người xem cảm nhận được cả nội dung của bộ phim.

Kỹ năng diễn đỉnh cao như vậy mà còn không thể nổi tiếng, giới giải trí cũng không cứu được nữa.

Đầu ngón tay mảnh khảnh của Giang Tinh Tinh chạm vào họng súng, cô khàn giọng nói, "Giết tôi đi, vậy là tôi có thể giải thoát rồi."

Ngay tại giây phút Thời Nghị hoảng loạn, Giang Tinh Tinh dùng sức, đoạt được súng trên tay anh, nắm chặt trong tay.

Chỉ dựa vào đôi mắt đỏ, cục diện nháy mắt xoay chuyển trong tích tắc.

Lúc này đạo diễn kêu dừng lại, vô cùng kích động, "Tinh Tinh, thật sự quá tuyệt vời! Tôi... thật sự không biết hình dung như thế nào, cảnh vừa rồi quá hợp ý tôi!"

Giang Tinh Tinh nói "Là công của tiền bối Thời Nghị, anh ấy dẫn dắt tôi đấy."

Giang Tinh Tinh rất khiêm tốn, nhưng cũng là lời nói thật, Thời Nghị thuộc phái thực lực, không biết vì sao lúc này lại thất thần, nhưng sau khi tập trung chú ý, anh liền nhập vai, phối hợp với Giang Tinh Tinh, cảm giác như hai cao thủ đang so chiêu.

Cảnh diễn này, tất cả mọi người đều tập trung vào ánh mắt hai người, vẫn luôn trong trạng thái phấn khích, không thể quay về bình thường được.

Giang Tinh Tinh hoàn thành cảnh quay hôm nay, lúc thay quần áo xong, chuẩn bị rời đi, Thời Nghị mặc chiếc áo len đuổi theo, "Tinh Tinh, có đợi chút."

"Tiền bối, còn có chuyện gì sao?"

"Bên ngoài tuyết lớn, để tôi đưa cô về." Thời Nghị lấy ô che cho cô, "Để tôi gọi trợ lý lái xe tới, rất nhanh sẽ tới đây."

"Tiền bối, không cần đâu, cạnh trường quay có trạm xe buýt công cộng, tôi tự về cũng được."

"Sau hai diễn này, chắc chắn là cô có thể nổi tiếng, sau này cũng không cần phải đi phương tiện công cộng, cô sẽ có xe của mình, còn có trợ lý riêng, có nhất định sẽ bùng nổ!"

Trong ánh mắt Thời Nghị nhìn cô còn có chút đau lòng.

Giang Tinh Tinh không thấy ánh mắt của anh ta, nếu thấy thì cô đã phát hiện, anh ta không hề che dấu chút ái mộ nào với cô.

Cô thoải mái cười nói "Cảm ơn lời chúc của tiền bối."

Thời Nghị thấy nụ cười như tia nắng của cô, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, chưa từng có cô gái nào khiến anh có cảm giác như vậy.

"Cô không cần gọi tôi là tiền bối, tuổi chúng ta cũng tương đương nhau, nếu không ngại, cô có thể gọi thẳng tên tôi." Hai tai Thời Nghị đỏ lên.

Giang Tinh Tinh đang muốn trả lời, nhưng ánh mắt lại nhìn xuyên qua anh ta, sau lưng anh ta là...

Tuyết bay là là, cuối ngời từ của con phố Thương Hải cổ xưa, Thương Giót mặc áo khoác màu đen, trên cổ choàng chiếc khăn quàng cổ màu xám, anh chống một chiếc ô đen, giống như mấy nhân vật được vẽ trong các bức họa dân quốc ngày xưa, cũng không biết đã đứng ở ngã tư bao lâu rồi...

Mắt Giang Tinh Tinh sáng lên, cô tạm biệt Thời Nghị đi tới chỗ Thương Giót.

Advertisement / Quảng cáo

"Sao anh lại tới đây."

"Tuyệt rồi, anh tới đón em."

Giang Tinh Tinh đau lòng, "Anh bận như vậy, không cần đến đây đâu."

Anh gỡ chiếc khăn quàng cổ của mình xuống, choàng lên cổ Giang Tinh Tinh, một vòng lại một vòng, cho đến khi cổ được vây kín, cái miệng nhỏ nhắn bị che lại, chỉ chừa lại một đôi mắt sáng ngời.

Tay anh cảm khăn quàng cổ, kéo cổ lại gần mình, cũng không e ngại có người đàn ông khác đứng gần đó, cúi đầu hôn cổ.

Môi cô hơi lạnh, anh dùng lưỡi làm ấm nó, nhắm nháp hồi lâu mới khiến đôi môi cô dần ấm lên.

Hai má Giang Tinh Tinh đỏ hồng, nhẹ nhàng đẩy anh, thấp giọng nói, "Được rồi."

Thương Giới xoa trán cô, cười nói: "Đi thôi, về nhà."

"Vâng." Giang Tinh Tinh tự giác nắm tay anh, quay đầu nói với Thời Nghi, "Tiền bối, tôi về trước đây."

Thời Nghi vội tay chào tạm biệt cô, trong ánh mắt không giấu nổi vẻ say mê, mà Thương Giới hơi ngẩng đầu nhìn anh ta, con người đại dâm dần thu lại, có chút ý uy hiếp và cảnh cáo.

Thời Nghi lập tức dúi mắt.

Cô gái dựa sát vào người đàn ông, bóng dáng hai người dần biến mất dưới lớp tuyết trắng đầu đường.

Giang Tinh Tinh vẫn luôn cần cù, đúng chuẩn hình tượng ba tốt, cho nên mọi người luôn coi cô là nữ cường nhân, giờ phút này khi ở cạnh người đàn ông của mình, cô mới có chút tinh tinh của một cô gái nhỏ.

Anh ta rất hâm mộ Thương Giới.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 24: Kín kẽ

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

"Thảo nào mà lại vui vẻ như thế, thì ra là tiểu anh hùng của chúng ta có người theo đuổi."

Thương Giới ngồi xếp bằng trên sofa nhà Giang Tinh Tinh, cảm diện thoại tìm tới từ liệu của Thời Nghi, bình thần làm bữa: "Thời Nghi, tốt nghiệp đại học điện ảnh, một đêm thành danh nhờ(Niên hoa đào ảnh), nhân cơ hội đó tiếp tục đóng vài bộ phim có danh tiếng tốt, danh tiếng và doanh thu phòng vé tăng cao, trở thành diễn viên nam trẻ tuổi ưu tú nhất năm này."

Giang Tinh Tinh ra khỏi phòng tắm, lau mái tóc đang ẩm ướt, cảm thấy không còn gì để nói.

Đầu ngón tay thon dài của Thương Giới lướt lướt điện thoại, con người có mấy phần ngay hiểm, kéo dài âm cuối: "Đúng là thanh niên ba tốt, là gun không nhỏ đâu, còn dám mơ ước người phụ nữ của anh."

"Anh đừng có nói bậy." Giang Tinh Tinh giải thích: "Em và anh ta chỉ có quan hệ hợp tác thôi, không hơn."

"Nhưng anh ta có tâm tư với em." Thương Giới lạnh lùng nói: "Anh không chịu nổi."

"Vậy anh muốn thế nào?"

"Thay nam số một, ngừng hoạt động mười năm, chờ anh ta hao hết thanh xuân, đến trung niên vẫn chẳng làm nên trò trống gì, quay đầu ngâm lại, rồi cuộc mình đã làm gì sai."

Cô đột nhiên nói gừn: "Anh có thể dùng võ cơ gây rối vậy không, một câu nói thuận miệng đã hủy diệt cả đời của người khác, vậy là thú vị lắm sao?"

Giang Tinh Tinh cũng từng trả giá nỗ lực cho giấc mơ, thế nên cô rất đồng cảm với những người như mình.

Khóe môi Thương Giới nhếch lên nụ cười lạnh: "Đương nhiên là thú vị, thứ duy nhất quyền lực mang cho anh, đó là có thể ngăn cấm người khác."

Giờ phút này, dường như Thương Giới đã biến thành người khác, đôi mắt hơi híp lại, nụ cười vô cùng lạnh lùng, sắc bén, cả gương mặt lạnh lẽo, nhìn chằm chằm con mồi của anh, một kích mắt mạng, không chút lưu tình.

Ngẩn cảm

Lúc nghe thấy hai chữ này, Giang Tinh Tinh mới nhận thức rõ rằng, giữa anh và cô còn bản không có gì gọi là bình đẳng, anh cung chiều cô, chỉ xem cô như là súng vật.

Advertisement / Quảng cáo

Cả châu chìm hồng.

Nụ cười là cô còn không hiểu, cho rằng mình không giống những nữ minh tinh dựa lưng kim chủ trong giới, thật ra bản chất cũng không có gì khác nhau.

Anh thích cô, cung chiều cô, tất cả những chuyện này đều lấy việc cô dụ ngoạn thuận phục làm tiền đề. Giang Tinh Tinh bị ai phát hiện, thế mà mình lại không có dũng khí xé rách lớp mặt nạ này.

Cô đã cam tâm làm một con thú nhỏ của anh.

"Em đi... làm cho anh chút đồ ăn khuya."

Giang Tinh Tinh đứng dậy đi vào phòng bếp, bật lửa, đổ dầu, cho thức ăn vào... Bận rộn rộn rộn, che dấu sự hỗn loạn trong lòng.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân chậm chậm, người đàn ông kia đứng cạnh cửa, im lặng nhìn bóng dáng hoảng loạn của cô.

"Giang Tinh Tinh." Anh trầm giọng gọi cô, đây là lần đầu tiên cô nghe anh gọi mình bằng tên đầy đủ.

"Anh ra ngoài chờ em đi, sắp xong rồi."

"Anh không đói." Anh nói: "Em ra đây, chúng ta nói chuyện một lát."

Bàn tay nắm cán chảo của Giang Tinh Tinh khựng lại, sau đó tiếp tục đảo com chiên trứng, cô không muốn mình đối mặt với anh, thậm chí cô còn không dám nhìn anh.

Đầu óc cô như com chiên trứng vàng nạm trong chảo, hỗn loạn lộn xộn, không thể nghĩ được gì.

Thương Giới thấy cô bất động, sai bước đi đến, ôm chặt cô từ phía sau.

Anh ôm chặt, khiến thân thể cô đột nhiên run rẩy.

Mà bàn tay áp áp của anh, vừa lúc đặt ở phía trước cô, anh ôm chặt cô, là tư thế không chế cực hạn nhất của đàn ông với phụ nữ.

Không dự dăng, nếu cô thì chỉ là sự chinh phục xuất phát từ bản năng của giống đực.

Tay anh hơi dè xuống, khóe môi cô không khồng chế được mà mấp máy, cơ thể bắt đầu run lên.

Người đàn ông kia cuồng loạn, mắt không chế hờn cô, dùng hết sức lực tạo nên từng vết dầu tấy trên phần cổ trắng mịn, tay ôm chặt cô, như muốn khám cô vào cơ thể anh mới dừng lại.

Đến giờ Giang Tinh Tinh mới hiểu được, cái gì gọi là "ngheến", không phải theo tần suất, mà là trạng thái.

Hiện tại anh đã gần như điên cuồng.

"Anh... Anh làm đau em, anh Thương." Giọng cô đứt quãng, phần cổ đã đầy dầu hờn, nhìn qua rất ghê người.

Thương Giới không để ý đến cảm xúc của cô, giống như cô chỉ là chiến lợi phẩm của anh.

Cuối cùng thì sau khi cảm nhận được sự kháng cự của cô, Thương Giới dần dừng lại nụ hôn điên cuồng, anh mở mắt nhìn cô, hai mắt cô nhắm nghiền, ấn đường nhàu lại, cả người rơi vào trạng thái căng cứng thống khổ.

Đây không phải điều anh muốn...

Đêm nay, tất cả đều mất không chế.

Cảm nhận được động tác dần nổi lòng của anh, Giang Tinh Tinh mở to mắt, trong không khí có mùi cháy, cô vội vàng xoay người, tắt bếp.

Thương Giới nghiêng người chăm một liều thuốc, sau đó dựa vào tường, nhìn cô rửa sạch chiếc nõ đã cháy đen.

Mặt không biểu tình.

Hít một hơi, anh đi đến bên cạnh cô, đặt liều thuốc bên môi cô.

"Há miệng." Anh ra lệnh với cô.

Giang Tinh Tinh cố chấp không mở miệng.

"Anh kêu em há miệng."

Cô nhìn anh, trong đôi mắt là sự bướng bỉnh.

Thương Giới đột nhiên nâng cằm cô lên, sau đó hôn cô, lúc này không hòa theo cũng không có những lời ngọt ngào, cô chỉ bất động để mặc anh cắn quét.

Thương Giới hôn một lúc lâu, không còn hứng thú. Anh buông cô ra, xoay người cảm áo khoác của mình, đẩy cửa rời đi.

"Đi đây."

Giang Tinh Tinh không giữ anh lại, dường như toàn bộ sức lực đã mất đi, cô ngồi xuống sở phà, ôm đầu gối mình. Sơn mới chưa kịp tẩy trang bị lem ra do nộ hôn vừa rồi, Giang Tinh Tinh lấy khăn giấy, chà lau khôe mới

Hai phút sau, cô nhận được điện thoại của Thương Giới.

“Muốn chia tay sao?”

Lúc này, người đưa ra mấy chữ này lại là anh.

“Có thể chứ?” Cô vô lực hỏi.

“Cả đời cũng không thể.” Anh nghiêm rắng nghiêm lại nói, sau đó liền cúp máy.

Giang Tinh Tinh...

...

Ngày hôm sau, Thời Nghi thấy được dấu hôn trên cổ Giang Tinh Tinh.

Cho dù cô đã dặm rất nhiều phấn, muốn che dấu, nhưng dấu vết ghê người như thế, thật sự quá mức rõ ràng.

Thời Nghi dời mắt đi, làm bộ không phát hiện gì, diễn chung với cô như bình thường.

Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh cố ý giữ khoảng cách với Thời Nghi, nếu không có việc thì cô gắng không tiếp xúc với anh ta quá nhiều.

Cô lo Thương Giới ghen tuông quá đi, bỏ phỉn đã gần đến giai đoạn kết thúc, nếu lúc này thay nam số một, tất cả công sức lúc trước sẽ thành nước chảy về biển đông.

May là chuyện này không xảy ra, ngày nào Giang Tinh Tinh cũng bận rộn với tiến trình quay phim, buổi tối gần như vừa ngà lưng đã ngủ, Thương Giới cũng không quấy rầy cô nữa.

Cuối cùng thì vẫn chán cô sao?

Người đàn ông như Thương Giới, phương thức mua vui có rất nhiều, đối với anh mà nói, cô chỉ là món đồ chơi nhất thời mới mẻ, sự mới mẻ qua đi, quan hệ giữa họ cũng kết thúc.

Giang Tinh Tinh cảm giác như trút được gánh nặng, nhưng đồng thời, cô cũng không quá đau lòng.

Cô thật lòng thích Thương Giới, cô lẽ là bị hormone phái nam trên người anh hấp dẫn, anh là người duy nhất có mùi vị đàn ông có tiếp xúc trong hai mươi ba năm qua, không có người phụ nữ nào có thể chống cự người đàn ông như vậy.

Chỉ là với thân phận dợ vị của anh, anh không phải là người mà cô có thể với tới.

Được một tác lực muốn thêm một chút, càng ngày càng muốn nhiều hơn, được cung chiều liền muốn được yêu. Thật không nên, sớm nên hiểu rõ tất cả, lui về rồi đi, đó mới là tư thái tiêu sái.

Bữa tiệc cuối năm của《 Bạch trụ chi thành 》, ai ai cũng rất hưng phấn kinh rượu chúc mừng, tràn ngập tiếng cười.

Đây là bộ phim chấn chỉnh đầu tiên Giang Tinh Tinh tham gia, còn là với thân phận nữ chính.

Đạo diễn Cố Diệp nói cô là một kho tàng ẩn giấu, cô có là may mắn của đoàn phim, bấy sự nỗ lực và thiên phú của cô, nhất định có thể nổi tiếng, không phải hôm nay thì là ngày mai, chắc chắn là có thể nổi tiếng.

Giang Tinh Tinh cảm tạ đạo diễn đã ưu ái mình, cũng đặc biệt cảm tạ vì cho cô cơ hội này.

Đạo diễn Cố Diệp cười nói, thật ra ban đầu ông không đồng ý, nếu không phải nhà đầu tư gầy áp lực, khả năng ông ấy sẽ không dùng cô, chuyện này ông ấy phải xin lỗi cô, suýt nữa đã vượt mặt một diễn viên tốt.

Nhà đầu tư gầy áp lực...

Giang Tinh Tinh lại nghĩ tới Thương Giới, người đàn ông đã hai tuần không liên lạc với cô.

Trong lòng cô rầu rĩ, vô thức uống nhiều, Thời Nghi vẫn luôn ngồi cạnh cô, tận lực gánh vác giúp cô, mọi người còn nói đùa: “Thời Nghi, quan tâm người ta như thế, không phải là muốn phỉn già tình thật với Bạch Khanh Khanh chứ?”

Thời Nghi cười nhẹ: “Mọi người đừng đùa nữa, thành scandal thì lại phiền toái.”

Nhưng mà ai ai cũng nhìn ra được, lúc anh ta nhìn Giang Tinh Tinh, ánh mắt đầy dằng, sự ái mộ cần bản không thể che dấu được.

Mọi người cười mà không nói, không vạch trần hai vị hậu bối trẻ tuổi, nếu hai người vì bộ phim này, thật sự có thể thành đôi, vậy cũng là một chuyện tốt.

Giang Tinh Tinh uống nhiều, Thời Nghi xưng phong nhận việc muốn đưa cô về nhà.

Giang Tinh Tinh mơ mơ màng màng, trong miệng cứ nhắc mãi mấy lời mơ hồ, là gì thì Thời Nghi không hiểu, chỉ đỡ tay cô, mang cô vào thang máy.

Nhưng cửa thang máy vừa mở ra, nhìn thấy người đàn ông đang đi tới, Thời Nghi ngay ngẩn cả người.

Người đàn ông đó mặc tây trang màu đen, thân hình cao lớn, dưới ánh đèn trông còn cao to hơn.

Bên cạnh anh có vài người đàn ông cũng tây trang giấy da, là khách hàng của anh.

Thương Giới thấy người Thời Nghi đang đỡ là Giang Tinh Tinh, khỏe mặt giật gấu, đôi mắt sâu đen kết một tầng băng sương.

Giang Tinh Tinh không ý thức được, cũng không chú ý người đàn ông đối diện đang nhìn mình chăm chăm.

Đi nhiên Thời Nghi biết người đàn ông này là ai, nhưng bản năng kiêng gao của đàn ông khiến trong lòng anh ta dâng lên dưng khí, xem như không thấy Thương Giới, đỡ Giang Tinh Tinh ra khỏi thang máy, đi ngang qua anh.

“Tổng giám đốc Thương, ngài vào trước đi.” Người đàn ông mặc tây trang bên cạnh cung kính chờ Thương Giới.

Thương Giới đứng lại hai giây, bước vào thang máy.

Một tiếng “ding” vang lên, cửa thang máy từ từ đóng lại, nháy mắt cuối cùng khi cửa hoàn toàn khép lại, Giang Tinh Tinh đột nhiên quay đầu.

“Anh... Anh Thương...” Miệng cô nói ba chữ, mơ hồ không rõ.

Khẽ hở cuối cùng giữa thang máy đột nhiên có một bàn tay thò ra, vị thế cửa đã sắp đóng lại, cuối cùng lại mở ra. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thương Giới sai bước đi ra, lập tức đuổi theo Giang Tinh Tinh.

“Tinh Tinh” Anh dừng lại cách cô vài bước, dịu dàng gọi: “Em say rồi, anh mang em về nhà.”

Dịu dàng xưa nay chưa từng có, cũng là sự khuất phục... xưa nay chưa từng có.

Giang Tinh Tinh thấy rõ gương mặt khôi ngô và đôi mắt đầy dằng của Thương Giới đang nhìn mình, cô cố gắng tránh khỏi Thời Nghi, nghiêng ngà lao vào phía cửa chờ Thương Giới: “Anh Thương...”

Trong lúc ý thức cô mơ màng vì men say, anh vẫn là người bạn trai duy nhất cô chính thức kết giao hơn hai mươi năm qua, là người mà cô thật lòng thích.

Thương Giới giăng tay, chờ cô nhào vào ngực mình, ôm chặt lấy cô.

Giang Tinh Tinh nhón chân, mơ màng chạm vào đầu anh, tay kéo đầu anh xuống, ngẩng đầu hôn anh.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh.

Thương Giới nhắm mắt lại, cảm thụ nụ hôn non nớt của cô, cô vụng về hé miệng, đầu lưỡi áp áp mềm mại chạm vào răng anh, nhẹ nhàng tách ra, Thương Giới bị cô công phá dễ như trở bàn tay, mơ màng nghiêng đón cô.

Giữa môi răng hôn lộn cộn có mùi thơm ngọt ngào của rượu, khiến trái tim anh loạn nhịp.

“Anh Thương...” Cô nũng nịu gọi anh, còn có chút nghẹn ngào, nhất nhất sự sệt: “Anh không cần em sao?”

“Nghĩ tới, nhưng không nỡ.” Thương Giới vừa tí mí hôn môi cô, vừa trấn an: “Em là cô gái của anh, mãi mãi là như thế.”

Thương Giới trực tiếp ôm cô lên, cô cũng vô cùng ấn ý dùng chân ôm eo anh, không muốn xa rời mà ôm lấy cổ anh.

“Anh không tới tìm em, em còn trông anh không cần em nữa.” Giọng cô còn biểu hiện chút thái độ như một cô gái nhỏ, mang theo vài phần lăm lăm.

“Anh còn chưa hết giận.” Thương Giới dịu dàng nói: “Sợ lại không không chế được chính mình, làm ra chuyện gì tổn thương đến em, sau đêm đó, anh rất hối hận, nhưng không buông được mặt mũi, trước nay anh chưa bao giờ nhượng bộ phụ nữ.”

Advertisement / Quảng cáo

Gương anh như có ma lực, vài câu nói chậm rãi có thể vượt phẳng tất cả vết thương.

“Vậy giờ anh hết giận chưa?” Giang Tinh Tinh hỏi anh.

“Gặp em, không giận nổi nữa, anh phải tự kiểm điểm lại, vì sao tính tình lại kém như vậy.”

Giang Tinh Tinh gác cằm trên vai anh, rầu rĩ nói: “Anh biết thì tốt, sau này đừng thô lỗ với em như thế, em... em cũng sẽ đau lòng.”

“Ừ, là anh không tốt, anh là thằng khốn.”

Dáng vẻ không muốn xa rời của cô như mèo con, đến cọ chân bạn, sau đó lại ghé vào chân bạn ngủ.

Dù là người đàn ông có ý chí sắt đá cũng hoàn toàn không thể nào chống cự sự dịu dàng như thế.

“Sao lại uống nhiều thế này.” Thương Giới dùng ống tay lau mặt cô, kết quả ống tay áo lại dính đầy phấn trắng, chắc áo khoác khoảng mấy trăm nghìn bị huỷ hoại, nhưng anh không hề để ý, dùng ống tay áo lau nước mắt trên mặt cô.

“Bởi vì em đau lòng.” Giang Tinh Tinh thành thật nói.

Thương Giới đỏ cổ như đỏ trẻ con, hỏi: "Giờ còn đau lòng không?"

Giang Tinh Tinh lên tục tức dẫu: "Có anh ở đây, em không đau lòng nữa."

"Cùng anh về nhà, được không?"

Giang Tinh Tinh ghé vào vai anh, ậm ừ một tiếng.

Thương Giới quay đầu nói với khách hàng: "Xin lỗi, bạn gái tôi uống nhiều quá."

Đám khách hàng tròn mắt há hốc mồm, nhìn Thương Giới vốn lạnh lùng thận trọng lại dẫu dang với một cô gái, đây là chuyện trước đây chưa từng xảy ra!

Không chỉ khách hàng hợp tác, ngay cả Thôi Nghi cũng choáng váng.

Chỉ cần nhìn cái ôm cứu biệt nhứt tình kia, Thôi Nghi đã thấy rõ ràng, quan hệ kín kẽ thân mật giữa hai người họ, kẻ thứ ba không cách nào chen chân vào.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chang)Net**.

Chương 25: Sao có thể?

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Một đêm đó, Giang Tinh Tinh mơ mơ màng màng, trong mơ làm rất nhiều chuyện, đầu óc lộn xộn hỗn loạn.

Giấc mơ kia cũng không yên ổn, người trong mơ là Thương Giới, mà cô cũng anh làm rất nhiều chuyện xấu hổ.

Sau khi tỉnh giấc, Giang Tinh Tinh phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường lớn màu xanh, căn phòng toàn màu trắng, vô cùng rộng lớn, bên cạnh là phòng tắm lắp cửa kính trong suốt, lớp kính bị hơi nước mờ che phủ, chỉ thấy loáng thoáng bóng dáng người đàn ông kia đang tắm rửa.

Cửa sổ lớn sát đất, một bên cửa sổ mở ra, có làn gió bay vào, rèm trắng đung đưa.

Lúc này, cửa phòng tắm mở ra, người đàn ông trần truồng như nhện đi ra ngoài.

Giang Tinh Tinh nhanh chóng phản ứng, nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Cô cảm nhận được tiếng bước chân anh tới gần rất rõ ràng, dừng lại trước giường của cô, sau đó đi tới ban công.

"Xoạt", tấm rèm bị anh kéo ra, ánh mặt trời chiếu rọi cả căn phòng, cô nhắm chặt mắt, đôi mắt bị ánh sáng chiếu vào.

Cô không kịp thích ứng với ánh sáng mặt trời, không khỏi nhủ vậy.

Lúc sau liền nghe thấy tiếng bật khóa kêu "tách", Giang Tinh Tinh đánh phà mở mắt.

Anh đứng bên cửa sổ, cả người đứng thẳng, nửa thân trên là đường cong rắn chắc, ánh sáng chiếu vào khiến toàn thân anh càng thêm trắng, cũng khiến nửa khuôn mặt anh chìm trong bóng tối, góc cạnh sắc nét, đôi mắt bị ánh sáng chiếu vào càng thêm thâm sâu.

Trên ngón tay với khớp xương rõ ràng là điều thuốc là, trông rất lưu manh vô lại, Giang Tinh Tinh mỉm cười.

Giờ phút này, Giang Tinh Tinh cảm giác mình vẫn còn đang ở trong mơ.

Advertisement / Quảng cáo

Anh thật mê người.

Thậm chí cô có phần ngược ngược khi nhìn anh.

Thương Giới vừa cầm điều thuốc, vừa thông thả đi tới bên giường, cúi người, nhai khỏi vào đôi môi có phần khô rạo của cô.

"Hít một điều, sẽ thanh tinh hơn."

Giang Tinh Tinh nghe lời, hít một ngụm, quả nhiên là bị sặc khói, ho khan.

Bởi vì cần quy(Bạch trú chi thành), cô phải tập hít thuốc, nhưng ngày thường tuyệt đối không chạm vào thứ này.

Thương Giới là một kẻ nghiện thuốc, mà cô thích nhất là mùi thuốc lá trên người anh.

Giờ phút này, Thương Giới ngấm khuôn mặt đỏ bừng của cô, khỏe miệng nở nụ cười, đập tàn thuốc, nâng cằm cô lên hôn.

Mới sáng sớm đã được hôn, cô ngoan ngoãn đáp lại, càng khiến anh khó có thể rời ra.

Giang Tinh Tinh ngấy ngốc đáp lại anh, mang theo chút ngược ngược.

Thương Giới hôn thêm một lúc rồi mới thôi, dẫu dẫu nói: "Vẫn còn sớm, ngủ tiếp đi, anh đi làm."

Giang Tinh Tinh nhìn toàn thân mình đang không mặc gì dưới lớp chăn, vội vàng hỏi: "Tôi qua... chúng ta có làm gì không?"

Cái gì cô cũng không nhớ rõ.

Thương Giới nhanh chóng mặc quần áo vào, quay đầu lại, khỏe miệng nở nụ cười cần rồi..

"Có."

Khuôn mặt trắng trẻo của Giang Tinh Tinh nhủi mắt trở nên đỏ bừng, cô mắt tự nhiên dôi mắt đi, không dám đối diện với đôi mắt sáng quắc của anh.

"Sao em không cảm giác được chút gì?"

Đau đớn, vui sướng, cô không hề cảm thấy gì, cũng thật đáng tiếc.

Thấy trên mặt cô còn có chút thất vọng, Thương Giới vội day trán cô, nói "Ngốc quá, lừa em thôi."

Giang Tinh Tinh mở mắt ngẩng đầu, "Gi cơ?"

"Tôi qua em say như vậy, lại nôn rất nhiều, ảm ì không yên, ông đây phải thay quần áo, tắm cho em. Lúc lên giường đã sức cùng lực kiệt, không còn sức để "làm" em nữa."

Thương Giới khoa trương khiến cho Giang Tinh Tinh càng thêm ngược ngược không thôi, "Đầu tôi mướt như vậy."

"Nếu anh để em, liệu giờ em còn có thể ăn ngon đấy, cùng anh nói chuyện phiếm không?" Anh vỗ nhẹ má cô, "Bà ngày không xuống được giường, giống như người tàn phế, có muốn thử không?"

Giang Tinh Tinh rừng rậm, đẩy mặt anh ra, "Toàn nói lời vô nghĩa, không phải anh cần đi làm à, sao giờ vẫn chưa chuẩn bị?"

Thương Giới cười nhẹ, xoay người tới phòng quần áo, lấy một chiếc caravat tối màu, đứng trước gương soi, quay đầu hỏi Giang Tinh Tinh, "Có muốn làm không?"

"Anh chờ chút."

Giang Tinh Tinh tùy tiện quần chiếc chân lên người, sau đó đi tới chỗ Thương Giới, lấy chiếc caravat trên tay anh, kéo chân, vòng qua cổ anh.

Trên người anh tỏa ra mùi thuốc lá hương bạc hà, Giang Tinh Tinh rất thích mùi hương nam tính này.

Phụ nữ luôn nhạy cảm với mùi hương tự nhiên, nếu như trong thế giới động vật, con cái dựa vào mùi để chọn con dục, vậy thì Thương Giới là người có mùi hương mê người nhất.

Thương Giới cúi mặt, lễ độ nhìn cô gái phía trước. Anh mặt trời chiếu xuống khiến làn da của cô trắng mịn, một chút kích thích cũng đủ khiến làn da cô đỏ ửng, cho nên ngày ấy anh lưu lại một đồng đầu hôn, mới lại cô vô cùng thể thâm.

Mà qua thời gian, đầu hôn cũng nhụt đi rất nhiều.

Thương Giới không kìm lòng được, cúi đầu muốn làm chuyện xấu, nhưng lại làm phiền đến Giang Tinh Tinh đang thắt caravat cho anh, cô chỉnh cổ anh, "Đừng yên đi."

Vì vậy anh ngay ngắn đứng yên, nghe theo lời cô.

Giang Tinh Tinh thắt caravat cho anh xong, lấy tay trang mới tinh mà người giúp việc đã chuẩn bị từ trước, giúp anh mặc vào, nhìn thấy người đàn ông đã mặc xong táy trang, cô không khỏi cười nói "Càng ngày anh càng thích nghi với cuộc sống bầy giờ."

Anh nhéo má cô, "Tất cả là vì ai?"

Giang Tinh Tinh ngăn người... ừ nào là vì cô?

"Thích chính là thích, không có phức tạp như thế." Thương Giới đi tới cửa, quay đầu nói "Anh đồng ý biến thành loại người mà anh ghét nhất, sống cuộc sống mà mình không thích, khắc chế tính tình của bản thân, cho nên nếu em còn suy nghĩ lung tung, hiểu lầm anh, anh sẽ tức giận."

"Ờ...."

Hóa ra anh hiểu được suy nghĩ của cô, nhưng anh chưa bao giờ biện giải cho chính bản thân mình, hai tuần nay anh không hề tới tìm cô, hiện tại lại dùng hành động thực tế để chỉ cho cô, hóa ra không phải như những gì cô nghĩ.

Cái gì mà cả chịu chìm lòng, thích chính là thích, đó là chuyện vô cùng đơn giản, không hề liên quan tới tài phú, địa vị và quyền thế.

Đúng vậy, anh là người trên cao, có trong tay quyền lực của kẻ tư bản, nhưng lúc Giang Tinh Tinh thích anh, anh chỉ có hai bàn tay trắng, mà ngược lại, cô chính là cô, mặc kệ cô có ra sao, anh vẫn thích cô, chỉ cần vậy là đủ.

Đột nhiên Giang Tinh Tinh cảm thấy mình hiểu mọi thứ hơn rất nhiều, cô đứng bên cửa sổ, nhìn chiếc xe có rèm che chờ Thương Giới rời đi, biến mất giữa những tia nắng ban mai.
Advertisement / Quảng cáo

Rất nhanh, cô giúp việc đã mang quần áo tới, cung kính đặt trên giá treo.

Giang Tinh Tinh hỏi "Đêm qua sao tôi về được?"

Cô giúp việc thấy Giang Tinh Tinh cũng không kém mình bao nhiêu tuổi, cảm thấy rất quen thuộc, cười nói "Là thiếu gia bé cô về, cô còn nòn ra người ngái ấy, vậy mà người ấy không hề ghét bỏ, đỡ cô vào nhà vệ sinh tắm rửa sạch sẽ, từ trước tới giờ tôi chưa thấy người ấy đối xử với ai cẩn thận như vậy."

"Là anh ấy giúp tôi tắm rửa?"

Hai má cô giúp việc hơi phồng hồng, gật đầu, "Thiếu gia không cho chúng tôi chạm vào cô, người ấy muốn tự làm, cô yên tâm, chúng tôi không thấy gì hết."

Giang Tinh Tinh...

Cô yên tâm, không phải lo lắng, cái gì không nên xem đều đã xem, đều để người đàn ông kia nhìn thấy hết.

Cô giúp việc giúp Giang Tinh Tinh rửa mặt chải đầu, khéo léo búi tóc cho cô.

"Thiếu gia rất thích cô, tôi chưa bao giờ thấy người ấy để ý đến ai như vậy đâu."

Giang Tinh Tinh có phần tò mò, hỏi "Trước kia anh ấy không mang cô gái nào về nhà sao?"

"Cố Giang, không phải tôi nói tốt cho thiếu gia của tôi, tòa nhà này, sau khi thiếu gia vào ở, cô chính là người phụ nữ duy nhất được ở qua đêm, ngay cả Mai phu nhân cũng chưa từng ngủ qua đêm ở đây, chỉ có nữ chủ nhân mới có thể."

Giang Tinh Tinh cũng không nghĩ rằng mình sẽ trở thành Thương phu nhân, đến tốt cùng tương lai sẽ như thế nào, bản thân Thương Giới còn chưa biết, sao cô có thể biết?

Cô giúp việc cẩn thận đánh giẻ vệ ngoài của Giang Tinh Tinh, cô gái này cũng không phải dạng mỹ nhân đẹp tới mức khiến người ta đũa mù, ở trên trán, dưới lớp phấn còn có vết sẹo dài, tương đương với việc mặt cô khuyết điểm. Nhưng điều đặc biệt là càng nhìn kĩ khuôn mặt của cô, một cái nhún mày, một nụ cười cũng vô cùng sinh động, mới một biểu tình cũng có thể gọi lên cảm xúc.

Mà cảm xúc này, khiến cho người ta hoàn toàn u mê.

Cô ấy bắt đầu hiểu vì sao thiếu gia say mê Giang Tinh Tinh, cô thắng ở khí chất, là người phụ nữ có hương vị.

Dương nhiên Giang Tinh Tinh không biết cô giúp việc đang thương thức mình, cô chỉ chuẩn bị đơn giản một chút rồi rời khỏi biệt thự.

Mấy ngày nay Minh Cảnh luôn phân rạn với cô, nói Văn Dương không quan tâm tới việc dựng kịch, vở kịch (Năng tiên cá) sắp được công chiếu, nhưng Văn Dương không trong trạng thái, thậm chí ngay cả lời thoại cũng không nhớ rõ, vậy thì diễn như thế nào, nếu lên diễn, danh tiếng của đoàn kịch Huỳnh Châm sẽ bị phá hủy.

Hôm nay Văn Dương gọi điện cho Giang Tinh Tinh, nói muốn gặp mặt, cô chuyển muốn nói, vừa lúc Giang Tinh Tinh cũng muốn gặp anh ta để nói chuyện về đoàn kịch, vậy nên hẹn giờ sẽ tới.

...

Hai người hẹn gặp mặt ở một quán cà phê tại ngã rẽ của phố Bắc.

Ánh sáng ấm áp chiếu vào, cô thấy Văn Dương ngồi ở phía ngoài ban công quán cà phê, đang lười biếng phơi nắng. Lúc Giang Tinh Tinh tới, anh ta đang nhìn cô...

"Tinh Tinh, em... Hôm nay em thật xinh đẹp, rất khác so với trước kia."

Cô giúp việc búi cho cô một kiểu tóc đẹp mắt, giống như phu nhân nhà giàu, Giang Tinh Tinh cũng không để ý rằng mình đang mặc một chiếc váy đắt tiền trên người, cho nên chỉ có Văn Dương mới chú ý đến sự thay đổi của cô.

Nếu là trước kia, một ánh mắt anh ta cũng không liếc nhìn cô.

"Anh Văn Dương, hôm nay anh tìm em là có chuyện gì vậy?"

Văn Dương xoa tay, tay giong điệu thương lương, nói "Tinh Tinh, em xem, hiện tại em ở bên cạnh tổng giám đốc tập đoàn Thương thị, lại được diễn vai lớn như vậy, tương lai muốn gì cũng có, trở thành ngôi sao lớn."

Giang Tinh Tinh nói "Anh cũng biết là nhiều nam em em cũng phải lần lộn rất nhiều mới có thể được như này, dù sao để có thể đóng phim, em sẽ luôn cố gắng diễn tốt nhất."

"Em thì chắc chắn là không có vấn đề gì." Giọng Văn Dương chắc chắn, "Thương Giới là ai, cả một nửa giới giải trí là do anh ta đầu tư, anh ta cung cấp em, tương lai em có thể trở nên nổi tiếng, nâng đỡ một diễn viên như em cũng chỉ là chuyện còn con."

Giang Tinh Tinh nhún mày, lời nói này của Văn Dương khiến cô cảm thấy chán ghét, cảm thấy bị xúc phạm, rất không thoải mái.

Cô chỉ xin Thương Giới cho mình cơ hội, có thể nắm chắc hay không là tùy thuộc vào cô, muốn nổi tiếng, cô phải cố gắng rất nhiều, nhưng qua lời Văn Dương nói, cứ như cô dựa vào Thương Giới để treo cao.

"Anh Văn Dương, hôm nay anh tìm em có chuyện gì không?" Thái độ của Giang Tinh Tinh trở nên lạnh nhạt.

Văn Dương ngừng ngừng cười, khó khăn mở miệng, "Là như thế này, Tinh Tinh, em xem chúng ta đã ở đoàn kịch nhiều năm như vậy, cũng coi như là một nửa thanh mai trúc mã, trước kia... Anh đối xử với em cũng không tệ, em còn nhớ không, lúc học đại học, anh còn đưa bữa sáng cho em mỗi ngày."

Dương nhiên Giang Tinh Tinh nhớ rõ, trước kia anh ta từng đưa bữa sáng cho không ít nữ sinh, rất "Vinh hạnh", Giang Tinh Tinh cũng là một trong số đó, sau này Văn Dương có nhiều mục tiêu hấp dẫn hơn, anh ta liền vứt cô sang một bên, mất công cô còn từng vì chuyện này mà cảm động.

Hiện tại nghĩ lại cũng thật ghê tởm.

Cho nên mới sáng sớm, hẳn là Văn Dương có tình tới để gọi lại cảm giác ghê tởm trong cô.

"Có việc gì thì anh cứ nói thẳng." Giang Tinh Tinh cũng không muốn lòng vòng với anh ta nữa, trực tiếp nói.

"Đạo diễn Lưu Sơn đang tìm kiếm diễn viên cho vai nam số một, anh... anh hy vọng em có thể nói với Thương tổng, cho anh vai nam số một, đối với anh ta đó chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, chỉ cần một câu nói của anh ta, đối với anh chính là cơ hội vô cùng quý giá."

Cuối cùng Giang Tinh Tinh cũng hiểu được, biết cô và Thương Giới đang hẹn hò, vậy nên anh ta mới tìm tới cô xin hỗ trợ.

Đạo diễn Lưu Sơn là đạo diễn nổi tiếng trong nước, tuyển chọn vô cùng cẩn thận, người hợp tác với ông ấy đều là nam diễn viên cấp bậc ảnh đế, sao có thể tùy tiện nói là có được vai nam số một.

"Anh có đi thử vai không?" Giang Tinh Tinh hỏi.

"Có, thời gian qua anh vẫn luôn chuẩn bị cho buổi thử vai."

"Có đạt không?"

Advertisement / Quảng cáo

Văn Dương xấu hổ cười, "Nếu đạt, sao anh còn tìm em xin hỗ trợ. Tinh Tinh, anh vẫn luôn chăm sóc em như em gái. Em nhất định phải giúp anh, nói với Thương tổng, chỉ cần em mở miệng, chắc chắn anh ta sẽ giúp em"

"Em nghe Minh Cảnh nói, dạo này anh không tới mấy buổi tập kịch."

"Anh không...Anh vẫn luôn chuẩn bị cho buổi thử vai cho nam số một của đạo diễn Lưu Sơn, không có thời gian tập kịch."

Sắc mặt Giang Tinh Tinh lạnh lẽo, "Nếu đã được chọn làm vai nam chính của vở kịch, vậy thì đừng có ba ngày là hai ngày ra ngoài, ngày công chiếu cũng sắp tới rồi, lỡ xảy ra sai sót thì sao?"

Đến kịch không giống đóng phim, không có vô số lần NG, diễn kịch chỉ có một lần duy nhất trên sân khấu, nếu không diễn tốt, vậy thì vở kịch sẽ bị hủy.

Văn Dương giọng gao nói "Không phải anh có ý gì chứ, em nghĩ loại kịch này được mấy người tới xem, cho dù có, cũng lắm cũng chỉ vài chục người, sao có thể kiểm tiền, sao có thể có tương lai?"

"Nếu anh đã đồng ý thì anh phải làm tốt nhất, chẳng lẽ anh đã quên lúc bà Giang gao đoàn kịch cho chúng ta đã nói, chỉ cần anh là diễn viên, mặc kệ có người xem hay không, anh phải làm tròn bổn phận của mình..."

"Em đứng lên mặt dạy đời anh." Văn Dương cắt ngang lời Giang Tinh Tinh, "Loại khuyên nhủ này đã sớm không còn hữu dụng trong xã hội hiện đại, làm diễn viên kịch sẽ không có đường ra, anh muốn nổi tiếng, trở thành ngôi sao ai ai cũng biết, có gì không đúng chứ?"

"Vậy anh làm đi." Giang Tinh Tinh trở nên xúc động, "Dựa vào tài năng của mình mà đi thử vai, có thể diễn thì diễn, không được chọn thì cũng đừng trách ai"

Văn Dương đặt mành ly cà phê xuống bàn, "Giờ thì tôi hiểu rồi, cô chính là con sói mặt trắng trong ân oán nghĩa, trước kia tôi thương cô không có người thân, vẫn luôn quan tâm chăm sóc cô, không ngờ giờ tôi bảo cô giúp cô, cô không chỉ từ chối, mà còn xúc phạm tôi, khinh thường bạn bè cũ đang gặp hoàn nạn phải không?"

Nếu đã xé rách da mặt, Giang Tinh Tinh cũng dứt khoát nói "Anh thương tôi không có người thân, quan tâm chăm sóc tôi, liệu có thật lòng không?"

Ánh mắt Văn Dương hơi khựng lại, nhưng không hề lo lắng, nói: "Dương nhiên là thật."

"Anh đúng là người tốt." Giang Tinh Tinh cười lạnh, nói: "Anh coi tôi như lớp xe dự phòng, cảm thấy tôi không xinh đẹp, nhưng tính tình tốt, có thể trở thành cô bạn gái ngoan ngoãn dễ sai bảo. Nhưng sau này anh bị những nữ sinh khác hấp dẫn, vứt tôi sang một bên, anh thực sự nghĩ tôi không nhìn ra sao?"

Văn Dương bị nói trúng tim đen, sắc mặt biến đổi, "Cô... có nói bậy, tôi không phải loại người như thế."

Giang Tinh Tinh xoay người rời đi, "Anh có phải loại người như thế hay không, không liên quan tới tôi, lúc ở đoàn kịch, tôi kính trọng anh vì anh là một diễn viên tốt, vậy nên vẫn gọi anh là anh Văn Dương, hiện tại xem ra cũng không quan trọng nữa. Anh muốn Thương Giới giúp anh, vậy tự đi mà tìm anh ấy. Nói chuyện với tôi, không chừng tôi nóng máu lên, nghĩ đến quá khứ anh chỉ coi tôi là lớp xe dự phòng, nói ra lời nói khó nghe, trực tiếp đóng băng sự nghiệp của anh, anh có muốn thử không?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#)

Chương 26: Nhúng chàm

Edit: Nhuỵc Vỵ

Beta: Quanh

Đã nhiều ngày, Văn Dương cứ gọi cho Giang Tinh Tinh, không ngừng xin lỗi cô, nói những lời vô liêm sỉ lúc đó đều là nghĩ một đằng nói một nẻo, không phải là ý của anh ta, hy vọng cô đại nhân không chấp tiểu nhân, đừng so đo với anh ta, niệm tình cảm quá khứ, có thể ra tay giúp anh ta.

Giang Tinh Tinh lại thêm chương mới Văn Dương.

Mình Cần chờ tực, anh ta đã sớm không muốn đóng kịch, chỉ là điều kiện về ngoài để bước vào showbiz không quá lạ quan, không làm nổi nam số một, lại không chịu khổ được, không muốn làm diễn viên quần chúng, cho nên cứ kéo dài đến hiện tại.

Mẫu chốt là anh ta không muốn đóng kịch, không thành vấn đề, đoàn kịch cũng không giữ anh ta lại, nhưng anh đã đồng ý sẽ diễn với(Nàng tiên cá), đến lúc gần diễn thì lại thay đổi, không tới tập luyện, đã sắp diễn rồi, về trên mạng cũng đã bán, anh ta đóng vai hoàng tử mà vắng mặt, phải đi đâu mà tìm nam diễn viên thích hợp để thay anh ta đây.

Chuyện này làm người ta rất đau đầu.

Cho nên Giang Tinh Tinh quyết tâm, tuyệt đối sẽ không giúp anh ta, dứt khoát chặn WeChat.

Dẫn dắt, Văn Dương không tìm Giang Tinh Tinh nữa.

Biết cô là tường đồng vách sắt không công phá được, anh ta dứt khoát dồn công ty tập đoàn Thương thị

Tổng công ty ở trung tâm khu tài chính, giữa kiến trúc hiện đại sừng sững cao vút, có một tòa nhà màu xám với mặt tiền rất nhiều kính, nhìn từ dưới như sắp chọc trời, trở thành một ký hiệu kiến trúc của khu tài chính.

Văn Dương đến khu vực trung tâm, người qua đường đều là thành phần trí thức, áo vest công sở, cảnh tượng bận rộn, trong tay hoặc là cầm cặp công văn, hoặc là cầm điện thoại gọi điện, chỉ cần nháy mắt đã có thể khiến người ta cảm nhận được tiết tấu sinh hoạt bận rộn của thành thị.

Mà Văn Dương mặc đồ thể thao màu đen, đứng trước tòa nhà thương nghiệp, lên lầu thăm dò bên trong, tựa như một người ngoài không hợp, hoàn toàn không hòa nhập với xung quanh.

“Anh tìm ai?” Người bảo vệ đi ra hỏi.
Advertisement / Quảng cáo

“À, tôi tìm... Tôi tìm ông chủ của mấy người, Thương Giới.” Văn Dương sửa cổ áo mình, muốn mình trông có tinh thần hơn một chút: “Xin hỏi anh ấy có ở đây không?”

Người bảo vệ nghi hoặc đánh giá anh: “Có thì có, nhưng mà... tổng giám đốc Thương không phải là người ai muốn gặp cũng có thể tùy tiện gặp, anh có hẹn trước không?”

“Tôi quen anh ấy, không cần hẹn trước, anh nói với anh ấy tên của tôi, anh ấy sẽ biết.”

“Được rồi, mau đi đi, tổng giám đốc Thương đang bận, không có thời gian đâu mà gặp anh.”

“Tôi quen anh ấy thật mà, thật đó.”

Người bảo vệ nhìn Văn Dương như nhìn thẳng hể: “Anh quen anh ấy, tôi cũng quen anh ấy đấy, chỉ là anh ấy không quen tôi.”

“Vậy giờ tôi đi hẹn trước, được không?”

Người bảo vệ thấy anh ta dấy dưng, đành phải đưa anh ta đi đến bàn đăng ký hẹn trước.

Đúng lúc này, Thương Giới cùng vài đồng nghiệp tiến vào cửa chính, Văn Dương vừa nhìn thấy anh thì vội hô to: “Thương Giới? Thương Giới? Là tôi!”

Mấy cô gái lễ tân và bảo vệ đều ngẩng ngẩng, vội ngăn cản: “Anh không thể cao giọng ồn ào như thế.”

“Tôi quen ông chủ của mấy người, anh ấy là bạn tôi, rất thân với tôi!”

Lời vừa nói ra, vài lễ tân không dám mở miệng, nếu mà anh ta thật sự quen biết với tổng giám đốc Thương thì không nên ngăn lại.

Thương Giới nghe thấy động tĩnh, nhẹ nhàng băng qua lễ tân nhìn Văn Dương một cái, không để ý đến anh ta, thông dong nói: “Không quen, đuổi ra đi.”

Lập tức có bảo vệ đi lên, ép Văn Dương ra ngoài.

“Này, Thương Giới, là tôi đây, tôi là Văn Dương! Anh quên rồi hả?” Văn Dương vội hô to: “Tôi là bạn Giang Tinh Tinh! Giang Tinh Tinh, người phụ nữ của anh!”

Thương Giới chợt quay đầu lại, trong mắt bắn ra mũi nhọn lạnh lẽo.

Văn Dương không khỏi rùng mình, người đàn ông này quá chén ép người khác, anh ta không chống đỡ được.

Trong phút chốc, đôi mắt Thương Giới buông lỏng, đột nhiên cười lạnh một tiếng, làm như băng tinh: “Ồ, nhớ rồi.”

Văn Dương thờ phào nhẹ nhõm một hơi, tiểu nhân đắc chí, hét lên với bảo vệ xung quanh: “Thấy chưa, tôi đã nói rồi mà.”

Thương Giới quay đầu nói với trợ lý Lâm Xuyên: “Đẫn anh ta đến phòng tiếp khách.”

Lâm Xuyên là người khôn khéo, lúc mắt một cái đã hiểu ý Thương Giới, vì thế anh ấy đến trước mặt Văn Dương, miễn cưỡng nói: “Mời anh theo tôi.”

Đến thang máy, Thương Giới cùng vài đồng nghiệp vào thang máy trước, Văn Dương đang muốn bước vào, Lâm Xuyên vội ngăn cản: “Anh Văn, anh đợi lượt tiếp theo.”

Văn Dương nhún vai, cũng không để ý mấy tiêu tiết này, hôm nay anh ta tới để xin người ta hỗ trợ, đương nhiên là phải có đáng và nhún nhường.

Vài phút sau, Lâm Xuyên mang Văn Dương đến phòng tiếp khách, phòng tiếp khách rất rộng rãi, nhưng trống không, ngay cả một cái ghế cũng không có.

“Anh ở đây chờ một lát, ngài Thương làm xong sẽ tự tới gặp anh.”

“Được rồi, cảm ơn anh.”

Văn Dương lấy gương mặt tươi cười để đối đãi, lại chỉ đợi được sự lạnh lùng của Lâm Xuyên.

Nhưng Văn Dương cũng không để ý, giờ anh ta sẽ chịu đựng tất cả, chỉ cần có thể có được chỗ tốt.

Phòng tiếp khách rất lớn, cửa sổ mở rộng, gió lạnh của trời đông giá rét vù vù thổi vào, thì thoảng còn có tuyết, dường như mấy sợi sương cũng không có tác dụng gì.

Văn Dương chỉ chờ nửa giờ đã cảm thấy tay chân lạnh băng, anh ta muốn ra ngoài một chút, nhưng lo Thương Giới sẽ đến bất cứ lúc nào, chỉ có thể cẳng da đầu đứng chờ ở đây.

Trong vô thức, một tiếng đi đi qua, lại thêm một tiếng nữa, giờ càng ngày càng lạnh, anh ta đi vòng trong phòng, hoạt động từ chỉ lạnh lẽo, mũi miệng đỏ lên, hơi thở từ miệng lạnh buốt, liên tục hắt xì.

Thấy màn đêm đã buông xuống, không ít nhân viên công ty đã tan tầm, lúc này Lâm Xuyên mới đến, nói với anh ta: “Tổng giám đốc Thương đã hết bận, anh đi theo tôi.”

Văn Dương như được đại xá, chà xát hai tay đã đông cứng như băng, theo Lâm Xuyên tới văn phòng của Thương Giới.

Văn phòng ở trên tầng cao nhất, từ cửa sổ sát đất có thể nhìn được cả thành phố, Thương Giới đứng cạnh cửa sổ sát đất, thân hình cao lớn, tư thái tao nhã, trong tay kẹp một điều thuốc.

Quanh thân anh là sự lạnh nhạt, giống như không hề quen biết Văn Dương.

Văn Dương nhìn dáng vẻ nghèo túng của mình trong gương, so với khi chất của anh, quá thực chính là một người trên trời một người dưới đất, lòng tự tin sụp đổ một nửa, người cũng ủ rũ, vì thế tư thái càng có vẻ khuất nhục hơn.

“Ừm, tổng giám đốc Thương, anh còn nhớ tôi chứ?”

Thương Giới kêu Lâm Xuyên đi xuống, lạnh nhạt nói: “Nhớ, Văn Dương, khi tôi nghèo túng, đã từng gặp anh ở đoàn kịch.”

Văn Dương thờ phào nhẹ nhõm một hơi: “Lúc ấy tổng giám đốc Thương sa cơ, ở nhà Giang Tinh Tinh, chắc là anh còn nhớ rõ, lúc đó tôi cũng... rất chiều có anh.”
Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới không muốn làm nhảm về mấy chuyện quá khứ, không kền nhẫn hỏi: “Anh muốn gì?”

Văn Dương thấy anh hỏi trực tiếp như thế thì cũng nói thẳng: “Chuyện là, phim mới của đạo diễn Lưu Sơn - 《 Từ Cẩm Thành 》, nghe nói giờ còn chưa chọn được nam số một, nếu anh bằng lòng giúp tôi một lần, nhất định tôi sẽ khắc trong tâm khảm.”

“Nam số một.” Thương Giới cười khê, nhìn thân hình hơi béo mập của anh ta: “Anh sao?”

Bị ánh mắt châm biếm của anh đào qua, Văn Dương bất giác hờ thẹn, cẳng da đầu nói: “Chuyện này... Ngay cả người như Giang Tinh Tinh cũng có thể diễn nữ số một, tôi...”

Lời vừa nói ra, điều thuốc trong tay Thương Giới lập tức bị dẽ xuống tài liệu trên bàn, tạo ra một vòng cháy màu đen.

“Có ấy thì sao, hả? Nói cho rõ ràng.”

Văn Dương lập tức hiểu mình nói sai, người đàn ông này giờ đang nắm nú Giang Tinh Tinh trong lòng bàn tay, sợ là không chấp nhận được việc người khác nói gì không tốt về cô.

Vì thế anh ta lập tức cười làm lành, nói: “Tổng... tổng giám đốc Thương, tôi và Giang Tinh Tinh có nhiều năm tình cảm, quan hệ giữa chúng tôi rất tốt, cho nên tôi hay nói đùa, có ấy cũng sẽ không để ý, chúng tôi thường xuyên nói đùa như thế.”

Về mặt Thương Giới lạnh nhạt, không hề có ý vui đùa cùng anh ta, Văn Dương xấu hổ cười khan vài tiếng rồi ngừng lại.

Bộ phim《 Từ Cẩm Thành 》này do công ty điện ảnh và truyền thông thuộc Thương thị khởi quay, Thương Giới có biết mối vai chi tiết về nó, bộ phim này là chính kịch trong chính kịch, tương lai sẽ phát sóng ở kênh truyền hình trung ương, thế nên chọn lựa diễn viên rất nghiêm khắc, Lưu Sơn cũng là một đạo diễn thành danh nhờ phim lịch sử, phương diện tuyển diễn viên vô cùng bất bẻ.

Thương Giới đề bản kế hoạch điện ảnh xuống, mặt không biểu tình, mở miệng nói: “Muốn đóng, có thể, tôi cho anh hai lựa chọn, một là khuôn vác, hai là bình lính, anh chọn một cái, một cuộc điện thoại là tôi có thể sắp xếp giúp anh.”

“Khuôn vác, bình lính?” Văn Dương nhìn người: “Đều là vai quần chúng sao?”

“Quần chúng, nhưng có lời thoại, tuy không nhiều lắm nhưng cũng có thể lộ mặt.”

Đấy đã là tru đãi lớn nhất mà Thương Giới có thể cho anh ta, hoàn toàn là suy xét đến mặt mũi của Giang Tinh Tinh, nếu không cần bản anh sẽ không gặp anh ta.

Văn Dương khó tin nhìn Thương Giới, giọng cao lên: “Tôi là diễn viên kịch, sao có thể đi làm quần chúng! Vậy cũng quá hạ giá rồi.”

Thương Giới nhướng mày: “Anh muốn lần lộn ở đây, vậy thì phải tuân thủ quy tắc, có lẽ thật sự có người một lần thành danh, nhưng phần nhiều là bước lên từ vai quần chúng, anh cảm thấy với điều kiện ngoại hình như anh, có thể thuộc về phần ít kia sao?”

Anh đọc miệng không chút kiêng nể, hoàn toàn không cho ai thể diện.

Thương Giới vốn không phải dạng người tốt lành gì, mà loại người tìm quan hệ đi của sau như Văn Dương, là loại mà anh chúong mất nhất, ngay cả người phụ nữ của anh cũng phải diễn vai quần chúng một thời gian rất dài, từng bước một đi đến ngày hôm nay, anh ta là cái thá gì, còn kén cả chọn canh.

Văn Dương thấy Thương Giới quyết tâm sẽ không giúp mình, dứt khoát bất chấp tất cả, lấy một xấp ảnh đưa tới trước mặt Thương Giới.

“Anh Thương, có lẽ anh sẽ cảm thấy hứng thú với cái này.”

Trong bức ảnh là một cô gái với gương mặt ngây ngốc, cột tóc đuôi ngựa, cười rất vui vẻ với máy ảnh, có vẻ là lúc Giang Tinh Tinh học đại học, nhìn thấy cô, sắc mặt Thương Giới dậu đi rất nhiều.

Mà một bức khác, là ảnh chụp chung của Giang Tinh Tinh và Văn Dương, hai người tự chụp trong vườn hoa, có vẻ rất thân mật, một tay Văn Dương còn đặt trên vai cô.

Mấy bức sau, có lúc là hai người đóng kịch, cũng có ảnh bình thường, dường như quan hệ rất không tồi.

Sắc mặt Thương Giới dần lạnh xuống.

Văn Dương mở miệng nói: “Giang Tinh Tinh có anh làm chỗ dựa, tương lai nói tiếng là chắc chắn, đến lúc đó tôi công bố mấy bức ảnh này ra ngoài, bố trí một tiết mục bạn trai cũ, nói cho truyền thông, vừa nói tiếng cô ta đã đáp tội sang một bên, anh nói xem, có thể ảnh hưởng đến hình tượng của cô ta không chứ?”

Thương Giới cảm xấp ảnh, ngai lưng ra ghế, bàn chân vùi chèo trên bàn, nhìn nhủ cười lạnh: “Ủy hiệp tôi?”

“Tiết mục bạn trai cũ, lên hot search, còn không đủ ảnh hưởng sao? Nếu anh không chịu giúp tôi, tôi chỉ có thể tự giúp mình, chỉ là chuyện này sẽ ảnh hưởng đến bạn gái anh thế nào, tôi không quản được.”

“Được, như anh mong muốn.” Thương Giới ném xấp ảnh, cảm điện thoại, lướt tìm một dãy số.

Văn Dương tự cho là đã uy hiếp được, tràn ngập chờ mong nhìn anh, hưng phấn cho rằng cuộc điện thoại này có thể giúp mình lấy được vai nam số một.

“Tổng giám đốc Lưu à, có một người mà anh nên nhớ, tên của anh ta là Văn Dương.”

Hồ hập Văn Dương gần như định chỉ, trái tim đập nhanh, dường như anh ta có thể thấy được dáng vẻ mình bước lên thảm đỏ, có được danh hiệu ảnh đế, lừng lừng không biết làm sao.

“Người này, tôi không hy vọng tương lai sẽ xuất hiện ở một bộ phim hay tiết mục nào, bao gồm cả hot search, hay là nhìn thấy tên của anh ta, hoàn toàn phong sát anh ta cho tôi.”

Mấy chữ “hoàn toàn phong sát”, Thương Giới nhìn nạnh, giọng rất lạnh lùng.

Cuối cùng Văn Dương bị bảo vệ kéo ra khỏi tòa nhà, lúc tới đã không có thể điện, lúc đi càng chật vật hơn, kìm tiếng ồn ào như lưu lưu minh.

Văn phòng trở nên yên ắng, Thương Giới đưa bật lửa đến góc của bức ảnh, trong ánh, gương mặt của cô gái ngây ngốc non nớt, cười rất trong sáng.

Mà người đàn ông bên cạnh, nhìn đáng ghét đến cực điểm.

Lửa được bật lên, nháy mắt thiêu rụi cả bức ảnh.

Cô gái của anh, dù là kẻ nào cũng đừng mơ những chàng.

...

Advertisement / Quảng cáo

Buổi tối, Giang Tinh Tinh tắm rửa xong, bọc khăn tắm đi ra, thấy người đàn ông bên ngoài thì hoảng sợ.

Không biết anh đã đến từ khi nào, đứng ngay ngoài cửa phòng tắm chờ cô.

Dưới ánh đèn, làn da anh trắng trẻo, cổ thon dài, áo sơ mi không cài hai nút trên cùng, phác họa nửa người trên tuyệt đẹp của anh.

Giang Tinh Tinh che ngực, bình ổn nhịp tim, trùng mắt với anh: “Không nên cho anh chìa khóa mới đúng, muốn hù chết em, gánh nợ giúp em à?”

“Nợ của em, anh đã trả giúp em toàn bộ rồi.”

“Thật không đó?”

Giang Tinh Tinh không tin, nhưng vẫn nói “Em sắp nhận thù lao đóng phim rồi, đến lúc đó sẽ trả anh, em không muốn để người ta nói em là kẻ đảo mô đầu.”

Thương Giới ôm eo cô, mặt không biểu tình, nói: “Anh phong sát Văn Dương rồi.”

Giang Tinh Tinh nhụy cảm quay đầu lại: “Anh ta tới tìm anh?”

“Ừ, còn hỏi tương lai quá khứ ngọt ngào của hai người với anh, đừng tiền đồ của em để uy hiếp anh.”

Giang Tinh Tinh đỡ trán, tên kia thật là ngu xuẩn, Thương Giới là loại người nào, trong mắt tuyệt đối không chứa nổi một hạt cát, anh ta uy hiếp anh, không phải là tìm chết sao.

“Em và anh ta không có ngọt ngào?” Cô lập tức biện giải: “Chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.”

“Hừm?”

“Thứ gì mà lại dám đến trước mặt ông đây để vô duyên ư?” Thương Giới mẽ mồm ngời mũi thom của tóc cô, nói: “Tối hôm nay, anh muốn em là người phụ nữ của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 27: Anh nằm mơ đi

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

“Tối nay, anh muốn em trở thành người phụ nữ của anh.”

Thương Giới trao cho cô một nụ hôn nồng nhiệt.

Giang Tinh Tinh không thể chống đỡ được nụ hôn nồng cháy này, đẩy anh ra, nói “Hôm nay không được.”

“Sao lại không được?”

“Dù sao thì cũng không được.” Cô đỏ mặt nói: “Em tới ngày rồi.”

Thương Giới ngấy ra một lát mới hiểu được ý của cô, anh nhàu mày, giống như vô cùng buồn bực, bất chợt giọng điệu vừa rồi của cô, “Thật hay giả đấy?”

“Thật mà!”

“Không tin! Anh muốn xem!”

“Đại gia à, xin anh đấy!” Giang Tinh đẩy anh ra, “Em cũng không ngờ hôm nay lại đến ngày.”

Thương Giới ngồi dậy hút thuốc, nhìn người con gái dưới thân, có nằm thẳng trên giường, tóc đen xỏa tung trên gối, lưng mi cong vút, đôi mắt trong veo chớp chớp, trông vô cùng xinh đẹp.

Anh kim lỏng không được, cắn nhẹ vành tai cô, để đầu cô gối lên đùi mình, khiến cô nằm thoải mái hơn.

“Có khó chịu không?”

Giang Tinh Tinh ghé vào chân anh, thán thiết cọ cọ, “Không sao, có thể chịu được.”

Bàn tay anh chạm nhẹ vào lọn tóc của cô, vuốt mái tóc đen, sau đó lại cúi sát lại gần, nhẹ nhàng ngửi.

Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh bị hành động của anh làm cho ngửa, cười khúc khích.

“Anh ngửi gì vậy?”

“Trong sách nói, mùi hương của phụ nữ khi tới kì không giống với bình thường.”

“...Kể thức cũng thật phong phú.”

Anh cúi người xuống, sau đó ngửi bộ ngực, rồi tới eo, còn muốn đi xuống nữa, nhưng bị Giang Tinh Tinh đè đầu lại.

“Anh đừng ngửi nữa, có khác gì chó không cơ chứ?”

Thương Giới cố ý làm động tác thô hèn hèn giống chó, cọ lưng tung lên người cô.

Giang Tinh Tinh bị anh làm cho ngứa ngứa, cười khúc khích, “Được rồi, anh ngừng tức chút đi, đừng làm loạn.”

Thương Giới lại để cô xuống mà hôn, mũi lúc sau mới từ bỏ, để đầu cô dựa vào cổ bằng phẳng, tay chạm vào bụng cô, dịu dàng nói: “Đến bao giờ em mới chịu sinh con trai cho anh đấy?”

“Anh nằm mơ đi.”

Hai người mới bắt đầu hẹn hò, chưa gì đã tính tới chuyện sinh con.

Bỗng Giang Tinh Tinh nghĩ tới cái gì đó, hỏi anh: "Thời gian này anh buồn thà như thế, lúc trước chỉ lo trốn trốn tránh tránh, giờ không giấu vỏ nữa sao?"

Thương Giới cười nói: "Lawrence xin nghỉ dài ngày, về mừng sinh nhật ông bà anh ta, chắc năm sau mới về được. Anh ta không ở đây, ông đấy muốn làm gì chẳng được."

Thảo nào, thời gian trước, dù ra ngoài anh cũng rất cần thận, lúc tới đoàn kịch thậm chí cũng phải đeo kính râm, lúc này lại hoàn toàn trở về bình thường, còn dần có về nhà.

Giang Tinh Tinh khó hiểu, hỏi: "Anh ta cũng chỉ là một bác sĩ, sao anh phải sợ như vậy, trực tiếp đuổi việc là được rồi mà?"

Thương Giới nói: "Không đơn giản như vậy, anh trai anh kí với Lawrence một bản hợp đồng bí mật, trong hợp đồng, anh ta cho Lawrence rất nhiều quyền hạn, cam đoan chữa khỏi bệnh cho anh ta. Chỉ cần là chữa bệnh, Lawrence có thể làm bất cứ chuyện gì, thậm chí là chuyện quan trọng, Lawrence cũng có thể can thiệp vào."

Giang Tinh Tinh há vào một hơi, nói: "Giáo toàn bộ tự do của bản thân cho người ngoài, xem ra anh trai anh rất tin tưởng Lawrence."

"Hai người đó là bạn thời đại học, tình cảm sâu đậm, trước kia anh trai anh còn cứu mạng Lawrence, cho nên Lawrence tình nguyện từ chối công việc lương cao ở Mỹ, đến Trung Quốc làm bác sĩ riêng cho anh trai anh, nhất định phải chữa khỏi bệnh cho anh ta."

Giang Tinh Tinh gật đầu, quả nhiên là giáo mạng của mình cho người khác, vậy phải thực sự tin cậy họ, nếu không lấy tâm tư của nhân cách thứ nhất, sao có thể để tự do của mình rơi vào tay người ngoài.

Có chửi vào trong lồng ngực Thương Giới, đột nhiên quyền huyền, không muốn rời xa, "Nếu như anh cứ mãi là anh, vậy thì tốt biết bao."

Thương Giới nghĩ ra, nắm bả vai cô, lững lờ không nói gì.

Anh cũng muốn được làm chủ cơ thể này thật lâu.

Đêm đó, Thương Giới ôm Giang Tinh Tinh đi ngủ, cả đêm rất đường hoàng, tay trái áp lên bụng cô, lòng bàn tay ấm áp. Suối âm bụng cô từ đêm đến sáng.

Sáng hôm sau, Thương Giới tới công ty.

Anh không muốn phải già làm nhân cách thứ nhất, nhưng vẫn phải làm tốt bổn phận của mình, không thể giống như trước, thoát ra là trốn ra ngoài, bỏ tất cả mọi việc ra sau đầu.

Có một lần, nhân cách thứ nhất tình lại phát hiện mình đang ở Nam Cực lạnh Béo, xung quanh chỉ có vài con chim cánh cụt vây quanh, có trời mới biết anh ta kinh hoàng thế nào.

Từ đó về sau, nhân cách thứ nhất hạ quyết tâm, cho dù thế nào cũng phải ức chế nhân cách thứ hai. Tuyệt đối không thể để tiền đó của mình bị hủy bởi nhân cách thứ hai.

Hiện tại đã có Giang Tinh Tinh, anh không còn là nhệ tử tổng muốn làm gì thì làm, không kiêng nể ai nữa, anh đã có thứ để bảo vệ, thứ để vương bận.

Lúc gần tối, Giang Tinh Tinh nhận được điện thoại của Minh Cẩn, "Sao em còn chưa tới?"

"Tôi...tôi đuối!"

"Hà, không phải em đồng ý rồi sao, để Thương Giới sắm vai hoàng tử Alex, em đứng bô bom chị nhà, trước đây Thương Giới diễn thay, thật sự rất tốt.

Giang Tinh Tinh sững sốt, "Em đồng ý lúc nào?"

"Hừ, đúng là trở mặt không giữ lời hứa, hôm qua đã bàn bạc rồi còn gì!"

"Đâu có?"

Giang Tinh Tinh không nhớ mình đã đồng ý với cô ấy khi nào, "Minh Cẩn, chị lại...uống say à?"

"Hay lắm, Giang Tinh Tinh, thế mà em dám quỵt nợ. Chị mặc kệ, tất cả mọi người còn đang chờ đấy."

Giang Tinh Tinh nóng nảy, "Thương Giới là ai, sao anh ấy có thể đến diễn kịch được. Thứ nhất, anh ấy không có thời gian, thứ hai, anh ấy không có kinh nghiệm diễn trên sân khấu, bảo anh ấy diễn kịch, có khác gì đang làm loạn không?"

"Anh ấy có phải nhân vật lớn hay không chị cũng mặc kệ, chị chỉ biết anh ấy là bạn trai của em, phải nghe theo lời em. Bảo anh ấy tới đây, đối với em chỉ là chuyện nhỏ. Hôn nữa, thời gian này vẫn chưa tuyển được diễn viên mới, bảo anh ta tới diễn kịch cứu nguy, thôi chị không nói nữa, em mau tới đi."

"Này này này!"

Giang Tinh Tinh cúp điện thoại, cảm giác vô cùng ỷ diệu, mở WeChat ra, xem lại tin nhắn hôm qua của cô và Minh Cẩn.

Đêm qua bụng cô không thoải mái, đã sớm nằm trong lòng Thương Giới, ngủ trong ngực anh, sao có thể nói chuyện với cô ấy được.

Cô nghĩ ngờ mở khung chat ra, thấy Minh Cẩn gửi biểu tượng khóc cho cô, "Tinh Tinh, đoán kịch của chúng ta có khả năng sẽ gửi tán, Văn Dương bội ước, nói không muốn diễn."

Giang Tinh Tinh: "Ồ"

Minh Cẩn: "Ồ? Sao em có thể nói có lẽ như thế, không an ủi chị sao?"

Giang Tinh Tinh: "Chị muốn em làm gì bây giờ?"

Minh Cẩn: "Liệu em có thể tìm được người thay thế không? Trong nhóm bạn bè diễn viên của em, chỉ cần nam là được, tới đây hỗ trợ."

Giang Tinh Tinh: "Em không có bạn bè là nam, chỉ có bạn trai."

Advertisement / Quảng cáo

Minh Cẩn: "Bạn trai cũng được, nhưng bạn trai em là nhân vật lớn, chi sợ em không bảo anh ấy đến được, liệu anh ấy có thể tới diễn kịch cùng với mọi người không?"

Giang Tinh Tinh: "Không phải trước kia anh ấy từng giúp mọi người diễn kịch rồi còn gì?"

Minh Cẩn: "Đó là chuyện trước kia, bây giờ là bây giờ, trước kia anh ấy chỉ là một tiểu chủ sản nghèo túng, có thể tùy tiện sai bảo, bây giờ...anh ấy là tổng giám đốc tập đoàn Thương thị, phải là em đi lấy lòng anh ấy, sao có thể bắt người ta làm này làm nọ được."

Giang Tinh Tinh: "*[Cháy mỏ hỏi]* Anh ấy đồng ý rồi, tôi mai sẽ tới!"

Minh Cẩn: "Thật sao? Không phải em gạt chị chứ?"

Giang Tinh Tinh: "Thật mà."

Minh Cẩn: "Ồi mẹ ời, tổng giám đốc Thương nhà em thật sự quá tuyệt vời!"

Giang Tinh Tinh: "Ừ..."

Minh Cẩn: "Em nhất định phải đối xử với anh ấy thật tốt, người đàn ông tốt như vậy, đừng có để vượt khỏi tầm tay, sử dụng hết tất cả kĩ năng, lên giường xuống giường, nhất định phải giữ chặt!"

Giang Tinh Tinh: "..."

Giang Tinh Tinh: "Mấy lời này, ngày mai mới nói lại trước mặt em."

Minh Cẩn: "Ngồi đi! Chị yêu em nhất!"

Xem tin nhắn xong, Giang Tinh Tinh sững sốt, đây rõ ràng là Thương Giới lấy điện thoại cô đồng ý.

Nhưng nếu chính anh đã đồng ý, Giang Tinh Tinh cũng không xoắn xuýt nữa, gọi cho Thương Giới một cuộc: "Anh đấy, ai cho anh lấy điện thoại của em, quyền riêng tư, anh có hiểu không! Không biết tôn trọng người khác gì cả."

Thương Giới im lặng một lát, nghĩ chắc là cô đã biết, dứt khoát nói luôn: "Hôm qua bạn thân em vừa gọi vừa nhân tin, anh sợ em tình giác nên tự tiện nhân lại."

Giang Tinh Tinh...

Được rồi, cuối cùng lại thành vì cô.

...

Trên sân khấu, Thương Giới mặc áo vest dưới đèn, lễ phục ôm sát người, nhất là quần dài, như là thiết kế dành riêng cho anh, lộ ra từng đường cong quanh chân thon dài.

Đôi chân thon dài này dù để khấn tất cả phụ nữ ghen tị.

Ở màn kịch đầu tiên, khi lên sân khấu, vai diễn của hoàng tử có giọng hát và hành động rất khó, đương nhiên anh không có kĩ năng diễn kịch, nhưng thắng ở thần thái, cách diễn rất tốt. Trước kia anh cũng hay tập diễn với Giang Tinh Tinh, vậy nên thần thể anh hiểu được cách diễn đạt động tác và nội tâm nhân vật, hơn nữa còn có trí nhớ rất tốt, nhận qua lời kịch một lần là có thể nhớ kĩ.

Ngay cả Giang Trí là người hay soi mói trong đoàn kịch, cũng không nhận được mà khen Thương Giới không dứt miệng.

"Quả nhiên trời sinh là diễn viên!"

"Nhân tài như thế này, không đi làm diễn viên kiếm tiền thì thật đáng tiếc."

"Anh phải hỏi anh ta mới được, có hứng thú gia nhập đoàn kịch của chúng ta không."

Giang Tinh Tinh...

Cô nhìn Giang Trí, "Chẳng phải trước kia anh ghét anh ấy lắm sao?"

Giang Trí nhún vai, "Đây là do lúc trước anh ta lừa em thôi, nhưng giờ hai đứa đang yêu đương bền hòa, nghe Minh Cẩn kể lại, anh ta đối xử với em cũng tốt lắm."

Giang Tinh Tinh để tay lên ngực tự hỏi, anh đối xử với cô tốt tới mức không thể chê được, những gì bạn trai nên làm, anh đều làm, những chuyện bạn trai nhà người ta không làm được, anh cũng có thể làm được, khiến cô được sung sướng kiểu.

"Cho nên anh thừa nhận anh ấy rồi sao?"

"Này này, đừng bày đặt cụ ra sớm như vậy, đi chuyển sang chỗ khác trước đã." Giang Trí không đợi cô nói xong, bệng nghề nghiệp lại tái phát, chạy tới trước sân khấu, "Mọi người chú ý cho kĩ, sắp sửa công diễn, đây là lần đầu tiên anh Thương biểu diễn mà đã diễn tốt hơn mọi người, sau này mọi người phải lấy chông thông mình như vậy, cùng nhau rèn luyện khả năng diễn xuất, rõ chưa!"

Giang Tinh Tinh bất đắc dĩ nhìn anh ấy, bỏ đi, không hỏi nữa!

Minh Cẩn nở nụ cười, “Trường đoàn, anh cũng thật bất công, đã coi anh Thương là em rể mình rồi!”

Giang Trí nở nụ cười ngại ngùng, “Còn chưa xem bắt tự đâu, nói bậy bạ gì đó.”

”Anh.”

Giang Trí hơi sững sốt, nhìn về phía Thương Giới, “Anh gọi tôi là gì?”

Thương Giới nói rất nghiêm túc, “Em gọi anh là anh cũng không sao đúng không?”

”Không sao...không sao.” Mặt Giang Trí đỏ lên, nhìn về phía đám diễn viên đang xem náo nhiệt, “Nhìn gì, mau tiếp tục tập luyện, lát nữa sẽ công diễn, để cho thỉnh giờ nở nụ cười chính là nhiệm vụ của chúng ta!”

Thương Giới quay đầu nhìn Giang Tinh Tinh, khẽ cười rồi nở nụ cười nhẹ.

Giang Tinh Tinh giờ ngón tay cái với anh, làm động tác cổ vũ.

Lâm Xuyên thần nhiên nói, “Đây là lần đầu tiên tôi thấy tổng giám đốc Thương diễn kịch.”

”Lúc trước khi còn ở nhà tôi, anh ấy cũng từng diễn vài lần, quả thật là có thiên phú.”

Lâm Xuyên nói “Là do tổng giám đốc Thương thông minh, từ nhỏ đến lớn, dù là đánh đàn dương cầm hay chơi cờ vây, chỉ cần anh ấy học, qua vài ngày là có thể học được, mấy tháng đã thành thạo, không kiệt xuất hơn người, ông Thương sẽ không kì vọng vào anh ấy như thế, dạy dỗ càng nghiêm khắc hơn.”

Giang Tinh Tinh nhìn sang Lâm Xuyên, “Anh theo anh ấy rất lâu rồi sao?”

”Từ nhỏ tôi đã được đưa tới bên cạnh tổng giám đốc Thương, vẫn đi theo anh ấy, cùng anh ấy lớn lên.”

”Thì ra là vậy.”

Từ nhỏ đã đi theo nhân cách thứ nhất, tính cách của Lâm Xuyên cũng trở nên thành thực bình tĩnh, mặc dù gặp hoàn cảnh nguy hiểm, anh ấy cũng không hoảng hốt, thần nhiên làm việc.

Advertisement / Quảng cáo

Cái này gọi là chủ nào tớ này.

Nhưng đôi khi quá mức nghiêm túc cũng không hay.

”Lâm Xuyên, tôi có thể... hỏi anh chuyện này không?”

Thông minh như Lâm Xuyên, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể hiểu Giang Tinh Tinh đang nghĩ gì.

”Cò muốn hỏi tôi chuyện nhân cách phân liệt?”

”Thông minh quá.”

Lâm Xuyên cúi đầu trầm ngâm một lát, nói “Năm anh Thương mười hai tuổi, từng bị bắt cóc vài ngày, sau đó không biết vì sao, anh ấy được tìm thấy trong tình trạng nguyên vẹn về thể xác, nhưng lại bị tổn thương về tinh thần, không lâu sau liền có hành vi bất thường, hoàn toàn biến thành một người khác, bác sĩ nói anh ấy bị nhân cách phân liệt, có hai nhân cách.”

”Vậy sao lại có chứng nghiện tình dục?”

”Nhân cách thứ hai của anh Thương, tuổi càng lớn, số lần tự giết quyết càng nhiều hơn, giống như đang phát tiết cái gì đó vô cùng đáng sợ. Cho dù là can thiệp tâm lí hay trị liệu bằng thuốc cũng không có hiệu quả, bác sĩ Lawrence nói, đây là hành vi giải thoát sự đau đớn, nhân cách thứ nhất quên đi kí ức đau đớn kia, nhân cách thứ hai tất sẽ nhớ được tất cả, bảo vệ nhân cách thứ nhất.”

”Nói cách khác, nhân cách thứ hai nhớ rõ mọi chuyện?”

”Đúng, nhưng anh ấy chưa bao giờ nói, tính cách nhân cách thứ hai rất hoạt bát, ít nhất thì nhân về ngoài là như vậy.”

Giang Tinh Tinh đắm chìm, nhìn người đàn ông đang đứng trên sân khấu, anh đang đắm chìm trong vở kịch của mình.

Đột nhiên có chút đau lòng.

”Tuổi càng lớn, sự xúc động trong cơ thể càng mãnh liệt, nhân cách thứ nhất lo nhân cách thứ hai lại trốn ra ngoài, làm ra chuyện không thể tha thứ, vì thế tăng liều thuốc, biết rõ chuyện này làm tổn thương cơ thể, nhưng anh ấy không thể không làm.”

”Lần này nhân cách thứ hai có thể ra ngoài lâu như thế, cũng là chuyện khác thường, nhưng cho dù thế nào, tôi cũng phải báo về anh ấy. Có Giang, nếu nhệ tổng có gì bất thường, nhất định có phải nói cho tôi biết, đây là vì an toàn của cô, cũng là của anh ấy.”

Giang Tinh Tinh liền tay xoa tay, “Không có, anh ấy rất bình thường, tôi sẽ theo dõi anh ấy, nếu có gì không bình thường, tôi sẽ liên hệ với anh.”

”Vậy thì tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#)

Chương 28: Tôi nợ cô ấy

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lâm Xuyên đi theo Thương Giới từ nhỏ, biết nhìn mặt đoán ý, tính cách cũng trở nên vô cùng trầm ổn, biết điều gì không nên nói, điều nên nói cũng phải ít nói. Bởi vậy, lúc anh ấy yên lặng đứng bên cạnh Thương Giới, luôn bị người ta bỏ qua.

Lấy ánh mắt diễn viên chuyên nghiệp của Giang Tinh Tinh mà quan sát, thì Lâm Xuyên nhất định là vai phụ tốt nhất, bởi vì anh ấy vĩnh viễn đứng phía sau vai chính, chỉ khi vai chính yêu cầu mới đứng ra.

Anh ấy im lặng ít nói, không đoạt cảnh diễn, làm xong bốn phận của mình thì lại lặng yên không một tiếng động mà rời khỏi.

Cho dù tôi hâm mộ, mọi người vây quanh một bàn ăn com vô cùng náo nhiệt, Lâm Xuyên cũng không nói quá nhiều.

Nhưng mà, lúc anh ấy nhìn về phía Lục Vô Khuyết, ánh mắt kích động giống như mạch nước ngầm, không dễ phát hiện.

Đang nói chuyện trời đất lung tung, Minh Cẩn hỏi Giang Tinh Tinh: “Vị soái ca bên cạnh tổng giám đốc Thương tên là gì thế?”

Lâm Xuyên đứng dậy, tự giới thiệu: “Tôi họ Lục, Lục Lâm Xuyên.”

Minh Cẩn cười nói: “Trông hợp quá, thì ra anh và Lục Vô Khuyết cùng họ, đều họ Lục.”

Đương nhiên, tuy đều là họ Lục, nhưng Lục Vô Khuyết xuất thân hào môn thế gia, từ nhỏ đã com áo không lo.

Tựa như hoàng đế Lý Dục trăm mê thơ từ của thời Nam Đường, vua Minh Hy Tông đam mê nghề mộc, vì hào môn公子 công tử Lục Vô Khuyết này, cũng không thuận theo hy vọng của bố mẹ, cố gắng học tập hăng hái hướng về phía trước, tương lai kế thừa xi nghiệp của gia tộc. Anh ta yêu thích diễn kịch, cả ngày lẫn lộn ở phim trường và đoàn kịch, bỏ anh ta vô cùng thất vọng với anh ta, từng tuyên bố muốn cắt đứt quan hệ cha con.

Minh Cẩn nhìn Lâm Xuyên, rồi lại nhìn Lục Vô Khuyết: “Hai người trông cũng giống nhau, đúng là duyên phận.”

Lục Vô Khuyết có làn da trắng trẻo, ngũ quan thanh tú, đặt ở giới giải trí thì chính là diện mạo của tiểu tài tử tuổi, nhưng lại có khí chất công tử. Còn Lâm Xuyên thì trông trưởng thành hơn nhiều, có lẽ là vì làm bạn với Thương Giới từ nhỏ, đôi mắt đen như mực của anh ấy có mấy phần thâm thúy, không trong trẻo giống ánh mắt của một tên công tử như Lục Vô Khuyết.

Lục Vô Khuyết ngồi đối diện cũng đang cẩn thận đánh giá Lâm Xuyên.

Không thể không nói, gương mặt Lâm Xuyên có vài phần giống Lục Vô Khuyết, nhưng Lục Vô Khuyết không quen anh ta.

Lúc Lục Vô Khuyết quay đầu lại, phát hiện Minh Cẩn cũng đang quan sát Lâm Xuyên, trong lòng anh ta có chút khó chịu.

Advertisement / Quảng cáo

“Anh Lâm Xuyên, chúng ta có thể quen nhau chính là duyên phận, tôi kính anh một ly.” Minh Cẩn giờ ly rượu lên.

Lâm Xuyên nâng ly xa xa với cô ấy, không thiếu tôn trọng mà mỉm cười, tự thái thừa tạo lịch sự.

Minh Cẩn uống ly rượu này xong, cảm thấy mặt mình có hơi nóng lên.

Ăn cơm xong, Lâm Xuyên một mình canh giữ ở cuối hành lang bên cửa sổ. Ngoài cửa sổ là bóng tuyết bay lì tã như lông ngỗng, đêm rất đen.

Giang Tinh Tinh và Thương Giới đang ngồi dưới lầu phong hoa tuyết nguyệt, anh nhai em em yêu đương.

Lâm Xuyên chọn một góc độ có thể thấy ông chủ nhà mình từng giây từng phút, ông chủ lại không nhìn thấy anh, như vậy giúp anh có thể tùy thời đột sai báo, cũng sẽ không quý rầy đến anh ấy.

Lâm Xuyên không chỉ là trợ lý mà còn là vệ sĩ của Thương Giới, được huấn luyện bài bản, bản lĩnh rất cao.

Minh Cẩn im hơi lặng tiếng đến chỗ Lâm Xuyên.

Có ấy cố ý để áo xộc xệch, cổ áo rộng, lộ ra vai ngọc tròn trịa trắng nõn và áo hai dây bên trong màu đen, lúc đi qua còn mang theo một làn hương thơm.

Có ấy lại lại hai bước, nhìn Lâm Xuyên.

Lâm Xuyên vẫn tỉnh bơ.

Vì thế Minh Cần đến gần anh, hai mét, một mét, nửa bước... Khoảng cách an toàn giữa người xa lạ đã bị đột phá, cô ấy nhón mũi chân, cho đến khi hàng mí dài nhẹ nhàng dao qua, có thể quét đến gương mặt anh.

Ai cũng không nhìn thấy bàn tay giấu sau lưng của Lâm Xuyên đột nhiên nắm chặt.

Trong mắt của anh toàn là mũi son phún, nồng nàn quấn quanh, anh chưa từng nghĩ thấy hương vị kiểu điểm như thế, đây là hương vị của phụ nữ.

Minh Cần chớp mắt, nhìn anh rất lâu, sau đó đôi môi đỏ mọng nở ra, dịu dàng nói: “Anh thật là đẹp.”

Anh vẫn bình thản, liếc nhìn khuôn mặt tinh xảo của cô: “Cô Minh Cần, có dựa gần quá rồi...”

“Sao thế, sợ tôi à?”

“Không sợ, nhưng có như vậy sẽ ảnh hưởng đến công việc của tôi.”

Minh Cần cười nhẹ, lùi về sau nửa bước: “Anh và Lục Vô Khuyết giống nhau thật đấy, nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy anh ta đẹp trai, trên người anh ta thiếu một loại hương vị, anh có.”

Lâm Xuyên: “Hương vị gì?”

Minh Cần: “Hương vị của đàn ông.”

Yết hầu Lâm Xuyên bắt đầu chuyển động lên xuống.

Minh Cần lấy một điều thuốc là của nữ: “Có thể mượn bật lửa không?”

Lâm Xuyên lấy bật lửa trong túi đưa cho cô, Minh Cần trực tiếp nghiêng người qua, muốn anh châm lửa.

“Cạch” một tiếng, ánh lửa bật lên.

Minh Cần cúi đầu châm lửa, cơ thể mềm mại gần như lị dấn vào anh, Lâm Xuyên có thể cảm giác rõ ràng, eo thon của cô dựa vào bụng anh.

Trời sinh cơ thể phụ nữ mềm mại, mà phần bụng rắn chắc của anh bị cô áp sát, đột nhiên trở nên cứng cứng.

Châm lửa, Minh Cần hít sâu một hơi, nhả khói về phía Lâm Xuyên.

Sắc mặt Lâm Xuyên vẫn như bình thường, không có chút gợn sóng.

Minh Cần nhướng mày, nói “Đúng là không thú vị.”

“Cô Minh Cần, giờ tôi còn đang làm việc.”

“Tôi quý rầy công việc của anh sao?”

Lâm Xuyên không trả lời.

“Vậy khi nào anh tan tầm?” Cô hỏi tiếp.

“Sau khi anh Thương đi vào giấc ngủ.”

“Được rồi.” Minh Cần hút một hơi, đặt điều thuốc vào tay anh, khước môi hơi nhếch lên: “Đi đây.”

Cô ấy xoay người đi, bóng dáng biến mất ở cuối hành lang.

Bóng đêm u ám, đến ở hành lang mờ mờ, bàn tay Lâm Xuyên còn cầm một điều thuốc, đưa ra trước mặt nhìn xem, phía trên điều thuốc trắng tinh dính son môi đỏ của cô.

Xướng chút nữa, trên điều thuốc thon dài, có một chuỗi số rất nhỏ - Số điện thoại.

Nhưng một số cuối cùng đã bị tàn thuốc làm chấy.

Lâm Xuyên gần như là không hề suy nghĩ, ngón tay thô ráp đặt tàn thuốc theo bản năng.

...

(Bạch trú chi thành) sẽ công chiếu vào tháng ba đầu xuân, suất chiếu đầu tiên rất quan trọng, tất cả diễn viên chính đều tham gia, cũng có rất nhiều phóng viên truyền thông đến phỏng vấn. Đây là lần đầu tiên Giang Tinh Tinh làm nữ chính, tham gia buổi công chiếu của bộ phim, vì thế cô rất coi trọng.

Việc tuyên truyền của《 Bạch trú chi thành 》có tập đoàn Thương thị thúc đẩy sau lưng, làm rất lớn, một Giang Tinh Tinh vô danh, trong bộ phim này lại có kỹ thuật diễn rất vững chắc, có thể nói là vô cùng nổi bật.

Giang Tinh Tinh đóng vai Bạch Khanh Khanh, sự thay đổi theo tiến trình của bộ phim vô cùng rõ ràng. Ban đầu là một học sinh ngây thơ, tràn ngập chờ mong và khát khao với tình yêu, sau đó là biến cố nước mất nhà tan, sự ngày càng dần biến mất, từng bước trưởng thành, trở thành gái hồng lâu khiến đàn ông Bến Thượng Hải say mê, mà cuối cùng, lúc cô ấy xuất hiện với bộ quần trang trên chiến trường khói lửa, đóa hoa phong tình vạn chủng lập tức trở thành sát thủ lợi mạng Hàn gian và quân địch.

Trình tự nhân vật biến hóa như thế, cần phải có một diễn viên có kỹ thuật diễn vô cùng vững vàng và kinh nghiệm phong phú.

Mà cô còn rất trẻ, nhưng lại có thể đảm đương một nhân vật có bề dày như thế, đóng đạo nhai phê bình điện ảnh cho Giang Tinh Tinh đánh giá rất cao.

An Mạn làm nữ phụ, xuất hiện trước khi công chiếu một tiếng, ấn điện lộng lẫy, váy dạ hội màu xanh dương đi kèm với trang sức lộng lẫy, tư thái hết sức chói lọi. Advertisement / Quảng cáo

So sánh với cô ta, Giang Tinh Tinh khiêm tốn hơn nhiều, váy là kiểu dáng bình thường nhất mà đoàn phim cung cấp, trên cổ cũng không có trang sức gì điểm xuyết.

Đây là lần đầu tiên Giang Tinh Tinh làm nữ chính, cô không có bộ đồ nào có thể dùng được.

Mấy nữ phụ xung quanh nhìn An Mạn với trang phục lộng lẫy, sau đó lại nhìn Giang Tinh Tinh mộc mạc, thấp giọng bàn tán.

“Đi tham dự buổi công chiếu mà lại như thế, nói không chừng mọi người sẽ xem An Mạn là nữ chính.”

“Giang Tinh Tinh cũng quá khiêm tốn rồi.”

“Kiêm tốn gì chứ, căn bản là không có đồ mặc thì có, tốt xấu gì cũng mua cho mình một chiếc váy dạ hội chứ.”

An Mạn vuốt ve chiếc vòng kim cương trên cổ, cười lạnh nói: “Có một số người, là nữ chính thì thế nào, bản chất vẫn thấp kém vậy thôi, ngay cả váy mặc cũng không có.”

Giang Tinh Tinh quay đầu nhìn cô ta, lạnh nhạt nói: “Có một số người, cho dù mặc trang phục hoa lệ thì thế nào, vai phụ vĩnh viễn là vai phụ, có đeo bao nhiêu trang sức cũng không trở thành nữ chính được.”

“Ồ...”

An Mạn tức giận tái cả mặt, nhưng lại không thể la lối khóe miệng phát câu trước mặt mọi người, bực mình ngồi xuống: “Cứ chờ mà xem! Giờ kêu ngoa, để xem lát nữa xấu xấu mặt trước phóng viên thế nào!”

Giang Tinh Tinh cũng không để ý tới An Mạn, cô ngồi xuống sửa sang lại tóc mái, tận lúc che dấu vết sẹo hình trăng non.

Trong lòng An Mạn mắng cô là đồ xấu xí, cao giọng gọi chuyên viên trang điểm tới hóa trang cho mình.

Ngay lúc này, vài người dẫn ông đi vào phòng hóa trang ở hậu trường. Họ mặc tây trang màu đen kéo kéo, mung găng tay màu trắng, bước đi chỉnh tề, khí thế rất lớn.

Tất cả mấy cô gái xung quanh đều bị hấp dẫn.

Mấy người đàn ông đó lập tức đến trước mặt Giang Tinh Tinh, nho nhai lễ độ, xếp thành hai hàng, trong tay là những bộ đồ gì đó, có vẻ là váy dạ hội, còn có hộp trang sức.

Lâm Xuyên thẳng lưng sai bước đi tới, nói với Giang Tinh Tinh: “Cô Giang, mấy bộ váy này đều do anh Thương tự mình lựa chọn cho cô, cô chọn một bộ mặc hôm nay, những bộ khác tôi sẽ mang về nhà.”

Mấy người đàn ông kéo lõp vai che bên ngoài ra, một bộ váy dài có tua màu bạc, một bộ váy ngắn màu trắng đục và một bộ váy dài lộng lẫy như sao trời.

Mấy chiếc váy giá trị xa xỉ vừa được đem ra, mấy cô gái xung quanh đã che miệng kinh ngạc cảm thán: “Đẹp quá!”

“Trời à, đây đây là hàng thật kìa nhé.”

“Đêm nay mặc mấy bộ váy này, ngày mai chắc chắn sẽ lên trang bìa của tạp chí thời trang!”

...

Nhưng đó chưa phải là tất cả, sau khi Giang Tinh Tinh chọn được váy dạ hội, lại có một người đàn ông trình lên hộp trang sức.

Hộp nhưng màu đen trang nhã được mở ra, là một chiếc vòng cổ ruby lớn như trứng chim bồ câu, rực rỡ lấp lánh, lộng lẫy bất mất.

Bên ngoài được khảm một vòng kim cương đen vụn, còn ruby ở giữa tựa như đôi mắt của ác ma.

Giang Tinh Tinh bị ánh sáng tuyệt mỹ từ chiếc vòng cổ đã quý làm chấn động, mấy cô gái xung quanh che miệng, hít vào một hơi: “Đây là Ác ma chi đồng (con mắt của ác ma)!”

“Chính là nữ hoàng đá quý trị giá hai chục triệu (64,8 tỉ VND) ở Las Vegas thời gian trước - Ác ma chi đồng!”

“Không phải là đồ dỏm chứ!”

“Nhìn không giống giả mà!”

...

Lúc chiếc vòng cổ ruby khiến tất cả phụ nữ say mê được đeo lên cổ Giang Tinh Tinh, mấy cô gái xung quanh đều phát ra những tiếng hăm mộ tán thưởng.

Cả đôi An Mạn chưa từng gặp được viên đá quý lớn như thế, ngay cả kim cương được khảm xung quanh để làm nền cũng hơn “cục đá” trên cổ mình nhiều.

Đôi mắt cô ta đỏ như sắp chảy máu.

Trước khi lên đài, Giang Tinh Tinh gửi một tin nhắn cho Thương Giới: “Ngài Thương à, thế này cũng quá khoa trương rồi!”

Thương Giới đang họp, nhìn thấy tin nhắn nhảy lên trên màn hình điện thoại, khòe môi không khỏi hơi nhếch lên, trả lời: “Có thích chiếc vòng cổ đó không?”

“Thích, nhưng mà quá quý giá!” Giang Tinh Tinh gửi một vé mặt tháp thờn: “Quá quý quá quý quá quý quý giá, sau khi buổi lễ hôm nay kết thúc, em kêu Lâm Xuyên đưa về cho anh.”

Thương Giới: “Thích thì cứ giữ lại, sau này phải tham dự nhiều hoạt động và tiệc tối, có thể sử dụng.”

Giang Tinh Tinh: “Không được, em không dám để nó trong nhà, nếu không thì đặc công gì đó, đoán chừng sẽ thay phiên quang lâm nhà em.”

Chiếc vòng cổ quý giá như thế, chính là đối tượng dòm ngó của rất nhiều người.

Thương Giới: “Có lý.”

Giang Tinh Tinh dặn dò: “Phải cất trong tủ mã hóa, bảo quân đang hoàng mới được.”

Thương Giới: “Vầy đêm nay em dọn đến nhà anh luôn đi, trong nhà có đủ tất phức tạp nhất thế giới, giấu ở nơi bí ẩn, đạo tặc có đào ba thước đất cũng không tìm thấy.”

Giang Tinh Tinh:...

Thương Giới: “Anh đã kêu người đến nhà em sửa soạn rồi, tham gia buổi lễ xong thì trực tiếp về nhà anh luôn.”

Buổi lễ công chiếu, Giang Tinh Tinh trở thành tiêu điểm của phóng viên truyền thông, mà chiếc váy lông lầy trên người, kết hợp với viên Ác ma chỉ đồng trên cổ cô cũng khiến cô liên tục xuất hiện trên trang bìa của tạp chí thời trang một thời gian rất dài.

Mà vết sẹo trên mặt cô, đã không còn tương trưng cho sự xấu xí, thậm chí là dẫn đến một trào lưu về đẹp với khuyết điểm.

Không phải tất cả gương mặt hoàn mỹ không có khuyết điểm đều đẹp, đương nhiên, cũng không phải tất cả gương mặt có khuyết điểm, đều là xấu xí.

Giang Tinh Tinh đẹp, đẹp ở khí chất, không gì sánh kịp.

Mà sau đêm đó, Giang Tinh Tinh chuyển vào biệt thự Vọng Giang của Thương Giới, cô chỉ sửa soạn một ít quần áo và mỹ phẩm dưỡng da, nhà anh cái gì cũng có, đồ cần mang theo không nhiều lắm.
Advertisement / Quảng cáo

Trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Thương thị, Thương Giới đang giao huấn một vài giám đốc có thành tích tuyệt đối, điện thoại cô tin nhắn từ Giang Tinh Tinh: “Anh Thương, em dọn vào rồi đó.”

Nhìn thấy tin nhắn này, tâm tình anh trở nên tốt đẹp lạ thường, chỉ nhẹ nhàng bằng quơ quơ trách vài tiếng rồi để nhóm giám đốc rời đi.

Nhóm giám đốc vừa ra của liền hai mặt nhìn nhau, họ còn cho rằng một hồi quơ trách như bão tố là không tránh được, không ngờ lại nhẹ nhàng như thế.

Đây không giống tác phong sắc bén ngày thường của Thương Giới, tin nhắn vừa gửi đến, đúng là cứu mạng họ.

Thương Giới nhìn tin nhắn, khòe môi không tự giác mà nhếch lên: “Ngao ngao ở nhà chờ anh.”

“Được rồi, em chờ anh về.”

Buổi chiều, Thương Giới xử lý xong công việc, gấp gáp không chờ nổi muốn chạy về, một phút đồng hồ cũng không muốn trì hoãn.

Không ngờ vừa ra khỏi văn phòng, Lâm Xuyên đã sai bước chạy tới, sắc mặt vô cùng không tốt.

Thương Giới lập tức chặn họng anh ấy: “Mặc kệ cậu muốn nói tin xấu gì, giữ lại ngày mai rồi nói.”

Anh phải về nhà với vợ.

Nhưng mà lúc này, Lâm Xuyên không tuân thủ mệnh lệnh của anh, đuổi theo Thương Giới, vội nói: “Bác sĩ Lawrence đã trở lại rồi.”

Bước chân Thương Giới ngưng lại: “So với thời gian dự tính thì nhanh hơn rất nhiều, sao lại thế này?”

“Có lẽ là biết chuyện gì rồi.” Lâm Xuyên cũng không xác định: “Anh ta đang ở phòng tiếp khách chờ anh, vừa xuống máy bay đã trực tiếp đến đây, mang người theo, nhĩ tổng, sự là tình huống không ổn.”

Khóc mất Thương Giới gạt giọt, đôi mắt đen thính nổi lên mạch nước ngầm mãnh liệt.

“Mặc kệ cậu dùng phương pháp gì, giữ chân anh ta cho tôi, với lại, gọi cho người ở Cục Dân Chính, kêu họ lập tức đến biệt thự Vọng Giang, mang đến tất cả tài liệu đã chuẩn bị trước, càng nhanh càng tốt!”

Lâm Xuyên mở to hai mắt nhìn Thương Giới: “Nhĩ tổng, anh thật sự quyết định rồi sao? Đây không phải chuyện đùa.”

Khòe môi Thương Giới có nụ cười bất đắc dĩ, biểu cảm rất nghiêm túc: “Đây là tôi nợ cô ấy...”

Có lẽ cùng chiều cô cả đời cũng không trả hết.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Kết hôn

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Biệt thự Vọng Giang của Thương Giới rất lớn, có ba, bốn phòng để quần áo rộng rãi, phòng trò chơi và rạp chiếu phim tư nhân, phòng tắm cũng không phải nói, bồn tắm mát xa lớn, bể tắm nước nóng, còn có phòng xông hơi... cái gì cần có đều có.

Nhóm nữ giúp việc thường ăn thần, đến lúc cần thì lập tức hiện thân, còn có tuyệt kĩ mát xa.

Trang viên này có thể sánh với một hội sở đường sinh sôi nước nóng cao cấp.

Giang Tinh Tinh nằm mơ cũng không ngờ mình có thể ở trong một khu nhà cao cấp thế này, bây giờ mộng đẹp trở thành sự thật, cô lại có cảm giác không chân thực, giống như một khi tỉnh dậy sẽ là năng tiên cá biến thành bọt biển, tất cả biến mất, không còn khu nhà cao cấp, không có người giúp việc, cũng không có bạn trai.

...

Giang Tinh Tinh ngồi trên ghế sofa pha ngải ngồi, đầu óc trống rỗng, nghĩ tới mấy tháng qua, vừa hoang đường lại vừa ly kì, ngay cả phim điện ảnh cũng không có kịch bản như vậy.

Đúng lúc này, cô thấy một chiếc xe màu đen có rèm cửa chạy vào trong sân, theo sau là tiếng bước chân vô cùng hỗn loạn.

Giang Tinh Tinh còn chưa đứng lên đã thấy Thương Giới cùng một cặp nam nữ trung niên đi tới.

Cặp nam nữ trung niên mặc đồng phục màu đen, nhìn không giống nhân viên văn phòng, giống viên chức làm việc cho chính phủ hơn.

"Mời ngồi." Thương Giới lễ phép mời họ ngồi xuống.

Giang Tinh Tinh tò mò đi tới, Thương Giới giới thiệu họ với cô, "Đây là hai nhân viên của cục dân chính."

Cục dân chính?

Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh còn chưa kịp phản ứng, sao nhân viên của cục dân chính lại tới đây.

Không đợi cô kịp hỏi, Thương Giới đã về phòng lấy bản sao hộ khẩu. Hai nhân viên công chức cũng thuận tiện lấy giấy tờ đăng kí kết hôn ra, giấy khám sức khỏe và con dấu giáp lai.

Có kính ngạc hỏi: "Từ từ, đây là chuyện gì?"

Thương Giới bình tĩnh nói: "Hôm nay chúng ta kết hôn."

"Gi chứ?"

Đầu óc Giang Tinh Tinh mơ màng, khó tin nhìn anh, "Sao lại kết hôn?"

"Anh đã chuẩn bị tất cả tài liệu xong rồi, chỉ cần em kí tên, chúng ta có thể trở thành vợ chồng hợp pháp."

Nhân viên công chức đưa giấy tới tay cô.

Giang Tinh Tinh nhìn vào, tất cả thông tin của cô đã được người ta điền đầy đủ, chỉ còn thiếu chữ kí của chính bản thân.

Anh đã sớm chuẩn bị!

Thương Giới đưa bút tới tay cô, nói: "Em đồng ý cưới anh chứ?"

Giang Tinh Tinh buống lòng bút, nhìn tờ giấy kia, rồi lại nhìn Thương Giới, trong mắt của anh có phản không yên lòng.

Anh nói đùa sao, thế này là quá nhanh rồi!

"Em... Em không hiểu lắm." Giang Tinh Tinh cào cào tóc, "Chúng ta mới hẹn hò chưa được bao lâu, giờ đã... kết hôn?"

Cô hoàn toàn chưa kịp chuẩn bị, thậm chí còn không hề có ý nghĩ kết hôn trong đầu.

"Em mới bắt đầu sự nghiệp, hiện tại chưa thể kết hôn..."

"Kết hôn thì tốt." Thương Giới nói ra mấy chữ, cam đoan với cô, "Nếu em không muốn, có thể không công bố với bên ngoài, hôm nay anh mời hai vị viên chức này tới cũng là có lý do, tất cả đều vô cùng bí mật và riêng tư."

Trong lòng Giang Tinh Tinh rối rắm, tay đang cầm bát run rẩy, "Em chưa chuẩn bị gì cả, đây cũng quá bất ngờ rồi."

"Em đang lo lắng điều gì, anh có thể giải quyết cho em."

Giang Tinh Tinh nhìn hai vị nhân viên công vụ trước mặt, nhìn Lâm Xuyên, rồi lại nhìn Thương Giới.

Tất cả giống như bàn bạc hợp đồng làm ăn, bày ra điều kiện, vấn đề thảo luận, kí giấy, bàn bạc thành công, có khi nào cô còn phải bắt tay với anh không?

Đúng vậy, đây giống như đang nói chuyện làm ăn.

"Đề em suy nghĩ đã." Cô chần chừ nói "Em không thể quyết định nhanh thế được. Thậm chí em còn chưa nói với người nhà."

"Tinh Tinh, không còn thời gian nữa."

Tựa như một thứ gì đó bị kìm nén đang thoát ra, giọng anh có phần dồn dập bất an, thậm chí còn hơi hung dữ, "Ký thôi mà cũng khó vậy sao?"

Giang Tinh Tinh bị anh dọa sợ, "Anh... anh tức giận gì chứ! Anh mừng em, em sẽ kết hôn với anh sao!"

Thương Giới nắm chặt tay, mu bàn tay trắng hiện lên gân xanh, cố gắng không chế tình cảm của mình, gần giọng nói, "Chúng ta về phòng nói chuyện."

Giang Tinh Tinh có phần tức giận, đứng dậy lên tầng, cầu thang bằng gỗ vang lên tiếng bình bình, chứng tỏ thực ra tình cảm của cô cũng không tốt như thế.

Trước kia anh hoang đường thế nào, cô đều có thể hiểu cho anh, nhưng kết hôn là chuyện lớn, sao có thể làm loạn.

"Còn dám mừng em." Cô ngồi lên giường, lẩm bẩm, "Không thêm kết hôn với anh."

Hai phút sau, cửa mở ra, rồi lại đóng lại.

Anh đứng cạnh cửa, không lên tiếng.

Giang Tinh Tinh nhìn anh, áo sơ mi trong màu trắng có chút vết nhàu, ngay cả caravat cũng hơi lệch, cổ áo hơi nhàn nhúm, có thể thấy được anh vừa nhanh chóng trở về.

Cô tức giận nghĩ, gấp cái gì mà gấp, giống như cô sắp chạy trốn không bằng.

Thương Giới im lặng một lát, đi tới ngồi cạnh cô.

Đôi diện hai người là cửa sổ sắt đất, vừa lúc nghềnh đón một trời buổi chiều, ánh nắng vàng ấm áp bao phủ hai người.

Anh im lặng ghé tay với cô, Giang Tinh Tinh không được tự nhiên, hất tay anh ra, nhưng anh lại cầm lấy cả bàn tay cô.

"Có hơi đột ngột." Anh bắt đầu đi nói "Ngày cả anh cũng không ngờ sẽ nhanh thế này."

"Có chuyện gì xảy ra rồi phải không?" Giang Tinh Tinh nhàu mày hỏi.

Lúc này màn hình điện thoại của Thương Giới đột nhiên sáng lên, Lâm Xuyên gửi một tin nhắn.

"Bác sĩ Lawrence đã rời công ty, nhìn hướng đi thì chắc anh ta sắp tới biệt thự Vọng Giang."

Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới nhìn Giang Tinh Tinh đang chớp mắt, tắt màn hình, không chữ để ý cười nói "Không phải bây giờ đang thịnh hành kết hôn chớp nhoáng sao, chỉ cần có tình cảm, kết hôn sớm không là vấn đề."

Giang Tinh Tinh nói "Cũng không thể nhanh như vậy, đến thời gian chuẩn bị tâm lý em cũng không có, hơn nữa em nghe nói, nhà giàu kết hôn còn phải kí hợp đồng hôn nhân, hiện tại anh đăng kí kết hôn với em, nếu như tương lai chúng ta li hôn, vậy thì em sẽ có nửa phần tài sản của anh, thế này cũng... không tốt cho anh lắm."

Thương Giới nở nụ cười nhẹ nhõm, "Ngày cả hợp đồng hôn nhân em cũng lo lắng cho anh."

"Đương nhiên em phải lo rồi, nếu không tương lai anh hối hận thì sao."

Thương Giới để bà vai cô lại, nhìn vào mắt cô, trịnh trọng nói "Làm một người chồng, anh cam đoan cả đời chỉ trung thành với em, điều này có thể làm chứng công. Về phần tài sản của anh, anh tin tưởng em, nếu anh nhìn lầm thì cũng là anh không có mắt, nếu như em muốn lấy tài sản, đừng có nương tay."

Giang Tinh Tinh không thể nói gì hơn, "Như vậy có sao không..."

Thương Giới vén tóc mái của cô lên, nhẹ nhàng hôn lên vết sẹo trên trán, trong mắt là đau lòng cùng trù mến...

"Anh nói thật, cả đời này anh chưa từng nghiêm túc như thế." Giang Tinh Tinh, gãi cho anh đi."

Cô có thể cảm nhận được trái tim của anh đang đập thình thịch, có thể cảm nhận được tình cảm của anh.

Đôi khi vì cảm xúc của một người gây ảnh hưởng, trong nháy mắt, Giang Tinh Tinh hạ quyết tâm.

Tương lai như thế nào cô cũng không quan tâm, quan trọng là giờ phút này... cô đồng ý trở thành vợ anh.

Giang Tinh Tinh cảm thấy bất trung tay anh, không an tâm nhìn Thương Giới, "Trước khi kí giấy, anh phải đồng ý chuyện này với em."

"Nói đi."

"Em muốn tiếp tục đóng phim, anh không thể can thiệp vào công việc của em."

"Chỉ như vậy?"

"Vâng."

"Em không có điều kiện gì với anh sao?" Thương Giới mỉm cười, "Em có biết, lúc này dù em có nói gì, anh cũng sẽ đồng ý với em?"

"Làm người phải biết thỏa thuận." Giang Tinh Tinh vỗ vai anh, bắt đầu đi nói "Cũng may là gặp em, cứ thử là người phụ nữ khác xem, đã sớm coi anh là điểm tâm mà ăn sạch."

Lại còn giáo huấn anh, Thương Giới xoa đầu cô, "Người phụ nữ khác xem, sao có vận may thế được."

Dưới sự chứng kiến của hai nhân viên công vụ, hai người trịnh trọng kí tên của mình, đồng thời đưa bàn sơ số hộ khẩu ra, giao cho nhân viên công vụ.

Nhân viên công vụ đổi chiếu, sau đó đóng con dấu đỏ lên hai bản giấy chứng nhận kết hôn.

Giang Tinh Tinh vượt vẻ tâm giầy đỏ kia, từ giờ trở đi, cô chính thức trở thành vợ của Thương Giới rồi đúng không?

Thậm chí còn chưa hỏi ý kiến của phụ huynh, cũng không cần phụ huynh quan tâm, chính cô đã tự mình quyết định.

Có thể, cuộc đời vốn trôi qua bình thản của cô, đây là lần đầu tiên cô làm chuyện điên rồ như vậy!

Khác với tâm tình vô cùng kích động của cô, sau khi đóng dấu, Thương Giới thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Giang Tinh Tinh chú ý thấy anh đang đỏ mặt hời, lấy khăn lau cho anh, "Hôm nay anh rất ự."

"Giờ em đã là vợ của anh." Thương Giới cầm tay cô, nắm chặt lấy, tay kia nhéo khuôn mặt tròn của cô, "Cùng anh nhây vào hồ kìa."

"Bỏ tay ra... đau!" Giang Tinh Tinh vừa phản kháng, vừa lấy đầu gối đá nhẹ vào bụng anh, hai người đánh nhau trên số phà, "Con heo này, đừng nghĩ có thể bắt nạt em!"

Thương Giới nắm lấy bàn chân cô, cắn một cái.

Có thể Giang Tinh Tinh vốn đang căng chặt, lúc này đã trở nên mềm mại như nước.

"Hả miệng." Anh ra lệnh.

Cô vừa mới hé miệng, anh đã tiến vào, tiếp xúc với đầu lưỡi của cô, triển miên lâu tới nỗi đôi mắt cô ửng đỏ.

"Ừm..."

Cô bị anh giữ chặt gáy, thân thể cũng kìm kìm không đầu mà lại gần, ôm anh chặt hơn.

Cô đã đồng tình, Thương Giới lại ngừng động tác, say mê nhìn cô, thật lâu sau, đột nhiên anh nói "Tối nay đoàn kịch có buổi tập, em đi trước đi."

Giang Tinh Tinh có chút muối tức, buồm anh ra, "Bây giờ luôn sao?"

Thương Giới nhéo mũi cô, "Nghe lời, đi trước đi. Lát nữa có khách tới, chẳng lẽ em muốn để khách nhìn thấy chúng ta sao... Hửm?"

"Được rồi, đừng nói nữa." Giang Tinh Tinh đỏ mặt buồm anh ra, "Em... em đi trước, lát nữa anh tới, chúng ta cùng nhau đi ăn tối."

"Được."

Giang Tinh Tinh ngồi vào bàn trang điểm, sửa soạn qua loa, sau đó xách túi ra ngoài cửa.

Sau khi cô đi giày cao gót xong, đột nhiên Thương Giới ôm lấy cô từ phía sau, vùi sâu vào hõm cổ dưới mái tóc đen, "Anh thích em"

Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh bị anh làm cho ngứa, quay đầu nói với anh, "Không ngờ anh lại dính người thế này."

Thương Giới không chịu buông ra, nhẹ nhàng vuốt ve thái lưng cô, giọng nói dịu dàng trầm tĩnh, "Em phải nhớ kĩ, trên đời này chỉ có một Thương Giới, anh ấy yêu em, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi"

"Em biết rồi." Giang Tinh Tinh nghe thấy tiếng xe bên ngoài, đoán là khách của Thương Giới tới, đẩy nhẹ anh ra, khẽ hôn lên cằm anh, "Anh mau làm việc đi, buổi tối gặp lại"

"Hẹn gặp lại... tối nay."

Lâm Xuyên đi vào phòng khách, về mặt có phần căng thẳng, nhìn thẳng vào mắt Thương Giới, ý muốn nói, "Đã tới rồi"

Thương Giới bình tĩnh nói, "Mau đưa phụ nhân tới nhà hát, sau đó... đứng về, cứ ở đó chờ tôi."

Lâm Xuyên hiểu được dụng ý của Thương Giới, anh ấy gọi anh một tiếng, "Nhị tổng..."

"Mau đi đi"

Lâm Xuyên hạ quyết tâm, cùng Giang Tinh Tinh ra khỏi cửa chính, đi tới chiếc Roll – Royce bóng loáng màu đen.

Lúc đóng cửa xe, Giang Tinh Tinh nghiêng đầu nhìn anh, anh đứng cạnh cửa sổ sắt đất, cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt một trời cuối ngày dần khuất núi, khiến cho bóng dáng cao lớn của anh càng thêm ám u giữa trời chiều.

Cô nhìn qua cửa xe, vẫy tay với anh, Thương Giới nhìn cô, ánh mắt mang theo thâm tình và lưu luyến vô hạn.

Đôi môi mỏng của anh khẽ mở, nói ba chữ.

Giang Tinh Tinh có thể đọc được khẩu hình miệng của anh, anh nói...

"Anh yêu em"

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Chương 30: Đêm tân hôn

Edit: Nhuợc Vy

Beta: Quanh

Xe của Giang Tinh Tinh vào rồi khỏi con đường lớn giữa thềm cỏ xanh của biệt thự Vọng Giang, Lawrence và vài nhân viên chữa bệnh mặc áo blouse trắng đã tiến vào biệt thự, thậm chí còn mang theo cần sự cho phép của chủ nhân căn biệt thự này.

Lawrence có một mã cửa lớn của biệt thự, là quyền hạn nhân cách thứ nhất cho anh ta.

Những nhân viên chữa bệnh mặc áo blouse trắng đó không chỉ mang theo thiết bị chữa bệnh, thậm chí còn mang theo dây thừng, các dụng cụ để cố định.

Khi họ tiến vào phòng khách, nhìn thấy Thương Giới đang ngồi lưng ra sofa.

Ánh đèn sáng trong đêm tối, khiến xung quanh anh là một vàng sáng mờ lung, áo sơ mi trắng của anh phác họa cơ bắp rõ ràng của anh, hai chân thon dài tùy ý mở rộng, tư thái có vài phần lười biếng.

Anh nghiêng đầu, một nửa gương mặt anh được ánh đèn mụ lên một lớp ánh sáng nhu hòa, một nửa kia ở trong bóng đêm, hăng mị dài hơi chớp chớp.

Người đàn ông này tựa như kiệt tác tinh xảo nhất do Chúa tạo ra, đẹp đến mức khiến người ta không cách nào nhìn thẳng.

Tiểu là thiên sứ và ác ma lại cùng tồn tại trong một cơ thể.

Lúc Lawrence gặp lại anh, anh đã yên lặng ngồi ở ranh giới phân tranh giữa ánh sáng và bóng tối, nở một nụ cười từ ái với anh ta.

"Lawrence, đã lâu không gặp."

Thương Giới gao ngón tay thon dài tinh tế lên, ý bảo anh ta ngồi xuống.

Lawrence không có động đậy, đứng trước mặt Thương Giới, như là có ý phớt bậy cho anh.

Anh ta từ từ mang găng tay trắng lên.

Thương Giới nhướn mày, chỉ vào champagne trên bàn, thông thả ung dung hỏi: "Muốn uống một ly không?"

Advertisement / Quảng cáo

Lawrence quay đầu nhìn những nhân viên chữa bệnh phía sau, những người đàn ông mang khẩu trang lập tức bước tới, nhanh chóng mở hộp y tế, một người trong đó lấy một ống tiêm dài ra, cùng với hai bình dung dịch trong suốt.

"Bác sĩ, vừa xuống máy bay cũng không nghỉ ngơi, vội vàng chạy tới biệt thự Vọng Giang thế này, nhớ anh ta vậy à, mười lăm phút cũng không muốn trì hoãn."

Sắc mặt Lawrence rất khó coi: "Thương nhị thiếu gia, anh có biết anh lừa gạt tôi rất lâu, chuyện này đối với tôi mà nói là một sự sỉ nhục không?"

Đột nhiên là Thương Giới biết, lúc còn đi học, Lawrence là một học bá [1] siêu cấp, cổ chấp đến mức gần như biến thái, lúc nào cũng phải đạt điểm tối đa, người ưu tú luôn thường thức lẫn nhau, cho nên anh ta quen một người cũng hoàn mỹ khác - Thương Giới

[1] Học bá: Chỉ những người học giỏi

Lawrence tựa như một huấn luyện viên nghiêm chỉnh, tro mắt nhìn con mồi trốn khỏi mái đầu mình, đây là chuyện anh ta tuyệt đối không có cách nào tiếp thu.

Thương Giới cười nhạt, con người lạnh lùng liếc nhìn anh ta: "Lâm Xuyên biết, mẹ tôi biết, người phụ nữ của tôi biết, người làm trong nhà biết, thậm chí ngay cả nhân viên công ty cũng nhìn ra, chỉ có mình anh là chẳng hay biết gì, biết vì sao không?"

Lawrence mặt không biểu tình: "Vì sao?"

Thương Giới buông tay, tư thái thanh tao lịch sự: "Bởi vì trong lòng họ rõ ràng, tôi chỉ có một tên, Thương Giới."

Lawrence khẽ hừ một tiếng.

Thương Giới đứng dậy, nhìn anh ta từ xa, ánh mắt dần lạnh xuống: "Lawrence, chỉ có anh để ý tới cuộc tôi là ai, chỉ có anh."

"Tôi làm việc cho anh Thương."

Thương Giới đột nhiên tăng thêm âm lượng: "Thế giới này chỉ có một Thương Giới"

Lawrence tiếp nhận ống tiêm dài màu bạc trong tay y tá: "Nhưng không phải là anh."

"Có gì khác nhau sao?" Thương Giới nhìn đôi mắt xanh biếc như đá quý của Lawrence, trầm giọng nói: "Tôi có thể ngồi ở vị trí của anh ta, tôi có được tất cả tri thức và năng lực quyết định sách lược của anh ta, thậm chí có thể làm tốt hơn, làm mẹ của tôi yên tâm, làm cô gái của tôi vui vẻ, làm mọi người xung quanh cảm thấy nhẹ nhàng, tôi có thể làm những chuyện mà anh ta không làm được..."

"Nhưng anh không phải anh ấy, có lẽ anh có thể thay thế anh ấy, nhưng anh vĩnh viễn không phải là anh ấy." Lawrence đến gần Thương Giới: "Sự tồn tại của anh, đối với anh ấy mà nói là một loại vũ nhục. Bức tường trắng tinh không chứa tí vết đột nhiên có một con ruồi bọ chết dính vào là chuyện ghê tởm cỡ nào, nó có thể khiến tất cả mọi người bỏ qua vạch tường trắng tinh, ánh mắt của họ, chỉ nhìn thấy con ruồi bọ đen hôi ghê tởm mà thôi."

Bàn tay Thương Giới nắm chặt, mu bàn tay trắng treo ánh gân xanh.

Lawrence ngồi bên tai anh, dùng một loại âm thanh thật nhẹ, như là đang thì thầm: "Mà anh... Chính là con ruồi bọ đó."

Ý thức của anh dần không thể nào tập trung, thuốc từ từ rót vào dòng mạch cổ của Thương Giới, đầu thuốc trong tay anh rơi xuống đất, tắt lị đi.

"Tinh Tinh..."

...

Giang Tinh Tinh bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, phát hiện mình đang nằm trên sofa mềm mại.

Sofa pha tím từ nhung thoi núi, bên cạnh cô có một ngọn đèn bàn đang sáng, độ sáng đã chỉnh xuống mức thấp nhất. Trên tường treo mấy bức ảnh nam minh tinh, bàn trang điểm gần như chiếm một phần tư không gian của căn phòng, trên chiếc giường thép giữa phòng là vài bộ váy lộng xịn.

Đây là phòng của Minh Cẩn.

Giang Tinh Tinh sốc chân lên, mơ màng đến bên cửa sổ. Đêm đã khuya, nước mưa tí ta tí tách chảy xuôi theo cửa kính, tựa như những cơn giun đang vắt vẻo.

Cơn gió rét buốt xuyên qua khe hở cửa sổ, không khí lạnh lẽo, Giang Tinh Tinh rung mình, đi ra khỏi cửa.

"Đấy rồi à."

Đứng lúc Minh Cẩn cầm một ly nước ấm tiến vào: "Hôm qua em làm gì mà buồn ngủ thế, ngồi ghế mà cũng ngủ cho được."

Giang Tinh Tinh xoa đầu, cảm giác mơ hồ, cũng không biết vì sao lại buồn ngủ như thế.

“Mấy giờ rồi?”

“Em ngủ ba tiếng rồi, giờ là mười giờ.” Minh Cần ngồi xuống, nói “Vô Khuyết và Minh Giác còn đang ở bên dưới tập luyện, em có muốn xuống xem không?”

“Thương Giới có ở đây không?”

Minh Cần bực mình nói: “Nghe đầu gối nói, người bạn trai bạn rợn của em tạm thời có việc, không tới được.”

Giang Tinh Tinh biết, đầu gối chính là Lâm Xuyên, Minh Cần thích gọi người ta là đầu gối này đầu gối nọ.

“Anh ấy đã đồng ý là sẽ đến mà, hơn nữa buổi tối anh ấy rất ít khi đi xã giao.”

“Ai mà biết được, dù sao cũng là nhân vật lớn, anh ấy đồng ý tới nhà hát của chúng ta dựng kịch đã là bất ngờ ngoài ý muốn, nếu có việc trì hoãn, chúng ta cũng không dám nói gì.”

Giang Tinh Tinh gọi cho Thương Giới vài cuộc, luôn ở trạng thái không ai nghe máy, cô dần sốt ruột.

Lâm Xuyên cũng đã rời khỏi nhà hát, gọi cho anh ấy thì điện thoại tắt máy.

Giang Tinh Tinh hồi tưởng lại biểu hiện khác thường của Thương Giới hôm nay, lại nghĩ đến việc đăng ký kết hôn, cứ cảm thấy có gì đó là lạ.

Trước khi đi, ánh mắt anh nhìn cô cũng quyến luyến.

“Không xong rồi!”

Giang Tinh Tinh dự cảm không ổn, ngay cả áo khoác cũng không kịp lấy, vội vâng chạy ra khỏi nhà hát Hồng Phòng.

Minh Cần đuổi theo, hồ hức: “Tiểu tử tông, bên ngoài còn mưa đấy, mang ô này! Đừng để bị cảm!”

Giang Tinh Tinh bất chấp lời gọi của cô ấy, che đầu chui vào màn mưa.

Mưa phùn biến thành mưa to tầm tã, lúc Giang Tinh Tinh chạy ra khỏi cửa lớn công viên đã ướt như gà rớt vào nồi canh.

Cô ngồi lên một chiếc xe taxi, nói nhanh: “Bác tài, mau lên ợ! Đường Hoàn Thanh, biệt thự Vọng Giang.”

Advertisement / Quảng cáo

Tài xế đánh giá Giang Tinh Tinh qua kính chiếu hậu, có hơi khó hiểu, cô gái trông rất nhếch nhếch này, muốn đến khu biệt thự cao cấp nhất thành phố?

“Biệt thự Vọng Giang, bác lái nhanh đi a!” Cô đột nhiên nói lớn một tiếng: “Bác lo cháu không có tiền phải không, bác cứ lái đi, chậm trễ là liên quan đến mạng người đấy a!”

Tài xế hoảng sợ, vội vàng khởi động xe, lái xe ra ngoài, dọc theo đường đi cũng không dám trì hoãn, chân đầm ga hết cỡ, đưa cô đến biệt thự Vọng Giang bằng tốc độ nhanh nhất.

Nhà không bật đèn, hoàn toàn tối om

Vừa rồi Giang Tinh Tinh còn vội vàng, lúc này lại dừng bước chân.

Biệt thự tối đen, tựa như một con thú say ngủ trong bóng đêm, cô không dám quấy nhiễu.

Không biết đã đứng trong mưa bao lâu, chủ chủ ống văng trong chuông chó gác đầu lên, sủa một tiếng với cô. Rốt cuộc Giang Tinh Tinh cũng có dũng khí, bước chân nhẹ nhàng đi vào biệt thự.

Cô nói với chính mình, Giang Tinh Tinh, bây giờ này đã trở chủ nhân của tòa biệt thự này, không cần sợ người dân ông trong nhà, cho dù anh ấy có biến thành cái dạng gì, anh ấy vẫn là chồng mày.

Án mặt mũi, cửa nhà tách ra một khe hở, Giang Tinh Tinh run rẩy vươn tay, đẩy cửa ra.

Xộc vào mũi là một mùi thuốc nồng nặc, nhưng không thể nói rõ là gì, có phần giống mùi nước sát trùng ở bệnh viện, nhưng không gay mũi đến mức đó.

Phòng khách không bật đèn, tối om

Hình như trên lầu có động tĩnh, Giang Tinh Tinh xác định trong nhà có người, nhất định là anh ở nhà.

Chẳng qua giờ phút này, người ở trên tầng, có lẽ đã không còn là chồng mới cưới của cô, mà là một người đàn ông khác hoàn toàn xa lạ, có phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Giang Tinh Tinh bực bách mình hít sâu, thở ra, bảo đảm sẽ không vì sự thay đổi của anh mà sợ tới mức một câu cũng không nói nổi, chỉ biết run rẩy như một con thỏ.

Như vậy quá mất mặt.

Cô hồi tưởng lại lần đầu tiên nhìn thấy Thương Giới, đôi mắt lạnh lùng trong cửa sổ xe, đến giờ cô vẫn nhớ rõ.

Người đàn ông xa lạ kia cũng không dễ sống chung.

Giang Tinh Tinh chuẩn bị tâm lý thật tốt, chậm rãi lên lầu, có cô ý để bước chân vang lên âm thanh “bộp bộp bộp” thật lớn khi đáp vào gỗ, nhắc nhở người đàn ông trong phòng, vợ anh ta về rồi.

Cửa phòng ngủ khép hờ, có nhẹ nhàng đẩy ra, mùi thuốc trong phòng càng nồng nặc hơn.

Không có cầu huyết như cô nghĩ, người đàn ông vất chèo hai chân ngồi trong bóng đêm, lạnh mặt chờ cô về, sau đó ném tờ giấy ly hôn vào mặt cô... Trong phòng vô cùng yên ắng, yên ắng đến mức như không có người.

Cửa sổ không đóng, rèm cửa bị gió thổi mạnh, vang lên tiếng phản phát.

Người đàn ông nằm chính giữa chiếc giường lớn màu xanh nước biển, tư thế giống trẻ con ngủ trong lòng mẹ, cuộn tròn đầu gối.

Cơ thể kia có vẻ cũng quen thuộc, mỗi một mũi cơ bắp, mỗi một tác da thịt, đường cong gần như là hoàn mỹ. Anh ôm đầu gối mình, lưng cong lại, hơi run mình.

Giang Tinh Tinh vội vàng chạy tới, lay người anh: “Anh làm sao thế? Có phải bị bệnh không?”

Nhưng bàn tay lạnh lẽo của cô vừa chạm vào da anh, nhiệt độ bên ngoài cơ thể anh khiến cô rụt về theo bản năng.

Nóng quai!

Cô lại chạm vào lần da trên lưng anh, nhiệt độ vô cùng cao, sốt cao đến mức khác thường. Giang Tinh Tinh sợ tới mức hồn bay phách lạc, vội vàng lấy điện thoại ra, run rẩy muốn gọi 120.

Lúc này, cánh tay rắn chắc của anh đột nhiên vươn qua, đè mu bàn tay cô lại, nắm chặt tay trái của cô.

Giang Tinh Tinh cảm giác mình bị một ngọn lửa vây lấy.

Nửa khuôn mặt Thương Giới vùi vào gối đầu, nửa khuôn mặt còn lại nghiêng nghiêng nhìn cô.

Trong cơn người thám thý là cảm xúc kích động mãnh liệt, trong chớp lát, Giang Tinh Tinh không thể phân biệt được, rốt cuộc anh là ai.

“Thương... Thương Giới...” Cô nói nhỏ như muỗi kêu, vô cùng không tự tin hỏi: “Anh còn nhận ra em không?”

Thương Giới đột nhiên kéo một cái khăn có logo áo, cả cơ thể ngã xuống chiếc giường mềm mại.

“Tinh Tinh.” Giọng nói có chút lười biếng của anh gọi tên cô, ôm chặt cô vào lòng: “Mẹ nó... Rốt cuộc em cũng về rồi.”

Vẫn là anh!

Giang Tinh Tinh nhẹ nhàng thở ra, hỏi: “Họ làm gì anh thế?”

“Một ít trệ liệu tất yếu, cụ thể thì không nói, em sẽ sợ.”

Anh ôm chặt cô từ phía sau, giọng rất suy yếu: “Lúc Lawrence đi đã tiêm thuốc an thần cho anh, muốn anh chìm vào giấc ngủ.”

Thế nhưng anh vẫn duy trì tỉnh táo, là đang đợi cô về sao?

Đôi mắt Giang Tinh Tinh đỏ lên.

“Nếu... Nếu anh ngủ, có phải khi tỉnh lại sẽ biến thành một người khác không?”

Khóc rồi Thương Giới hơi nhếch lên: “Em nhớ kỹ, lúc tỉnh lại... anh vẫn là anh.”

Giang Tinh Tinh nắm cầm anh, nhìn gương mặt mệt mỏi, cảm anh bắt đầu có râu lún phún, đâm vào tay cô.

Đôi mắt thám thý đang cố gắng nhắm nhìn cô, nỗ lực muốn thấy rõ mặt cô, nhưng ý thức của anh vẫn chậm rãi tiêu tán.

Nước mắt Giang Tinh Tinh trào ra khỏi khóe mắt, nghẹn ngào hỏi: “Rốt cuộc... Rốt cuộc họ đã làm gì anh.”

Thương Giới đưa tay lau nước mắt, tay còn lại để sau gáy cô, ti mi hôn môi cô: “Đừng khóc, anh sẽ không đi, vẫn luôn ở đây.”

Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh khó chịu nhắm mắt lại “Anh sẽ ở đâu?”

“Một ngôi nhà rất tốt.”

“Anh có thể nhìn thấy em không?”

“Anh sẽ nhìn thấy em, chạm vào em, hôn em, tất cả cảm nhận của anh ta cũng là cảm nhận của anh.” Ngón tay anh vuốt ve vành tai đỏ bừng của Giang Tinh Tinh, dịu dàng nói “Cho nên, ở lại bên cạnh anh.”

"Em sẽ không rời khỏi anh." Giang Tinh Tinh bị rợn ớn anh "Em bảo đảm!"

Chưa từng có ai tốt với cô như thế, Thương Giới là người đầu tiên trên thế giới này thích cô, cô bằng lòng gả cho anh, trở thành vợ anh, giao phó tất cả của mình cho anh.

"Anh muốn ngủ à?" Giang Tinh Tinh luôn lo lắng hỏi

Thương Giới hít sâu, đôi mắt đảo hoa đẹp đẽ khép hờ:"Anh còn có thể... Kiên trì thêm chút lát."

Nhưng mà ngay khi anh nói chuyện, Giang Tinh Tinh đã cởi quần áo trên người, chui vào ổ chăn ấm áp.

Cơ thể Thương Giới căng chặt theo bàn nường, anh có thể cảm nhận được cơ thể lạnh lẽo nhưng mềm mại của cô.

"..."

Nếu là trước kia, chỉ sợ anh đã sớm không khống chế được mình, muốn chiếm hữu cô, nhưng mà bây giờ... Anh không chắc lắm.

Giang Tinh Tinh tựa như một con mèo dịu ngoan, cuộn trong ngực anh, nghe nhịp tim tăng nhanh của anh.

Thấy Thương Giới chậm chạp không chịu hành động, cô cắn môi dưới, dịu dàng hỏi:"Cho nên rốt cuộc là bây giờ anh có được không?"

Được không?

Vấn đề này, đối với bất cứ người đàn ông nào mà nói đều là tri mạng.

Thương Giới cúi tay để cơ thể mềm mại của cô xuống một cách thô bạo, cho dù ngày mai là tận thế, anh vẫn sẽ làm được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ly hôn

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Đây là lần đầu tiên của Giang Tinh Tinh, phóng túng tựa như thể sắp tới, cả hai nỗ lực ra sức, cảm giác vừa đau vừa sung sướng khiến cô như sắp bay lên trời.

Cô bám lấy vai anh, rên rì như muốn thỏa mãn tất cả sung sướng.

Mà người đàn ông đang đè cô dưới thân, say mê nhìn cô, đôi mắt đen tràn đầy vẻ si tình, không muốn buông tha.

Cuối cùng đi ngủ như thể nào, chính Giang Tinh Tinh cũng không nhớ rõ.

Trời mưa suốt đêm, sáng sớm lại bùng sáng, nắng sớm xuyên qua chiếc rèm mỏng, chiếu vào trong phòng.

Người tỉnh lại trước là Thương Giới.

Anh mở to mắt, đập vào mắt là hàng lông mi cong dài của cô gái, làn da trắng trẻo dưới ánh mặt trời lại càng thêm sáng, ánh mắt anh nhìn qua đường cong rõ ràng, đôi môi mềm mại vô ý thức mím lại của cô.

Mà vết sọc trên trán kia, không biết vì sao lại khiến Thương Giới đau lòng. Nhưng lại không thể nghĩ ra, càng nghĩ lại càng đau đầu.

Đầu óc anh có phần đình trệ, muốn day trán, để minh tinh táo chút, lại phát hiện cánh tay đang bị cô đè lên, cơ thể cô tựa như bám toạ lạc, im lặng nằm trong lồng ngực anh, giống như một bé mèo dịu ngoan mềm mại.

Hơn nữa cả hai người đều đang...

Trong nháy mắt, đầu óc anh hoàn toàn tỉnh táo, thân thể phản ứng theo bản năng, đẩy cô gái kia ra, ôm chặt lấy chân.

Người vốn luôn bình tĩnh như anh, lúc này lại có vài phần bối rối.

Toàn bộ chân bị kéo đi, che khuất phần nam tính của đàn ông. Mà sau khi chân bị rút ra khỏi người cô gái, chính là cảnh đẹp ý vui, nhìn không sót một thứ gì.

Đầu óc Thương Giới như nổ tung, thân thể cũng rất thành thật... đình trệ với đại não anh.

Anh buộc mình phải rời mắt đi, sắc mặt vô cùng khó coi.
Advertisement / Quảng cáo

Mà giờ phút này Giang Tinh Tinh vốn đang mơ màng ngủ, cảm thấy lạnh, cô gật lại chân trên người Thương Giới theo bản năng.

Thương Giới buông tay, cô liền đắp chăn, sau đó dựa vào cơ thể ấm áp của anh, mơ màng nói, "Ông xã..."

Nghe được hai chữ "Ông xã" mềm mại kia, đầu Thương Giới như có đoàn tàu chạy qua, trái tim bỗng trở nên kinh hoàng, từ trước tới nay chưa hề có cảm giác này.

Cô tựa như một con mèo ngoan ngoãn, không muốn rời xa vòm ngực ấm áp kia, gỡ bỏ tất cả phòng bị của trai gái, nghiêm túc đã xem anh là người thân mật nhất.

Giống như con thú nhỏ chỉ khi ở cạnh người thân quen nhất, mới có thể an tâm ngủ như vậy.

Nhìn thấy cô ngủ an ổn, không hiểu vì sao trái tim vốn lạnh như băng của Thương Giới lại trở nên ấm áp.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa, Thương Giới để anh ấy tiến vào, đồng thời đắp kín chăn cho cô, giấu cô trong ngực mình.

Lâm Xuyên mặc tây trang chỉnh tề, dẫn दो nhân Thương Giới, hỏi:"Bác sĩ Lawrence vừa mới gọi điện, hỏi tình hình của anh."

Anh ấy không nắm chắc, hỏi:"Đại tổng, là anh đáng không?"

Thương Giới gạt đầu, lăm động tác báo anh ấy đứng lên tiếng, muốn anh ấy ra ngoài.

Lâm Xuyên hiểu được ý anh, nhìn chắc giường lộn lộn xộn kia, trong lòng hiểu rõ vài phần, vì thế im lặng ra ngoài, lễ độ đóng cửa phòng.

Thương Giới vừa tỉnh dậy đã biết có chuyện gì xảy ra.

Nhân cách thứ hai có thể biết được mọi chuyện mà anh từng trải qua, đương nhiên anh cũng nhớ tất cả mọi chuyện nhân cách thứ hai làm, bởi vậy không hề có cái gì gọi là mất trí nhớ.

Tất cả mọi chuyện, từng chi tiết, tựa như khắc rõ vào sâu đáy lòng.

Đêm qua, cô gái này đã trao lần đầu tiên quý gái cho anh, cô đã hoàn toàn trở thành người phụ nữ của anh.

Cảm giác tận cùng của sung sướng này khiến người ta run sợ, bây giờ anh có thể nhớ rõ rằng, chuyện này trước nay chưa từng có, trong suốt hai mươi tám năm đời người của mình, cô là người phụ nữ đầu tiên của anh.

Thương Giới đau đầu, lấy tay day trán.

Cô gái nằm cạnh anh khề cựa quậy, sau đó ôm lấy cổ anh, đột nhiên tiến lên hôn anh.

Thương Giới!!!

Dường như cô còn đang mơ màng, hôn lấy đôi môi khô nứt của anh theo bản năng, nói mớ lời vô nghĩa, "Anh tỉnh rồi à..."

Cánh tay Thương Giới thẳng tắp, cả người cứng lại, không dám nhúc nhích.

Cảm nhận được anh có phản bất ổn, cô gái mở mắt.

Hai người nhìn nhau một lát, con người của cô tràn ngập hoảng sợ, mà đôi mắt thâm sâu của anh vẫn bình tĩnh như thường.

Ý thức được có chuyện đã xảy ra, Giang Tinh Tinh vội vàng tách ra, nhân tiện túm lấy một nửa chiếc chăn.

Hai người bây giờ, mỗi người lấy nửa chăn để che chắn cơ thể, nhưng bởi vì cách nhau khá xa, vậy nên chỉ có thể che được rất ít.

Thương Giới không tranh với cô, rất có phong độ mà buông lỏng chân, vì thế chắc dài rần chắc kia trần trụi lộ ra.

Giang Tinh Tinh một mình một chốn, giờ phút này, hai người hai mặt nhìn nhau, có cảm giác như có mũi tên nhọn hoắt đang đâm sau lưng.

Không có gì đáng sợ bằng việc sáng sớm tỉnh dậy thấy ông xã của mình trở thành người khác, khiến cho mọi chuyện hổng bết, nhất là khi hai người vừa mới làm xong chuyện đáng xấu hổ kia.

Thương Giới có thể cảm giác được thân thể cô đang run rẩy.

Sợ sao?

Anh ngừng lại một chút, cuối cùng mở miệng trước, "Xin chào, tôi là Thương Giới."

Nghiêm túc giới thiệu bản thân như vậy, không chút quan tâm hai người đang mặt đối mặt trên giường lộn, có vẻ rất hoang đường.

Giang Tinh Tinh đỏ mặt, thấp giọng nói "Xin chào, em là Giang Tinh Tinh."

Thời gian lại trôi, hai người đều yên lặng, không khí xấu hổ lan tỏa.

Một lúc sau, Thương Giới mới cao giọng đề nghị, "Cò Giang, trước tiên... chúng ta nên mặc quần áo đã."

Giang Tinh Tinh gật đầu, "Vâng."

Nhưng quần áo của họ ném lung tung khắp phòng, Giang Tinh Tinh quay đầu tìm kiếm xung quanh, rồi cuộc cũng phát hiện chiếc áo lót mỏng màu hạnh nhân đang ở trên gối của anh.

Thương Giới nương theo ánh mắt của cô, cũng thấy được chiếc áo lót kia, anh xấu hổ nhột lên trả lại cho cô.

Giang Tinh Tinh vươn bàn tay trắng tinh tẻ ra nhận chiếc áo lót từ tay anh, mặt đỏ như sắp nổ.

Mà Thương Giới vô cùng đàn ông, nhắm hai mắt lại..

"Cò Giang, cò thay trước đi."

Giang Tinh Tinh...

Rồi cuộc anh kết hôn kiểu gì vậy!

Cô phát hiện lúc mình mặc quần áo, Thương Giới không hề nhìn lên. Lúc này cô mới an tâm hơn, so với nhân cách thứ hai, nhân cách thứ nhất càng thêm thận trọng kiểm chế, khiến cho con người ta tin cậy.

Lúc cô đang thay quần áo, nửa mặt chui đầu, Thương Giới đi vào phòng tắm, mặt gần năm mươi phút mới đi ra, rồi mới biết anh làm gì trong đó.

Mà lúc anh đi ra, Giang Tinh Tinh đã chuẩn bị xong áo sơ mi trắng và bộ vest đen, treo trên giá, chuẩn bị vô cùng ngay ngắn chỉnh tề, đưa cho anh.

Nghiem nhiên như một người vợ hiền.

Quần áo vô cùng phù hợp với dáng người của anh, sau khi anh mặc áo xong, Giang Tinh Tinh lại cầm lấy caravat, vòng qua cổ anh, muốn thắt cho anh Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới tự cảm lấy caravat, nói "Cò không phải làm việc này."

"À."

Tay Giang Tinh Tinh ngừng lại giữa không trung, rồi lại rút tay về, trong lòng có phần mất mát.

Trước kia Thương Giới rất hưởng thụ việc cô thắt caravat cho anh, anh luôn cúi đầu nhìn cô, trong mắt tràn ngập dịu dàng.

Còn người đàn ông trước mặt, toàn thân là sự xa lạ, lễ phép mà xa cách.

Nhìn thấy đáng yêu mất mát của Giang Tinh Tinh, không biết vì sao Thương Giới lại cảm thấy không thoải mái, anh biết, đây là do cảm xúc của nhân cách thứ hai ảnh hưởng đến anh.

Lawrence đã từng nói, nhân cách thứ hai sinh ra do suy nghĩ của anh, đơn giản mà nói, anh vì mình tạo ra một nhân cách khác, bởi vậy, tất cả cảm xúc của nhân cách thứ hai cũng là cảm xúc của anh.

Nếu dựa theo suy luận này, người mà nhân cách thứ hai yêu... liệu có thể cũng là người anh yêu không?

Thương Giới chau mày, đứng đấy, anh chưa từng nghĩ sẽ có ngày phải kết hôn, gặp được người phụ nữ của đời mình, có một gia đình chính thức.

Tối quá nhanh, vậy nên anh chưa kịp chuẩn bị tốt, nghênh đón tất cả.

...

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sắt đất, chiếu vào phòng khách, sáng sủa sạch sẽ.

Giang Tinh Tinh và Thương Giới ngồi hai bên sofa, mặt đối mặt, không ai mở miệng.

Lâm Xuyên đứng phía sau, nhìn đồng hồ, sau đó nhắc nhở Thương Giới, "Đời sống, mười hai giờ, anh có hẹn ăn trưa với phó tổng giám đốc tập đoàn Trắc Tuyệt để bàn bạc chuyện đầu tư."

Nói đúng ra là nhân cách thứ hai xếp lịch cho cuộc gặp mặt này.

Điều khiến Thương Giới vui mừng là nhân cách thứ hai dành nhiều thời gian cho công việc hơn, không làm trễ nải chuyện phát triển của công ty.

Thương Giới gật đầu, nhìn Giang Tinh Tinh, dù biết rất khó khăn nhưng anh vẫn mở miệng, "Cò Giang, cò muốn bao nhiêu?"

Nói xong, còn chưa để Giang T Tinh kịp phản ứng, cảm giác là một tháng dần ông tệ bạc đã tràn ngập trong lòng anh. Tuy tất cả mọi chuyện hoang đường đều do nhân cách thứ hai làm, mỗi lần anh đều thay anh ta giải quyết hậu quả, nhưng chỉ có duy nhất lúc này, Thương Giới cảm thấy thực sự áy náy.

Không ngoài dự đoán, hốc mắt cô gái đối diện đỏ lên, oán giận nhìn anh, vô cùng tủi thân.

Thương Giới cảm giác như bị dao chém qua, cực kì khó chịu.

Nhưng không còn cách nào khác, tình huống hiện tại của anh, cần bản không thể kết hôn, càng không thể yêu người phụ nữ nào.

"Hắn là cô đã biết bệnh tình của tôi." Thương Giới bắt buộc mình phải thể hiện tác phong xử lí công việc như ngày thường, giờ bàn tay thon dài qua, Lâm Xuyên ở phía sau, vội đưa chi phiếu cùng bút.

"Hai chục triệu có đủ không." Anh cầm bút, viết một con số xuống tờ chi phiếu.

Giang Tinh tinh...

Mẹ nó, hai chục triệu!

Cô ngừng khóc, đột nhiên có hơi muốn vứt bỏ ông xã mới cưới của mình!

Thương Giới không biết suy nghĩ trong đầu Giang Tinh Tinh, càng lúc càng thêm áy náy, vì thế nâng chi phiếu lên thành ba chục triệu, "Chắc vòng cổ "Ác ma chi đồng" kia trị hai chục triệu, đây là tôi tặng cho cô, cô có thể nhận lấy."

Giang Tinh Tinh...

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ! Trong lòng đang bị lung lay, ông trời ơi, năm chục triệu, sao ông xã của cô có thể trị giá được nhường này.

Giang Tinh Tinh ngừng đầu lên, nhìn Thương Giới, vẫn là gương mặt anh tuấn quen thuộc kia, nhưng trong mắt lại là cảm giác vô cùng xa lạ.

Ngay cả vẻ mặt cũng thay đổi.

Cô nhớ lại hôm qua Thương Giới luôn lặp đi lặp lại với cô một câu...

"Không được rời xa anh..."

Đột nhiên có hiểu được nỗi lo của nhân cách thứ hai, anh không sợ việc nhân cách thứ nhất có chấp doi chừa tay, mà anh sợ việc anh ta sẽ ra giá trên trời, không người phụ nữ nào là không rung động.

Giang Tinh Tinh ngừng đầu, nhìn Lâm Xuyên, phát ra tín hiệu xin giúp đỡ. Lâm Xuyên chỉ có thể tỏ vẻ thất bất đắc dĩ, làm như không thấy gì cả.

"Anh Thương, hôm qua em mới kết hôn với anh."

Giang Tinh Tinh dành trái lương tâm nói "Em không hề muốn tiền của anh, em... em cưới anh, là bởi vì thích."

Ngay cả xưng hô cũng thay đổi, từ "ông xã" thành "anh Thương", giọng cũng trịnh trọng hơn.

Lúc cô nói ra lời này, trái tim của Thương Giới không nhận được mà nảy lên.

Khai hồi thần lại, tất cả đều thay đổi, nhưng anh vẫn là anh.

Thương Giới mặt không đổi sắc, dựa vào ghế sofa, đôi mắt đen thâm sâu nhìn người phụ nữ trước mặt.

Anh liếc mắt một cái là có thể nhìn ra việc nói dối diễn trò, người phụ nữ trước mặt không hề nói dối.

Có thích anh.

Nhưng anh không thể nào nhận được.

"Tôi chưa muốn kết hôn, hy vọng cò Giang có thể hiểu."

Giang Tinh Tinh lắc đầu, tỏ vẻ mình không hiểu.

Vì thế Thương Giới kiên nhẫn giải thích, "Hiện tại tâm lý và cơ thể tôi không cho phép tôi lập gia đình, tương lai thế nào chính tôi cũng không biết, cho nên rất khó có thể phụ trách với vợ tôi, thậm chí là với con mình."

Anh nói rõ ràng lại vừa có lí, trước mặt người đàn ông này, Giang Tinh Tinh cảm giác mình nói gì làm gì cũng như đang phạm sai lầm Advertisement / Quảng cáo

Cô chỉ có thể yên lặng đưa ra hai tấm giấy đó, "Anh Thương... chúng ta đã kết hôn rồi."

Nhìn tờ giấy công chứng kết hôn, đầu Thương Giới to ra.

Chỉ cần có không đồng ý ly hôn, cô vẫn là vợ trên danh nghĩa của anh, chuyện này không thể thay đổi, tiếng rên rỉ đêm qua của cô, cùng vết máu trên giường sáng sớm hôm nay đã nói rõ với anh, cô gái đơn thuần này đã trao tất cả tốt đẹp của mình cho anh.

"Cò Giang, theo góc độ bệnh lý mà nói, mọi chuyện tôi làm trong lúc bị bệnh đều không tính, kể cả việc tôi kết hôn."

"Em... không muốn ly hôn với anh." Hai mắt Giang Tinh Tinh sáng ngời nhìn Thương Giới, bình thản nói, "Em rất thích anh."

Thương Giới...

Ti thức và giáo dục tiếp nhận suốt nửa đời người qua đều nói cho anh biết, đối với một người phụ nữ yêu anh, mà nay đã trở thành vợ anh, cô lại vừa thô lỗ vô cùng chán thành với anh, anh lại đòi ly hôn với cô, đây là chuyện đáng phỉ nhổ cỡ nào.

Lâm Xuyên nhắc nhở Thương Giới lần thứ hai, đã tới giờ đi làm, anh phải nhanh lên.

Thương Giới không chút do dự đứng lên, Giang Tinh cũng đứng lên, muốn chinh cổ áo cho anh theo bản năng, tiễn anh ra cửa.

Đối mặt với người vợ vừa dịu dàng vừa sắc sảo, Thương Giới vẫn quyết tâm, lạnh lùng nói, "Cố Giang, hôm nay tôi sẽ mời luật sư tới thảo luận chuyện ly hôn, sau đó mong cô rời khỏi biệt thự Vạn Giang, đương nhiên... nếu tạm thời chưa tìm được chỗ ở, cô có thể ở đây."

Giang Tinh Tinh vội nói, "Nhà em ở chỗ khác, em chỉ cần thu xếp quần áo là có thể rời đi, nhưng anh Thương, em không muốn ly hôn với anh, anh đừng nghĩ nữa."

Thương Giới...

Thương Giới chỉ có thể cưỡng chế cảm giác không muốn trong lòng, nói "Cố Giang, tôi nói thẳng, chỉ sợ điều này không phải do cô muốn là được, tạm biệt."

Thương Giới đi ra cửa, ánh mặt trời chiếu xuống sân cỏ ở đại viện, một cơn gió vàng thè lưỡi chạy tới cạnh anh, điên cuồng vẩy đuôi, lui chân trước nhóm dậy, muốn chơi đùa với anh.

Nhưng Thương Giới không để ý tới nó, chủ chó lông vàng nhào vào khoảng không, hoang mang nghiêng đầu, phát ra tiếng rên ư ư.

Giang Tinh Tinh đi tới, ngồi xuống sở bộ lông vàng của chú chó, khẽ sờ nói "Đại Mao, bố con không cần chúng ta nữa."

Thương Giới...

Tội ác vút bỏ vợ con càng thêm mãnh liệt, quai nhên trên đôi này anh chính là thẳng dân ông tẹ bạc số một!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ngạo mạn

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Khi làm việc, Thương Giới tương đối chuyên chú.

Vận hành đại não cấp tốc bốn tiếng đồng hồ, xử lý vấn kiện chồng chất như núi, sau đó lại triệu tập hội nghị cao cấp, thảo luận dự án thu mua cổ phần xí nghiệp nước ngoài, bốn mươi phút cuối cùng còn gấp vài khách hàng quan trọng, vừa có hiệu suất vừa có chất lượng...

Thậm chí ngay cả nhân viên phía dưới cũng không khỏi kinh ngạc cảm thán, hình như hôm nay tổng giám đốc không giống trước kia.

Thật ra là không có gì không giống, đây mới là trạng thái chân thật của anh.

Cùng lúc đó, Thương Giới cũng kinh ngạc phát hiện, trong lúc nhận cách thứ hai giám cảm anh, cũng không như dự đoán, xáo trộn cả công ty. Hoàn toàn ngược lại, tất cả ngay ngắn trật tự, mỗi một phần đoạn đều vận hành theo quỹ đạo đã định, thể cho nên anh nhẹ nhàng hơn nhiều, không hề gặp rắc rối gì.

Nhưng mà, Thương Giới lại không cảm thấy vui mừng, hoàn toàn ngược lại, sắc mặt anh âm trầm đến đáng sợ.

Loại cảm giác này, tựa như... Bị người ta thay thế.

Trước kia nhận cách thứ hai chỉ biết gây rắc rối, lần nào cũng phải để nhận cách chủ thay mình thu thập cục diện rồi rắm. Mà bây giờ, nhận cách thứ hai có thể làm tốt như thế, mà nhận cách chủ biến mất không thấy, hình như cũng không có bất cứ ảnh hưởng gì.

Loại cảm giác này, đương nhiên sẽ không dễ chịu.

Thương Giới xoa ấn đường, thuận tay cầm một xấp văn kiện, giờ đến trang thứ hai, nhìn thấy một hàng chữ viết qua loa quen thuộc.

"Thế nào, có bất ngờ không, không có anh công ty cũng có thể vận hành, anh không phải độc nhất vô nhị không thể thay thế, sau này, mẹ nó, bớt nói ông đây là thứ vô dụng đi."

Thương Giới hừ nhẹ, giờ đến trang sau, cũng có chỗ như trang trước, về mặt cái đầu heo và một đầu người, phía trên đầu heo viết là "Anh", phía trên đầu người viết là "Tôi", ở giữa vẽ một tên hai chiều.

"Nhận mệnh đi, tuy ông đây cũng không muốn thừa nhận, nhưng mà anh chính là tôi, những chuyện sai trái mà tôi đã làm trong quá khứ, cũng là điều anh muốn làm trong tiềm thức, nhưng lại nhất gan sống chết không chịu thừa nhận, người tôi thích, cũng là người anh thích."

Trang sau nữa, không có lời chêm biếm, cũng không có mấy lời chửi bới, chỉ viết một hàng chữ...

"Tôi với cô ấy một chút, đừng mắng cô ấy, cũng không được làm cô ấy đau lòng."

...

Thương Giới nung nề khép văn kiện lại, tay đẩy mạnh một cái, chiếc ghế xoay lùi ra thật xa, trực tiếp đến gần cửa sổ sát đất, anh xoay người, quan sát thành phố dưới chân tòa cao ốc, con người u ám

"Chết tiệt"

Lúc tâm tình anh đang vô cùng không tốt, Lâm Xuyên bước vào văn phòng.

Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới thu liễm cảm xúc, bình tĩnh thản nhiên hỏi: "Trong khoảng thời gian này, cậu cảm thấy anh ta thế nào?"

Lâm Xuyên trả lời đồng sự thật: "Thay đổi rất nhiều."

"Hừm?"

"Trở nên biết kiểm chế." Lâm Xuyên nói: "Có thể là trong lòng có sự cố kị"

Anh cười lạnh: "Anh ta mà cũng biết cố kị?"

Lâm Xuyên giải thích: "Là vì cô Giang, anh ấy mới ngồi ở vị trí của anh."

Nếu không có Giang Tinh Tinh xuất hiện thì không biết nhận cách thứ hai đã chạy đến chỗ nào rồi

"Nói như vậy, cậu còn rất thương thức anh ta?" Thương Giới lạnh lùng nhìn Lâm Xuyên.

Bị đời mất ung lạnh leo đao qua, trong lòng Lâm Xuyên cũng không khỏi cảm thấy lạnh leo: "Tôi là trợ lý của anh."

Có lẽ là anh không muốn thừa nhận, nhưng tên khốn vô pháp vô thiên, anh hùng hào hán kia, chính một mặt âm u mà anh không muốn ai biết, tất cả những gì nhận cách thứ hai làm, cũng là chuyện anh muốn làm

Nhưng lời này, Lâm Xuyên không nói ra, chỉ nói "Hôm nay luật sư riêng của anh đã đến nhà, cô Giang đi vắng, luật sư chưa gặp được, kêu tôi tới báo với đại tổng một tiếng."

"Đạo đi rồi sao?"

"Không phải, chú chó vẫn còn đó."

Thương Giới...

"Cố ấy đi đâu?"

Lâm Xuyên: "Tôi cũng không biết, anh Thương, là một người chồng, có lẽ anh nên gọi cô ấy hỏi xem"

Thương Giới nhìn Lâm Xuyên: "Không cần cậu cứ kè kè nhắc nhủ, tôi là chồng của cô ấy."

Lâm Xuyên: "Từ góc độ pháp luật mà nói, anh thật sự là chồng của cô ấy."

Thương Giới cuộn văn kiện trong tay, muốn đánh anh ấy, anh ấy nhanh nhẹn nghiêng đầu tránh đi, lui ra sau hai bước: "Đại tổng, tôi ra ngoài trước."

Cửa văn phòng được đóng lại nhẹ nhàng, tâm tình Thương Giới bực bội

Người bên cạnh, một đám căng ngay càng không ra thế thống gì

Đều bị tên kia mua chuộc hết

Anh nhắm mắt lại, bình tĩnh một lát, cầm điện thoại gọi cho Giang Tinh Tinh.

Bên kia điện thoại rất ảm ỉ, lúc Giang Tinh Tinh tiếp điện thoại còn nói "Được rồi, tôi tới ngay..."

Thật sự rất bận

"Ông xã, tìm em có việc gì à?"

Hai tiếng "ông xã" của cô vô cùng trời chảy tự nhiên, hoàn toàn là xuất từ phản ứng bản năng

Trong lòng Thương Giới nóng lên, nhưng vẫn cố gắng răn sửa lại: "Tôi là Thương Giới"

"À." Giang Tinh Tinh phản ứng lại: "Xin lỗi, anh Thương, anh tìm em có việc gì sao?"

Biết sai liền sửa, rất ngoan ngoãn

Thương Giới lười biếng hỏi "Cò đang ở đâu?"

Giang Tinh Tinh: "Đạo diễn Cổ Diệp đề cử em tham gia một tiệc rượu trong giới, bên này cũng có không ít đạo diễn, em đến xem xem, có cơ hội quen biết đạo diễn khác, được họ nhìn trúng, em lại có thể đóng phim..."

Thương Giới hừ nhẹ một tiếng, thật ra... Chi cần có nó miệng hỏi anh, anh sẽ rất vui lòng cho cô cơ hội, giúp cô cũng chỉ là chuyện thuận tay, cần gì mà phải hạ mình đi nịnh nọt người ta.

Phải biết rằng cái thái nhân mực này, nếu không có nhà đầu tư cường thế gài dây bắc cầu, cô có cố gắng thế nào cũng không khỏi bị người ta xem nhẹ.

Nhưng mà nếu cô không mở miệng với anh, Thương Giới cũng không muốn chủ động như thế.

"Hôm nay cô thả bỏ câu cho luật sư [1]." Anh không quên mục đích là hưng sư vấn tội.

[1] Ý nói việc cho luật sư leo cây.

Giang Tinh Tinh vỗ đầu: "Xin lỗi anh nhiều, nhưng tiệc rượu hôm nay rất quan trọng."

Cô dễ dàng nhận lời như thế, Thương Giới cũng không biết nên hỏi tiếp thế nào.

"Có cho tôi thời gian chính xác, tôi hẹn luật sư lần nữa."

Đầu kia điện thoại, Giang Tinh Tinh do dự một lát, cẩn thận nói: "Anh Thương, em thật sự không muốn ly hôn với anh, thật đó."

Giọng cô mềm mại dịu dàng, còn có ý cầu xin, mà điều kỳ diệu là, trái tim Thương Giới bỗng nhiên mềm lại.

Anh hạ nhẹ một tiếng, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn một chút: "Đây là chuyện không có khả năng, bây giờ trạng thái tinh thần của tôi thật sự không cho phép tôi kết hôn, mong có Giang thông cảm."

"Được rồi, vậy lúc khác rồi nói, em đang bận, anh Thương, tạm biệt."

Thương Giới:....

Không cầu xin anh? Dễ dàng đồng ý như thế? Không phải là rất yêu anh sao, không phải rất quyến luyến sao?

Phụ nữ đều nhanh thuy đổi như thế?!

"Về sớm một chút, đừng có uống rượu."

Gần như là xuất phát từ bản năng, anh nói ra những lời này.

Nhưng mà nói ra, liền cảm thấy không thích hợp, giống như... Anh thật sự trở thành người chông chênh quan tâm vợ mình.

"Ý tôi là... Sau mười giờ biệt thự Vọng Giang sẽ đóng cửa, không về thì sẽ phải ngủ ở chỗ."

Anh lại bỏ sung một câu, nhưng phát hiện bỏ sung còn không bằng không bỏ sung, càng ngày càng kỳ quặc, còn có sự dưng tình.

Giang Tinh Tinh phản ứng lại, bất đắc dĩ nói: "Ừm... anh Thương, không uống rượu là không có khả năng, dù sao thì em cũng đi nhờ và người ta, nhưng em có thể đồng ý với anh, uống ít một chút, vậy nha, tạm biệt."

Thương Giới cúp điện thoại, trong lòng cảm thấy không thể hiểu được.

Còn đồng ý với anh là sẽ uống ít, làm như anh để ý lắm.

...

Thương Giới tăng ca đến trưa, lúc về đến nhà phát hiện, Giang Tinh Tinh còn chưa về.

Anh nhìn đồng hồ, đã mười giờ rồi.

Một bữa tiệc rượu lại muộn như thế, cũng hơi quá rồi. Nhưng mà nghĩ lại, chuyện này thì có liên quan gì đến anh?

Thương Giới đứng cạnh cửa sổ sắt đất, nhìn mưa nhỏ rào rích ngoài cửa sổ, được ánh đèn đường chiếu sáng, tựa như sợi lông cừu mỏng bay tán loạn.

Chỉ chó lông vàng ngồi trong sân cỏ, bị mưa ướt ở cái đỉnh trong sân, xa xa nhìn anh, phát ra tiếng ư ư.

Bộ lông vàng của nó đã bị nước mưa làm ướt, ẩm ướt dính vào người, nó thế lười, đáng thương nhìn Thương Giới, còn "cuối" lấy lông anh.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc này, quán gia - bác Tần đi tới, nói với Thương Giới: "Đại thiếu gia, bình thường lúc trời mưa, Đại Mao được cho phép vào nhà, sắp xếp ở sân phơi có mái che ở tầng hai."

Đại Mao chính là tên của chú chó lông vàng này.

Thương Giới nhìn chú chó đang ẩm ướt, mặt không biểu tình, nói: "Nó sẽ làm dơ thảm của tôi."

"Trước đây anh rất thương yêu chú chó này."

Thương Giới lạnh lùng liếc mắt nhìn ông ấy.

Bác quán gia lập tức hiểu ý mà lui xuống, không mở miệng xin cho nó nữa.

Thương Giới ngồi một mình trong phòng khách một lát rồi về thư phòng, ngồi bên ngọn đèn bàn, đọc một quyển sách tài chính rất dày.

Giờ được hai trang, anh đã cảm thấy tâm phiền ý loạn, chú chó dưới lầu phát ra tiếng kêu như sói tru, khi thì lại rên ư ư, vô cùng sốt ruột.

Thương Giới gọi quán gia tới, không kiên nhẫn nói: "Con chó quá ồn ào."

Bác quán gia cũng rất bất đắc dĩ: "Thiếu gia, trời mưa lớn, chó cũng cảm thấy lạnh, cậu xem... Hay là cho nó vào nhà đi, chó cũng sẽ bị cảm, nếu phu nhân mà biết, không chừng sẽ đau lòng lắm."

Thương Giới liếc ông ấy một cái, ông ấy lập tức sửa lời: "Ý tôi là cô Giang, nghe nói chú chó này đã theo cô ấy ba năm, giống như người thân vậy."

Thương Giới im lặng một lát, rồi cuộc cũng mở miệng, lạnh nhạt nói: "Tắm cho nó, cọ rửa sạch sẽ mới được đưa vào."

"Vâng."

Sau khi bác quán gia rời khỏi, dưới lầu nham chóng vang lên tiếng "gấu giấu", nghe có vẻ là rất sung sướng.

Thương Giới đi xuống cầu thang, chỉ thấy bên cạnh bể bơi ngoài trời, bác quán gia đang cầm ống nước, dùng nước ấm tắm cho chú chó, nhóm nữ giúp việc cũng ở bên cạnh hỗ trợ, vừa xoa sữa tắm cho nó vừa nói:

"Tuy đại thiếu gia nhìn rất lạnh lùng, nhưng thật ra vẫn là người tốt."

"Đại Mao, được vào nhà rồi, có vui không?"

"Cũng may mầy là chó của phu nhân, yêu ai yêu cả đường đi lối về, hiểu không, ngài Thương rất dễ mềm lòng."

...

Thương Giới xoay người rời đi, cái gì mà yêu ai yêu cả đường đi lối về, anh với cô thì yêu đương gì, hoang đường.

Chỉ là... anh không muốn bất kỳ động vật nhỏ mà thôi.

Thương Giới ở thư phòng đọc sách một lát, đồng hồ treo tường dần hướng về phía mười một giờ, vậy mà Giang Tinh Tinh vẫn chưa về.

Thương Giới tâm phiền ý loạn, kêu Lâm Xuyên lên, lạnh lùng nói: "Gọi điện thoại cho ấy, mượn thế này rồi vẫn lờn bồng bên ngoài, còn ra thế thống gì. Nói cho cô ấy, nếu cô ấy không về, sau này đừng có về nữa!"

Lâm Xuyên đã ngủ, lúc này ngủ cả áo khoác cũng chưa kịp mặc đã bị anh kêu đến, anh ấy ngập dài, nheo mắt nói: "Đại tổng, điện thoại anh hết tiền rồi hả?"

Muốn gọi điện kêu vợ về nhà thì sao không tự mình gọi đi? Loại việc nhỏ này cũng muốn sai bảo anh ấy, lúc này đã tan tầm, cũng hơi quá đáng rồi đấy!

Nhìn gương mặt lạnh lẽo của Thương Giới, Lâm Xuyên quyết định nói ít làm nhiều, anh ấy lấy điện thoại mình gọi cho Giang Tinh Tinh, bật loa ngoài để Thương Giới cũng nghe...

"Phu nhân, sao cô còn chưa về, đại tổng giận rồi."

Giọng Giang Tinh Tinh hơi mơ hồ: "Anh ấy giận? Giận gì chứ?"

Lâm Xuyên: "Giờ đã mười một giờ rồi, cô nên về nhà."

"Chậc..." Giang Tinh Tinh khẽ cười một tiếng: "Ông xã của tôi còn không thèm quên tôi."

Nghe giọng cô, có vẻ là say rồi, nhưng đến mức nào thì không rõ: "Lâm Xuyên, anh ấy đi rồi, đó không phải anh ấy, anh ấy đi rồi, anh ấy không cần tôi nữa."

Lâm Xuyên liếc nhìn Thương Giới, dưới ánh đèn bàn, một nửa khuôn mặt anh chìm trong bóng tối, mặt không biểu tình, sắc mặt lạnh lẽo.

"Phu nhân, anh Thương lì chông của cô, anh ấy chỉ bị bệnh mà thôi." Lâm Xuyên tự chủ trương mà trấn an Giang Tinh Tinh: "Cô đừng suy nghĩ miễn mưn."

"...Thật không?"

"Anh Thương cũng rất quan tâm cô, thấy mượn thế này rồi mà cô vẫn chưa về, rất sốt ruột, cô mau về đi."

"Nhưng mà tôi... Không tìm thấy đường nhà."

Thương Giới sai bước đi tới, đoạt điện thoại trong tay Lâm Xuyên: "Tiệc rượu ở đâu?"

"Ừm... Khách sạn Thế Kỷ."

Thương Giỏi cúp điện thoại, ngay cả áo khoác cũng không mặc, vội vàng đi ra ngoài, Lâm Xuyên vội cầm áo khoác đuổi theo anh.

...

Trước mắt Giang Tinh Tinh chưa ký hợp đồng với công ty quản lý, cho nên cô phải tự mình tranh thủ cơ hội.

Tiệc rượu lần này là một lần tế tụ giữa các đạo diễn, nhà sản xuất trong giới, đương nhiên, cũng có không ít nghệ sĩ, hoa đán xinh đẹp và tiểu thụ tươi tham gia, hy vọng có thể thông qua bữa tiệc này kết giao nhiều nhân脉, nhóm đạo diễn cũng tự lựa chọn diễn viên phù hợp với tác phẩm của mình.

Cũng tương đương với một lần thử vai.

Nhưng theo như Giang Tinh Tinh quan sát, nhóm nữ diễn viên cùng đến và nhóm đạo diễn trò chuyện với nhau rất vui vẻ, thậm chí không ít người đã bắt đầu được mời đi thử vai. Nhưng Giang Tinh Tinh thì lại luôn bị sập cửa vào mặt, nhóm đạo diễn nói 《 Bạch trú chi thành 》 là tác phẩm không tồi, kỹ thuật diễn của cô cũng xuất sắc, nhưng mỗi khi nói đến nữ diễn viên cho tác phẩm mới của mình, họ luôn cười cho qua.

Sau đó một vị đạo diễn nói thật với Giang Tinh Tinh: "Cô là một diễn viên vô cùng ưu tú, đạo diễn nào gặp được cô cũng là may mắn của người đó, nhưng mà..." Ông ta chần chờ một lúc lâu mới nói:"Khuyết điểm trên mặt cô quá rõ rệt, 《 Bạch trú chi thành 》 vì vết sẹo của cô mà sửa kịch bản, biến thành Bạch Khanh Khanh bị thương khi còn nhỏ, đây cũng là nhân tố khiến tính cách nhân vật chuyển biến quan trọng, đương nhiên, cái biến vô cùng thành công, thành vẽ rõ ràng thêm nữa, nhưng cô không thể yêu cầu tất cả kịch bản đều vì cả nhân cô mà thay đổi được."

Mấy lời này, tựa như một chậu nước lạnh hắt vào mặt Giang Tinh Tinh, cô ngày ra rất lâu mới dần hiểu được, 《 Bạch trú chi thành 》 thành công, không có nghĩa là Giang Tinh Tinh cô cũng thành công, vết sẹo của cô vẫn là chướng ngại lớn nhất cho tiền đồ của cô.

Nhưng mà cô có thể làm sao đây?

Giang Tinh Tinh không đón ý nói hùa, nói chuyện xã giao với đạo diễn nữa, cô ngồi một mình bên cạnh bàn, rầu rĩ uống rượu.

Không lâu sau đã hơi choáng váng.

Lúc này, có một người đàn ông hơi béo đi tới, tùy ý ngồi xuống bên cạnh cô.

Ông ta ngồi xuống, Giang Tinh Tinh đã nhìn thấy mùi thuốc khó ngửi.

Có người trên cơ thể mang mùi thuốc nhân nhạ vị bạc hà, là một mùi hương rất dân ông, mà có người lại mang mùi hương tanh tươi từ trong ra ngoài.

Người đàn ông này hiển nhiên là thuộc về loại sau, ông ta khoảng bốn mươi tuổi, chiều cao tầm một mét sáu bảy, chiếc mũi tẹt mang kính gọng vàng, ông ta nhìn Giang Tinh Tinh chằm chằm một lúc lâu, nở nụ cười đáng kinh.

"Nó chính của《 Bạch trú chi thành 》, trong khoảng thời gian này, doanh thu phòng vé của mấy người thật tốt, bây giờ cô Giang cũng là nhân vật có danh tiếng, chắc là nhận được nhiều vai diễn lắm chứ?"

Giang Tinh Tinh ngẩng đầu nhìn ông ta, miễn cưỡng cam chịu nói:"Ngồi đừng trêu ghẹo tôi, ngồi xem với đáng về này của tôi, nào cô đạo diễn nào coi trọng tôi chứ."

Người đàn ông kia lấy ra một tấm danh thiếp, nhích sang chỗ Giang Tinh Tinh, ngồi gần cô hơn rất nhiều.

"Tôi tên là Tiền Lạc Mã, đã từng quay bộ phim 《 Trò chơi thâm kín 》, 《Chuyện chốn khuất phòng 》."

Giang Tinh Tinh cũng biết hai bộ phim này, đều là phim cấp ba tương đối nổi danh, sau đó ông ta chuyển sang quay phim truyền hình thôi rồi, nhưng thành tích lại không tồi, người cũng càng thêm bành trướng. Nghe nói danh tiếng của ông ta trong ngành rất không tồi, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, phóng viên đã chụp được ông ta cùng du nữ mình tình ra vào khách sạn rất nhiều lần.

"Cô xem... Thật ra khuyết điểm trên mặt cô, chỉ cần vẽ chu sa là có thể che được, tôi cảm thấy cô rất hợp với phim cổ trang, đương nhiên không phải cổ trang chính kịch đâu." Lúc Tiền Lạc Mã nói chuyện, người đã đến gần cô thêm vài centimet.

"Ý đạo diễn Tiền là tôi chỉ có thể quay phim cổ trang cấp ba?"

Tiền Lạc Mã lộ ra nụ cười đáng kinh:"Biểu hiện của cô trong 《 Thái giám tổng quản thâm cung bí sự 》, tôi cảm thấy rất kinh ngạc."

Giang Tinh Tinh...

Advertisement / Quảng cáo

Không có diễn viên nào là không có một đoạn lịch sử đen tối, khi đó vì sinh tồn, cô cũng không có cách nào, người không vì niềm đau gao mà khom lưng có thể được viết vào sách sử, nhưng Giang Tinh Tinh nghĩ mình không có khí khái như thế.

"Đạo diễn Tiền, cảm ơn ngài đã nâng đỡ, giờ là mùa xuân của ngành sản xuất điện ảnh, trăm hoa đua nở, tôi nghĩ... Chắc chắn sẽ có bộ phim nào đó phù hợp với tôi"

Nếu thật sự không được, cô lại trở về làm diễn viên quần chúng, nỗ lực thêm, chắc chắn sẽ có ngày xuất đầu.

Nhưng mà ngay lúc cô đứng dậy chuẩn bị rời đi, Tiền Lạc Mã đột nhiên giữ tay cô lại, nở nụ cười đáng kinh:"Thật ra muốn xuất đầu, không phải chỉ có mỗi con đường nỗ lực, cô cũng có thể... Ngồi đến cách khác."

Giang Tinh Tinh lập tức hiểu cái gọi là "cách khác" là gì, từ nụ cười đáng kinh và ánh mắt sâu xa của ông ta.

Vị đạo diễn Tiền Lạc Mã này, đã quang minh chính đại ngời với không ít nữ mình tình.

Trong lòng Giang Tinh Tinh cảm thấy ghê tởm, cố gắng kéo tay ông ta ra:"Đạo diễn Tiền, muộn rồi, tôi phải về nhà."

"Tôi đưa cô đi." Tiền Lạc Mã cười từ từ nắm cô tay cô lần thứ hai, tiến sát cô, thấp giọng nói:"Cung à, để anh đây đưa cung về nhà, chuyện phim ảnh, chúng ta về nhà từ từ rồi."

Anh đây, tuổi này cũng đủ làm bố rồi, còn anh gì chứ, thật ghê tởm.

Giang Tinh Tinh chửi thầm trong lòng, tránh khỏi sự giám cảm của ông ta, thuận tay cầm ly rượu trên bàn, trực tiếp hất số rượu vang còn lại lên mặt Tiền Lạc Mã, ướt đầm.

Sắc mặt Tiền Lạc Mã lập tức thay đổi, buống lỏng tay trái Giang Tinh Tinh ra, nắm tóc cô, chửi ầm lên:"Cái đó không biết xấu hổ! Có cho rằng cô là ai, cũng chỉ là một con diêm đốt thu không nói tiếng được, còn dám ra vẻ trình tễ với tôi!"

Đa đầu Giang Tinh Tinh tê dại, mấy người đàn ông xung quanh thấy tình huống bên này cũng không định tiến lên khuyên can, trái phải cũng là diễn viên không nói tiếng, họ không muốn đắc tội Tiền Lạc Mã, người đàn ông này nổi tiếng có thủ đoạn do bản xấu xa trong giới, có câu là "thà đắc tội quần từ, cũng đừng đắc tội với tiểu nhân", chính là đạo lý này.

"Ông buông ra, buông tôi ra!" Giang Tinh Tinh đau đớn, sợ hãi kêu lên:"Ồng... Tôi có, tôi có một người bạn rất lợi hại, anh ấy là nhân vật lớn, ông làm nhục tôi, anh ấy sẽ không bỏ qua cho ông!"

Tiền Lạc Mã kéo cô về phía mình, hồ hấp phả vào mặt cô, hơi thở rượu thật tanh tươi khiến cô buồn nôn.

Ông ta cười lạnh, nói:"Một con diêm như cô, có thể quen nhân vật lớn gì chứ, nói tôi nghe xem."

"Thương Giỏi, Thương Giỏi là bạn tôi!"

Cô không dám thừa nhận anh là chồng cô, cô không có sự tự tin đó.

Tiền Lạc Mã hoai nghi nhìn Giang Tinh Tinh, sau một lúc sững sờ thì đột nhiên cười ha ha, cười đến mức ngứa ra sau:"Có nói tôi giám đốc tập đoàn Thương thị là bạn cô, muốn bám víu vào Thương Giỏi đến điên rồi ha! Nếu cô quen anh ta, còn phải tôi chỗ này nghị bộ đạo diễn sao, mẹ nó, nếu thật thì cô đã sớm đi nhận giải ảnh hậu luôn rồi!"

Giang Tinh Tinh cắn chặt răng, trừng mắt với ông ta, cảm giác bị nhục nhã không hề dễ chịu.

"Tôi sẽ giành được danh hiệu ảnh hậu, không cần dựa vào ai hết, bằng chính sức lực của mình!"

Tiền Lạc Mã trào phúng:"Tự mình soi gương đi, mặt mày thế này, dù có muốn dựa, tám phần cũng không ai muốn làm chỗ dựa cho cô!"

Nhưng mà đáng kìa này, phía sau vang lên giọng nói trầm thấp lạnh lùng của Thương Giỏi.

"Ai nói cô ấy không có chỗ dựa?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 33: Bắt nạt

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

"Ai nói cô ấy không có chỗ dựa."

Giang Tinh Tinh quay đầu, lúc nhìn thấy Thương Giỏi, đột nhiên có cảm giác thế giới đang tối tăm, nay lại được nghênh đón ánh nắng.

Trái tim vốn đang đập phồng, thoáng khác này cũng dần yên ổn.

Thương Giỏi đứng bên ngoài, anh mặc một chiếc áo khoác đen dài, quần áo hơi ướt, dáng người cao lớn, mái tóc dính vài giọt nước ẩm ướt.

Ánh sáng bên trong chiếu xuống càng khiến làn da anh thêm trắng, ngời quan sắc sảo, chiếc mũi thẳng, bờ môi mỏng, cả người như được điêu khắc tỉ mỉ.

Trong trẻo nhưng lạnh lùng, vô cùng tao nhã.

"Buông tay." Anh thản nhiên nói

Tiền Lạc Mã bị dọa mất hồn, lập tức buống lỏng tay Giang Tinh Tinh.

Thương Giỏi kéo cô ra phía sau anh, con người lạnh như băng liếc có một cái, "Đã dặn không được uống rượu rồi."

"Em xin lỗi." Giang Tinh Tinh nép vào người anh, thấp giọng lầm bầm, "Sau này sẽ không như vậy nữa."

Nếu là trước kia, cấp dưới ngang bướng có chấp không chịu nghe lời mình, Thương Giỏi sẽ không nương tay. Nhưng giờ phút này anh đang đối mặt với vợ của mình, cho dù có không chịu nghe lời, anh cũng không thể ra tay mạnh mẽ được. Thương Giỏi im lặng một lát, giọng mềm lại, nói "Lần sau không được viện cớ

như vậy nữa."

Người bên cạnh nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, nghiêm nhiên là bạn bè vô cùng thân thiết.

Thậm chí có khi còn là quan hệ thân mật hơn...Điều này khiến mọi người không thể tưởng tượng được.

Đó là Thương Giới đấy! Anh không gần gũi với phụ nữ, luôn trung một nụ cười nhạt với phái nữ, sao lại trở thành bạn bè với Giang Tinh Tinh mới ra mắt chưa được bao lâu?

Tiền Lạc Mã đã sớm như đứng trên đồng lúa, ngồi trên đồng thau, sau lưng toàn là mồ hôi lạnh. Ông ta cẩn thận tới giờ, run giọng nói: "Giám đốc Thương, tôi không ngờ cô Giang đúng là bạn của anh, nếu sớm biết, cho tôi một trăm lá gan tôi cũng không dám chạm vào cô ấy!"

Thương Giới dõi mắt khỏi Giang Tinh Tinh, lúc nhìn sang Tiền Lạc Mã, ánh mắt dậu dàng không còn, như mũi tên nhọn...

"Đạo diễn Tiền, là bạn ông thật lớn."

Mồ hôi trên người Tiền Lạc Mã đổ xuống, "Không, tôi không dám đầu đầu với giám đốc Thương, tôi chỉ là một kẻ nhỏ bé, không, không phải, thậm chí tôi còn không có tư cách so sánh với anh, anh coi tôi là không khí, tha cho tôi đi."

Thái độ nhệch của Tiền Lạc Mã khiến cho đám đạo diễn xung quanh phải trợn trắng mắt.

Buổi tiệc này có rất nhiều đạo diễn tới, ít nhiều vẫn có phần thanh cao, loại người khúm núm nhệch như Tiền Lạc Mã, chỉ khiến họ thêm khinh thường.

Giang Tinh Tinh biết Thương Giới đang có ý ra mặt thay cô, vì thế đứng sau lưng anh bổ sung một câu, "Ông ta còn nói em chỉ có thể đóng phim cấp ba."

Advertisement / Quảng cáo

Ngủ ý mau giết lão ta đi Trả thù cho em!

Thương Giới quay đầu lại, thần nhiên nói: "Không phải em cam tâm tình nguyện đóng phim cấp ba sao?"

Giang Tinh Tinh...

Người đàn ông này đang nói cái gì vậy, lúc này phải theo ý cô, chuyện khác để về nhà nói sau!

Người phụ nữ của anh, tuy ở nhà anh có thể bắt nạt, nhưng không thể để người bên ngoài ức hiếp. Đây chính là suy nghĩ lúc này của Thương Giới, cho nên vị tư bản này lập tức nói, sau này hãy có ai đầu tư cho phim của Tiền Lạc Mã, tương đương với việc đối địch với cả tập đoàn Thương thị.

Thế lực của tập đoàn Thương thị chiếm hơn nửa giới giải trí, chỉ sợ không có một nhà đầu tư nào dám đắc tội Thương Giới, chuyện anh xử lý một đạo diễn nhỏ chèn chèn là một cái nhấc tay.

Anh nguyên ra mặt vì Giang Tinh Tinh, cũng khiến cho tất cả đạo diễn ở đây thêm cân nhắc.

Giang Tinh Tinh là nữ diễn viên Thương Giới xem trọng, cho dù có ấy không thể đóng phim, nhưng đám người họ cũng không dám ức hiếp cô.

Thương Giới đi ra khách sạn Thế Kỷ, Giang Tinh Tinh như cái đuôi nhỏ, ngoan ngoãn theo sát phía sau anh, "Anh Thương, anh đi chậm chút, em không theo kịp."

Cô đã uống rượu, lại đi giày cao gót, không đuổi kịp anh, còn suýt nữa vấp ngã.

Thương Giới dừng bước, Giang Tinh Tinh không kịp ngừng lại, trực tiếp đâm sầm vào lưng anh.

Người đàn ông này tập thể hình từ lâu, cả người cứng như thép.

Giang Tinh Tinh mất trọng tâm, ngã vào lưng anh, bám lấy thắt lưng anh.

"A..."

Thương Giới cảm giác hai thứ mềm mại như bông kia dán vào lưng mình rất rõ ràng. Huyệt thái dương anh giật giật, nhanh tay kéo cô ra, để cô ổn định thân mình.

Cô mặc váy mỏng ôm sát vào cơ thể, cho nên khi Thương Giới ôm cô, có thể cảm nhận được vòng eo thon nhỏ.

"Anh Thương..." Giọng nói yếu ớt mình mai của cô khiến cả người anh cứng lại.

Thương Giới ổn định cơ thể, lập tức buông cô ra, bình thần nói: "Trong trường hợp này, có một thân một mình say rượu, chẳng khác nào đưa cô vào miệng cọp. Nếu tôi không tới kịp lúc, cô biết sẽ xảy ra chuyện gì không?"

Giang Tinh Tinh ngờ ngác lúc đầu, trước kia cô chỉ là diễn viên quần chúng, không có cơ hội tham gia tiệc rượu lớn như vậy.

Thương Giới hỏi cô người, bình thần nhìn vào mắt cô, nói từng chữ: "Cô sẽ bị đàn ông mang đi, chuốc thuốc."

Giang Tinh Tinh bỗng lẩn quẩn như hỗn loạn, nhưng cũng không ngờ Thương Giới lại nói nghiêm trọng như vậy, cô cười nói, "Anh Thương, anh đừng dọa em sợ, nơi này có nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, ai có thể mang em đi được."

Thương Giới càng lạnh mặt, có rất nhiều nữ diễn viên, ban đầu cũng có suy nghĩ đơn thuần như vậy, nhưng có những lúc, không phải cứ nhiều người là sẽ an toàn, đã bị chuốc thuốc lại còn có rượu hỗ trợ, cho dù anh tình tới không nguyên, cũng không thể theo ý mình là xong.

Nhưng anh không muốn nói mấy chuyện này với Giang Tinh Tinh, cặp mắt trong veo của cô khiến anh không đành lòng phá vỡ giấc mơ đáng thương mà cô vẫn kiên trì theo đuổi.

"Bây giờ cô là vợ của tôi, đã được pháp luật công nhận, cô biết điều này có nghĩa là gì không?"

Giang Tinh Tinh ngờ ngẩn lúc đầu.

"Có nghĩa là cô không thể hạ mình đi nhệch những người đó, hôm nay họ chỉ xem cô là bạn tôi, có lẽ là tình nhân, vậy thì không sao. Nhưng nếu họ biết cô là vợ tôi, vậy tin tức ngày mai sẽ là gì đây, hả? "Phu nhân tập đoàn Thương thị bị đạo diễn phim cấp ba quấy rối!"

Thương Giới không nói tiếp nữa, chuyển sang chuyện khác, "Chuyện này không chỉ ảnh hưởng đến danh dự của tôi, còn ảnh hưởng tới giá trị của tập đoàn Thương thị, mỗi giây mỗi phút cô phải sẽ giám xuống, mà tất cả là do sự lố mớng của cô."

Anh nói rất nhiều, khiến Giang Tinh Tinh sững sốt, tuy cô không nghe hiểu hết, nhưng từ ánh mắt cùng giọng nói của anh, cô hiểu rằng mình đã phạm sai lầm lớn.

Một lúc sau, ánh mắt của cô phẩm đoán.

Là một diễn viên, Giang Tinh Tinh muốn có nước mắt thì sẽ có nước mắt. Nhưng trong cuộc sống thường ngày, cô không thích khóc, bởi vì cô biết, nước mắt là vũ khí có sức sát thương cao nhất của một cô gái xinh đẹp, không phải của cô, cho nên cô không khóc.

Nhưng khi nói của Thương Giới thực sự khiến cô đau lòng.

"Lúc kết hôn, anh... anh chưa nói mấy chuyện này với em. Em xin lỗi, thật sự xin lỗi, em không biết mọi chuyện lại nghiêm trọng như vậy." Cô cúi đầu, ra sức giải thích với anh, rung rung nước mắt, "Anh Thương, xin lỗi. Hôm nay là do em không biết phải trả."

Đột nhiên Thương Giới nắm chặt tay áo.

Đấy lòng giống như có đũa thủ đang diễn cường phản nộ, đánh mạnh vào cửa sắt.

Anh bắt nạt cô ấy!

Anh không thể bắt nạt cô ấy!

Tôi cười cô ấy về làm vợ, không phải để anh coi là phu nhân tập đoàn Thương thị cho má gì đó!

Thương Giới cảm giác trái tim đang bị lưỡi dao sắc bén xuyên qua, cô càng giải thích, anh càng khó chịu.

"Được rồi." Anh đặt tay lên vai cô, "Tôi nói hơi nặng lời."

Không phải hơi nặng, mà là rất nặng.

Giang Tinh Tinh hít mũi, vẫn còn nghẹn ngào, thật sự là bị ức hiếp, nhất định phải phát tiết hết ra.

Thương Giới lấy ống tay áo lau nước mắt cho cô, cúi xuống nhìn thẳng vào cô, "Đừng khóc nữa."

Trước kia anh chưa từng nhẹ nhàng như vậy, đồ cô như đồ con gái, "Tôi không muốn cô gặp chuyện không may, hiểu không?"

Vì thế Giang Tinh Tinh ngoan ngoãn gạt đầu, "Hiểu."

"Tình tình của tôi không được tốt." Anh nói: "Lâm phụ nữ khác là do tôi không biết phép tắc, sau này tôi sẽ kiểm chế mình lại, cô cũng đừng khóc, như vậy tôi cũng rất khó chịu."

"Em sẽ không khóc." Giang Tinh Tinh nói, vẫn mang theo giọng mũi rất nặng, "Chỉ cần anh không mắng em."

Tình cô vốn mềm yếu, ai mắng cô, cô không hề tính toán, cũng không hề rằng làm chuyện vô ích. Nhưng người đàn ông trước mặt là chồng của cô, những gì yếu ớt nhất của cô đều bày ra trước mắt anh, cũng chỉ bày ra với mỗi anh.

"Được rồi." Thương Giới nhẹ nhàng nói, "Tôi không mắng cô nữa, đừng khóc."

Giang Tinh Tinh không khóc nữa, lau mắt, sau đó cầm tay anh, "Vâng, em muốn về nhà."

Ngón tay của anh bị bàn tay mềm mại của cô nắm lấy, cảm giác như mình trở thành một người cha, đang nắm tay cô con gái nhỏ.

Nhưng anh cũng không buông tay cô ra.

...

Cần gạt nước hoạt động, bên trong xe yên ắng.

Lâm Xuyên nhìn hai người phía sau qua kính chiếu hậu, hai người tự động ngồi cạnh hai bên cửa, Thương Giới im lặng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, đèn đường bên ngoài khiến ánh mắt anh mông lung không rõ.

Mà Giang Tinh Tinh phía bên kia, dựa vào cửa xe ngủ gà ngủ gật, cái trán giống như chìm gổ kiến, lén lén xuống xuống.

Lâm Xuyên muốn phá vỡ bầu không khí xấu hổ, vì thế anh ấy mở radio, muốn bật chút nhạc.

"Tiếp theo là anh Vương số 8009, anh yêu cầu bài hát "Người yêu thân mật [*]", dành tặng cho vợ của anh ấy. Anh ấy hy vọng vợ mình mãi như chú chim nhỏ vui vẻ, anh ấy nguyên làm cốc cây đại thụ che chở cho cô ấy, vì cô ấy chần chừ che mưa, chúng ta hãy mong cho vợ chồng anh Vương sẽ mãi tốt đẹp, cùng nhau vượt qua cuộc đời dài lâu..."

Giang Tinh Tinh mở đôi mắt đã mơ màng, Thương Giỏi nói: "Tất, ồ."

Ngủ ý, không thấy phu nhân đang ngủ sao?

Vì thế Lâm Xuyên ngoan ngoan tắt đèn.

Giở lệnh ngoài cửa thổi vào, Giang Tinh Tinh rùng mình, ôm lấy khay tay theo bản năng.

Trên người cô chỉ mặc chiếc váy mỏng manh, giờ phút này thu mình lại, bộ phận phía trước càng thêm nhỏ cao rõ ràng, phong cảnh trước ngực trùng trùng điệp điệp, anh không nhận được, nhìn nhiều thêm hai lần.

Giang Tinh Tinh lắt xi, che miệng lại.

Lúc này, đột nhiên một chiếc áo khoác màu đen được choàng lên người cô, trên áo vẫn còn hơi ấm của anh.

Giang Tinh Tinh nhấc ngay nhìn Thương Giỏi, chiếc áo sơ mi bên trong vừa vặn với người anh, anh chăm chú nhìn cổ tay áo, không nhìn cô.

"Anh Thương, em không lạnh." Cô vừa nói xong thì lắt xi một cái.

Thương Giỏi nhắm mắt lại, bắt đầu chớp mắt, vì thế Giang Tinh Tinh ngoan ngoãn mặc áo khoác của anh vào, áo khoác rộng thùng thình, vóc dáng cô lại nhỏ xinh, ống tay áo dài hơn tay cô một khoảng, cô phải khó khăn vươn tay lên, xấn tay áo lại cho vừa.

Advertisement / Quảng cáo

Quanh thân đều là hơi thở của anh, rất nhẹ nhàng thoải mái, quần áo cũng tràn ngập mùi hương của anh, vô cùng ấm áp.

Vì thế, Giang Tinh Tinh dịch tới chỗ Thương Giỏi, thấy anh không để ý, cô liền tựa vào anh.

Lâm Xuyên lịch sự bật mìn che, để lại không gian cho hai người.

Giang Tinh Tinh nhẹ nhàng gối đầu lên vai Thương Giỏi, Thương Giỏi chậm rãi mở mắt, lông mi dài run rẩy, liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh.

Cô giống như con mèo rúc vào người anh, nhỏ bé tựa vào vai anh, mặt mày mềm mại, không có chút nào gọi là cố ý hay nịnh nọt, cô hoàn toàn coi anh là chỗ dựa của mình, ý lại, còn có phần tin nhiệm anh.

Thương Giỏi vẫn còn cảm thấy hồi ức vì những lời vừa rồi, những lời này chỉ để cô biết khó mà lui, không phải thực sự muốn tổn thương cô.

Nhưng người phụ nữ này không như anh nghĩ, chủ động xin lỗi anh, giờ lại lẳng lơ tựa vào vai anh, coi anh là nơi chốn gối che mưa của cô.

Thương Giỏi có thể cảm nhận rõ ràng, người phụ nữ này cần anh, bất luận là về mặt kinh tế hay tình cảm.

Từ nhỏ, Thương Giỏi đã bị vị trí và hoàn cảnh ảnh hưởng đến giá trị quan, trong một dòng họ giàu có, em họ anh họ, dòng thứ hay dòng chính, cô là người thân cũng sẽ cạnh tranh.

Đầu đầu cũng là nguy hiểm cần bận tâm, chỉ khi lớn mạnh mới có thể tự lập, chỉ khi lạnh lùng mới có thể bảo vệ mình, chỉ cần chiến thắng, tất cả những tình cảm vô dụng đều nên bị khắc chế và vứt bỏ.

Mà lúc người phụ nữ này tựa vào anh, khiến anh có cảm giác chưa từng có, cảm giác được người khác ý lại, nhưng lại vui vẻ chịu đựng.

Hai mươi phút sau, xe đầu trước cửa biệt thự Vọng Giang, Giang Tinh Tinh đã tựa đầu vào vai anh ngủ say, cho nên Thương Giỏi không có ý định xuống xe.

Lâm Xuyên quay đầu nhìn anh, Thương Giỏi cho anh ấy một ánh mắt, ý bảo đừng có lên tiếng.

Nhưng chủ chó vàng trong nhà lại nghe được tiếng xe ô tô, đứng cạnh cửa sổ sát đất, kích động sửa to "giấu giửu".

Giang Tinh Tinh mở mắt, phát hiện mình dựa vào vai Thương Giỏi mà ngủ, cô chút ngượng ngùng, nhanh chóng xuống xe, chủ chó vàng nhảy bỏ vào người cô, vô cùng cao hứng mà thế lướt đi xung quanh cô.

Cô sờ bộ lông mượt mà do vừa được tắm của nó, vui mừng quay đầu nhìn Thương Giỏi, "Anh đồng ý cho nó vào nhà à?"

Thương Giỏi giả bộ không biết, quay đầu trách móc quản gia, "Ai cho chó vào nhà?"

Quản gia...

Già bộ cũng thật giống, sao anh không đi lấy giải Oscar luôn đi.

"Là tôi tự ý cho nó vào." Quản gia mắt mười giây để nhập vai, bình tĩnh nói: "Nó ở bên ngoài dinh mưa, thật sự rất đáng thương, nên tôi để nó vào, nhưng thiếu gia yên tâm, nó đã được tắm rửa sạch sẽ, sẽ không làm dơ sàn nhà."

"Lần sau không được viện cớ như thế nữa." Thương Giỏi nói xong liền xoay người lên tầng.

Giang Tinh Tinh nói với quản gia, "Cảm ơn ông, thật sự cảm ơn."

Quản gia khẽ cười khổ, trong lòng thầm nói, nếu không có thiếu gia đích thân cho phép, cho ông một trăm lá gan cũng không dám tự chủ trương đưa chó vào nhà.

Đáng tiếc thiếu gia già bộ không biết, ông cũng không dám nói thêm cái gì.

...

Trong phòng tắm lớn, người giúp việc chuẩn bị nước nóng. Bồn tắm là hình tứ giác, tựa như bể tắm nước nóng, còn có chế độ mát xa.

Giang Tinh Tinh nằm trong bồn, hoàn toàn thả lỏng, nước ấm khiến cơ thể cô bớt lạnh lẽo, khuôn mặt cũng dần ửng đỏ.

Người giúp việc gõ cửa phòng tắm, "Phu nhân, cô đã ngâm mình hơn một tiếng rồi."

Không có ai đáp lại, vì thế người giúp việc nhanh chóng gõ cửa phòng ngủ Thương Giỏi.

Thương Giỏi đang đọc sách buổi đêm, có hơi buồn ngủ.

"Thiếu gia, phu nhân... đã ngâm mình được một tiếng, không có chút tiếng động, chắc là ngủ quên rồi."

Thương Giỏi...

Cho nên, loại chuyện nhỏ này cũng phải hỏi anh sao!

"Các cô vào xem đi." Thương Giỏi không kiên nhẫn, nói "Không cần cái gì cũng nói với tôi."

Vì thế người giúp việc lạch bạch chạy ra ngoài, qua nửa phút, lại lạch bạch chạy về, "Thiếu gia, đúng là phu nhân đang ngủ, đã vậy còn ngủ rất sâu."

Thương Giỏi...

Anh để sách xuống, thản nhiên nhìn người giúp việc, "Cho nên?"

Người giúp việc khó xử, nói "Thiếu gia, trước kia anh toàn tự mình bế phu nhân ra, cứ tiếp tục thế này thì sẽ bị cảm lạnh đấy."

Thương Giỏi không kiên nhẫn, nói "Vậy là giờ tôi phải làm cho mấy người?"

Cô giúp việc ngập ngừng, nói "Thiếu gia, trước kia anh không thích để chúng tôi phục vụ phu nhân, mỗi lần phu nhân say ngủ, đều là anh tự mình hầu hạ."

Thương Giỏi...

Quí đáng!

Anh day trán, cảm thấy đau đầu, "Đi dờ cô ấy dậy, đừng để tôi nói lần thứ ba, cùng đừng để..." Anh dừng lại một chút, "Đừng để cô ấy bị cảm."

Cô giúp việc tuân lệnh, lạch bạch chạy ra ngoài.

Vài phút sau, cửa bị đẩy ra lần nữa, Thương Giỏi ném mạnh sách lên bàn, "Lại sao nữa?"

Cô gái bị tiếng động kia dọa sợ, co người lại theo bản năng.

Thương Giỏi ngừng đầu lên, lúc này mới phát hiện không phải nữ giúp việc, là Giang Tinh Tinh.

Đầu tóc ẩm ướt dài ngang vai, áo ngủ lộ ra đầu vai trắng mịn, sau khi tắm xong, mặt cô hơi ửng hồng.

Thương Giỏi có thể nhìn ra cô không mặc áo lót, chỗ kia như ẩn như hiện.

Anh cảm giác cổ họng ngứa ngứa, nghiêng đầu hỏi: "Có việc?"

"Không có." Giang Tinh Tinh không có việc gì đi tới, cầm lấy máy sấy, ngồi trước gương, bắt đầu sấy tóc.

Thương Giỏi nhìn cô đi lại, anh tựa như con gấu bị chiếm mất lãnh địa, dè phòng hờ: "Có làm gì đấy?"

Máy sấy phát ra tiếng ro ro rất lớn, cô đưa lưng về phía anh, tiếp tục sấy tóc, dường như không nghe thấy lời anh nói.

Thương Giỏi đau đầu, đột nhiên có cảm giác như đánh vào bóng, toàn thân không có chỗ phát tiết.

Cô nghiêm nghị coi phòng ngủ anh là phòng ngủ của cô, coi cô là vợ anh, cho nên mới tự nhiên đi thẳng vào phòng để sấy tóc.

Vắt và làm máy sấy tóc mới ngừng lại, Thương Giỏi day trán, vô lực nói với cô: "Quay về giường của cô đi."

Giang Tinh Tinh đang dưỡng da, bàn tay trắng trẻo xoa mặt, nghe vậy thì nhìn Thương Giỏi, không hiểu sao lại có phần e lệ.

"Được."

Cô lập tức đứng dậy, nằm lên chiếc giường lớn màu xanh nước biển, đắp chăn chần đơn lên người, sau đó lên nhìn anh một cái

Cứ chỉ năng nộ hàm xúc kia, có khi nào cô nghĩ việc anh khẩn cấp đuổi cô ra khỏi phòng thành làm "chuyện gì đó?"

Thương Giới thực sự không biết nên làm gì với cô, nhẵn nụi nói: "Tôi nói là quay về giường của cô."

Giang Tinh tỉnh ngơ ngác: "Đây là giường của em mà."

Thương Giới rời giường, đứng trên cao ngạo ngễ nhìn cô, lạnh lùng nói: "Chúng ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa."

Giang Tinh Tinh cúi đầu, đôi mắt xoay chuyển, cô vẽ đang rất bất an, đầu ngón tay nắm chặt chân bông, nhỏ giọng lẩm bẩm, "Rõ ràng là không phải!"

Đêm qua, không biết ai đó còn mình lật đùng sức, vừa hôn vừa đòi hỏi, hận không thể nhét cô vào lòng đấy.

Thương Giới cảm giác Giang Tinh Tinh đang dùng đôi mắt oan ức nhìn anh, quai thực coi anh như một thằng đàn ông tệ bạc, bội tình bạc nghĩa.

Không hiểu sao, anh cũng cảm thấy tội lỗi

Advertisement / Quảng cáo

"Cò Giang, tôi có chuyện phải giải thích rõ với cô, tôi không thể làm..."

Thương Giới ngừng lại một lát, thay bằng từ lịch sự hơn, "Tôi không thể ngủ với cô, tình trạng bây giờ không cho phép tôi tiếp xúc với phụ nữ, cho dù là vợ của tôi cũng không được."

Vì sao lại cảm giác chột dạ?

Đôi mắt Giang Tinh Tinh lại càng thêm oan ức, "Vây anh có nhớ chuyện tôi hôn qua không?"

Thương Giới nhớ lại, đó là lần đầu tiên anh mật mãi suốt hai mươi tám năm qua, sao có thể không nhớ.

Tối hôm qua cô gái dưới thân anh khốc nức nở, khẽ kháng rên rì, cào lưng anh, cầu xin anh nhẹ một chút, chạm một chút...

Mà cảm giác ướt át khiến toàn thân khoan khoái kia, dĩ nhiên anh cũng khó có thể quên.

Vành tai Thương Giới phẩm đó.

Giang Tinh Tinh thấy đáng vẽ anh như vậy, tự nhiên là biết anh nhớ được, quai nhiên... là cùng một người. Cô càng có khuynh hướng coi anh là người bệnh bình thường, chỉ là đang mắc bệnh mà thôi.

"Cò Giang, tôi không quen ngủ với người khác."

Giang Tinh Tinh không nhận được mà cười nạo một tiếng, trước kia không biết là ai, ngày nào cũng chui vào chăn cò ngủ đồng, ôm cò ngủ cùng.

Thương Giới lập tức tức hểu rõ nụ cười của cô, tưởng tượng về mặt của mình lúc này, vành tai lại thêm đỏ.

Tôm lại, cho dù Thương Giới nói gì, Giang Tinh Tinh vẫn nằm trên giường không chịu đi, thậm chí Thương Giới còn báo người giúp việc kéo cô đi, người giúp việc nhìn phu nhân trẻ tuổi nhà mình, chậm chạp không dám lại gần.

Cuối cùng Thương Giới không ngại nề hà, đi tới kéo tay Giang Tinh Tinh, kéo cô rời giường, nhưng Giang Tinh Tinh ôm chặt chân không chịu đi, vì thế Thương Giới mang theo cả chân, không có lên vai, đi tới phòng dành cho khách.

Phòng dành cho khách nhỏ hơn phòng ngủ chính một chút, nhưng chỉ cần dọn dẹp lại thì vẫn được, cả người Giang Tinh Tinh bị Thương Giới kháng trên vai, đầu chạm vào lưng anh, lặc lư tới mức có sắp ngã xù.

"Mới kết hôn có một ngày, anh đã ức hiếp em!"

Thương Giới bình tĩnh nói "Tôi không ức hiếp cô, là cô ức hiếp tôi."

"Nào có."

"Cò Giang, đừng có quyen rũ tôi lần nữa, được chứ?"

Giang Tinh Tinh...

Dùng giọng điệu nho nhả để nói chuyện đó, người đàn ông này có vấn đề sao?

Chắc, thật đáng thương!

Lúc Thương Giới ném Giang Tinh Tinh lên giường, Giang Tinh Tinh ôm chặt anh, kéo cô anh xuống, Thương Giới mất trọng tâm, cả người cũng ngã xuống giường.

Sau đó, Giang Tinh Tinh nhắm mắt lại, chủ động hôn anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Không nữ

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Đồng tử của Thương Giới bỗng nhiên co lại, cảm giác được ánh mắt nhắm nụi của cô dịch chuyển nơi mới anh, chậm rãi hít vào, mà anh thì không dám cử động, tùy ý để cô vụng về hôn anh.

Đây cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời anh bị một cô gái hôn môi, cái hôn ti mỉ, mềm mại... Như thế.

Trong đầu Thương Giới như có tia lửa do sét đánh, cảm giác mình tựa như một người máy bị trục trặc, mỗi bộ phận trên cơ thể hoàn toàn không thể nhúc nhích, càng không có chút sức lực đẩy cô gái trước mặt ra.

Nhưng mà, cũng không phải tất cả bộ phận đều không có phản ứng.

Giang Tinh Tinh ôm má anh, hôn anh khoảng ba phút, chớp mắt, nhìn người đàn ông đã hoàn toàn hóa đá trước mặt, tự mình lẩm bẩm: "Anh không hôn lại em à?"

Cô còn muốn anh hôn lại!

Thương Giới nghẹn họng, gian nan mà nuốt một ngụm nước bọt.

Trong bóng đêm, cô gái rũ mắt, ngáp một cái: "Không hôn thì thôi"

Thương Giới...

Thương Giới im lặng, không cử động, thất thần trong chốc lát.

Lúc này mũi chân trắng trẻo của Giang Tinh Tinh đã đuổi đến, đá vào hông anh: "Anh mau ra ngoài đi, em buồn ngủ."

Thương Giới...

Vị phu nhân trẻ tuổi của anh, tốc độ thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn cả tốc độ thay đổi của thời tiết, không phải còn muốn... Còn muốn làm gì đó với anh sao!

Sau khi Thương Giới rời khỏi, Giang Tinh Tinh chui vào ổ chăn, nương theo cảm giác say, ngủ rất sâu, cho nên cũng không biết đêm qua Thương Giới vọt đi tắm nước lạnh vài lần.

Sáng hôm sau, cò mơ màng mở mắt, vuốt lại đầu tóc lộn xộn, đi xuống cầu thang.

Advertisement / Quảng cáo

Không khí trong phòng khách vô cùng nghiêm túc, Thương Giới đã mặc quần áo chỉnh tề từ sớm, áo sơ mi trắng không chút cầu thả dán sát vào nư người trên hoàn nộ của anh, anh tựa vào sofa, đầu ngón tay thon dài cầm một tập tài liệu.

Giang Tinh Tinh chú ý, trong nhà còn có một người đàn ông xa lạ, anh ta ngồi ở chiếc ghế bên cạnh Thương Giới, khoảng ba mươi tuổi, tây trang giày da, mang mắt kính gọng vàng, ngồi nghiêm chỉnh, trong tâm tay cầm một cặp công văn màu đen.

Thấy Giang Tinh Tinh xuống, Thương Giới bắt cầm, thông dong nói: "Ăn sáng trước đi."

Trên bàn cơm trong phòng ăn để sữa bò nóng hổi, đồ ăn kèm và bánh mì nướng, Giang Tinh Tinh vừa muốn đi qua, Thương Giới đã nói: "Quên đi, cò lên thay quần áo trước đã."

Giang Tinh Tinh vòng lại từ bàn ăn, ngoan ngoãn lên lầu lần nữa.

Cô không ngờ trong nhà sẽ có khách, cho nên ăn mặc rất tùy ý.

Thương Giới nhìn bóng dáng cô lên lầu, vẩy hai dây bỏ sát màu trắng, bao lấy cánh mỏng tròn trịa, ngay cả áo ngực cũng chưa mặc đã đi ra, thật sự xem nơi này là nhà mình sao?

Giang Tinh Tinh thay một chiếc áo đi kèm với chân váy dài, đến bàn ăn cầm một miếng sandwich, lên nhìn về phòng khách.

Từ cuộc thảo luận giữa Thương Giới và người đàn ông kia, Giang Tinh Tinh mơ hồ nghe thấy hai chữ "ly hôn".

Là... Lướt sự sao?

Giang Tinh Tinh thất thần nhai sandwich, ngơ ngẩn, ăn mà không biết mùi vị gì, trong lòng có dự cảm không tốt, dứt khoát ăn vài miếng rồi không ăn nữa.

"Ăn xong rồi?" Thương Giới hỏi.

"Ừ." Giang Tinh Tinh đến bên bàn, ngồi xuống sofa pha cạnh Thương Giới.

Thương Giới giới thiệu với Giang Tinh Tinh: “Vị này chính là luật sư riêng của tôi, anh Tôn.”

Người đàn ông kia gật đầu với Giang Tinh Tinh: “Xin chào cô Giang, tôi họ Tôn.”

Giang Tinh Tinh lễ phép đáp lại: “Chào luật sư Tôn.”

“Cô Giang, anh Thương mời tôi đến đây là để thương lượng hợp đồng ly hôn với cô, đương nhiên anh ấy cũng đã nói ý của cô với tôi, cô không muốn ly hôn, đúng không?”

Giang Tinh Tinh chớp mắt, nhìn Thương Giới, không nhìn ra được cảm xúc gì từ con người bình tĩnh lạnh nhạt của anh.

“Tôi đồng ý ly hôn.”

Giang Tinh Tinh vừa nói ra, Thương Giới đã nghiêng đầu nhìn cô, trên mặt có sự kinh ngạc.

Sao lúc này lại đồng ý dứt khoát như thế, không phải khi trước chầm như đinh chặt sắt, nói không ly hôn, cả đời cũng không ly hôn sao?

Luật sư lập tức nói: “Vậy thì tốt, chúng ta sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái, anh Thương đồng ý chỉ ba chục triệu, hơn nửa chiếc vòng cổ Ác ma chỉ đồng trị giá hai chục triệu kìa, làm phí bồi thường cho cô, nếu cô không có dị nghị gì thì ký tên vào tờ giấy thỏa thuận ly hôn này.”

Giang Tinh Tinh nhìn tờ giấy thỏa thuận ly hôn lạnh như băng, cầm lấy bút.

Cô biết, những việc này không phải cô cứ kiên trì là được, Thương Giới có thể khiến tập đoàn Thương thị trở thành mũi nhọn của ngành sản xuất chi trong mấy năm gần đây, thủ đoạn cao thâm thế nào, sao anh lại chịu để một người phụ nữ như cô “cắn chặt không chịu buông”, anh có quá nhiều biện pháp với cô, so với vát và giữ cũng không xong, không bằng tự mình buông tay, rồi đi còn tiêu sái hơn. Những chuyện xảy ra trong mấy ngày nay, cứ xem như là một giấc mơ đi.

Mà giấy phút này, Thương Giới lại đột nhiên lưỡng cố, anh biết cảm xúc này không thuộc về chính anh, mà là đến từ tên nào đó trong phòng tối, anh cưỡng bách mình nhắm mắt lại, hít sâu, áp cảm xúc mình liệt này xuống.

“Tôi ký ở đâu?” Giang Tinh Tinh hỏi luật sư.

Luật sư Tôn chỉ một chỗ trống trên hợp đồng: “Chỗ này.”

“Anh Thương không ký tên trước sao?”

“Chờ cô ký xong, anh Thương sẽ chính thức ký.”

Giang Tinh Tinh gật đầu, thậm chí chuyện này còn chú ý đến ưu tiên phụ nữ sao.

Đôi tay nắm bút của cô hơi run, nhưng lúc đang muốn đặt bút, Thương Giới đột nhiên mở miệng: “Với phần bồi thường đó, cô Giang còn có vấn đề gì không?”

“Hả?”

Anh nhìn cô, bình tĩnh nói: “Nếu không hài lòng, có thể thương lượng tiếp, hoặc là nâng số tiền lên, dù sao thì cũng là tôi trừu chọc cô Giang trước.”

Giang Tinh Tinh nói: “Năm chục triệu đối với anh Thương mà nói, có lẽ cũng không tính là con số gì lớn, nhưng đối với em mà nói, nó lại là con số mà em không dám tưởng tượng, em cảm thấy... thật ra một ngàn vạn là đủ rồi, em có thể dùng này số tiền này để trùng tu đoàn kịch.”

Luật sư Tôn nhìn hai người này, cảm thấy kỳ lạ, trước kia khi tiếp xúc với trường hợp ly hôn, vợ chồng hai bên đều cần chặt con số mong muốn, tuyệt đối không chịu nhả ra, anh ta còn chưa từng thấy ai chủ động tăng tiền cho đối phương, mà người nhận còn ngại nhiều quá.

Tinh cảm giữa hai vợ chồng này tốt như vậy, sao lại ly hôn?

Đương nhiên, anh ta chỉ yên lặng nói trong lòng, vẫn làm ra dáng vẻ của một luật sư nghiêm túc chuyên nghiệp.

Thương Giới trầm ngâm một lát, nói: “Chuyện đoàn kịch tôi sẽ suy xét bỏ vốn trùng tu, còn số tiền này, là tôi tăng riêng mình cô.”

Giang Tinh Tinh không thể nào không cảm động: “Anh Thương, anh thật sự quá tốt với em.”

Ngón áp út bàn tay trái của Thương Giới vỗ ý thức cong lại.

Không, anh không tốt, anh không hề tốt đẹp chút nào, anh làm tổn thương một cô gái trong sạch, không chỉ làm tổn thương cơ thể cô, mà còn làm tổn thương tinh cảm của cô.

Lúc này, chủ chủ lồng vàng ngoài cửa sổ sát đất đang đứng dưới ánh mặt trời, móng trước ghé vào vòng bảo hộ, kêu “giàu giàu” hai tiếng với hai người, sau đó là “nụ cười” lấy lòng anh.

“Anh Thương, sau khi ly hôn, Đại Mao có thể đi theo anh không, trước kia nó đi theo em nửa này đối nửa kia, chịu không ít khổ, trong nhà anh có sân vườn đẹp đẽ, còn có chuồng chó xa hoa, em muốn... Có thể xin anh để nó ở lại không, nó ngoan lắm, sẽ không làm ảnh đến anh đâu.”

Thương Giới nhìn về phía chủ chủ lồng vàng ngoài sân: “Tôi cảm thấy nên hỏi ý kiến của nó xem, có lẽ nó cũng không để ý đến hoàn cảnh quá khứ, dù sao thì chó không chê nghề nghèo khổ, nó rất ý lại vào cô.”

“Không sao, chỉ cần cô ngoan, cho nó ăn mấy ngày nó liền quen thôi, nó sẽ quên em.”

Luật sư Tôn nhàu mày, cho nên vào rồi hai người còn khách khí bàn chuyện kinh tế, giờ lại bắt đầu dây “con” sao?

Anh ta chưa từng thấy vụ ly hôn nào thoải mái nhẹ nhàng thế này.

Cuối cùng Thương Giới vẫn đồng ý để Đại Mao ở lại, Giang Tinh Tinh ngẫm nghĩ, không có vấn đề gì nữa, vì thế cầm tẩy bút, định ký tên trên giấy. Advertisement / Quảng cáo

“Chờ đã.” Lần này người mở miệng vẫn là Thương Giới

Ngay cả luật sư Tôn cũng không nhận được mà nhìn anh, dong dong dài dài, hoàn toàn không giống tác phong sắc bén ngày thường của Thương Giới.

“Cô suy xét thêm một chút, điều kiện có thể tăng thêm.”

Ngay cả Lâm Xuyên bên cạnh cũng nhìn ra, điều Thương Giới đang chờ là Giang Tinh Tinh có thể tàn nhẫn mắng chửi anh, không mắng chửi thì không được tự nhiên, đây là... Lương tâm bất an sao?

“Anh Thương, thật sự không cần đâu.” Giang Tinh Tinh bảo trì sự khách khí: “Điều kiện đã rất hậu đãi rồi.”

“Vậy cô ký hợp đồng với công ty quản lý dưới trướng tập đoàn Thương thị đi, tôi nâng đỡ cô, cô muốn đóng vai gì cũng được.”

Giang Tinh Tinh...

Luật sư Tôn...

Lâm Xuyên...

Vẻ mặt của Thương Giới vừa nghiêm túc vừa chân thành.

Luật sư Tôn: “Anh Thương, đây là chuyện khác, chúng ta xử lý hợp đồng ly hôn trước.”

Ánh mặt lạnh lẽo của Thương Giới quét qua anh ta, luật sư Tôn cảm giác như mình là bị đao quét qua, lập tức im lặng.

Giang Tinh Tinh cầm bút, ký xuống chữ thứ nhất trong tên mình, kiểu chữ mảnh mai rõ ràng.

Thương Giới chậm rãi nhắm mắt lại, biết đại cục đã định, không thể vặn hỏi, nhưng mà... Cũng tốt.

Khẩn cho tất cả trở về quỹ đạo vốn có, anh và cô vốn là hai đường thẳng song song, không nên có bất cứ giao thoa gì.

Nhưng mà đúng lúc này, cửa nhà đột nhiên bị mở ra, Mai Ngọc với bộ đồ sườn xám cổ điển đột nhiên đi đến, cao giọng nói: “Nghe nói con trai tôi kết hôn, sáng sớm đến đây xem con dâu mới, đây là... Đang nói chuyện gì thế?”

Mai Ngọc lập tức đi tới, ngồi giữa Thương Giới và Giang Tinh Tinh, tay tùy cầm lấy tờ giấy thỏa thuận ly hôn trên bàn.

“Ồi chào, tân hôn còn chưa hết nóng, hai đứa đã bàn chuyện ly hôn.”

Giang Tinh Tinh không biết nên đáp lại thế nào, nhìn Thương Giới xin giúp đỡ.

Thương Giới bình tĩnh nói: “Mẹ, tình huống hiện tại của con không thích hợp để kết hôn.”

Mai Ngọc liếc anh một cái, thong dong nói: “Con không thích con bé à?”

Giang Tinh Tinh nhìn sắc mặt khó coi của Thương Giới, trong lòng thầm nói chỉ sợ trên đời này, cũng chỉ có mẹ ruột mới dám chặn họng anh như thế.

“Không phải là vấn đề có thích hay không, với tình trạng bây giờ của con, không thích hợp để ở với phụ nữ.”

“Tình trạng của con là sao, mẹ thấy so với những thế gia công ty ăn chơi dăng điểm làm bày xung quanh, con đáng hoàng hơn nhiều, có một người phụ nữ ở nhà, tốt xấu gì cũng có thể tình tâm, mẹ cảm thấy cô Giang rất không tồi, dù đáng hiếu ý, sẽ là vợ tốt của con.”

Mai phu nhân xoay người nắm tay Giang Tinh Tinh: “Thành thật nói cho mẹ biết, con tự nguyện kết hôn với con trai mẹ phải không?”

Đôi mắt hạnh của Giang Tinh Tinh chớp chớp, sau đó thành khăn chân thành tha thiết gật đầu.

“Vậy con muốn ly hôn với nó không?”

Giang Tinh Tinh lên nhìn Thương Giới, Thương Giới mất tự nhiên quay mặt đi.

Vì thế Giang Tinh Tinh lắc đầu, nói ra lời trong lòng: “Thật... thật ra con không muốn ly hôn, nhưng con cũng không hy vọng anh Thương phản lòng, bây giờ có rất nhiều người thích độc thân, sợ hôn nhân, nếu người khác thay anh ấy đưa ra lựa chọn, mà anh ấy vẫn tình lại đã bị bức bách tiếp thu một người vợ xa lạ, cũng không có chút tình cảm, con cảm thấy chuyện này với anh ấy mà nói là không công bằng.”

Thương Giới nắm chặt tay, xa lạ, không có chút tình cảm, mấy chữ này tựa như tàn thuốc nóng bỏng, hít vào lồng ngực, để lại một làn khói màu đen.

Điều Giang Tinh Tinh nói là xuất phát từ đáy lòng, nguyên nhân là vì thế, Thương Giới mới cảm thấy khó nghe.

Mai phu nhân chuyển hướng sang Thương Giới, bình tĩnh hỏi: “Quyết tâm muốn ly hôn?”

Thương Giới không trả lời, vì thế Mai phu nhân cất cao giọng: “Luật sư Tôn, anh về trước đi, hôm nay tôi ở đây, không ly hôn được.”

Luật sư Tôn kho xài nhìn Thương Giới, cho đến khi Thương Giới im lặng gật đầu đồng ý, anh ta mới thu thập tài liệu trên bàn, chuẩn bị rời đi.

“Thỏa thuận ly hôn đã ký một nửa này...”

Mai Ngọc nói “Xé đi”

Vì thế Thương Giới ngoan ngoãn cầm lấy hợp đồng, “xoẹt” một tiếng xé thành hai nửa.

Giang Tinh Tinh thầm nói, người đàn ông đứng trên đỉnh đế quốc thương nghiệp, làm mưa làm gió, trên đời này chỉ sợ không ai có thể chế ngự được anh, nhưng ở nhà, anh đúng là nghe lời mẹ nói, không biết tương lai có nghe lời vợ nói hay không.

Mai Ngọc kéo tay Thương Giới và Giang Tinh Tinh, nắm lại với nhau, vui mừng mà nói: “Đúng là không ngờ, lúc còn sống có thể nhìn thấy thẳng con chết tiết kết hôn, mẹ còn cho là cá dòi cũng không đợi được.”

Thằng con chết tiết.

Giang Tinh Tinh bất giác cười thành tiếng, thấy vẻ mặt của Thương Giới thì vội vàng nhịn cười.

Tay Thương Giới cứ bị mẹ kéo như thế, đặt ở phía trên mu bàn tay Giang Tinh Tinh, anh có thể cảm nhận rõ ràng, mu bàn tay cô lạnh lẽo tinh tế, bất giác hơi nắm lại, cầm tay cô.

Trong chớp mắt khi anh nắm tay, Giang Tinh Tinh ngẩng đầu lên, kính ngạc nhìn anh, Thương Giới không đối diện với cô, mắt tự nhiên dời mắt về nơi khác.

Vất vả mới tiến được Mai Ngọc, luật sư Tôn cũng ra về, trong nhà chỉ còn hai người Giang Tinh Tinh và Thương Giới, cô mìn nào loạn sáng sớm này, hai người ngồi một chỗ, không khí hơi xấu hổ.

Giang Tinh Tinh nhìn thỏa thuận ly hôn đã bị xé thành hai nửa trên bàn, hỏi “Anh Thương, vậy chúng ta phải làm sao?”

Thương Giới đứng dậy, mặt không biểu tình mà nói: “Tôi không hy vọng mẹ tôi đau lòng, chúng ta tạm thời... Lấy danh nghĩa vợ chồng sống một thời gian, chờ bà ấy có thể tiếp nhận rồi nói sau.”

Giang Tinh Tinh ngoan ngoãn gật đầu.

Thương Giới nhủ mảy, hỏi: “Từ đầu đến cuối toàn là tôi nói cái gì, có theo cái đó, chính có không có suy nghĩ gì sao?”
Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh ngăn người “Suy nghĩ của em?”

“Cô muốn tự do, hay muốn ở lại bên cạnh tôi, sống cuộc sống như trước kia, tôi sẽ không miễn cưỡng”

Giang Tinh Tinh vô cùng tự nhiên mà nắm bàn tay trắng trẻo thon dài của Thương Giới: “Nếu để em lựa chọn, đương nhiên là ở bên cạnh anh rồi.”

Thương Giới đột nhiên cảm giác trong lòng nóng lên, nhịp tim không chịu khống chế mà tăng nhanh.

“Tự trong một chút.”

“Được rồi, tự trọng.” Giang Tinh Tinh bỏ tay anh ra, đưa áo khoác tây trang cho anh “Mau đi làm đi, đừng đến muộn.”

“Ừ.”

Lâm Xuyên đã mở cửa xe, chờ trong sân.

Lúc đây cửa, Thương Giới quay đầu nói: “Đi đây.”

Giang Tinh Tinh đến bên cạnh, nhìn chân hôn cầm anh: “Tạm biệt.”

Thương Giới...

Một nụ hôn như chuẩn chuẩn kết nước, cho đến khi ngồi lên xe, Thương Giới vẫn còn mơ mơ hồ hồ chưa phục hồi tinh thần.

Lâm Xuyên nhìn Thương Giới qua kính chiếu hậu “Đại tổng, anh cười?”

“Cậu nhìn lầm rồi”

Lâm Xuyên vô cùng chắc chắn: “Tôi không nhìn lầm, anh cười thật mà.”

Thương Giới lười biếng nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn cửa kính, âm thanh lạnh lùng nói “Không muốn làm việc nữa phải không?”

Lâm Xuyên...

Là tôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Quyến rũ

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Giang Tinh Tinh đi casting vài bộ phim khác, nhưng tất cả đều thất bại, lì do từ chối giống hệt lúc trước, không hề thay đổi, đương nhiên Giang Tinh Tinh đã quen, cho nên không có cảm giác mất mát.

Sáng nào Thương Giới cũng thấy có trần đầy nắng lượng ra ngoài, tuy không có tin tức tốt, nhưng cũng may là có lun vui vẻ, không hề nhụt chí.

Sáng sớm tại văn phòng, trước khi bắt đầu cuộc họp, Thương Giới gọi cho Lâm Xuyên, “Gần đây có bộ phim điện ảnh hoặc truyền hình nào cần tuyển diễn viên không?”

Năm phút sau, Lâm Xuyên gọi lại cho Thương Giới, “Có một bộ web drama được chuyển thể từ tiểu thuyết thanh xuân thần tượng (Điền Chanh), đang tuyển nữ số một.”

“Phim thanh xuân thần tượng?”

“Đúng vậy, là câu chuyện tình yêu thời đại học, cho nên nam, nữ diễn viên đều cần nhan sắc và danh tiếng.”

“Bảo tổ biên kịch gửi giấy mời cho cô ấy.”

“Vâng.”

Lâm Xuyên không hỏi nhiều, đương nhiên biết “cô ấy” trong miệng Thương Giới chính là phu nhân của anh.

“Vậy... có cần cần dặn hoặc nói trực tiếp với họ đây là ý của anh không?”

Thương Giới im lặng một lát, nói “Không cần, chỉ cần cho cô ấy một cơ hội thử vai thôi.”

Lâm Xuyên im lặng gật đầu, anh ấy biết, xưa nay đại tổng vốn thẳng thắn, công tư phân minh, dù chỉ là một cái nhắc tay, anh cũng không làm bậy như nhị tổng, tùy tiện cho không vai diễn trong (Bạch trù chỉ thành).

Thật may là Giang Tinh Tinh diễn rất tốt, khiến đạo diễn vừa lòng, nếu không sẽ có tin đồn nhà đầu tư tự tay hủy đi tác phẩm xuất sắc của mình.

Hai nhân cách đều có chỗ tốt, lúc nhân cách thứ hai xuất hiện, có thể khiến cho mọi người xung quanh thoải mái, sẽ không giống nhân cách thứ nhất, từng giờ từng phút đều trong trạng thái căng thẳng.

Nhưng nói đến việc chấp hành và ra quyết sách, nhân cách thứ nhất lại tốt hơn.

Vì thế Giang Tinh Tinh ngoài ý muốn nhận được lời mời thử vai của tổ biên kịch bộ phim (Điền Chanh).

(Điền Chanh) là bộ phim được chuyển thể từ bộ tiểu thuyết vô cùng hot trên internet, lấy bối cảnh là trường đại học, có sinh viên A Chanh nặng 150 cân (75kg) yêu thầm đàn anh Ôn Dĩ Nhiên. Vì để Ôn Dĩ Nhiên có thể liếc mắt nhìn mình, cô ấy liều mạng giảm cân. Trong quá trình này, người bạn thanh mai trúc mã của A Chanh – Hạ Giảo vẫn luôn ở bên cô ấy, giúp cô ấy vạch ra kế hoạch theo đuổi đàn anh Ôn Dĩ Nhiên.

Trái qua biết bao khổ khăn gian khổ, A Chanh chiến thắng, thành công giảm béo, cũng dần hiểu được tâm lòng của Hạ Giảo, từ chối lời tỏ tình của Ôn Dĩ Nhiên, bằng lòng ở bên Hạ Giảo.

Đây là câu chuyện viết hóa thiên nga vô cùng xưa cũ, đồng thời cũng là câu chuyện thanh mai trúc mã từ thành chín quả, tuy vậy tác giả dùng ngôi bút mới mẻ cùng lối viết tự sự, vẫn khiến cho câu chuyện đạt được sức hút, không chỉ hot trên Internet, mà còn lấy được bản quyền bản điện ảnh và truyền hình.

Giang Tinh Tinh đọc kịch bản của buổi thử vai nữ số một, lúc này là sau khi A Chanh biết được đàn anh Ôn Dĩ Nhiên thích cô gái khác, trái tim đóng băng, bắt đầu say xỉn uống rượu, khóc lúc thể thảm.

Lúc trợ lý tổ biên kịch xem hồ sơ của Giang Tinh Tinh, đánh giá cô rất kĩ càng, Giang Tinh Tinh vén tóc ra đằng sau, lộ ra vết sẹo giữa trán.

Cô không định giấu đi, dù sao thì đáng nào cũng biết.

Advertisement / Quảng cáo

Người trợ lý cũng chú ý đến vết sẹo trên mặt cô, thấp giọng nói với đồng nghiệp bên cạnh, “Cô gái kia là ai nhét vào thế, mặt có khuyết điểm như vậy, sao có thể đóng vai nữ số một?”

“Không biết, là người của đạo diễn chỉ đạo xuống.”

“Khuôn mặt này, thật sự là... Gỡ đi tìm quan hệ cũng không biết nhân vào tình hình thực tế, còn có thể cứng rắn nhét người vào tổ biên kịch.”

Người trợ lý cũng không khách khí, trực tiếp nói với Giang Tinh Tinh, “Cô Giang, thật là ngại quá, chúng tôi tuyển được nữ số một rồi.”

Giang Tinh Tinh ngáp ngừng một lát, vẫn không muốn từ bỏ, hỏi: “Có vai diễn phối hợp nào khác không?”

"Tạm thời không có, không biết sau này có thay đổi gì không, tạm lại có cứ về trước chờ thông báo đi."

Nói thế này, Giang Tinh Tinh cũng hiểu là không được diễn, lúc rời khỏi phòng phỏng vấn, trong lòng có phần mất mát.

Mà lúc này, căn phòng khép hờ bên cạnh vang lên một giọng nói...

"Không được, tất cả đều không được, quái cũng, các cô không thể diễn vậy được, ăn uống say xỉn quá mức thì sao. Ăn, phải ăn thật mạnh cho tôi!"

"Đạo diễn, nếu theo lời cô nói, vậy thì quái hủy hình tượng rồi."

"Đúng vậy, diễn như thế không ổn đâu, sẽ khiến người xem không thích, trông quái xấu."

Đạo diễn lại nói: "Các cô đi đóng phim, nhân vật chính A Chanh là một người béo nặng 150 cân, bởi vì thất tình, ăn uống quá mức, nếu các cô để ý hình tượng trên màn ảnh của mình, sao còn tới đây thử vai?"

Giang Tinh Tinh tò mò nhìn vào trong phòng, trên bàn đầy đồ ăn đủ nhấm nhấm, màu sắc rực rỡ, còn có mấy món dầu mỡ và nước uống...

Trên sofa có mấy cô gái cao gầy, đáng vẻ xinh đẹp đang ngồi, hẳn là diễn viên tới thử vai A Chanh.

Trong đó lại còn có Tống Kiều Kiều.

Trước đây khi diễn bộ phim(Thái giám tổng quản tham cung bị sự), Tống Kiều Kiều và Giang Tinh Tinh cũng diễn vai cùng nữ, cô ta luôn nói mấy lời chanh chua, cạnh tranh với cô. Giang Tinh Tinh không so đo với cô ta, sau này cũng không nghe gì về Tống Kiều Kiều, không ngờ tới đây lại gặp được cô ta.

Cô ta cũng tới đây thử vai A Chanh.

Nữ đạo diễn nói: "Tôi cho các cô một cơ hội cuối cùng, diễn thật tốt cho tôi, nếu không diễn được thì không cần ở đây lãng phí thời gian của tôi nữa."

Tống Kiều Kiều là người đầu tiên, cô ta ngồi trên ghế sofa, rút một tờ khăn giấy, khòic thút thít một lúc, sau đó xé gói khoai tây chiên ra, miệng ăn đồ giống như miệng thò vậy, run rẩy nuốt miếng khoai, vừa ăn vừa khòic như mưa, nhìn rất thảm đạm đáng yêu.

Giang Tinh Tinh lắc đầu, trông cô ta giống như bình hoa di động vậy.

Một người khác cũng lắc đầu là nữ đạo diễn, xem ra cô ấy đã vô cùng thất vọng, bởi vì mấy diễn viên còn lại không thể khiến cô ấy hài lòng, hoặc là diễn rất cứng, hoặc là diễn quá lố, đều không đạt được cái hồn của nhân vật này.

Mấy cô gái này rất xinh đẹp, nhưng diễn rất chán, không thể nói là chán, cần bản là họ không biết diễn.

"Nếu các cô chú trọng dáng vóc của mình như vậy, diễn không tới, vậy thì đừng gọi mình là diễn viên, nên đi làm diễn viên múa." Nữ đạo diễn thất vọng, xoay người rời đi, "Hôm nay cứ vậy đi."

Giang Tinh Tinh thấy cô ấy đi ra, vội đứng sang một bên, nhường đường.

Cô biết đạo diễn này, tên là Hứa Tây Vi, trước kia cũng là một diễn viên, có rất nhiều tác phẩm lớn, thuộc dạng diễn viên nổi thực lực mà nổi tiếng, hơn nữa rất am hiểu đề tài thanh xuân vườn trường, mấy năm qua đạo diễn rất nhiều tác phẩm xuất sắc.

"Đạo diễn Hứa!" Lúc cô ấy sắp đi ra, Giang Tinh Tinh đuổi theo gọi cô ấy, "Xin chào đạo diễn Hứa, tôi... tôi tên là Giang Tinh Tinh, tôi tới thử vai nữ số một."

Hứa Tây Vi đánh giá Giang Tinh Tinh, hỏi "Giang Tinh Tinh chính là... người trợ lý Lâm giới thiệu?"

Trong chốc lát, Giang Tinh Tinh không kịp phản ứng, "Ài..."

"Sao giờ có mới tới, hiện tại đã xong rồi?"

"Vừa rồi..."

"Thôi không sao, dù sao cũng chưa tìm được nữ diễn viên thích hợp, nếu cô đã tới rồi thì qua đây thử vai đi."

Hứa Tây Vi dẫn Giang Tinh Tinh tới giữa, mấy nữ diễn viên còn chưa đi, Tống Kiều Kiều vừa thấy Giang Tinh Tinh, trong mắt có sự khinh thường, khoanh tay trước ngực, muốn xem cô diễn thế nào.

Hứa Tây Vi: "Bắt đầu, action!"

Giang Tinh Tinh nhập vai trong nháy mắt, nhào đến chỗ đóng đồ ăn, cô không ngồi trên ghế sofa mà trực tiếp ngồi dưới đất, bần thần một lúc lâu, đáng vẻ kinh ngạc, ánh mắt đại n không có tiêu cự, mà lúc sau, cô chậm rãi thò tay ra, lấy gói khoai tây chiên gần mình nhất.

Đầu ngón tay cô dừng lại vài giây, ánh mắt đau thương, cũng vô cùng quyết tuyệt, xé gói ra, liên tục nhét khoai vào miệng.

Nhưng cô không hề khòic.

Con người một khi đã vô cùng đau đớn, bị thương tới cùng, không thể nào khòic nổi.

Vì muốn được Ôn Di Nhiên chú ý, A Chanh giấu căn trong một tháng. Ngày nào cũng rèn luyện, sáng sớm ra ngoài chạy sáu km, cả ngày ăn canh cải trắng luộc, không chạm tới một miếng thịt nào, mỗi buổi sáng lại vì đói mà tỉnh giấc.

Cố gắng tra gái như vậy, thế mà Ôn Di Nhiên đã có người mình thích, trái tim cô ấy vô cùng bị thương, tuyệt đối không thể đơn giản nói khòic là khòic được.

Bởi vậy, Giang Tinh Tinh không khòic, cô ăn khoai tây chiên như lang như hổ, đồng thời cảm gọi thị bỏ kho bên cạnh, tòm sự, còn có bóng ngò... Có đã quên đi việc thương thức nự thực, chỉ mãi mồm nhét vào mồm, muốn tất cả đồ ăn có thể lập đầy sự trống rỗng và mất mát trong lòng.

Đạo diễn Hứa Tây Vi quan sát vẻ mặt cô, cơ thể chuyển động rất ít, biết không chế hành động, vô cùng hoàn hảo! Thật sự rất hoàn hảo!

Hứa Tây Vi không ngờ được, Giang Tinh Tinh đột nhiên vứt gói đồ ăn trong tay xuống, ngã ra vài giây, sau đó điên cuồng chạy vào toilet, muốn nôn vào bồn cầu, cô đưa tay móc họng, ép bản thân nôn ra!

Mấy cô gái xung quanh sững sốt, khó có thể tin được, thế nhưng cô có thể diễn tới mức này, con nẹ nó quái là xuất thần! Cô ta không hề để ý đến hình tượng của mình!

Hứa Tây Vi thấy cô nôn rất khó chịu, vội vàng nói: "Tốt lắm, đã thử vai xong."

Cô ấy để trợ lý đưa khăn mặt tới, giúp Giang Tinh Tinh lau đôi mắt sưng đỏ, khòic mắt vẫn còn vương nước mắt, là do vừa rồi ép bản thân phải nôn ra.

Sau khi Hứa Tây Vi giúp Giang Tinh Tinh lau mặt xong, quay lại nói với đám Tống Kiều Kiều, "Giờ các cô đã biết thế nào là chân chính diễn chưa?"

...

Thử vai thành công, Hứa Tây Vi liếc mắt một cái đã thấy được kĩ năng của Giang Tinh Tinh.

"Xinh đẹp dễ có, nhưng người xấu lại khó cầu."

Một số thành viên của tổ làm phim phản đối Giang Tinh Tinh trở thành nữ chính, Hứa Tây Vi chỉ nói câu trên đã giải quyết tất cả.

Diễn vai A Chanh không cần phải là một cô gái xinh đẹp, trái lại, vì cô ấy béo nên có tính cách tự ti, điều này ảnh hưởng tới mỗi tiếng nói, mỗi cử động của cô ấy. Mặc dù ngoài mặt nói không sao, nhưng nội tâm cô ấy rất nhảm cay.

Cho nên người diễn vai A Chanh, nếu không chịu bỏ mặt mũi, hoàn toàn từ bỏ bản thân, sợ là khó mà lột tả được cái hồn của nhân vật.

Bộ phim tên là 《Điểm Chanh》, tuy là một bộ phim ngọt ngào, nhưng vẫn có một số tình tiết đau lòng.

Quá trình A Chanh lột xác vô cùng đau đớn thống khổ, yêu cầu rất cao với kĩ thuật diễn của nữ diễn viên.

Còn vết sẹo trên trán Giang Tinh Tinh, lúc béo, chỉ cần hóa trang là có thể che được.

Buổi tối, Thương Giới vẫn tăng ca tới tối muộn như bình thường, khi về nhà lại phải hiện diện vẫn sáng.

Giang Tinh Tinh chưa ngủ, hai chân cô co lại, ngồi trên sofa tập bài thoại

Cô đưa lưng về phía anh, vẫy ngủ mòng mùng màu trắng ôm sát vòng eo, làn da sau lưng trắng mịn, xương cánh bướm vô cùng xinh đẹp.

"Hà Giỏi, cậu biết không, mỗi khi nhìn vào ánh mắt anh ấy, mình cảm giác như sao sáng trên bầu trời vậy."

"Thích một người, hóa ra là cảm giác như thế."

...

Thích một người, là cảm giác như thế.

Thương Giới đứng ở huyện quan [1], trầm ngâm nhìn cô hồi lâu, cảm giác trong lòng bình thản.

[1] Huyện quan: nơi ngăn cách của chính và phòng khách.

Công việc chống chọi như núi, cảm giác mệt mỏi phiền chán... ngay tại giây phút này, đã tan thành mây khói.

Đôi mắt sâu thẳm tràn ngập sự mê luyến mà chính anh cũng không phát hiện ra.

Cho tới khi người giúp việc đi tới, lễ phép cầm lấy áo khoác của anh, đem đi là ủi, anh mới thò hời ánh mắt, đi vào phòng.

Giang Tinh Tinh quay đầu nhìn anh, lập tức để kịch bản xuống, xô chiếc dép lông đi trong nhà, chạy chậm tới trước mặt Thương Giới, muốn kiểm soát hồn anh.

Thương Giới nghiêng đầu né tránh, "Cò Giang, xin tự trọng."

"Được rồi, tự trọng thì tự trọng."

Giang Tinh Tinh cũng không chú ý tới vành tai đỏ bừng của ai đó, cô cảm kích bản hưng phấn nói: "Anh Thương, em được nhận vai rồi, vẫn là nữ số một!"

Advertisement / Quảng cáo

Cô háo hức chia sẻ tin vui với anh, lại không biết ngay khi đó biên kịch xác định nữ diễn viên, Lâm Xuyên đã tới văn phòng báo với anh trước.

Tuy vậy, Thương Giới cũng không muốn phá hỏng hứng thú của cô, giả vờ kinh ngạc hỏi.

"Ồ, thật sao?"

"Đứng vậy!"

"Làm tốt lắm"

Thương Giới cố gắng kìm nén bản thân, mặc dù hiện tại rất vui, nhưng khi biểu hiện ra bên ngoài vẫn là đáng vẻ lạnh lùng.

Giang Tinh Tinh đã sớm quen với tính tình lạnh lùng của anh, vui vẻ giải thích, "Em cũng không ngờ, vốn bị trượt vì khuôn mặt của em, nhưng sau đó em gặp đạo diễn, cô ấy là một người tốt, đồng ý cho em... một cơ hội nữa."

Giang Tinh Tinh tóm tắt ngắn gọn quá trình đi thử vai hôm nay cho Thương Giới, Thương Giới ngồi trên sofa, kiên nhẫn nghe cô kể.

Giang Tinh Tinh nói xong, ôm cánh tay Thương Giới, chờ mong nhìn anh, trong mắt là sự khát vọng.

Thương Giới nói lòng cá vạt, nói "Ừm"

"Ừm?"

Giang Tinh Tinh cũng không biết, ở công ty, Thương Giới không dễ khen người khác, đang trong hội nghị, có thể được vị giám đốc lạnh lùng này nói chữ "Ừm", dù trước mắt là chuyện khó khăn thế nào thì cũng có thể khiến nhân viên đó lừng lừng mấy ngày!

Thương Giới nhìn cô vớ nhò vẫn đang mong chờ, vì thế bổ sung thêm một câu, "Tốt lắm, nếu đã tìm được việc rồi, hy vọng cô sẽ cố gắng, không được bỏ lỡ cơ hội này."

Giang Tinh Tinh thầm nói, quả là cần bộ kĩ cựa, nếu muốn cựa từ miệng anh một lời khen, quả thực là còn khó hơn cả lên trời.

"Nếu không thì anh..." Cô chỉ vào trán mình, cười gian xảo, "Nụ hôn cô vũ."

Thương Giới...

Mỗi khi nhân viên của anh hoàn thành nhiệm vụ, đều là hỏi tăng lương, đâu có ai bảo anh phải hôn!

"Cô Giang, xin cô..."

"Biết rồi, bảo em tự trọng chứ gì?" Giang Tinh Tinh bỏ tóc mái xuống, bĩu môi, lăm bắm nói quỵ hẹp hòi.

Thương Giới chuyển sang đề tài khác, "Cô đang tập lời thoại?"

"Đúng vậy." Giang Tinh Tinh quơ quyền kịch bản trong tay, nói "Vẫn chưa chọn được hai diễn viên nam, nhưng em tập lời thoại trước, như vậy có thể hiểu rõ nhân vật."

"Vậy tôi không quấy rầy cô nữa."

"Anh Thương, anh có rảnh không, tập lời thoại với em đi."

Hai người đồng thời nói, vừa nói ra khỏi miệng thì lập tức xấu hổ.

Thương Giới vốn đã đứng dậy định đi, lại thấy ánh mắt chờ mong của Giang Tinh Tinh, anh do dự một lát, ngồi xuống sofa, cầm lấy quyền kịch bản.

"Thử một đoạn."

Giang Tinh Tinh ngồi cạnh, tay chống lên đầu anh, lầy bứ chỉ dẫn cho anh, "Anh có thể đọc lời thoại, đến lúc cần thiết có thể thêm một vài động tác."

Thương Giới nghiêng đầu, có thể ngửi được mùi hương nhân ngọt ngào trên người cô, mà cô ao có trẻ xuống, phong cảnh như ảnh như hiện lệ ra, tất cả thu hết vào trong mắt.

Thần thể của vị chính nhân quân tử nào đó căng chặt, đôi mắt sang kịch bản.

Thương Giới vào vai chàng trai thanh mai trúc mã vẫn luôn thầm mến A Chanh – Hạ Giới. Có lẽ là do trước đây nhận cách thử hai hay diễn tập với cô, vậy nên có kinh nghiệm, Thương Giới dễ dàng nhập vai.

"Hạ Giới, cậu biết không, mỗi khi nhìn vào ánh mắt anh ấy, mình cảm giác như sao sáng trên bầu trời vậy."

Thương Giới dừng ánh mắt thâm tình nhân cô, đầy mắt có chút đau thương, lại lăm bộ như không có gì, nói "Không phải cậu thật sự thích tên tiểu bạch kiểm [2], Ôn Dĩ Nhiên kia đấy chứ?"

[2] Tiêu bạch kiểm: một cụm từ có nhiều nghĩa, để cập đến những người đàn ông dựa vào phụ nữ để được hỗ trợ tài chính, hoặc là "trai bao" với ý nghĩa xúc phạm, cũng có thể nói đến một người đàn ông có ngoại hình rất đẹp nhưng với làn da trắng, thư sinh, yếu ớt, trái với chuẩn mực đàn ông bình thường

A Chanh nghe thấy câu châm chọc của cậu, nhưng cô ấy đang chìm đắm trong bể tình, không so đo với cậu, nắm tay nói "Từ hôm nay trở đi, mình sẽ giám báo!"

"Đừng giám, thế này là ổn rồi." Hạ Giới không để ý, nói "Thật đó, trông rất tự nhiên."

"Hừ, đó là do cậu nhận quen từ nhỏ mới có thể thấy tự nhiên, những người khác luôn nói sau lưng mình, bảo mình là con lợn mập."

"Ai dám nói như vậy, mình đánh nó."

A Chanh bĩu môi "Là mấy nữ sinh nói, cậu định đánh con gái sao?"

Hạ Giới không hề do dự, nói "Ai chửi thì tớ đánh, mặc kệ là nam hay nữ."

A Chanh cảm động, ngồi cạnh cậu, kéo cánh tay cậu, dịu dàng nói "Hạ Giới, cậu thật tốt, cậu là người bạn tốt nhất của tớ."

Thương Giới nhếch miệng, kìm lòng không được mà vuốt tóc Giang Tinh Tinh.

Giang Tinh Tinh nhắm mắt lại, hưởng thụ sự vuốt ve của anh.

"Tiếp theo, anh Thương nên vuốt ve khuôn mặt A Chanh."

Vì thế ngón tay thon dài của Thương Giới chuyển từ mái tóc mềm mơn trớn đôi mắt cô, hàng mi dài cong dài, sau đó vuốt ve khuôn mặt nhỏ.

Lòng bàn tay anh chạm tới đầu, Giang Tinh Tinh cảm thấy như có dòng điện xẹt qua ở đó.

"Làm như vậy sao?"

"Ừm"

Giang Tinh Tinh tới gần anh, nhắm mắt lại, ngẩng mặt, "Tiếp theo, chắc là Hạ Giới sẽ kiss A Chanh một cái"

Thương Giới hoài nghi, hỏi: "Hạ Giới thầm mến A Chanh, A Chanh thích Ôn Dĩ Nhiên, kiss như vậy thích hợp sao?"

Giang Tinh Tinh mở mắt ra, "À em tự ý thêm vào."

Thương Giới...

Xem thường anh không biết kịch bản đúng không!

"Cho dù anh hôn em thì cũng đâu có mất miếng thịt nào." Giang Tinh Tinh mất hứng.

Nhìn thấy đôi môi mềm mại hồng hào như trái anh đào của cô, Thương Giới cảm thấy có hạng khó chịu.

"Chỉ... chỉ là khách lệ." Anh nói "Không có ý gì khác."

"Đương nhiên."

Vì thế Thương Giới nằng mặt Giang Tinh Tinh lên, hôn nhẹ như chuẩn chuẩn lướt lên vết sẹo trên trán cô.

Ngay lúc anh định tách ra, đột nhiên Giang Tinh Tinh ôm lấy anh, ngẩng đầu hôn lên môi anh.

Thương Giới không kịp phòng bị, khuôn mặt đỏ bừng.

Anh vội vàng đứng lên, ho nhẹ: "Tôi lên tầng, công việc chưa làm xong"

Nhìn đáng vẻ chạy trốn chết của anh, Giang Tinh Tinh cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Thương Giới về phòng, bức bách mình phải tập trung xử lí tài liệu, nhưng đại não không nghe lời mà hồi tưởng lại cảnh vừa rồi.

Cô ôm anh, trao cho anh một nụ hôn.

Con mẹ nó thật kích thích!

Thương Giới cúi đầu, nhìn vùng tam giác dưới thân đang dần biến đổi.

Điện cuồng muốn đẻ cô.

Điện cuồng xúc động không chút lí trí như thế, hẳn là do nhận cách thử hai ảnh hưởng.

Lawrence đã từng nói, chỉ khi anh thực sự vượt qua chính bản thân, không để "anh ta" mới biến mất, Thương Giới cũng có thể quay về cuộc sống bình thường.

Trước đây có một thời gian dài, nhận cách thử hai như biến mất, không còn xuất hiện, ngay tại lúc Thương Giới nghĩ mình đã thoát khỏi "anh ta", "anh ta" lại xuất hiện, không kịp phòng thủ. Hơn nữa còn khiến nhận cách chủ ngủ say lâu như vậy.

Chuyện này có phần kì lạ, nhưng vì sao lại kì lạ, chính Thương Giới cũng không rõ.

Ngay lúc anh đang rồi rẫm, Giang Tinh Tinh ôm gối đi vào, giống như kẻ trộm len lút, đi vào phòng anh, chui vào ổ chăn, sau đó không hề nhúc nhích, giả chết.

Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới...

Xem anh là người mà ha!

Anh để thấp giọng, nói: "Quay về phòng của cô đi."

"Một mình không ngủ được." Giang Tinh Tinh chau mày nhìn anh, nhỏ giọng lầm bầm, "Vội lại, đã là vợ chồng rồi, anh còn chia phòng ngủ, đám giúp việc luôn nhìn em bằng ánh mắt kì lạ."

"Họ sẽ không như vậy." Thương Giới bắt đầu đi nhàu mày: "Họ sẽ tôn kính cô như nữ chủ nhân."

"Em mới không cần ánh mắt tôn kính."

Thương Giới thấy giọng cô rất oan ức, không đánh lòng nói nặng, đi tới bên giường, xúc chân lên.

Giang Tinh Tinh ôm gối, tựa như đứa trẻ đang cuộn mình, nhắm chặt mắt, "Em đang ngủ."

"Đừng nào loạn nữa."

Thương Giới vốn lạnh lùng quyết đoán trên thương trường, lúc này đối mặt với cô vợ nhỏ đang cố tình gây sự, thế mà lại có cảm giác không biết làm thế nào, "Cô Giang, rốt cuộc cô muốn gì, cứ nói ra, tôi sẽ cố gắng thỏa mãn cô, được không?"

Giang Tinh Tinh nghe thấy hai chữ "được không" của anh, biết anh đang nhượng bộ.

Cô mở mắt, ngồi dậy nhìn anh, vỗ mặt anh, "Thứ nhất, không được gọi em là cô Giang, gọi là phu nhân."

Thương Giới ngấy ra, cảm thấy gọi hai chữ này cũng không mất miếng thịt nào, nói: "Phu nhân."

Giang Tinh Tinh nở nụ cười, là nụ cười xuất phát từ nội tâm, còn có chút e lệ, cúi đầu, "Em thích xưng hô này."

"Còn gì nữa không, cô cần gì, tôi có thể cho cô, chỉ cần cô không khiến tôi khó xử, không..."

Quyền rũ tới

"Thứ hai, em thích phòng này, em phải ngủ ở đây."

"Phu nhân, đây là phòng của tôi." Thương Giới bắt đầu đi nói: "Có không thể ngủ ở đây được."

"Được rồi" Giang Tinh Tinh đi dẹp vào, "Không cho thì thôi, đáng là quý họp hời."

Thương Giới...

Từ từ, cô đi thật sao, sao lại không kiên trì hơn một chút, sao lại dễ dàng từ bỏ như vậy!

Đấy lòng anh không biết vì sao lại có chút mất mát.

Giang Tinh Tinh đi được hai bước, đột nhiên quay lại, thừa dịp anh không để ý, nắm áo anh, "Thứ ba, lúc phu nhân hôn anh, không được trốn."

Nói xong, cô nhón chân hôn anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Phong sát

Edit: Nhuộc Vy

Beta: Quanh

Đêm qua Thương Giới ngoài ý muốn mất ngủ.

Một nụ hôn ngọt ngào như chuẩn chuẩn lướt nước کیا, xúc cảm mềm mại cứ đọng lại trên môi anh.

Trong bóng đêm, anh mờ đôi mắt đen nhánh sáng trong, ngón tay thon dài do dự chạm vào môi mình.

Sau nửa đêm trầm trọc, lần qua lộn lại, trong người cứ cảm thấy khó nng.

Đi nhiên ảnh hưởng của việc mất ngủ suốt đêm không dễ chịu. Ngày hôm sau sẽ buồn ngủ, cánh tay anh chống đầu, gật gù như chìm gò kiến, thế cho nên đám nhân viên báo cáo cũng không dám nói quá lớn, sợ quấy nhiễu đẹp của boss.

Sau khi bỏ sung giấc ngủ trong giờ họp, tinh thần Thương Giới sáng láng, thuận miệng hỏi Lâm Xuyên: "Buổi chiều có lịch trình gì không?"

Lâm Xuyên gửi bảng lịch trình của Thương Giới, nói: "Chiều nay không có gì cả, anh có thể nghỉ ngơi trong chốc lát, khoảng thời gian này đã mệt lắm rồi."

Thương Giới gật đầu, hỏi tiếp: "Chiều nay có ấy làm gì?"

"Ai cơ?"

Thương Giới liếc anh ấy một cái.

Lâm Xuyên lập tức sửa miệng: "À, phu nhân đến công ty truyền thông điện ảnh Nhục Ngụ tiến hành bước thứ vai cuối cùng, sau đó hội đồng quản trị sẽ quyết định, cuối cùng là ký hợp đồng nữ số một."

Công ty truyền thông Nhục Ngụ là công ty con của tập đoàn Thương thị, nguyên nhân là vì thế, Thương Giới mới có quyền sắp xếp Lâm Xuyên đi để cử người với đạo diễn Hứa Tây Vi.

Advertisment / Quảng cáo

Thương Giới trầm ngâm một lát, nói: "Nếu hội đồng quản trị quyết định nữ số một, làm chủ tịch, chắc là nên qua."

"Tuy trên danh nghĩa là hội đồng quản trị quyết định, nhưng cũng chỉ là một quy trình thôi, thực tế thì vẫn do đạo diễn quyết định, không có vấn đề nào quá lớn liên đến ra luôn, buổi thứ vai chiều nay chỉ là ghé qua mà thôi, đại tổng không cần tự mình qua đâu."

Thương Giới ném cho anh ấy một ánh mắt "cô phải cầu muốn nghỉ làm không?" sắc bén, Lâm Xuyên lập tức thức thời nói: "Đại tổng, tôi lập tức thay anh sắp xếp!"

"Ừ."

Lúc Lâm Xuyên rời khỏi văn phòng, trong lòng còn thầm nói muốn đi xem phu nhân nhà mình thì cứ việc nói thẳng, còn kiểm một cái có đường hoàng như thế.

Đương nhiên, Lâm Xuyên chỉ dám chửi thầm, nếu Thương Giới muốn đến trình trong như thế, anh ấy đành phải sắp xếp người phía dưới chuẩn bị nghênh đón.

...

Giang Tinh Tinh vừa đến công ty truyền thông Nhục Ngụ liền gặp một ít chuyện phiền phức.

Nam diễn viên ký hợp đồng đồng vai Hạ Giới là Châu Húc, nghe nói hôm nay Giang Tinh Tinh ký hợp đồng thì vô cùng lo lắng tới công ty.

Giờ đang lùm ằm trong phòng.

"Nếu mấy người ký với cô ta, tôi sẽ hủy hợp đồng!"

Châu Húc là một là một thành viên trong một gameshow rất nổi tiếng, sau đó gameshow giải tán, anh ta bước vào con đường diễn xuất.

Tuy anh ta không phải diễn viên xuất thân chính quy, nhưng anh ta có rất nhiều fans, là tiêu thụ tươi vô cùng được hoan nghênh, cho nên vẫn có rất nhiều công ty điện ảnh suy xét anh ta làm nam số một, dù sao thì tự anh ta đã mang lại lượng.

Mà Châu Húc hồng hích, tính tình khó chiều, không được ai thích, đây là chuyện trong giới ai cũng biết.

Vì tiêu thụ tươi mới đem thành danh này, điện mạo đang dồi dào đều tốt, nhưng tính tình quá khó chịu. Tuy người đại diện đã kêu anh ta kiểm chế chút, nhưng anh ta vẫn không biết kiểm chế, còn trẻ lại có chút thành tích, được fans tặng bức cá ngày gọi nam thần ông xã anh yêu, kêu đến mức anh ta lừng lừng, thật sự cho là mình là nam thần quốc dân.

Anh ta cũng thường nói bóng nói gió người khác trên Weibo, đôi khi là anti fan, đôi khi là nghệ sĩ khác, mà fans của anh ta chẳng khác gì quân đội đã qua huấn luyện, chỉ đâu đánh đó. Điều này khiến khi thế của anh ta càng thêm ngạo mạn.

Mà hiện tại, Châu Húc trực tiếp chửi mửi nhạo về phía Giang Tinh Tinh.

"Công ty mấy người không còn ai nữa sao, tìm một nữ diễn viên không có chút danh tiếng thế này diễn chung với tôi, sao đây, muốn cọ nhiệt độ, thông qua tôi để nâng cô ta lên sao?"

Giang Tinh Tinh buồn nôn, ai muốn cọ nhiệt độ với anh ta, anh ta đánh giá mình quá cao rồi.

Đạo diễn Hứa Tây Vi tiến lên giải thích: "Chúng tôi tuyển Giang Tinh Tinh là vì kỹ thuật diễn của cô ấy rất tốt, không liên quan gì đến anh."

Châu Húc bắt chéo hai chân, ngồi trên ghế như đợi giá, kiểu ngạo ương ngạnh: "Không phải lần trước nói nữ số một là Sở Nguyệt sao, giờ lại đột nhiên đổi người, là ý gì, mấy người còn biết cái gì gọi là uy tín không?"

Hứa Tây Vi nói: "Sở Nguyệt không thông qua thử vai, kỹ thuật diễn của cô ấy không đủ, không gánh nổi nội tâm liên tục thay đổi của nhân vật A Chanh."

Giang Tinh Tinh biết Sở Nguyệt, Sở Nguyệt là bạn thân của Châu Húc trong giới, họ cùng ra mắt với nhau, đã từng có scandal tình cảm, giá trị của hai người này cũng tương đương, vì quá trình lừng xé đã buộc chặt vào nhau, hấp dẫn một số lượng fan CP, thế nên Châu Húc hy vọng Sở Nguyệt diễn chung với anh ta, cũng là vì fans yêu cầu.

"Đã thế nào thì tôi cũng không đồng ý để người phụ nữ không có danh tiếng, trên mặt còn bị phá tương này diễn chung, tôi nói cho mấy người biết, nữ số một của tôi phải là diễn viên có thực lực tương đương, tôi không muốn để ai cọ nhiệt độ."

Sắc mặt Hứa Tây Vi tròn nên khó coi "Ồ đây không ai muốn cò nhiệt độ của anh, mong anh đừng quy chụp tất cả mọi người trong giới giải trí, nếu anh muốn làm một diễn viên, mong anh chuyên chú vào việc đóng phim, nếu không thì mời anh về làm gameshow tiếp."

Chỉ nghe một tiếng "bốp" vang lên, Châu Húc vỗ bàn, cảm tức nói "Dong dong dài dài cái rắm, tôi để nói chuyện nên mấy người muốn đề đầu cười có phải không, hôm nay tôi nói luôn, hoặc là bảo cô ta cứ đi, hoặc là ông đây bồi thường tiền hợp đồng, không diễn nữa, dùng cô ta hay là dùng tôi, mấy người tự chọn đi!"

Lúc này người phụ trách đoàn phim bắt đầu khó xử, phải biết rằng số lượng fans của Châu Húc rất lớn, hơn nữa đều là những cô gái trẻ tuổi, có thể vì tuyên truyền phim truyền hình mà kéo một đợt lưu lượng, nếu vì một nữ diễn viên chưa có danh tiếng mà bỏ qua anh ta, vậy thì có chút không đáng...

Mà Châu Húc cũng nhìn thấu chuyện này, cho nên anh ta thông dong ngồi xuống, còn chăm thuốc, thành thời hỉ một hơi.

Người phụ trách nói với Hứa Tây Vi: "Đạo diễn Hứa, nếu không thì hôm nay tạm thời không vội ký hợp đồng, chúng ta xem xét các nữ diễn viên khác đi, chắc là có thể chọn ra một hai người."

"Không phải sao?" Châu Húc cười lạnh, nói: "Mấy người chọn cho đáng hoàng, không phải nữ mình tình nói danh thì dùng đến trước mặt tôi."

Mà Giang Tinh Tinh thấy cò hội mình vất vả lắm mới có được, đã sắp thành đã ném vào sông, cô lập tức đi tới, vì mình tranh tài cò hội: "Đạo diễn Hứa, tuy gọi tôi chưa có danh tiếng gì, nhưng mong có tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ cố gắng, dùng hết sức mình, làm thật tốt, cho dù... cho dù thù lao đóng phim thấp một chút cũng không sao."

Châu Húc hít lạnh một tiếng: "Nhìn đi, nhìn đi, đây là cấp bậc thấp kém, giảm thù lao đóng phim chính là tự hạ giá trị con người mình xuống, vì cò nhiệt độ của ông đây, dùng là không từ một thủ đoạn nào."

Giang Tinh Tinh bực tức nhìn anh ta: "Tôi không cò nhiệt độ của anh, vì sớm hay muộn cũng có một ngày, tôi sẽ nổi tiếng hơn cả anh."

Châu Húc cười ha ha: "Tôi nói này, cò gần đến mức ngu luôn rồi sao, không biết xấu hổ."

...

Mà đúng lúc này, vài vị thành viên ban quản trị, mặc tây trang đi giày da vẩy quanh Thương Giới, đi vào công ty truyền thông điện ảnh Nhạc Ngụ.

Một trong số đó mời anh vào văn phòng: "Tổng giám đốc Thương, mời anh vào phòng nghỉ ngơi một lát, tôi đi xem tất cả đã chuẩn bị xong chưa."

"Ừ."

Thương Giới lập tức ngồi trên sofa da màu đỏ, nhìn chiếc gương bên cạnh, sửa sang lại cả vạt gấu cổ mình.

Lâm Xuyên nhìn ông chủ nhà mình, thầm nói rồi cuộc là anh đang làm gì, ở nhà thì không nóng không lạnh với người ta, cứ khiến người ta cảm thấy mặt nóng dần nóng lạnh, lúc này lại chạy tới xem người ta.

Ngay cả thành viên ban quản trị cũng không thể tưởng được, loại chuyện nhỏ như nữ diễn viên ký hợp đồng, vậy mà lại khiến người quyết định ở tổng công ty tối cao tự mình đến.

Advertisement / Quảng cáo

Ông chủ rành quí rồi sao?

Nhưng nếu Thương Giới đã tới, dù là chuyện nhỏ cũng biến thành chuyện lớn. Giờ ai ai trong hội đồng quản trị cũng vô cùng căng thẳng, sợ phân đoạn nào đó xảy ra vấn đề, khiến Thương Giới không vui, vậy cũng thật tổn thọ!

"Sao lại thế này?" Thành viên hội đồng quản trị bước vào phòng thì vai: "Chủ tịch đã tới rồi, đang chờ đây, mấy người còn chưa trang điểm, quần áo cũng thay, đang làm gì đây!"

Người phụ trách vội vàng tiến lên, giải thích với cấp trên tình huống trước mặt.

"Anh Châu Húc không muốn hợp tác với cô Giang Tinh Tinh, giờ muốn đơn phương hủy hợp đồng."

Châu Húc nghe vậy, vội vàng biện giải: "Cũng không phải tôi muốn hủy hợp đồng đâu, là mấy người ép, tìm một diễn viên thấp kém làm nữ chính của tôi, đây là một sự vô nhục."

"Tại sao lại thế này?" Thành viên ban quản trị lập tức nói với người phụ trách: "Lập tức xử lý, người phía trên còn đang chờ nữ chính thì vai đây."

"Thì ra là chủ tịch tôi." Châu Húc cười nhạt: "Vừa lúc, cho chủ tịch mấy người gặp tôi, tôi muốn nói chuyện này với anh ta, tốt nhất là đối luôn đạo diễn thiếu năng trí tuệ này."

Đương nhiên, không có ai để ý tới anh ta.

Hứa Tây Vi chửi thầm trong lòng: "Ngu xuẩn."

Người phụ trách thấp giọng hỏi thành viên ban quản trị: "Việc nhỏ như ký hợp đồng, sao có thể khiến vị trên kia tự mình đến đây?"

"Sao tôi biết được, có lẽ là tự nhiên hứng lên, cho mình nửa ngày nghỉ ngơi."

Người phụ trách: "Nếu không thì cứ theo như Châu Húc nói đi... Mời Sở Nguyệt ký hợp đồng."

Hứa Tây Vi vội vàng nói: "Không được, tôi đã chọn nữ số một là Giang Tinh Tinh, không thể tùy tiện thay đổi."

Người phụ trách không chút để ý mà nói: "Chuyện gì cũng tùy trường hợp, chỉ cần đoàn phim có thể thuận lợi khai máy, nữ diễn viên mà thôi, cũng không phải Sở Nguyệt không diễn được, hơn nữa cô ấy còn có danh tiếng, gây gây quan trọng nhất là chủ tịch bên kia đang chờ."

Hứa Tây Vi: "Tôi phản đối chuyện này, chủ tịch ở bên kia, để tôi nói chuyện với anh ấy."

Thành viên ban quản trị cũng mặc kệ là nữ diễn viên nào, chỉ cần có thể bảo cáo kết quả làm việc với Thương Giới, giờ làm thế nào cũng được: "Cứ theo như anh nói, ký hợp đồng với cô Sở gì đó đi."

Châu Húc vừa lòng nói: "Thấy chưa, vẫn là lãnh đạo làm việc quyết đoán, cảm ơn."

...

Thương Giới sốt ruột ngồi trong văn phòng, vừa lướt tạp chí điện ảnh, thì thoáng lại còn nghiêng đầu nhìn mình trong gương.

Tuy Lâm Xuyên rất muốn nói, không cần nhìn nữa, hôm nay anh đã đủ đẹp trai rồi, hơn nữa ngày nào phụ nhân cũng sớm chiều ở chung với anh, có đáng về náo của anh mà có ấy chưa thấy, hà tất phải chú trọng như vậy.

Nhưng anh ấy lại nghĩ, một tên rơi vào bể tình mà không tự biết, làm chuyện kỳ quặc gì cũng có thể lý giải được, có người thậm chí còn hơn chứ không kém, nghĩ như thế, anh ấy không chơi thâm nữa.

Lâm Xuyên yên lặng ra ngoài, nói với một thành viên ban quản trị khác đang nóng nóng: "Anh Thương đã đợi bốn mươi phút, cần chuẩn bị lâu thế sao?"

Người kia như kiến bò trên chảo nóng, đương nhiên là càng sốt ruột hơn, liền tục nói: "Sắp, sắp tới rồi!"

Lúc này, người phụ trách thì hồng hộc chạy đến: "Người tôi rồi, có thể lập tức sắp xếp thì vai ngay, mời anh Thương đi chuyển lên phim trường ở tầng ba."

Lâm Xuyên vào báo cho Thương Giới, Thương Giới đứng đây rồi đi, cũng không quên soi lại dung nhan trước gương. Lúc này mới ra cửa.

Một đám thành viên hội đồng quản trị mặc tây trang đi giày da mở đường, dẫn anh tới phim trường, nam nữ chính đều đã chuẩn bị xong.

Mà Giang Tinh Tinh lại một mình ngồi trong góc phòng, bị ghế lạnh, ánh mắt nhìn xuống, lưng hơi gù, nhìn vô cùng mất mát.

"Đến viên vào vị trí của mình, bắt đầu diễn thôi!"

Phân cảnh diễn thử, đúng là cảnh hôn qua Giang Tinh Tinh tập luyện trên sofa với Thương Giới, A Chanh nói với Hạ Giới mình thích một chàng trai, Hạ Giới có nên sợ đau lòng, còn phải miễn cưỡng cười vui về an ủi A Chanh.

Nhưng mà, lúc Thương Giới nhìn thấy gương mặt xa lạ của nữ số một, cùng với dáng vẻ kệt cỡm biểu diễn của nam chính, sắc mặt dần lạnh xuống.

Lâm Xuyên theo Thương Giới nhàn nhàn, đi đến lúc mất một cái liền biết Thương Giới không vui, quay đầu hỏi nhóm thành viên ban quản trị: "Đôi người rồi?"

Nhóm thành viên ban quản trị không biết vì sao trợ lý Lục lại biết chuyện diễn viên, giải thích với anh ấy: "Đúng là như vậy... Do xảy ra một chút vấn đề nên phải thay đổi nữ số một, nhưng kỹ thuật diễn của Sở Nguyệt cũng không tồi. Hơn nữa có ấy có danh tiếng, hội đồng quản trị nhất trí cho rằng có ấy hợp với vai nữ số một nhất, thích hợp hơn nữ diễn viên không có danh tiếng kia."

Lâm Xuyên thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói: "Chỉ sợ là không cần thiết đâu."

Giờ phút này, ánh mắt Thương Giới rời khỏi nữ chính, nhìn Giang Tinh Tinh đang ngồi trong góc.

Giang Tinh Tinh cũng thấy anh, lập tức liền hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thì ra vị chủ tịch khiến đám người kia hoảng cuồng tay chân, bây về, chính là Thương Giới.

Hôm qua cô còn thời phồng trước mặt anh, nói mình lại bại, dùng kỹ thuật diễn chính đạo diễn thế nào, kết quả không ngày hôm sau nữ chính đã bị thay đổi. Giang Tinh Tinh cảm giác mặt mình nóng rất, rất xấu hổ, không còn mặt mũi đối diện với anh.

Thương Giới nhàn nhàn không phát câu, chỉ có Lâm Xuyên biết, trong lòng anh đã vô cùng mất hứng, không lập tức chen ngang hay xoay người rời đi, chỉ vì xuất phát từ gao giá.

Mà về mặt Thương Giới liền tục thay đổi, khiến cho thành viên hội đồng quản trị như đứng trên đồng lúa, ngồi trên đồng than.

Nội tâm Lâm Xuyên cũng sốt ruột không thôi.

Advertisement / Quảng cáo

Chỉ có Châu Húc và Sở Nguyệt đang diễn, hoàn toàn không biết gì cả, kệt cỡm diễn xong.

Giang Tinh Tinh nhìn, cảm thấy kỹ thuật diễn nam số một của Châu Húc thậm chí còn không bằng ông xã của cô.

Sau khi kết thúc diễn thử, Thương Giới vẫn chưa mở miệng, im lặng rất lâu, anh không nói lời nào, người khác càng không dám nói lời nào.

Vì thế, không khí trở nên gượng gạo.

Châu Húc tràn đầy tự tin nhìn Thương Giới, nói: "Chắc anh là chủ tịch thôi, tôi nói cho anh biết, tốt nhất là anh nên đối đạo diễn đi, đỡ phải huy hoai bỏ phim này, vừa rồi còn muốn để một nữ diễn viên thấp kém không có danh tiếng diễn vai nữ số một, trời à, anh chưa thấy mặt cô ta đâu, trên trán có một vết sẹo rất lớn, không biết cấp dưới của anh nghĩ gì nữa, loại phụ nữ xấu xí này cũng có thể làm nữ số một, nếu không phải tôi kiên trì, anh đâu tự bỏ phim, lỗ sạch vốn cũng không chừng."

Người phụ trách vội vàng đi qua, miễn cưỡng kéo Châu Húc lại: "Đừng có nói lung tung, anh Thương là người mà anh có gọi thế gọi thẳng vậy sao, tự nhân lại mình đi."

Mà đúng lúc này, Thương Giới này giờ vẫn chưa mở miệng tỏ thái độ, đứng đây lạnh nhạt nói: "Anh tên Châu Húc phải không?"

"Đáng thế, tôi là Châu Húc." Châu Húc nhường mỳ, cảm thấy danh tiếng của mình rất lớn, ngay cả chủ tịch cũng biết.

"Được." Thương Giới quay đầu nói với thành viên hội đồng quản trị: "Cho anh ta vào sở đen, từ này về sau, bất cứ công ty truyền thông điện ảnh nào dưới trướng của tập đoàn Thương thị, từ chối hợp tác với anh ta, đồng thời cũng đề bên hợp tác biết chuyện này."

Thành viên quản trị bỗng nhiên mở to hai mắt, căng kinh ngạc hơn là người phụ trách

Họ đều không ngờ chuyện sẽ nghiêm trọng đến mức này, vào sở đen, còn muốn thông báo với bên hợp tác... Gần như là tương đương với việc chặt đứt tất cả con đường của Châu Húc!

Phải biết là đừng nói là bên hợp tác, ngay cả đối thủ cạnh tranh cũng không dám đề dăng đặc tội Thương Giới

Thế này cũng xem như là biến tướng phong sát.

Châu Húc còn chưa phản ứng lại, khó hiểu hỏi: "Sao... Sao lại thế này?"

Thương Giới lườm lườm nhìn anh ta, bình tĩnh nói: "Người phụ nữ xấu xí không có danh tiếng trong miệng anh, cô ấy là vợ của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chang)Net**.

Chương 37: Hôn anh

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Giang Tinh Tinh không ngờ, trước mặt mọi người, Thương Giới sẽ thừa nhận cô là vợ anh.

Vốn nghĩ việc kết hôn chớp nhoáng này sẽ luôn giấu kín, nhưng Thương Giới lại ba, bốn lần cứu nguy giúp cô, cho dù đối mặt với ai, anh cũng không hề giấu diếm quan hệ của hai người.

Với việc này, Giang Tinh Tinh rất cảm động.

Sau đó, Giang Tinh Tinh thuận lợi kí vai nữ số một của 《Điểm Chanh》.

Bởi vì công ty có việc, Thương Giới và Lâm Xuyên rời đi trước. Lúc chuẩn bị đi, Thương Giới không nhận được quay lại nhìn cô.

Động tác theo bản năng, lại vạch trần tâm ý của anh rất rõ ràng.

Ánh mắt dịu dàng như ánh nắng ngày đông, khiến trái tim Giang Tinh Tinh vô cùng ấm áp.

Anh để ý cô.

Trên xe, Thương Giới nói lòng cô tuy ảo, đồng thời dặn dò Lâm Xuyên, chuyện hôn nây không thể để lộ ra ngoài.

Lâm Xuyên hiểu được, dù gì Giang Tinh Tinh cũng mới bắt đầu nghiệp diễn viên, nếu có quan hệ hôn nhân với Thương Giới, sẽ khiến cho nghiệp diễn của cô bị bịt kín một tầng quan hệ khó nói.

Có người chống quyền thế ngập trời như vậy, tất cả nỗ lực của cô sẽ bị bỏ qua.

Mọi người chỉ biết đánh giá cô là phụ nhân của Thương Giới, mà quên rằng cô tên Giang Tinh Tinh.

Tinh cảnh như vậy, không phải điều mà Thương Giới muốn thấy.

Giang Tinh Tinh rất có chấp với nghề diễn viên, Thương Giới hy vọng cô có thể dựa vào mình mà cố gắng, xuất phát từ điểm thấp vươn tới đích đến cuối cùng. Lúc đó, anh sẽ đứng trong đám đông, vì cô mà vỗ tay.

Lâm Xuyên cam đoan tất cả mọi người sẽ kín như hũ mật, kể cả Chu Húc cũng không dám nói gì cả, nếu không anh ta sẽ rất khó coi.

Thương Giới gật đầu, im lặng một lát, đột nhiên nói: "Về việc chọn diễn viên đóng Hạ Giới, chọn người nào tốt nhất chút."

Dương nhiên Lâm Xuyên hiểu, chữ "tốt" này của Thương Giới có bao nhiêu nặng.

Vai diễn Hạ Giới này, chọn tôi chọn là, cuối cùng quyết định là Cố Luân – người từng được đề cử giải thưởng Kim Quế, hạng mục nam diễn viên xuất sắc nhất.

Cố Luân là diễn viên chính quy, từ nhỏ đã là ngôi sao nhí, từng diễn rất nhiều phim cổ trang võ hiệp, vì đã từng tập võ, trên người anh ta luôn có khí chất nghiêm nghị lỗi lạc.

Hon nữa so với những diễn viên nhí nổi danh sớm, lớn lên lên trượt dốc, thì nghiệp diễn của Cố Luân leo cao như sườn núi, không chỉ giá trị nhan sắc ngày càng cao, kĩ năng diễn xuất cũng tăng. Anh đã trải qua rất nhiều vai diễn khác nhau, con đường diễn xuất rộng mở, cho nên khi còn trẻ đã được xếp chung với những diễn viên bảo lũng, được đề cử trở thành nam diễn viên xuất sắc nhất của giải thưởng Kim Quế.

Tuy không dành được vòng nguyệt quế, nhưng có thể được đề cử đã là vinh quang khó có được, giám khảo và khán giả đều nhất trí cho rằng, việc Cố Luân dành được giải nam diễn viên xuất sắc nhất chỉ là vấn đề thời gian.

Danh tiếng của Cố Luân hơn xa Chu Húc, tuy tuổi hai người xấp xỉ nhau, nhưng không cùng một đẳng cấp.

Đây là người mà Thương Giới cần thật chọn lựa, diễn vai Hạ Giới, hơn nữa dựa vào danh tiếng của anh ta, Lâm Xuyên biết, Thương Giới muốn mở đường cho Giang Tinh Tinh.

Thật ra Chu Húc nói cũng có đạo lý, nam nhí diễn viên có thể kéo quan hệ cho nhau, nếu hai người có danh tiếng ngang nhau, có thể cộng sức lẫn nhau, nhưng nếu một người có danh tiếng hơn hẳn người còn lại, đối với người không có danh tiếng, thật ra là chuyện vô cùng có ích.

Advertisement / Quảng cáo

Đương nhiên trong phim thần tượng, nam nữ chính là một couple, danh tiếng của Cố Luân cũng sẽ là danh tiếng của Giang Tinh Tinh.

Cho nên Thương Giới vì Giang Tinh Tinh mà vạch ra một con đường vô cùng tốt.

...

Buổi tối, Thương Giới về nhà, nhìn Đại Mao đang thè lưỡi thỏ, anh thản nhiên đi tới, ôn hòa sờ đầu nó: "Mẹ mỳ đâu?"

Người giúp việc nghe thấy vậy vội lên đáp, "Phu nhân đang ở trong bếp."

Thương Giới không ngờ bên cạnh có người, đó mặt, lại quay trở về trạng thái kiểm kị giống như mọi ngày, đi vào trong phòng.

Vừa vào đã ngửi thấy hương thơm ngào ngạt, phu nhân của anh đang đeo tạp dề hoa, bận rộn trong phòng bếp.

Mấy người giúp việc thì đang vây quanh cô, vui mừng nói: "Oa, tay nghề của phu nhân thật tốt."

"Ném thử xem, ngon không?"

"Ngon!"

"Phu nhân, phu nhân dạy tôi món này được không?"

"Dạy cả tôi nữa!"

"Được rồi, bụng thức ăn lên bàn trước đã."

...

Mấy người giúp việc rất thích cô, vị nữ chủ nhân này không hề làm gì, ôn hòa với tất cả mọi người.

Mấy cô ấy bụng đồ ăn ra, vừa lúc nhìn thấy Thương Giới, hoảng sợ, "Thiếu gia, thiếu gia đã trở lại... ừm... chúng tôi..."

Giang Tinh Tinh thò đầu ra khỏi bếp, giải thích việc các cô ấy, "Hôm nay em để các cô ấy nghỉ ngơi, em muốn làm một bữa cơm cho anh, cảm ơn hôm nay anh đã giúp em"

"Ừ."

Thương Giới cũng không nói gì thêm, ngồi xuống sofa, mở TV xem tin tức.

Hai chân anh bắt chéo, tay gác thành ghế, tùy tiện vút áo khoác lên sofa.

Mấy người giúp việc cảm áo của anh, nhanh chóng rời khỏi phòng khách, không quýnhiều không gian của thiếu gia và phu nhân.

Thương Giới cố ý lể mắt sang phòng bếp, cô gái kia mặc chiếc áo len cao có màu trắng, ôm sát cơ thể, vòng eo nhỏ nhắn động lòng người, mái tóc thả xuống ngang vai.

Động tác sao rau của cô rất thành thạo, mỗi một cử động đều khiến anh cảm nhận được tình cảm dịu dàng.

Giang Tinh Tinh bụng món ăn cuối cùng lên bàn, Thương Giới rời mắt, cũng tắt TV.

"Anh Thương, tôi ăn cơm."

Trên bàn toàn là món ăn gia đình nóng hổi, có sắc có vị, nhìn thấy mà thèm, Thương Giới vốn không thấy đói, nhưng hiện tại ngửi thấy mùi thức ăn, cũng cảm giác bụng có hơi trống rỗng.

"Tất cả đều là món anh thích." Giang Tinh Tinh ngồi bên cạnh, sẵn sóc xới cơm cho anh.

Đứng vậy, mỗi món trên bàn đều là món anh thích, anh vẫn còn nhớ rõ lúc ở nhà cô, tối nào hai người cũng nấu vậy, từ ăn sáng, tới bữa cơm chiều ấm áp, có đôi khi vì tranh giành đều khiển TV mà đánh nhau.

Đương nhiên Thương Giới không muốn thừa nhận nhân cách áu trí kia là mình, cho nên anh rất ít khi hỏi tường chuyện quá khứ.

Giây phút này, hai người cùng ăn cơm tối, Giang Tinh Tinh nói lên niềm những chuyện xảy ra vào hôm nay, anh thì im lặng nghe, thì thoảng còn nói vài câu, thật sự cảm thấy vô cùng ấm áp.

Đã sớm quen ở một mình, thế nhưng Thương Giới vẫn cảm thấy thật sự ảm áp.

"Anh Thương, em muốn cảm ơn anh đã giúp đỡ em nhiều như vậy." Giang Tinh nâng ly rượu vang lên, Thương Giới cũng phối hợp nâng ly, nhẹ nhàng chạm vào ly của cô.

Chất lỏng sũng sánh, hương rượu lan tỏa.

"Bàn đầu em còn muốn dựa vào nỗ lực của mình, cố gắng tranh thủ lấy được vài điểm nữ số một, nhưng không ngờ anh lại ở phía sau giúp em, em không biết nói gì hơn, chỉ có thể cảm ơn anh."

Cô uống cạn ly rượu vang.

Thương Giới im lặng nhìn cô, vốn muốn giải thích một câu, nhưng lại có phần lưỡng lự, cảm thấy để cô cảm kích mình cũng là chuyện tốt.

Anh rất hưởng thụ việc cô ý lại vào anh, vậy nên anh không giải thích gì.

Ăn cơm tới xong, Thương Giới nói với Giang Tinh Tinh: "Sau này không phải tự mình xuống bếp, khỏi trong phòng bếp không tốt với làn da phụ nữ, cô là diễn viên, phải dựa vào mặt mũi mà kiếm cơm"

Giang Tinh Tinh bùi bùi nói một câu, "Mặt em đã thế này, cần gì phải giữ gìn?"

Cô ra về không sao cả, nhưng Thương Giới vẫn nghe ra được ý tự giễu của cô.

Thương Giới cũng không có vũ cô, chỉ cần cố gắng là có thể thành công, vì anh hiểu rất rõ sự tàn khốc của thế giới này, là người thì không thể ngăn cản được.

Nhưng chỉ cần cô nguyện ý đứng phía sau anh, anh sẽ vì cô mà che mưa chắn gió.

...

Buổi tối, cả biệt thự im ắng, thì thoảng có thể nghe được tiếng bước chân phụ nữ đi ngang qua. Mà phần lớn thời gian, khi ở nhà cô luôn như một con mèo ngoan ngoãn.

Nhưng vì sao hôm nay mèo nhỏ không tới phòng anh chơi đùa?

Thời gian trước, Giang Tinh Tinh luôn lên vào phòng anh, nằm trên giường không chịu đi, có lần anh còn phải kháng cự ra ngoài.

Giang Tinh Tinh lớn tiếng phản kháng, luôn khiến đám giúp việc che miệng cười trộm.

Nhưng tới hôm nay lại yên ắng như vậy, Thương Giới đứng ngồi không yên, anh ra khỏi phòng, lăm bộ như ra ngoài thư giãn gân cốt, không chút để ý mà đi tới cửa phòng Giang Tinh Tinh.

Cánh cửa màu đỏ không đóng chặt, thoáng mở ra một khe hở, trong phòng bật chiếc đèn ngủ, tỏa ra ánh sáng ảm áp.

Anh mơ hồ nghe thấy tiếng khóc.

Là tiếng khóc vô cùng dễ nén, có không để mình phát ra tiếng, nhưng lại không kìm nén được, cho nên nức nở, tiếng hít thở rất hỗn loạn, khiến trái tim anh cảm giác như bị dao cắt.

Thật ra Thương Giới có thể hiểu được sự mất mát của cô.

Hôm ấy cô hưng phấn kể với anh, cô dựa vào kĩ năng diễn xuất và thực lực để lấy vai diễn số một, nhưng giờ lại khó sở như vậy.

Hóa ra không phải do cô cố gắng mà là cô Thương Giới trợ giúp phía sau, thậm chí nếu anh không ra mặt, vai diễn cũng biến mất.

Yếu ớt như thế, ngay cả một vai diễn cũng không giành được.

Đổi một người ba phần dựa vào ý trời, bảy phần dựa vào nỗ lực cũng cố gắng mà nói, đây là đã kích tới mức nào, dù để phá hủy tất cả tự tin của cô.

Thương Giới cũng từng khổ đại như cô, nhưng khi anh được như ngày hôm nay, có rất nhiều chuyện phải hiểu thấu.

Anh mở cửa phòng ra.

Giang Tinh Tinh vội kéo chăn che kín mình, cả người vùi trong chăn, lén nựng lau khô nước mắt, không muốn anh nhìn thấy mình chật vật như thế này.

Người đàn ông kia đứng cạnh giường, nhìn xuống từ trên cao.

Giang Tinh Tinh ra về như không có gì, khịt mũi, ồm ồm nói "Anh Thương, anh tâm em có việc gì không, em muốn đi ngủ."

Thương Giới không nói gì, không khí hơi ngột ngạt.

"Anh Thương..."

"Đánh răng chưa?"

"Hả?"

Giang Tinh Tinh không rõ vì sao anh lại hỏi câu này, "Đánh rồi."

"Vậy tí nữa đánh lại."

Thương Giới nói xong, đặt một thứ xuống gối cô, sau đó Giang Tinh Tinh nghe thấy tiếng anh ra khỏi phòng, bước chân xa dần.

Giang Tinh Tinh chui ra khỏi ổ chăn, tò mò lại gần, chỉ thấy trên chiếc gối màu xanh nhạt là cây kẹo mật vị dâu tây.

Giang Tinh Tinh mở to mắt, nắm chặt cây kẹo mật.

Là thứ Thương Giới rất thích... Không, nói đúng ra là nhân cách thứ hai rất thích. Cho dù là ở công ty hay ở nhà, lúc không có ai, trong miệng anh luôn có cây kẹo mật.

Cho nên bây giờ, nhân cách thứ nhất lấy đồ ăn ưa thích của anh để an ủi cô sao?

...

Thương Giới xử lí xong tập tài liệu cuối cùng, vận thất lưng, nửa người trên phát ra tiếng xương kêu răng rắc.

Anh vừa quay đầu đã thấy một cô gái ôm gối, ngồi ở đầu giường anh.

Advertisement / Quảng cáo

Tóc đen xoà ngang vai, chiếc váy ngủ ôm sát cơ thể, cổ thon dài, làn da trắng mịn, chiếc váy không thể che được bầu ngực và xương quai xanh đẹp.

Yết hầu Thương Giới nghẹn lại, quay đầu nhìn chiếc cửa đang hé mở.

Vào từ lúc nào? Anh không hề để ý.

Kỹ năng xâm nhập của cô... càng lúc càng xuất thần.

Đôi mắt Giang Tinh Tinh vẫn hơi đỏ, tóc rối tung trên vai, miệng ngậm kẹo mật, quai hàm phình to, vô cùng đáng thương nhìn anh.

"Đừng có được voi đòi tiên."

Giang Tinh Tinh lập tức lùi sang bên trái, sau đó còn kéo chăn, nhường phía bên phải cho anh, "Là anh trêu chọc em trước."

Thương Giới day trán, cảm thấy đau đầu, "Cô phải đồng ý với tôi trước, không được khóc."

"Em đâu có khóc trước mặt anh."

Thương Giới...

Anh vẫn gãi mồm át lệ phải, "Ồ nhà của tôi thì không được khóc, nghe chưa?"

Giang Tinh Tinh dụi mắt, "Thật độc đoán."

Khóc thầm cũng không cho.

Mặc kệ cô phải do bản thân hay không, tóm lại, để cho người phụ nữ của mình khóc, đối với Thương Giới vẫn là thất bại to lớn.

Cho dù anh có thành công bao nhiêu, nhưng người bên cạnh không vui vẻ, đối với anh mà nói, tất cả đều không có ý nghĩa.

Cho nên mấy năm nay, bên cạnh anh cũng không có ai, hiện tại đã có, một cái nhân này một nụ cười của cô, lúc vui hay buồn đều tác động tới tâm trí anh.

"Có chuyện cần phải giải thích, đúng là tôi để Lâm Xuyên nói đoán làm phẩm tiết đoán có, cho có một cơ hội thư vai, nhưng không để lộ mối quan hệ của tôi và cô, cho nên đúng là cô được đạo diễn nhìn trúng, không phải công lao của tôi, mà là dựa vào thực lực của cô."

Đôi mắt Giang Tinh Tinh sáng lên.

Thương Giới tiếp tục nói: "Thế giới này rất công bằng, chỉ cần nỗ lực là sẽ làm được."

Tuy anh không tin mấy lời này, nhưng vẫn không đành lòng phá hủy tín ngưỡng của cô.

Đổi với cô, anh luôn có sự bao dung nhìn nhường.

"Cho nên anh Thương cũng cảm thấy em diễn rất giỏi đúng không?" Cô xoa trán của chính mình, "Trong giới nghệ sĩ, chỉ sợ không ai giống như em."

Thương Giới ngồi xuống giường, chiếc giường lớn lún xuống. Giang Tinh Tinh thẳng lưng, thấy cánh tay trắng trẻo thon dài của anh tới gần mặt mình, nhẹ nhàng vén tóc mũi cô lên.

Bàn tay ấm áp chạm vào vết sẹo của cô, khiến cô thấy hơi ngứa.

Giong anh trầm thấp mà gọi cảm, "Thời đại này, bình thường sẽ tầm thường, cô nhất định sẽ trở thành người độc nhất vô nhị "

Độc nhất vô nhị

Giang Tinh Tinh thấy khuôn mặt khôi ngô tới gần, ngưng thở.

Trong đôi mắt sâu thẳm của anh chỉ có bóng hình cô.

Trong mắt anh, cô là độc nhất vô nhị.

Trong miệng Giang Tinh Tinh vẫn ngậm kẹo mút, ngón tay mảnh khảnh của cô chạm nhẹ vào ngón trỏ của anh.

Thương Giới có thể cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của cô đang nắm lấy tay anh, thử xúc cảm mềm mại khiến anh cảm thấy ngưa ngứa.

"Anh Thương, cảm ơn anh, em sẽ tiếp tục cố gắng, không uống phí cơ hội anh dành cho em."

"Vây thì tốt." Thương Giới kìm lòng không được, vượt tốc cô, "Không còn sớm nữa, đi ngủ đi."

"Vâng."

Giang Tinh Tinh nằm xuống, kéo chân lên tới miệng, chớp chớp mắt, sau đó nhắm lại.

Thương Giới...

"Quay về giường của cô."

Ngày nào anh cũng phải lặp lại câu nói này.

Đương nhiên, Giang Tinh Tinh vẫn gãi chết trước sau như một.

"Không phải vậy chẳng nên ngủ chung giường sao?" Cô oan ức, nói "Em cũng đâu có làm gì anh."

Thương Giới...

Thực ra cô rất muốn.

Anh xích cô lên, Giang Tinh Tinh ôm gối, không chịu buông tay, "A."

Thương Giới bất đắc dĩ nói: "Đang ăn kẹo, đi đánh răng trước đã."

Giang Tinh Tinh mở to hai mắt nhìn anh, "Anh đồng ý rồi?"

"Nhanh đi."

"Đi ngay đây!" Giang Tinh Tinh vội chui ra khỏi giường, chạy hơn trăm mét đi đánh răng.

Nhưng khi quay về, cô phát hiện Thương Giới đã khóa trái cửa phòng.

"Thương Giới? Đồ lừa đảo!"

Trong phòng, Thương Giới nằm trên giường lớn, trên giường vẫn còn hơi ấm của cô.

Đôi môi anh không kiềm chế được mà nhếch lên, cảm thấy mũi mình nhắm mắt lại.

...

Sáng sớm hôm sau, Giang Tinh Tinh xuống tầng, nghe thấy mấy cô giúp việc nhỏ giọng bàn tán, "Cho nên tối qua phu nhân lại bị thiếu gia ném ra ngoài?"

"Thiếu gia trực tiếp khóa cửa."

"Phu nhân thật đáng thương."

"Thiếu gia của chúng ta... Mấy năm nay có rất nhiều hoa đào, bao nhiêu cô gái theo đuổi anh ấy, tiểu thư thế nhà giàu có, thành phần trí thức đi du học về nước cũng có, nhưng có nhìn thiếu gia đi, đâu có để ý đến à?"

"Có không cảm thấy thiếu gia đối xử với phu nhân hoàn toàn khác sao?"

"Đương nhiên, dù phu nhân làm gì, thiếu gia cũng không tức giận, nếu là người khác, không chừng đã bị đuổi đi rồi."

"Lúc là nữ thiếu gia, anh ấy rất thương phu nhân. Cho dù tình tình thay đổi thế nào, nói cho cùng vẫn là một người, cảm giác đối với phu nhân sẽ không thay đổi."

Giang Tinh Tinh không nhận được, hỏi: "Các cô cũng cảm thấy... hai người họ là một đúng không?"

Thấy Giang Tinh Tinh đi xuống, đám giúp việc sợ tới mức hôn vọt lên này, "Phu nhân, xin lỗi! Chúng tôi... Chúng tôi không nên ngồi bàn tán, còn bàn tán sau lưng phu nhân, xin phu nhân đừng nói cho thiếu gia..."

"Không sao." Giang Tinh Tinh cũng không để ý, khoát tay, tiếp tục hỏi vấn đề vừa rồi, "Cho nên các cô cũng cảm thấy hai người họ là một?"

Đám giúp việc thấy Giang Tinh Tinh không tức giận, cuối cùng cũng bình tĩnh, nói: "Thật ra phu nhân đúng thấy hai người họ khác nhau vậy mà nhầm, họ vẫn có nhiều chỗ giống nhau, ví dụ như là rất thích cây cỏ, mất thăm mỹ nữ nhau, tập gym, thói quen sinh hoạt, thậm chí trong lúc lo lắng, động tác cũng giống y hệt nhau."

Giang Tinh Tinh đắm chiêu, gật đầu, "Ra là vậy."

"Cho nên chúng tôi thấy hai vị thiếu gia căn bản chính là một, chỉ là bị bệnh mà thôi."

"Vậy các cô thích ai nhất?" Giang Tinh Tinh hỏi.

Đám giúp việc đồng thanh hô, "Dù thiếu gia là người nào, chúng tôi cũng sẽ tôn trọng."

"Bớt nói mấy lời khuôn sáo đi." Giang Tinh Tinh cười đáp, "Chắc chắn là thích một người hơn, anh ấy cũng không ở đây, các cô lên nói cho tôi biết, cảm thấy ai được hơn?"

Thấy phu nhân hiền hòa nói cười với mình như vậy, đám giúp việc hoàn toàn buông lỏng, vây quanh có tám chuyện, "Thực ra lúc cô nhị thiếu gia, không khí trong nhà rất thoải mái, không nhiều quy củ, vui vẻ còn cho chúng tôi nghỉ ngơi."

"Nói vậy là thích nhân cách thứ hai hơn."

Đám giúp việc vội nói: "Nhưng mà, đại thiếu gia tuy lạnh lùng, nhưng vẫn rất tốt với chúng tôi, chỉ là khá nghiêm khắc mà thôi. Anh ấy có bệnh sạch sẽ, ví dụ như trên bàn không thể có bụi, vest cũng phải được là ủi sạch sẽ, không được có nếp nhăn... nhưng đó đều là chuyện mà chúng tôi phải làm"

"Cho nên lúc nhân cách thứ nhất xuất hiện, các cô sẽ vất vả hơn."

Đám giúp việc hạ mặt nhìn nhau, không phủ nhận, nhân cách chủ của Thương Giới yêu cầu chất lượng sinh hoạt rất cao, không giống nhân cách thứ hai, hiền hòa thoải mái.

"Phu nhân, phu nhân thích ai hơn?" Đám giúp việc cũng tò mò, "Phu nhân thích một nào của thiếu gia hơn?"

Lúc đám giúp việc hỏi, Thương Giới vừa vặn ra khỏi phòng, anh không khỏi dừng chân, lắng nghe câu trả lời của cô.

Advertisement / Quảng cáo

"Tôi á...." Giang Tinh Tinh im lặng tự hỏi, trái tim của Thương Giới càng lúc càng đập nhanh hơn.

"Tôi thích anh ấy của trước kia." Giang Tinh Tinh thoải mái cười nói. Dù sao họ đã sớm chia chung sống với nhau vài tháng, anh rất tốt với cô, tất cả thâm tình và ưu ái, cô đều ghi tạc trong lòng.

Nghe đáp án đó, trái tim Thương Giới như bị thiếu một mảnh, cảm giác mất mát cuộn trào như từng cơn sóng.

Anh không nên xuất hiện, sẽ khiến cô xấu hổ. Anh đi về phòng, ngồi xuống bàn làm việc bằng gỗ lớn, nhắm mắt lại, hồi phục mất mát và thương cảm nơi đáy lòng.

Tại sao có thể như vậy, nếu nói tất cả những cảm xúc không bình thường của anh đều đến từ nhân cách thứ hai, vậy thì, lúc này nghe cô nói như vậy, chẳng phải nhân cách thứ hai nên cảm thấy vui vẻ sao.

Anh không nên để ý, cô gái kia thích ai, vì sao anh phải để ý.

...

Thương Giới nắm chặt ngón tay, mu bàn tay hiện lên gân xanh.

Anh rất không vui.

Mười phút sau, Thương Giới xuống tầng.

Đám giúp việc đã chuẩn bị xong bữa sáng, Giang Tinh Tinh vẫn mặc chiếc váy ngủ hình thỏ con màu trắng, ngồi đối diện anh, đang gặm bánh mì nướng.

Thương Giới vẫn giống như trước, bắt đầu ăn cơm.

Trong lúc ăn thì không nói, đây là nguyên tắc của anh, cho nên Giang Tinh Tinh cũng yên lặng ăn uống, nhưng có hít mũi, người được mũi thuốc là trên người anh.

"Anh hít thuốc à?"

"Ừ."

"Chẳng phải anh không hít thuốc sao?"

Thương Giới nghe được giọng nói kinh ngạc của cô, đột nhiên ném chiếc đĩa trong tay xuống bàn, mặt không chút thay đổi, nói, "Tôi hít thuốc thì có vấn đề gì sao?"

Giăng Tinh thấy anh tự nhiên tức giận, thấp giọng lầm bầm một câu, "Chỉ thấy kì lạ thôi, em đâu có nói gì anh."

Thương Giới hít sâu, tiếp tục ăn cơm, hai người không nói chuyện nữa.

Ăn sáng xong, Thương Giới rời đi trước.

Lúc ra khỏi cửa, Giăng Tinh theo thường lệ đi tới, muốn kiểm chín hồn anh. Cứ tưởng anh sẽ né tránh, nhưng lại không ngờ, vốn chỉ định hôn cảm anh, nhưng vì anh cúi đầu xuống, môi chạm môi.

Giăng Tinh "A" một tiếng, cảm thấy có hơi khác thường, dễ dàng để có đặc thù như vậy?

Mà Thương Giới vẫn lạnh mặt, đôi mắt thâm sâu, không nói một lời, rời đi.

Là cố ý sao, hay là do không cẩn thận?

Chính Giăng Tinh Tinh cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Mất lý trí

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Đã vài ngày liên tục, toàn thân Thương Giới tràn ngập áp suất thấp. Trong công ty, không biết bao nhiêu người phải hứng chịu, thì thoảng lại có người ù rù cụp đuôi ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, hiển nhiên là bị phê bình rất nghiêm khắc.

Ngay cả Lâm Xuyên lớn lên với Thương Giới từ nhỏ cũng không tránh được, chỉ chút chuyện nhỏ cũng bị anh trách móc nặng nề.

Điều này khiến cho ai ai trong công ty cũng hết sức căng thẳng, cẩn thận đề dặt, sợ không cẩn thận phạm sai lầm, bị vị tổng giám đốc tâm tình đang rất không tốt tóm được.

Ở nhà, đảm giúp việc và Giăng Tinh Tinh cũng nhay bên nhận ra mấy ngày nay tâm tình anh không tốt. Đảm giúp việc cẩn thận làm chuyện của mình xong liền biến mất.

Giăng Tinh Tinh bị ép ngày nào cũng phải ăn cơm sinh sống cùng ngon nùi bưng, cũng cảm thấy áp lực rất lớn.

Một chút việc nhỏ không để ý, bị anh mất lạnh băng của anh đào qua, sau lưng Giăng Tinh Tinh đỏ mỏ hơi lạnh.

Đôi khi vì khuấy động không khí, cố kể chuyện cười, kết quả lần nào cũng bị anh nhìn chằm chằm như nhìn con ốc, Giăng Tinh Tinh cười gượng vài tiếng, rồi cuộc cũng từ bỏ.

Biết rõ tâm tình anh không tốt, cố gắng để không khiến người chồng của mình chú ý. Nhưng dù Giăng Tinh Tinh cố có gắng tìm người vô hình, để mình không có cảm giác tồn tại thế nào, đi đường cũng bước nhẹ, hình như còn khiến anh bất mãn hơn, luôn cố ý hay vô tình mà bới móc.

Tối nay ăn cơm xong, Thương Giới đứng cạnh cửa sổ sát đất, tùy tay lấy một liều thuốc, chuẩn bị châm lửa. Giăng Tinh Tinh nhỏ giọng nhắc nhở anh "Anh Thương, anh đừng hút thuốc lá, như vậy....."

"Không tốt cho cơ thể" còn chưa nói ra, Thương Giới đã ngang ngạnh chen ngang: "Không phải trước đây có rất thích à, sao, chuyện anh ta có thể làm, tôi không thể làm?"

Giăng Tinh Tinh...

Anh ta gì chứ, rõ ràng là một người, sao lại không chịu thừa nhận?

Cô không nói chuyện nữa, yên lặng về phòng.

Thương Giới tắt liều thuốc vào gạt tàn, cảm thấy bực bội.

Vài phút sau, Giăng Tinh Tinh khoác áo tắm dài trắng tinh xuống lầu, có muốn ra sân sau ngâm suối nước nóng.

Thương Giới lạnh nhạt nói: "Vừa ăn cơm xong, không thể lập tức xuống nước, không tốt cho cơ thể."

"À."

Giăng Tinh Tinh vẫn xoay người ra sân sau như cũ, không để ý đến lời nói của anh.

Thương Giới im lặng một lát rồi bước chân, nháp chân dần nhanh hơn, sai bước đuổi theo.

Đảm giúp việc thấy thế đều không khỏi lo lắng.

Advertisement / Quảng cáo

Đảm giúp việc thấy thế đều không khỏi lo lắng.

Advertisement / Quảng cáo

Rất hiếm khi thấy Thương Giới tức giận như thế.

Nhiệt độ ngoài sân thấp hơn trong nhà rất nhiều. Giăng Tinh Tinh cúi áo tắm dài, đến gần ao nước nóng với cây cối bao quanh, căng chân thon dài trắng mịn hơi hạ xuống, cắt qua nước, tạo thành từng gợn sóng.

Giữa hơi nước mờ mờ, có treo áo tắm dài lên, bên trong là áo tắm màu đen hai mảnh.

Bụng cô không có chút thịt thừa, bằng phẳng, bà vai hơi gầy có hai dây áo vắt qua, dường như chất vải mỏng manh không thể dấu được phong cảnh trên người trước ngực cô.

Thương Giới đứng chân, chỉ tức mắt nhìn có một cái rồi lập tức dời đi, về mặt trở nên không được tự nhiên.

"Tôi nói, vừa com nước xong không thể xuống nước." Giọng vẫn trầm thấp bình tĩnh như cũ: "Ngồi ngơi nửa tiếng đã rồi hãy ngâm nước nóng."

Giăng Tinh Tinh "à" một tiếng, vẫn không để ý đến anh như cũ, bắt đầu tiến vào ao nước nóng.

Cô đang dùng phương thức này, phản kháng sự "bạo lực bằng thái độ lạnh lùng" mấy ngày nay của anh sao?

Anh đến bên cạnh ao, nhìn cô từ trên cao, mái tóc ẩm ướt dính vào vai. Từ góc độ của anh, có thể thấy được khe sâu trước ngực cô.

Thương Giới rất biết điều dời mắt, nói tiếp: "Hôm nay nhất định phải đối nghịch với tôi sao?"

"Đâu có." Giọng Giăng Tinh Tinh bình tĩnh: "Chỉ là trước đây anh không có quán em."

Những lời này tựa như một thứ bèn nhọn, đột nhiên đâm vào lòng anh, máu chảy từng giọt.

Thương Giới nắm chặt tay dưới ống tay áo, cánh tay trắng trẻo nổi lên vài sợi gân xanh.

"Cho nên có ở lại bên cạnh tôi là vì chờ đợi một cái gì đó, đúng không?"

Cô hy vọng đột nhiên có một ngày tôi biến mất, cô hy vọng người đàn ông phù hợp với tâm ý của cô trở về, đúng không?

Giăng Tinh Tinh cúi đầu, trầm giọng nói: "Anh Thương, em không chờ đợi gì cả."

"Nói dối."

"Không phải nói dối." Giăng Tinh Tinh cố chấp nói: "Em không muốn rời khỏi anh, chỉ vì em không nữ, thế thôi."

"Có không nữ với cái gì?" Thương Giới ngồi xổm xuống, đưa tay nắm cằm cô, ép cô ngừng đầu nhìn anh: "Có không nữ xa một người bị găm cầm vô thời hạn, có muốn ở bên cạnh anh ta, mỗi ngày cô hôn tôi cũng là đang hôn môi anh ta."

Giọng anh bình tĩnh, như đang tự thuật lại một chuyện không liên quan đến mình.

Mà giọng Giăng Tinh Tinh cũng có vài phần không cam lòng và phản kháng, gần từng chữ một, nói "Anh ấy chính là anh."

Thương Giới muốn nói, không phải, anh ta không phải tôi, nhưng không nói một lời, cố họng nghẹn lại, rất chua...

Loại cảm giác đau lòng này, trước đây chưa từng có.

Đầu óc bình tĩnh của anh bắt đầu nóng lên, tựa như nước sôi, sùng sục nổi bong bóng.

Tay anh xuyên qua dưới nách cô, bế cô ra khỏi cái ao, sau đó lấy khăn tắm phủ lên người cô, trực tiếp kháng cô về nhà.

"Anh, anh làm gì đấy?" Giăng Tinh Tinh lều mượng phản kháng, lại bị anh vác trên vai, cần bán không thể làm gì.

Anh vác cô về phòng mình, đóng cửa thật mạnh, không màng tóc có đang ướt, trực tiếp đặt cô xuống chiếc giường mềm mại màu xanh nước biển.

Giăng Tinh Tinh không ngờ người hôn lạnh nhạt như anh sẽ đột nhiên làm loạn, chuyện như vậy thật sự không giống chuyện mà người đàn ông lịch sự lạnh lùng này sẽ làm.

"Anh muốn làm gì?"

Cô sốt ruột, nơi đây đã vì hô hấp dồn dập mà phập phồng lên xuống.

Cần như trong nháy mắt anh đã có phản ứng, bởi vậy nên đầu óc càng hỗn loạn, đánh mất lý trí, không đợi Giăng Tinh Tinh mở miệng, anh đã nắm cổ tay mình kháng của cô, cúi đầu cắn môi cô.

Giăng Tinh Tinh không kịp đề phòng, ngón chân uớt át cơ lại, như gặp phải cường địch, vô cùng căng thẳng.

Dường như Thương Giới không biết hôn môi, không có kỹ thuật, chỉ biết cắn mút, không để lại cho cô đường sống, điều này khiến cô cảm giác hô hấp rất khó khăn.

“Anh... anh Thương.” Cô đang cố gắng hít thở, giữa môi rằng bật ra một tiếng gọi nhẹ, khiến cho đã thú bên trong Thương Giới càng thêm khó có thể khống chế.

“Tôi là chồng cô.”

Anh găm cắn cô, hô hấp dồn dập: “Sao thế, không phải cô rất muốn lên giường của tôi sao?”

Bàn tay đang nắm chặt của Giang Tinh Tinh càng nắm chặt hơn, cổ tay bị anh khóa chặt, da thịt vốn trắng trẻo đỏ lên.

“Anh... Anh buông ra, anh làm đau em!”

Giang Tinh Tinh co chân theo bản năng, chân giữa phần bụng đang căng cứng của anh với người cô, khiến cho anh không cách nào đến gần cô.

“Thương Giới!”

Có lực giọng gọi tên anh, nhưng mà đúng lúc này, Thương Giới chỉ cảm thấy huyết Thái Dương đau đớn, chột bùng bùng có ra.

Giang Tinh Tinh tránh khỏi anh, nhanh chóng dịch sang bên cạnh, để phòng nhìn anh.

Đầu đau như muốn nứt ra, anh cuộn mình lại theo bản năng.

Giang Tinh Tinh không rõ nguyên do, thấy hình như anh rất đau đớn, lại không nhận được mà hỏi: “Anh Thương, anh sao thế?”

Thương Giới nhắm mắt lại, bên tai không ngừng vang lên tiếng giao non nót của bé gái, âm thanh này dường như đến từ chỗ đen tối nhất trong anh, đánh thẳng vào đầu anh..

Là ai, rốt cuộc là ai!

Giang Tinh Tinh run rẩy đưa tay chạm vào mặt anh, nhiệt độ nóng cháy nhanh chóng xuyên qua đầu ngón tay cô.

“Anh Thương, anh sao thế? Anh đừng làm em sợ!” Giang Tinh Tinh nâng anh dậy: “Chỗ nào không thoải mái?”

Anh đột nhiên hét tay cô ra: “Đi đi, rời khỏi tôi.”

Nhưng mà lúc này, ánh mắt Thương Giới phát sinh biến hóa lần thứ hai, giọng anh đè thấp, nắm chặt tay cô: “Không cho đi!”

Phảng phất như là hai linh hồn sắp xé rách cả người anh, anh đau đớn, quý gối cong lưng lại.

Giang Tinh Tinh không biết nên làm gì, cô run rẩy cảm điện thoại anh, nghĩ có nên gọi cho bác sĩ của anh không, nhưng mà lúc này, Thương Giới đột nhiên vươn tay, đè đầu cô đến gần anh.

Ánh mắt anh đau đớn, giữa trán nổi gân xanh.

Anh đến gần tai cô, cắn mạnh vành tai trước mặt, thì hồn hèn, trăm giọng nói: “Về phòng của em, khóa cửa lại.”

...

Đó là lần đầu tiên Giang Tinh Tinh thấy Thương Giới phát bệnh.

Trước đây, dù là nhân cách thứ nhất hay là nhân cách thứ hai xuất hiện, ít nhất anh vẫn trong trạng thái tương đối bình thường, đầu óc minh mẫn, tư duy rõ ràng.

Nhưng đêm qua, Giang Tinh Tinh nhìn thấy một Thương Giới hoàn toàn mất đi lý trí.

Sự đau đớn lúc giao thoa giữa hai nhân cách vô cùng đáng sợ, đây cũng là lần đầu tiên cô tiếp xúc gần với người đàn ông có bệnh về tâm lý này.

Anh nhìn mạnh mẽ như thế, rồi cũng yếu ớt như thế.

Giang Tinh Tinh không gần anh, còn đau lòng cho anh.

Hai ngày sau, trong studio có nhân viên đến báo với Giang Tinh Tinh, một sofa ca ngoại quốc đến tìm cô.

Giang Tinh Tinh vừa nghe nói là người nước ngoài, trong lòng liền dâng lên dự cảm không tốt.

Quả nhiên, ở cảnh chiếc hồ cách đây không xa, cô thấy bác sĩ Lawrence với tùy trang đẳng hoàng.

Dù là lúc nào, Lawrence cũng luôn nghiêm khắc với yêu cầu trang phục, ăn mặc vô cùng nghiêm trang, thế cho nên bất cứ lúc nào nhìn thấy anh ta, Giang Tinh Tinh cũng có cảm giác sợ hãi khó nói.

Tựa như lần đầu tiên gặp nhau ở nhà hát Hồng Phong, anh ta kêu người mang nhân cách thứ hai của Thương Giới đi.
Advertisement / Quảng cáo

Lúc này, Giang Tinh Tinh cũng đoán được đại khái ý đồ của anh ta.

Chào hỏi đơn giản mà khách sáo, Lawrence trực tiếp nói với cô: “Tôi hy vọng có có thể rời khỏi Thương Giới, chuyện này là vì tốt cho cô, đương nhiên càng tốt cho anh ấy.”

Trái tim Giang Tinh Tinh như bị ai đó đâm vào, thế hiện dịch ý với anh ta theo bản năng: “Chồng tôi biết anh... tôi tìm tôi không?”

“Anh Thương không biết.” Lawrence nói “Là tôi tự mình quyết định tới tìm cô, bởi vì cô và nhân cách thứ hai có quan hệ tình cảm rất sâu, chỉ cần cô ở lại bên cạnh anh ấy thì sẽ ảnh hưởng đến việc trị liệu, cũng sẽ khiến cho tất cả nỗ lực trước đây của chúng tôi, kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”

“Sao tôi lại ảnh hưởng đến việc trị liệu của anh ấy...”

“Cô Giang, vấn đề trị liệu về phương diện tâm lý rất phức tạp, tôi sợ là rất khó để giải thích rõ ràng cho cô, nhưng có chi cần biết, cô ở lại bên cạnh anh Thương, hiệu quả trị liệu của chính tôi sẽ sụt giảm rất lớn. Cảm xúc và cảm nhận giữa hai nhân cách đều có liên hệ với nhau, cô tồn tại, cũng sẽ khiến anh Thương dao động, không thể nào hạ quyết tâm.”

Giang Tinh Tinh đột nhiên nhìn anh ta: “Hạ quyết tâm làm gì?”

“Giết chết nhân cách thứ hai.” Lawrence vô tình thuy cô nói mấy chữ này.

Giang Tinh Tinh cảm giác hồ hập đột nhiên nhận lại, trái tim bắt đầu co thắt đau đớn “Nếu cảm xúc và cảm nhận đều có liên hệ, vậy thì... vậy thì sao anh có thể giết chết một người trong đó, anh giết chết một người, một người khác sẽ không chịu sao?”

Lawrence lắc đầu, không cách nào giải thích chuyện chuyện môn với một người ngoài nghề, chỉ nói: “Trị liệu tâm lý vốn là một chuyện rất tàn khốc, nhưng anh Thương hy vọng sẽ biến thành người bình thường, đây là cuộc đời của chính anh Thương, người khác không có quyền xen vào.”

Lawrence vứt lại mấy chữ, xoay người rời đi.

Cả người Giang Tinh Tinh rơi vào trạng thái hư không, trong đầu trống rỗng, không nghĩ được gì.

Cho dù cô không muốn, không nỡ thế nào thì câu cuối cùng của Lawrence đã thuyết phục được cô.

Đây là cuộc đời của chính Thương Giới, người khác không có quyền xen vào.

...

Sáng sớm hôm sau, Giang Tinh Tinh cẩn thận mở cửa phòng ra một khe nhỏ, xác định bên ngoài không có động tĩnh mới xách hành lý, nhẹ tay nhẹ chân xuống tầng.

Đảm giúp việc thấy cô xách vali, kinh ngạc hí to miệng: “Phu nhân!”

Giang Tinh Tinh vội vàng báo cáo cô cô ấy im lặng: “Suyet, tôi đi đây.”

Đảm giúp việc vội vàng hạ giọng nói: “Nhưng mà, anh Thương...”

Giang Tinh Tinh vội nói: “Là ý của anh ấy.”

“Thật sao?”

Đảm giúp việc tỏ vẻ hoài nghi, tuy gần đây anh Thương lạnh nhạt với phu nhân hơn rất nhiều, nhưng mọi người đều nhìn ra được, trong lòng anh nhất định là có phu nhân.

“Cô thật sự phải đi sao?”

“Khoảng thời gian này cảm ơn mọi người đã chăm sóc.”

Giang Tinh Tinh cũng không kịp tạm biệt đẳng hoàng, cô lo lắng nữa sẽ gặp phải Thương Giới nên không nói nhiều.

“Ồ!... Phu nhân, nếu không thì có chờ một chút, thiếu gia...”

“Được rồi, tôi đi đây.”

Cô vừa kéo hành lý ra cửa liền gặp phải Thương Giới đang đờ đẫn tàn bộ về. Anh mặc đồ thể thao màu trắng, một đoạn co bắp ở cánh tay mạnh mẽ lộ ra ngoài, hơi rịn mồ hôi, giữa cổ vắt một cái khăn màu trắng.

Đa Thương Giới vốn trắng, lúc này bộ đồ thể thao khiến anh như trẻ thêm vài tuổi, không khác thiếu niên thoải mái chơi bóng rổ trong vườn trường dạy học lắm.

Anh nắm chặt dây xích chó trong tay, ánh mắt do dự, rồi xuống hành lý trong tay Giang Tinh Tinh.

Con người thâm sâu nổi lên chút gọn sóng.

Giang Tinh Tinh...

Cuối cùng cô cũng biết vì sao mấy người giúp việc muốn nói lại thời.

“Anh Thương.” Cô chột dạ gọi anh một tiếng.

Sắc mặt Thương Giới tối sầm rõ ràng, không mặn không nhạt hỏi: “Phải đi à?”

“Ừ, quý rầy lâu vậy rồi, em nghĩ... hẳn là em nên trở về.” Giang Tinh Tinh không dám nhìn vào mắt anh.

“Về đâu?”

“Nhà của em”

Thương Giới mừng chú chó vào sân, buộc dây vào cọc gỗ cạnh chuồng chó.

“Nếu muốn, cô cũng có thể ở lại.”

Lúc nói mấy lời này, anh xoa đầu chú chó lông vàng, không quay đầu lại, có lẽ là không hy vọng để cô nhìn thấy ánh mắt huyền秘 của anh lúc này.

“Nhà rất lớn, thêm một người cũng không sao.” Giọng điệu không có chút biến hóa, nhưng đây là sự thỏa hiệp cuối cùng của anh.

Nếu Giang Tinh Tinh đã hạ quyết tâm thì sẽ không dễ thay đổi, cô dịu dàng nói: “Cảm ơn anh, anh Thương”

Lời từ chối uyển chuyển, đôi khi cũng có thể làm tổn thương người ta.

Anh từ một tiếng, xoay người về phòng, không để ý đến cô.

Lúc đi, Giang Tinh Tinh nhìn chú chó lông vàng: “Đại Mao, mẹ đi đây, con ở lại đây, bố sẽ chăm sóc cho con”

Dường như chú chó cũng cảm nhận được sự kỳ lạ, nó cố gắng sủa lớn theo bóng dáng cô, Giang Tinh Tinh cố nén sự chua xót trong lòng, không quay đầu lại.

Trước cửa sổ sát đất trên tầng hai, Thương Giới nắm chặt tay.

...

Xế chiều hôm đó, trong văn phòng của Lawrence, một chiếc bình sứ Thanh Hoa gửi trị xa xỉ vỡ nát.

Lawrence là người thích sưu tập đồ cổ, chi tiết là quá vụng về, bỏ một đồng tiền để mua thì 99% đều là giả, chỉ có chiếc bình cổ bằng sứ Thanh Hoa này là hàng thật Thương Giới giúp anh ta tìm, được làm tại Cảnh Đức Trấn [1], thật sự là sứ Thanh Hoa.

[1] Cảnh Đức Trấn: là một địa cấp thị của tỉnh Giang Tây, Trung Quốc; thành phố này được mệnh danh là "thủ đô gốm sứ" do ở đây là nơi sản xuất gốm sứ có chất lượng với lịch sử 1700 năm

Lúc nó vỡ vụn, Lawrence cũng nghe thấy tiếng tim mình vỡ nát.

“Ai cho phép cậu tự chủ trương đi tìm cô ấy.

Đó là người đã trải qua bao nhiêu chuyện như Thương Giới, lúc này cũng khó bình ổn kira gần trong lòng.

Trong mắt anh là sự lạnh lẽo: “Chuyện này đã vượt qua bản phận của cậu rồi, Lawrence”

Lawrence không trả lời anh mà ngồi xổm xuống, cẩn thận nhặt từng mảnh nhỏ của bình sứ lên, lắc đầu, thờ dãi: “Louis, là bác sĩ bác sĩ tâm lý của cậu, tôi làm gì cũng không tính là quá bản phận, còn nhớ không, đây chính là quyền hạn cậu cho tôi”

Louis là tên tiếng Anh Thương Giới sử dụng lúc học đại học.

“Quyền hạn tôi cho cậu, chỉ giới hạn trong lúc nhân cách thứ hai xuất hiện.” Đôi mắt đen nhình của anh ngưng tụ hàn khí, gần từng chữ một: “Giờ tôi là tôi, tôi không thích người khác nhúng tay vào cuộc sống của mình.”

“Nhưng người phụ nữ kia, cô ta cũng không thuộc về cuộc sống của cậu lúc này.” Lawrence nhặt mảnh nhỏ của bình sứ xong, cẩn thận đặt lên bàn, xoay người nói với anh: “Cô ta thuộc về quá khứ, thuộc về nhân cách thứ hai của anh.”

Thương Giới cố chấp nói: “Cô ấy là người vợ trên pháp luật của tôi”

Từ lúc bằng lòng đổi từ “cô Giang” thành “phu nhân”, anh đã chấp nhận mối quan hệ này.

Lawrence khép sọ nhìn Thương Giới cứ cố chấp với chuyện này, nói: “Louis, trước đây cậu không nói vậy với tôi”

Thương Giới của trước đây, cô độc một mình, đầu đau cũng là giang sơn gắn với của anh. Anh chỉ muốn đưa tập đoàn Thương thị lên đỉnh cao mà không ai có thể với tới, mà từ chuyện đó ra, bất cứ là chuyện gì, đối với anh mà nói đều không quan trọng.

“Xem ra anh ta thật sự ảnh hưởng đến cậu”

Thương Giới trầm giọng nói: “Anh ta chính là tôi.”

Advertisement / Quảng cáo

“Không, anh ta không phải, anh ta là đã thú ấn nấp trong bóng đêm, có thể chiếm lấy cơ thể cậu bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, mà việc tôi cần làm là ngăn cản anh ta, Louis, đây không phải là hy vọng của cậu sao?”

Đây là hy vọng của anh sao?

Ai mà không muốn có một cuộc sống bình thường, ai mà không muốn làm chủ cơ thể mình. Trước kia anh luôn tách nhân cách thứ hai với mình ra, không chịu thừa nhận.

Mà bây giờ, anh lại đưa ra lựa chọn hoàn toàn tương phản.

Nếu thừa nhận, có phải người cô yêu sẽ là anh không?

Nghĩ thức này tựa như một quả táo độc, tàn ra lực hấp dẫn không gì sánh nổi, dụ dỗ anh bước càng lúc càng xa.

“Louis, sau khi khỏi bệnh, cậu có thể làm bất luận chuyện gì cậu muốn làm, cậu có thể theo đuổi cô ta, lấy mọi lực của cậu, chẳng lẽ còn sợ sẽ không nắm bắt được phụ nữ sao. Nhưng bây giờ, cậu cần phải khắc phục ảnh hưởng của nhân cách thứ hai với cậu.”

Thương Giới ngồi xuống ghế xoay, sắc mặt âm trầm: “Từ nay về sau, không có sự cho phép của tôi, cậu không được lên gặp cô ấy.”

Lawrence nhìn Thương Giới, về mặt hoang mang: “Louis, chẳng lẽ cậu yêu cô ta?”

Nghe thấy thế, khỏe mắt Thương Giới đột nhiên giật giật, trong phút chốc, anh bình tĩnh nói: “Như cậu nói, chỉ vì tình cảm của nhân cách thứ hai ảnh hưởng đến tôi thôi”

“Hy vọng là như thế.” Lawrence thấy anh cuối cùng cũng bình tĩnh lại, thờ phào nhẹ nhõm một hơi: “Bất cứ tình cảm ràng buộc nào cũng sẽ ảnh hưởng đến việc trị liệu của chúng ta, giờ cậu cần phải để mấy chuyện đó sang một bên.”

Lúc Thương Giới rời khỏi, Lawrence đột nhiên gọi anh lại: “Sắc mặt cậu không tốt lắm, gần đây không ngủ ngon sao?”

Thương Giới lúng lúng nhìn anh ta: “Vợ tôi đã bị cậu khuyến chuy, tôi còn có thể ngủ ngon?”

Lawrence cười nhạt: “Cậu mà cũng biết nói đùa.”

“Nhưng mà, gần đây tôi thật sự thường xuyên nằm mơ, mơ thấy cùng một người.”

“Ồ, nội dung thế nào?”

“Một cô bé, không thấy rõ mặt, tóc rất dài, da rất trắng.”

“Nghe như là ác mộng.” Lawrence run rẩy: “Gần đây xem 《 Lối nguyên rĩa 》 hả?”

Thương Giới không để ý đến câu nói đùa của anh ta, ánh mắt trở nên thâm trầm: “Cô bé đó đúng rất xa tôi, luôn làm một động tác.”

Anh vươn tay trái, cong ngón áp út: “Cử thế này.”

Lawrence hơi nhui mày: “Đây là động tác theo bản năng của nhân cách thứ hai, trước mắt chúng ta vẫn chưa làm rõ được vì sao anh ta lại làm thế.”

“Có lẽ cô bé này liên quan đến bệnh của tôi.” Thương Giới nói: “Chỉ là tôi không thấy rõ mặt cô bé.”

Lawrence nói: “Hôm nay muộn rồi, lần sau cậu đến đây, chúng ta tiến hành trị liệu bằng thôi miên, có lẽ sẽ tìm thêm được manh mối”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Sinh nhật

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Giang Tinh Tinh quay trở về cuộc sống trước kia một lần nữa, đương nhiên là vẫn chưa thể quen được, ngôi nhà nhỏ của cô không thể so sánh với biệt thự của Thương Giới, điều kiện kém hơn hẳn.

Đương nhiên đây không phải vấn đề.

Quan trọng nhất là Giang Tinh Tinh không thể thích ứng được với... cuộc sống độc thân.

Đã từng được hưởng cảm giác có bạn trai bên cạnh, trở về cuộc sống cô độc thì trở nên vô cùng nhay cảm.

Đôi khi, thông qua tạp chí tài chính kinh tế, cô sẽ thấy được một vài tin tức vụn vặt của Thương Giới, ngoại trừ nó thì cô rất khó nhìn thấy anh.

Buổi sáng, Giang Tinh Tinh ngáp ngắn ngáp dài đi vào studio, phát hiện có đám người đang vây quanh bàn trang điểm của cô, thấp giọng bàn tán.

Giang Tinh Tinh tò mò đi qua, phát hiện trên bàn của cô có bó hoa hồng đỏ thắm, phải hơn một trăm bông, buộc lại thành một bó lớn, rạng rỡ đặt trên bàn cô.

Cạnh sợi dây lụa buộc bó hoa, có một dòng chữ mệnh mẽ có lực, trên đó viết...

"Bảo bối thân yêu, sinh nhật vui vẻ! Đêm nay nhớ tan làm sớm, yêu em~"

Giang Tinh Tinh...

Chắc chắn có sẽ không tự mình dà tình, nghĩ là người đàn ông khôn nạn nào đó tặng.

Người trong đoàn làm phim tâm đắc nghĩ lại, "Ồi, Tinh Tinh, đây là bạn trai cô tặng phải không?"

"Anh ấy thật tốt với cô! Tặng sinh nhật cô một bó hoa lớn như thế."

"Thật khiến cho người ta hăm mộ."

...

Giang Tinh Tinh cầm điện thoại, trực tiếp gọi cho Minh Cảnh. "Mấy người làm gì đó, gửi một bó hoa hồng lớn như vậy tới chỗ em làm việc, là chế em chưa đủ chuyện xấu phải không?"

Minh Cảnh vui tươi hơn lên, nói: "Không phải vừa bị đuổi ra khỏi nhà Thương Giới sao, chỉ sợ người phụ nữ bị chồng nường bỏ như em khi tới đoàn phim sẽ khó xử, dùng chút thuật che mắt, khiến cho đám người đó biết em vẫn là phụ nhân nhà họ Thương, địa vị vẫn được củng cố."

Khỏe mặt Giang Tinh Tinh gật gù, cảm thấy một mối.

"Đầu tiên, bọn em kết hôn bí mật, rất ít người biết, không phải rêu rao; thứ hai, đã nói bao nhiêu lần rồi, không phải em bị đuổi! Giang Tinh Tinh có chết cũng không khom lưng, ra ngoài cũng có thể sống tốt!"

"Được rồi, được rồi. Tạm thời chị tin là em không muốn sống trong căn biệt thự kia, cũng không cần danh phận phụ nhân nhà họ Thương, cứ tiếp tục có chết cũng không khom lưng mà sống trong căn nhà thuê của em đi."

Minh Cảnh vừa đường da vừa nói: "Tôi nhờ tới Hồng Phong, mọi người tổ chức sinh nhật cho em."

Giang Tinh Tinh cúp điện thoại, nhìn bó hoa hồng đang nở rộ kia, bất đắc dĩ nhưng cũng rất cảm động.

Giới giới trí năng cao đập tháy, vẫn theo quy tắc như vậy, nhất là khi ngã từ trên đỉnh cao xuống, lập tức sẽ bị người ta coi thường, tình cảnh hồ lạc đồng bằng đây bị thương này, Giang Tinh Tinh đã chứng kiến rất nhiều.

Nhưng dù trong thời gian chỉ có hai bàn tay trắng, cô cũng chưa hề cảm thấy tuyệt vọng, bởi vì sau lưng cô luôn có những người bạn tốt nhất.

...

Hiện tại tình trạng của nhà hát đã tốt hơn rất nhiều, vở kịch "Nàng Tiên Cá" công diễn thuận lợi, đạt được kết quả cao, bắt đầu lưu diễn quanh mấy thành phố.
Advertisement / Quảng cáo

Đoàn kịch rất cảm kích Thương Giới, anh ngầm giúp đỡ không ít lần, thuê số lượng lớn diễn viên, đối trang thiết bị mới cho đoàn kịch.

"Cho nên giờ anh ta trở về là người nghiêm túc?"

"Giống trong TV, không thích nói chuyện, cũng không thích cười?"

"Rốt cuộc hai người họ là một sao?"

"Không quan tâm là ai, dù sao cũng đã giúp đỡ đoàn kịch của chúng ta rất nhiều."

"Anh Thương của trước kia liệu có còn quay trở về không?"

...

Về chuyện Thương Giới mắc bệnh, đương nhiên mọi người cảm thấy rất hứng thú, nhưng Giang Tinh Tinh không tiết lộ bệnh tình của anh, chỉ nói chính cô cũng không biết.

Bữa cơm vô cùng náo nhiệt, Giang Tinh Tinh cầm theo một đồng quà về, Giang Trí lui xe chở cô.

Trên đường, người anh trai Giang Trí vẫn luôn do dự mãi, cuối cùng cũng không nhận được, hỏi: "Bao giờ ly hôn?"

Giang Tinh Tinh còn đang ngời ngời, nghe thế thì lập tức mờ to mắt, "Anh, có người nào như anh không, thúc giục em giải ly hôn?"

Giang Trí cũng thật bất đắc dĩ, "Không phải em đã bị đuổi ra khỏi nhà rồi sao."

Giang Tinh Tinh...

Còn muốn có giải thích bao nhiêu lần nữa, không phải bị đuổi!

Giang Trí thờ dãi, nói: "Nếu không được thì chi bằng ly hôn, anh luôn hy vọng em có thể sống tự do tự tại như trước, về phần có tiền hay không có tiền, thật ra cũng không quan trọng."

"Anh, anh đừng khuyên em, nếu anh khuyên em, không chừng đầu óc em nóng lên, còn chủ động ly hôn."

Giang Trí nói: "Đây gọi là phóng khoáng thoải mái, cảm được thì cũng buông được."

Giang Tinh Tinh trợn mắt, không thềm nói nữa.

Anh ấy là chồng cô, cả đời có thể kết hôn bao nhiêu lần, sao cô có thể nói bỏ là bỏ được?

...

Lâm Xuyên phát hiện, hôm nay Thương Giới không ở trong trạng thái, đứng nói lúc họp không yên lòng, luôn thất thần, ngay cả cấp dưới báo cáo công việc, anh cũng nghe câu được câu không, cuối cùng còn bắt người ta nói lại, có một vị quản lý hạng mục bị ép phải nói đến ba lần, thế nhưng anh cũng chỉ thản nhiên "Ờ" một tiếng.

Anh luôn nhìn đồng hồ trên điện thoại, như là có chuyện gấp. Nhưng Lâm Xuyên rõ ràng nhất, hôm nay lịch trình không có gì đặc biệt.

Chín giờ tối, Thương Giới vẫn còn đang nhốt mình trong văn phòng, xử lý tài liệu.

Lâm Xuyên đứng cạnh cửa, không nghĩ ra rốt cuộc ông chỉ có chuyện gấp hay không. Anh ấy do dự thật lâu, cuối cùng gõ cửa, nhắc nhở: "Đại tổng, cũng không còn sớm nữa, về nhà nghỉ ngơi thôi."

Thương Giới kék mắt nhìn đồng hồ trên tường, ánh mắt lại quét sang màn hình điện thoại tối đen.

Cuối cùng lại không làm gì cả.

Trên đường về nhà, Lâm Xuyên lui xe, nhìnThương Giới thông qua kính chiếu hậu, "Ông chủ, hôm nay anh có chuyện gì phải không?"

Cánh vạt ngoài cửa sổ trôi qua rất nhanh, ánh đèn đường loang lổ chiếu vào khuôn mặt khôi ngô của Thương Giới, xuyên qua đôi mắt sâu thẳm.

"Không có." Giọng anh vẫn lạnh nhạt như thường.

Vì thế Lâm Xuyên không hỏi nhiều, xe đi qua cầu vượt [1], về biệt thự Vọng Giang.

[1] Cầu vượt: là loại được thiết kế để xây dựng cho một con đường vượt lên phía trên con đường khác.

Thương Giới mở điện thoại mình ra, mu xui quí kiểm lại lượt Weibo, bạn bè của anh, ngoại trừ vài người bạn quen biết bên ngoài thì cũng không kết bạn với nhiều người nhà.

Mà tin tức đầu tiên trên bảng tin là ảnh Giang Tinh Tinh chụp cùng bạn bè của cô, cả trai lẫn gái vây quanh, cô đứng ở giữa, nở một nụ cười vô cùng thái quá, không hề có chút hình tượng.

Ăn đường của Thương Giới lập tức gần ra, ánh mắt trở nên dậu dằng.

Anh phóng to bức ảnh, khiến cho màn hình chỉ còn lại nụ cười của cô, lúc này trong đầu anh chỉ nghĩ tới một chuyện...

Thế này quá đáng yếu.

Nhìn chăm chăm bức ảnh của cô hơn mười phút, mỗi một mạch máu của Thương Giới tràn đầy nhiệt huyết, lên thẳng tới não.

Người trẻ tuổi vẫn thường hay có những hành động cực độc điên rồ, nhưng từ nhỏ Thương Giới đã kìm nén được chính mình, anh chưa bao giờ để cảm xúc chi phối bản thân, vì đây không phải tổ chức phù hợp với một người luôn ra quyết sách như anh.

Nhưng bấy giờ, anh không quên được nhiều thế, ngừng đầu nói với Lâm Xuyên, "Quy đầu xe, đi đón phụ nhân về nhà."

...

Giang Tinh Tinh tắm xong, đứng trước bàn trang điểm sấy tóc, loáng thoáng nghe thấy có tiếng đập cửa, cô tưởng là gió thổi vào cửa nên không để ý tới.

Mười phút sau, cô tắt máy sấy nóng hằm hạp, thấy màn hình điện thoại hiện lên tin nhắn, đến từ "Thương" - cái tên cô luu cho người đàn ông đó.

Nội dung chỉ có hai chữ...

"Mở cửa."

Giang Tinh Tinh giật mình, suýt nữa không cầm nổi điện thoại, mắt vài giây mới phản ứng được, cô bản thân một lúc rồi chạy ra cửa, mở khóa.

Lúc này bóng đêm đã sụp xuống, mây đen bao phủ, thời từng cơn gió lạnh.

Ngài cửa là thân hình cao lớn của anh, vẫn mặc âu phục đen như ngày thường, bóng đêm mông lung khiến cô không thấy rõ vẻ mặt của anh.

Đương nhiên, không cần nhìn Giang Tinh Tinh cũng biết, gương mặt anh luôn không có biểu cảm gì.

"Anh Thương, sao anh lại tới đây?" Có kinh ngạc không thôi.

Thương Giới vươn cái tay sau lưng ra, cầm theo một hộp bánh kem hình vương, màu hồng.

Không cần trả lời, ý đồ tới đây đã rất rõ ràng.

Giang Tinh Tinh kinh ngạc, vui mừng mời anh vào nhà, "Mau vào đi, ngồi đầu cùng được."

Thương Giới vào nhà, cảm giác quen thuộc ập đến, nhìn bốn phía xung quanh, chiếc sofa này là nơi anh từng nằm, nhà vệ sinh chật hẹp này là nơi anh từng tắm rửa, mỗi một mét vuông trong nhà đều còn dấu vết anh từng tiếp xúc, nhà của cô, cũng là nơi anh từng hôn người phụ nữ mình yêu...

Đây là kỷ ức của nhân cách thứ hai, gây lại biến thành của anh, cho nên anh không hề xa lạ với nơi này.

Thương Giới đặt bánh kem lên bàn trà, Giang Tinh Tinh vội vàng chạy đi, nhanh chóng cầm chiếc áo kot trên giường, trốn vào trong nhà vệ sinh.

Lúc đi ra, chiếc váy ngủ với chất liệu mỏng manh khiến cho tất cả phong cảnh đều bị lộ, từng tác da thịt trắng như tuyết, khiến người ta thêm nhỏ dãi

Quần tử chân chính, đương nhiên là không nhìn.

Thương Giới ngồi xuống, tháo dài lụa xung quanh hộp bánh.

Giang Tinh Tinh nhìn ngón tay trắng trẻo thon dài của anh chăm chú, có hơi thất thần.

"Trên giấy kết hôn có ghi..." Thương Giới lơ đãng giải thích, "Hôm nay là sinh nhật cô."

"Anh Thương tới đây, bác sĩ Lawrence có biết không?" Giang Tinh Tinh lo lắng hỏi

"Chuyện của tôi không cần anh ta đồng ý." Sắc mặt Thương Giới hơi lạnh, "Chuyện vợ chồng chúng ta không cần người ngoài xen vào."

Chuyện vợ chồng?

Giang Tinh Tinh bị ba chữ này làm cho ngây ngẩn, đôi mắt nóng lên.

Con mẹ nó, thật cảm động!

"Anh cảm thấy chúng ta là vợ chồng?"

Thương Giới không hề nghĩ ngợi, nói: "Nếu không có nghĩ hai chữ "phu nhân" là tôi nói đùa?"

Trên mặt Giang Tinh Tinh tràn đầy ý cười, giống hệt như lúc trước, ngồi cạnh anh, cùng anh mở hộp bánh kem.

Chiếc bánh được trang trí rất tinh xảo, lớp kem bơ màu cam cùng vụn chocolate được rắc lên, xung quanh là những bông hoa lớn.

"Anh Thương có ý tôi để mừng sinh nhật em sao?" Giang Tinh Tinh nghiêng đầu hỏi anh.

Thương Giới có vẻ mất tự nhiên, nói "Không phải, chỉ là tự dưng nhớ tới mà thôi."

Cô biết anh mạnh mẽ, nhưng vẫn rất cảm kích, hưng phấn xoa tay, "Hôm nay vẫn chưa ăn bánh kem đâu."

Thương Giới lấy cây nến nhỏ trong túi, hỏi Giang Tinh Tinh, "Cắm bao nhiêu?"

"Một cây là được rồi, đồ phải chỗ nào cũng cắm, phải hơ chiếc bánh kem đẹp như vậy."

Đẹp hay không chắc Thương Giới cũng không rõ, lúc anh đến, tất cả các hàng bánh ngọt đã đóng cửa, đành phải liên hệ với thợ làm bánh chuyên nghiệp, đặc biệt làm một chiếc bánh kem, hình thức là theo phong cách anh chọn, rất đơn điệu, còn sợ cô sẽ không thích.

Nhưng thích là được rồi

Thương Giới đặt ngọn nến lên chính giữa chiếc bánh, sau đó bật lửa, chăm nhìn trước mặt Giang Tinh Tinh.

Ánh lửa yếu ớt chiếu vào gương mặt dịu dàng của cô, khóe môi cô có nụ cười nhẹ.

Dung nhan của cô rất hài hòa, không phải do ánh nến chiếu vào, mà là sẵn trong tâm hồn, đó là khí chất điềm tĩnh vốn có, có thể gọi là tâm sinh tướng.

Cô đang ngắm nhìn chăm chú.

Ngọn nến bao phủ mặt Giang Tinh Tinh, cô mỉm cười ngọt ngào, nói với Thương Giới, "Đây là lần đầu tiên anh tổ chức sinh nhật cho người khác phải không?"

Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới nói "Không phải, mọi năm vẫn tổ chức cho bố mẹ."

"Ờ."

"Tuy vậy, dù là sinh nhật bố mẹ hay sinh nhật tôi đều mở tiệc lớn, khách tới chật nhà." Thương Giới bổ sung, "Bánh kem và nến này, đây là lần đầu tiên tôi chuẩn bị cho người khác."

Cuối cùng thì vẫn khác biệt, Giang Tinh Tinh cảm thấy nữ nhân, hỏi: "Vậy anh biết tiếp theo nên làm gì không?"

"Làm gì?"

Cô đẩy bánh kem tới trước mặt anh, cẩn thận nói: "Anh hát chúc mừng sinh nhật em đi."

Thương Giới...

Con mẹ nó, sắp bầy rồi

Thấy sắc mặt anh tối lại, cả người yên ắng, Giang Tinh Tinh vỗ vai anh, thoải mái nói: "Đùa thôi."

Cô thật sự không hy vọng xa với vị đại gia ăn trên ngồi trốc này sẽ hát chúc mừng sinh nhật cho cô, anh tới đây là đã khiến cô vô cùng cảm kích.

Thương Giới im lặng thật lâu, giống như một cậu bé thẹn thùng, nói: "Thật ra... cũng không phải không được, chỉ cần cô không chê tôi hát khó nghe."

Giang Tinh Tinh sững sốt, "Mẹ nó, hát thật à?"

Anh thờ ơ, bắt đầu cất tiếng hát.

Giọng rất nhẹ, phiêu theo nhịp điệu, có vẻ vô cùng dẫu dàng, không hề lúng lúng như khi anh nói chuyện.

Giang Tinh Tinh khó tin nhìn người đàn ông trước mặt, nghe anh hát bằng tiếng Trung, rồi lại hát một lần nữa bằng tiếng Anh.

Trước đây cô đã từng nghe anh hát, đương nhiên là nhân cách thứ hai, lúc tâm thường hay ngấm nga, nhưng Giang Tinh Tinh tin chắc đây là lần đầu tiên nhân cách thứ nhất cất tiếng hát!

Ánh lửa bao phủ, hai gò má anh ửng hồng, khiến không khí có phần ngưng ngưng.

Giang Tinh Tinh cười nhìn anh, thấy mặt anh vô cùng đỏ, hai vành tai như sắp bị thiêu cháy, vừa trắng vừa đỏ.

Nhưng gương mặt vẫn như cũ, vô cùng nghiêm túc trang trọng.

Quá đáng yêu! Phạm quy rồi!

"Anh Thương, anh xấu hổ nha."

"Không có."

"Rõ ràng là có."

"Tôi sẽ giận đấy."

"Được rồi, được rồi."

Giang Tinh Tinh biết da mặt anh mỏng, không trêu anh nữa.

Người nào đó tức giận thì sẽ siêu hung dữ.

Hai tay cô chấp vào nhau, nhắm mắt ước nguyện với ngọn nến, Thương Giới kịp thời bổ sung một câu, "Có ước với nó, không bằng ước với tôi."

Giang Tinh Tinh không rõ, nói: "Vì sao?"

"Ước với tôi, nguyện vọng gì của cô cũng có thể thực hiện."

Giang Tinh Tinh nở nụ cười, không tin lời anh nói: "Thật sao, nếu em ước có được sao trời, liệu anh có thể giúp em được không?"

Thương Giới nhìn trăng sao ngoài cửa sổ, bình tĩnh nói: "Mưa sao cũng là chuyện khả dĩ, nếu có đồng ý, tôi báo Lâm Xuyên tới Tổng cục Vũ trụ và Hàng không hỏi thăm xem, hình như trước kia có vị đại gia nào đó từng mua rồi."

Giang Tinh Tinh...

Lại phạm quy, có tiền thì rất gọi sao! Hừ!

Giang Tinh Tinh tin anh có năng lực hoàn thành tất cả những ước muốn kì lạ của cô, đương nhiên... cũng tin rằng với số tiền của anh, có thể làm được tất cả.

"Em muốn cầu nguyện với anh chuyện này."

"Ừ."

Cô nhìn thẳng vào mắt Thương Giới, dẫu đang nói: "Em hy vọng anh Thương có thể nhanh chóng khỏi bệnh, mau chóng quay về cuộc sống của người bình thường."

Đôi mắt Thương Giới nhìn cô phức tạp, đôi môi nhợt nhạt của cô hơi nín lại, ánh mắt trong trẻo chân thành.

Anh luôn cho rằng.. cô muốn được ở bên cạnh nhân cách thứ hai.

"Nếu tôi tốt lên, nhân cách thứ hai sẽ biến mất." Anh nhắc nhở cô, "Có thật sự đồng ý?"

Đột nhiên Giang Tinh nắm chặt tay, nhân kỉ còn có thể thấy tay cô đang run rẩy.

Thật ra Thương Giới muốn nói, suy nghĩ của cô đối với anh rất quan trọng, nhưng mỗi khi nhìn cô, anh lại không nói nên lời.

Không khí có phần nghiêm trọng, anh im lặng một lát, nói với cô: "Điều ước này không tính, cô để nghĩ một điều ước khác đi, muốn gì cũng được, tôi có thể thực hiện giúp cô."

Đương nhiên Giang Tinh biết, một câu của Thương Giới trị giá ngàn vàng, cô cúi đầu ngẫm nghĩ, nói: "Anh Thương, một phút đồng hồ của anh đáng giá bao nhiêu tiền?"

"Hỏi cái này làm gì?"

"Em muốn ở bên anh Thương hai tiếng."

Thương Giới mỉm cười, "Đúng là biết đòi hỏi, nhưng đó là điều cô muốn, dù nhiều hay ít, tôi cũng sẽ cho cô."

"Anh Thương không cần đưa tiền cho em, em chỉ muốn..."

Cô không an tâm nhìn anh, nói: "Anh có thể cùng em đi xem phim trong hai tiếng không?"

Tinh ra thì hai người đã quen nhau được một năm, từ người xa lạ nên duyên vợ chồng, thể nhưng còn chưa hẹn hò được một lần, Giang Tinh Tinh muốn thử cảm giác được hẹn hò với Thương Giới sẽ như thế nào.

Thương Giới kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, "Chỉ như vậy?"

"Ừm!" Cô thận trọng gật đầu, "Chỉ đi xem phim, vào buổi tối, sẽ không làm trễ nải thời gian làm việc của anh."

"Được." Thương Giới đồng ý, "Thời gian do cô chọn, không nhất thiết phải là cuối tuần, lúc nào cũng được."

Tâm tình của Giang Tinh trở nên tốt hơn, cô thôi tắt ngọn nến, cầm lấy chiếc dao nhựa, cắt một miếng thật lớn cho Thương Giới.

Thương Giới hơi nhàu mày, thật ra anh không thích ăn bánh kem, nhất là loại bánh toàn kem bơ ngọt ngào ngày này.

Nhưng anh không muốn để Giang Tinh Tinh mất hứng, cầm lấy đĩa nhò, ăn hai miếng.

Giang Tinh Tinh nhìn anh ăn mà cảm thấy vô cùng hương thụ. Anh luôn chậm rãi, tuyệt đối không để dấu vết gì dính lên quần áo, động tác cẩn thận, nhã nhặn mà thận trọng.

"Mau ăn đi, nhìn tôi làm gì." Thương Giới cảm giác có không có ý tốt, luôn nhìn anh chằm chằm.

Giang Tinh Tinh còn thật thà nói: "Nhìn anh Thương cũng thấy no."

"Ồ." Anh đáp một tiếng, không để ý tới cô.

Giang Tinh Tinh nói "Ngay rồi"

"Sao vậy?"

"Anh Thương, em nghĩ em muốn hôn anh." Ánh mắt của cô trong veo, vô cùng thẳng thắn, còn có vài phần ý cười.

Quang minh chính đại đại gần anh.

Thương Giới...

Cô vẫn còn nhỏ, không nói lại được.

Anh nhìn khỏe mới vẫn còn dính kem bơ của cô, "Nếu cô dám..."

Lời còn chưa dứt, Giang Tinh Tinh đã tới gần, vòng tay qua cổ anh, hôn má anh mỗi bên một cái, khiến cho Thương Giới ngấy ngẩn.

Từ trước tới nay đầu óc anh luôn tỉnh táo, phản ứng nhanh nhạy. Nhưng đây là lần đầu tiên bị một cô gái xoay vòng cả ngày.

Sau khi hôn xong, Giang Tinh Tinh cũng hơi xấu hổ, dọn dẹp đồ ăn trên bàn, đi vào phòng bếp.

Thương Giới sờ má mình, trên đó còn dính chút kem bơ, anh lấy khăn tay lau đi, mỉm cười, gửi tin nhắn cho Lâm Xuyên...

"Không cần chờ tôi."

Lâm Xuyên?????

Thương Giới nhàu mày, trả lời: "Đêm nay không cần chờ tôi, cậu về trước đi."

Lâm Xuyên trả lời bằng hình ảnh "Marmota hét chào tai" [*].

Thương Giới...

Lâm Xuyên: "Anh ngủ lại nhà phụ nhân?"

Thương Giới: "Ừ."

Lâm Xuyên: [*Marmota hét chào tai.jpg*]

Thương Giới: "Không cần tiền thương cuối năm nữa phải không?"

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Xuyên: "Tôi đi đây [*mim cười*]."

Thương Giới: "[*Mim cười*]."

Thương Giới vừa bỏ điện thoại xuống, Giang Tinh Tinh đã ra khỏi phòng bếp, lau đôi tay ướt sũng, sau đó hỏi: "Bao giờ anh về?"

Thương Giới bình tĩnh nói: "Trong nhà Lâm Xuyên có việc, giờ tôi không về được."

Giang Tinh Tinh ngờ ngác hỏi: "Lâm Xuyên có nhà sao?"

Không phải anh ấy luôn đi theo Thương Giới, ở biệt thự Vọng Giang sao?

Thương Giới lúng túng nói: "Chẳng lẽ cậu ta không thể có việc riêng?"

Giang Tinh Tinh: "Em chỉ hỏi thôi, anh tức giận làm gì?"

Thương Giới cố gắng bình tĩnh, khắc chế hơi tức, vậy mới có thể chuẩn bị tâm lí làm chuyện tiếp theo.

Không thể mất không chế, đúng vậy, anh phải bình tĩnh, mặc dù... mặc dù làm chuyện đó, vẫn phải tao nhã.

Giang Tinh Tinh ngồi bên giường, cảm kích bản của mình, rồi lại nhìn Thương Giới, "Cho nên anh Thương muốn... ở đây?"

Hồ hạp của Thương Giới bắt đầu loạn, che đầu bằng cách giả vờ kéo caravat, "Lâm Xuyên không nghe điện thoại của tôi."

"Để em gọi anh ấy." Thương Giới chưa kịp ngăn cản, Giang Tinh Tinh đã lấy điện thoại gọi cho Lâm Xuyên.

Ngón tay Thương Giới ấn chặt vào lồng bàn tay, con người vốn luôn trấn tĩnh, không sợ mưa gió bão bùng ruy lại vì chút chuyện này mà căng thẳng.

Đúng là đôi mạng mà.

Một lúc lâu sau, Giang Tinh Tinh buông điện thoại, nói: "Đúng là Lâm Xuyên không tiếp điện thoại, có phải là có chuyện gì gấp không?"

"Cậu ta có thể xử lí."

Giọng Thương Giới bình tĩnh, trong lòng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Hôm sau phải tăng tiền lương cho Lâm Xuyên, nhất định!

"Thời được rồi, hôm nay anh Thương ngủ đây cũng được." Giang Tinh Tinh bất đắc dĩ nói, đứng dậy đi tới tủ, lấy chân trái lên ghế số pha, "Quy tắc cũ, anh ngủ ở số pha."

Thương Giới nhìn cô, nói: "Tôi không muốn ngủ ở số pha."

Giang Tinh Tinh lên nhìn anh, lòng thầm nói, đúng là thẳng thắn, cho dù là nhân cách thứ hai cũng phải có kẻ mặc cả với cô một phen, người này thì trực tiếp ra lệnh, khiến cho người khác không cách nào từ chối.

Có thờ dài một hơi, thở háp, "Được rồi, vậy anh ngủ trên giường, em ngủ số pha."

Ai bảo người tôi là khách.

Ngay lúc Giang Tinh Tinh đứng dậy, đột nhiên Thương Giới nắm cổ tay cô.

Cổ tay tinh tế trắng trẻo bị anh nắm chặt, lập tức đỏ lên.

Đôi mắt thâm sâu của Thương Giới nhìn cô, thật lòng nói: "Không phải vì chồng nên ngủ cùng một giường sao?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tân hôn hòa hợp

Edit: Nhuỵc Vỵ

Beta: Quanh

"Không phải vợ chồng nên ngủ cùng một giường sao?"

Lúc nói mấy lời này, Thương Giới vẫn nghiêm nhiên mang vẻ mặt bản chuyện làm ăn, xử lý công việc.

Giang Tinh Tinh lập tức phản ứng, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

"Anh muốn ngủ cùng em?"

Anh ho nhẹ: "Ừ."

"Ngủ... Bây giờ luôn?"

"Ừm!"

Vinh tãi anh dò lên.

Giang Tinh Tinh do dự ngồi xuống mép giường, trên mặt là biểu cảm khó có thể tin được và hoang mang, trong lòng cân nhắc anh có ý gì.

Thương Giới vào nhà vệ sinh, tắm rửa đánh răng cạo râu, tỉ mỉ đến mức chỉ tiệt nào cũng phải thỏa đáng.

Thậm chí anh còn kiểm tra lông chân, xác định chiều dài và mật độ của chúng tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến bề ngoài của một người đàn ông.

Sau khi rửa mặt, Thương Giới thay quần đùi mà Giang Tinh Tinh đã chuẩn bị cho anh, không mặc áo, ra khỏi phòng tắm.

Giang Tinh Tinh nhìn anh một cái, lập tức dời mắt đi, cơ bụng rần rần khiến cảm xúc có pháp phòng, hồ hạp bất ổn.

Rõ ràng là vợ chồng, cũng không phải chưa từng ngủ chung với nhau, chuyện thân mật nhất đã làm rồi, nhưng Giang Tinh Tinh vẫn hồi hộp.

Thương Giới lên giường, đoan chính ngồi xuống vị trí bên phải cô nhường cho anh, lấy chiếc chăn to trùm trùm mại che chân lại, sau đó lễ phép gật đầu với cô.

Giang Tinh Tinh...

Sao lại có cảm giác như nhân viên công ty mở buổi họp thế này?

Theo như thói quen tốt đẹp của vị tổng tài độc thân này, trước khi ngủ sẽ xem tin tức kinh tế tài chính và cổ phiếu trong chiếc laptop.

Vì thế anh lấy điện thoại ra.

Giang Tinh Tinh ngồi bên cạnh anh thò đầu qua, xem cùng anh.

Vì thế anh đưa điện thoại sang, cho cô nhìn thấy, giống như là cô xem hiểu.

Xấu hổ quá.

Chẳng lẽ không phải anh là đàn ông, nên chủ động một chút sao? Hay là cô suy nghĩ nhiều, "tổng giám đốc Thương" chỉ muốn ngủ một giấc đơn thuần với cô, đầu óc cô lại dày suy nghĩ sâu xa.

Giang Tinh Tinh thấy cổ phiếu công ty nào đó rớt giá, thế là câu được câu không nói chuyện với Thương Giới, làm điệu bầu không khí: "Ông xã, anh rất hiểu thị trường chứng khoán à?"

"Cũng tạm."

"Anh có đề cử gì không, cái kiểu có thể kiếm được nhiều ấy, cho chút kiến nghị được không?"

Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới nhìn cô: "Kiến nghị của tôi là, đừng có mua cổ phiếu."

Giang Tinh Tinh....

Nói về loại đàn ông già vờ nghiêm trang để đảm chọc người ta, Thương Giới xếp thứ hai, ai dám đứng thứ nhất!

"Ngày mai em còn phải đóng phim, ngủ đây."

Giang Tinh Tinh ngáp một cái, nằm xuống đưa lưng về phía anh.

Thương Giới nhìn màn hình điện thoại, rồi lại nhìn bóng dáng cô. Eo cô thật sự rất nhỏ, một đường cong vắt qua, đi xuống nữa, hồ hạp anh trở nên dồn dập.

Thương Giới có vẻ ngoài nhàm chán, nhưng trong chuyện này thì lại không có chút tâm tư, tất đều nằm xuống, toàn thân căng cứng.

Giang Tinh Tinh xác nhận với anh lần thứ hai: "Anh Thương, ngủ ngon?"

"Ừ."

Quả nhiên là chỉ muốn ngủ thôi..

Cô cương bách nhìn nhấm mắt lại, cần phải giữ vững tâm không tạp niệm, nếu không đêm nay đừng hòng ngủ được. Tuy trước kia cô luôn ăn vạ trên giường Thương Giới, nhưng cũng là đùa mà thôi, bởi vì cô biết chắc người chồng rụt rẻ này sẽ đuổi cô ra.

Tối hôm nay người nào đó chủ động như thế, làm cô cảm giác rất bất an.

Trong bóng đêm, giọng của người đàn ông trầm thấp gợi cảm: "Ngủ rồi à?"

"Ừm."

Anh hỏi tiếp: "Muốn tâm sự không?"

Vì thế Giang Tinh Tinh trở người, đối mặt với anh, dựa dằng nói: "Muốn nói chuyện gì?"

Trong màn đêm tối đen, sườn mặt anh góc cạnh sắc sảo.

Người đàn ông này nằm chung chăn với cô, cô có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể anh.

"Có một số việc, tôi không quá am hiểu."

Anh thành khẩn nói: "Qua lại với phụ nữ, ở chung, xử lý mấy chuyện sinh hoạt thường ngày phải đối mặt."

Giang Tinh Tinh chớp mắt, nghiêm túc lắng nghe anh nói, cô lẽ đêm tối thật sự có sức mạnh thần kỳ nào đó, có thể khiến con người ta gỡ xuống lớp phòng bị, mở rộng cửa lòng.

Anh nhìn trần nhà, bình tĩnh nói: "Nếu em bằng lòng, chúng ta có thể thử giống vợ chồng hoặc người yêu, thử ở bên nhau một thời gian xem"

Giang Tinh Tinh có thể cảm nhận được sự cẩn thận và tôn trọng mà anh dành cho cô, dù hai người ngủ chung trên một chiếc giường, nằm trong một chiếc chăn, anh vẫn có định lực, cũng có nói về tương lai.

Đổi lại là người đàn ông khác, loại tình huống này, sợ là đã sớm không màng tất cả mà nhào lên.

Giang Tinh Tinh dịch qua, vùi mặt vào cổ anh, đầu gối lên tay anh. Vì thế Thương Giới cũng phối hợp mà dịch người, nhẹ nhàng ôm vai cô, để cô nằm thoải mái hơn.

"Anh không ly hôn với em nữa sao?"

Trong bóng đêm, hồ hạp nóng bỏng của người đàn ông phả vào đỉnh đầu cô.

"Anh ta đã làm rất nhiều chuyện hoang đường mà anh không thể chịu đựng được, nhưng điều duy nhất khiến anh không cảm thấy ghét, thậm chí... Thậm chí là còn cảm thấy may mắn chính là em ở lại bên cạnh anh."

Giang Tinh Tinh khó tin ngẩng đầu, đúng lúc đón nhận ánh mắt dịu dàng của anh: "Vậy thì bây giờ, anh muốn thử làm một ít chuyện mà trước kia chưa được nếm thử."

Giang Tinh Tinh bắt đầu hồi hộp, hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Khóe môi anh nhếch lên, đầu ngón tay ấm áp rơi xuống cảm cổ, nhẹ nhàng nắm, sau đó nâng lên, "Thực hiện nghĩa vụ của một người chồng."

Nói xong, anh cúi đầu hôn cô.

...

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời Thương Giới ngủ nướng.

Là một người cuồng công việc, Thương Giới gần như là kiên trì mỗi ngày rời giường vào sáu giờ, chạy bộ một tiếng, trở về tắm rửa ăn cơm sáng, tắm gội xuất hiện ở công ty, còn sớm hơn một tiếng so với nhân viên, sửa sang lại tài liệu, hoạch định kế hoạch, rồi lại ra ban công tưới hoa.

Tóm lại, Thương Giới chưa bao giờ ngủ nướng.

Mà sáng hôm nay, gần như là báo thức điện thoại anh vừa vang lên, Giang Tinh Tinh đã trực tiếp ném đi, "bộp" một tiếng, đập vào tường.

Anh yên lặng xuống giường nhặt điện thoại về, bật nguồn lên, nhìn màn hình, không rõ. Sau đó cúi vào chân lấm nữa, ôm cổ tiếp tục ngủ.

Mặt trời đã cao ba sào, Lâm Xuyên không dám gọi điện thoại, đã gửi lời và tin nhắn.

"Ông chủ à, còn chưa đi hả?"

"Nhìn thấy thì nhớ trả lời tôi!"

"Còn đang ngủ sao?!"

"[xoay quanh] [xoay quanh] [xoay quanh]"

"Ngủ nữa sẽ muộn đấy!"

"Anh đã hẹn tổng giám đốc Lưu của tập đoàn Việt Văn, hôm nay mười giờ gặp mặt!"

"Thời được rồi, tổng giám đốc Lưu đã đi, anh thích làm gì thì làm đi. *[Mím cười]*"

Thương Giới buồn ngủ nhìn điện thoại, cô gái mềm mại thơm thơm trong ngực vừa cử động, anh đã lập tức ném điện thoại, ôm lấy cổ lấm nữa.

Xuân tiêu khổ đoán nhất cao khối, tổng thư quán vương bắt tảo triều [1], mẹ nó, đúng là không phải tự nhiên mà có.

[1] Đây là hai câu thơ trong bài Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, kể về mối tình giữa Đường Huyền Tông và Dương Quý phi

Dịch nghĩa:

Bực nổi đêm xuân ngắn ngủi, mặt trời lên cao rồi mới dậy

Từ đây vua không ra coi châu sớm nữa

Dịch thơ:

Đêm xuân vẫn vùn có ngắn

Ngai rồng từ đây chậm phần vua ra

(Bản dịch của Tân Đà)

Mười giờ rưỡi, cuối cùng Giang Tinh Tinh cũng ngủ đủ, mà lúc cô mở mắt ra, phát hiện Thương Giới đang nhìn mình chăm chú.

Giương mắt với ngủ quên khỏi ngủ của anh ở ngay trong gang tấc, đôi lông mi dài kia gần như quét qua mặt cô!

Hồ hập lập tức ngừng lại.

Nghĩ đến tình cảnh đêm qua, gương mặt trắng mịn của Giang Tinh Tinh hơi phấm hồng, gương mặt xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía anh.

Quá nhiên là vì kiểm chế quá lâu, cho nên căn bản là không ngừng được, dường như anh không biết thỏa mãn, ba lần, lần nào cũng lâu đến mức thái quá.

Thậm chí Giang Tinh Tinh bắt đầu sợ anh.

"Em hơi hận rồi." Giang Tinh Tinh lẩm bẩm "Em muốn ly hôn với anh."

Thương Giới ôm eo cô từ phía sau, vuốt ve thò con trên áo ngủ của cô, vùi đầu vào cổ cô, nói "Không có khả năng."

Anh vừa nếm thứ quá ngọt, sao có thể dễ dàng buông tha cho cô.

"Sửa soạn một chút, hôm nay cùng anh về nhà."

Giang Tinh Tinh lẩm bẩm "Em ở đây rất ổn."

Giọng Thương Giới trầm trầm "Nghe lời."

Cô ngồi dậy, nhìn vào mắt anh: "Bác sĩ Lawrence đã cảnh cáo em, em ở lại bên cạnh anh sẽ làm trễ nải việc trị liệu của anh."

"Anh ta hiểu cái..."

Thương Giới cảm thấy mình nên khắc chế cảm xúc cực đoan, thế là hít sâu một hơi, nói "Em là vợ anh, không lý nào lại ở riêng với anh, đặc biệt là..."

Anh ôm vai cô, lại tạo thêm một "trái dầu tây" sau cổ cô: "Chúng ta tâm hồn, tình cảm hòa hợp."

Giang Tinh Tinh bị anh làm ngứa, run lên.

Đêm qua rất là hòa hợp, cô vừa kêu vừa khóc, nhưng anh không chịu buông tha cho cô, vừa dỗ dành vừa bắt nạt, chưa thấy tâm hồn nào "hòa hợp" thế này.

Mà lúc này, Lâm Xuyên gọi đến.

"Ông chủ, trưa nay lên hoan với hội đồng quản trị, mọi người đang đợi anh, cho nên giờ để họ tiếp tục chờ, hay là dời lại?"

Giọng Lâm Xuyên đã vô cùng tuyệt vọng.

"Cho tôi nửa giờ."

Anh cúp điện thoại, vào phòng vệ sinh tắm rửa, lúc ra Giang Tinh Tinh đã lăm com-sáng, tây trang của anh cũng được ủi phẳng.

"Tổng giám đốc Thương, hôm nay anh đến muộn." Cô kéo dài âm cuối, trên mặt là nụ cười giáo hoạt.

Thương Giới nghiêm trang nói "Không cần em có ý nhắc nhở."

Advertisement / Quảng cáo

Hôm nay trễ nải bao nhiêu chuyện, ngay cả Lâm Xuyên cũng tuyệt vọng, chính anh còn có thể không tự kiểm điểm mình sao?

Giang Tinh Tinh cười giúp anh thất cả vạt, Thương Giới cúi đầu nhìn cô, áo ngủ lỏng lẻo dán vào da thịt, một phần vai gầy lộ ra, cần cổ trắng trẻo trần đầy dấu hôn của anh.

Da cô quá trắng, thế nên cũng vô cùng dễ cảm, nhẹ nhàng chạm vào đã có thể để lại dấu vết. Điều này khiến trong lòng Thương Giới vui vẻ, không nhận được mà nâng mặt cô lên, chớp mắt cọ trăn cô.

"Ừm."

Giang Tinh Tinh không ngờ anh sẽ dính người như vậy, nói với anh "Người khác còn đang chờ anh ấy, đừng có dơng dài nữa."

Lâm Xuyên đã gửi WeChat cho Giang Tinh Tinh, hình một con thỏ thất cổ tự sát.

"Tôi anh đến."

Giang Tinh Tinh vội nói "Tôi nay em có cảnh diễn đêm, anh về nhà anh đi, đừng chờ em"

Anh hỏi: "Cảnh diễn đêm gì?"

"Chính là cảnh cần quay vào buổi tối, là cảnh chạy bộ ban đêm quanh hồ với nam chính Hạ Giới, khá là tốn sức, cho nên ban ngày phải ngủ bù."

Anh lại khởi phục dăng về nghiêm túc đứng đắn, nói với cô: "Cố gắng kết thúc công việc sớm một chút, đừng thức đêm."

"Em biết rồi."

Giang Tinh Tinh đẩy Thương Giới ra ngoài, cuối cùng cũng nền được vị Phật gia tôn kính này, cô trở về nằm trên giường, không muốn cử động.

Vốn còn cho là loại đàn ông tu thân dưỡng tính, biết kiềm chế như Thương Giới, tuyệt đối sẽ không quá phóng túng về phương diện này.

Nhưng đàn ông mà, ha ha.

Càng là người biết kiềm chế, một khi dục vọng tích tụ trong nội tâm tìm được của ra, anh sẽ điên cuồng hơn người bình thường gấp trăm lần. Đêm qua Giang Tinh Tinh cảm giác mình như từ bầu trời rơi xuống mặt đất, rồi lại từ mặt đất vút bay lên đám mây, dù sao cũng suốt đêm không ngừng nghỉ.

Quá mệt mỏi, cô mới ngủ được một lát, sau đó lại bị anh đánh thức.

Thế lực khiến người ta sợ hãi.

Mà anh còn có tính đặc biệt lễ phép dò hỏi cô.

"Như vậy thế nào?"

"Cao trào sao?"

"Một à?"

"Như vậy thích không?"

"Có muốn nhanh hơn chút không?"

"Em phối hợp một chút được không?"

"Em... Kêu lên được không?"

Giang Tinh Tinh mệt đến mức chỉ muốn nói, anh buông tha là em thoải mái.

Cho nên sau khi Thương Giới rời khỏi, cô ngã quỵ trên giường, ngủ không biết trời đất.

...

Cảnh diễn tồi là cảnh chạy bộ buổi đêm trong sân thể dục của A Chanh và Hạ Giới để giảm béo.

Giang Tinh Tinh trang điểm rất đặc biệt, trên mặt và trên người đều bọc một lớp tương tự như thịt mỡ, cách hóa trang này lúc có thể che khuất vết sẹo trên trán cô, nhưng cũng có chỗ không tốt, đó là rất nặng.

Cho nên Giang Tinh Tinh đóng vai A Chanh, đi đường hay vận động đều phải hao lực hơn người bình thường rất nhiều.

Cảnh diễn này yêu cầu cô vừa chạy vừa nói chuyện với Hạ Giới, mệt đến mức cô thở hổn hển, cũng coi như là bản sắc diễn xuất.

Nhưng cũng may có ít khi mắc lỗi, thường một lần là qua. Mà hôm nay Hạ Giới cũng rất chú tâm, cho nên cảnh này không NG nhiều lần.

Vốn còn cho là sẽ lần lộn đến hừng đông, kết quả là kết thúc công việc trước thời gian, chuyên viên trang điểm tẩy trang cho Giang Tinh Tinh, giờ đã là đêm khuya, nam diễn viên đóng vai Hạ Giới – Cố Luân hào tâm mời Giang Tinh Tinh ngồi xe anh ta, đưa cô về nhà. Nhưng vì tránh việc có scandal, Giang Tinh Tinh khách sáo từ chối.

Cô vừa ra khỏi cổng trường đã thấy chiếc Rolls-Royce phong cách màu đen dừng ở ven đường, đèn xe lóe lóe.

Giang Tinh Tinh nhìn bốn phía, xác định xung quanh không có paparazzi hay nhân viên đoàn phim, lúc này mới chạy chậm đến, mở cửa xe ngồi vào.

Không ngoài dự liệu, Thương Giới ngồi trong xe.

"Sao anh lại tới đây?"

"Đón em về nhà." Thương Giới kêu Lâm Xuyên lái xe, thuận tiện coi áo khoác tây trang của mình choàng cho cô, hỏi: "Có mệt không?"

Giang Tinh Tinh đang muốn lắc đầu, lúc nhìn anh lại thấy anh hơi ngại mắt. Nghĩ đến người đàn ông nào đó tối qua không biết thỏa mãn, cô lập tức ngáp một cái: "Mệt quá, vừa mệt vừa buồn ngủ, muốn ngủ."

"Em có thể ngủ trên xe một lát." Thương Giới choàng áo cho cô.

Tây trang anh hơi cứng, mang theo nhiệt độ cơ thể anh, còn có mùi hương của riêng anh.

Giang Tinh Tinh vẫn về tây trang, tò mò hỏi anh: "Anh định mang em đi đâu?"

"Về nhà."

"Tại thời em không muốn về."

"Ý anh là về nhà của em"

Giang Tinh Tinh yên tâm, ngáp thêm một cái, ngủ đầu ra, thoải mái ngủ.

Thương Giới nhìn cô.

Cô nhắm mắt lại, lông mi dày cong vút, yên tĩnh chìm vào giấc ngủ, hô hấp cũng rất nhẹ, không phát ra tiếng gì, môi anh đảo có bởi một lớp son bóng, long lanh căng mọng.

Thương Giới cảm giác cổ họng hơi khô.

Lâm Xuyên nhìn Thương Giới qua kính chiếu hậu, thấp giọng nhắc nhở: "Ông chủ, lúc này anh nên để phu nhân dựa vào vai mình."

Thương Giới cho anh ấy một ánh mắt: "Tôi đâu phải đồ ngọc, còn cần cậu nhắc nhở?"

Vì thế Lâm Xuyên lập tức thu hồi ánh mắt, chuyển tâm lái xe.

Nói về khả năng đối đãi với phụ nữ, đại tổng đúng là kém hơn nhệ tổng, không nói cái khác, chỉ nói đến việc nhân cách thứ hai vừa chiếm giữ thân thể chưa được bao lâu đã mang một cô gái về làm vợ cho đại tổng, còn là một cô gái rất đáng yêu.

Nhưng loại đàn ông chuẩn mực như sách giáo khoa thể này, có thể giữ lại phu nhân trẻ tuổi như thế không. Lâm Xuyên không thể xác định.

Thương Giới dịch đến gần Giang Tinh Tinh, không chút để ý mà đưa vai qua.

Nhưng đầu Giang Tinh Tinh lại nghiêng về bên kia, trán dựa vào cửa sổ xe, ngủ rất ngon lành.

Thương Giới do dự vươn tay, ôm đầu cô, nhẹ nhàng đặt lên vai mình.

Trọng lượng trên vai khiến Thương Giới lập tức thoải mái hơn rất nhiều, lúc này mới cảm thấy mình là đàn ông.

Trước kia dù là làm chuyện gì, học tập, sự nghiệp... anh cũng cảm thấy là chuyện mình cần phải làm.

Mà giây phút này, Thương Giới cảm nhận được chuyện anh làm, là "muốn", mà không phải là "cần".

Anh có chuyện muốn làm, có một cô gái muốn yêu thương, cuộc sống vốn đậm nhạt cũng dần tròn đầy.

Cảm giác thật tốt.

Giang Tinh Tinh mơ màng, vươn bàn tay trắng mịn, ôm vai Thương Giới.

Hô hấp Thương Giới bắt đầu bắt bắt ổn.

Bình tĩnh, bình tĩnh lại.

Giang Tinh Tinh tựa vào ngực anh, nhỏ giọng nói mơ gì đó, sau đó ôm lấy cổ anh, nhẹ nhàng ngửi ngửi: "Ông xã, em thích mùi của anh."

!!!

Một hành động vô tình trở thành trí mạng.

Cả khuôn mặt Thương Giới đỏ bừng, bàn tay nắm chặt cửa xe, Lâm Xuyên rất lo lắng, lo mà anh kích động trực tiếp mở cửa ra, cái này phải trả bằng mạng.

Lâm Xuyên vội vàng dừng xe bên đường, vô cùng thông minh xuống xe: "Đại tổng, tôi đi trước."

Thương Giới...

Lần đầu tiên anh có dự vọng muốn tặng tiền lương cho Lâm Xuyên minh liệt như thế.

Sau khi Lâm Xuyên rời khỏi, Thương Giới run rẩy vươn tay, nhẹ nhàng dừng ở eo cô. Lúc này Giang Tinh Tinh cũng dần tỉnh lại, còn buồn ngủ nhìn anh.

"Hửm, tôi rời à?"

Giọng cô mềm nhẹ, khiến anh cảm giác dây lưng như bị mèo cào, khòe môi anh hơi nhếch lên, cúi đầu nhìn cô: "Vẫn chưa, em có thể ngủ thêm một lát."

Cảm nhận được sự kích động trong mắt anh, con buồn ngủ của Giang Tinh Tinh vội đi không ít, vội vàng xoa tay nói: "Không... Không ngủ."

"Thật sự không ngủ?"

"Ừ."

"Vậy chơi với anh một lát."

Advertisment / Quảng cáo

"Chơi gì?"

Cô còn chưa dứt lời, Thương Giới đã kéo cô qua, cúi đầu hôn cô.

...

Cắn dây cơ thể Giang Tinh Tinh cứ trong trạng thái đau đớn khó nói, đôi khi đi đường cũng hơi run rẩy.

Hai tuần sau, Giang Tinh Tinh đang ngồi trước bàn hoá trang, để chuyên viên trang điểm hóa trang cho mình, thì nhận được tin nhắn của Thương Giới.

"Mấy ngày nay phải xuất ngoại một chuyến, chuyên xem phim với em, chắc phải chờ sau khi anh về, có thể chứ?"

Nội dung tin nhắn của anh vênh vênh quỵ quỵ như thế, tựa như bản thảo, nghiêm trang cẩn thận, ngay cả một cái dấu chấm câu cũng không sai.

Giang Tinh Tinh trả lời: "Em chờ anh về. -3- "

Thương Giới: "Nếu có việc, có thể gọi cho anh hoặc Lâm Xuyên bất cứ lúc nào."

Giang Tinh Tinh: "Được rồi."

Thương Giới: "Ừm?"

Giang Tinh Tinh: "Ừm gì?"

Trên màn hình hiện thị đối phương đang soạn văn bản... Mà trạng thái này kéo dài cả một phút đồng hồ.

Giang Tinh Tinh còn phỏng đoán, anh viết một bài văn nhỏ gì đó, không ngờ cuối cùng Thương Giới chỉ gửi một câu.

"Em... Sẽ nhớ anh chứ?"

Giang Tinh Tinh suýt cười thành tiếng, chuyển viền trang điểm nói: "Xin cô kiểm chế chút, không sẽ phải hóa trang lại."

"Xin lỗi xin lỗi."

Giang Tinh Tinh khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, nhìn người nào đó nghiêm túc thấp thòm dò hỏi trên điện thoại, cô trả lời.

"Vây phải xem em có bận không đã."

Thương Giốc: "Anh thành khẩn hy vọng em có thể bớt chút thời gian nhớ anh nhiều một chút, anh cũng sẽ nhớ em."

Giang Tinh Tinh...

Cho nên nhân tin với người đàn ông này, nhất định phải khách khí như thế sao! Chẳng khác gì đang bàn chuyện làm ăn với cô!

Hồi tưởng lại những chuyện trước đây Lâm Xuyên nói, anh Thương ngoại trừ bản chuyện làm ăn thì gần như không có xã giao dư thừa gì, càng không hiểu làm sao để ở bên một cô gái, làm sao để khiến cô ấy vui vẻ.

Điều này, nhân cách thứ nhất và nhân cách thứ hai khác hẳn nhau.

Nhân cách thứ hai rất được yêu thích, thậm chí ngay cả tên bốn người làm vườn trong nhà anh cũng nhớ. Còn nhân cách thứ nhất, ở phương diện xã giao, đặc biệt yếu ớt.

Giang Tinh Tinh mỉm cười, trả lời: "Được rồi, em sẽ nhớ anh -3-."

Thương Giốc: "*[mỉm cười]*"

Đương nhiên, *[mỉm cười]* của anh nhất định là loại mỉm cười xã giao.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Phần thưởng

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Hôm nay là cảnh quay nữ chính của《Điền Chanh》rơi xuống nước.

A Chanh biết nam thân cô vẫn thầm thích – Ôn Dĩ Nhiên đã thích người khác, cô gái này chính là bạn tốt nhất của A Chanh – Lâm Thư. A Chanh hận Lâm Thư tới bờ sống, muốn hỏi cô ấy xem, nếu Lâm Thư cũng thích Ôn Dĩ Nhiên, cô sẽ chủ động từ bỏ.

Nhưng lúc này lại có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, Lâm Thư có địch ý với A Chanh. Lúc A Chanh hỏi, cảm xúc của Lâm Thư trở nên kích động, trong lúc tranh chấp, Lâm Thư vô ý rơi xuống nước.

A Chanh thấy thế, liều mạng nhẩy xuống nước cứu Lâm Thư lên.

Mọi chuyện chỉ diễn ra ngắn ngủi có mười phút, nhưng cảnh quay hơn mười phút này, diễn cũng không dễ dàng.

Tuy Giang Tinh Tinh biết bơi, nhưng cô không thích xuống nước, đương nhiên là do cơ thể có tính hàn, rất dễ bị cảm, thứ hai là do kĩ năng bơi lội của cô cũng không tốt.

Bởi vì cảnh diễn này, Giang Tinh Tinh còn tìm thấy tham gia một khóa học bơi, tuy kĩ thuật không tốt, nhưng để ứng phó với cảnh diễn thì như vậy là đủ.

...

Hôm nay không có ánh mặt trời, bầu trời một màu âm u, gió nhẹ khẽ thổi qua vườn cây ven hồ, từng ngọn cỏ nhấp nhô lên xuống.

Hai nữ sinh đứng bên hồ nói chuyện.

"A Chanh, mình không ngờ đàn anh Ôn Dĩ Nhiên lại tỏ lộ với mình, bình thường mình không hề nói chuyện với anh ấy."

Đáy mắt A Chanh có sự mất mát, trong mắt mất cũng có một phần ghen tỵ, "Cậu có thích anh ấy không?"

Trong mắt Lâm Thư có ánh sáng, "Nam sinh xuất sắc như Ôn Dĩ Nhiên, có ai mà không thích chứ."

A Chanh nắm chặt tay, ánh mặt vừa ghen tỵ vừa đau lòng, thông qua đôi mắt, truyền tải cảm xúc.

Cô không kích động, cũng không ôm đầu khóc rống, chỉ yên lặng, đau đớn trong im ắng, so với phát tiết mọi cảm xúc, càng lay động người xem hơn.

Ngay cả đạo diễn cũng không nhận được mà tán thưởng kĩ năng diễn xuất của Giang Tinh Tinh.

Diễn viên mới thường diễn loại cảm xúc đau đớn và kiểm chế không đến nơi đến chốn, vậy nên diễn cũng chỉ được vẻ bề ngoài. Nhưng Giang Tinh Tinh có thể nắm được sự tình tủy, đôi mắt trong veo của cô lay động lòng người, giống như biết nói!

Camera quay chính diện mặt Giang Tinh Tinh vài giây, sau khi thu được cảm xúc của cô rồi, máy quay chậm rãi lùi về phía sau.

Hai cô gái ở bên hồ xảy ra tranh chấp, dựa theo kịch bản, Lâm Thư vô ý rơi xuống nước, mà Giang Tinh Tinh nhẩy xuống cứu cô ấy, bạn thân của Lâm Thư – Kiều Gia, lại chỉ ở trên bờ kêu cứu.

"Ồi trời ơi! Giang Tinh Tinh đẩy Lâm Thư xuống hồ! Mọi người mau tới đây, Giang Tinh Tinh giết người!"

Vai diễn Kiều Gia chính là người lúc trước đi thử vai nữ số một, Tổng Kiều Kiều.

"Giang Tinh Tinh giết người, cứu mạng!"

"Cất!"

Đạo diễn kêu dừng lại, quát Tổng Kiều Kiều, "Vừa rồi cô gọi tên ai đấy!"

Lúc này Tổng Kiều Kiều mới chợt nhớ ra, "Ồi chao, đạo diễn, cô xem tôi này... Tôi cũng thẳng quí, gọi sai tên, phải là A Chanh chứ không phải Giang Tinh Tinh."

Advertisement / Quảng cáo

Sắc mặt đạo diễn lạnh lẽo, nói: "Điền lại một lần nữa!"

Vì thế Giang Tinh Tinh và Lâm Thư lại xuống nước, Lâm Thư cố gắng gầy dựa, Giang Tinh Tinh cảm thấy cổ tay cô ấy, kéo cô ấy lên bờ.

"Ồi trời! A Chanh đẩy Lâm Thư xuống hồ! Mọi người mau tới đây, A Chanh giết người!"

"Ngừng, ngừng, ngừng!" Đạo diễn kêu cái lần thứ hai, "Cái gì mà "Ồi trời!", gặp phải cảnh người ta rơi xuống nước, còn ra vẻ dễ thương thêm lời! Đến lời thoại cũng không học thuộc, sao có thể làm diễn viên giỏi được!"

"Vâng, vâng. Đạo diễn, tôi sai rồi... cô cho tôi thêm một cơ hội nữa, nhất định sẽ diễn tốt." Tổng Kiều Kiều liên tục giải thích, nhưng vẻ mặt không hề có ý hối lỗi chút nào.

Cô ta nhìn Giang Tinh Tinh đang ướt sũng, khúc mắt có ý cười.

Tuy hiện tại đang là mùa hè, nhưng hôm nay không có ánh nắng, còn có gió thổi bên hồ, Giang Tinh Tinh mặc quần áo xuống nước, hiện tại quần áo dính chặt vào người.

Giờ thổi qua, cô nhận không được mà hắt xì, mũi cũng ửng đỏ.

Làm một diễn viên chuyên nghiệp, chỉ cần đạo diễn kêu bắt đầu, Giang Tinh Tinh có thể lập tức tiến vào trạng thái diễn, diễn lại cảnh vừa rồi thêm một lần nữa.

Tổng Kiều Kiều tiếp tục hô to, "Trời ơi! A Chanh đẩy Lâm Thư xuống hồ! Mọi người mau tới đây, A Chanh giết người!"

Cô ta còn chưa dứt lời đã bật cười, "Ồi không được rồi, tôi vừa nói vừa cười."

Giang Tinh Tinh buông tay Lâm Thư ra, nửa người đứng trong nước, không kiên nhẫn nhìn Tổng Kiều Kiều.

Đương nhiên, cảnh này lại bị hủy.

Tổng Kiều Kiều: "Thật là có lỗi với đạo diễn, tôi không nhận được."

Đạo diễn nói trận lời đỉnh, chỉ thẳng mặt Tổng Kiều Kiều mắng, "Rốt cuộc là cô có biết diễn hay không, nếu không muốn diễn, tôi đòi người khác, cũng chỉ là vai phụ phối hợp diễn mà thôi, nếu cô không muốn diễn, nghỉ diễn đi."

"Đạo diễn, nhất định tôi sẽ diễn tốt... cô cho tôi một cơ hội nữa đi."

"Một lần cuối, nếu không được thì đòi người!"

Giang Tinh Tinh hắt xì vài cái, nhân viên tiến đến muốn choàng thêm cho cô chiếc áo để giữ ấm, Giang Tinh Tinh lắc đầu, "Quay phim trước đã, đừng để chậm trễ tiến độ."

Cô lại xuống nước một lần nữa, lúc này Tổng Kiều Kiều cũng không làm thêm trò gì, dù sao đạo diễn cũng đã tức giận. Đây là lần đầu cô ta diễn, nếu như thực sự hãm hại Giang Tinh Tinh, mất nhiều hơn được.

...

Người bên hồ xôn xao, không ít học sinh tới vây xem, A Chanh ước từng kéo Lâm Thư lên bờ, lấy điện thoại gọi 120.

Lâm Thư không uống nhiều nước, nhưng lại sợ hãi, cả người run rẩy đông cứng không vững.

Tổng Kiều Kiều đến vai Kiều Già, lớn tiếng nói, "Mọi người mau tới xem, con lợn béo khó coi nhìn nhiều cũng đau mắt này, biết Ôn Dĩ Nhiên thích Lâm Thư liền đẩy cô ấy xuống hồ, muốn giết chết cô ấy!"

A Chanh cũng không cãi lại cho mình, thần thiết hỏi Lâm Thư, "Cậu sao rồi, có khỏe không?"

Lâm Thư không trả lời, tiếp tục sấm vai yếu ớt bị hại.

Đúng lúc này, Ôn Dĩ Nhiên biết được tin tức, vội vàng chạy tới, một tay đẩy A Chanh ra, kéo Lâm Thư về phía mình, thần mật hỏi cô ta, "Em có sao không? Sao lại rơi xuống nước? Em không biết bơi, nếu có chuyện gì thì làm sao bây giờ?"

Lâm Thư oan ức, mắt cũng đỏ lên, "Dĩ Nhiên."

"Đừng sợ, có anh ở đây." Ôn Dĩ Nhiên cúi áo khoác của mình ra, khoác lên người Lâm Thư, "Lạnh không?"

"Có anh ở đây, em không thấy lạnh."

Không ai để ý lúc này A Chanh cũng ướt sũng toàn thân.

Lâm Thư ngẩng đầu, nhìn A Chanh, dịu dàng nói: "Là em với cậu ấy cãi nhau, A Chanh nhất thời vùng tay, em tin là cậu ấy không cố ý..."

Lời này vừa nói ra, Ôn Dĩ Nhiên nhìn sang A Chanh, ánh mắt lập tức trở nên chán ghét.

Nghe vậy, A Chanh mở to hai mắt, khó có thể tin, người hay giúp đỡ mọi người như Lâm Thư có thể trợn mắt nói dối.

"Lâm Thư, là cậu không cần thận nại xuống hồ, mình nhảy xuống cứu cậu, sao cậu có thể nói như vậy!"

Lâm Thư tựa đầu vào vai Ôn Dĩ Nhiên, cúi đầu, thấp giọng nói: "Coi như là mình không cần thận, quên đi, không nói chuyện này nữa, cũng phải cảm ơn A Chanh đã cứu mình."

"Tôi không đẩy cậu ấy! Không phải tôi!"

Đối với ánh mắt khiển trách của mọi người, A Chanh không nhận được mà run rẩy.

Giăng Tinh Tinh toát ra được nỗi tuyệt vọng của A Chanh, phần nộ của A Chanh chính là phần nộ của cô, oan ức của A Chanh cũng là oan ức của cô.

Mà so sánh với cô, cho dù là Ôn Dĩ Nhiên hay Lâm Thư, kì năng diễn vẫn có phần thiếu sót.

Diễn vai A Chanh sống động như thật, đây chính là kĩ năng diễn của cô.

Đúng lúc này, Hạ Giới chạy tới, vội cúi áo khoác của mình ra, khoác lên người A Chanh.

"Hạ Giới..."

Hạ Giới hung dữ trừng mắt nhìn mọi người, "Tránh ra."

Cậu đất A Chanh đi.

Lúc này, Ôn Dĩ Nhiên nói: "Đây người khác xuống hồ, không phải nên giải thích gì sao?"

Hạ Giới tức giận nói: "Sau này anh sẽ hối hận!"

Lúc bị mọi người nghi ngờ, A Chanh không hề rơi nước mắt, nhưng khi Hạ Giới vỗ lưng an ủi cô, đổ cổ vai về, A Chanh lại không nhận được, bật khóc.

Đây là bước ngoặt tình cảm của A Chanh, bắt đầu từ hôm đó, cô không còn thích Ôn Dĩ Nhiên nữa, cho nên cảnh diễn này vô cùng quan trọng.

Giăng Tinh Tinh không khiển đạo diễn thất vọng, diễn vô cùng hoàn hảo.

Nhưng sau khi diễn xong, Giăng Tinh Tinh không bắt nạt mà bị cảm, đoán làm phim cho cô nghỉ vài ngày, để cô nghỉ ngơi thật tốt.

...

Ở phía bên kia đại dương, Thương Giới vừa mới tham gia một hội nghị hợp tác thương mại do chính phủ tổ chức, sau khi biết tin Giăng Tinh Tinh sinh bệnh, anh từ chối tham gia buổi hội đàm, lập tức chạy tới sân bay.

Trên đường, anh nghĩ ngợi hồi Lâm Xuyên, "Thần thể cô ấy rất tốt, sao tự dưng lại bị cảm?"

Lâm Xuyên hỏi thăm rõ ràng, lúc Thương Giới lên phi cơ, anh ấy đã thu thập xong tin tức, "Lúc ấy xảy ra chút chuyện."

Thương Giới bết mắt về phía anh ấy, anh ấy lập tức nói: "Lúc đó diễn cùng một nữ phụ, cô ta NG mấy lần, nghe nhân viên đoàn làm phim nói, chắc... chắc là cô ta cố tình NG, khiến phụ nhân bị cảm, bởi vì quan hệ giữa cô ta và phụ nhân không tốt."

Áp suất xung quanh Thương Giới giảm xuống hai, ba độ, sắc mặt lạnh lẽo.

Lâm Xuyên nóng lòng nhìn sang Thương Giới, "Đương nhiên đây chỉ là suy đoán, không hề có bằng chứng xác thực."

Thương Giới im lặng không nói gì, Lâm Xuyên đoán là anh không quan tâm, nhưng suy nghĩ này tồn tại chưa được bao lâu, liền nghe thấy anh lạnh giọng nói: "Nếu đã không biết diễn, vậy thì cả đời này đừng để cô ta diễn nữa."

Lâm Xuyên run rẩy, lập tức nói: "Vâng, tôi đi làm ngay."

Đương nhiên Giăng Tinh Tinh không biết người chồng thần thông quảng đại kia của cô mới chỉ búng hai ngón tay, đã nhờ được cây gai trước mặt cô.

Suốt hai ngày nghỉ dưỡng bệnh, cô ngủ tới khi trời tối đen, Minh Cảnh và Giăng Trí đã qua thăm một lần, mua thuốc cho cô. Nhưng bệnh tình không hề thuyên giảm, ngược lại càng thêm nghiêm trọng.

"Cốc cốc", tiếng gõ cửa liên tiếp vang lên, Giăng Tinh Tinh nặng nề bước tới, mở cửa phòng.

"Tới đây, đừng gõ nữa, cửa sắp bị gõ thủng tới nơi rồi."

Người đàn ông đứng cạnh cửa thờ hồng học, lưng ngực không ngừng phập phồng, sắc mặt tối sầm như mây đen ngoài trời.

"Ừa?" Sao vị đại gia này về rồi?

Sau khi xuống máy bay, Thương Giới nhanh chóng rời sân bay để tới đây, thậm chí chưa kịp thay quần áo, vẫn mặc tây trang và caravat nghiêm chỉnh, vẫn là dáng vẻ của phân tử tinh anh.

"Anh về rồi à, hôm nay là ngày bao nhiêu, không phải anh nói đi gần nửa tháng sao, em ngủ bao lâu rồi?"

Hay lắm, đến việc mình bị bệnh bao nhiêu ngày rồi cũng không biết, sắc mặt Thương Giới càng thêm khó coi.

Muốn mắng cô, nhưng lại không nỡ.

Đầu tóc cô lộn xộn, bởi vì đang ngủ, đôi mắt sưng vù, cái mũi đỏ bừng, bên trong còn nhét hai mẩu giấy vệ sinh.

Vô cùng đáng thương.

Thương Giới mềm lòng, nằng mặt cô lên, đi sát trần của cô để đo nhiệt độ.

"Hơi sốt, mau uống thuốc."

"À..."

Nhìn thấy khuôn mặt khối gỗ của anh tới gần, khuôn mặt của Giăng Tinh Tinh cũng sắp bùng cháy.

Thật đẹp trai như.

Cô nhắm mắt lại muốn hôn, nhưng không kịp đề phòng, Thương Giới đã kéo hai mẩu giấy vệ sinh trong mũi cô ra.

"Soạt", nước mũi kéo ra theo.

Giăng Tinh Tinh...

Con mẹ nó tên đại gia này! Không muốn cho cô được làm tiểu tiên nữ xinh đẹp sao?

Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới xoay người vào phòng bếp đun nước, muốn để cô uống thuốc.

"Sao bị bệnh mà không nói với anh?"

Sắc mặt của anh rất khó coi, giọng nói cũng trầm thấp đáng sợ, "Em coi anh là gì?"

Giăng Tinh Tinh nắm lấy váy của mình, thấp thòm nhìn anh, "Sáng hôm qua em vẫn còn thấy anh trên TV, anh tham gia hội nghị thương mại quốc tế, em đoán là anh rất bận..."

Thương Giới bưng chén thuốc nóng hâm hấp lại gần, Giăng Tinh Tinh muốn cầm lấy, nhưng anh không đưa cho cô, thần nhiên nói: "Hà mệnh."

Giăng Tinh Tinh nghe lời mờ mịt ngơ ra, tay anh đưa chén thuốc đến gần.

"Ừm, nóng..."

Thương Giới nhẹ nhàng thổi một lúc, chén thuốc chỉ còn hơi ấm, nói với cô: "Tránh thổi khi còn nóng."

Giăng Tinh Tinh ngơ ngẩn uống thuốc, đôi mắt trong veo nhìn anh.

"Anh về đột ngột quá, mọi chuyện đã giải quyết xong chưa?"

"Xong rồi "

"Hả? Bảo chỉ nói anh còn phải tham gia hội nghị thêm mấy ngày nữa, sao anh lại về?"

"Không vì cái gì hết."

"Không phải là nhớ em nên mới quay về chứ?"

"Em nghĩ nhiều rồi."

"À." Giang Tinh Tinh thức thoi im lặng.

Uống thuốc xong, Thương Giới đỡ cô lên giường, "Ngủ một lát đi, nếu tỉnh dậy mà vẫn chưa khỏe thì phải đi bệnh viện."

Giang Tinh Tinh ngao ngao lên giường, lấy chân trùm kín người, chỉ lộ ra đôi mắt to, chớp chớp nhìn anh.

"Cho nên đúng là vì em nên mới cấp tốc trở về?"

Thương Giới nhéo mũi cô, mặt không chút thay đổi, nói: "Đừng nghĩ nhiều."

"Em cảm thấy đúng là như thế."

Thương Giới trùn kín chân cho cô, ra lệnh, "Nhắm mắt lại, ngủ đi."

Giang Tinh Tinh vẫn không muốn nhắm mắt, quyền luyến nhìn khuôn mặt khôi ngô kìa, trái tim mềm mại, "Anh có thích em chút nào không?"

Thương Giới không muốn trả lời vấn đề này, mắt tự nhiên quay mặt đi, nói "Không..."

"Thật sự không có sao, vậy sao anh lại quan tâm em?"

"Em là vợ anh, chăm sóc em là nghĩa vụ của anh."

"Một chút cũng không có?"

Thương Giới rất ít khi thừa nhận tình cảm của mình, nhất là nói trắng ra như vậy.

Mọi việc đều giữ trong lòng, không để lộ ra bên ngoài, chính là cách sống của anh.

"Nhưng em thích anh." Giọng cô nhỏ dần, "Nếu anh có thích em chút nào đó, nhớ phải nói cho em."

Thương Giới xác định cô đã ngủ rồi, cũng lên giường, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng từ phía sau, để cho cô ngủ say.

Không phải anh không muốn thừa nhận, anh không hề thích cô "một chút", mà là thực sự rất thích cô.

Thương Giới đã mệt mỏi nhiều ngày, giờ giấc bị đảo lộn, cho nên giờ anh cũng đi ngủ.

Lúc sau anh lại bị chính cô gái trong lòng làm cho tỉnh giấc.

Giang Tinh Tinh nhắm mắt, tay nắm chặt ngón tay anh, dùng rất nhiều sức. Thương Giới có thể cảm nhận được độ ấm của bàn tay cô, thậm chí còn ra rất nhiều mồ hôi.

"Anh đừng sợ! Đừng sợ!" Giang Tinh Tinh nắm chặt tay anh, giống như đang gấp phải ác mộng.

Cô nhàu nhàu mũi, trên trán có mồ hôi, vẻ mặt kinh hoàng, "Em dẫn anh ra ngoài, đừng sợ."

Thương Giới vỗ mặt cô, "Tinh Tinh."

Nhưng anh vừa đụng tới làn da của cô liền cảm giác không ổn, cô đang sốt cao!

Thương Giới ngồi dậy, nhanh chóng khoác áo vest ngoài vào, trực tiếp bế cô lên, đi thẳng xuống tầng.

Ý thức của Giang Tinh Tinh dần khôi phục, đầu vẫn hỗn loạn, ngẩng đầu liền thấy cổ của anh, trên cằm có lún phún râu.

Cô nhìn vào yết hầu của anh, yếu ớt nói "Anh đã chưa?"

"Sắp tới rồi, em kiên trì một chút." Thương Giới ôm cô, điên cuồng chạy tới bệnh viện gần nhất.

Giang Tinh Tinh đang vô cùng khó chịu, hôn hển nói "Ổng xã, em không thoải mái, anh đừng có làm bậy."

Thương Giới...

Rốt cuộc cô nghĩ anh đang làm gì!

"Anh là đồ cầm thú." Cô đánh gãi mặt cầu, "Người ta đang ốm... cũng không buông tha, nếu em chết, có phải anh cũng muốn... thừa dịp còn ấm..."

Nếu cô không sốt, người nào đó thực sự muốn ném cô xuống đường.

"Cảm lạnh."

"Hử."

Bệnh viện cách đây không xa, đi cũng chỉ mất 1km, Thương Giới ôm cô vào phòng khám, "Bác sĩ, mau tới khám cho cô ấy."

Vài hộ lý chạy tới, đưa Giang Tinh Tinh vào phòng bệnh, sốt cao không giảm, cần phải lập tức tiêm thuốc.

Giang Tinh Tinh dần tỉnh lại, mơ màng nhìn thấy bác sĩ đang cầm ống kim tiêm, sợ tới mức hôn vĩa lên mũi, liên tiếp lui về phía sau, "Mẹ ơi! Không cần! Không tiêm!"

Thương Giới nhẹ nhàng trấn an, "Không tiêm sẽ không hạ sốt được."

Giang Tinh Tinh không dám nhìn ống tiêm dài nhọn kìa, nắm chặt ống tay áo của Thương Giới, cầu xin, "Em sợ đau! Không tiêm! Em ghét tiêm!"

Thương Giới không thể li giải nỗi hội chứng sợ tiêm của con gái, anh chỉ có thể nhẫn nại giải thích cho cô, "Không tiêm sẽ không thể hạ sốt, đầu óc nóng quá sẽ cháy, trở thành kẻ nhọc trí."

Anh sờ đầu cô, "Vốn đã không thông minh, vẫn nên tìm cách hạ sốt sẽ tốt hơn."

Bác sĩ...

Xin hỏi anh làm sao theo đuổi phu nhân nhà anh?

"Bà đây sợ."

"Thật ra cũng không đau lắm, như bị kiến cắn thôi."

"Không tin!"

Trong mắt Giang Tinh Tinh tràn ngập vẻ sợ hãi, liều mạng gậy dũa, không chịu để bác sĩ tới gần, thậm chí còn rót nước mắt, "Em ghét tiêm. Anh Thương, em xin anh đấy!"

"Thật sự không đau đâu, nếu em còn như vậy....."

Vị bác sĩ nữ đeo khẩu trang, bắt đầu đi nói: "Nếu không thì anh đỡ vợ mình đi."

Đỗ phụ nữ?

Thương Giới nhàu mày, cái này anh không biết, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: "Lần công tác này anh có mua túi xách Hermes phiên bản giới hạn toàn cầu, tiêm xong chúng ta về nhà xem túi được không?"

Bác sĩ...

Túi xách có thể trị bách bệnh sao?

Anh nhẹ nhàng kéo cô lại gần, Giang Tinh Tinh tựa như bạch tuộc tám chân, ôm chặt cổ anh.

"A! Đau quá!"

Thương Giới bắt đầu đi nói "Còn chưa có tiêm đâu."

"A, đau đau đau."

"Đừng kêu nữa." Thương Giới nhẹ nhàng vỗ, dịu dàng nói "Đừng rồi, không phải muốn đi xem phim sao, gần đây có phim điện ảnh nào hay không?"

Giang Tinh Tinh run giọng nói: "Có bộ phim Marvel, em muốn đi xem."

"Được, chờ em hạ sốt, chúng ta đi xem."

Lúc anh nói chuyện, nhẹ nhàng kéo quần của cô xuống, lộ ra một mảnh da thịt, đồng thời liếc nhìn bác sĩ.

Xoa cõn lên mông cô, Giang Tinh Tinh nhìn Thương Giới, bắt đầu đi nói "Cho nên em làm bộ đáng thương vậy rồi, anh cũng không nghĩ tới việc hôn em sao?"

Thương Giới...

Một cái hôn có thể giải quyết tất cả, cũng không tính là chuyện gì lớn.

Advertisement / Quảng cáo

Anh cúi đầu, hôn nhẹ lên môi cô.

Ngượng tới nỗi hai tai đỏ bừng.

Đồng thời với loại sinh vật tên là phái nữ này, Thương Giới cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Bác sĩ rút ống tiêm ra, cười nói "Tốt rồi, cô nghỉ ngơi trước đi, còn anh đi theo tôi, nộp viện phí và lấy thuốc."

Giang Tinh Tinh nắm tay áo anh, vẻ mặt không muốn rời xa.

Thương Giới xoa đầu cô, "Ngồi một lát đi."

Đợi anh đi rồi, hộ lý thu dọn thuốc trên bàn, đỡ Giang Tinh Tinh nằm xuống, cực kì hiếm mộ nói "Ông xã của cô thật tốt, còn đẹp trai như vậy, cái gì cũng theo ý cô, cô thật có phúc."

Giang Tinh Tinh ngơng ngẩn nằm xuống, đầu óc dần thanh tỉnh, nhớ lại mấy chuyện lúc này mình làm, cảm giác không chịu được chính bản thân mình.

Cô ngượng ngùng nói "Anh ấy rất nghiêm túc, tôi đùa anh ấy một chút, khiến cô chê cười rồi"

Hộ lý nói "Chuyện này rất bình thường, lúc chúng tôi làm việc ở bệnh viện cũng thấy không ít, nhưng ông xã của cô đối xử với cô rất tốt, vậy nên mới có thể đồ như vậy, có không ít ông chồng không nóng không lạnh, ngay cả vợ sinh con cũng không thấy đỡ dành gì!"

Giang Tinh im lặng, cho nên cái này gọi là được chiều sinh hư sao?

Giới cô không còn sợ gì nữa, ý vào việc anh thích mình mà bay lên tận trời cao.

Sau khi Thương Giới trở về, vội vàng rót nước cho Giang Tinh Tinh uống thuốc, đôi mắt đen lity của cô nhìn bóng dáng anh đi đi lại lại.

"Đây là lần đầu tiên giám đốc Thương hầu hạ người khác sao?"

Thương Giới ngẫm nghĩ, xác thực: "Ừ."

"Ồi, thật vinh hạnh."

Thương Giới mừng cốc nước ấm lại gần, trong lòng bàn tay là mấy viên thuốc trắng, trong đó có thuốc ngâm rất đáng.

"Nghe lời, uống đi."

Giang Tinh Tinh ngời ngời, nhàu mày, nói "Đáng."

"Có thuốc nào mà không đáng đầu, há miệng."

Giang Tinh Tinh bịt mũi, nuốt hết mấy viên thuốc anh đang cầm, đầu lưỡi nóng bỏng lưu lại nơi lòng bàn tay lạnh lẽo, khiến trái tim anh ngửa ngáy.

Giang Tinh Tinh háp mắt, nhàu mày, vẻ mặt nhăn nhó, cô ngâm thuốc, "Mau! Nước đầu! Đáng quá!"

"Đầu có đến mức như vậy," Thương Giới đưa nước cho cô, "Cũng đầu phải ăn thuốc."

"Đáng thật mà." Giang Tinh hế miệng, "Đáng quá."

Thương Giới đã sớm có chuẩn bị, lấy kẹp mũi ra, xé lớp vỏ, đưa tới trước mặt Giang Tinh Tinh, "Thường này."

"Oa." Giang Tinh Tinh bất ngờ không thôi, nhanh cướp lấy, không ngờ chỉ nắm được khoảng không, Thương Giới trực tiếp cho kẹp vào miệng, quai hàm lập tức phồng to.

Giang Tinh Tinh tức tới nhìn anh, "Trêu em có vui không?"

"Anh thấy rất vui." Thương Giới nói xong, khước mũi nhếch lên, đặt tay sau gáy cô, hôn cô, dùng lưỡi đẩy kẹp ngọt sang.

"Đây mới là phần thưởng."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Advertisement / Quảng cáo

Chương 42: Thôi miên

Edit: Nhuộc Vy

Beta: Quanh

Năm viện mấy ngày, Thương Giới đưa ra đủ loại lý do hoang đường, ở bên Giang Tinh Tinh.

Vì như buổi sáng nào loạn đau mũi, buổi chiều lại đau tay.

Giang Tinh Tinh bốp bàn tay với khớp xương rồi rằng của anh, nói cơ thể tổng giám đốc Thương quai nhàn là khác hẳn với người thường, đúng là biết chọn chỗ để đau, đau tay là đau gì chứ, mời anh giải thích xem.

Thương Giới nhìn ngón trỏ hơi trắng xanh của mình, nghiêm trang giải thích "Rất gần."

"Anh cong lại em xem"

Vì thế anh nhẹ nhàng ... Cong một ngón tay thon dài. 凸(¬_¬)

Giang Tinh Tinh...

Đột nhiên lại có cảm giác gợn cảm. Bởi vì ngón tay anh, thật sự quá đẹp, đẹp không phải trọng điểm, trọng điểm là... Dài!

Dù sao thì mỗi ngày Thương Giới đau một chỗ, ở bệnh viện cũng có mấy ngày.

Nhân viên công ty đều cho là ông chủ còn ở nước ngoài chưa về, Thương Giới cũng nhân cơ hội cho mình một thời gian nghỉ ngơi.

Trong quá khứ, anh rất ít khi có suy nghĩ tìm cách tranh thủ nghỉ ngơi thế này, thì thoảng nghỉ ngơi cũng chỉ để mình có tinh lực tốt hơn, nghề nghiệp công việc tiếp theo.

Mà bây giờ, anh bắt đầu nếm được sự tốt đẹp của cuộc sống, có cô gái mà mình yêu mến ở bên, còn biết nóng biết lạnh, đây là chuyện vui sướng đến nhường nào.

Chỉ nhất bảy giờ, anh sống như người bình thường.

Tuy là... Đói khi có gái này giống như một đũa tre, luôn có nhiều suy nghĩ kỳ quặc, còn là điển hình [1], kỹ thuật diễn hạng nhất, bản lĩnh tròn tròn mặt nói dối cũng vào hạng nhất.

[1] Điển hình: chỉ người giỏi diễn trò.

Nói tóm lại, Thương Giới thích cô, bởi vì có người dễ thích, anh cảm thấy cuộc sống trở nên đáng yêu, mình cũng trở nên có phần đáng yêu.

...

Bác sĩ Lawrence hẹn Thương Giới tới viện Khám và Chữa bệnh, tiến hành trị liệu bằng thôi miên với anh, thử đánh thức những kí ức ẩn sâu trong tiềm thức, tìm kiếm căn nguyên sinh ra nhân cách thứ hai.

Viện Khám và Chữa bệnh ở chân núi. Chàng vang, ánh mặt trời chiếu lên dãy núi một tầng sáng ấm áp, gió nhẹ thổi, chim bay về rừng.

Trong nhà, Lawrence đưa tay, kéo bác rēm sát đất lại, căn phòng trở nên tối tăm, chiếc đèn tròn trở thành nguồn sáng duy nhất trong đêm đen.

Lawrence lại đốt hương an thần, khiến cho toàn bộ căn phòng rơi vào trạng thái yên tĩnh thư thái.

Thương Giới ra khỏi phòng thay đồ, mặc một chiếc áo phông ca rô vàng cam rộng thùng thình và quần đùi, không nghiêm túc như tây trang ban ngày, cũng có cảm giác tự tại buông lỏng hơn.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng lúc Lawrence nhìn anh chăm chăm, Thương Giới nhay bén quay đầu sang, lạnh nhạt liếc anh ta một cái.

Đôi con ngươi màu đen của Thương Giới mang theo sự sắc bén và cảnh giác, phảng phất nếu như bị anh liếc mắt nhìn qua, trong lòng có bí mật gì che giấu cũng bại lộ.

Sự chen ép quanh thân anh khiến người ta căng thẳng.

Bởi vậy, Lawrence rất khó tưởng tượng, bình thường người phụ nữ kia sống chung với người đàn ông này thế nào, thật sự có người có thể sống chung với loại đàn ông khó chiều này sao?

Lawrence không quá hiểu người phụ nữ kia, chỉ gặp mặt vài lần, có vẻ chỉ là một cô gái vô cùng bình thường, thích nói thích cười, tính cách hào phóng, thẳng thắn chân thành. Nhưng chi với như thế, vì sao Thương Giới lại nhớ mãi không quên cô ta. Nhân cách thứ hai như thế, bảy giờ nhân cách thứ nhất vốn lý trí cũng dần chìm đắm.

Lawrence không cách nào lý giải được.

Chiếc ghế đã chỉnh nghiêng một góc bốn lăm độ, Thương Giới nằm lên, trầm giọng nói "Bắt đầu đi."

Lawrence ngồi bên cạnh Thương Giỏi, hỏi: “Chuyện bị bắt cóc năm mười hai tuổi, gần đây có nhớ gì không?”

Thương Giỏi nhắm mắt lại, bình tĩnh nói: “Không có đâu mỗi gì.”

“Bởi vì nhân cách thứ hai được sinh ra sau sự kiện đó, cho nên trong lúc bị bắt cóc, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nếu cậu có thể nhớ lại thì rất tốt cho việc trị liệu.”

Nhưng Lawrence tiếp tục bổ sung: “Chắc là đoạn hồi ức này vô cùng thống khổ, đại não cậu tự kích hoạt cơ chế bảo hộ mới có thể phản ra một nhân cách khác, bảo vệ cậu khỏi nỗi đau, nhưng nếu cậu thật sự nhớ lại, nhân cách thứ hai sẽ mất đi ý nghĩa tồn tại.”

Thương Giỏi mở mắt, nhìn anh ta: “Cho nên, chỉ cần tôi có thể nhớ lại chuyện đã xảy ra, hơn nữa nếu như thừa nhận được nỗi đau này, vậy thì có thể tốt lên?”

“Về mặt lý luận mà nói, chính xác là như thế.” Lawrence chỉnh ánh sáng đèn xuống: “Còn có bé xuất hiện trong giấc mơ của cậu, chắc là có liên quan đến chuyện này. Mười mấy năm qua, cậu chưa từng mơ thấy có bé, trong khoảng thời gian này cô bé lại thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của cậu, nhất định là có nguyên nhân gì đó.”

“Nguyên nhân?”

“Tôi cũng không rõ, nhất định là có chuyện gì đó, hoặc là ai đó kích hoạt kí ức bị chôn sâu của cậu.”

Thương Giỏi lắc đầu, tò vè mình cũng không rõ.

“Chuyện này không quan trọng.” Lawrence nói: “Quan trọng là bệnh tình của cậu đã bắt đầu chuyển biến tốt đẹp.”

“Một khi đã như vậy, bắt đầu đi.”

Lawrence tiến hành thời miễn với Thương Giỏi, Thương Giỏi nhanh chóng tiến vào trạng thái ý thức mơ hồ.

Cánh trong mơ là một nhà xưởng lớn xộn bị bỏ hoang, xung quanh chất đầy sắt thép lênh nhứ băng, tro bụi lấp kín.

Bên tay vang lên giọng hát giòn gĩa của một cô bé: “Cậu vỗ tay một cái, mình vỗ tay một cái, một đứa trẻ ngồi máy bay, cậu vỗ tay hai cái, mình vỗ tay hai cái, hai đứa trẻ chơi trò ném khăn tay... [2]”

[2] *Bài hát 你拍一我拍一 (Tạm dịch: Cậu vỗ tay một cái, mình vỗ tay một cái), là bài hát dành cho trẻ em của Trung Quốc.*

Hình như là âm thanh vang lên từ bên ngoài, cách cánh cửa rất dày nên nghe hơi ồm ồm.

Lúc này, cửa bị mở ra, ánh sáng mãnh liệt rơi vào, Thương Giỏi chói mắt, ánh mắt trời chói đến nỗi không mở nổi mắt.

Bỗng dưng nhỏ gầy của cô bé ngược sáng đi tới, Thương Giỏi đứng khựng tay che đôi mắt đau nhức, vẫn không thấy rõ mặt cô bé.

“Cậu vỗ tay ba cái, mình vỗ tay ba cái, ba đứa trẻ ăn bánh quy...”

“Ai đấy?” Anh hô lên một tiếng.

Cô bé đến bên cạnh anh, vươn tay chạm vào má anh: “Anh đừng khóc, anh ơi, em không đau chút nào.”

Đột nhiên, một giọt máu đỏ sẫm, chảy xuống từ trán cô bé tựa như một con giun, dọc theo khuôn mặt trắng trẻo, uốn lượn ngoằn ngoèo.

...

“Louis! Louis, mau tỉnh lại đi!”

Thương Giỏi bị tiếng gọi dồn dập âm ỉ của Lawrence làm bừng tỉnh, ý thức chưa khỏi phục, đột nhiên đứng dậy, nắm lấy cổ áo Lawrence.

“Wow, Louis, calm down (*bình tĩnh*).”

Anh ta nóng nãy, buột miệng nói tiếng Anh, mặc dù anh ta nói tiếng Trung rất trôi chảy.

“Cò ấy bị thương?” Hô hấp Thương Giỏi hỗn loạn, giữa trán rịn ra mồ hôi, đôi mắt vốn lạnh nhạt xưa nay lại có sự hoảng loạn: “Đi cứu cò ấy, cò ấy bị thương!”

“Louis, chỉ là mơ thôi, không sao.” Lawrence ân vai anh, nhẹ giọng trấn an: “Qua hết rồi, đã mười mấy năm rồi.”

Lúc này Thương Giỏi mới tỉnh táo lại, nhận lấy chiếc khăn Lawrence đưa đến, lau mồ hôi trên trán.

Anh thất thểu tha thướt đến máy lọc nước, rót một ly nước lạnh, ngửa đầu uống, yết hầu dao động, một giọt nước chảy theo cổ anh, tiến vào cổ áo.

Lawrence yên lặng nhìn. Anh uống hết ba ly nước lạnh mới dần bình tĩnh lại.

“Louis...” Anh ta quan tâm hỏi: “Cậu cảm giác thế nào?”

Thương Giỏi nắm chặt ly thủy tinh, mu bàn tay trắng trẻo nổi gân xanh, trầm giọng nói: “Trong lòng rất đau.”

Đứng thế, đau lòng, đau đến mức anh gần như không thể khống chế được mình... Đau đến mức anh chỉ hận không thể lập tức kéo cô bé yếu ớt kia ra khỏi giấc mơ, trấn an cô bé, bảo vệ cô bé.

Anh không biết loại cảm xúc này từ đâu mà có, nếu thật sự là người lạ không quen biết, trái tim anh sao có thể... sẽ đau như thế?

...

Ban đêm, Thương Giỏi vội vàng đến biệt thự Ba Lan Loan nơi bố mẹ anh ở.

Hiển nhiên là Mai Ngọc không ngờ con trai sẽ đột nhiên đến đây, bà vội vàng xuống lầu, kinh ngạc nói: “Sao con không nói trước một tiếng, hôm nay xã đoàn của bố con có hoạt động, chắc sẽ về muộn.”

“Không sao.” Thương Giỏi ngồi xuống, nói: “Con không tìm bố.”

Mai Ngọc thấy con trai mình gấp gáp, có vẻ là có chuyện quan trọng, thế là nói với giúp việc xung quanh: “Đi lấy cho thiếu gia một ly trà chanh bạc hà lạnh.”

“Vâng, phu nhân.”

Sau khi mấy người giúp việc rời khỏi, trong phòng chỉ còn hai mẹ con Mai Ngọc và Thương Giỏi.

“Nói đi, có chuyện gì quan trọng?” Mai Ngọc ngồi bên cạnh Thương Giỏi: “Trước đây đâu có thấy con lỏ mắng háp tấp thế này.”

Đối với mẹ mình, Thương Giỏi không giấu diếm điều gì, nói lại tất cả cảnh tượng trong mơ với bà.

Mà sắc mặt Mai Ngọc lại càng thêm khó coi.

Từ sắc mặt của mẹ mình, Thương Giỏi phán đoán nhất định là bà biết gì đó.

“Mẹ, về vụ bắt cóc kia, có phải mẹ... Có chuyện không nói với con không?”

Mai Ngọc nhìn Thương Giỏi, nói lời thăm thá: “Những hồi ức không tốt, quên rồi thì cứ quên đi, mẹ không hy vọng con lại chịu tổn thương.”

“Lawrence có nói, chỉ có con tự mình nhớ ra, bệnh mới có thể hoàn toàn chuyển biến tốt đẹp, con mới có thể trở thành người bình thường.”

Mai Ngọc khó xử nói: “Con thật sự... Muốn biết có bé kia là ai?”

Thương Giỏi kiên định gật đầu.

“Nhưng mà biết thì thế nào, lúc đó cô bé ấy còn nhỏ, không còn nhớ được rất nhiều chuyện.”

Thương Giỏi không biết sẽ thế nào, nhưng bây giờ, anh muốn biết có bé đó là ai.

Mai Ngọc thờ dãi một tiếng, nói: “Con còn nhớ có bé nhà họ Thẩm không?”

“Nhớ.” Thương Giỏi lạnh nhạt nói: “Lúc nhỏ rất đáng yêu, nhưng càng lớn thì càng đáng ghét.”

Nhà họ Thẩm và nhà họ Thương có quan hệ nhiều đời với nhau, lực ảnh hưởng của tập đoàn Thẩm thì ở thành phố Giang chi đứng sau tập đoàn Thương thì, hai nhà hợp tác về nhiều mặt, hỗ trợ lẫn nhau, cũng xem như là có quan hệ phức tạp.

Mà vị công chúa được cưng chiều của nhà họ Thẩm, tên là Thẩm Niệm Niệm, nhỏ hơn Thương Giỏi vài tuổi.

Trong hồi ức của Thương Giỏi, đó là một cô bé ngày thơ ngây đáng yêu, tính cách vô cùng tốt, so sánh với những cô bé nhà giàu xung quanh, hoàn toàn không có bệnh công chúa. Thoái mái như một cậu bé, rất thích đi theo sau Thương Giỏi, cứ mở miệng là anh ơi anh ơi, cho nên Thương Giỏi cũng thích mang cô bé đi chơi.

Nhưng sau này cô bé đó hoàn toàn thay đổi, Thẩm Niệm Niệm trở nên điều nga vô lễ, tuy cô bé vẫn thích không có việc gì cũng tìm Thương Giỏi như cũ, nhưng Thương Giỏi không quan tâm đến cô ta nữa.

Mai Ngọc nhắc tới Thẩm Niệm Niệm ngay lúc này, chẳng lẽ có ta có liên quan gì đến vụ bắt cóc?

Quái nhiên, chỉ nghe Mai Ngọc nói: “Thật ra mẹ rất hối hận, ngày xảy ra chuyện, nhà họ Thẩm tổ chức party mừng sinh nhật Thẩm Niệm Niệm sáu tuổi, địa điểm ở thâm cỏ dưới cây phong, nếu mẹ không mang con đi, có lẽ con sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Thương Giỏi nhủ mảy: “Chuyện này thì có liên quan gì đến nhà họ Thẩm?”

“Ngày đó có rất nhiều người đến, con và Thẩm Niệm Niệm chơi ở cánh rừng sâu mật cỏ, người lớn không chú ý đến các con, thế cho nên...”

Advertisement / Quảng cáo

Thương Giỏi đột nhiên đứng lên: “Ý mẹ là vụ bắt cóc đó, người bị hại không chỉ có mình con?”

“Người bị hại vốn không phải là con, thật ra kẻ bắt cóc hướng về vị thiên kim nhà họ Thẩm, chỉ là lúc đó các con đang chơi với nhau... Đây cũng là chuyện mà mấy năm nay mẹ luôn tự trách.”

Nói đến chuyện ngoài ý muốn đó, trên mặt Mai Ngọc là sự xót xa ân hận, đây cũng là lý do từ sau chuyện đó, bà chưa từng muốn nhắc lại lần nào.

Bà quy kết tất cả nỗi đau mà con mình phải chịu là vì mình sơ suất không cẩn thận, nếu lúc trước bà chú ý đến con trai, có lẽ chuyện ngoài ý muốn sẽ không xảy ra.

“Sau đó thì sao?” Thương Giới hỏi mẹ: “Kê bắt cóc muốn đòi tiền chuộc sao?”

“Không, kê bắt cóc nhốt các con vào ngôi, cảnh sát lục soát khắp thành phố Giang nhưng vẫn không tìm ra, cho đến buổi tối ngày thứ năm... Cảnh sát tìm được con và Thẩm Niệm Niệm ở gần một nhà xưởng bị bỏ hoang phía Nam ngoại thành, tên đàn ông bắt cóc hai đứa mất tích, vài ngày sau, hẳn ta mới được vớt lên ở bờ sông.”

Thương Giới nhủ mảy: “Hắn ta chết rồi? Chết như thế nào?”

“Kết quả phân đoán sơ bộ của cảnh sát là tự sát.”

Thương Giới khó hiểu: “Hắn ta bắt cóc hai đứa trẻ, không đòi tiền chuộc, năm ngày sau lại tự sát?”

“Sau đó cảnh sát điều tra, em trai của tên bắt cóc này đã từng làm ở một công trường thuộc sản nghiệp nhà họ Thẩm, sau đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, quê một chân, tuy tập đoán Thẩm thị đã bồi thường một khoản kỉnh xù, nhưng phía hẳn ta vẫn không vừa lòng, thế nên đã bắt cóc con gái nhà họ Thẩm để tiền hành trả thù.”

Thương Giới cảm ly trà lên, hơi run rẩy: “Những việc này mẹ chưa từng nói cho con.”

“Bởi vì con giống Niệm Niệm, đều còn quá nhỏ, trải qua chuyện như vậy, bóng ma tâm lý là cả đời, nếu con đã quên đi, mẹ không hy vọng con phải chịu tổn thương lần thứ hai nữa. Chuyện này qua rồi thì thôi, tên bắt cóc cũng chịu hình phạt thích đáng, mẹ chỉ hy vọng con có thể tốt lên, quên mất kí ức kinh khủng này.”

“Thẩm Niệm Niệm thì sao, cô ta nhớ không?”

Mai Ngọc nói: “Không chỉ không nhớ mấy chuyện này, thậm chí ngay cả nhiều chuyện trong quá khứ con bé đó cũng không nhớ, lúc trở về như một đứa ngốc vậy, không nhớ được gì.”

Thương Giới nhủ mảy, tò vè không thể tin nổi: “Quên hết tất cả? Có thể có chuyện này sao?”

“Khi đó hai đứa còn quá nhỏ, có lẽ là chuyện đó quá mức đáng sợ, bị dọa sợ, khi đó Niệm Niệm chỉ mới vài tuổi.”

Mai Ngọc ngừng nghĩ, nói: “Nhưng mà sau khi trở về, tính tình Thẩm Niệm Niệm thay đổi, hoàn toàn không giống trước đây, ừm... Trở nên tiêu thụ.”

Đối với chuyện thay đổi tính cách, Thương Giới có ấn tượng. Nhưng sự trung (*cấp hai*) có ta đã đi du học, Thương Giới cũng không gặp lại cô ta nữa.

“Cho nên gần đây con thường xuyên nằm mơ, mơ thấy cô bé kia, chắc là Thẩm Niệm Niệm.” Mai Ngọc nói với Thương Giới: “Tất cả mọi chuyện mẹ biết, mẹ đã nói cho con hết rồi, con... nhớ được gì không?”

Thương Giới hồi tưởng lại cảnh tượng trong giấc mơ, cổ nhíp hình ảnh cô bé khiến anh đau lòng với Thẩm Niệm Niệm đều ngoa ngang ngược lại làm một, cảm giác hoàn toàn không thích hợp.

Là cô ta sao?

Theo lý mà nói thì chắc là cô ta, nhưng Thương Giới lại cảm thấy không thể, rất khó để dung hợp hai người này lại với nhau.

Thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, Mai Ngọc vỗ vai con trai, dịu dàng nói: “Không nhớ được thì quên đi, cứ thuận theo tự nhiên, nghe nói Thẩm Niệm Niệm đi du học sắp về nước rồi, tương lai con gặp lại cô bé đó, không chừng sẽ nhớ ra.”

Thương Giới gật đầu, xoa mu bàn tay mẹ mình: “Vất vả cho mẹ rồi, chuyện này không trách mẹ, thật đấy.”

Mai Ngọc nhìn Thương Giới, số với trước đây, bây giờ cả người anh trở nên ôn hòa hơn rất nhiều.

Là vì kết hôn sao?

“Đúng rồi.” Mai Ngọc nói: “Lúc nào đó mang vợ con về ăn cơm, gặp bố con.”

Thương Giới nghe thế thì trầm nghĩ, từ chối: “Một thời gian nữa đi, chờ bố phẩm trước mắt của cô ấy đóng máy rồi nói.”

“Chờ chờ đến mức này?” Mai Ngọc đẩy Thương Giới: “Sợ bố con làm khó vợ mình phải không?”

Thương Giới cười nhẹ: “Bố quá nghiêm túc, chắc là sẽ dọa cô ấy sợ.”

“Con và bố con đều cùng một nguyên mẫu, bình thường con trung ra cái đáng về này, không làm con bé sợ á?”

“Cô ấy không sợ con.” Khóc mũi Thương Giới nhếch lên nụ cười dịu dàng: “Sắp cưới lên đầu con luôn rồi.”

Mai Ngọc chưa từng thấy con mình cười dịu dàng thế này, bà giống như một người lớn bình thường, hỏi chuyện tân hôn của con mình.

“Cho nên... giờ không định ly hôn nữa sao?”

Thương Giới thần nhiên nói: “Một cô gái đã từng ly hôn một lần, nói ra không dễ nghe, con không thể gây họa cho người ta được. Cô ấy rất ngoan, để ở nhà cũng không khiến người ta chán ghét.”

Mai Ngọc xem như yên tâm, trên đôi mắt, đúng là hiếm lắm mới tìm được cô gái mà con trai mình thích.

Lẽ bóng nhiều năm như thế, cô kiểu phụ nữ nào mà anh từng gặp, vậy mà cũng chưa từng để lại chút ấn tượng trong lòng anh. Ban đầu nghe nói đứa con trai trời xui đất khiến kia kết hôn, Mai Ngọc còn lo đứa con đầu gở này nhất quyết phải ly hôn, không giữ thể diện cho cô gái kia. Bây giờ xem ra vẫn còn tốt lắm.

Mai Ngọc quan tâm dần dỏ: “Nếu đã cưới rồi thì đối xử với người ta tốt một chút.”

“Con biết rồi.”

“Bình thường cũng thu liễm tính cách chút, trong nhà không phải công ty, đừng có mang dáng vẻ vênh mặt hất hăm sai khiến ở công ty về nhà, cô bé kia nhìn thì dịu dàng, thật ra tính cách rất hiếu thắng, đừng làm tổn thương lòng tự trọng của con bé.”

Nghĩ đến Giang Tinh Tinh, mặt mày Thương Giới hiếm khi hiện lên vẻ dịu dàng: “Không thái độ sẽ hoàn hảo, nhưng con sẽ nỗ lực.”

Thật bất đầu cuộc sống của hai người, học cách... trở thành một người chồng đủ tư cách.

...

Hai ngày sau.

Trong văn phòng cao nhất của tòa nhà Thương thị, điện thoại đặt bên cạnh Thương Giới, hiển thị một thông báo sắp xếp lịch.

Buổi tối 20:00, xem phim cùng Tinh Tinh.

Dưới ánh mắt như có ý như vô tình lướt qua của Lâm Xuyên, Thương Giới đặt tay lên màn hình điện thoại, không chút để ý mà nói: “Nhân bấy gì đấy?”

Lâm Xuyên: “...”

Cho nên giờ đã có bí mật rồi sao! Ông chủ, anh thay đổi rồi

Anh ấy nhắc nhở: “Tổng giám đốc Thương, đến giờ họp rồi.”

Thương Giới đẩy ghế xoay, đứng dậy sửa lại cổ áo và cổ tay áo, lập tức đến phòng họp.

Lâm Xuyên nhún vai, bước theo.

Trong lúc họp, thì thoáng Thương Giới lại cảm điện thoại, gửi vài tin nhắn ngắn.

Tuy đã bị dè cảnh cáo một lần, nhưng Lâm Xuyên thật sự không khống chế được lòng hiếu kỳ của mình, tròn mười phút cứ nhích qua, im hơi lặng tiếng dịch chân, đến phía sau Thương Giới, nhìn trộm màn hình điện thoại anh.

Đầu tiên, anh ấy xác định anh thật sự đang nói chuyện phiếm trên WeChat với người ta!

Tiếp theo, từ khi nào giao diện nhắn tin, từ hình nền phong cảnh màu xanh lục bảo vệ mắt, lại đổi thành hình nền nữ minh tinh của(Bạch trú chi thành)?

Cuối cùng, nữ minh tinh đó không phải ai khác, đúng là Giang Tinh Tinh trong bộ sườn xám xinh đẹp, tay phải cầm quạt lông vũ che mặt, mà bàn tay trái bên dưới lại cầm súng!

Cái tên trên khung thoại chỉ có hai chữ.

Vợ anh.

Lâm Xuyên...

Loại đàm mề đặt tên gì đấy?

Không thể tin nổi, lúc họp, Thương Giới lại nhắn tin trên WeChat với vợ mình! Trước kia, đây là chuyện tuyệt đối không thể nào xảy ra! Lúc tổng giám đốc Thương mở họp, tuyệt đối sẽ không làm việc riêng, chuyện chú hùn bắt cứ ai.

Vì thế, Lâm Xuyên với thị lực 1.5 nhìn nội dung trò chuyện lần thứ hai.

Giang Tinh Tinh: “Ông xã, em đã chuẩn bị xong rồi.”

Bức ảnh gửi kèm là cô ngồi ở Starbucks cùng một ly cà phê.

Thương Giới: “Bên anh sắp xong rồi.”

Giang Tinh Tinh: “Không cần sốt ruột. [cười ngây ngô]”

Thương Giới: “Đi dạo phố đi, ngồi yên rất ngốc.”

Giang Tinh Tinh: “Anh mới ngốc ấy, cả nhà anh... cả công ty anh đều ngốc.”

Còn biết không được mắng trường bối, quyết đoán sửa miệng, nhưng người ở công ty dễ chọc sao!

Giang Tinh Tinh: “Vậy nếu không... em đi mua cái váy?”

Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới gửi một thẻ điện tử ra.

Giang Tinh Tinh: “!!!”

Thương Giỏi: “*[mím cười]*”

Giang Tinh Tinh: “Thế này thì ngại quá *[mím cười]*”

Thương Giỏi rút thẻ điện tử về: “Anh nghĩ lại rồi, thế này thì đúng là không tốt lắm, mẹ anh nói tránh làm tổn thương lòng tự trọng của em”

Giang Tinh Tinh...

Biết!

Chỉ cho thẻ không cho mặt mũi đã lưu manh, vô khách khí một chút đã tẩy lại luôn cả thẻ!

Dương nhiên, Thương Giỏi chỉ đưa cô một chút, vẫn đưa thẻ cho cô, mặt mũi là sâu sỏ lắm, vẫn không thay đổi.

“Xin hỏi kim chủ đại nhân, mức độ sử dụng cái thẻ này có hạn chế không?”

Thương Giỏi: “Từ giờ đến khi anh tan tầm, có thẻ cả được bao nhiêu thì xem bản lĩnh của em. *[mím cười]*”

Giang Tinh Tinh: “Sẽ bóp vai đảm lưng xách giày cho kim chủ đại nhân.”

Trên mặt Thương Giỏi hiện lên một nụ cười thỏa mãn, bút máy màu xám bạc xoay vài vòng trong tay anh.

Lâm Xuyên như nhìn thấy bí mật lớn, hít sâu một hơi.

Cho nên rốt cục là tổng giám đốc Thương đã hiểu được khoái cảm kiểm tiền sao! Có tiền cho cô gái mình yêu thương tiêu, đây mới là ý nghĩa sâu xa của việc đàn ông kiểm tiền!

Mà vài thành viên ban quản trị ngồi bên cạnh Thương Giỏi, dương nhiên cũng thấy vẻ mặt của Lâm Xuyên, trong lòng nghĩ bị mèo cào, điên cuồng muốn biết rốt cuộc anh ấy thấy gì trong điện thoại tổng tài, có thể khiến anh cười như thế.

Tò mò sắp chịu hết nổi rồi!

Thương Giỏi nhìn vài vị đang đuổi cổ nhìn sang, ý đồ nhìn lên, anh tức máy, lẩm bầm nói: “Tôn trọng riêng tư.”

Mấy thành viên ban quản trị lập tức ngồi thẳng thân, nghiêm trang lại.

Thương Giỏi lại đẩy ghế ra, quay đầu nhìn Lâm Xuyên.

Lâm Xuyên thu mắt, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, lăm bô không thấy gì cả.

Thương Giỏi ném cho anh ấy một ánh mắt khinh thường, nhìn qua giống như đang nói: “Tôi yêu thương vợ mình, loại câu độc thân như cậu xen vào làm gì?”

[2] Bài hát *你拍一我拍*

https://www.youtube.com/watch?v=aXNUMCpR_Bs

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Em sợ anh?

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Ngày cả cô dọn vệ sinh cũng nhận ra hôm nay tâm trạng Thương Giỏi rất tốt.

Trong lúc họp, nhân viên mới của phòng tài vụ lên báo cáo kết quả, vì căng thẳng nên nói sai vài chỗ, nếu là trước đây, Thương Giỏi đã phẩy tay, để nhân viên đó dọn đồ rời đi.

Trời sinh anh có tính nghiêm khắc và cẩn thận, khiến anh không thể tha thứ khi ai đó mắc lỗi.

Không khí trong phòng họp đông cứng, người của hội đồng quản trị mặt không cảm xúc, vẫn nhìn vào tài liệu, còn cậu nhân viên mới kia đã run rẩy sắp khóc, đúng lúc này Thương Giỏi lại nói “Về sau nhớ cẩn thận, không được lặp lại lỗi này nữa.”

Lúc anh nói, không chỉ cậu nhân viên mới kia ngượng ngùng, ngay cả người trong hội đồng quản trị và đám nhân viên cũng hai mặt nhìn nhau.

Hôm nay tổng giám đốc Thương không giống mọi khi.

Mà thực tế, Thương Giỏi có yêu cầu rất cao với nhân viên của mình, nhưng phút chốc khi nhìn dáng vẻ run rẩy sợ hãi kia, anh lại nghĩ tới cô gái nhà mình.

Ai cũng có lúc sai lầm, nếu như cô ấy không cẩn thận mắc lỗi, để tay lên ngực tự hỏi, liệu lúc đấy anh có nhìn tâm mắng cô không?

Thực ra bao dung một chút cũng không khó.

Vì đang chìm trong bể tình nên hôm nay người nào đó thành tâm “dạy sai thiên hạ”, vô cùng có nhân tính, cả công ty, thậm chí mấy người thực tập sinh cũng cảm nhận được không khí nhân từ bao trùm cả công ty.

Tan họp, Thương Giỏi bắt đầu trải nghiệm cuộc sống hàng ngày của riêng mình.

Lâm Xuyên đẩy cửa tiến vào, phát hiện trên giá treo có mấy bộ quần áo, mỗi bộ là một phong cách khác nhau.

Thương Giỏi mặc một chiếc áo màu xám phối với quần bò, phía dưới lộ ra một phần cẳng chân, trên chân đi giày thể thao.

Phong cách ăn mặc thế này rất ít thấy trên người Thương Giỏi, ngày thường anh luôn mặc tây trang, không mặc những đồ khác. Lúc này anh giống như đàn anh đại học, trông trẻ tuổi hơn rất nhiều, giống như sắp tham gia hoạt động nào đó.

Lâm Xuyên liếc mắt nhìn, còn tưởng nhân cách thứ hai xuất hiện.

Thương Giỏi nghiêng đầu, thần nhiên nói: “Chọn giúp tôi một bộ.”

Lâm Xuyên đi tới đóng quần áo, nhàu nhàu, thuận miệng hỏi: “Đại tổng định làm gì vậy?”

“Đi xem phim.”

Lâm Xuyên cố ý chọn ra một bộ vest màu xám, đưa tới trước mặt anh, “Tham dự lễ công chiếu thì nên ăn mặc chỉnh chu, bộ vest này khá hợp.”

Về mặt Thương Giỏi tràn ngập khinh thường, thậm chí cậu cũng đã nhìn thấu tới rồi, còn giả vờ không biết.

Advertisement / Quảng cáo

“Tôi rạp chiếu phim để xem phim.”

“Loại hoạt động giải trí như đi xem phim thế này, có vẻ không thích hợp với Đại tổng.” Lâm Xuyên cười nói.

Thương Giỏi lườm anh ấy, “Cho nên trong nhận thức của cậu, tôi giống như một kẻ suốt ngày ngồi trong văn phòng, tới khi nào mọc cánh thì thăng thành tiên mới thôi?”

Lâm Xuyên nghiêm túc suy nghĩ, “Trong suy nghĩ của tôi, giám đốc Thương sẽ mãi mãi làm bạn với cánh tay phải của anh.”

Thương Giỏi ném áo phục lên đầu Lâm Xuyên, “Nói cứ như bạn gái người nào đó không phải là cánh tay phải.”

Lâm Xuyên nhếch miệng, nụ cười của anh ấy rất nhạt, cũng rất kiềm chế.

Trong lúc làm việc, họ rất ân ý, Lâm Xuyên đã trở thành trợ lý đắc lực của Thương Giỏi. Mà những lúc khác, họ quen nhau từ nhỏ, trở thành những người bạn tốt nhất, vậy nên thi thoảng vẫn vui đùa với nhau.

Hai người hiểu rõ tất cả bí mật của nhau.

Lâm Xuyên hỏi: “Đi cùng phụ nhân sao?”

Thương Giỏi cười áo khoác, “Biết rồi còn hỏi.”

Lâm Xuyên: “Bảo sao.”

Thương Giỏi sẵn có tay áo, “Bảo sao gì?”

“Bảo sao hôm nay người nào đó mặc giống hệt nhân cách thứ hai.” Lâm Xuyên chọn quần áo cho Thương Giỏi, bắt thóp được anh, không chút để ý nói “Đây là đại tổng... đang tẩy lộng phụ nhân sao?”

Thương Giỏi: “Không được sao?”

Tuy người nào đó sĩ diện, nhưng Lâm Xuyên vẫn tin chắc phán đoán của mình.

Ngày thường, trong lúc làm việc, Thương Giỏi nghiêm khắc lạnh lùng quá mức, cho nên mọi người mới cảm giác anh không có tình cảm.

Nhưng Lâm Xuyên đã lớn lên từ nhỏ với anh, lại cảm thấy không phải như vậy.

Anh như một vị hoàng tử bị nhốt trong lâu đài, thế nhưng luôn cố gắng vươn ra nhìn ngắm bên ngoài, thế giới ngoài kia, đối với anh mà nói, đều vô cùng xa lạ.

Có lẽ người khác sợ hãi, không dám lại gần anh, nhưng Lâm Xuyên biết, thật ra vị hoàng tử bị nhốt trong lâu đài lạnh lẽo này không đáng sợ như vậy.

Giang Tinh Tinh là người duy nhất dám đến gần, thậm chí là cướp đi trái tim của anh, từ đó Thương Giới mới được trải nghiệm cái gì gọi là "thủ vạ của dân ông", biến mình thành một người hoàn toàn khác.

Lâm Xuyên không đưa ra được ý kiến gì tốt, cuối cùng Thương Giới suy nghĩ rất lâu, đành phải chọn theo ý mình.

Anh mặc áo caro xám nhạt cùng quần dài màu đen, nhìn qua vô cùng đơn giản, nhưng cũng rất có phong độ.

Style của nhân cách thứ hai không giống phong cách của anh, anh phải tự chọn cho mình.

...

Trước cửa rạp chiếu phim, Thương Giới nhìn thấy Giang Tinh Tinh.

Có cảm một cốc trà sữa, ngồi cạnh lan can, mặc quần yếm, nhìn vô cùng nhẹ nhàng trẻ trung, trên mặt thì thoáng lại có chút ngọt ngào.

Điều này khiến cho Thương Giới ý thức được, vợ của anh vẫn còn trẻ. Chính anh lại lớn hơn cô tận năm tuổi, người ta thường có câu, cách nhau ba tuổi đã là một thế hệ, vậy nên mới thấy họ rất khác nhau.

Mà Thương Giới lại là một người lạc hậu bảo thủ, không thích thứ gì quá mới mẻ, kích thích thần kinh người khác.

Không biết cô có cảm thấy anh quá nặng nề cũ kỹ không?

Đột nhiên Thương Giới trở nên không yên tâm

Giang Tinh Tinh nhìn thấy Thương Giới, vẫy tay ra hiệu cho anh, trong mắt như có ánh sáng, ý xuân đào đạt.

Thương Giới cất bước đi tới, "Đợi lâu không?"

"Không lâu lắm, anh còn bận làm việc nữa mà."

Thật ra không phải bận làm việc, trước khi tan tầm, Thương Giới để cho nhân viên công ty được hưởng đãi ngộ lần đầu tiên tan làm đúng giờ, vậy nên lúc ra khỏi cửa công ty, ai ai cũng vui vẻ như sắp bay lên trời.

Thương Giới đến muộn là vì xoắn xuýt chọn lựa quần áo.

Đương nhiên còn lâu anh mới nói chuyện này cho cô.

Hôm nay là thứ năm, rạp chiếu phim có rất nhiều người. Sau khi Giang Tinh Tinh mua vé xong, ở khu vực chờ đã có người ngồi, vậy nên cô và Thương Giới đứng ở đại sảnh, chờ tới giờ công chiếu.

Xung quanh có không ít người đi ngang qua, vì đang ở sảnh nên hơi hỗn loạn, Thương Giới dẫn cô ra một góc sáng sủa, che chắn cho cô.

Giang Tinh Tinh ngẩng đầu, có thể thấy rõ cô của anh, làn da rất trắng, ngũ quan của anh, không có chỗ nào là không được tạo hóa tỉ mỉ nắn ra, hợp lại làm một thì càng thêm hoàn mỹ.

Giang Tinh Tinh cảm giác khuôn mặt mình nóng lên, ngưng ngưng dời mắt đi.

Mà tay Thương Giới, không biết vô tình hay cố ý cọ qua người cô, như là đùa rất vui.

Giang Tinh Tinh phát hiện mọi người xung quanh đang nhìn hai người họ, cụ thể mà nói là đang nhìn người đàn ông của cô, rồi lại đánh giá cô, trên mặt là sự khó tin.

Thậm chí có một cô bé, không chút lễ phép mà cứ đầu tùm chuyện về cô.

Bởi vì hôm nay Giang Tinh bôi tóc, tóc mái dài nên cô vén lên, vết sẹo hồng nhạt lại càng thêm rõ ràng.

Cô cũng có thể đoán được suy nghĩ của những người xung quanh, nghĩ có thể này, không xứng với người đàn ông bên cạnh.

Giang Tinh Tinh đỏ mặt, cúi đầu xoa tóc ra, lấy tóc mái che trán.

Ban đầu Thương Giới cũng không chú ý đến cô kỳ lạ, cho tới lúc thấy cô luôn cố ý lấy tay che trán, vượt tóc mái của mình. Tâm tư của anh rất mâu thuẫn, nhìn mọi người xung quanh kèn kèn rồi mọi chuyện.

Giang Tinh Tinh kều mưng che đi vết sẹo, mà đầu ngón tay áp áp của người đàn ông kia đột nhiên vén tóc của cô sang, kẹp ra sau tai.

Cô kinh ngạc ngừng đầu, thấy ánh mắt dịu dàng của Thương Giới.

Anh không nói gì cả, lấy dây buộc tóc trên cổ tay cô, buộc cho cô kiểu đuôi ngựa.

"Anh Thương..."

Lúc cô dự đoán nói hai chữ này, đột nhiên Thương Giới tiến lại gần, nhẹ nhàng hôn lên vết sẹo của cô.

Đôi môi mọng của anh vô cùng áp áp, tuy chỉ là nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, nhưng vẫn khiến trái tim Giang Tinh Tinh đập mạnh.

Cuối cùng anh dặt tay cô, trong mắt tràn đầy sự yêu chiều.

Mấy cô gái xung quanh vừa hâm mộ vừa ghen tỵ nhìn Giang Tinh Tinh, mà lúc này cô đã không để ý nữa, trái tim ngập tràn hạnh phúc.

Giang Tinh Tinh nắm chặt tay Thương Giới, lúc này cô không biết diễn đạt cảm xúc của mình thế nào, chỉ có thể tựa vào người anh.

Đang lúc này nhân viên ra kêu vào mọi người vào phòng, Thương Giới cầm tay cô, đi vào phòng chiếu phim.

Vị trí là Giang Tinh Tinh chọn, ở đây cuối cùng bên trái, Thương Giới không hề biết có loại "ghế tình nhân" này, còn hỏi Giang Tinh Tinh, "Ngồi xa như thế này có thấy rõ không?"

Ánh đèn dần tối, hai má Giang Tinh Tinh phấm hồng, "Thấy được."

"Sao không ngồi ở giữa?"

"Hết chỗ..."

Anh nắm chiều gật đầu, một lúc sau lại hỏi: "Hình như hai chỗ phía trước không có ai, muốn sang đó ngồi không?"

Giang Tinh Tinh...

Quả nhiên là người đàn ông chưa từng vào rạp chiếu phim.

Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới thấy Giang Tinh Tinh ghét bỏ ý kiến của anh, còn không hiểu, anh muốn xem phim một cách rõ ràng, sao lại bị cô xem thường?

Nhưng sau khi bắt đầu chiếu phim, xung quanh đều là bóng tối, anh mới phát hiện vị trí này rất tốt.

Chỗ này là góc chết của rạp phim, không ai chú ý đến hai người họ đang ngồi trong góc.

Đối với Thương Giới mà nói, đây là thế nghiệm trước nay chưa từng có, nấp tim anh không theo khống chế, bắt đầu đập mạnh.

Nửa đầu bộ phim qua đi, hai người đều nghiêm túc xem, Giang Tinh Tinh nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh, anh dựa lưng vào ghế mềm, khuỷu tay chống vào tay vịn, tay kia chống cằm, nhìn thẳng phía trước.

Ánh sáng màn hình chiếu vào khuôn mặt khối ngũ của anh, mụ lên một tầng màu nhạt.

Giang Tinh Tinh cảm giác mình nên chú động hơn, vì thế tay cô chạm vào đùi Thương Giới, nhẹ nhàng xoay từng vòng.

Đương nhiên Thương Giới nhận ra động tác của cô, anh rời mắt nhìn xuống bàn tay nhỏ bé đang không thành thật kìa.

Lúc sau, anh lìm một hành động mà Giang Tinh Tinh không biết nói gì hơn, anh... dặt tay cô ra!

Thương Giới nghiêm túc nói với cô, "Mau xem phim đi."

Giang Tinh Tinh...

Con mẹ nó không phải là "cong" thật chứ? Lâm Xuyên mới là bạn gái anh đúng không?

Là người lai mười ba năm mới có một mối tình vất vại, lần đầu tiên chủ động "quyền rũ" còn bị khước từ, thật sự khiến cô xấu hổ vô cùng.

Giang Tinh Tinh kìm nén nói: "Thương Giới, em cho anh một cơ hội cuối."

Nương theo ánh sáng nhân nhạt, Thương Giới nhìn thấy vành tai đỏ bừng của cô, tựa như trái đào mé người.

Anh dần hiểu được ý nghĩa sâu xa của việc đi xem phim.

Vì thế tay anh từ từ ôm vai cô, Giang Tinh Thuận thể nghiêng người, dựa vào vai anh.

Thương Giới cảm giác vai mình nặng hơn, mỗi một tế bào trong người như bùng cháy, đang bày sẵn trận địa đón quân địch.

Đang lúc này, cô gái trong lòng lại bật cười.

Yết hầu Thương Giới nghẹn lại, hỏi hộp hộc: "Cười gì đấy?"

Giang Tinh Tinh nhìn anh, "Em cảm thấy chúng ta như học sinh đang yêu sớm."

Thương Giới trả lời rõ ràng, "Hồi anh còn là học sinh, chưa từng yêu sớm."

Đương nhiên Giang Tinh Tinh biết, bởi vì bị bệnh, mấy năm nay Thương Giới vẫn luôn giữ mình, tránh xa phụ nữ.

Mà sau khi có và anh trải qua một đêm đó, cô dần cảm nhận được cái gọi là "nguyên tình dục" ở anh, căn bệnh này rất nghiêm trọng, không chỉ là bệnh của riêng nhân cách thứ hai, chỉ là nhân cách thứ nhất có năng lực kiểm chế rất mạnh nên mới không chế được.

Nói tới năng lực tự kiểm chế, Giang Tinh Tinh cười thầm, đối với cơ thể cô, anh chưa từng kiểm chế.

"Anh Thương, đêm nay tới nhà em không?" Giang Tinh Tinh ghé sát bên tai anh, có ý nhẹ giọng hỏi.

Hồ hạp của Thương Giới trở nên căng thẳng, nháy mắt cảm giác trong cơ thể bùng lên ngọn lửa, phải dùng rất nhiều sức lực mới để nén được nó.

Sau đêm đó, đây là lần đầu tiên cô chủ động mời anh.

Thương Giới không thể từ chối được lời mời gọi hấp dẫn như thế, ra vẻ bình tĩnh gật đầu, "Có."

Ánh mắt anh liếc qua, thấy cô gái bên cạnh vẫn còn đang nhìn anh.

Không hiểu sao lại cảm thấy kích động.

"Anh Thương, anh có thích em không?" Cô áp sát vào lỗ tai anh, nói đủ để mỗi mình anh nghe thấy.

Cảm giác được hồ hạp nóng bỏng của cô bên tai, hơi thở của anh dần mất bình tĩnh.

Đối với vấn đề này, anh rất khó trả lời, tùy vào tình cách, có người vừa mở miệng là mấy lời tâm tình tự động tuôn ra, có người lại cố gắng cũng chẳng thể nói nên lời.

Cô nũng nịu gọi anh, "Ông xã..."

"Suýt." Thương Giới ra hiệu, ý bảo cô không được lên tiếng, tuy rằng căn bản chẳng có ai nghe thấy.

Vì thế Giang Tinh Tinh lại ỉc cảnh tay anh, "Nói một câu thôi mà khó vậy sao..."

Khó như vậy?

Cô chưa kịp nói hết, người đàn ông kia đã nâng cằm cô lên, khiến cô phải ngẩng mặt, hôn lên đôi môi non mềm.

Lúc này, anh chuyên chú hơn bất cứ lúc nào khác, vô cùng dịu dàng, không phải đang hôn, mà giống như nuốt trọn cô, tình tế nhắm nháp, cay mờ hãm răng, thấm nháp chiếc lưỡi mềm mại, lúc chạm vào lưỡi, cô nản cảm co người lại.

Mà Thương Giới không cho cô cơ hội lùi lại, anh thực tiếp xúc sau gáy cô. Nụ hôn triển miển rất lâu, lúc anh tách ra, còn... đảo qua lưỡi của cô, ý tứ khiến khách vô cùng rõ ràng.

Lúc cô vẫn còn đang mê mẩn nhân anh, anh đã khôi phục lại dáng vẻ "anh Thương" đứng đắn, giống như người đàn ông chọc ghẹo cô vừa nãy là một người khác.

Giang Tinh Tinh cười, Thương Giới cũng cười, vừa cười vừa dịu dàng xoa đầu cô.

Phản còn lại của bộ phim, Giang Tinh Tinh ngồi ngay ngắn, nghiêm túc xem hết.

Sau khi hết phim, lúc ra ngoài đã là mười giờ tối, Lâm Xuyên đỗ xe ven đường từ sớm, mở cửa xe chờ hai người họ. Nhưng trên đường đi, Giang Tinh Tinh kêu đói bụng, vậy nên Thương Giới ân cần dẫn cô tới quán nướng ven đường.

Xe dừng ở vỉa hè, anh dắt Giang Tinh Tinh tới hàng ghế ven đường, lúc Giang Tinh Tinh nhét xiên khoai nướng vào miệng anh, anh nhàu mày.

Giang Tinh Tinh không hề phát hiện, còn đưa xiên thịt dê tới miệng anh, "Tranh thủ lúc còn nóng, mau ăn đi."

Thương Giới do dự một lát, há miệng cắn một miếng nhỏ.

"Chắc, anh quá rụt rè rồi... mau ăn nhiều một chút."

Vì thế Thương Giới lại hết sức rụt rè... cắn thêm một miếng nữa.

Lâm Xuyên kinh hồn táng đả, phải biết rằng vị đại thiếu gia này chưa bao giờ ăn quán vỉa hè, mấy món xiên nướng này, từ trước tới nay luôn bị anh coi là "đồ ăn độc hại."

"Anh không đói sao?"

"Em ăn đi."

"Mấy cái này đều gọi cho anh đó, món này có ót, chắc anh sẽ rất thích."

Thương Giới...

Cho nên anh bình tĩnh không chút nóng nảy, cũng phụ nhân nhà mình ăn hết đồng xiên.

Lâm Xuyên đau lòng nhìn anh, miệng anh hơi sưng, chắc là cay quá, ngày thường Thương Giới ăn rất nhạt, căn bản không chịu được ột cay.

Lâm Xuyên nhìn đôi môi sưng đỏ của Thương Giới, đoán rằng anh rất... yêu phụ nhân của mình.

...

Hai người tàn bộ tiêu thực, Lâm Xuyên đáng thương lái xe theo sát đằng sau, Giang Tinh Tinh hỏi Thương Giới, "Anh ấy còn phải theo chúng ta đến bao giờ?"

Thương Giới nói: "Khi nào anh đi ngủ thì thôi."

Giang Tinh Tinh: "Anh ấy không về nhà sao?"

Thương Giới quay đầu nhìn Lâm Xuyên, "Trẻ mồ côi không có nhà, đi theo anh từ nhỏ."

Giang Tinh Tinh ngẩng ngẩng rồi gật đầu, đồng tình với người phải lưu cư như Lâm Xuyên, nhưng Thương Giới lại lập tức nói: "Đừng thấy cậu ta như vậy mà nhảm, tương lai cậu ta... nói không chừng sẽ làm nên chuyện."

Advertisement / Quảng cáo

"Hà, có ý gì?"

Thương Giới cười ẩn ý, không trả lời, quay người ra hiệu với Lâm Xuyên, Lâm Xuyên lập tức hiểu, xoay người rời đi.

Thương Giới và Giang Tinh Tinh về nhà.

Rõ ràng là cô mời anh tới, nhưng đến lúc này, Giang Tinh Tinh hơi bối hộp, tám rất lâu, lúc đi ra, cô thấy Thương Giới đang đọc sách.

Dưới ánh đèn là hàng mi cong dài.

Lúc anh tập trung vô cùng quyền rũ.

Giang Tinh Tinh nhẹ nhàng đi tới bàn trang điểm, đứng da mặt.

Thương Giới lập tức buông sách xuống, nhìn cô từ phía sau.

Giang Tinh Tinh nhìn qua gương, có thể thấy ánh mắt nóng bỏng của anh, tay cô hơi run rẩy, dùng sửa đường thẳng xoa da mặt mình.

Người đàn ông phủ sau nhìn cô một lúc, cầm sách lên, rồi lại buông xuống lần nữa...

Có thể nhận ra là người nào đó đang vô cùng nóng nảy.

Nhưng anh vẫn lễ độ chờ cô đường da từng bước, rồi cuộc cô cũng không còn lý do nào nữa, đi tới ngồi xuống bên giường.

Thương Giới ngóng nhìn cô, dịu dàng hỏi: "Em sợ anh?"

Giang Tinh Tinh lều mưng tức đầu, nhưng dưới ánh mắt chăm chú của anh, cô lại gật đầu.

Vì thế người đàn ông ra vẻ thỏa hiệp, mở miệng: "Vậy anh làm nhe thôi nhé?"

"Nhớ giữ lời đấy."

"Ừ."

...

Sau sau đó, Giang Tinh Tinh dựa vào tường, đi từng bước một vào nhà vệ sinh, vẻ mặt tuyệt vọng...

"Còn tin anh thì em không phải họ Giang!"

Thương Giới nhìn trần nhà, vẫn chưa phục hồi tinh thần.

"Cần thận ngủ, chờ anh chút, anh đỡ em."

"Không cần!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Yếu tiện

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Nhược Vỹ

Beta: Quanh

Bộ phim truyền hình(Diễm Châu)thuat lại đồng máy, cuối cùng Giang Tinh Tinh cũng có thời gian nhàn rỗi

Dưới sự thúc giục của Mai Ngọc, rốt cuộc Thương Giới cũng mừng Giang Tinh Tinh về nhà một chuyến.

Bố mẹ anh ở biệt thự Ba Lan Loan xa hoa trên núi, trải qua cuộc sống nhàn nhả, thuận tiện cho việc dưỡng lão.

Bố Thương Giới là Thương Ngôn, mấy năm gần đây đã bắt đầu từ từ ủy quyền, để Thương Giới tiếp quản toàn bộ xí nghiệp của tập đoàn.

Thương Giới không có phụ sự kỳ vọng của bố mẹ, quán lý công ty ngay ngắn rõ ràng, ngăn nắp mấy năm, quy mô đã mở rộng hơn không ít, tiền vào thời kỳ phát triển nhanh chóng, trở thành thủ lĩnh của ngành sản xuất.

Về phương diện sự nghiệp, anh chưa từng làm bố mẹ nhọc lòng. Đương nhiên, điều mà bất cứ người bố người mẹ nào ở Trung Quốc lo lắng nhất...Vĩnh viễn là vấn đề cá nhân của con mình.

Tuy có không ít đứa trẻ tiếp nhận tư tưởng mới, theo đuổi chủ nghĩa độc thân không muốn kết hôn, thứ nhất để tránh nảy sinh vấn đề ở phương diện tài chính, thứ hai cũng vì không muốn bị ràng buộc. Nhưng đối với phái bảo thủ như Thương Ngôn, đương nhiên sẽ không cho phép con trai mình chơi bời lêu lổng cả ngày, cũng không hy vọng anh một mình có độc cá dòi.

Bởi vậy, lúc Mai Ngọc nói cho ông, con trai kết hôn, hơn nữa còn là kết hôn một cách nhanh chóng, cảm giác đầu tiên của người bố bảo thủ này không phải là bị gấu điểm tới mức phẫn nộ, mà là may mắn, như là đứa con mình cực khổ nuôi dạy cuối cùng cũng biết trêu hoa ghẹo nguyệt.

Đương nhiên, ông cũng vô cùng tò mò với người con đầu thân bí này.

Năm nay Thương Giới hai mươi tám, số phụ nữ nửa đời trước anh đã từ chối có thể xếp được một bàn có vậy, vì vấn đề phương diện tâm lý của mình, từ đầu tới cuối không chịu tiếp nhận bất cứ cô gái nào.

Có thể khiến anh buồn bã chấp nhận về bệnh tật, nguyên ý mở rộng của lòng tiếp nhận, chắc chắn không phải có giải bình thường.

Lần đầu tiên Thương Ngôn nhìn thấy Giang Tinh Tinh, quả nhiên chấn động không nhỏ:"Là cô gái đó sao?!"

Mai Ngọc mỉm cười:"Là Bạch Khanh Khanh trong(Bạch trù chí thành) ông thích nhất đó."

Trên mặt Thương Ngôn hăm khi hiện lên vẻ ngai ngáng, quở trách:"Sao bà không nói trước với tôi một tiếng?"

"Không phải là muốn cho ông một bất ngờ sao, lần trước ông còn nói, nếu con trai ông có cơ hội nhìn thấy Bạch Khanh Khanh thì kêu nó xin chữ ký giúp ông."

Lúc này mặt gãi của Thương Ngôn đúng là đỏ lên:"Tôi nói mấy lời này lúc nào, bà đừng có nói bậy!"

Một bó tuổi còn hăm mủi thần tượng, nói ra đúng là khiến người ta chế cười. Nhưng Thương Ngôn vô cùng thường thức Giang Tinh Tinh, tuy có còn trẻ nhưng là một diễn viên gao cội, diễn nhân vật Bạch Khanh Khanh rất sống động.

Thế nhân đều nói một bức tranh, hành dung thì dễ vẽ thì khó, Thương Ngôn đã nhìn ra, Giang Tinh Tinh tuyệt đối thuộc diễn viên có thực lực.

Thương Ngôn hiểu biết về diễn xuất, cho nên mới cưới Mai Ngọc làm vợ, nhiều năm qua vẫn chung thủy không hai lòng, chính là bị kỹ thuật diễn và nị lực nắm đũa của vợ mình thu phục.

Chỉ có thường thức mới có thể tôn trọng, quá nhiều nữ minh tinh vì tuổi trẻ mĩ mạo mà gả vào hào môn, ban đầu là giống trống khua chiêng, sau này nhan sắc tàn phai, tro mắt nhìn chồng mình trắng hoa bên ngoài, thế nhưng cũng không thể làm gì, ngay cả dùng khi ly hôn cũng không có. Ví dụ như thế, ở đâu cũng có.

Thương Ngôn và Mai Ngọc cưới nhau mười năm vẫn ân ái như ngày đầu, trở thành một đôi gái giàu khiến người ta cực kỳ hâm mộ, Mai Ngọc không chỉ có sự yêu thích và thương tiếc của đàn ông, còn có sự thương thức và kính trọng, kéo dài được hôn nhân ân ái.

Giang Tinh Tinh đang hoảng đi bên cạnh Thương Giới, lễ phép gọi một tiếng:"Cháu chào cô chú."

Mai Ngọc cười nói:"Giờ còn gọi là cô chú gì chứ, nếu đã là con dâu nhà họ Thương chúng ta, đương nhiên phải sửa miệng."

Giang Tinh Tinh thấp thòm nhìn Thương Giới, một mày Thương Giới bình thản, nhẹ nhàng nắm tay cô, ý bảo yên tâm.

Vì thế Giang Tinh Tinh ngoan ngoãn gọi một tiếng:"Bố, mẹ."

"Này," Mai Ngọc nói, dùng khuỷu tay thúc người chồng đang còn sững sờ:"Con dâu gọi ông đó!"

Thương Ngôn lập tức đáp lại, đưa bao lì xì đã chuẩn bị trước:"Đây là lễ gặp mặt."

Giang Tinh Tinh không ngờ bây giờ còn có lễ gặp mặt, không biết có nên nhận hay không, lưỡng lưỡng nhìn Thương Giới.

"Bố mẹ cho em, em cứ nhận lấy đi." Anh mỉm cười dịu dàng, nói:"Anh có muốn cũng không có đâu."

Advertisement / Quảng cáo

Mai Ngọc nhét bao lì xì vào tay Giang Tinh Tinh:"Cầm đi, lễ mừng nhà họ Thương chu toàn, con không cần áp lực, lúc trước mẹ vào cửa, bố mẹ chồng cũng tặng bao lì xì đấy."

Sau khi cầm on, Giang Tinh Tinh nhận lấy bao lì xì.

"Thằng con thối tha, cưới lâu vậy rồi, rốt cuộc cũng chịu mang vợ về, bố đang ngày đêm mong trông đấy."

Thương Giới cười nhẹ:"Còn sợ bố không đồng ý."

"Cho dù bố không đồng ý, không phải con cũng đã cưới vào cửa sao, mấy năm nay, đã bao lâu con không nghe lời bố rồi, muốn làm cái gì thì cứ làm, bố già rồi, không cho con ý kiến được."

"Giống càng gãi càng cay mà bố."

Nghe Thương Giới tán gẫu việc nhà với bố mẹ, rất khác so với ngày thường, lúc này mới định khỏi lờn nhàn gian.

Thương Ngôn lại hỏi Giang Tinh Tinh:"Nghe nói con là cô nh?"

Giang Tinh Tinh hơi căng thẳng, trả lời:"Vâng, nhưng con được bà con nhận nuôi từ nhỏ, người trong nhà đều đối xử với con rất tốt, con còn có một người anh."

Thương Giới cầm tay cô, ý bảo có không cần khẩn trương như thế.

Thật ra lúc Giang Tinh Tinh biết Thương Giới muốn mang cô về nhà, trong lòng rất thấp thòm. Gia thế có không được tốt, không chi không môn đăng hộ đối với nhà họ Thương, thậm chí ngay cả gia đình bình thường cũng không.

Không biết họ có để ý hay không.

Mai Ngọc nhìn ra tâm tư của Giang Tinh Tinh, an ủi:"Nếu con đã mở miệng kêu chúng ta một tiếng bố mẹ, vậy sau này con chính là con của bố mẹ, nếu thẳng thộc nảy bất nạt con, con cứ nói với bố mẹ, bố mẹ giáo huấn nó."

Thương Giới cười nói:"Con trai hai mươi mấy năm con không bằng con dâu mấy tháng sao?"

"Con biết thì tốt."

Trong lòng Giang Tinh Tinh rất cảm động, nhìn ra gia đình Thương Giới thật sự hạnh phúc, không biết là có bao nhiêu may mắn mới có thể có được bố mẹ tốt như thế.

Người một nhà hoà thuận vui vẻ ăn cơm tối, Thương Ngôn thuận miệng hỏi Mai Ngọc:"Bà có cảm thấy, Tinh Tinh và con bé nhà họ Thẩm khá giống nhau không?"

Lời vừa nói ra, Mai Ngọc lập tức chú ý. Mà cũng lúc đó, Thương Giới cũng ngừng đầu lén, nhìn bố mình.

Con bé nhà họ Thẩm, không phải là Thẩm Niệm Niệm mà lúc trước Thương Giới tìm Mai Ngọc đã hỏi sao.

Mai Ngọc cẩn thận đánh giá Giang Tinh Tinh, lúc trước đã cảm thấy hơi quen mắt, nhưng vì Thẩm Niệm Niệm đã đi du học nhiều năm, kí ức khác trong đầu bà vẫn là đáng về Thẩm Niệm Niệm khi còn nhỏ, cho nên không nghĩ nhiều.

Lúc này nghe chồng nhắc đến, bà mới nhận ra, nói về diện mạo, hai cô bé này thật sự khá giống nhau.

"Con trai, con thấy Tinh Tinh có giống Thẩm Niệm Niệm không?"

Thương Giới:"Con không nhớ."

Giang Tinh Tinh khó hiểu:"Con giống ai?"

Mai Ngọc giải thích:"Là con gái của một gia đình có quan hệ nhiều đời với nhà chúng ta, tên là Thẩm Niệm Niệm, hai đứa nó là thành mai trúc mã, khi còn nhỏ Thẩm Niệm Niệm rất thích tới nhà chúng ta chơi."

Thương Giới lập tức bổ sung:"Chỉ là khi còn nhỏ thôi, đã nhiều năm không gặp rồi."

Thương Ngôn thuận miệng nói:"Đúng thế, sau này con bé kia ra nước ngoài, nếu không bố và bà Thẩm còn cần nhắc kết thông gia."

"Bố, thông gia gì chứ, bố đừng có nói bậy được không?"

Vợ anh rất là hẹp hòi.

Quả nhiên, Giang Tinh Tinh không hỏi nhiều, rầu rĩ cầm ly uống một ngụm nước.

Có không nói một lời, lại khẩn trương lòng Thương Giới bắt đầu lo sợ bất an.

...

Buổi tối, bố mẹ Thương Giới sắp xếp cho đôi vợ chồng mới cưới một căn phòng, đây là phòng ngủ hồi niên thiếu của Thương Giới, bài trí trong phòng vẫn duy trì như thời anh còn là học sinh.

Phòng trang trí đơn giản, trên tủ dựa tường chất đống sách, một cái tủ khác đặt rất nhiều cặp ảnh có được khi còn đi học.

Mà một mặt tường toàn là giấy khê, được Mai Ngọc lồng vào khung thủy tinh, cẩn thận giữ gìn.

Đủ để nhìn thấy toàn bộ hào quang chói sáng thời niên thiếu của anh.

Giang Tinh Tinh nhẹ nhàng vuốt ve mấy tấm giấy khen, trong đầu nghĩ nếu như không có bệnh, cuộc đời của anh sẽ hoàn mỹ đến mức nào!

Có cảm lòng không đều, che trán nhìn lại, cảm thấy trời cao vĩnh viễn không cho ai tất cả.

Có phát hiện một khung ảnh trong cái tủ bên cạnh, trong ảnh là những gương mặt ngây ngô của đội bóng rổ, họ đứng thành hai hàng, mặc đồng phục thể thao, trong tay ôm bóng rổ, cười sáng lạn với màn ảnh, thanh xuân dào dạt.

Thương Giới đứng giữa hàng thứ hai, đôi mắt đảo hoa chưa ý cười, khỏe miệng nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng ngần, cơ bắp trên tay còn chưa quá hiện rõ, khuôn mặt trẻ trung giàu sức sống.

Trong đám người, anh vĩnh viễn là người đáng chú ý nhất.

Lúc Giang Tinh Tinh tham quan phòng, Thương Giới bị Thương Ngôn kêu vào thư phòng, tuy nói là chơi cờ vây với ông, nhưng không biết hai bố con họ sẽ nói gì, có thể nhắc tới có không.

Giang Tinh Tinh hơi thấp thòm, bắt đầu ủ rũ, lên giường nhắm mắt muốn đi ngủ.

Lúc mơ màng, có nghe thấy xung quanh có động tĩnh, sau đó là một cơ thể cực nóng chui vào chân, ôm eo cô từ phía sau.

Giang Tinh Tinh tỉnh lại, nhưng không cử động, hỏi: "Bố anh tìm anh nói gì thế?"

Thương Giới vội với mặt vào cô, hít sâu, nói "Không có chuyện gì khác, kêu anh đời xử với em cho đáng hoàng. Nếu đã thành gia, người đàn ông phải lấy gia đình làm trọng, tặc rựu yển tặc có thể đẩy thì đẩy, tan tâm đúng giờ về nhà với vợ, nỗ lực nhiều hơn, năm sau sinh một cô bé hoặc một thằng bé, làm một người bố có trách nhiệm"

Giang Tinh Tinh không khỏi cảm thán, gia phong nhà họ Thương đúng là rất tốt, thảo nào có thể dạy ra đứa con ưu tú như vậy.

Sau đó anh quả thực muốn bắt đầu "nỗ lực nhiều hơn", ngón tay thon dài cũng không thành thật.

Nhưng không biết vì sao, Giang Tinh Tinh không có hứng thú, hoàn toàn không đáp lại sự trêu chọc của anh.

Thương Giới cảm thấy là lạ, đứng dậy hỏi "Sao thế?"

"Không sao hết." Giang Tinh Tinh vẫn đưa lưng về phía anh như cũ "Đêm nay hơi mệt."

Thương Giới ngẫm nghĩ, hỏi "Thăm Niệm Niệm?"

Đôi mắt anh sắc bén, thoáng cái đã chọc thủng tâm tư cô.

"Vi hôm nay bố anh nhắc tới Thăm Niệm Niệm phải không?"

Giang Tinh Tinh quay người, cách bóng đêm dày đặc, đối mặt với anh, đầu ngón tay chọc vào phần ngực cứng rắn, gần từng chữ một: "Thanh - mai - trúc - mễ."

"Không có chuyện đó." Thương Giới nói "Nói cho đúng thì, anh và Lâm Xuyên mới là thanh mai trúc mễ chung giường chung tã, em ăn đắm với Thăm Niệm Niệm, còn không bằng ăn đắm với Lâm Xuyên, còn chua hơn."

Giang Tinh Tinh bật cười, sau đó lại nghiêm mặt: "Anh học chuyên chủ đề với ai đấy?"

Thương Giới nhún vai: "Tự học thành tài."

Giang Tinh Tinh lui lui khua môi mũa mép với anh, nói thẳng: "Em giống cô ta?"

Đôi với sự thật khách quan, Thương Giới sẽ không phủ nhận, chỉ nói "Có phần, tuy anh đã không nhớ rõ cô ta trông thế nào, nhiều năm không gặp rồi."

Nguy ý, em có thể yên tâm

"Cho nên là vì em giống, anh mới có thể chú ý đến em sao?"

Thương Giới...

Xem ra là chuyện ngày càng rắc rối.

Giang Tinh Tinh sâu lo: "Nếu có ta trở về, anh sẽ rời khỏi em à?"

Thương Giới...

Thấy anh không còn gì để nói, Giang Tinh Tinh cho rằng mình chọc trúng tâm tư của anh, cô đau lòng trở người.

Quả nhiên là như tình tiết trong tiểu thuyết tổng tài cầu huyết, chỉ là vật thay thế gì đó.

Rất lâu sau, người đàn ông phía sau mới bình tĩnh mở miệng: "Anh khiến em không cảm giác an toàn vậy sao?"

Giang Tinh Tinh không nói gì, cô cũng không biết đến nay mình bị gì, da sần da cảm, không hề giống bản thân ngày thường.

Có lẽ là vì tất cả đều quá tràn quý, bấy giờ cô có một người chồng yêu thương mình, có bố và mẹ, cô muốn nắm giữ sự ấm áp này, cho nên tương đối lo được lo mất.

Đi nhiên Thương Giới cũng không có kinh nghiệm đó con gái, chỉ cứng nhắc nói: "Chuyện không có căn cứ, anh không muốn biện giải, chỉ nói một lần, không phải như em nghĩ."

Anh cũng quay lưng lại, áp xuống dục vọng xao động trong cơ thể.

Trong bóng tối, thời gian trôi đi thong thả dị thường, cả hai người đang gần đối nhau đều không ngủ.

Sau một lúc lâu, anh nghe thấy có gái phía sau hít mũi, rất rất nhỏ, nhưng trong hoàn cảnh yên ắng, trở nên vô cùng rõ ràng.

Cái loại đau lòng như lúc mơ thấy giấc mộng lâu lại xuất hiện, cảm giác trái tim thất lại, khó chịu đến cực điểm.

Anh xoay người lại, phát hiện bà vai cô đang run rẩy, cổ cắn tay mình, nỗ lực ức chế cảm xúc đang lan tràn.

Thương Giới vô cùng khó chịu.

Cuối cùng anh vẫn thở hắt, xoay người lại, bàn tay dầy rộng đặt trên vai cô, nhẹ nhàng vỗ: "Được rồi"

Không được, cô gái này vẫn không phản ứng với anh.

"Vừa rồi thái độ của anh không đúng, xin lỗi em."

Giang Tinh Tinh ngồi dậy, đó mắt nhìn anh: "Anh không cần xin lỗi, anh nói chuyện với em đáng hoàng, em cũng không phải người không nói đạo lý."

Cũng đúng, trước nay cô luôn hiểu chuyện ngoan ngoãn, rất ít khi câu kinh, không có bệnh công chúa như mấy cô gái khác.

Thương Giới kiên nhẫn giải thích: "Thăm Niệm Niệm là người bạn khác phái duy nhất bởi còn nhỏ của anh, nhưng sau đó... Sau đó anh và cô ta đã xa cách, ở tuổi đó, ngay cả khái niệm thích cũng không có, càng không nói đến cái gì mà vì cô bé ngoài giống nên mới ở bên em"

Giang Tinh Tinh hít mũi, từ thần nhìn anh: "Thật không?"

"Anh không nói dối"

Giang Tinh Tinh biết anh sẽ không nói dối, không được tự nhiên, hỏi: "Em rất hay ghen, nếu anh thật sự muốn lâu dài với em thì không thể có bất cứ tai tiếng gì với hoa đán tiêu hoa văn vãn, biết không?"

Từ nhỏ cô đã hại bạn tay trắng, cho nên những thứ thuộc về mình thì luôn nắm chặt.

Thương Giới không trả lời, ngoan ngoãn gật đầu.

Thấy anh ngoan ngoãn phục tùng như thế, tựa như một con chó núi Pyrenees [1], vì thế Giang Tinh Tinh khen thưởng bằng cách xoa đầu anh, cười hỏi: "Vậy anh thích em không?"

[1] Chó núi Pyrenees là một giống chó chăn cừu có xuất xứ từ Pháp và Tây Ban Nha nhưng có nguồn gốc từ vùng Kuvasz của Hungary và vùng Marenmano-Abruzzese. Chúng còn có nhiều tên khác như chó gấu.

Thương Giới sùng sốt, mặt tự nhiên quay mặt đi: "Được một tác lại muốn thêm một thuốc."

"Nói thích em rất khó sao?" Giang Tinh Tinh nhìn anh, làm nũng "Anh không nói, làm sao mà em biết được?"

Thương Giới bất đắc dĩ: "Chính em không tự cảm giác được sao?"

"Không, em muốn nghe anh nói"

Advertisement / Quảng cáo

"Anh không muốn nói, nhưng mà..." Thương Giới trực tiếp cầm cổ tay cô, để cô trên chiếc giường mềm mại, phong bế môi cô.

"Nói chung, loại chuyện này dùng thực tiễn để cảm nhận là tốt nhất."

Giang Tinh Tinh...

Ngủ, mẹ nó, đúng là dùng thực tiễn để cảm nhận là tốt nhất!

...

Mấy tháng sau, bộ phim(Diễm Cảnh) công chiếu, lập tức vượt lên trên một lần sóng phim thanh xuân.

Khán giả đi xem quá nhiều bộ phim thanh xuân làm anh, một bộ phim có nguyên tác nổi tiếng như thế, cốt truyện được bóc lông cộng thêm kỹ thuật diễn vjing chắc của Giang Tinh Tinh, khiến cho điểm của bộ phim này không ngừng tăng lên, thế nhưng lại đạt 9.0, đối với một bộ phim thanh xuân thần tượng mà nói, điểm như vậy gần như có thể nói là cao nhất.

Đương nhiên, ratings cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, sau khi được chiếu trên kênh truyền hình,《 ỀMiễn Chanh 》lập tức đứng đầu bảng. Trên mạng bắt đầu có không ít fans “tự lai thủy” [2], lên tục quảng bá bộ phim này trên Weibo và Douban, phủ sóng khắp nơi.

[2] Fans “tự lai thủy”: đây là một thuật ngữ mạng, chỉ một nhóm người vì sự yêu thích và thương thức của bản thân, nhiệt tình tuyên truyền cho nó một cách tự nguyện, còn được gọi là thủy quân miễn phí

Tinh tay ba giữa nam nữ chính và vai phụ trong《 ỀMiễn Chanh 》gần như trở thành đề tài cần thiết thảo luận mỗi khi con gái tự hội với nhau trong thời gian rảnh.

Câu huyết và tình tiết gây cười đều có, kỹ thuật diễn và giá trị nhan sắc cũng đạt tiêu chuẩn, chẳng trách bộ phim này có thể đạt được thành công, một lần vươn lên cao nhất.

Ngay cả nữ nam chính và nam phụ đã sớm có được danh tiếng khá lớn bên ngoài, nữ chính là người mới - Giăng Tinh Tinh, cũng được truyền thông chú ý.

Chính xác thì cô cũng không phải người mới, lúc trước đã có danh tiếng từ《 Bạch trú chi thành 》như châu như ngọc, chỉ là bộ phim điện ảnh thời chiến quốc tương đối hợp với thể hệ trước, vậy nên tên cô không quá quen tai với thế hệ trẻ.

《 ỀMiễn Chanh 》công chiếu, danh tiếng Giăng Tinh Tinh bắt đầu tăng lên nhanh chóng. Weibo vốn chỉ có mấy vạn theo dõi lập tức nhảy lên bảy con số.

Không ít công ty quản lý biết cô còn chưa ký hợp đồng, liền tự đưa danh ôliu [3] cho cô, trong đó có công ty quản lý nổi danh, đương nhiên là công ty truyền thông Thành Ngu dưới trướng tập đoàn Thương thị. Nhưng lúc lựa chọn, Giăng Tinh Tinh tránh công ty này, cuối cùng quyết định ký với đối thủ cạnh tranh của tập đoàn Thương thị - công ty giải trí và truyền thông Tinh Việt.

[3] Đưa danh ôliu: một cách dễ nói đến việc cho người ta một cơ hội tốt.

Đưa ra quyết định như thế, chủ yếu là xuất phát từ suy xét trong vài tiếng của Giăng Tinh Tinh, thứ nhất là cô vẫn hy vọng có thể tự mình nỗ lực đi xa hơn, nếu tiếp tục dựa vào anh, cô dù có là ánh hậu, Giăng Tinh Tinh cũng sẽ cảm thấy bất an. Thứ hai... thân phận của cô rất xấu hổ, ở công ty anh, chắc chắn tài nguyên tốt nhất sẽ là của cô, không công bằng với người khác, nếu tương lai chuyện kết hôn bị một bị cho ra ánh sáng, tất cả nỗ lực của cô đều bị che mờ bởi dấu vết của chính cô.

Con đường tiếp theo, Giăng Tinh Tinh muốn dựa vào chính mình để bước tiếp.

Đổi với chuyện này, Thương Giới chỉ nhàn nhạt vớt lại một câu, không thêm bất cứ biểu cảm gì, cũng không nhìn ra hi noid, nói: “Không tin anh được?”

Làm một người nhay bên, dĩ nhiên anh có thể nhìn ra tiềm lực của người vợ trẻ tuổi xinh đẹp này, về công hay về tư, anh đều hy vọng Giăng Tinh Tinh có thể vào công ty mình.

“Không muốn kiếm tiền cho anh?”

“Cánh cứng rồi muốn bay một mình?”

“Đúng là uống công anh thương em”

Giăng Tinh Tinh...

Thế nên cho dù Giăng Tinh Tinh giải thích với anh thế nào, anh cũng chỉ biết đứng ánh mắt “Khuyết tay hướng ra ngoài, bạch nhãn lang [4]”, yên lặng khiển trách cô.

[4] Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vọng ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn

Cuối cùng Giăng Tinh Tinh cũng lười dở anh, anh thích thế nào thì thế đó, cô cũng bận, không có thời gian hầu hạ anh.

Giăng Tinh Tinh ký hợp đồng với công ty truyền thông Tinh Việt - vừa là đối thủ cạnh tranh, vừa là bên hợp tác với công ty của Thương Giới, nói cho rõ thì cạnh tranh lớn hơn.

Bởi thế, Thương Giới thường xuyên nhắc nhở cô: “Em ký với công ty đó, ngoài tâm tay của anh, sau này cô gì uất ức thì phải tự mình chịu, hiểu chưa?”

Giăng Tinh Tinh nhìn ra sự lo lắng của anh, ngoan ngoãn gật đầu.

Tuy Thương Giới nói như thế, nhưng nếu có thật sự chịu uất ức, đương nhiên anh sẽ không thể ngồi yên, làm như không thấy được, chỉ cần còn ở trong cái giới này, không có chỗ nào mà anh không với tay được.

Mà Giăng Tinh Tinh đã chuẩn bị cho chính mình xong, vừa mới ký hợp đồng, công ty cho cô một lịch trình dày đặc, chủ yếu là thừa dịp《 ỀMiễn Chanh 》còn nhiệt độ, hoàn toàn dựa danh tiếng của cô lên.

Thời gian này, Giăng Tinh Tinh lên vài đài truyền hình khá nổi tiếng và vài gameshow trên internet, cũng có không ít tạp chí thời trang vì cô mà đăng hoa báo số đặc biệt, đồng thời cô còn nhận vài quảng cáo, bận tới mấy tới mệt.

Khoảng thời gian này, Thương Giới cũng bận việc, bởi vậy thời gian hai người có thể gặp mặt giảm mạnh, mỗi lần Thương Giới tranh thủ lúc rảnh rỗi, trốn vào nhà vệ sinh gọi điện thoại cho phu nhân nhà mình, phu nhân không phải có hoạt động thì tham gia gameshow, đâm ba câu đã vội vàng cúp máy.

Thế cho nên mấy ngày cuối năm, trong lòng Thương Giới như có vật nặng gì đó, cứ lo lắng khiến anh cảm thấy khó chịu.

Không vui, nhưng lại không biết không vui ở đâu, làm gì cũng không có hứng thú, tình tình cũng nóng nảy hơn nhiều, đối với nhân viên, cấp dưới, phần nhiều là khiển trách, lạnh mặt, toàn thân tràn ngập áp suất thấp.

Lúc này nhân viên công ty đã nhìn ra, tuyệt dĩ là ông chủ nhà mình đang yêu đương, chỉ có người đàn ông chìm trong tình yêu mới có thể lúc thì nhân diện thoải cười ngầy ngầy, lúc thì tránh trong văn phòng hút thuốc, tâm tình chẳng khác gì biểu đồ bão mưa, chênh lệch rất lớn.

Cho nên cấp trên thân thiện cũng rơi vào bế tình, đúng là trời xanh không bỏ qua ai.

...

Một bữa tiệc tối long trọng cuối năm, lấy chủ đề là từ thiện, doanh nhân thành phố Giăng tự tập. Để làm nên, đương nhiên cũng có không ít hoa đán, tiểu thư tuổi giới giải trí, cùng nhau đón năm mới.

Giăng Tinh Tinh vốn đã đồng ý sẽ cùng Thương Giới đón năm mới, không ngờ công ty lại gọi đến kêu đi, nói là một bữa tiệc tối với cùng quan trọng, cô cần phải tham dự, làm quen với nhiều người hơn, mở rộng nhân mạch, đối với sự nghiệp năm sau của cô, trăm lợi mà không một hại.

Giăng Tinh Tinh dốc lòng theo đuổi sự nghiệp, không còn cách nào khác, nom nộp lo sợ gọi cho Thương Giới, xin lỗi anh.

 Thương Giới biết được cũng không trách cô, chỉ dặn dò cô đừng uống rượu, về sớm một chút.

Vì thế Giăng Tinh Tinh yên tâm mà dự tiệc.

Đến ở tòa cao ốc dần tắt đi, Lâm Xuyên đi vào văn phòng tổng giám đốc trên tầng cao nhất.

Trong văn phòng, một chiếc đèn bàn đang sáng lên, người đàn ông ngồi trước cửa sổ sát đất, dựa lưng về phía anh ấy, quan sát mọi nhà đang lên đèn, Lâm Xuyên chỉ cảm thấy bóng lưng anh thật sự cô độc.

“Giáo sư, anh... có sắp xếp gì không?”

Sau một lúc lâu, Thương Giới từ từ đứng dậy, sửa sang lại cả vạt và ống tay áo, nói: “Đến khách sạn Thế Kỷ.”

Từ nửa tháng trước, người tổ chức đã gửi một thiệp mời thiệp vàng cho Thương Giới, hiển nhiên là Thương Giới không để trong lòng, thiệp mời bị anh tùy tay ném sang một bên, lẫn vào đồng tài liệu.

Lâm Xuyên ngạc nhiên nói: “Tổng giám đốc Thương, anh muốn đi?”

“Ừ.”

“Nhưng loại tiệc tối này, trước đây anh rất ít khi tham gia...”

Tiệc tối thế này, mỗi năm hầu không kể xét, anh không đi là bình thường, chỉ cần cho chút mặt mũi, thường thường sẽ khiến bạn tổ chức được chiều mà lo sợ.

 Thương Giới lạnh nhạt nhìn anh ấy: “Bớt hỏi mấy lời vô nghĩa đi.”

Lâm Xuyên đành phải ngậm miệng.

Nhưng lúc cùng Thương Giới tiến vào đại sảnh yến tiệc, thấy tiểu hoa đán, cũng là phu nhân nhà mình một mình ngồi trong một góc lẻ loi, cuối cùng anh ấy cũng hiểu sự dụng tâm của Thương Giới.

 Giăng Tinh Tinh là người mới, không có gia thế, không có chỗ dựa, người trong giới giải trí có thái độ khinh thường là bình thường, có người nhìn bợ nhếch nhếch, đương nhiên cũng có người đó mắt đổ kị, nhưng mặc kệ thế nào, tóm lại Thương Giới vẫn không yên lòng về cô.

Nếu mình tình đi cùng Giăng Tinh Tinh tên là Hàn Lina, kén hơn Giăng Tinh Tinh vài tuổi, bề ngoài vô cùng xinh đẹp, da trắng, đôi mắt cũng là điển hình có mắt của người châu Âu, sâu hun hút.

 Giăng Tinh Tinh biết mắt cô ta vốn không phải như thế, chỉ là vì phẫu thuật thẩm mỹ mà thôi.

Cô ta đã diễn vài bộ phim thần tượng, cũng có chút danh tiếng, nhưng vẫn không thể nổi như còn, lúc này Giăng Tinh Tinh mới đầu lên, thậm chí là vượt qua thời kỳ nổi bật của Hàn Lina, điều này khiến người xuất phát là phim thần tượng như Hàn Lina khó chịu là bình thường.

Công ty quản lý sắp xếp cô ta và Giăng Tinh Tinh đi cùng nhau, đương nhiên là hy vọng cô ta có thể giúp Giăng Tinh Tinh quen thêm vài người, lót đường cho việc phát triển trong tương lai của cô.

Hàn Lina ngoài miệng thì đồng ý, nhưng vừa đến yến tiệc thì lập tức dung nhập vào nhóm hoa đán khác, cần bản không quan tâm đến Giăng Tinh Tinh.

Đương nhiên, lúc mấy nữ minh tinh xung quanh nói chuyện phiếm, không tránh khỏi việc tò mò về Giăng Tinh Tinh.

“Gần đây rất nổi tiếng, cách mấy ngày lại lên hot search một lần. Lina, cô có quen cô ta không, phía sau cô ta có ai sao?”

Hàn Lina nói: “Đừng hỏi tôi, tôi đâu có biết gì.”

“Không phải hai người cùng công ty sao, sao lại không biết?”

“Đúng là cùng công ty, nhưng cô ta là đại minh tinh, kiểu ngoa đến mức nào chứ, đâu có nhìn bọn tôi, ngày thường cần bản không lui tới với chúng tôi, không thích nói chuyện với người ta.”

“Chắc, bệnhگوی sao?”

“Chỉ gì nữa.”

Nhóm hoa đán xung quanh lập tức bất mãn: “Cô ta cũng chỉ là người mới, vận khí tốt, nổi tiếng cũng không thể bảo đảm không thật lù, bệnhگوی sao gì chứ, đều ở trong cái giới này, ai còn khinh thường ai?”

...

Nghe Hàn Lina nói vậy, nhóm hoa đán vốn còn ngồi tới việc làm quen Giăng Tinh Tinh, bấy giờ nghe nói cô có bệnhگوی sao thì không đến nói chuyện với cô nữa.

Mặc dù Giăng Tinh Tinh đã chủ động đáp lời, muốn dung nhập vào bầu không khí, nhưng không nói được vài câu, mấy cô gái già đã ngưng ngưng rồi đi.

 Giăng Tinh Tinh cảm giác mình bị xa lánh, trong lòng hơi hụt hẫng, một mình ngồi trong góc, nhìn cô có vẻ đáng thương.

Bởi vậy, trong cảnh ngộ như thế, Thương Giới xuất hiện làm trước mắt cô sáng ngời.

Thần hình anh cao lớn, một mặt bộ tây trang màu xám nhạt, cả vạt, cổ áo sơ mi cài nghiêm chỉnh, khiến cho người ta có một loại cảm giác cấm dục. Khí chất cao quý lạnh lùng, dưới ánh đèn, ngũ quan khôi ngô khiến người ta không thể dời mắt.

Anh vừa cất bước đi vào, không khí yên tĩnh lập tức trở nên vì diệu.

Vài vị tổng giám đốc quen biết lập tức cảm ly rượu đi qua, bắt chuyện với anh. Mà bên cạnh Giang Tinh Tinh, dù là người đã có danh tiếng, hoa đán hay người mới, đều trù tính suy nghĩ đến gần Thương Giới, có thể nói với anh hai câu cũng là quang vinh lớn lao.

Thương Giới tuân thủ nghiêm ngặt bốn phần của một người đàn ông đã kết hôn, nam minh tinh đến, anh không mắt phong độ, khách sáo đáp lại nếu nữ minh tinh đến, lập tức sẽ có "sứ giả báo hộ" Lâm Xuyên thay anh ngăn lại, ứng phó vài câu, để mấy cô gái kia không đến mức quá mất mặt, không đến gần Thương Giới được.

Giữ mình tựa như tiểu thư khuê các thời cổ đại.

Bên cạnh Giang Tinh Tinh có vài cô gái châu đầu ghé tai nghị luận: "Quả nhiên là tổng giám đốc Thương giống hệt trong truyền thuyết, không gần nữ sắc nha."

"Mấy năm nay có bao nhiêu nữ minh tinh muốn dựa vào anh ấy, có đã thấy anh ấy phản ứng với ai chưa, không cho ai một mắt, nằm trước ảnh hậu Hứa Khai Mạn cố ý đến gần anh ấy ơ ỉ traơ gái Kim Tông Lư, muốn gây ra scandal với anh ấy cộ nhiệt độ, nếu là nam khách quý khác thì đã sớm đồ eo rồi. Nhưng vị tổng giám đốc Thương này, cẩn thận lắm rồi, kết quả Hứa Khai Mạn ngủ sắp, mặt mũi cũng mất hết!"

"Từ đó về sau, đúng là không có nữ minh tinh nào dám đến trừu chọc nữ bá chủ này, anh ấy không cho ai một mắt cả."

...

Giang Tinh Tinh nghe mấy cô gái kia bàn tán về Thương Giới, còn cảm thấy khá thú vị, nhưng nếu đổi lại là nhân cách thứ hai thương hương tiếc ngọc, không chừng mấy năm nay đã có thể gây ra bao nhiêu scandal.

Nghĩ đến đây, cô lên cái đầu nở nụ cười, vừa ngắm đầu, vừa lúc đón nhận ánh mắt của Thương Giới.

Thương Giới thấy cô ngồi một mình cũng có thể cười ngầy ngớ, khỏe miệng cũng bắt gấu nhếch lên nụ cười nhẹ.

"Ồi, Lina, vừa rồi hình như tôi thấy tổng giám đốc Thương cười với cô."

Mấy cô gái ngồi trước Giang Tinh Tinh vội vàng nói với Hàn Lina: "Đừng đấy! Anh ấy thật sự cười với cô!"

Hàn Lina được chiều mà lo sợ, vội vàng sửa lại mái tóc, hỏi người bên cạnh: "Mau xem kíp trang điểm của tôi có sao không?"

"Không có không có, rất đẹp!"

Hàn Lina đỏ mặt, nói: "Tôi nên làm gì bây giờ."

"Còn có thể làm gì nữa, mấy năm nay có từng thấy tổng giám đốc Thương cười với ai chưa, anh ấy coi trọng cô đấy, còn không mau qua bên đó tâm sự, nói không chừng có thể trở thành Thương phu nhân tương lai!"

Giang Tinh Tinh sử một tiếng bật cười, bị Hàn Lina hung hăng trừng mắt một cái, cô lập tức thu lại nụ cười, bình tĩnh nói: "Chị Lina, em khuyên chị đừng có đi."

"Giang Tinh Tinh, cô đang ghen tỵ với Lina chứ gì?"

Advertisement / Quảng cáo

Trên mặt Hàn Lina là vẻ đắc ý, chẳng khác gì Giang Tinh Tinh thật sự đang ghen tỵ với cô ta.

Giang Tinh Tinh nhún vai: "Không tin thì thôi."

Mấy cô gái xung quanh cũng không biết là chị em thật hay có thù oán với Hàn Lina, liền tục thúc giục cô ta đi tìm Thương Giới: "Lina, có đừng nghe Giang Tinh Tinh, tổng giám đốc Thương thường nhìn sang bên này, bên này chỉ có cô là xinh đẹp nhất, ngoại trừ cô thì còn có thể có ai."

Hàn Lina xoa khuôn mặt nhét đầy axit hyaluronic [5] của mình, cảm ly rượu, tràn đầy tự tin đi tới chỗ Thương Giới.

[5] Axit hyaluronic: là một chất axit được ứng dụng nhiều trong y học, với các công dụng khác nhau, trong đó có tạo hình thẩm mỹ, ví dụ như bơm môi, gọt cằm....

Thương Giới đang nói chuyện với vài doanh nhân tây trang giày da, thì thoáng lại quay đầu đầu nhìn Giang Tinh Tinh ngồi trong một góc. Lúc này Hàn Lina lập tức đi tới, chặn tầm mắt anh, khiến cho anh hơi nhàu mày.

"Tổng giám đốc Thương, xin chào, tôi là Hàn Lina, đã từng tham gia bộ phim truyền hình 《Đánh úp trái tim》, 《Nhớ mãi không quên》, ngưỡng mộ anh đã lâu, muốn kính anh một ly..."

Không đợi cô ta nói xong, Lâm Xuyên đứng mực mà đi tới: "Ngại quá, hôm nay tổng giám đốc Thương không uống rượu."

Hàn Lina chán ghét nhìn Lâm Xuyên, thầm nói đúng là không biết tốt xấu, còn xem cô ta là loại phụ nữ tiến đến nhay bọ bình thường sao.

"Tổng giám đốc Thương, tôi muốn đơn độc tâm sự với anh một lát thôi, không hơn." Hàn Lina mềm giọng nói với Thương Giới: "Tổng giám đốc Thương tổng, vừa rồi anh còn nhìn người ta vài lần đấy."

Khỏe miệng Lâm Xuyên giắt giắt, nhìn khuôn mặt già đến mức không thể già hơn của cô ta: "Cô... chắc không?"

"Tôi đang nói chuyện với tổng giám đốc Thương, một trợ lý nhỏ như anh có thể ở bên cạnh sao?"

Hàn Lina vẫn có cái gì của minh tinh, mặc dù cú đầu khom lưng, nhưng cũng chỉ với Thương Giới, những người khác, cô ta hoàn toàn không khách khí: "Tôi nói này, anh thật sự xem mình là vệ sĩ ha, có thể biết điều chút không!"

Sắc mặt Lâm Xuyên tối sầm, tuy thân phận bất đồng, nhưng anh ấy đã theo Thương Giới nhiều năm, người trước cũng như người sau, ai cũng gọi một tiếng anh Lạc, lúc này bị nữ minh tinh vũ nhục, trong lòng anh ấy cũng khó chịu.

Mà Thương Giới đứng lúc mờ mờ: "Vị tiểu thư này, xin lỗi vì đã làm cô hiểu lầm, tôi không nhân cô, tôi đang nhìn cô Giang bên kia."

Lời vừa nói ra, toàn bộ hội trường kinh ngạc.

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn về Giang Tinh Tinh trong góc.

Mà Giang Tinh Tinh đột nhiên bị chú ý, đang cầm macaron [6], cắn một miếng nhỏ.

"Hửm?"

Vì sao tất cả mọi người đều nhìn cô?

Cho nên bây giờ, nữ minh tinh, ngay cả bánh cũng không được ăn sao?

Hàn Lina khó có thể tin: "Ý anh là... Giang Tinh Tinh?"

Dựa vào cái gì!

Thương Giới nhìn Giang Tinh Tinh, nở nụ cười đúng mực, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

"Cô Giang Tinh Tinh, tôi là fans của cô, muốn uống một ly với cô, có thể chứ?"

Giang Tinh Tinh suất nửa nhẹn bánh trong hộp.

[1] Chó núi Pyrenees

[6] Macaron: Một loại bánh ngọt của Pháp, với lớp nhân được kẹp giữa hai mặt bánh

Quanh: Minh là tín đồ của blueberry macaron, siêu ngon ^^

<https://www.youtube.com/watch?v=p8PD9dNe0>

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Chương 45: Về nước

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

"Cô Giang, tôi có thể uống với cô một ly được không?"

Ánh mắt mọi người lập tức nhìn về phía Giang Tinh Tinh.

Giang Tinh Tinh gãi nán nuốt miếng bánh macaron, vẫn còn nửa miếng, cô không thể ăn tiếp, lại không biết nên để ở đâu, chỉ có thể xấu hổ cầm trong tay.

Nếu không vui thì có thể tiếp từ chối Hàn Lina là được rồi, đột nhiên lời cô vào làm gì?

Bồ bần đi tới, rót rượu nho vào chiếc ly trống không của Giang Tinh Tinh.

Thương Giới sải bước đi về phía cô.

Dưới ánh mắt chăm chú đầy tò mò, hăm mộ xen lẫn ghen tỵ của mọi người, Giang Tinh Tinh có cảm giác vô cùng áp lực.

"Tổng giám đốc Thương, đã lâu không gặp."

Giang Tinh Tinh có quen biết với Thương Giới, đây không phải bí mật trong giới giải trí, trước đây Thương Giới trợ giúp cô nhiều lần, rất nhiều người biết.

Chỉ là hai người luôn khiêm tốn, ít cùng lộ diện trước công chúng, việc báo đảm để tin tức không lọt ra ngoài cũng xử lý rất chuyên nghiệp, dẫn dà mọi người cũng quên đi mối quan hệ mong như lụa của hai người.

Giang Tinh Tinh chưa bao giờ dựa hơi Thương Giới để nổi tiếng, tất cả sự nổi tiếng gần đây đều do cô vượt qua thử thách để hoàn thành các tác phẩm nổi tiếng. Cho nên lần này khi hai người xuất hiện, mới khiến cho mọi người xung quanh nhớ ra, hai người này quen nhau.

Hân Lina tự mình đã tình, lập tức trở thành đối tượng bị chế cười trong mắt mọi người. Nếu để đám nhà báo lên vào chụp ảnh, dựa vào chuyện này để giật tít, không chừng ngày mai cô sẽ lên trang nhất báo là cái giới giải trí, sẽ vô cùng mất mặt.

Mấy cô gái khác đi tới, giải bộ ăn tít. "Lina, chúng tôi không biết hai người họ quen nhau."

"Đúng vậy, Giang Tinh Tinh quen được nhân vật như Thương Giới, thảo nào lại nổi tiếng nhanh như vậy, cô đúng để ý."

"Ồi chào, Lina, mới có hơi lịch rồi."

Hân Lina đỏ mặt, xấu hổ không chịu nổi, che mũi ra khỏi bữa tiệc.
Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới không để ý đến ánh mắt người ngoài, đi tới, tự nhiên cộng ly với Giang Tinh Tinh, "Đã lâu không gặp."

Bồn chữ này Thương Giới nói ra, có cảm giác như đang nghiền răng nghiền lợi.

Đúng là lâu rồi không gặp, dù sao cũng vì lịch trình dày đặc nên cô cả ngày không thấy bóng người, ngay cả nhà cũng không về.

Người xung quanh vẫn nói chuyện, nhưng luôn làm như vô tình nhìn sang hai người, Giang Tinh Tinh không muốn bị nhìn ra mánh mối gì, khách sáo nói: "Dạo gần đây anh Thương có bận không?"

"Cuối năm công ty phải làm hạn mục báo cáo tổng kết, còn tổ chức tiệc cuối năm cho nhân viên, mọi việc tôi đều phải xem qua."

Anh nói chuyện với cô cũng không như xã giao bình thường, qua loa cho xong, mà là thật sự trả lời câu hỏi của cô.

"Anh Thương vất vả, nhớ chú ý sức khỏe."

"Ngày nào tôi cũng tập gym, cơ thể tôi rất khỏe, thất lưng vô cùng tốt, cảm ơn cô Giang quan tâm."

Vành tai Giang Tinh Tinh đỏ bừng, "Anh Thương không cần phải cảm ơn đâu."

"Vậy gần đây cô Giang có bận gì không?"

"Đóng quảng cáo, sắp tới sẽ đóng một bộ phim mới."

"Ồ, phim gì vậy?"

Thương Giới tỏ ra hứng thú với lịch trình gần đây của một nữ diễn viên, đối với người xung quanh mà nói, đây tuyệt đối là chuyện không có khả năng.

Nhưng nội dung cuộc nói chuyện của hai người rất bình thường, thực sự chỉ như bạn bè trò chuyện.

Có thể làm bạn với Thương Giới, đâu phải chuyện đơn giản, đừng nói đến việc anh không giao lưu nhiều với phụ nữ, dù là đối tượng hợp tác trong công việc cũng rất khó để trở thành bạn của anh.

Thương Giới đã mở miệng hỏi, Giang Tinh Tinh liền giải thích với anh, "Là bộ phim lấy bối cảnh nông thôn, tôi diễn vai một người phụ nữ nhà quê mất con, đi tìm khắp nơi, phát hiện chồng trao con mình với con nhà giàu, cho đứa trẻ một gia đình khác, cuối cùng mọi thứ bị đảo lộn."

Thương Giới nghiêm túc lắng nghe, đánh giá, "Nghe có vẻ rất hay, nhưng tôi có ý kiến này, không biết cô Giang có muốn nghe không?"

"Anh Thương cứ nói."

"Cô dựa vào? Đền Chanh?" để bày được tình cảm của fan trẻ tuổi, theo tôi thì nên rèn sắt khi còn nóng, tham gia mấy bộ phim tương tự, thể loại thanh xuân vườn trường rất được đón nhận, từ đó cũng có tình cảm của fan. Phải biết rằng phần lớn người hâm mộ là lớp trẻ, fan là những người có tiềm lực kinh tế chi đậm trên đầu ngón tay, thậm chí là không có. Một bộ phim xuất sắc cần một diễn viên xuất sắc, dựa vị của diễn viên đó tác động rất lớn, điểm này mong cô Giang suy nghĩ kĩ."

Giang Tinh Tinh ngạc nhiên.

Những lời này giống hệt như những gì mà quán lý của cô từng nói, hiện tại cô không hợp để quay phim lấy bối cảnh nông thôn. Nhưng quán lý không giải thích kỹ càng, Thương Giới lại rất tỉ mỉ, nói rõ từng chỗ cho cô nghe.

Nhưng Giang Tinh Tinh có sự kiên trì của mình, cô muốn thử vai diễn mới, có sự thay đổi, cho nên khi nhận được kịch bản bộ phim này, cô liền đồng ý tham gia.

"Anh Thương không hy vọng tôi tham gia bộ phim này sao?"

"Tự cô có quyết định, tôi chỉ đề ra ý kiến cho cô thôi."

Giang Tinh Tinh cảm kích, "Cảm ơn anh."

"Ừ."

Một người đàn ông thận trọng trái đời sẽ không nói cho cô nên làm thế nào, cuộc đời mình phải do mình quyết định, người ta chỉ đưa ra điểm nhìn cho mình, còn quyết định vẫn ở trong tay bản thân.

Đối với chuyện này, Giang Tinh Tinh rất cảm động, từ lúc anh nói "Tự cô có quyết định, tôi chỉ đề ra ý kiến cho cô thôi", cô biết, mặc kệ bước đi này có chính xác hay không, nhưng việc lựa chọn người đàn ông này là hoàn toàn đúng đắn!

Mọi người thấy hai người cũng sắp nói chuyện phiếm xong, lập tức có người đàn ông từ bất chuyện với Thương Giới, hy vọng có thể kéo gần quan hệ.

Không ngờ hai người này nói chuyện xong rồi nhưng vẫn không tách ra.

Giang Tinh Tinh ngồi trên ghế nhỏ ăn macaron, Thương Giới đứng ở quầy bar bên cạnh, mỉm cười nhìn cô, đôi mắt lấp lại vì cười.

Giang Tinh Tinh nói macaron rất ngọt, ăn không nổi nữa, Thương Giới lập tức hạ mình mang nước tới cho cô.

Mọi người cảm giác như mắt mình sắp mù, xem ra hai người họ đúng là... bạn bè thân thiết!

Giang Tinh Tinh nói nhỏ với Thương Giới, "Anh cứ ở cạnh em, người ta sẽ không dám tới bắt chuyện với em."

"Có anh ở đây, em còn cần người bắt chuyện nữa sao?" Anh tự tin nói, một nửa tài nguyên của giới giải trí ở trên người anh đấy.

"Đương nhiên là cần." Giang Tinh Tinh nói "Công ty kêu em tới để kết bạn, mở rộng mối quan hệ."

Thương Giới nở nụ cười, trêu tức: "Cho dù anh không tìm em thì cũng đâu có ai quan tâm đến em."

Giang Tinh Tinh...

Được rồi, anh thắng

Dù sao tất cả mọi người đều biết Thương Giới, mà Thương Giới lại đối xử tốt với cô, cho nên cô cũng không phải làm gì thêm

Thương Giới không quá rầy cô nữa, vươn tay cộng ly với cô, sau đó rời đi.

Anh vừa đi, bên Giang Tinh Tinh lập tức náo nhiệt, mặc kệ là mình tình hay người của công ty giải trí, đều đưa danh thiếp tới, nói chuyện phiếm, muốn kết bạn với cô.

Dù sao cô cũng là người bạn tốt tri kỉ của Thương Giới.

Mấy năm nay, Thương Giới luôn khép kín, người muốn làm quen với anh nhiều vô kể, nhưng không có người giới thiệu, họ không có kẻ hở để tiến vào.

Bạn bè của Thương Giới rất ít, mặc dù có, nhưng cũng không phải tầng lớp mà người bình dân có thể tiếp xúc. Bởi vậy Giang Tinh Tinh như một lỗ hổng, từ một người không ai làm quen, giờ giải trí tăng vọt, không giống như trước.

Thương Giới dốc hết sức mở đường cho cô, trong lúc nói chuyện, anh không hề che giấu với người khác, "Tôi quen cô Giang, nhưng đôi khi cô ấy không muốn để ý tới tôi."

"Tôi rất thương thức vai nữ chính của Giang Tinh Tinh."

"Đương nhiên, cô ấy chính là hình mẫu trong lòng tôi."

"Ừm, cô ấy hay ngại ngại, mọi người đừng hỏi cô ấy."

"Đâu có chuyện gì đâu? Chúng tôi rất trong sáng."

"Đương nhiên là tôi có ý muốn theo đuổi cô ấy, nhưng cô ấy không cho tôi cơ hội, có ý quan tâm đến việc diễn xuất hơn."
Advertisement / Quảng cáo

...

Có lẽ là do trời tối, cũng có lẽ là do rượu, đêm nay Thương Giới không giống như mọi khi, anh tao nhã mà ôn trọng, không lạnh lùng như trước kia.

Anh sẵn lòng bán bạc về thị trường cổ phiếu với người khác, cũng bằng lòng nói chuyện của mình.

Đêm nay Thương Giới rất có tình người, vậy nên mọi lực lại tăng vọt.

Ngoài cửa sổ, pháo hoa được bắn lên trời đêm, cùng với tiếng chuông điểm mười hai giờ, một năm mới đã đến.

Mọi người tề tựu ngoài hành lang, nâng chén chúc mừng năm mới.

Không ai chú ý đến, bữa tiệc thiếu hai người.

...

Có ánh trăng làm bạn, Thương Giới nắm tay Giang Tinh Tinh, cùng cô rời khỏi bữa tiệc.

Đi qua hành lang dài không người, hai người đi rất nhẹ, lập tức từ cửa sau của hoa viên, chiếc xe Roll-Royce màu đen dừng ở lề đường.

Giang Tinh Tinh hoảng hốt, thì thoảng lại nhìn bốn phía. Lúc này tất cả mọi người đang ăn mừng tết niên, không ai chú ý đến họ.

Thương Gối dắt Giang Tinh lên xe, mình cũng ngồi bên cạnh.

Nhìn qua cửa kính, pháo hoa đầy trời, Giang Tinh vui vẻ, tựa đầu vào cổ Thương Gối.

"Anh yêu, chúc mừng năm mới."

Thương Gối cúi đầu nhìn cô, bởi vì trong hội trường có máy sưởi, khuôn mặt trắng trẻo của cô ửng đỏ, dưới mắt đánh lớp trang điểm, dưới ánh sáng lại càng thêm thần bí mỹ hoặc.

Đôi mắt căng mong tựa như thạch trái cây mềm người.

Anh vươn tay, nhẹ nhàng lướt qua môi cô, sau đó nâng cằm cô lên, nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình, in sâu đáng vẻ xinh đẹp của cô vào đầu, giống như muốn khắc ghi thật lâu...

Giang Tinh nhìn vào đôi mắt nóng rực của Thương Gối, có thể cảm nhận được sự kích động và tình cảm của anh.

Phản ứng thời gian luôn luôn vững vàng như ngọn núi, tình cảm trong lòng tình lịng như dòng nước sâu, nhưng lại khiến người ta cảm thấy ấm áp.

"Có nhớ anh không?"

Giang Tinh hỏi lại, "Vậy anh có nhớ em không?"

"Anh bận rộn nhiều việc, không có thời gian để nhớ."

Tuy Thương Gối nói vậy, nhưng nụ hôn gấp gáp và cảm giác rạo rực đã bán đứng anh.

"Em còn bận hơn anh, cũng không có thời gian mà nhớ." Hơi thở Giang Tinh hơi bất ổn.

"Chắc, quả nhiên là vợ chồng trên danh nghĩa."

"Không sai"

Cô còn chưa dứt lời, phát hiện tay Thương Gối vòng qua cổ cô, kéo cô về phía mình.

"Anh..."

Ánh đèn đầu đường chiếu vào khuôn mặt một ngôi ngõ, Thương Gối nở nụ cười ẩn ý, Giang Tinh cũng nhìn ra được chút manh mối thông qua nụ cười đó.

Giang Tinh cười nói "Anh Thương, anh làm vậy là không hay lắm đâu."

Thương Gối vẫn bình tĩnh, "Hình như cô Giang còn không chờ được hơn cả tôi."

"Thật sao?"

Anh cúi sát bên tai cô, hôn lên vành tai, giọng nói trầm ấm vô cùng gợi cảm, "Đúng vậy."

...

Giờ phút tiếng chuông điểm năm mới vang lên, ở sân bay quốc tế thành phố Giang, một cô gái mặc áo khoác màu hạnh nhân, kéo theo vali màu hồng nhạt, đi tới sảnh chờ của sân bay.

Cô gái ăn mặc rất nhẹ nhàng, nhan sắc xinh đẹp mà nổi bật, tuy vậy lần da được chăm sóc rất tốt, tựa như dòng nước trong veo, toàn thân không có chỗ nào là không dùng hàng hiệu.

Bên ngoài sân bay, Thẩm Niệm Niệm gặp được chị họ của mình.

"Niệm Niệm, cuối cùng em cũng về rồi." Người chị họ đi tới, giữ chặt tay cô ta, "Nhiều năm không gặp, đúng là càng lớn càng xinh đẹp."

Thẩm Niệm Niệm bỏ kính xuống, nở nụ cười miễn cưỡng, lúc buông tay chị họ ra, còn cố ý lấy khăn tay lau.

"Chị họ, cảm ơn đã tới đón em, em có nhờ người mua đồ trang điểm, sẽ đưa cho chị."

"Ồ, còn nung quà về cho chị nữa." Trên mặt người chị họ tràn đầy ý cười, "Khách sáo gì chứ, đều là người một nhà, em như em gái chị vậy."

Trong lòng Thẩm Niệm Niệm cười lạnh, mình có anh trai ruột, ai thêm làm người một nhà với cô ta.

"Anh trai em đâu, sao anh ấy không tới?"

Người chị họ nói, "Sơ Ngôn bận quay phim, nghe nói gần đây có nhận một bộ phim phá án, nghiên cứu kịch bản cả ngày, chị cũng ít khi thấy anh ấy."

Nhắc tới anh trai, Thẩm Niệm Niệm vô cùng kêu ngoa, "Anh trai em là anh đó, em ở Mỹ nhưng vẫn thường xuyên nghe được tin tức của anh ấy."

Cô chị họ vội vàng phụ họa, "Còn không phải sao, Thẩm Sơ Ngôn vô cùng nổi tiếng, rất hot ở trong nước, nhưng chú không thích anh ấy quay phim, giờ vẫn còn phàn đối đấy."

Thẩm Niệm Niệm không muốn nói chuyện trong nhà với chị họ, dứt khoát bỏ đi, kéo vali đi ra ngoài.

Cô chị họ ăn cắp kéo vali hộ, "Đề chị, em ngồi máy bay lâu như vậy, chắc là mệt lắm!"

Đương nhiên là Thẩm Niệm Niệm không từ chối, yên tâm đưa hết túi xách và vali cho chị họ.

Nếu muốn làm bạn với cô ta, giúp cô ta xách đồ là chuyện rất bình thường, ai bảo cô ta lại đại tiểu thư nhà họ Thẩm danh chính ngôn thuận.

Ra khỏi đại sảnh, biển quảng cáo đối diện đang giới thiệu xu hướng thời trang mới nhất, bỗng nhiên Thẩm Niệm Niệm dừng bước.

Advertisement / Quảng cáo

Người mẫu giới thiệu quần áo có dáng người rất đẹp, nụ cười tao nhã, đôi mắt hạnh trong veo động lòng người, nhìn vào, trong lòng cảm giác vô cùng thoải mái.

Nhưng lúc này, Thẩm Niệm Niệm không hề thấy thoải mái, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Cô chị họ thấy Thẩm Niệm Niệm dừng bước, nhìn chăm chăm biển quảng cáo, đi tới gần thích cho cô ta, "Em ở nước ngoài mấy năm, chắc không biết nhiều về mình tính trong nước, đây là mình tính rất nổi tiếng dạo gần đây, tên là gì nhỉ... Giang Tinh, chỗ nào cũng thấy quảng cáo. Ồi, Niệm Niệm, em xem, cô ấy trông rất giống em!"

Thẩm Niệm Niệm trừng mắt nhìn chị họ, cô chị họ lập tức sửa miệng, "Xùy xùy, nói vô vẩn, sao cô ta có thể đẹp được như Niệm Niệm của chúng ta! Một phần mười, không, phần trăm trăm cũng không bằng!"

Thẩm Niệm Niệm nhìn vết sẹo hình trăng khuyết trên mặt Giang Tinh, mặt không hề thay đổi, nói: "Mặt mày có khuyết điểm như vậy, sao có thể ra mắt, trở thành ngôi sao?"

"Đúng vậy!" Cô chị họ cảm thấy hình như Thẩm Niệm Niệm không thích mình tính này, lập tức phụ họa: "Chị cũng không hiểu, em nói xem giờ gu thường thức của mọi người có vấn đề sao, trước kia thích mặt vòng hồng [1], hiện tại lại thích mấy người không tròn vẹn. Hừ, em nói xem, giới gái trí... mỗi ngày lại một khác."

[1] Vòng hồng: Chỉ những người nổi tiếng trên mạng.

Thẩm Niệm Niệm dời mắt, lườm lườm đi về phía trước, cô chị họ vội vàng theo sau.

"À, đúng rồi, nhiều năm không liên hệ, nghe nói cái anh nhà họ Thương mắc bệnh, thể nào, có nghiêm trọng không?"

Cô chị họ vội vàng nói: "Rất nghiêm trọng, nghe nói thời gian trước còn mất tích, nhưng sau này lại tự mình quay về."

"Anh ấy... Không nhớ được gì sao?"

Cô chị họ cười gượng, "Sao chị... biết được, nhưng em và anh ấy cùng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khi đó em còn nhỏ, anh ấy cũng chịu kích thích lớn, vậy nên hoảng sợ đến nổi sinh bệnh, em nói xem, có nên chêm bọn buôn người thành trăm mình không! Thật đáng hận!"

Thẩm Niệm Niệm tức giận nhìn chị họ, cô chị họ biết mình lỡ miệng nói sai, khẩn đại tiểu thư mất hứng, lập tức mắng mình miệng rộng, cười làm lành, "Không nói chuyện không thoải mái này nữa, lần này Niệm Niệm về, còn đi nữa không?"

"Không." Thẩm Niệm Niệm ngồi vào xe có rèm che, không chat để ý, nói, "Lần này em về sẽ không đi nữa, ở nước ngoài rất vất vả, chuyện gì cũng phải dựa vào chính mình, vẫn là ở nhà tốt hơn, có người hầu kẻ hạ, ung dung hưởng thụ."

"Niệm Niệm, hừm mà em quá, sinh ra đã ngồi trên vàng, là con gái út trong nhà, có bố mẹ và anh trai yêu thương, là hôn ngọc quý được nâng niu trong lòng bàn tay, từ nhỏ đã được hưởng phúc."

Thẩm Niệm Niệm nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, trong đầu lại nghĩ tới cô gái có vết sẹo trên biển quảng cáo.

"Đúng vậy," Giọng cô ta hơi khàn, nở nụ cười lạnh, "Thế giới này, vận mệnh của mỗi người, vừa sinh ra đã được quyết định."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một được* tại miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 46: Thục lục

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Bộ phim mới Giang Tinh Tinh nhận tên là 《Lời nói dối chốn đất đỏ》, nói về một câu chuyện xảy ra ở nông thôn Thẩm Bắc.

Nữ chính Trâu Dung là một người phụ nữ nông thôn chính công, con vửa được sáu tháng đã bị bọn buôn người bắt đi. Trâu Dung đi khắp nơi tìm con, chết dần chết mòn.

Sau này, rút cuộc cảnh sát cũng đưa con cô ta trở về, nhưng Trâu Dung lại một mực chắc chắn đứa bé kia không phải con cô ta. Người trong thôn trăm miệng một lời, đây là đứa con bị mất đi của cô ta, ngay cả chồng Trâu Dung cũng một mực chắc chắn đây là con của họ.

Trầu Dung bế con, diển diển khùng khùng nói với người toàn thôn đây không phải con cô ta, ỏ mông con của cô ta có một vết bớt, đứa bé này không có, đây không phải con cô ta!

Nhưng không ai tin tưởng cô ta, thậm chí còn cho rằng cô ta bị tâm thần.

Mười mấy năm sau, cuối cùng cảnh sát cũng đều tra rõ, đứa trẻ này thực sự không phải con của Trầu Dung, chuyện bọn buôn người chỉ là do chồng cô ta phối hợp với bọn buôn người, tự đạo diễn một tuồng kịch. Chồng Trầu Dung trao đổi con mình với con của một chủ hầm mỏ, hy vọng con trai nhà mình có thể sống cuộc sống của thiếu gia, đứa con của người kia về nuôi nấng, diễn một vở kịch "Con báo đổi Thái Tử [1]".

[1] Con báo đổi thái tử: là một câu chuyện lưu truyền trong dân gian. Thời Tống Chân Tông, hoàng tử Triệu Trinh (Tống Nhân Tông) vừa sinh ra thì bị Lưu Quý phi (sau này là Lưu Hoàng hậu) đánh trao với con báo.

...
Cốt truyện khá là gay cấn, nhiều bước ngoặt, thế cho nên ngay từ lần đầu tiên đọc kịch bản này, Giang Tinh Tinh đã bị cuốn hút vào câu chuyện, tâm lý nhân vật rất sâu sắc.

Nếu muốn diễn tốt một nhân vật như Trầu Dung, đối với bản thân Giang Tinh Tinh mà nói là một loại khiêu chiến.

Một mặt, Trầu Dung vô cùng cảm ghét đứa trẻ không phải con ruột của mình, vì đứa bé mà cảnh sát dừng việc tìm kiếm con ruột của cô ta.

Mà một mặt khác, cô ta là một người phụ nữ có bản tính thuần phác lương thiện, không thể nào nhẫn tâm mặc kệ đứa bé gào khóc đói ăn.

Cho nên nhiều năm sau, lúc cô ta biết được chân tướng thì đã hoàn toàn phát điên, việc này cần diễn viên phải hiểu rõ nhân vật mới có thể diễn được cảm xúc kịch liệt này.

Giang Tinh Tinh cảm thấy nhân vật Trầu Dung này có lẽ là nhân vật phức tạp nhất mà cô từng gặp trong mấy năm diễn xuất.

Mà nam chính của bộ phim này, cũng chính là người cảnh sát vạch trần chân tướng, do Thẩm Sở Ngõn thủ vai.

Lúc Giang Tinh Tinh biết nam số một là Thẩm Sở Ngõn thì trong lòng rất hưng phấn.

Thẩm Sở Ngõn là nhân vật náo, năm năm trước đã nhận được danh hiệu nam diễn viên xuất sắc nhất của Kim Tông Lư, tuy mấy năm nay không nhận quá nhiều vai diễn, nhưng bộ nào cũng là cực phẩm, hơn nữa doanh thu phòng vé cũng rất xuất sắc.

Tuyệt đối là nhân vật cấp bậc ảnh đế.

Mà tất cả tác phẩm của anh, Giang Tinh Tinh đã xem không dưới mười bộ, bộ nào cũng tỉ mỉ nghiên cứu, mỗi một động tác mỗi một vẻ mặt của anh đều được cô xem là sách giáo khoa mà học tập.

Mà bây giờ "bậc thầy" này sẽ diễn chung với cô, sao cô có thể không hưng phấn.

Ảnh đế Thẩm Sở Ngõn hoàn toàn là thần tượng của cô, suýt nữa cô đã cầm notebook đi qua xin chữ ký anh, nửa đường thì bị trợ lý Lộ Tiểu Đào ngăn lại: "Em xin chị đấy, chị là minh tinh, không phải fan, có thể chuyển nghiệp chứ không, đừng làm trò cười cho ảnh đế người ta."

Giang Tinh Tinh buông notebook, bêu mồm "Không phải ký tên thôi sao, có gì mà làm trò cười."

Advertisement / Quảng cáo

Cô vẫn là người mới, không quá hiểu về phương diện này.

Lộ Tiểu Đào không kịp giải thích với cô, chỉ nói: "Nếu chị thật sự muốn ký tên như thế, em đi xin giúp chị, chị đừng tự mình ra trận, đồ khiến ảnh đế cảm thấy chị chưa hiểu việc đời."

"Được rồi"

Vì thế Lộ Tiểu Đào cầm notebook của Giang Tinh Tinh, đến trước mặt Thẩm Sở Ngõn, cẩn thận xin chữ ký.

Thẩm Sở Ngõn vô cùng sáng khoái, cầm bút viết tên mình, còn viết một lời chúc.

Giang Tinh Tinh lên đánh giá anh, năm nay anh khoảng ba mươi tuổi, vừa thay quần áo cảnh sát, đồng phục màu đen rất vừa người, ảnh đang cúi đầu chỉnh lại tay áo, sườn mặt góc cạnh rõ ràng.

Lần đầu Thẩm Sở Ngõn màu lúa mạch, có lẽ là vì thường xuyên đóng vai nhân vật rắn rỏi, dần dà trở thành khí chất của riêng anh.

Vóc dáng anh rất tốt, nhân quai đã biết là người luyện võ.

Thẩm Sở Ngõn chú ý tới ánh mắt của Giang Tinh Tinh, ngừng đầu nhìn nhau vài giây với cô, sau đó mỉm cười, vừa dụ dăng vừa ầm ập.

Giang Tinh Tinh vội vàng cười lại, lên đánh giá người khác còn bị phát hiện, bây giờ hơi hoảng loạn.

"Này, xong rồi đó." Lộ Tiểu Đào đưa notebook cho Giang Tinh Tinh.

Giang Tinh Tinh nói "Sao chị lại cảm thấy ảnh đế biết rồi nhỉ, vừa rồi anh ấy còn cười với chị."

Lộ Tiểu Đào búng nó: "Có thể không biết sao, đôi mắt sùng bái của chị bán ra sao luôn rồi!"

Giang Tinh Tinh mở notebook ra, một hàng chữ nhỏ cứng cáp, viết

Đừng giữa và dài, không một lần nói dối.

Thẩm Sở Ngõn tặng Giang Tinh Tinh, những lời này nằm trong cuốn sách[Phẩm chất của một diễn viên]của nhà lý luận Stanislavski [2].

[2] Konstantin Sergeievich Stanislavski là một nhà biên kịch người Nga. Ông nổi tiếng và có tầm ảnh hưởng chủ yếu với những nguyên tắc trong hệ thống Stanislavski về kỹ thuật đạo tạo diễn viên, chuẩn bị và diễn tập.

Giang Tinh Tinh đột nhiên nháy dưng, thậm chí quá nhiên là anh biết rồi.

Lộ Tiểu Đào lại nhại: "Ảnh đế đúng là ôn hòa, giọng cũng nhẹ nhàng, trầm thấp gợi cảm."

Giang Tinh Tinh đề đầu cô ấy: "Xem cái dáng vẻ không có tiền đồ của em này, đúng có hao sắc."

"Em không có tiền đồ, chờ lát nữa diễn chung với ảnh đế, em xem ai không có tiền đồ!"

Giang Tinh Tinh nhướn mày: "Chị là diễn viên chuyên nghiệp, không có chuyên vì nam chính đẹp trai mà rồi loạn đầu."

Đương nhiên, ỏ nhà cô còn một ông chồng đẹp trai nghịch thiên, hoa cỏ bên ngoài, nhiều lần cũng là tùy tiện nhìn xem, đầu đám hải loạn.

Lộ Tiểu Đào lại mở miệng: "Chị Tinh Tinh, sao em lại cảm thấy chị và ảnh đế Thẩm Sở Ngõn hơi giống nhau nhỉ?"

Giang Tinh Tinh quay đầu nhìn cô ấy: "Giống hả?"

"Ừ, giống lắm, càng nhìn càng giống."

Thẩm Sở Ngõn rất đẹp, cho nên được nói là giống anh, trong lòng Giang Tinh Tinh rất vui vẻ.

Cô vừa thấy Thẩm Sở Ngõn đã cảm thấy rất thân thiết, sự thân thiết này không biết là từ đâu, bây giờ nghĩ lại, có lẽ là do bề ngoài khá là thuận mắt.

...
Diễn viên đã chuẩn bị ổn thỏa, bắt đầu quay cảnh đầu tiên.
Đây cũng là cảnh thứ nhất của bộ phim, Giang Tinh Tinh đóng vai Trầu Dung chen chúc xô đẩy mua cá giữa dòng người ỏ chợ, đặt con trong giỏ.
Vừa quay đầu lại, chiếc giỏ trống không, con cũng không còn.
Mất con, Trầu Dung phát điên tìm kiếm khắp nơi, khiến chợ bán thức ăn gay bay chó sủa, cuối cùng khi đến đồn cảnh sát, toàn thân cô ta run rẩy, ngay cả nói cũng không rõ.
Thẩm Sở Ngõn đóng vai một cảnh sát nhỏ ở đồn công an địa phương, chân dài gác trên bàn, lơì biếng hỏi: "Chuyện gì đấy?"
Đôi mắt Giang Tinh Tinh vô thần, đôi môi tím tái run rẩy, dùng giọng đậm chất địa phương nói: "Mất con."
Thẩm Sở Ngõn tùy tay lấy một tờ giấy: "Thời gian, địa điểm, những chuyện xảy ra trước khi mất con, viết rõ ràng."
Giang Tinh Tinh run rẩy đưa tay nhận bút, sững sờ cả buổi trời mới nói: "Tôi...tôi không biết viết."
Thẩm Sở Ngõn không còn kiên nhẫn: "Không nói sớm, lằng lằng thời gian."

Cảm xúc dồn nén của Giang Tinh Tinh chợt bùng nổ, cô bỏ nhào vào người Thẩm Sở Ngõn, liều mạng nắm cổ áo anh ta, khàn cả giọng mà hô to: "Anh mau tìm con cho tôi! Con tôi mất rồi! Không phải anh là cảnh sát sao! Anh mau tìm đi! Tìm đi!"

"Này! Cô... Cô buông tay ra!"

Thẩm Sở Ngõn đầy mạnh cổ ra: "Cô bình tĩnh một chút! Tôi sẽ giúp cô tìm, bình tĩnh đi! Nói rõ ràng mọi chuyện!"

Đồng nghiệp xung quanh đến hỗ trợ, rồi cuộc cũng kéo được Giang Tinh Tinh ra khỏi người Thẩm Sở Ngõn, trên mặt cô toàn là nước mắt nước mũi, tóc tai hỗn loạn, ồm ồm gói cuộn tròn trên mặt đất, im lặng chấy nước mắt.

Hối hận, buồn phiền, lo âu và sợ hãi không dám về nhà... Khiến cô gửi thông tin hoàn toàn suy sụp.

Sau đó, lúc nghỉ ngơi, Thẩm Sở Ngõn đưa Giang Tinh Tinh một ly nước ấm, khuyên nhủ: "Chúng tôi đã điều động cảnh sát tìm kiếm quanh nơi có mất con, cô đừng quá sốt ruột, sốt ruột cũng vô dụng, bây giờ về nhà, nói với người nhà đáng hoàng, được chứ, đừng khóc nữa."

Giang Tinh Tinh ngồi trong góc, sự hãi nạt rề.

"Nhìn cô còn rất trẻ, con đâu rồi?" Thẩm Sở Ngõn ngồi bên cạnh cô, an ủi: "Ồ đây thường xuyên có trẻ em đi lạc, cuối cùng đều được đưa đến đồn công an, đứng lo, không mất đâu, dù mất, cảnh sát cũng có thể tìm về cho cô."

Giang Tinh Tinh nghe thấy lời này mới tỉnh táo lại, từ từ ngừng đầu, đôi mắt còn ướt đầm nhìn Thẩm Sở Ngõn: "Anh không lừa tôi?"

Thẩm Sở Ngõn bảo đảm: "Tôi không lừa cô."

Nhưng, chỉ một câu hứa hẹn như thế, người cảnh sát Thẩm Sở Ngõn vì cô gái này tìm kiếm một đứa bé, tìm suốt mười mấy năm.

...

Cảnh thứ nhất vô cùng thật lợi, có lẽ là vì đã nghiền ngẫm kịch bản từ trước, cả hai diễn viên thực lực đều đã hiểu rõ nhân vật, cho nên diễn chung không một lần NG, suôn sẻ hoàn thành một cảnh quay.

Thẩm Sơ Ngón đã nghe về kỹ thuật diễn của Giang Tinh Tinh từ trước, nhưng lúc này diễn chung, cô vẫn làm anh bất ngờ.

Sau khi kết thúc, Thẩm Sơ Ngón chủ động tìm Giang Tinh Tinh bắt chuyện: "Tôi đã xem 《 Bạch trú chi thành 》 của cô, biểu hiện của cô rất xuất sắc."

Giang Tinh Tinh hơi xấu hổ, mặt đỏ lên: "Cảm ơn tiền bối đã khích lệ."

"Bộ phim《 Đầm Chanh 》kìa, nghe nói danh tiếng cũng không tồi, nhưng tôi không xem, dù sao cũng là phim thần tượng cho thiếu nữ, không phải gu của tôi."

Giang Tinh Tinh ngại ngại nói: "Tiền bối không nên xem nó."

Lúc này, Lộ Tiểu Dao đến, nói với Thẩm Sơ Ngón: "Thẩm tiền bối, em nhiệt liệt đề cử anh xem bộ phim《 Thái giám tổng quản tham cung bị sự 》, ha ha, bộ phim này mới là tuyệt tác của chị Tinh Tinh, xem xong bảo đảm anh thức trắng đêm um..."

Cô ấy còn chưa dứt lời thì đã bị Giang Tinh Tinh che miệng, phần còn lại nghẹn trong cổ họng.

Thẩm Sơ Ngón cười xấu hổ: "Vẫn còn cảnh diễn, tôi đi chuẩn bị trước."

"Vâng! Thẩm tiền bối cô lên!"

Thẩm Sơ Ngón ôn hòa nói: "Cô không cần gọi tôi là tiền bối đâu, tôi có một người em gái chắc cũng khoảng tuổi cô, cô có thể gọi tôi là anh Sơ Ngón, đương nhiên, nếu cô cảm thấy như vậy khó gọi quá thì trực tiếp kêu tên cũng được."

Giang Tinh Tinh đỏ mặt kêu một tiếng: "Anh Sơ Ngón."

Thẩm Sơ Ngón nhìn khuôn mặt động chút là đỏ lên của cô, thầm nói đúng là một cô gái đa mặt muôn. Từ ánh mắt đầu tiên thấy cô, anh đã cảm thấy thân thiết, cảm giác cô tựa như em gái của mình, bề ngoài cũng giống. Chẳng qua em gái anh - Thẩm Niệm Niệm điều ngoa tùy hứng đã ra nước ngoài nhiều năm, cũng không thân thiết với anh lắm.

Mới chỉ lần đầu tiếp xúc, Thẩm Sơ Ngón đã nghĩ trong đầu rất nhiều chuyện không đầu.

Đợi cho Thẩm Sơ Ngón đi rồi, Lộ Tiểu Dao học theo giọng điệu vừa rồi của Giang Tinh Tinh: "Anh Sơ Ngón", mềm sắp chảy nước rồi!"

"Lộ Tiểu Dao, hôm nay mới phát hiện em đáng ghét thế này! Có tin chị sa thải em không?"

Lộ Tiểu Dao vội vàng chịu thua: "Em sai rồi, chị đừng đuổi em, nếu không sau này ai xin chữ ký cho chị?"

"Hừ..."

"Nhưng mà đúng là... Chị thấy mấy nữ mình tình từng diễn chung với Thẩm Sơ Ngón, đâu có ai gọi anh ấy là anh Sơ Ngón, đôi ngọ này của chị chính là độc nhất đấy."

"Phải không?" Giang Tinh Tinh nhún vai: "Chỉ cảm thấy anh ấy khá dễ nói chuyện."

"Thảm ảnh đó đúng là người tốt, nhưng là cái loại mà... Um, nói sao nhỉ, nhìn thì rất bình dị gần gũi, thật ra lại giữ khoảng cách với người khác, đặc biệt là nữ mình tình, chị xem mấy năm nay, anh ấy có scandal với ai không?"

Giang Tinh Tinh lắc đầu, đúng là không có một cái.

Lộ Tiểu Dao tổng kết: "Cái này gọi là giữ mình trong sạch, anh ấy không giống mấy nam mình tình quay bộ phim nào cũng có thêm một người bạn gái."

Nghe cô ấy nói như vậy, Giang Tinh Tinh càng thêm thương thức Thẩm Sơ Ngón.

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi Lộ Tiểu Dao rời khỏi, Giang Tinh Tinh nghiêng đón một "người bạn". Người bạn này không hề e dè phàn trường nhiều người, lập tức tới trước mặt cô.

Anh mặc áo sơ mi màu trắng cùng quần tây đen, áo sơ mi sơ vãn ngay ngắn, không bỏ người mà hơi lỏng, cổ áo vậy lấy phần cổ của anh, làn da rất trắng. Tay áo xắn lên, lộ ra một phần tay.

Từ yên thế hóm dỏ, sau khi cái gọi là thân phận "bạn bè" của cô và Thương Giới bị cho ra ánh sáng, anh cũng lời trốn tránh, đôi khi sẽ quang minh chính đại đến khảo sát, trò chuyện với cô.

Nhưng mà không một tạp chí nào lan truyền scandal của họ, không phải không muốn, chỉ là không dám... Chỉ cần có paparazzi dám nói về sinh hoạt cá nhân của Thương Giới, Thương Giới đủ bản lĩnh khiến công ty đó đóng cửa ngay ngày mai.

Giang Tinh Tinh hỏi "Sao anh lại đến đây?"

"Anh tan tâm rồi, đến đây xem em."

Giang Tinh Tinh quay mặt đi, xoay người đưa lưng về phía anh: "Em còn chưa tẩy trang đâu!"

Cô còn trang điểm theo nhân vật Trâu Dung, làn da găm đen, hai gò má bị nám, hoá trang đặc biệt khiến lỗ chân lông của cô nhìn rất lớn, còn có mụn đầu đen. Quần áo dính đầy tro bụi, bọc như cái bánh chưng.

Cái dáng vẻ này không tốt để gặp Thương Giới.

Cô cảm kích bản bên cạnh che mặt mình lại: "Người làm ăn không phải đâu xuân rất bản sao, không có việc gì cũng đứng tới đây, em xin anh đấy."

Thương Giới ngồi ở ghế xoay trước mặt cô, từ tốn nói: "Vừa rồi lúc em diễn anh đã xem rồi, người nào đó khóc như heo bị chọc tiết, còn chùi nước mũi lên người nam diễn viên, không biết vì sao, vậy mà anh cũng thấy xấu hổ."

Vành tai Giang Tinh Tinh đỏ lên, hờ hờ: "Anh, anh đứng có nói nữa! Không phải em đang đóng phim sao! Cảnh quay yêu cầu, với lại anh xấu hổ gì chứ!"

"Đúng vậy, vấn đề là ở chỗ này." Thương Giới nhìn cô, bình tĩnh mà nói: "Em xấu mặt, sao anh lại xấu hổ?"

"Sao?" Giang Tinh Tinh tiếp tục chờ.

"Có thể là... cái trắng nhà mình, tốt xấu gì cũng tính lên đầu anh."

Giang Tinh Tinh...

Thế mà cô còn có lỗi với anh.

"Dù sao cũng là đóng phim, anh Sơ Ngón cũng không để ý."

Âm cuối của Thương Giới cao lên: "Anh Sơ Ngón?"

Giang Tinh Tinh ngăn người, lập tức phản ứng lại: "Um, ý em là Thẩm Sơ Ngón."

"Anh nghe thấy rồi." Thương Giới hơi lập tức, mặt không biểu cảm, giọng cũng không nghe ra hi vọng: "Lúc này mới quen được bao lâu, cũng thật thân mật."

"Đúng, em sai rồi." Cô bỏ kịch bản xuống, đáng thương nhìn anh: "Em kêu bậy."

"Hừm?"

"Sau này không gọi nữa." Cô ngoan ngoãn dịch đến, đưa tay kéo góc áo anh: "Tổng giám đốc Thương là người làm nghiệp lớn, đầu thế nào để ý mấy chuyện này, đúng không?"

"Anh không ghen." Thương Giới ra vẻ kinh ngạc, kéo cà vạt, để cổ áo lỏng hơn một chút: "Sao anh có thể ghen được."

"Được được, tổng giám đốc Thương của chúng ta tuyệt đối sẽ không ghen." Giang Tinh Tinh hòa theo: "Tổng giám đốc Thương của chúng ta ăn dưa chuột cũng chấm nước tương, không chấm dấm."

Thương Giới thích nghe cô đầu vô mồm với anh, sau khi tan tâm chơi với cô một lát, cảm giác phiền muộn gì cũng tan thành mây khói.

Anh nhéo khuôn mặt cô, tỏ vẻ khiển trách.

Giang Tinh Tinh vẫn ôm khuỷu tay anh, cười không tìm không phải.

Thương Giới nhìn xung quanh, xác định không có người quen, vì thế mới nắm tay cô, vẫn về: "Nếu em dám đứng núi này trông núi nọ với anh..."

Giang Tinh Tinh tỏ mò hỏi: "Anh sẽ làm gì?"

Bàn tay anh rơi xuống hông cô, nhẹ nhàng ôm lấy: "Tôi hôm nay về nhà, em sẽ biết anh muốn làm gì."

...

Ban đêm vào mùa đông ở thành phố Giang luôn có mưa nhỏ rả rích, nua xa mờ ảo trong làn mưa, như ẩn như hiện.

Giang Tinh Tinh kéo rèm, toàn bộ căn phòng được ánh sáng ấm áp bao phủ.

Thương Giới mặc đồ ở nhà rộng thùng thình, ngồi trước bàn xem tài liệu, đầu ngón tay thon dài vô ý thức chuyển động bút máy.

Lúc anh nghiêng tức làm việc, đôi mắt nhìn xuống, thì thoáng lại nhàu nhão, rất chuyên tâm.

Giang Tinh Tinh kìm kìm không được mà buồm điện thoại, yên lặng nhìn anh.

Mỗi sự thay đổi về mặt rất nhỏ, mỗi một sự chuyển động của ánh mắt, thậm chí là động tác lo lắng nơi ngón tay của người đàn ông này, đều như chứa muôn vẻ của thế giới, xem mãi không chán.

Giang Tinh Tinh luôn thích nhìn anh làm việc, cảm giác như ngồi bên cạnh anh, ngoan ngoãn như một bé mèo con, trong tay cầm một quyển《 Phẩm chất của diễn viên 》.

Cô tỏ mò thăm dò tài liệu trong tay anh, nhìn xem phần chữ đen dày đặc và biểu đồ cột lên xuống, không biết nó cất dấu bị mặt lớn ko gì mà có thể hấp dẫn anh như thế, vừa xem là mấy tiếng đồng hồ.

Thương Giới thấy cô nhìn, thế là thoải mái hào phóng mở ra cho cô xem: "Xem có hiểu không?"

Giang Tinh Tinh mở mắt tức đầu.

Vì thế Thương Giới kiên nhẫn giải thích với cô: "Đây là tốc độ tăng lùi suất quyền phát hành năm nay của tập đoàn, phương diện này bao gồm vài công ty con..."

Giang Tinh Tinh ngáp một cái, vẫn cứ chăm chú nhìn anh, còn ngoan ngoãn hơn cả mèo con.

Thương Giới xoa đầu cô: "Một thì ngủ đi."

"Không buồn ngủ!" Giang Tinh Tinh nói xong thì mở sách của mình, nghiêm túc đọc, đồng thời lấy bút máy trong tay Thương Giới, viết viết vẽ vẽ trên sách, đánh dấu lại.

Thương Giới thấy gần như mọi chỗ trống đều có chữ của cô, tất cả đều là kinh nghiệm diễn xuất.

Anh rất thương thức sự nỗ lực của cô, cũng sẵn lòng nỗ lực cùng cô.

Giang Tinh Tinh cầm bút máy kim loại màu đen của Thương Giới: "Bút anh viết tron quá."

Anh không chút để ý mà "ừ" một tiếng.

"Dùng rất tốt, hơn nữa nhìn cũng rất đẹp, màu đen bóng, chất liệu rất tốt nha."

Thương Giới dời mắt khỏi tài liệu, bắt đầu đi nhìn cô: "Lại muốn à?"

"Anh nói chứ không phải em nói nha."

"Để đếm xem nào, em đã thuận tay lấy bao nhiêu thứ của anh rồi, hôm nay là một cái bút máy Pelikan [3], hôm qua là một bộ uống trà bằng gốm trắng, tuần trước là một cái đĩa bằng men xanh, anh mua về còn chưa kịp dùng. Trước đó nữa, em trộm con dấu cá nhân trị giá cả chục nghìn của anh, đóng dấu khắp nơi trong lịch bản của em, có vui không?"

[3] *Bút máy Pelikan: một thương hiệu cao cấp và lâu đời của Đức, có chất lượng vượt trội và thiết kế bất tử.*

Tuy anh đang than phiền, nhưng giọng điệu lại chứa vô vàn sự bao dung và cưng chiều.

Giang Tinh Tinh bèn nói: "Vui chứ, anh đóng dấu một cái là một hợp đồng giá trị mấy chục triệu, chẳng khác gì ngọc tỷ của Hoàng Thượng, em đóng dấu vào kịch bản mình, định chút quý khí, tương lai giá trị con người tăng mấy chục triệu, không tốt sao?"

Thương Giới cuộn tài liệu lại, đập nhẹ lên đầu cô: "Mồm miệng giáo hoạt."

Giang Tinh Tinh lẩm bẩm: "Giữ lại than phiền với em, không phải anh chủ động đưa sao, em đâu có nói gì."

"Nhưng em lại trưng ra bộ mặt đáng thương, chẳng khác gì anh không cho chính là bắt nạt em."

Giang Tinh Tinh tức bụng ghế ngồi sát anh, kéo tay anh ôm cổ mình, cả người dựa vào ngực anh: "Anh không bắt nạt em, anh thương em, em biết mà."

Thương Giới kẹp cổ cô, mặt không biểu cảm tiếp tục xem tài liệu: "Ai thương em, em có bản lĩnh như thế, anh thương Đại Mao cũng không thương em."

"Vị chết còn mạnh mẽ."

"Ngày thường anh quá tốt với em phải không? Không biết lớn nhỏ gì cả."

"Anh lớn gì chứ?"

"Ba năm một thế hệ, chúng ta cách nhau khoảng hai thế hệ."

Thương Giới không ngờ mình cũng sẽ có một ngày già mồm át 8 phải, dường như ở bên cô, anh hoàn toàn biến thành một đáng vè khác: "Nói đơn giản thì anh là trưởng bối của em."

"Không phải!"

Anh nằng nặc cô: "Hừm, em nói nữa xem?"

"Tổng giám đốc Thương, anh... anh bắt nạt người ta, không có phong độ chút nào!"

Thương Giới hung hăng cắn môi cô: "Anh chưa từng nói anh là người có phong độ."

Giang Tinh Tinh cười đẩy anh, kết quả anh lại đứng lên, tách hai chân cô ra, Giang Tinh Tinh thậm nghĩ không ổn, không phải cảm thụ này muốn ở đây...

"Này, em kêu lên đó, em kêu Lâm Xuyên."

Advertisement / Quảng cáo

"Em thử xem, xem cậu ta có để ý đến em không."

...

Sự thật chứng minh, cảm thụ thì không có gì là không làm được.

Bình thường Thương Giới nghiêm túc tiết chế, nếu anh không nghiêm túc kiểm chế mình, không biết Giang Tinh Tinh sẽ biến thành cái dạng gì.

Dù sao lần nào anh cũng lần lộn đến mức hai người sức lực cùng kiệt mới xong việc.

Cho dù Giang Tinh Tinh đánh anh cắn anh thế nào, người đàn ông này cũng như đã thú, hoàn toàn không chịu kháng chế.

Xong việc, có đáng thương nằm trong chân, nhìn bóng dáng mờ mờ của người đàn ông đang tắm rửa trong phòng tắm, trong lòng còn thấy run sợ. Về chuyện này, đúng là chẳng hề phân biệt nhân cách thứ nhất hay nhân cách thứ hai.

Lúc Thương Giới quấn một cái khăn tắm đi ra, còn hơi ngại ngùng, xấu hổ ngồi ở mép giường, gọi cô một tiếng "Bà xã."

Lần nào Giang Tinh Tinh cũng nằm trên giường như cá chết, nghĩ cô phải mình nhảy vào hồ lửa rồi không.

"Đừng gọi em là bà xã, em không phải vợ anh, lập tức ly hôn, ngày mai ly hôn luôn!"

"Được." Dường như tâm tình Thương Giới rất tốt: "Em vui vẻ, thế nào cũng được."

"Không chỉ ly hôn, em còn muốn phân chia một nửa tài sản của anh." Giang Tinh Tinh hung tợn trừng mắt với anh.

"Chà! Ngày mai anh kêu luật sư đến, chia tài sản cho em."

"Quyết đoán vậy sao?" Giang Tinh Tinh hoài nghi nhìn anh: "Anh nỡ à?"

"Vợ mà cũng bỏ được, tiền thì có gì mà không nỡ."

"Tốt với em vậy à, vậy không ly hôn nữa." Cô ôm eo anh, lười nhác ngáp một cái: "Ông xã, tắt đèn đi, em muốn ngủ."

Thương Giới cũng chui vào chân, tắt đèn, đắp chăn lên cho cô, sau đó ôm cô ngủ.

"Đừng rồi"

Trong bóng đêm, anh đột nhiên mở miệng: "Em ỉ tiếp xúc với Thẩm Sơ Ngọn đi."

Giang cô đã mơ màng: "Hừm?"

"Anh ta là con trai lớn nhà họ Thẩm, có quan hệ nhiều đời với nhà họ Thương, tương lai chắc anh ta sẽ biết mối quan hệ của chúng ta."

"Ừm?"

"Quên đi, biết cũng không sao, ngủ đi."

Giang Tinh Tinh ngẩng đầu, hôn cằm anh: "Ngủ ngon."

[3] *Bút máy Pelikan*

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**

Chương 47: Nói gì thì nói, đừng động thủ

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Trên phim trường, đạo diễn ra lệnh một tiếng, bắt đầu quay cảnh thứ hai mươi ba.

Bụi đất đỏ bay đầy trời, giữa đồng tro bụi, một chiếc xe cảnh sát chạy tới khe núi nhỏ, dừng trước sân nhà Trâu Dung.

Thẩm So Ngọn nhìn đồng phục cảnh sát màu đen, lộ đôi chân dài thẳng tắp, anh ôm một đứa trẻ trong ngực, đến gần Giang Tinh Tinh, "Nào, tôi đây nhìn xem, xem có phải con cô không."

Lúc này tinh thần Trâu Dung đã có vấn đề, cô kinh ngạc nhìn anh, sau đó đột ngột chạy tới, giành lấy đứa trẻ sơ sinh trong lòng Thẩm So Ngọn, chạy vội vào trong nhà.

Mấy người cảnh sát đứng ở trong sân, hai mặt nhìn nhau, mấy phút sau, Giang Tinh Tinh ôm đứa bé đi ra, quát to với Thẩm So Ngọn, "Đây không phải con tôi! Các anh tìm nhầm rồi, mau tìm lại đi!"

"Chính cô nhìn lại đi, sao không phải con cô?" Thẩm So Ngọn nói: "Bọn buôn người khai đây chính là con cô."

Lúc này, người diễn vai chồng của Trâu Dung đi tới, nói với Thẩm So Ngọn, "Đừng vậy, thưa đồng chí cảnh sát, đây chính là Cầu Đàn nhà tôi, vất vả cho đồng chí cảnh sát rồi. Các anh vào đây uống chén trà, nghỉ ngơi một chút."

"Không cần, chúng tôi còn có việc, phải đi ngay bây giờ."

"Không được đi!" Giang Tinh Tinh nắm tay áo Thẩm So Ngọn, vẻ mặt gấp gáp, "Anh đã đồng ý sẽ giúp tôi tìm con, nhất định phải mừng Cầu Đàn về, anh là cảnh sát, sao có thể nói không giữ lời!"

Thẩm So Ngọn cũng rất bất đắc dĩ, "Cô Trâu Dung, đây chính là Cầu Đàn nhà cô."

"Đây không phải! Không phải!" Cô quát lớn, "Trên miệng Cầu Đàn có vết bớt, giống như trắng non màu hồng, đứa bé này không có! Nó không phải Cầu Đàn! Không phải!"

Thẩm So Ngọn nhàu mày: "Nhưng chồng cô đã nói..."

"Con đàn bà điên này! Mày làm mất con, ông đây còn chưa tính số với mày, mau cút về nhà đi."

Chồng Trâu Dung đi tới, tát vào má Giang Tinh Tinh, chỉ một tiếng "bốp", nửa khuôn mặt của cô đã sưng lên.

Vì tính chân thật, đây là đánh thật.

Thẩm So Ngọn cau mày, cô hơi đau lòng, nhưng làm một diễn viên chuyên nghiệp, anh vẫn không quên vai diễn của mình, vội vàng kéo chồng Trâu Dung lại, "Có gì từ từ nói, không được phép động thủ."

Chồng Trâu Dung nói với Thẩm So Ngọn, "Đồng chí cảnh sát, từ sau khi mất con, đầu óc con đàn bà này trở nên không bình thường, mẹ ta điên rồi, anh đừng nghe mẹ ta nói hươu nói vượn. Đây chính là Cầu Đàn!"

Thẩm So Ngọn: "Cô ấy nói vết bớt là sao?"

Chồng Trâu Dung lên tục xua tay, "Lắm gì có cái bớt nào, đầu óc con đàn bà này có vấn đề đây. Đồng chí cảnh sát, đứa bé này một trăm phần trăm là Cầu Đàn nhà chúng tôi, không tin anh đi hỏi người trong thôn xem, tất cả mọi người đều nói như vậy!"

Lúc Thẩm So Ngọn rời đi, nói với chồng Trâu Dung, "Cứ vài tháng trẻ sơ sinh lại thay đổi dạng vẻ, tuy bọn buôn người khai đây là con anh, nhưng để đề phòng, vẫn nên dẫn cháu đi xét nghiệm ADN."

Khi rời đi, bụi đất đỏ đã bay đầy trời.

Trong bụi đỏ, người đàn ông đứng trên sườn núi, trong mắt có ý cười lạnh lẽo.

...

Giang Tinh Tinh bị tát đau, trợ lý lấy khăn bọc đá tới xoa lên mặt cô, diễn viên đóng vai chồng Trâu Dung cũng đi tới, áy náy xin lỗi cô.

Advertisement / Quảng cáo

Thật ra trong lúc diễn, đa phần cảnh đánh đều là giả, nhưng vẫn có rất nhiều cảnh là thật. Dù sao giả với thật khác biệt rất lớn, ví dụ như về mặt của diễn viên, hay là cảnh cắt trên màn ảnh...

Trước khi quay phim, đạo diễn đã hỏi ý kiến diễn viên, Giang Tinh Tinh đồng ý đánh thật, bởi vì việc này sẽ giúp hình ảnh càng thêm chân thật, để tạo cảm xúc.

Đương nhiên, lần diễn này phải đặc biệt cẩn thận, một lần rồi thôi, nếu không có sẽ phải chịu tội.

Thuốc mỡ mắt lạnh được đặt xuống bàn trang điểm của cô, Giang Tinh Tinh ngẩng đầu, đón nhận nụ cười ấm áp của Thẩm So Ngọn.

"Tiền bối!" Giang Tinh Tinh ra hiệu cho trợ lý, mừng ghé tới cho anh ngồi.

"Còn đau không?"

"Một chút."

"Bôi thuốc vào, nhanh hết thôi." Thẩm So Ngọn cảm thấy đau lòng, dụi dụi nói: "Cô cũng thật liều mạng, thật ra người xem cũng không để ý đâu là đánh thật, đâu là đánh giả."

"Nhưng họ nhìn ra được." Giang Tinh Tinh nhìn anh, thấp giọng nói: "Người xem rất thông minh, anh xem video trên mạng mà xem, chỉ cần có chút sơ hở, nhất định họ sẽ soi ra."

"Nói cũng đúng." Thẩm So Ngọn bất đắc dĩ nói, "Bấy giờ người xem rất thông minh tình huống."

"Đúng vậy!" Đây mới là chuyện Giang Tinh Tinh đề ý, cô nói: "Nếu chúng ta diễn không tốt, sẽ không có cách nào thuyết phục người xem đây là chuyện có thật."

Thẩm So Ngọn nhìn vào đôi mắt đang nhìn anh, nhắc nhở cô, "Người xem đều biết phim là giả."

"Cho nên chúng ta dùng hành động thật, thuyết phục họ đây là sự thật."

Thẩm So Ngọn nhìn được sự cố chấp nơi đôi mắt cô, trong nháy mắt, anh và cô như có cùng cảm xúc.

"Cô thẳng rồi." Thẩm So Ngọn cười khò, "Thần là tôi nên học tập cô."

"Tiền bối đừng nói vậy."

"Lúc trước tôi đã nói rồi, không cần gọi tôi là tiền bối, nếu cô ngại gọi tôi là "anh So Ngọn", có thể gọi thẳng tên."

Giang Tinh Tinh thấy gọi trực tiếp tên cũng không ổn, dù sao anh cũng lớn tuổi hơn cô, lại là tiền bối có kinh nghiệm, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn gọi một tiếng "Anh So Ngọn."

Đuôi mắt Thẩm So Ngọn nhướng lên, khiến người ta không khỏi xiêu lòng vì nụ cười ấy, thần bí kể cho cô, "Thật ra tôi và biên kịch từng nói chuyện với nhau, nghe ông ấy kể rằng(Lời nói dối chôn đất đỏ)cũng có dựa vào ít chuyện có thật."

Giang Tinh kinh ngạc nói "Dựa trên chuyện có thật? Chẳng lẽ đây là chuyện có thật, có nhân vật Trâu Dung này sao?"

"Đương nhiên câu chuyện đã được qua tay biên kịch, nhưng ông ấy kể cho tôi, nhiều năm trước, có một nhân viên công trường đã "lấy con báo dối công chúa"

"Già mà lấy con báo dối công chúa?"

Thẩm Sơ Ngón thấy Giang Tinh có hứng thú, thế là tựa như anh trai kể chuyện cho em gái trước khi đi ngủ, ngồi xuống kể cho cô.

"Ông ấy cũng chỉ nghe một công nhân công trường có kể lại trong lúc say, không thể chứng thực được, nhưng trước kia có một cô con gái giữ dấu giấu có bị bắt cóc, có kết cục phát hiện con gái của hắn ta giống hệt cô con gái nhà giàu, vì thế này ra là tìm phá hủy gương mặt của tiểu công chúa, sau đó dối con gái của hắn thành con gái nhà giàu, vậy nên mới có câu chuyện "lấy con báo dối công chúa".

Giang Tinh há hốc, vô cùng bất ngờ, "Hóa ra người không cùng huyết thống nhưng giống hệt nhau lại có trên đời này?"

Thẩm Sơ Ngón cười nói: "Thế gọi là lớn khôn có điều bất ngờ, có nhin Chương Từ Di và Đồng Dao [1] mà xem, chẳng phải rất giống nhau sao?"

[1] Chương Từ Di, Đồng Dao: Hai diễn viên người Trung Quốc.

"Ừm, đúng là rất giống." Giang Tinh hỏi lại, "Sau đó thì sao?"

"Đây là câu chuyện được biên kịch áp ủ nhiều năm, giờ mới viết xong, cuối cùng trở thành phim điện ảnh."

Giang Tinh tỉnh nghĩ ngợi, hỏi: "Tôi nói có gái kia cơ, sau này cô bị gia đình nhà giàu phát hiện không?"

Thẩm Sơ Ngón lắc đầu, "Đều là lời đồn, nói không chừng chỉ là nhà đầu tư tự bịja ra, sao có thể là thật, hơn nữa thời cô đại không có kỹ thuật cao, vậy nên mới có chuyện "lấy con báo dối thái tử" [2], hiện tại đã có xét nghiệm ADN tìm thân nhân, sao có thể có chuyện này được nữa?"

Giang Tinh buống bình nói: "Nhưng trong《Lời nói dối chôn đố 》, cũng đâu có ai tin Trâu Dung."

"Đó là do nòng thôn lạc hậu, họ không có năng lực, cũng không ý thức được việc phải làm ADN kiểm tra."

Giang Tinh tỉnh gật đầu, không tranh cãi với Thẩm Sơ Ngón nữa.

"Nhưng bọn buôn người cũng thật đáng hận." Thẩm Sơ Ngón tức giận nói: "Trước kia em gái tôi cũng từng trải qua chuyện như vậy, trở về như thay đổi thành một người khác, không nhớ rõ rất nhiều chuyện."

"May là không sao." Giang Tinh nói: "Có lẽ là do sợ hãi, cũng chỉ là trẻ con mà thôi, để lại bóng ma tâm lý, không nhớ rõ cũng tốt."

"Không nói nữa." Thẩm Sơ Ngón nói: "Mau bôi thuốc đi, đỡ để người nhà lo lắng."

"Đừng như!" Giang Tinh tỉnh vội cầm lấy thuốc mỡ, bôi lên mặt mình, "Nếu như anh ấy thấy, chắc chắn sẽ bị hỏi, đến lúc đó rất khó giải thích."

"Anh ấy?"

Thẩm Sơ Ngón nấn cảm nghe được chữ này, cười hỏi: "Bạn trai?"

"À..." Giang Tinh không biết nói thế nào, bấy giờ hôn nhân của cô vẫn đang là bí mật, "Là một người, nhưng quan hệ tốt hơn..."

"Thì gọi là bạn trai"

Giang Tinh không phủ nhận, chỉ nờ nụ cười ngọt ngào.

Thật kì lạ, ban đầu Thẩm Sơ Ngón nghĩ mình thích cô, nhưng hiện tại nghe có vẻ về bạn trai của mình, cười ngọt ngào như vậy, anh lại không hề cảm thấy buồn.

Cho nên đây không hẳn là tình yêu nam nữ, chỉ là đơn thuần muốn ở bên cạnh cô, tựa như anh trai với em gái vậy.

Thẩm Sơ Ngón có ý nói, "Vậy cần phải cẩn thận, bấy giờ có rất hot, đừng để phòng viên báo là cái chụp được, truyền ra chuyện xấu lại không hay."

"Vâng, tôi sẽ cẩn thận, cảm ơn anh Sơ Ngón."

Thẩm Sơ Ngón nhẹ nhàng xoa đầu cô, mặc dù động tác rất thân mật, nhưng Giang Tinh tỉnh cũng không bài xích.

"Anh." Giọng nữ bên nhon đột ngột vang lên.

Thẩm Sơ Ngón đứng dậy, nhìn về phía cửa studio, kinh ngạc hỏi: "Niệm Niệm, sao em lại tới đây?"

Cô gái đứng cạnh cửa mặc chân váy ngắn màu nhạt, trên người khoác áo choàng lông thú, tóc dài màu hạt dẻ xỏa ngang vai, phần dưới uốn cụp.

Cô gái trông rất xinh xắn, làn da trắng trẻo, mịn màng tự nhiên, chắc là được chăm sóc rất tốt, trông như búp bê vậy.

Đôi mắt của cô ta rất to, có phần cánh gấu, ánh mắt vô cùng tức giận.

Cô ta hếch cao cằm, nhìn Giang Tinh tỉnh với vẻ mặt kiêu ngạo và tư thái của một cô tiểu thư nhà giàu.

Nhưng nhìn sang Thẩm Sơ Ngón, cô ta như chìm nhỏ rằm tay anh, nũng nịu nói: "Anh, em tới thăm anh."

"Anh đã bảo em đừng tới đây, ở đây nhiều người, anh lại bận, không thể để ý đến em"

"Anh!" Cô ta buống tay anh ra, búi mồm, già vờ tức giận, "Anh không thích Niệm Niệm tới đây sao, sợ Niệm Niệm quấy rầy chuyện tốt của anh à?"

Lúc nói lời này, cô ta không hề lễ phép, luôn Giang Tinh một cái.

"Đừng nói vậy."

Thẩm Sơ Ngón hết cách với cô em gái này, trong nhà là tiểu ma nữ, được mọi người yêu thương nâng nung trong lòng bàn tay, cho nên dù có điều ngoa vô lễ, nhưng mọi người trong nhà vẫn bao dung.

"Đây là bạn anh, Giang Tinh tỉnh." Thẩm Sơ Ngón giới thiệu cô với Thẩm Niệm Niệm, "Chắc em nhỏ hơn cô ấy, mau gọi chị."

Thẩm Niệm Niệm nhìn Giang Tinh tỉnh từ trên xuống dưới một cách thiếu tôn trọng, giờ cô đang hóa trang thành Trâu Dung, mặt mày vàng vọt, da mặt sần sùi

Thẩm Niệm Niệm khinh thường cười lạnh, "Chị gái này trông khá lớn tuổi. Anh, loại gái này mà anh cũng ăn à."

"Em nói vậy gì đấy!" Thẩm Sơ Ngón tức giận, "Ra nước ngoài du học bao nhiêu năm, không được giáo dục sao! Trước kia bố mẹ dạy em ra sao?"

Trước kia Thẩm Niệm Niệm luôn là hôn ngọc quý trong nhà, bố mẹ dốc lòng dạy cô ta, báo cô ta phải lễ phép, phải thực nữ. Nhưng tình hình Thẩm Niệm Niệm rất lớn, tất cả lời bố mẹ nói đều là gió thoảng bên tai.

Trước kia cô ta nói gì Thẩm Sơ Ngón nghe nấy, chưa bao giờ Thẩm Niệm Niệm thấy anh trai ôn hòa của mình tức giận, hôm nay, trước mặt bao nhiêu người lại rống lên với cô ta!

Khuôn mặt nhỏ trắng mịn lập tức đỏ bừng.

Giang Tinh tỉnh xấu hổ, vội vàng đứng dậy nói: "Không sao, tôi chưa tẩy trang, nhìn già, thảo nào em gái này nhận sai."

"Ai là em gái của cô! Đừng có ở đây nhận thân thích, người phụ nữ xuất thân đế tiện như cô xứng làm chị tôi sao."

Thẩm Niệm Niệm không dám tức giận với Thẩm Sơ Ngón, vì thế toàn bộ phần nợ đều nhắm vào Giang Tinh tỉnh, "Mấy nữ mình tính các cô, không có người nào tốt, muốn quyền rũ anh trai tôi! Muốn già vào nhà giàu sao, dùng là tính toán tốt thật, anh tôi mới không thèm nhận cô đâu, đồ rề rề..."

"Đủ rồi!"

Thẩm Sơ Ngón trực tiếp tát vào má Thẩm Niệm Niệm, đương nhiên là lực rất nhẹ, chỉ lướt qua một cái, không dám đánh mạnh, chỉ là chút dạy dỗ nhỏ nhen.

"Em phá phách ở nhà, anh không nói, nhưng giờ đang ở trước mặt nhiều người, em điều ngoa không nói đạo lý, người khác sẽ không coi em là công chúa, chỉ coi em là thứ con gái chanh chua không được dạy dỗ."

Thẩm Niệm Niệm ngấy ra, không ngờ anh trai vẫn luôn dung túng yêu thương lại xuống tay với mình, trong mắt tràn đầy nước mắt oan ức, nhàu mày nhìn Thẩm Sơ Ngón.

"Anh vì con gái này mà đánh em!?"

Thẩm Sơ Ngón hồi hận vì cái tát xúc động này, nhưng giờ có nhiều người, càng nói nữa thì càng xấu hổ, vì thế xoei người gọi điện thoại cho trợ lý.

Advertisement / Quảng cáo

Trợ lý nhanh chóng tới đây, vừa kira gut vừa đỡ dành dẫn Thẩm Niệm Niệm đi.

Cô ta đột ngột tới đây làm loạn, Thẩm Sơ Ngón cũng rất đau đầu, áy náy nhìn Giang Tinh tỉnh, "Xin lỗi, em ấy là...em gái tôi, mới đi du học Mỹ về, ở nước ngoài học thói hư tật xấu, cũng không được giáo dục, thật sự... có lỗi."

Giang Tinh tỉnh thăm nói, học thói hư tật xấu chẳng phải bên trong nước hay nước ngoài, cô diễn kịch đóng phim nhiều năm như vậy, biết hoàn cảnh gia đình tác động rất lớn tới tính cách con người, nhưng cũng có người, trời sinh đã có tính cách như vậy.

Giống như xuất thân gia thế vậy, tính cách cũng được chọn.

Nhưng cô không nói ra, chỉ lắc đầu với Thẩm Sơ Ngón, "Không sao, cô ấy còn nhỏ."

"Thật ra cũng không nhỏ, giống cô, năm nay hai mươi tư tuổi."

Nhưng tính cách hai người hoàn toàn khác nhau, một người là tiểu công chúa kiêu ngạo vẫn chưa lớn, một người đang cố gắng trên con đường thực hiện ước mơ của mình.

Giang Tinh tỉnh hỏi: "Cô ấy chính là người bị bắt cóc?"

"Ừ, sau lần đó, tính cách em ấy cũng thay đổi, trước kia là cô bé..." Đôi mắt Thẩm Sơ Ngón trở nên đau dằng, "Trước kia là cô bé ngoan ngoãn nghe lời, rất giống cô."

...

Buổi tối, Giang Tinh tỉnh đắp một nạ, kể cho Thương Giỏi nghe chuyện xảy ra hôm nay.

Thương Giới ngồi vào bàn làm việc, tùy tay mò quyển sách, bàn tay trắng trẻo cầm lấy quyển sách, ngón mi cong dài vểnh lên, lộ ra đôi mắt sâu thẳm xinh đẹp.

Anh nhàn nhai nói, "Anh đã nói với em rồi, ít tiếp xúc với Thẩm Sơ Ngón thôi."

"Vi sao không được tiếp xúc?" Giang Tinh Tinh ghé vào giường, ôm iPad, lướt nhìn trang báo điện tử, thuận miệng hỏi, "Tổng giám đốc Thương ghen sao?"

Thương Giới hừ nhẹ một tiếng, "Sao có thể?"

"Không dám thừa nhận."

Giang Tinh Tinh ngồi dậy, bắt đầu vận động, "Nhưng tình tình anh ấy rất tốt, rất tao nhã, vì sao tình tình cô em gái lại tệ như thế, cứ một câu là con gà gù, đồ rẻ tiền. Thật không lẽ phép!"

Chỉ nghe một tiếng "bộp" vang lên, quyển sách trong tay Thương Giới bị đóng lại rất mạnh, "Cô ta gọi em là gì?"

Giang Tinh Tinh hoảng sợ, "Hà, không có gì."

Thương Giới ngừng đầu nhìn cô, đôi mắt vốn dịu dàng nay lại lạnh băng, nhìn mà khiến người ta sợ hãi.

"Cô ta gọi em là gì?"

"Thật sự không có gì, không nói nữa, anh đừng quản mà, Thẩm Sơ Ngón đã dạy dỗ cô ấy rồi."

Gương mặt Thương Giới sa sầm, có vẻ vô cùng tức giận.

Giang Tinh Tinh vội vàng đứng dậy, nghiêm túc nói: "Vị đại boss này, anh đừng có nhúng tay vào."

Thứ nhất nếu Thương Giới bắt bình thày cô, quan hệ của hai người sẽ lộ ra ngoài ánh sáng, thứ hai cô vẫn còn phải quay phim với Thẩm Sơ Ngón, Giang Tinh Tinh không muốn mối quan hệ giữa cô và anh ấy trở nên khó xử, ảnh hưởng tới công việc.

Thấy Thương Giới bình tĩnh không nói lời nào, Giang Tinh Tinh nhanh chân chạy tới cạnh anh, ôm cổ anh từ phía sau, giải thích với anh lần nữa, ngàn vạn lần đừng có nhúng tay vào, chuyện này cô có thể xử lý được.

"Nếu sau anh còn xúc động như vậy, em sẽ không kể cho anh nữa."

"Em còn dám uy hiếp anh."

"Em dám uy hiếp anh đấy." Giang Tinh Tinh khoé tai anh, "Anh để em tự giải quyết, em đã trưởng thành rồi, nói một câu rồi lại bị mắng hai câu là sao, hôm nay em còn bị tát một cái đấy, có sao đâu?"

Thương Giỏi: "Ai đánh em?"

Giang Tinh Tinh...

Cô thật muốn tát vào mồm mình một cái.

"Không, không có ai! Là diễn theo kịch bản, chỉ là đánh giả, không xuống tay thật."

Sắc mặt Thương Giới hóa hoãn, kéo cô lại gần, "Đừng khiến anh lo lắng, được không?"

Giang Tinh Tinh như học sinh đang bị giáo viên dạy dỗ, đứng trước mặt thầy giáo, lên tục gật đầu, "Vâng."

"Anh đồng ý với em, chuyện anh không biết thì anh sẽ không nhúng tay, chính em tự giải quyết. Nhưng cần thận một chút, bảo vệ bản thân cho tốt, đừng để người ta bắt nạt."

Nói chuyện yêu đương với người đàn ông trưởng thành, chỗ tốt chính là đây, anh xử sự đúng mực, biết tiến lùi, không bao giờ để cô rơi vào hoàn cảnh khó xử.

"Em biết rồi." Cô ngoan ngoãn gật đầu.

"Đừng rồi, Thẩm Nệm Nệm kia..."

Anh còn chưa nói xong, Giang Tinh Tinh đã nhắc nhở, "Chính là thanh mai trúc mã của anh."

"Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, cô ta không phải."

Giang Tinh Tinh nhưn mảy, "Cũng đúng, người bạn thanh mai trúc mã, luôn luôn ở bên cạnh anh phải là Lâm Xuyên mới đúng."

Đúng lúc này, Lâm Xuyên đi tới cửa, nghe thấy vậy, suýt nữa trượt chân vấp ngã.

Thương Giới ngừng đầu hỏi, "Chuyện gì?"

"Đại tống, bác sĩ Lawrence hỏi lịch khám."

"Bảo anh ấy thứ sáu tuần này."

"Được."

Giang Tinh Tinh liếc nhìn Lâm Xuyên một cái.

Anh ấy dùng khẩu hình nói với cô, "Tôi không phải thanh mai trúc mã của Thương Giới."

Thương Giới nhìn sang, Lâm Xuyên lập tức xoay người chuẩn bị, gắm đốc và phu nhân cãi nhau, sao mình luôn là người chịu trận.

Giang Tinh Tinh ngồi cạnh Thương Giới, "Em nghe mẹ nói, trước kia hai người chơi đùa rất thân thiết, anh còn mang cô ấy tới biệt thự xem mèo con đấy."

Thương Giới vẫn như trước kia, gặp nguy hiểm cũng không sợ hãi, thản nhiên nói: "Anh không nhớ rõ."

"Em thích anh dám nhớ lại đấy."

"Chỉ là chuyện trước đây thôi, em so đo làm gì?"

Thương Giới nhìn cô, trên mặt chỉ có hai chữ "Nhảm chán".

"Trước đây hai người đều bị bắt cóc? Cùng nhau bị bắt?" Giang Tinh Tinh tò mò hỏi.

Anh lật trang sách, "ừ" một tiếng.

"Hỏi đôi anh còn nhỏ, chắc là rất sợ hãi." Giang Tinh Tinh bắt chước thám tử, vuốt cằm, gật đầu phân tích, "Cho nên tình tình kì quái của cô ta có thể lý giải được, em không so đo với cô ta."

Thương Giới ngừng đầu, nhéo mặt cô, "Trong lòng em vẫn tức giận, vậy nên phải tìm lý do thuyết phục mình không tức giận nữa, đúng không?"

Giang Tinh Tinh bị anh nắm đầu, vung tay nhéo mặt Thương Giới, "Không phải anh cũng kì quái sao, hay thay đổi sắc mặt, còn có hai nhân cách! Nhiều lúc em tức muốn chết, đã thấy em ghét bỏ anh chưa!"

Cô ngồi lên bàn anh một lúc lâu, thấy có người gọi video đến để mở họp, anh mới buông cô ra.

Thương Giới thường phải tham gia họp buổi tối, chủ yếu để sắp xếp với thời gian của đối tác nước ngoài.

"Xuyt." Anh giờ tuy lên trước mới, ra hiệu cho cô không được lên tiếng.

Giang Tinh Tinh nhẹ nhàng đi tới giường ngồi, tiếp tục xem tạp chí, cố gắng không phát ra tiếng động, gây ảnh hưởng tới anh.

Thương Giới dùng giọng nói trầm ấm của mình nói một tràng tiếng Anh lưu loát, vẻ mặt nghiêm túc thận trọng.

Giang Tinh Tinh rất thích đáng về lúc anh đang làm việc, cho dù gặp phải tình huống nào, anh cũng không hề mất bình tĩnh, tựa như thể giới này không có khó khăn nào có thể làm khó anh.

Một Thương Giới nghiêm nghị trầm ổn như vậy luôn khiến người ta tin nhiệm hơn bất cứ điều gì.

Giang Tinh Tinh cầm tạp chí trong tay, không nhận được mà nhìn anh.

Anh dựa lưng vào ghế, đôi mắt sâu thẳm nhìn màn hình, khi lại nhìn vào kiến trong tay. Trên ngón tay cầm chiếc bút máy màu bạc. Caravat thắt nơi cổ, trông cẩn thận nghiêm túc, bộ tây trang lại phò bày được khí chất tao nhã.

Lúc đang bàn luận, toàn thân anh toát ra khí chất lung lung trong trẻo, không ai dám lại gần.

Thi thoảng Thương Giới cũng ngược mắt lên khỏi màn hình, nhìn về phía cô, đôi mắt hơi xoay chuyển.

Vì thế Giang Tinh Tinh bắt đầu nghịch ngón, cố ý làm chuyện xấu, vén chiếc váy ngủ mỏng manh lên, lộ ra đôi chân trắng trẻo thon dài.

Khóc mắt Thương Giới lập lại, đôi mắt cũng cong lên.

"Louis, are you laughing?" (Louis, anh đang cười sao?)

Đối tác nước ngoài hỏi.

"No, of course not." (Đương nhiên là không)

Advertisement / Quảng cáo

Anh khụ một tiếng, lập tức ngừng cười, nhìn Giang tinh Tinh cảnh cáo.

Giang Tinh Tinh che miệng cười, lén quai lén lại.

Lúc anh thấy người con gái kia, ánh mắt dịu dàng hơn rất nhiều.

"Louis, I'm sure you're laughing. What's going on?" (Louis, tôi chắc chắn là anh đang cười. Có chuyện gì vậy?)

Lần này Thương Giới không che dấu nữa, cười nói: "It's my cat, she is rolling on the bed." (Là con mèo của tôi, nó đang lăn trên giường)

"Unbelievable! You have pet?!" (Thật khó tin! Anh nuôi thú cưng sao?!)

"Yes."

Anh nhanh chóng hợp xong, ngón tay thon dài kéo caravat, sai bước đi tới chỗ cò.

Giang Tinh Tinh thầm nghĩ không ổn, vội ôm gối chạy ra ngoài, "Ồi, buồn ngủ quá, hôm nay em ngủ ở phòng cho khách, ngủ ngon!"

Thương Giới nắm cổ váy cô từ phía sau, túm cổ về, trực tiếp ném lên giường, trầm giọng nói, "Vợ yêu."

"Ồi chào, nói gì thì nói, đừng có động thủ, anh là phần tử trí thức, phải nói đạo lý chứ!"

"Nói đạo lý." Anh nhàu mày, "Vừa rồi hại anh suốt nửa bề mặt, đạo lý nên nói thế nào bây giờ?"

"Làm gì cô." Giang Tinh Tinh ngồi dậy, dựng ngón tay cái với anh, "Anh biểu hiện rất tốt, không hề thất thủ."

"Em chắc không?"

Giang Tinh Tinh liếc xuống dưới, nhìn đứng quần anh.

Quả nhiên, Bò đại không thất thủ, nhưng lờn nhị thất thủ.

Giang Tinh Tinh hoảng sợ.

"Đêm nay... hay là thôi đi, ngày mai em còn phải đóng phim đấy!"

Cô còn chưa dứt lời, Thương Giới đã hôn cô, đầu lưỡi tiến vào, khiến người nào đó không thể nói được nữa.

Lời kháng nghị của cô, bị nụ hôn này quét mất như vậy.

"Là do em không ngoan."

[2] Giai thoại nổi tiếng nhất về "Ly miêu hoán thái tử" lấy bối cảnh từ hậu cung Tống triều. Tương truyền rằng: năm xưa, Lưu Hoàng hậu và Lý Thần phi của vua Chân Tông cùng mang thai.

Đến kỳ sinh nở, Lưu thị hạ sinh được một công chúa nhưng không may chết yểu. Trong khi đó, Lý Thần phi lại sinh được một hoàng tử.

Sau đó, Lưu Hoàng hậu cùng nội giám Quách Hôe hợp mưu, lật đật một con báo để đánh trao với hoàng tử mới sinh của Lý Thần phi, khiến Thần phi vì "sinh ra yêu nghiệt" mà bị đẩy vào lãnh cung.

Một thời gian sau, Lý thị bị đuổi ra khỏi cung, lưu lạc nhân gian. Con trai bà được phong làm Thái tử, thậm chí tới lúc kế vị vẫn không hay biết về mẹ ruột của mình.

Sau khi Triệu Hằng kế vị, Bao Chính được lệnh xét xử vụ án Quốc cầu Bàng Đức tham ô hàng cứu trợ cho nạn dân. Trong quá trình điều tra, Bao Chính đồng thời phải được vụ án oan của Lý Thần phi năm xưa, sau đó cung nghênh Lý phi hồi kinh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Trò khôi hài

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Thương Giới hẹn với Lawrence, tiến hành trị liệu thời miễn vài lần, hiệu quả không rõ ràng lắm.

Cánh trong mơ, dựng mạo của cô bé kia vẫn rất mờ hồ, tựa như một nhận thức hoặc ý niệm chôn sâu dưới đáy lòng anh, mà không phải là người sống.

Cho nên Thương Giới rất khó thấy được mặt cô bé, càng không thể xác định, rốt cuộc cô bé đó là có phải là Thẩm Niệm Niệm không.

Lúc trước hai đứa trẻ cùng bị bắt cóc, thực tế mà nói, cô bé trong mộng hẳn là Thẩm Niệm Niệm. Nhưng về mặt tình cảm, Thương Giới không thể tiếp thu nổi.

Cô bé trong giấc mơ đau tác động đến cảm xúc anh như thế, anh lại không có cách nào sinh ra bất cứ phản ứng nào với Thẩm Niệm Niệm như trong trí nhớ.

Lawrence nói, cô lẽ trong tiềm thức của nhân cách thứ hai biết toàn bộ chân tướng, nếu thật sự là thế, mọi chuyện sẽ khá khó khăn.

Thương Giới nhìn Lawrence: "Là sao?"

"Anh ta được sinh ra vì bảo vệ cậu khỏi đoạn kỷ ức bi thương đó, nếu cậu có thể tự mình vượt qua được kỉ ức bi thương, đương nhiên anh ta không còn lý do gì để tồn tại nữa, cậu hiểu ý tôi không?"

Thương Giới thông minh thế nào, đương nhiên nói một lần là hiểu: "Cho nên chỉ khi tôi tự mình nhớ đoạn chuyện cũ kia, hơn nữa là vượt qua sự đau đớn nó mang cho tôi, bệnh của tôi mới có thể tốt lên."

Lawrence nói: "Không sai."

"Như vậy xem ra, Thẩm Niệm Niệm mới là điểm mấu chốt."

"Cô lẽ là cậu nên tìm cô ấy nói chuyện một chút." Lawrence đề nghị.

"Chắc là những gì cô ta biết cũng không hơn tôi." Thương Giới nghĩ đến Thẩm Niệm Niệm, đôi mày không khỏi nhàu lại: "Lúc cô ta bị bắt cóc mới sáu bảy tuổi, nghe nói sau khi trở về không chỉ quên chuyện xảy ra trong lúc bị bắt cóc, thậm chí là tất cả chuyện trong quá khứ cũng đã quên sạch, ngay cả tính cách cũng thay đổi."

Lawrence nói: "Không nhất định là hỏi được từ miệng cô ấy, cô lẽ cậu nhìn thấy cô ấy sẽ nhớ được chuyện gì đó."

Thương Giới cảm ao khước của mình, xoay người đi ra ngoài: "Suy xét thêm đi, khả năng là vậy tôi không muốn tôi gặp cô ta lần nữa"

Lawrence nhàu mày: "Louis, cậu nghe lời cô gái kia như vậy. Thế này chẳng hề giống cậu, chẳng lẽ thật sự thiên sử bản trùng trái tim phẩm nhân, tình yêu xuất hiện?"

"Cậu thật buồn nôn."

Advertisement / Quảng cáo

"Thời đại học, cậu đã từng nói cái gì, sẽ không yêu bất cứ người phụ nữ nào. Bây giờ thì gọi là gì nhỉ, dùng cái câu lưu hành gần đây nhất của người Trung Quốc, chán hương [1]?"

[1] Chán hương: để chỉ một người quyết tâm không làm gì đó, nhưng hành động cuối cùng thì ngược lại; hoặc một trạng thái tâm lý; mong đợi một cái gì đó hoàn toàn khác với kết quả cuối cùng

Hồi tưởng lại khoảng thời gian học đại học, anh dùng tiền thưởng từ thí nghiệm và học bổng mỗi năm, không để bố mẹ phải vì mình lo lắng.

Thật ra trong xương cốt anh rất phản nghịch, sự phản nghịch này chôn sâu trong tính cách cô độc của anh, anh từ chối tất cả những người thể hiện có hảo cảm với mình, dù là nam hay nữ.

"Cho nên, vì sao lại là cô ấy?" Lawrence nhìn Thương Giới, rất khó hiểu: "Vi sao cậu bằng lòng để cô ấy bước vào lòng cậu?"

Thương Giới ở bên cửa sổ, đứng ngược sáng, một phần ngó quan khỏi ngõ bị che lấp. Anh xắn ống tay áo, lộ ra phần tay trắng trẻo nhưng rắn chắc.

"Lúc cô ấy nhìn tôi luôn cười."

Nghĩ đến cô, vẻ mặt Thương Giới hết sức dẹt dẹt: "Cô ấy cười, luôn có thể khiến tôi có phản ứng."

Lawrence:...

Mẹ nó.

...

Phòng khách nhà họ Thẩm, Thẩm Niệm Niệm ngồi trên sofa bằng da mềm mại, trong tay cầm iPad.

Bức ảnh trên màn hình, đúng là họa báo Giang Tinh Tinh vừa chụp thời gian trước.

Cô ta lạnh lùng nhìn cô gái trong màn hình, phóng bức ảnh lên, cẩn thận nhìn vết sẹo giữa trán cô gái, trong lòng nổi lên sự lạnh lẽo.

Nhất định là trùng hợp!

"Ồi, Niệm Niệm, cô bé này trông giống con quá."

Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai Thẩm Niệm Niệm, cô ta run lên, bàn tay nắm chặt iPad rơi xuống đất.

"Mẹ, sao mẹ đi mà không có tiếng gì thế!"

"Không phải mẹ tò mò sao, con xem gì mà chuyện chú thế?" Phạm Nhã Trân nhìn iPad dưới đất, đưa cho cô: "Cái gì đấy nhỉ, khiến con chuyện chú như vậy."

Sắc mặt Thẩm Niệm Niệm biến đổi, vội vàng giành lại iPad, khóa màn hình, bủi nổi nói: "Không phải do anh sao?"

"Anh con bất tài quá thế nào, nói với mẹ, mẹ giúp con trừng trị nó."

"Ngày đó con bảo tìm đến phòng trưởng thẩm anh ấy, thấy anh ấy và nữ minh tinh câu kết làm bậy, nữ minh tinh này ấy, vừa thấy đã biết là cái loại bậy bạ, không chừng còn ôm tâm tư gì đó không thể để người ta biết, lúc ấy con rất tức giận, liền lên nói hai câu, không ngờ anh con lại vì nữ minh tinh kia đánh con!" Thẩm Niệm Niệm mở iPad lên: "Đây, chính là có ta, mẹ xem cái mặt hổ ly tình của cô ta này!"

Phạm Nhã Trân nhận lấy, quan sát kỹ lưỡng Giang Tinh Tinh trong bức ảnh: "Ừm... ngũ quan có gái này không tồi, còn rất giống con đấy, ánh mắt trong veo, nhìn cũng không giống người có tâm cơ."

Thẩm Niệm Niệm vội vàng lấy lại iPad, cảm giận nói "Mẹ, sao mẹ lại giúp cô ta nói chuyện, chẳng lẽ con gái ruột của mẹ còn lừa mẹ sao, mẹ không tin thì hỏi anh xem, xem anh ấy có thừa nhận hay không!"

"Đương nhiên mẹ sẽ hỏi nó."

Nhưng Phạm Nhã Trân cũng hiểu tình cách của con gái mình, trong lòng tin tưởng Thẩm Sơ Ngọn hơn, từ nhỏ anh đã thận trọng, sẽ không làm ra chuyện xúc động như thế.

Đồng phân là giấc mơ và đôi anh, sao anh có thể vì "bồ ly tinh" gì đó ảnh hưởng đến đến đồ của mình. Có lẽ là Thẩm Niệm Niệm với cô gây rối, Thẩm Sơ Ngọn mới không nhận được, giáo huấn một chút.

Vì thế Phạm Nhã Trân nói: "Niệm Niệm à, đôi khi tình tình con cũng nên kiềm chế lại một chút, đã sắp hai mươi tư tuổi rồi, không phải là trẻ con nữa, biết không. Về nước gần nửa tháng, con không phải đi dạo phố thì là uống trà trưa với đám chị em, bố con rất không vào lòng, kêu con ra ngoài tìm việc đấy."

"Tìm việc?" Thẩm Niệm Niệm kêu lên: "Mẹ, chẳng lẽ mẹ nó để con giống mấy cô gái ngoài kia, sáng đi chiêu về làm công cho người ta, con là con gái nhà họ Thẩm, xuất đầu lộ diện thế này thì ra thế thống gì, quá mất thân phận rồi!"

Đi nhìn Phạm Nhã Trân thương con gái, cố gắng khuyên bảo: "Con đi du học nước ngoài nhiều thế, về rồi thì không thể ở mãi trong nhà được. Tuy trong nhà không cần con đi kiếm tiền, nhưng làm việc cũng đâu chỉ vì tiền, con nên tiếp xúc với xã hội, ở giữa đám đông thể hiện năng lực của mình, tích lũy kinh nghiệm nhiều hơn, tương lai mới có thể giúp anh con quản lý tốt tập đoàn, đây cũng là ý của bố con."

Thẩm Niệm Niệm bủi mũi, gần đó nói "Đầu phải mẹ không biết, con chỉ học đại học 'gà rừng' bên kia, thành tích không đủ qua môn, nếu không phải mẹ lấy tiền riêng đầu tư cho trường học, nói không chừng con đã sớm bị đuổi, lúc ở Mỹ du học, con hoặc là ra ngoài du lịch, hoặc là cùng mấy phú nhị đại [2] người Hoa lăn lộn trong quán bar, đâu có học được gì, ngày có mở miệng nói tiếng Anh cũng khó."

[2] Phú nhị đại (Fuerrder): một cụm từ dùng để chỉ những đứa trẻ vừa sinh ra đã được thừa hưởng một số lượng tài sản khổng lồ, bao gồm cả tài sản lưu động và bất động sản với tổng giá trị hơn mười triệu nhân dân tệ (~33 tỷ VND)

"Ồi chao tổ tông, mấy lời này đúng để bố và anh con nghe được, đặc biệt là bố con, nếu không ông ấy sẽ đánh chết con!"

"Đó sao thì con đã vậy rồi, mẹ tự quyết định đi, hoặc mẹ tìm giúp con một công việc nhân hạ trong công ty, hoặc là cứ để con ở trong nhà."

Phạm Nhã Trân nói: "Nếu làm ở công ty bố con, cả ngày cứ tắc lư trước mặt bố con, ông ấy biết con không thàng tiền, chắc chắn sẽ tức giận."

Thẩm Niệm Niệm ném iPad đi: "Thế này không được thế kia cũng không được, sao nữa, chẳng lẽ mẹ thật sự muốn con đến mấy công ty bên ngoài chịu khinh bỉ sao!"

Phạm Nhã Trân vội giọng khuyên bảo: "Mẹ đã nói với Mai phu nhân nhà họ Thương kia rồi, con có thể đến công ty của Thương Giỏi, làm việc dưới trướng cậu ấy."

"Thương Giỏi?" Đòi mắt Thẩm Niệm Niệm đột nhiên phát sáng: "Là cái anh nhà họ Thương sao!"

"Đúng thế, chính là cậu bé thường dắt con đi chơi khi còn nhỏ."

"Hừ, con không nhớ anh ấy dẫn con đi chơi, chỉ nhớ anh ấy luôn xa cách với con."

"Đó là vì cậu ấy bị bệnh" Phạm Nhã Trân nói: "Trước đây cậu ấy rất thích con, thường xuyên tới nhà chúng ta, dắt tay con đi chơi xích đu đấy."

Trong mắt Thẩm Niệm Niệm hiện lên tia lạnh, nhưng chỉ lướt qua trong giây lát, cô ta lại khởi phục nụ cười, nói với mẹ: "Mẹ, con đồng ý đến công ty Thương Giỏi, nhưng con nhất định phải làm chức vụ gì đó gần anh ấy, tốt nhất là trợ lý riêng gì đó."

Phạm Nhã Trân bộp mũi cô ta: "Yên tâm đi, mẹ biết tâm tư của con, nhất định sẽ giúp con sắp xếp."

"Cảm ơn mẹ, mẹ thật là tốt!"

...

Tổng công ty tập đoàn Thương thì, hôm nay Tiểu Ngô phòng nhân sự tiếp đãi một vị khách đặc biệt khá hầu hạ, nghe nói là bên trên sắp xếp, muốn trực tiếp sắp xếp cho Thương Giỏi, đảm nhiệm chức vụ trợ lý tổng giám đốc.

Về phương diện dùng người, Thương Giỏi yêu cầu đặc biệt nghiêm khắc, đặc biệt là mấy người trợ lý bên người, đều do anh tự mình chọn lựa kỹ càng.

Bởi vậy, Tiểu Ngô cũng không chắc làm, có gái trước mặt này nhìn vô cùng... vô cùng không chuyên nghiệp, rốt cuộc là có thể đảm nhiệm chức vụ trợ lý tổng giám đốc không.

Hôm nay tới phòng vấn, Thẩm Niệm Niệm vẫn trang điểm theo phong cách của cô ta như cũ, áo khoác lông thỏ và váy xòe, phối với túi xách Hermes [3] màu trắng số lượng có hạn.

Trang điểm như vậy không giống đi làm, trông giống cùng bạn đi dạo phố hơn.

Tiểu Ngô xem xong lý lịch sơ lược của cô ta, cảm thấy lúng túng.

"Ừm, chuyên ngành của cô là fashion design, cũng chính là thiết kế thời trang, tôi không chắc cô có thể đảm nhiệm cương vị muốn nhận chức hay không, cho nên..."

"Sao anh toàn nói mấy lời vô nghĩa thế, cho nên rốt cuộc khi nào tôi mới có thể nhìn thấy anh Thương Giỏi."

Vừa nghe thấy xưng hô này, trong lòng Tiểu Ngô càng khó hiểu, cô về là người quen của tổng giám đốc.

Nhưng nhìn công ty, cô ai mà không biết, chuyên dùng người không khách quan, Thương Giỏi tuyệt đối sẽ không làm, chẳng những không làm mà còn chán ghét, một khi có chuyện như vậy xảy ra, tất nhiên anh sẽ không để cho qua.

Nhưng lẽ như... Có gái này là người anh quen, vậy cũng không để đắc tội!

"Cô Thẩm, như vậy đi, cô đi theo tôi."

Tiểu Ngô mừng Thẩm Niệm Niệm đến phòng tài vụ: "Chú quản phòng tài vụ - chị Châu là trợ lý vừa tư chức gần đây nhất, cô đến đây có thể làm việc cùng chị ấy, làm quen một thời gian, chờ sau khi quen với nghiệp vụ thì chúng tôi sẽ xem xét điều động cô thế nào."

Advertisement / Quảng cáo

...

Tiểu Ngô chào hỏi với chị Châu: "Chị Châu, đây là trợ lý mới của chị, chị nói một ít điều cần chú ý khi làm việc với cô ấy đi."

Một người phụ nữ mặc áo sơ mi và váy chữ A đi ra, đánh giá Thẩm Niệm Niệm từ trên xuống dưới, nhàu nhàu nói "Ngày đầu tiên đi làm đã mặc thế này, Tiểu Ngô, cậu tìm người kiểu gì đấy?"

Nhận được cú khoai lạng nồng nùng phòng tay như vậy, Tiểu Ngô cũng rất bất đắc dĩ: "Chị Châu, đây là người phía trên sắp xếp, vốn là trực tiếp sắp xếp cho tổng giám đốc Thương, nhưng tôi sợ... Sợ cô ấy không làm được, cho nên gửi đến chỗ chị thư xem"

Chị Châu cũng được xem như nhân vật lợi hại, nói thẳng: "Sắp xếp cho tổng giám đốc Thương? Đến rồi hả, bên kia dùng người nghiêm khắc thế nào, đầu phải cậu không biết, người nào cũng có thể nhét vào, tạo thành sai lầm thì sao, phòng nhân sự mấy người giải tán được rồi đấy."

Thẩm Niệm Niệm nghe hai người họ nói chuyện, tức giận đến mức mặt đỏ lên, cao giọng kêu to: "Tôi tới để gặp anh Thương Giỏi, không phải để hầu hạ đám tay vụ các người, các người đứng có tự lấy vàng dát mặt mình, ngay cả xích gậy cho tôi còn không xứng!"

Chị Châu là nhân viên thâm niên, lạnh lùng nói: "Sao lại có một người không lễ phép thế này, Tiểu Ngô, dưới cô ta đi."

Tiểu Ngô nghe Thẩm Niệm Niệm nói, cũng cảm thấy chới tai, nhưng đây là người phía trên sắp xếp, anh ta cũng rất khó xử.

Thẩm Niệm Niệm kiêu ngạo ương ngạnh nói: "Mấy người chờ đấy, tôi đi gọi điện thoại, cho cả đám các người phải chạy lấy người!"

Cô ta bầm vào dãy số của mẹ mình: "Mẹ, mẹ sắp xếp chức vụ gì cho con thế, muốn con đi hầu hạ một bà cô, bùng tung đổ nước không tính, cô ta còn mắng con! Mẹ... Mẹ mau nói với Mai phu nhân, con muốn gặp anh Thương Giỏi, con muốn làm việc bên cạnh anh ấy!"

Phạm Nhã Trân bắt đắc dĩ nói: "Niệm Niệm, bên Mai phu nhân cũng không có cách nào, đầu phải con không biết tình cách anh Thương Giỏi của con, cậu ấy ghét nhất là chuyện đi cửa sau này, có thể để con vào tổng công ty đã là Mai phu nhân đặc biệt cho mẹ mặt mũi rồi, giờ con cứ nghe phòng nhân sự sắp xếp đi đã, chờ có được thành tích rồi, mẹ lại nói với Mai phu nhân."

"Mẹ! Sao mẹ lại như thế! Nói chuyện không giữ lời!"

"Ồi, mẹ đang chơi mặt chược với mấy người bạn, không nói nữa, tạm biệt."

Cúp điện thoại, mặt Thẩm Niệm Niệm tái đi, quay đầu ngượng ngùng nhìn chị Châu, vênh mặt hất hàm sai khiến Tiểu Ngô: "Quên đi, cứ tạm thời để chức vụ trợ lý tổng giám đốc đó, nhưng tôi không hầu hạ người khác đâu! Sắp xếp cho tôi một chức vụ lĩnh đạo, mau làm đi."

Chị Châu vỗ vai Tiểu Ngô, ném cho anh ta một ánh mắt trợ giải quyết cho tốt, sau đó đi làm chuyện của mình.

Tiểu Ngô thấy cô gái này không làm nổi việc gì, đứng nói là lĩnh đạo, chỉ sợ là ngay cả Powerpoint [4] cũng không biết làm, anh ta cũng chỉ có thể tự tiện sắp xếp một chức vụ nhân tân cho cô ta trước, để đó, chờ hỏi Lâm Xuyên, rốt cuộc chuyện này là thế nào.

[4] Powerpoint: Công cụ biên tập và trình diện trên máy tính.

...

Buổi chiều, Giang Tinh Tinh thức công việc trước thời gian, hẹn Thương Giỏi đến du thuyền ở bờ sông ăn tối.

"Bên anh chưa xong việc, em đi dạo phố trước đi, lát nữa anh lái xe đến đón em."

Giang Tinh Tinh ngồi ở ghế dài trong vườn hoa, cứ đầu soạn tin nhắn: "Hôm nay mệt lắm, không muốn dạo phố, em ở vườn hoa đợi công ty chờ anh nha."

Thương Giỏi: "Bên ngoài lạnh, tôi rời thì cứ lên đi, anh kêu Lâm Xuyên hâm nóng sữa bò cho em."

Giang Tinh Tinh: "Bị nhân viên nhìn thấy, người ta bàn tán thì làm sao bây giờ?"

Thương Giỏi: "Em không tới, họ sẽ không bàn tán?"

Giữ lạnh thời qua, Giang Tinh Tinh run rẩy, vẫn quyết định lên lầu.

Tiếp tân đã nhận được điện thoại thì vào phòng tổng giám đốc, Giang Tinh Tinh vừa tiến vào đã có một cô gái xinh đẹp đợi cười dẫn cô lên lầu.

"Cô Giang, giờ anh Thương đang họp, tôi mừng cô đến phòng nghỉ của anh ấy trước."

"Phản cổ rồi."

Vào thang máy, vừa lúc gặp được Lâm Xuyên.

"Đề tôi, tổng giám đốc kêu tôi đón cô." Lâm Xuyên nói xong thì ấn nút chờ của thang máy, đề cô tiến vào.

"Sao lại phiền anh thế được, anh cứ làm việc của anh đi, tôi có thể tìm được."

Lâm Xuyên nói "Cố không quen ai, Đại tổng sợ cô rụt rè không dám vào cửa."

Giang Tinh Tinh cười nói "Lá gan của tôi đâu có nhỏ thế."

"Là ngày đầu tôi công ty sao?"

"Đúng thế."

"Tôi mừng có đi dạo một vòng."

"Hay là thôi đi." Giang Tinh Tinh nhìn xung quanh "Tìm một căn phòng không có ai, tôi chờ anh ấy là được rồi."

"Có xem, vẫn rất rụt rè." Lâm Xuyên hiếm khi nở nụ cười.

"Đầu cô, ai rụt rè, tôi chỉ... chỉ hơi mệt, không muốn đi lung tung."

"Thế cũng được, Đại tổng nói cô cứ xem nhà mình, công ty của anh ấy chính là công ty của cô, muốn làm gì cũng được."

Xung quanh có những ánh mắt tò mò, Giang Tinh Tinh vô cùng ngại ngùng, mừng khẩu trang lên, cái gì mà muốn làm gì cũng được chứ.

Thẩm Niệm Niệm đang cầm tách cà phê, ngồi ở ghế xoay của cô ta, nhân nhân lật xem tạp chí thời trang, bàn làm việc trước mặt trống trải trống trải, ăn không ngồi rồi.

Đúng lúc này, cô ta vừa ngừng đầu liền thấy Lâm Xuyên cùng một người phụ nữ vừa nói vừa cười đi vào văn phòng, Thẩm Niệm Niệm thấy rõ đôi mắt cô gái kia, không phải thứ để tiện quyền rũ anh cô ta lần trước sao, vì sao ở đâu cũng gặp!

Thẩm Niệm Niệm không có việc gì làm, nhân nhân muốn chết, vừa lúc có thể ầm ĩ, gây chú ý.

Vị thế cô ta vọt đến văn phòng, lớn tiếng kêu lên: "Này! Có tên Giang Tinh Tinh đúng không! Lại để tôi bắt được cô quyền rũ đàn ông rồi!"

Lâm Xuyên hoảng sợ, còn chưa từng thấy chuyện tương tự ở công ty, đây là kẻ điên nơi nào rồi, sao lại không phân biệt đen trắng mà mắng chửi người ta!

Giang Tinh Tinh quay đầu, thấy Thẩm Niệm Niệm, cô hơi bất ngờ.

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

"Mọi người mau đến xem đi!" Thẩm Niệm Niệm cao giọng, hô lớn: "Nữ minh tinh này, lúc trước ở phim trường quyền rũ anh tôi – Thẩm Sơ Ngõn, bị anh tôi từ chối, lúc này lại thay đổi mục tiêu, chạy đến tìm đàn ông công ty chúng ta! Đúng là ghê tởm! Lâm Xuyên à, chúng ta cũng xem như quen biết đã lâu, sao anh có thể làm chuyện như thế! Không thể ghê tởm lại!"

Lúc này Lâm Xuyên mới nhận ra, đây không phải là vị tiểu thư giàu có không thể tiêu vào của nhà họ Thẩm - Thẩm Niệm Niệm sao! Sao cô ta lại ở đây, lại còn gây chuyện thế này!

"Cô Thẩm, có đúng có nói lung tung, tôi không biết cô và cô Giang có đụng chạm gì, nhưng chuyện tuyệt đối không phải như cô nói."

Thẩm Niệm Niệm không thuận theo, không buông tha, cứ ầm ĩ lên: "Tôi tận mắt thấy cô ta quyền rũ anh tôi! Loại phụ nữ này, rề tiền tới tận xương cốt, chuyện quyền rũ đàn ông, lúc này lại theo Lâm Xuyên, anh đừng để cô ta lừa, chắc chắn cô ta muốn anh rã rở cô ta đấy!"

Giang Tinh Tinh nắm chặt tay, huyết Thái Dương này lên, cô ngừng đầu nhìn xung quanh, những nhân viên không rõ nguyên do đang dùng ánh mắt tò mò nhìn cô, cô người còn lấy điện thoại chụp ảnh cô.

"Cô Thẩm, có thôi đi? Đừng có nhân nữa, làm việc đi!"

"Làm việc gì chứ! Nếu không phải quyền rũ đàn ông, có thể chốt đã thế sao? Mọi người thấy rõ gương mặt thật của cô ta chưa, chụp ảnh đăng Weibo, tôi mua hot search cho mấy người!"

Lâm Xuyên muốn đẩy Thẩm Niệm Niệm đi, nhưng Thẩm Niệm Niệm lại sống chết giữ tay nắm cửa, không chịu rời đi.

Lúc này, người vẫn luôn kềm chế không nói gì là Giang Tinh Tinh đột nhiên đi tới.

Cô cao hơn Thẩm Niệm Niệm rất nhiều, vốn đã là ưu thế, nhân cô ta từ trên xuống.

Thẩm Niệm Niệm đột nhiên chốt dạ: "Cô... Cô muốn làm gì?"

Advertisement / Quảng cáo

"Xem ra lúc trước anh có giáo huấn cô còn quá nhẹ, không đủ để cô hiểu được, ăn nói bừa bãi vu khống người khác trước mặt công chúng phải bị đánh!"

Nói xong, không đợi Thẩm Niệm Niệm phản ứng, cô đưa tay lên, một cái tát rơi xuống mặt Thẩm Niệm Niệm.

Cái tát này có dùng hết sức lực, hoàn toàn không giống Thẩm Sơ Ngõn chỉ tát nhẹ một cái ở phim trường.

Dù sao thì Giang Tinh Tinh cảm giác bàn tay mình đã tê rần, tát mạnh như thế, cũng là vì cô thật sự quá phản nộ.

Cô chưa bao giờ nên giận lẫy chịu đựng, cho dù lúc trước đóng vai quân chủ, nghe thấy người khác nói bậy về cô, cô cũng nhất định phải đáp trả.

Bởi vì từ nhỏ cô đã biết, cô là cô nhóc, không có bố mẹ ra mặt giúp cô, nếu cô không mạnh mẽ, vậy thì cuộc sống của cô đáng buồn cỡ nào. Cô không giống mấy vị tiểu công chúa, sinh ra có bố mẹ yêu thương, còn có người anh tốt như thế, cô không có gì hết, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thẩm Niệm Niệm che mặt mình lại, lúc phục hồi tinh thần, khuôn mặt phản nộ như sắp vỡ vụn!

"Cô dám đánh tôi... Cô lại dám đánh tôi, từ nhỏ ngày cả bố mẹ cũng không đánh tôi, cô lại dám..."

Giang Tinh Tinh lạnh lùng nhìn cô ta: "Cô Thẩm, là lỗi khóc lúc ầm ĩ thì cũng phải xem đây là chỗ nào đã."

"Đây là chỗ nào, đây là tập đoàn Thương thị, cô là cái thứ gì mà dám nói như thế với tôi!" Thẩm Niệm Niệm quay đầu nhìn Lâm Xuyên nói: "Lâm Xuyên, cô ta không biết thân phận của tôi, chẳng lẽ anh không biết sao, anh đang tung một người phụ nữ thấp hèn như thế, để cô ta động thủ với tôi, anh... anh mau nói cho cô ta, quan hệ của tôi và Thương Giới!"

Nhân viên cả tầng đều bị động tình bên này hấp dẫn, nhân từ khỏi hai hàng điểm n, châu đầu ghé tai, bàn tán sôi nổi, họ đều muốn biết, người phụ nữ hồ to gọi nhỏ này, rốt cuộc là có địa vị gì.

Đương như Lâm Xuyên cũng không như Thẩm Niệm Niệm mong muốn, khác với anh ấy giật giật, nói "Cô Thẩm, theo tôi được biết, cô và anh Thương không có chút quan hệ nào, mong cô đừng có nói lung tung, anh Thương biết sẽ không vui."

[3] Một số mẫu túi của Hermes mà mình sưu tầm được. Nói tiếng nhút thì chắc chắn là Hermes Birkin và Hermes Kelly rồi hen ^^.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Kiểm điểm sâu sắc

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Đúng lúc này, cửa phòng họp mở ra.

Thương Giới mặc áo phục quy cũ, thông thả đi tới, sắc mặt đáng sợ, "Mấy người ở ngoài nhao nhao ầm ĩ cái gì!"

Đám nhân viên đang xem nào nhiệt, thấy Thương Giới tới đây, lập tức nguan ngạo về vị trí của mình, chỉ còn lại ba người Giang Tinh Tinh, Lâm Xuyên, Thẩm Niệm Niệm đứng trước cửa.

Thương Giới nhìn ba người, mặt không hề thay đổi, nói: "Lâm Xuyên, công ty thành cái chợ rồi à, người nào cũng cho vào được?"

Lâm Xuyên liên tục nói: "Xin lỗi giám đốc Thương, tôi cũng không biết."

Không đợi anh ấy nói xong, Thẩm Niệm Niệm đắc ý hét lên, "Anh Thương, em đây, Thẩm Niệm Niệm đây."

Thương Giới nhủ mày, thậm chí không thêm nhàn Thẩm Niệm Niệm một cái, nói với Lâm Xuyên, "Gọi bảo vệ lên đây, đuổi cô ta đi."

"Vâng." Lâm Xuyên nhìn mấy người xung quanh.

Chưa tới vài phút bảo vệ đã lên tầng, đi tới trước mặt Thẩm Niệm Niệm, "Cô gái, mời cô rời khỏi đây."

"Mấy người nhầm rồi! Là cô ta mới đúng, mau đuổi cô ta đi!"

Bảo vệ không nghe cô ta giãi thích, thấy Thẩm Niệm Niệm không chịu phối hợp, dứt khoát kéo cô ta đi.

"Này! Buông ra! Các người biết tôi là ai không, sao có thể đối xử với tôi như vậy!"

Giọng nói bén nhọn của cô ta dần biến mất, cuối cùng vẫn phòng cũng yên tĩnh.

Thương Giới quay đầu nhìn xung quanh, đám nhân viên đang tỏ mò, thấy anh nhìn, lập tức lùi lại, gãi vò đang làm việc.
Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới mặt không đổi sắc, thản nhiên nói: "Cô Giang là khách của tôi, cho nên tất cả những video quay chụp bất lịch sự kia, xóa hết đi."

Tuy Thương Giới nói rất nhẹ nhàng, chỉ là lời băng quơ, nhưng cực kì có trọng lượng, không có ai không nghe, vì vậy tất cả nhân viên lấy điện thoại ra, xóa hết video đi.

...

Văn phòng của Thương Giới ở tầng cao nhất, bên trong có phòng nhỏ, là nơi sinh hoạt cá nhân của anh. Trước kia, mỗi khi phải tặng ca tới tận tối muộn, anh sẽ trực tiếp nghỉ ngơi ở công ty.

Cho nên có rất nhiều lúc, sáng sớm nhân viên đến công ty, phát hiện tổng giám đốc của họ đã bắt đầu làm việc. Lãnh đạo cố gắng như vậy, nhân viên cũng không dám lơ là, bởi vậy không phải không có nguyên nhân mà tập đoàn Thương thị luôn đi đầu trong ngành sản xuất.

Cạnh cửa sổ văn phòng, tầm nhìn rất rộng rãi, tức mắt một cái có thể thấy được các tòa nhà san sát nhau.

Đây là lần đầu tiên Giang Tinh Tinh được ngắm nhìn thành phố từ trên cao như vậy, khác hẳn với ngày thường huy quan sát trên đường.

Những con phố phức tạp giờ trở nên thật đơn giản, mạch lạc rõ ràng, có thể nhìn thấy rõ những máy tòa nhà cao tầng phía xa.

Càng lên cao càng giống như một bức tranh hấp dẫn, đây chính là giang sơn mà anh nhìn thấy.

Đôi lúc Giang Tinh Tinh lại nhận thấy, anh mang trên mình sự cô độc rất rõ ràng.

Mà bây giờ, cô đứng cạnh cửa sổ văn phòng anh, quan sát xe cộ cũng dòng người nhỏ như hạt đậu bên dưới, cũng dần cảm giác được nỗi sợ hãi của sự cô độc này.

Giang Tinh Tinh cảm thấy may mắn vì mình có thể ở bên cạnh anh, cũng ích kỷ hy vọng mình sẽ mãi ở bên cạnh anh.

Cô không nỡ để anh một mình.

Thương Giới đi ra khỏi phòng riêng, anh đã thay bộ vest khác, caravat lỏng lẻo, cổ áo cũng hơi lỏng. Anh tháo caravat ra, quay đầu nhìn Giang Tinh Tinh, cô đang nhìn con dấu trên bàn làm việc của anh.

Chiếc đầu thon dài vát chéo, cả người tùy ý ngồi trên bàn làm việc bằng gỗ lim, trông như một con mèo ngoan ngoãn.

Đôi mắt Thương Giới không tự giác trở nên dịu dàng, cười nhìn cô, "Ngồi trên bàn không duyên dáng gì cả."

"Em thích ngồi đây." Giang Tinh Tinh nói "Ngồi trên cao nhìn được rất xa."

"Không quy củ."

"Em vốn đâu có quy củ."

Hình như cô vẫn còn đối chuyện vừa rồi, anh nói một câu có phải câu lại một câu.

Thương Giới lười so đo với cô, chỉ nói "Bàn vừa lạnh vừa cứng, mau đi xuống."

"Không."

Thương Giới nhếch miệng cười, đi qua xoa đầu cô, ngày lúc này, Lâm Xuyên cùng nhân viên phòng nhân sự Tiểu Ngô vội vàng đi vào, cô vội gấp phải thông báo với Thương Giới.

Tiểu Ngô thấy Giang Tinh Tinh trực tiếp ngồi trên bàn lãnh đạo, trông mắt sắp rơi xuống.

Cô... cô gái này có lai lịch bối cảnh gì vậy, dám ngồi lên bàn làm việc của giám đốc, mà giám đốc Thương còn rất dịu dàng, thật quý quai.

Đương nhiên, Giang Tinh Tinh thấy có người ngoài đi vào, nhanh chóng nhẩy xuống bàn, ngồi trên ghế xoay của Thương Giới, ghế xoay bị cô đẩy đi, trượt ra chỗ khác, đi tới cạnh cửa sổ sát đất.

Thương Giới cũng mặc kệ cô, trực tiếp hỏi Lâm Xuyên, "Rối cuộc là có chuyện gì?"

Lâm Xuyên nói "Là Mai phu nhân chỉ đạo, trực tiếp đề Thâm Niệm Niệm tới phòng trợ lý."

Tiểu Ngô phòng nhân sự vội nói "Ban đầu có Thâm muốn làm trợ lý tổng giám đốc, tôi không đồng ý, nói người trợ lý trước – chị Chu phòng tài vụ vừa rời khỏi cương vụ, để cô ấy đi theo học tập một thời gian đã. Không ngờ cô ấy đặc tới với chị Chu, chị Chu có chết cũng không nhận. Tôi mới đề cử Thâm ở lại văn phòng giữ tài liệu, thật ra cả ngày hôm nay cô ấy cũng chẳng làm gì, còn gây thêm phiền phức cho người khác. Sáng hôm nay, tôi có báo cô ấy photo tài liệu quan trọng cho phòng ban, cô ấy trực tiếp cho vào máy cắt giấy, không có bàn dự phòng, mọi người phải làm lại thêm một phần nữa...."

Đề cập tới có Thâm này, Tiểu Ngô cũng rất nhún nhường, "Bởi vì là người Mai phu nhân sắp xếp, tôi cũng không dám đuổi cô ấy đi."

Sắc mặt Thương Giới rất khó coi, "Vì sao không thông báo với tôi?"

"Đây là chuyện nhỏ, tôi không muốn quấy rầy đến giám đốc Thương."

"Chuyện nhỏ?"

Ánh mắt anh sắc bén, cao giọng nói "Cho dù là người dọn vệ sinh xây ra vấn đề cũng phải thông báo với tôi, đây là việc nhỏ, vậy cái gì mới là việc lớn? Chẳng lẽ vì mất xích nhỏ mà xây ra vấn đề lớn, tổn thất mấy triệu, lúc đấy mới là việc lớn?"

Ngay cả Giang Tinh Tinh cũng quay đầu lại, lên đánh giá Thương Giới.

Lúc Thương Giới tức giận không phải do phát bệnh, anh vẫn bình tĩnh như trước, nhưng khí chất quanh thân lạnh lẽo, tựa như nghìn chì câu bị buộc chặt, chẳng cần phải nỗ lực cũng khiến người ta cảm giác có áp lực vô hình.

Lúc anh núng nẩy thật đáng sợ.

"Tôi đã nói rồi, mỗi ban ngành của công ty, thậm chí mỗi nhân viên, không phân biệt to hay nhỏ, tất cả đều rất quan trọng, chỉ cần một người mắc sai lầm, sẽ khiến tất cả gặp sai lầm, vì sao mấy người không chịu hiểu!"

Anh nghiêm khắc với chính mình, với cấp dưới cũng rất khắt khe.

Tiểu Ngô lên tục nhận sai, "Giám đốc Thương, thật xin lỗi, là ra tôi phải thông báo với anh, xin lỗi!"

"Không thể chỉ nói mỗi xin lỗi, với tôi, xin lỗi không có tác dụng, kỷ nghi của cậu bị cắt, về nghĩ lại xem sai lầm của cậu ở đâu."

Tiểu Ngô cúi đầu, mặt đỏ bừng, trông như sắp khóc tới nơi.

Giang Tinh Tinh không đành lòng, thấy Tiểu Ngô vẫn còn trẻ, người trẻ tuổi, đôi khi khi tránh khỏi không chịu toàn, đây cũng là nguyên nhân chính, huống gì còn là Mai phu nhân sắp xếp, Tiểu Ngô đứng giữa cũng khó xử.

Vì thế cô thuận miệng nói "Công ty của anh mới năm cũng không được mấy ngày nghỉ, vậy không ổn đâu."

Thương Giới chợt nói tới bà xã vẫn còn đang ở văn phòng, vì thế câu "Giảm một nửa tiền thưởng" đang ở bên miệng lại thu về, giọng điệu cũng không lạnh như vừa rồi, anh khoát tay, nhắm mắt nói "Quên đi, vẫn được nghỉ, nhưng lần sau không được lấy cớ này nữa, mau ra ngoài đi." Advertisement / Quảng cáo

Tìm Tiểu Ngô run rẩy, nhìn Thương Giới, xác định đúng là không phạt nữa.

Đây là chuyện trước nay chưa từng có!

Anh ta khó tin nhìn Giang Tinh Tinh, vị thần tiên tỷ tỷ dám trực tiếp chặn miệng Thương Giới này là ai!

"Đây là mẹ tôi sắp xếp, các cậu cũng có chỗ khó xử."

Vì thế Lâm Xuyên kéo Tiểu Ngô ra ngoài, Tiểu Ngô tò mò hỏi Lâm Xuyên, "Cô gái ngồi trên bàn thật thật lợi hại, là bạn gái giám đốc Thương sao?"

"Ngâm cái miệng vào, cậu đừng có hỏi, đừng quan tâm tới chuyện bạn gái của cấp trên, ôn bát cơm của cậu vẫn quan trọng hơn."

"Xem ra đúng là như vậy, thảo nào mấy ngày gần đây giám đốc Thương tươi tỉnh hẳn ra."

Hai người kia rồi đi, trong văn phòng chỉ còn Thương Giới và Giang Tinh Tinh.

Giang Tinh Tinh ngồi trên ghế xoay của Thương Giới, xoay một vòng rồi lại một vòng...

Thương Giới nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt bất đắc dĩ, "Cô chóng mặt không?"

"Không chóng mặt." Cô tiếp tục xoay.

Anh vén tay áo lên, phần tay trắng trẻo lộ ra, đi tới, ổn định lại ghế xoay.

"Em ngoan chút, đừng nghịch ngợm ở đây, chẳng khác gì trẻ con."

"Em đến đây mới biết được, hóa ra anh còn "Kim ốc tàng Kiều" [1], đưa thanh mai bé nhỏ tới công ty."

[1] *Kim ốc tàng Kiều: nhà vàng của người đẹp.*

"Cô tính gây sự." Sắc mặt Thương Giới nghiêm túc, "Chẳng phải vừa rồi em nghe thấy rồi sao, là mẹ anh nhét vào, anh cũng không biết rõ."

"Lỡ đầu anh và Lâm Xuyên diễn khổ nhục kế thì sao?"

"Ồ, khổ nhục kế, anh diễn tốt như vậy, vẫn không qua được mắt diễn viên Giang."

Vừa nghe tới từ "diễn viên", Giang Tinh Tinh lập tức vui vẻ, cười không khép được miệng.

Thương Giới búng trán cô, đôi mắt tràn đầy yêu chiều, "Giống như đồ nghịch vậy."

Tay cô chạm vào bàn tay anh trên bàn làm việc, "Hóa ra đây chính là chỗ ngồi của tổng giám đốc tập đoàn Thương thì, đúng là cảm giác khác hẳn."

Thương Giới đi tới trước mặt cô, trực tiếp xách cổ lên, giống như đang bế đứa bé vậy, đặt lên trên bàn, sau đó áp sát vào, dùng đầu gối tách hai chân cô ra.

Tư thế này có phần thân mật, hơn nữa còn đang ở nơi cảm kỳ như văn phòng.

Đoán chắc là... sẽ xảy ra chuyện gì đó, Giang Tinh Tinh tức ngoan ngoãn, đôi mắt đen nhánh nhìn anh, "Anh đòi không, chúng ta đi ăn cơm nhé?"

Thương Giới nhếch môi cười, đôi mắt hoa đào có ý trêu chọc, loại ánh mắt này, chỉ xuất hiện ở nhân cách thứ hai.

Người này lại học thói hư tật xấu!

"Anh muốn làm gì?" Cô ngồi trên bàn làm việc, lên tục dịch ra sau.

Mà cô càng lùi về phía sau, anh lại càng tới gần, vòng tay ra sau cô định cô.

Tư lý trí nhắc nhở anh như vậy không được, nhưng sự hưng phấn đã sớm ném lý trí lên chín tầng mây, làm việc một nuit suốt một ngày, giờ anh muốn thân mật với vợ mình ở ngay chỗ này, không thể nhẫn nại thêm giây phút nào nữa.

Anh cúi đầu hôn đôi môi mềm mại của cô.

Giang Tinh Tinh có thể cảm giác được cảm xúc mãnh liệt trong anh.

"Chỗ này, giám đốc Thương chắc không?"

"Đừng sợ, không có ai dám vào đây."

...

Đây là lần đầu tiên Thương Giới phóng tung như thế, tất cả sự cẩn thận và chín chắn đều đem cho chó ăn.

Ngay tại bàn làm việc của mình, anh trở thành loại người mà trước kia anh khinh thường nhất.

Trước đây anh từng nghe đồng nghiệp kể không ít chuyện nong, ví dụ như Bào giám đốc cùng bí thư của ông ta làm chuyện không thể tả trong phòng họp, kết quả đúng lúc mọi người cần họp, cửa mở ra, chuyện của Bào giám đốc được truyền hình trực tiếp cho tất cả nhân viên.

Thương Giới từng một mực cho rằng, phải khác chế bản thân, không thể phóng tung quá mức.

Mà hiện tại, khi đã kết hôn, có người phụ nữ dễ nhỏ nhưng, anh mới dần hiểu được hương vị khi làm loại chuyện này.

Buổi tối, trên du thuyền bên sông, gió đêm lướt nhẹ, sông Giang phản chiếu phổ xá sầm uất bên bờ, sông nước lóng lánh.

Cả đêm, Thương Giới nghiêm túc kiểm điểm bản thân sâu sắc...

"Trước đây anh chưa bao giờ như vậy, không biết sao nữa."

Giang Tinh Tinh mặc kệ anh, thường thức mọi vị

"Đó là công ty, là văn phòng của anh, tuy không có ai đi vào, nhưng loại chuyện này... đúng là không nên."

"Đúng vậy." Giang Tinh Tinh xúc một thìa trứng cá, đổ thêm dầu vào đĩa, "Nhất là anh còn lấy thất lung trời tay em, vô cùng thô bạo." Advertisement / Quảng cáo

Hai má Thương Giới đỏ lên, ngừng lại dạo nữa trong tay, "Anh xin lỗi."

Giang Tinh Tinh bắt chước giọng điệu Thương Giới mắng người hôm nay, nhe răng nói, "Xin lỗi không có tác dụng."

Thương Giới cảm có tay trắng trẻo của cô, cẩn thận xem xét, đầu lòng nói "Đỏ lên rồi."

"Đúng vậy, cho nên anh nói đi, phải bồi thường em thế nào?" Giang Tinh Tinh buông dao xuống, chờ mong nhìn anh, "Tạm thời em thấy phần giường ngủ khá ổn, chúng ta đường tình thân cho tốt, thời gian vẫn còn nhiều. Giám đốc Thương thấy vậy được không?"

Thương Giới đưa tay kéo caravat, nghiêm trang nói: "Chuyện phần giường ngủ là không thế nào, nhưng phu nhân nói thời gian còn nhiều, anh có thể tạm chấp nhận... Đêm nay cho em trôi anh, thế nào?"

Giang Tinh Tinh...

Đây là kết quả sau khi anh kiểm điểm sâu sắc sao!

Cho nên dạo gần đây Lâm Xuyên phát hiện, thất lung của Thương Giới càng ngày càng ít, có lúc muốn tìm một cái cũng không có.

Thương Giới bình tĩnh giải thích, "Phu nhân giấu."

Lâm Xuyên đành phải công nạp thất lung của mình, để Thương Giới thất khẩn cấp, "Không có việc gì sao phu nhân lại lấy thất lung?"

Thương Giới thất xong, không hề để ý, nói: "Chứ nữa từ cửa hàng đồ da, mua... thêm vài cái cho tôi, chọn chất liệu mềm chút, đừng quá cứng, nếu không sẽ siết tay."

Lâm Xuyên...

Hình như anh ấy đã hiểu được, vì sao phu nhân phải giấu thất lung.

"Đại tổng, không thì tôi tới cửa hàng tình thú mua dây trói cho anh nhé?"

Thương Giới ghét bỏ trừng mắt với anh ấy, "Luu minh."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 50: Vô cớ gây rối

"Chương này có nội dung ánh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc."

Edit: Nhược Vỹ

Beta: Quanh

Nhà họ Thẩm, Thẩm Niệm Niệm khóc suốt suốt ngôi trên số phau, mẹ cô ta - Phạm Nhã Trân mặt đầy u sầu vô lung cô ta, nhẹ nhàng trấn an, nhưng giọng điệu vẫn mang theo chút trách móc.

"Chuyện này ấy, con cũng đừng thấy uất ức, vừa rồi mẹ đã nghe Mai phu nhân nói hết rồi, bà ấy đã cố gắng, chỉ là con biết tính cách của Thương Giới rồi, chuyện công việc, cậu ấy luôn rất nghiêm khắc, không thể nào nhầm lẫn làm gì, lần này con thật sự quá đáng."

Thẩm Niệm Niệm lẩm bẩm: "Con quá đáng khi nào, rõ ràng là nữ minh tinh không biết xấu hổ kia thông đồng với Lục Lâm Xuyên, chẳng qua con chỉ vạch trần vẻ mặt đáng ghê tởm của cô ta tại trận mà thôi, đúng rồi, chính là nữ minh tinh trước đây đã quyến rũ anh con!"

"Đó đều là chuyện của người khác, con làm việc của mình cho tốt, quên nhiều như thế làm gì, vô duyên vô cớ bị người ta ghét."

"Con không nhân nói, vì sao lại không thể quên!"

"Vâng giờ con thấy rồi đấy, lo chuyện bao đồng, âm ỉ đến mức mất việc, ngay cả Thương Giới cũng ghét con." Phạm Nhã Trân bắt đầu đi nói: "Mẹ vốn còn muốn cho con và Thương Giới ở cạnh nhau nhiều một chút, đợi đến lúc thời cơ chín muồi, mẹ lại tự mình nói chuyện của hai đứa với Mai phu nhân, bây giờ con lại âm ỉ thế này, haizz, mẹ cũng không tiện mở miệng."

Thẩm Niệm Niệm vừa nghe liền nóng nảy: "Mẹ, chuyện này mẹ nhất định phải giúp con, con là con gái duy nhất của mẹ, vì chúng thân hạnh phúc của con, mẹ phải nói chuyện với Mai phu nhân, con nhất định phải ở bên cạnh anh Thương Giới!"

"Mẹ thật sự không còn mặt mũi nào nữa." Phạm Nhã Trân thở dài một hơi: "Chuyện này vốn là lỗi của con, con ở nhà ngắm lại đi."

"Mẹ, sao mẹ lại như thế!" Thẩm Niệm Niệm đột nhiên bực tức: "Con thấy mẹ cần bản không hề xem con là con ruột của mẹ! Không giúp con, lại còn giúp người ngoài nói chuyện! Mẹ thật quá đáng!"

Phạm Nhã Trân tức giận nói không nên lời: "Mẹ... mẹ quá đáng khi nào, Niệm Niệm, con có còn lương tâm hay không, từ nhỏ đến lớn, cô thứ gì con muốn mà mẹ không chiều theo con không?"

"Nếu mẹ chiều theo con, vậy giờ mẹ đi nói chuyện với Mai phu nhân đi, để con làm trợ lý bên cạnh Thương Giới, chuyện nhỏ như vậy mà không làm được, mẹ còn có ích gì chứ!"

Đúng lúc này, một tiếng "bộp" vang lên, số phau đối diện, Thẩm Túc Sơn đen mặt đột ngột tách trà xuống bàn, khiến hai mẹ con hoảng sợ.

"Đồ hỗn lo!" Ông cha Thẩm Niệm Niệm, nói: "Rốt cuộc nhà chúng tôi nợ có cái gì, có nói xem, từ nhỏ đến lớn, cô đã gây ra bao nhiêu chuyện, cuối cùng đều là mẹ cô thu dọn cục diện rồi rửa cho cô, hà, cô chạy đến công ty người ta âm ỉ, đến mức gà chó không yên, giờ còn ép mẹ cô không cần cái mặt gà đi cầu xin người ta, sao tôi lại sinh ra đứa con hỗn lo như cô!"

Nghe được bố mình dùng giọng điệu nghiêm khắc giáo huấn, Thẩm Niệm Niệm khóc rống lên, vừa khóc vừa ném đồ: "Bố mẹ cần bản không hề xem con là con gái của bố mẹ! Con không cần ở với mấy người, con ghét mấy người! Hu hu! Con hận mấy người, mấy người không hề tốt với con!"

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Túc Sơn tức giận đến mức sắc mặt xanh mét, ngón tay run rẩy chỉ Thẩm Niệm Niệm: "Từ khi trở về, có giống như thay đổi thành một người khác, Niệm Niệm ngoan ngoãn hiểu chuyện của tôi mới rồi, biến thành đáng về hỗn lo thế này! Có một hai phải khiến tôi tức chết mới vừa lòng có phải không!"

Phạm Nhã Trân lập tức ngồi bên cạnh Thẩm Túc Sơn, giúp ông bình ổn: "Bác sĩ nói ông không được tức giận, ông bình tĩnh đi, đừng nói thế, Niệm Niệm bị kích thích nên mới như thế, suy cho cùng vẫn là chúng ta không tốt, lúc trước không coi chừng nó mới gây ra chuyện như vậy, dù sao nó cũng là đứa con gái duy nhất của chúng ta mà!"

Trên lưng Thẩm Niệm Niệm rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, lập tức dùng khăn, cả người ngơ ngẩn, dường như là nhớ lại chuyện đáng sợ gì đó, khóc mỗi cũng bắt đầu run lên.

"Con... Con về phòng..."

Nói xong thì chạy lên lầu, chui vào chăn, toàn thân run rẩy dữ dội.

Có người giúp việc nhìn thấy, đứng cạnh cửa, lo lắng hỏi: "Tiểu thư, có sao thế?"

"Cút! Cút đi!" Thẩm Niệm Niệm nhảy dựng lên, chạy đến đóng cửa phòng thật mạnh.

Cô dựa lưng vào vách tường, sắc mặt xanh mét, mồ hôi không ngừng chảy xuống, trong đầu hồi tưởng những kỷ ức vụn vặt, giữa mảnh nhỏ đó, chiếu rọi một cô bé, gương mặt rất giống cô.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, cô ta giống như một cô công chúa, mặc váy công chúa màu trắng, khoác một cái áo nhỏ màu đỏ, bên cạnh có con hình mặt chủ thờ với bộ lông mượt mà, phía dưới đôi tai chân màu trắng chính là đôi giày da bóng loáng, tóc cũng được uốn xoắn xinh đẹp, môi hồng da trắng, xinh đẹp như một con búp bê sứ. Chỉ là... Đôi mắt to trong veo tràn ngập sự sợ hãi.

Cô ta trốn sau anh Thương Giới, sợ hãi đối diện với cô.

Người đàn ông có gọi là "bố" nói, con nhìn đi, hai đứa rất giống nhau, quí thật là giống hệt nhau.

Sự thật đúng là như vậy, chiều cao, ngũ quan, nhìn qua thì gần như không có gì khác biệt, nhìn kỹ thì vẫn có chỗ khác, cô gây hơn cô công chúa kia, gò má hóp lại, nhìn gần hơn thì dưới mắt xéch hơn một ít, môi cũng mỏng hơn một chút...

Nhưng, nếu cô cũng mặc váy công chúa xinh đẹp, uốn tóc, có phải cô cũng có thể biến thành công chúa không?

Sau đó, quả nhiên "bố" đưa quần áo của tiểu công chúa cho cô mặc, hơn nữa nói với cô, tương lai con sẽ được trải qua ngày lành, bố nhất định sẽ giúp con, để con làm công chúa!

Lúc đó cô còn không rõ chuyện này là thế nào, nhưng giác mộng biến thành công chúa ngày đêm quấn lấy cô, cô khát khao, chờ mong, có một ngày mình cũng có thể có nhiều chiếc váy xinh đẹp như thế, ngày nào cũng có điểm tâm ăn không hết...

Không lâu sau, cô ta chuyển đến căn nhà lớn hơn lưu dài mà cô ta ta thật mơ ước, không bao giờ phải ở ngôi nhà trệt chật hẹp chưa đầy mười mét vuông nữa. Người bên cạnh, cô ta nói gì nghe nấy, không bao giờ phải ở với người bố đáng ghê tởm, lời nói, nghiêm trọng kia nữa.

Xung quanh có kẹo và bánh ngọt ăn không hết, cũng có rất nhiều búp bê Barbie xinh đẹp...

"Bố" đã từng dặn dò có mấy trăm lần, có thể có được tất cả những gì mình muốn, chỉ cần có "quần" đi, quên đi cảnh bản cũng chật vật, quên đi bố mẹ ruột của mình, có chính là Thảm Niệm Niệm!

Máy là Thảm Niệm Niệm! Máy là Thảm Niệm Niệm!

Có ôm đầu mình, điên cuồng hô to: "Tôi là Thảm Niệm Niệm! Con gái duy nhất của nhà họ Thảm, tôi là Thảm Niệm Niệm! Những chuyện trước kia, tôi không nhớ gì hết!"

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa và giọng nói lo lắng của Phạm Nhã Trâm: "Niệm Niệm, con sao thế, con không sao chứ, đừng dọa mẹ nữa!"

Thảm Niệm Niệm ngẩng ra, sau đó có hát sáo, giữ bình tĩnh, nói với người phụ nữ trung niên ngoài cửa: "Mẹ, con không sao."

"Những gì bố con vừa nói, con không cần để trong lòng, con phải biết là bố mẹ vĩnh viễn thương con, rất rất thương con."

"Con biết, mẹ."

"Đây mới là con gái ngoan của mẹ."

Tiếng bước chân của Phạm Nhã Trâm dần đi xa, Thảm Niệm Niệm nắm chặt tay, mừng tay đầm sâu vào da thịt, có cắn chặt môi dưới, cho đến khi đôi môi trắng bệch: "Có ta đã chết! Tôi chính là cô ta! Tôi là cô ta!"

...

Cuối tuần, Giang Tinh Tinh cùng hai chị em Minh Cẩn Minh Giác đến cùng thể thao tổ chức trên làn manga anime.

Lần này Minh Giác cosplay, hai người Giang Tinh Tinh và Minh Cẩn gần như là hai người bình thường nhất giữa một đám người mặc trang phục cosplay phức tạp.

Nhưng nếu nói cho đúng, Giang Tinh Tinh dùng chiếc mũ lưới trai và chiếc kính màu đen che nửa khuôn mặt, thật ra cũng rất kỳ quặc.

Cô và Minh Cẩn là quán tiếp viên cho Minh Giác, ở dưới đài vì Minh Giác giờ biểu ngữ "Cổ Lén", Minh Giác sắm vai Gasai Yuno trong《 Nhật Ký Tương Lai 》[1], hai đoạn tóc màu hồng buộc sau đầu, mặc đồng phục của nữ sinh Nhật Bản, nhìn rất rất trung xinh đẹp.

Giang Tinh Tinh hỏi Minh Cẩn: "Em chỉ làm gì trên đài thế?"

Minh Cẩn giải thích: "Diễn kịch, nó và đám bạn kia luyện cũng lâu rồi."

"Em cảm thấy nếu con bé dùng cách diễn này, nữ số một của đoàn kịch Huỳnh Chúc chúng ta, sớm muộn gì cũng rơi lại trên đầu em"

"Em thì biết gì, người ta cosplay diễn kịch cũng là một mảng diễn xuất."

Giang Tinh Tinh khó hiểu nhìn màn biểu diễn qua trôn trên sân khấu, trước đây cô và Minh Giác song song làm vai chính trong đoàn kịch, kiểu biểu diễn khiến người ta xáo hổ này, sao có thể diễn được.

Trên đường trở về, Giang Tinh Tinh cười nhạo màn biểu diễn của Minh Giác, dĩ nhiên Minh Giác không thêm để ý, chỉ nói có không biết gì cả, không so đo với cô.

Tính cách Minh Giác hướng nội, khi còn nhỏ thường xuyên bị mấy đứa trẻ cùng tuổi bắt nạt, xa lánh, bởi vì bố mẹ ly dị, mặc kệ hai chị em, tính cách Minh Giác càng thêm khép kín, thu mình, không thích nói chuyện, suốt ngày đọc truyện tranh, lều mưng hấp thu dung khí từ những câu chuyện đó.

Sau đó có ấy yêu văn hóa thế giới gọi là cosplay, bắt đầu cosplay, nhưng luôn bị mấy đứa trẻ xung quanh xem là quái thai, thường xuyên bị cười nhạo.

Sau đó Minh Cẩn đưa cô ấy đến đoàn kịch, để cô ấy diễn cho vui, không ngờ có ấy lại khá có tiềm năng, kỹ thuật diễn không tồi

Nhưng chuyện ngành của Minh Giác là tài chính, diễn kịch chỉ do hứng thú, giờ đang học năm hai.

"Đôi quá, Tinh Tinh, chúng ta tìm chỗ nào ăn đi." Minh Cẩn ôm bụng: "Sáng sớm đã chen chúc xếp hàng, đứng cả một ngày, mệt chết đi được."

Giang Tinh Tinh giúp Minh Giác cầm theo đạo cụ, cũng cảm thấy đói bụng: "Hai người muốn ăn gì?"

Minh Cẩn đề nghị: "Chỉ nghe nói bên này có một nhà hàng Michelin ba sao, đã sớm muốn thử xem, nếu không hôm nay chúng ta phóng túng một chút?"

Giang Tinh Tinh nói: "Đồng ý, hôm nay chúng ta giúp người nào đó vác đạo cụ, trang điểm, lại còn có vũ... Có phải người nào đó nên hiếu ý không nhỉ?"

Minh Giác sáng khoái đồng ý: "Hôm nay thì đầu tháng, có tiền thưởng, hai chị cứ ăn đi, em nỡ!"

Cô gái "keo kiệt" này hiếm khi hào phóng một lần như vậy, vì thế ba cô gái vừa nói vừa cười đi vào nhà hàng Michelin trên tầng cao nhất trung tâm thương mại.

Cuối tuần nhà hàng đông khách, cũng may là các cô tới tương đối sớm, cho nên vẫn còn chỗ.

Nhưng vừa ngồi xuống chưa được bao lâu, Giang Tinh Tinh đã nghe thấy tiếng cười quen thuộc, đến từ cái bàn dựa cửa sổ, phía sau lưng cô.

Cô quay đầu lại, Thảm Niệm Niệm cũng đang ở đây, cô ta cùng mấy người bạn trang điểm đang nói về tử xách mới của mình.

Advertisement / Quảng cáo

"Niệm Niệm, đây là chiếc túi số lượng có hạn của Hermes nh?"

Thảm Niệm Niệm ngấm ngấm bộ móng tay mới của mình, không chút để ý mà nói: "Đương thế."

"Chu Chu à, cái túi Chanel này của cậu đã từ năm trước rồi, nên bỏ đi mới đúng."

"Minh cũng cần nhận màn đồng năm nay mua một chiếc túi da dê, rất hợp với màu da của mình, nhưng dù chúng ta mua túi xách gì, chắc chắn cũng sẽ kém hơn Niệm Niệm, nghe nói toàn thế giới chỉ có năm chiếc, có tiền cũng không mua được."

"Dĩ nhiên là chúng ta kém hơn Niệm Niệm rồi, nhà họ Thảm chính là gia tộc duy nhất trong thành phố Giang này có thể so sánh với gia tộc nhà họ Thương, tương lai nếu hai nhà lên hôn, vậy thì đúng là không còn ai có thể can nói."

Nói đến đây, mấy cô gái kia lập tức tò mò: "Niệm Niệm, chuyện cậu và Thương Giới thế nào?"

"Chuyện sớm muộn thôi, mẹ tôi đã nói với Mai phu nhân rồi, dĩ nhiên là Mai phu nhân bằng lòng, từ nhỏ bố ấy đã rất thích tôi." Thảm Niệm Niệm nhường máy: "Nhưng mấy người đứng có nói ra ngoài, đây là bí mật, tôi không muốn âm thầm ai cũng biết."

"Cậu yên tâm, chắc chắn bọn mình sẽ không nói ra ngoài!"

"Đúng vậy, mình bảo đảm"

Dương nhiên, lời hứa này không có hiệu quả gì cả, Thảm Niệm Niệm biết, không đến hai ngày, chắc chắn toàn bộ giới thượng lưu đều biết chuyện này.

Điều có muốn chính là thế này, để những người phụ nữ nọ ngoe nạc rạch đó biết, cô ta mới là vị tương lai danh chính ngôn thuận của Thương Giới, cũng chỉ có cô ta mới xứng đôi với anh.

Mấy cô gái đó nói chuyện, ngay cả Minh Cẩn cũng nghe được, không khỏi quay đầu nhìn Thảm Niệm Niệm một cái, tò mò hỏi Giang Tinh Tinh: "Người mấy cô gái đó đang nói là chồng em sao?"

Giang Tinh Tinh ghét bỏ gật đầu.

"Nói gì vậy chứ, không biết Thương Giới là hoa dã có chủ rồi sao?"

"Kết hôn bí mật." Giang Tinh Tinh hạ giọng: "Lúc trước kết hôn vội vàng quá, không ai biết."

"Đúng là... không chịu nói."

"Anh ấy rất được hoan nghênh, lâu lâu là lại có người tìm Mai phu nhân làm媒." Giang Tinh Tinh nói: "Thấy nhiều quen rồi, dù sao thì chị cũng đừng nghe, chúng ta ăn của chúng ta."

Mà lúc này, Thảm Niệm Niệm ngẩng đầu lên, vừa lúc thấy được Giang Tinh Tinh, sắc mặt lập tức tối sầm

"Niệm Niệm, cậu đang nhìn ai thế?"

Cô có gái chú ý đến vẻ mặt Thảm Niệm Niệm thay đổi, nhìn theo ánh mắt cô ta: "Ôi, đó không phải nữ minh tinh từng diễn 《 Diễm Châu 》sao?"

"Oa, không ngờ đi ăn cũng gặp được minh tinh."

"Muốn tìm cô ấy, muốn ký tên!"

Thảm Niệm Niệm hưng dữ trừng mắt với mấy cô gái kia: "Cô ta chính là thứ dơ bẩn quyền rũ anh tôi."

"Hả! Là cô ta sao?"

"Đúng là đáng vẻ của họ ly tính."

Một đám gô chiêu nào theo chiêu ấy, đón ý nói hùa theo Thảm Niệm Niệm: "Thật ghê tởm!"

Thảm Niệm Niệm đứng dậy tới bên cạnh bàn Giang Tinh Tinh, cao giọng nói: "Đi lâu không gặp nh?"

Giang Tinh Tinh chỉ muốn thanh tĩnh ăn một bữa cơm, không muốn phát sinh bất cứ xung đột gì với cô ta, chỉ nói: "Có chuyện gì thì lúc khác nói, giờ tôi đang ăn cơm với bạn, hy vọng có Thảm không quấy rầy chúng tôi."

Dĩ nhiên Thảm Niệm Niệm không dễ dàng buông tha cho cô, cuối lưng nói: "Trùng hợp quá, hôm nay tôi cũng đang ăn cơm với bạn đấy, chỉ là không ngờ sẽ gặp cô, có đôi chỗ khác, chúng ta sẽ không có chuyện gì nữa."

Minh Cẩn không nhìn nói đáng vẻ vênh mặt hất hàm sai khiến của Thảm Niệm Niệm, nói: "Dựa vào cái gì mà chúng tôi phải đổi chỗ, cô là gì chứ?"

Minh Cẩn bâng quơ nói, nhưng lại nghe vẻ cũng châm chọc.

Đôi mắt Thảm Niệm Niệm dính gì Minh Giác từ trên xuống dưới, cười lạnh: "Đúng là vật hợp theo bày, đều là cái thứ yêu mụ quỷ quái, có thấy nơi này là nhà hàng ba sao xa hoa không, không phải quán ven đường, người như các người, nhìn lúc còn sớm thì mau biến đi, ở đây ăn cơm lại kéo thấp thân phận của khách như chúng tôi."

Minh Giác vốn đã hướng nội, nghe vậy, mặt lập tức đỏ lên.

Minh Cẩn không chịu nổi có người bắt nạt em gái mình, đứng dậy bảo vệ: "Cô đây... Trang điểm cũng đâu thấy cao cấp hơn em tôi chỗ nào, đã là thời đại nào rồi, còn mặc váy bông, thật sự cho mình là công chúa thất lạc của nước nào sao, buồn cười!"

Quản lý nhà hàng thấy khách bên này xảy ra xung đột, vội vàng đến khuyên giải: "Mọi người có gì thì cứ từ từ nói, tôi có thể giúp gì không?"

Thẩm Niệm Niệm thấy quản lý đến thì nói: "Vừa lúc, đồ ăn ở bàn này chưa được bung lên, nói phòng bếp không cần bung lên nữa, mấy người này định đi rồi."

"Ai nói chúng tôi đi?" Minh Cần không cam lòng yếu thế: "Anh quản lý, không có chuyện này, chúng tôi đã ngồi rồi, cô gái này vô cớ gây rối muốn đuổi chúng tôi đi, anh xem nên làm gì."

Người quản lý khó xử nhìn Thẩm Niệm Niệm, anh ta biết Thẩm Niệm Niệm là thiên kim tập đoàn Thẩm thị, cũng là hội viên VIP của nhà hàng, không dễ đắc tội, đành phải cười làm lành khuyên nhủ: "Cô Thẩm, xin cô bớt giận, nếu không thì thế này, cô lên lầu hai, tôi sắp xếp phòng khác cho cô."

Thẩm Niệm Niệm không thuận theo, không buông tha, nói: "Không được, ăn cơm cùng chỗ với loại người này, tôi ghê tởm, hôm nay hoặc là anh đuổi đám người này đi, hoặc là tôi..."

Trong chốc lát, cô ta không thể nghĩ ra được gì để uy hiếp, chỉ có thể tức giận nói: "Hoặc là tôi vĩnh viễn không tới nữa! Tôi còn nói với tất cả bạn bè của tôi! Nhà hàng mấy người chờ ngày đóng cửa đấy!"

Khác với Giang Tinh Tinh nhếch lên nụ cười nhạo, ngay cả Minh Cần cũng không nhận được cười: "Cô này, tính tình tiểu thư thế này, cô chưa tốt nghiệp tiểu học sao, làm xong bài tập nghỉ đóng chưa?"

Thẩm Niệm Niệm tức giận đến mức muốn bùng nổ, cô ta nắm cổ áo quản lý, nói: "Mau đuổi mấy người này đi, tôi muốn mấy người này lập tức biến khỏi mắt tôi!"

Người quản lý khó xử, nói: "Cô Thẩm, tuy cô là hội viên của nhà hàng chúng tôi, nhưng chúng tôi mở cửa làm ăn buôn bán, sao lại có đạo lý đuổi khách chứ?"

Xung quanh đã có rất nhiều khách không hài lòng: "Ôn ào quá."

"Cái cô vô cớ gây rối kia, tôi nghĩ người nên đi nhất là cô mới đúng!"

"Quản lý, cô ta âm ỉ như thế, ảnh hưởng đến tôi dùng bữa."

...

Thẩm Niệm Niệm tức giận đến mức cả người vận vạo, nhìn vô cùng dữ tợn: "Tôi muốn toàn bộ các người cút đi! Cút hết đi!"

Đúng lúc này, một đầu bếp nam mặc đồng phục màu trắng từ trong bếp đi ra.

Anh ta cao khoảng một mét tám lăm, dung nhan khôi ngô, làn da trắng trẻo, ngũ quan góc cạnh tuấn lãng, đặc biệt là đôi mắt sáng đào hoa, có vài phần giống Thương Giốc.

Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh nhìn qua, còn tưởng lầm là Thương Giốc, nhưng ánh mắt anh ta ôn hòa hơn, không có sự lạnh lùng như Thương Giốc, nhìn càng thêm bình dị gần gũi hơn.

Quản lý thấy anh ta, lập tức cúi người chào hỏi: "Tổng giám đốc Thương."

Vừa thấy anh ta đi ra, mấy cô gái đi cùng Thẩm Niệm Niệm lập tức dâng hoàng lại, kéo góc áo Thẩm Niệm Niệm, thấp giọng nói: "Là Thương Hoài Tranh, anh họ Thương Giốc."

Thẩm Niệm Niệm vừa nghe là anh họ của chồng tương lai, dĩ nhiên cũng là anh họ của mình, vì thế cô ta lập tức nở nụ cười, nói: "Thì ra là anh Hoài Tranh, em là Thẩm Niệm Niệm, không biết anh đã từng nghe chưa."

Thương Hoài Tranh nói thẳng: "Chưa từng nghe."

Minh Giác không nhận nổi, cúi đầu cười thành tiếng, sau đó lập tức che miệng, mặt đỏ hồng.

"Em là Thẩm Niệm Niệm nhà họ Thẩm! Sao anh lại chưa từng nghe chứ!"

Thương Hoài Tranh vô cảm nói: "Họ Thẩm có hàng chục ngàn người, người ngang ngược vô lễ như cô, đúng là lần đầu tiên tôi gặp."

"Anh..."

Thẩm Niệm Niệm không dám hó to gọi nhò với Thương Hoài Tranh, chỉ có thể bực mình dậm chân.

Thương Hoài Tranh nói với người quản lý: "Bàn của ba cô gái này, tôi mời."

"Vâng, tổng giám đốc Thương."

"Vội lại." Anh ta nhìn mấy người Thẩm Niệm Niệm, ánh mắt lạnh lùng xa cách: "Mấy vị khách âm ỉ này, đuổi đi, hơn nữa ghì vào sô đen, sau này bất cứ nhà hàng nào dưới danh nghĩa của Thương Hoài Tranh đều không chào đón mấy người này."

[1] Gasai Yuno

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chang)Net**.

Chương 51: Em thật đáng yêu

"Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc."

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Sau khi Thẩm Niệm Niệm và đám bạn thân bị đuổi ra ngoài, mấy cô gái cau mày, thun phần với Thẩm Niệm Niệm, "Mấy nhà hàng tiêu chuẩn nổi tiếng trong thành phố đều thuộc về Thương Hoài Tranh, giờ thì hay rồi, chúng ta bị xếp vào sổ đen, về sau đi đâu để ăn đây."

"Niệm Niệm, mình rất giận, vừa rồi rõ ràng là cậu có tình gây sự."

"Có nhiều người ở đây như vậy, cậu không thể không chế tình tình một chút hay sao?"

...

Thẩm Niệm Niệm nhìn Giang Tinh Tinh đối diện của sổ, hận tới mức nghiền răng nghiền lợi, nhưng cô ta không còn cách nào, chỉ có thể tức giận bỏ đi.

Trong nhà hàng, Giang Tinh Tinh và Minh Cẩn cảm ơn Thương Hoài Tranh.

Thương Hoài Tranh nhìn thấy Giang Tinh Tinh, cười nói: "Tôi là fan của cô, tôi rất thích bộ phim (Bạch Trú Chi Thành) , lát nữa đừng bữa xong, đừng quên ký cho tôi"

Giang Tinh Tinh đáp lại, "Được."

"Ừm, hiện tại tôi còn phải bận rộn trong nhà bếp, rất xin lỗi vì không tiếp được."

"Nếu anh Thương bận thì cứ đi trước, hôm nay thật sự rất cảm ơn anh."

Thương Hoài Tranh gật đầu, rồi đi.

Minh Giác nhìn đáng vẻ anh ấy, ngờ ngợ.

Minh Cẩn đứng trước mặt cô ấy, quơ tay, nói: "Sao vậy? Mắt hôn rồi à?"

Minh Giác giật mình, "Gi chứ?"

Giang Tinh Tinh cười nói "Em nhìn nhầm người ta, mắt hôn luôn rồi."

Khuôn mặt Minh Giác đỏ lên, thấp giọng nói "Làm gì có chuyện đó."

Advertisement / Quảng cáo

Minh Cẩn biết cô ấy hay ngán người, cho nên không nghĩ nhiều, hưng phấn nói với Giang Tinh Tinh, "Người vừa rồi chính là Thương Hoài Tranh! Tự mình đứng ra kinh doanh chuỗi nhà hàng, bản thân cũng là đầu bếp ba sao, món ăn anh ta làm không phải muốn là có thể ăn, hôm nay chúng ta quả thật lợi to!"

"Anh ấy là anh họ Thương Giới?" Giang Tinh Tinh bổ sung "Trước kia có nghe Thương Giới kể ba sao, người anh họ này say mê nấu ăn, từ nhỏ đã ra nước ngoài học ẩm thực Tây Âu, người trong nhà không đồng ý cho anh ta mở nhà hàng, bởi vậy khi ra nước ngoài cũng không ai giúp đỡ, chính anh ấy phải vừa học vừa đi làm, học rất giỏi, thi đậu chứng nhận đầu bếp ba sao. Sau khi trở về, anh ấy mở nhà hàng tiêu chuẩn đầu tiên ở thành phố Giang, tự mình đảm nhiệm chức đầu bếp trưởng, sau đó tự mình mở thêm chi nhánh, không cần một đồng của gia đình."

"Oa, đúng là chăm chỉ một mai quả, đều là con em nhà giàu, sinh ra trong hào môn vẫn có người biết cố gắng như vậy, cái này gọi là thể nghiệm cuộc sống của người nghèo!"

Giang Tinh Tinh nói "Chị nghĩ tất cả đám con em nhà giàu đều quần áo lụa là sao, Thẩm Niệm Niệm có thể xem như trường hợp đặc biệt, chứ thật ra phần lớn con em nhà giàu, áp lực hơn so với người bình thường nhiều, giảng sơn mài bạc cha chú gánh được, toàn bộ đều dồn lên vai họ."

Nghe tới Thương Giới làm việc và nghỉ ngơi "Sáng dậy sớm hơn gà, ngủ còn muộn hơn chó", Giang Tinh Tinh thực sự cảm nhận được, nếu không nỗ lực cố gắng sẽ không thể đứng bên cạnh anh.

Minh Cẩn vỗ vai Minh Giác, dạy dỗ cô ấy, "Nghe thấy chưa, thiếu giàu nhà giàu còn nỗ lực như vậy, mấy cô gái nghèo như chúng ta không thể không cố gắng, cố gắng học tập cho tốt, sau này mới có tương lai."

Minh Giác cúi đầu, híp mắt nói "Chị mới là người không hiểu."

Món Pháp được mừng lên, có gan ngừng rắn tươi ngon, bánh thịt gà, hàu nướng rau bina phổ mai [1] và súp hành kiệu Pháp [2], từ màu sắc đến hương vị, có thể cảm nhận được sự dụng tâm của người nấu, mỗi một món ăn đều đạt đến mức độ tinh tế, tuy hơi ít, nhưng càng thêm giá trị.

Người phục vụ mừng đồ ăn lên, nói với bà người, "Những món ăn này là anh Thương tự mình làm cho quý khách, anh ấy cũng đặc biệt tận độ, tặng một chai Lafite năm 82 để nhận lỗi vì sự cố ngày hôm nay."

Rượu vang được mừng lên, Minh Cẩn mở to hai mắt, nhìn về phía Giang Tinh Tinh, "Lafite năm 82, chai này bao nhiêu chứ!"

Giang Tinh Tinh lắc đầu tỏ vẻ không biết, nhưng tuyệt đối là không ít.

"Mời chúng ta ăn cơm đã là nể tình, còn tặng rượu vang, chúng ta đâu biết anh ấy, sao lại đối xử với chúng ta tốt vậy." Minh Cẩn khó hiểu nói: "Tinh Tinh, anh ta có biết em là em dâu anh ta không?"

Giang Tinh Tinh lắc đầu, "Không biết, Thương Giới và anh ấy rất thân thiết, em không biết Thương Giới có kể với anh ấy về em không."

Minh Giác dụi mắt nói "Không phải anh ấy nói miễn mộ chị Tinh Tinh sao, nói không chừng... nhìn thấy thần tượng nên hào phóng một lần."

"Thời đi" Giang Tinh Tinh nói "Mấy lời khách khí mà thôi, chị chỉ là một tiểu minh tinh, sao có thể lọt vào mắt anh ấy."

Mấy người bàn tán xong, cũng ăn xong bữa cơm này, không hề chuyển Thẩm Niệm Niệm vừa rồi anh hướng đến tâm tình.

Tuy Thương Hoài Tranh nói anh ấy mới bữa này, nhưng anh ấy còn tặng rượu vang cho các cô, Minh Giác thừa dịp đi vệ sinh, lên đến quầy thu ngân trả tiền.

Đủ sao hôm nay cũng là hai chị vì có má đi xem cosplay, vất vả cả ngày, cô cũng nên mời hai người bữa cơm.

Trước quầy thu ngân, người phục vụ lễ phép nói với cô, "Cô gái, anh Thương đã dặn dò, bàn của các cô được ghi dưới danh nghĩa của anh ấy, không cần phải tính tiền."

Minh Giác vốn không nói nhiều, cũng ít khi trao đổi với người lạ, bởi vậy, nói cô phản ngập ngừng, ý không rõ ràng, "Vấn nên... tính tiền đi."

"Cô gái, thật sự xin lỗi, anh Thương đã dặn dò rồi, chúng tôi không thể tính tiền được."

"Không phải, hôm nay là tôi mời, tôi đã đồng ý sẽ mời hai chị ấy rồi, có cứ... chốt sổ sách đi, xin cô đó."

Nhân viên quầy thu ngân cũng rất khó xử, "Không được đâu, anh Thương sẽ mắng chúng tôi."

"Tôi có thể giúp gì cho cô không?"

Một giọng nói ôn hoà vang lên từ phía sau, Minh Giác quay đầu lại, thấy Thương Hoài Tranh đã thay đồng phục đầu bếp, mặc chiếc áo màu trắng sạch sẽ, cả người trông rất chỉnh tề, một tay tùy tiện đút túi quần, nở nụ cười nhún nhún.

Minh Giác nghĩ thầm, có phải người đàn ông nào của nhà họ Thương cũng có phong phạm của giới tinh anh không?

"Chuyện này..." Minh Giác nắm chặt ví tiền màu gạo, chân chò, không biết nên nói gì.

Tín đập mạnh, một đò tai hồng, kể cả khi lên sân khấu cũng chưa bao giờ hồi hộp như lúc này...

Thương Hoài Tranh vẫn kiên nhẫn nhìn cô, đợi cô đáp lời.

"Xin chào, tôi là.....tên là Minh Giác, sinh viên năm hai đại học thành phố Giang, năm nay 19 tuổi."

"Ờ?"

Từ từ! Vì sao cô lại tự giới thiệu, người ta còn chưa hỏi gì cả.

Thương Hoài Tranh mỉm cười, "Tôi là Thương Hoài Tranh, là đầu bếp kiêm ông chủ nhà hàng này, năm nay 32 tuổi."

Anh cũng tốt lắm, đáp lại lời giới thiệu vừa rồi của Minh Giác.

Vừa rồi mới nghe các chị thảo luận về anh, nên cô cũng không xa lạ gì.

Minh Giác thường hay nghe chị gái kể rằng, đàn ông ba mươi tuổi là một đóa hoa, rất có sức hút, cũng có phong độ.

Trước kia Minh Giác không hiểu ý của chị gái, cảm thấy đàn ông ba mươi tuổi là đàn ông trung niên, có cái gì tốt, bụng nhiều mỡ lại còn thô tục, hoàn toàn kém xa mấy anh chàng trẻ tuổi chơi bóng rổ ở trường. Hiện tại... Minh Giác hoàn toàn hiểu lời chị gái nói!

Đàn ông ba mươi tuổi là một đóa hoa, đóa hoa trước mặt cô đây, vừa thanh nhã lại vừa mẽ người, toàn thân đều là hơi thở trường thành nam tính.

"Xin chào, rất vui khi được làm quen... làm quen với anh."

"Tôi cũng rất vui khi được làm quen với cô." Thương Hoài Tranh cúi gập, đôi mắt nhìn vào ví tiền của cô, "Cô Minh, bữa ăn hôm nay tôi mời."

"Không, như vậy không tốt." Minh Giác đỏ mặt nói: "Tôi đã đồng ý với chị gái rồi, phải mời!"

Hai tai Minh Giác đỏ bừng, nắm chặt ví tiền trong tay, cứ đầu không biết làm sao.

Thương Hoài Tranh thấy cô căng thẳng như vậy, đại khái cũng hiểu được, đây là cô bé dễ xấu hổ, là một người đàn ông được dạy dỗ phải có phong độ đạo đức, hẳn không nên để phải rơi vào hoàn cảnh xấu hổ, vì thế anh thỏa hiệp, nói...

"Như vậy đi, cô Minh, bữa nay tôi đã mời rồi, vậy cứ để tôi mời. Nếu cô Minh vẫn còn băn khoăn, vậy thì có qua có lại, khi nào đó mời tôi ăn cơm, Hoài Tranh tôi sẽ chờ."

Minh Giác nhẹ nhàng thở ra, gật đầu, sau đó vội vàng rời đi, trên đường còn suýt nữa dưng vào phục vụ bàn đang bê đồ ăn, cô cúi đầu xin lỗi, sau đó vội vàng chạy về chỗ chị gái.

Thương Hoài Tranh thấy đáng về thất thố của cô, lắc đầu bất đắc dĩ.

Đúng là trẻ con.

Nữ nhân viên đứng trước quầy phục vụ thấy thế, cười trừ Thương Hoài Tranh, "Anh Thương, lại dám hẹn cô bé đó cùng ăn cơm, thật hiếm thấy nha!"

Đám phục vụ đã đi theo Thương Hoài Tranh từ lúc chị dựng sự nghiệp, cho nên rất quen thân với nhau, Thương Hoài Tranh ôn hòa, bình dị gần gũi, thành thạo công hay đùa giỡn với đám nhân viên.

"Chỉ là cho một bậc thang thôi." Thương Hoài Tranh đi tới quầy, vừa tìm giấy tờ vừa thản nhiên nói: "Ngày cả số điện thoại còn chưa cho."

"Mặt cô bé đã đỏ như trái cà chua, có thể nhờ số điện thoại ăn sao, đáng lẽ anh Thương nên chủ động một chút, anh cũng đã ba mươi tuổi rồi, cứ ỏ vậy cũng không phải chuyện hay..."

Thương Hoài Tranh cuộn quyển sổ lại, đập nhẹ vào đầu nữ nhân viên, thản nhiên nói: "Còn xen vào chuyện của người khác, đã làm việc xong chưa?"

Nữ nhân viên lễ lết, "Cũng chỉ quan tâm ăn thôi, nhà hàng chúng ta lớn như vậy, vẫn nên có nữ chủ nhân, đúng không?"

"Chỉ lo chuyện bao đồng." Thương Hoài Tranh không chút để ý nói, lại kìm lòng không được nhìn Minh Giác, cô đang nắm tay chị gái ra khỏi cửa, còn quay đầu lại nhìn anh, tầm mắt hai người chạm nhau.

Anh thoải mái mỉm cười với cô, mặt Minh Giác càng đỏ hơn, lưng từng vuốt tóc, giống như con thú nhỏ bị kinh sợ, vội vàng chạy đi.

Nữ nhân viên hừ một tiếng, "Tình yêu tựa như gió lốc, tôi đây không có chỗ trốn..."

Advertisement / Quảng cáo

Thương Hoài Tranh nhìn cô ấy, lầm bầm nói: "Người ta vẫn còn nhỏ."

Anh lớn hơn cô vài tuổi, cô còn đủ tuổi để làm con gái của anh, anh không tới mức cảm thấy như vậy.

...

Buổi tối, Giang Tinh Tinh nằm trên giường đắp mặt nạ, kể cho Thương Giới nghe hôm nay tới nhà hàng tiêu chuẩn của anh họ.

"Anh ấy tự mình xuống bếp nấu cho bọn em, còn tặng thêm chai rượu."

Thương Giới đứng cạnh giá sách bằng gỗ lim, tùy tiện lấy một quyển sách, không chút để ý nói: "Không quen không biết, sao anh ấy lại tặng em rượu vang?"

"Có thể do em quá nổi tiếng, anh ấy còn nói thích (Bạch Trú Chi Thành) đây."

Giang Tinh Tinh không nhắc tới Thâm Niệm Niệm, cô không muốn nói tới người này trước mặt Thương Giới.

"Anh Hoài Tranh vốn say mê nấu nướng cũng mấy món ăn hiếm lạ, không hề quan tâm mấy chuyện khác, tặng em rượu vang, chắc là thấy em ăn ngon quá."

Giang Tinh Tinh nghĩ tới điều này, không biết rốt cuộc là anh đang khen hay đang chê cô.

"Cảm thấy phụ nhân anh có sắc đẹp thay com thì cứ nói thẳng, còn quanh co lòng vòng như vậy, sợ người khác nghe không hiểu chắc."

"Anh đâu khen em, đừng có tương bợ."

Thương Giới cười, cầm một quyển sách, ngồi xuống giường, cứ đầu giờ xem, không để ý tới cô.

Giang Tinh Tinh đánh giá người đàn ông này, khuôn mặt sắc sảo, dưới ánh đèn điện, lông mi càng thêm cong dài, lúc anh im lặng đọc sách, trông nhả nhện mà diễm tình.

Đọc sách mà không chịu ngồi vào bàn, cứ phải lên giường ngồi, muốn gì chứ?

Vì thế Giang Tinh Tinh thẳng người, cũng cầm điện thoại lướt Weibo, không để ý tới anh nữa.

Hai người ngồi trên giường làm việc riêng, nửa tiếng sau, Giang Tinh Tinh vươn chân, đập thật lẹm anh.

Thương Giới "hừm" một tiếng, vẫn không ngừng đọc.

Giang Tinh Tinh đập anh, "Em muốn ngủ."

"Ngủ ngon."

Thương Giới đứng dậy tắt đèn, ngồi vào bàn làm việc, mở đèn bàn nhỏ, ánh sáng xuống mức thấp nhất.

Nhìn đáng vẻ bình tĩnh của anh, Giang Tinh Tinh tức giận không nói nên lời, trong lòng thầm mắng, "Đồ mỏng lẹn."

Đồ mỏng lẹn còn đang đọc sách, lật một trang rồi lại một trang, thi thoảng lại còn lấy bút ra ghi chú.

Vợ ở ngay giường, thế mà trong mắt anh chỉ có sách.

Giang Tinh Tinh lần hai vòng trên giường, cuối cùng tức giận ôm gối, nhanh chóng ra khỏi phòng.

"Sao thế?" Thương Giới ngừng đầu hỏi.

"Có ánh sáng, không ngủ được, em sang phòng cho khách ngủ!"

"Được, ngủ ngon."

Còn dám chúc cô ngủ ngon!

Giang Tinh Tinh thở phì phò đi tới phòng cho khách, nặng nề đóng cửa lại.

Không bao lâu sau, trong bóng đêm, cửa phòng "két" một tiếng, mở ra.

Giang Tinh Tinh còn chưa ngủ, loáng thoáng cảm giác có người bé cổ lên, cả người rơi vào cái ôm cứng cáp mà ấm áp.

Có ôm cô anh theo bản năng, mặt vùi vào cổ anh, mê mẩn nói: "Đừng ngủ."

"Đừng ngủ sao còn nói chuyện."

"Nói mơ, ai cần anh b."

Người đàn ông khinh bỉ "xây" một tiếng, ôm cô về phòng ngủ chính.

Roi xuống chiếc giường quen thuộc, Giang Tinh Tinh dần tỉnh táo, mơ mơ màng màng nói: "Anh không đọc sách nữa à?"

"Mệt, ngủ." Anh chui vào chăn, tắt đèn, bàn tay tiến tới thắt lưng cô, ôm cô ngủ.

Giang Tinh Tinh đẩy anh ra, lầu bầu nói: "Tự anh ngủ đi, còn bé em về làm gì."

Thương Giới xoa mái tóc mềm mượt của cô, thấp giọng nói: "Có em bên cạnh mới ngủ ngon."

Còn buồn ngủ của Giang Tinh Tinh đã tiêu tan rất nhiều, trong bóng đêm, cô xoay người, đối diện với đôi mắt sáng ngời của anh.

Có lẽ do bóng đêm quá mức nhu hòa, người không biết nói mấy lời âu yếm như Thương Giới, nay cũng có lúc trở nên dạn dẳng...

"Tinh Tinh, em sẽ luôn ở bên cạnh anh đúng không?"

Giang Tinh Tinh đưa tay vuốt ve mái tóc, thuận thế đi xuống, chạm vào cái cằm lùn phún râu.

Anh cảm tay cô, hôn phớt qua, "Cuộc sống của anh không có gì thú vị, không biết đồ em vui vẻ, lúc nào cũng bận rộn làm việc, ngay cả đi xem phim cũng phải để em chờ. Rất nhiều lời chôn trong lòng không thể nói ra, thật sự không phải người yêu hay người chồng tốt, khác xa với Thương Giới mà em đồng ý kết hôn."

"Nếu..."

Anh ngừng lại, giống như đang sắp xếp câu chữ.

"Nếu em cảm thấy thất vọng hoặc không vui, nhất định phải nói cho anh biết, hôn nhân là lựa chọn của cả hai, em có quyền đồng ý, cũng có quyền từ chối."

Trong bóng đêm, Giang Tinh Tinh thấy ánh mắt chân thành của anh, vừa cảm động lại vừa buồn cười, cô nhéo mặt anh, "Sao trước kia không phát hiện ra anh lại ngốc như vậy!"

Thương Giới bị nhéo hơi đau, không khỏi nhàu mày, "Đang đàm phán hòa bình, động thủ làm gì?"

Còn đàm phán hòa bình, thật sự bị anh làm tức chết rồi.

"Thương Giới, anh biết không, hôn nhân là cả một hành trình dài, có lẽ chúng ta sẽ vì bất đồng quan điểm mà cãi nhau, cũng sẽ có chút chuyện lông gà vò tóc, ví dụ như anh không cho em xem TV, lướt điện thoại khi đang ăn nên em đói, nhưng tất cả vẫn đều không ngăn cản được một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Em yêu anh, hơn nữa là sẽ mãi yêu anh."

Lúc cô nói ra ba chữ "em yêu anh", Thương Giới sững sờ hồi lâu, sau đó là vẻ mặt là lạ mà Giang Tinh Tinh chưa từng thấy bao giờ.

Giang Tinh Tinh cảm thấy, người đàn ông cổ hủ bảo thủ này đã bị ba chữ kia dọa sợ.

Advertisement / Quảng cáo

Điều kỳ quặc hơn là, nhân cách thứ hai suốt ngày nói ba chữ này, cả ngày đều nói, nói nhiều tới mức lỗ tai cô sắp mọc kén.

Đối với nhân cách thứ nhất, dù là tình cảm hay cảm xúc cũng rất kiềm chế, cả người trầm tĩnh.

Tuy rằng hướng nội, nhưng anh tuyệt đối là người có năng lực, miệng anh không thể đồ phụ nữ vui vẻ, nhưng anh có thể dốc sức làm.

Cả buổi tối hôm đó, Giang Tinh Tinh như sắp chết tới nơi, cô thề về sau tuyệt đối sẽ không nói ba chữ này với Thương Giới trên giường.

Giống như nghiệm, trong lúc mờ mờ như mưa, anh luôn nói bên tai cô, muốn cô gọi tên anh, nói ba chữ kia.

Mẫu chốt là anh còn rất phong độ, đặc biệt lễ phép, cho nên Giang Tinh Tinh không thể nào từ chối, chỉ có thể cắn răng thờ ơ, thỏa mãn nguyện vọng của anh.

Đêm nay Thương Giới rất hưng phấn, sau khi thỏa mãn xong, anh ôm cả người không còn sức của cô, hôn nhẹ lên hai má đỏ hồng.

"Em thật đáng yêu."

Giang Tinh Tinh...

Cảm thú.

[1] Hình ảnh hàu nướng rau bina phổ biến:

Video hướng dẫn làm hàu nướng rau bina phổ biến:

<https://www.youtube.com/watch?v=spUYQvmexWY>

[2] Hình ảnh sắp hình kiểu Pháp:

Video hướng dẫn làm súp hành kiểu Pháp:

<https://www.youtube.com/watch?v=HfQY9Oca1gE>

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Không thể nào

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Cảnh cuối cùng của(Lối nói dối chốn đất đỏ) là mười ba năm sau.

Mười ba năm nay, Thẩm So Ngõn làm cảnh sát, chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm con trai ruột của Trâu Dung.

Cho dù người cả thôn đều nói, đứa bé đang ở với Trâu Dung chính là Cầu Đàn bị bắt lúc trước, nhưng Thẩm So Ngõn nhìn ánh mắt tuyệt vọng bất lực của Trâu Dung, cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng cô ta, giúp cô ta âm thầm điều tra tung tích đứa bé.

Trên đời không ai thương con bằng mẹ, nếu đứa bé kia đúng là của cô ta, không có đạo lý nào cô ta lại không nhận.

Thẩm So Ngõn điều tra dò hỏi khắp nơi, thời gian nhóng cái đã qua mười ba năm, ngày đó, một sự kiện ở bệnh viện thị trấn đã khiến anh ta chú ý, con trai của chủ mỏ than nào đó nhập học cần kiểm tra sức khỏe, ông ta dẫn cậu bé đến bệnh viện tiến hành kiểm tra máu, thành tích phát hiện nhóm máu con trai không giống với mình.

Ban đầu ông ta còn hoài nghi là vợ mình hạnh phúc xuất tường, không chỉ khiến ông ta dỗi nón xanh [1] mà còn khiến ông ta phải công nuôi dưỡng con người khác nhiều năm, kết quả làm xét nghiệm ADN mới phát hiện, đứa trẻ này cũng không phải con vợ ông ta.

[1] *Đội nón xanh: một cách nói của Trung Quốc để chỉ việc bị cảm sùng, ngoại tình...*

Chủ mỏ than đó nhanh chóng báo cảnh sát, cảnh sát lập án điều tra, lúc này mới khiến vụ án đánh tráo hai đứa trẻ trôi lên khỏi mặt nước.

Thẩm So Ngõn lập tức liên hệ Trâu Dung, tiến hành giám định DNA với đứa trẻ, kết quả phát hiện đứa con của chủ mỏ than chính là đứa con bị bắt năm đó của Trâu Dung - Cầu Đàn, mà đứa trẻ Trâu Dung nuôi dưỡng mười năm mới là con của chủ mỏ than.

Sau đó chứng Trâu Dung không chịu nổi áp lực, khai hết tất cả với cảnh sát, tiết lộ tráo con là do một tay anh ta lên kế hoạch, để con mình có thể ở nhà chủ mỏ than hưởng phúc, tương lai nhận được giáo dục tốt hơn, có tiền đồ, sau khi biết chân tướng thì hiểu kinh anh ta.

Cảnh cuối cùng là Trâu Dung nắm tay con của chủ mỏ than, đứng trước cửa thôn trong buổi hoàng hôn.

Cách đó không xa, trên nền đất đỏ bazan, Thẩm So Ngõn bế đứa con ruột của cô ta xuống khỏi xe cảnh sát.

Giây phút tách ra, Trâu Dung ôm chặt con nuôi của mình, quyền lực không muốn buông ra, đồng thời, đối mặt với con mình lại là ánh mắt cảm ghét, tìm cô ta như bị đao cắt, cảm xúc dồn nén nhiều năm bùng nổ, cô ta quý giữa nền đất đỏ, thất thanh bật khóc.

Trời đất trở nên xám xịt, đó là hình ảnh cuối cùng.

Rốt cuộc cô ta có trao đứa con mình nuôi nhiều năm cho cảnh sát không, đó là một kết thúc mở cho người xem.

Bộ phim này chưa được công chiếu, video tuyên truyền vẫn đăng lên gần đây đã thu hút sự chú ý không nhỏ, không chỉ vì nó là tập kíp bí mật, càng vì luận lý đạo đức được đề cập đến.

Ngày công chiếu, Thẩm So Ngõn và Giang Tinh Tinh mặc lễ phục, tham gia lễ mở màn, sau đó ngồi trong rạp chiếu phim, thưởng thức bộ phim này.

Thẩm So Ngõn trông có tâm sự, sau khi bộ phim kết thúc, anh đi vào phòng nghỉ, chăm một liều thuốc.

Lúc đang xem phim, Giang Tinh Tinh đã cảm thấy anh lạ lạ, thể là ra hỏi thăm: "Anh So ngõn, anh sao thế?"

"Không có gì." Thẩm So Ngõn bực bội dập tẩn thuốc, không muốn để có hắt phai khỏi thuốc là quá nhiều.

Giang Tinh Tinh cho rằng anh đang lo lắng doanh thu phòng vé, vì thế an ủi: "Đây là bộ phim đầu tiên chúng ta hợp tác, tôi tin là có thể lấy được thành tích tốt, anh cứ yên tâm đi."

Thẩm So Ngõn lắc đầu: "Không, tôi không lo chuyện này, mà là..."

Thấy anh muốn nói lại thôi như thế, Giang Tinh Tinh cũng không thúc giục, nhìn anh, kiên nhẫn nói: "Nếu tiện, tôi sẵn lòng lắng nghe anh."

Nhìn đôi mắt trong veo như nước của cô, Thẩm So Ngõn đột nhiên cảm thấy vô cùng thần thiết, anh luôn có tình cảm tương đối đặc thù với cô gái này, không thể nói rõ là gì, dù sao cũng không phải tình yêu nam nữ, lúc anh biết cô có bạn trai cũng không thấy ghen.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm So Ngõn dập tẩn thuốc, vẫn quyết định thờ lý tưởng lòng cô: "Tôi cảm thấy, nếu bộ phim này có nguyên mẫu từ đời thực, những người sống trên thế giới này, họ sẽ biết con mình rất có thể... Không phải là con mình sao?"

Giang Tinh Tinh không ngờ anh sẽ nghĩ nhiều như vậy, không cách nào trả lời câu hỏi của anh.

Thẩm So Ngõn thờ dài một hơi, nói: "Có thể là vì em gái tôi từng bị bắt cóc khi còn nhỏ, cho nên tôi cảm thấy đồng cảm, thật sự hy vọng bị kịch như thế vĩnh viễn sẽ không xảy ra."

Giang Tinh Tinh đứng bên cạnh anh, im lặng lắng nghe.

Thẩm So Ngõn ăn hóa nói: "Cô biết không, đôi khi tôi thật sự cảm thấy, cô gái trong nhà kia không phải là em gái tôi, Thẩm Niệm Niệm thật sự... Thay đổi rất rất nhiều, khi còn nhỏ Niệm Niệm là một đứa trẻ rất nghe lời, yên ắng không ồn ã, mỗi ngày tôi tan học về nhà là có thể thấy bóng dáng con bé một mình ngồi chơi búp bê Barbie, con bé thật sự rất ngoan."

Anh đau đớn lắc đầu: "Sao con bé lại có thể biến thành như thế chứ?"

Giang Tinh Tinh an ủi: "Dù là đứa trẻ nào, trải qua chuyện đáng sợ như thế, sợ là điều thay đổi tính tình, anh không cần suy nghĩ nhiều quá, anh nhìn đi, Thẩm Niệm Niệm rất giống anh, mắt mũi đều như từ một khuôn mẫu khác ra, sao lại không phải em gái anh được?"

Thẩm So Ngõn dừng một ánh mắt vô cùng kỳ lạ nhìn Giang Tinh Tinh: "Thật ra có nhiều lúc, tôi cảm thấy cô còn giống hơn cả..."

Nhưng anh còn chưa dứt lời, phòng nghỉ đột nhiên vào vào một đồng người, là nhân viên đoàn phim, thấy nam nữ chính đứng ở đây nói chuyện phẩm thì đều chọc: "Vừa bế mạc đã không thấy bóng người hai người, thì ra là ở nơi này thì thăm sao?"

Giang Tinh Tinh phản ứng nhanh nhạy, lập tức nói: "Sao lại vậy được, cảnh sát Thẩm còn có chuyện muốn hỏi đương sự là tôi đây."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều cười.

Chờ đến khi không ai trêu ghẹo hai người họ nữa, Thẩm So Ngõn mới nói với Giang Tinh Tinh: "Cuối tuần là sinh nhật tôi, bố mẹ tôi có tổ chức một bữa tiệc ở khách sạn Quần Lâm, không biết cô có thời gian đến không?"

Đột nhiên là Giang Tinh Tinh có thời gian, chỉ là có hơi chân chữ: "Em gái anh có hiểu lầm với tôi, tôi nghĩ cô ấy không muốn thấy tôi lắm."

Thẩm So Ngõn nói: "Cuối tuần này nó ra nước ngoài, đi Thụy Sĩ trượt tuyết với bạn."

Nghe nói không có Thẩm Niệm Niệm, Giang Tinh Tinh vui vẻ chấp nhận lời mời của Thẩm So Ngõn.

Lúc cô thấp thỏm nói cho Thương Giới chuyện này, còn cho rằng anh sẽ không đồng ý.

Nhưng ngoài dự đoán là, người đàn ông này đắm chìm trong rừng sớm, một bàn tay thon dài cầm báo, một bàn tay cầm tách cà phê, nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Ừm."

"Ừm?"

Anh bổ sung: "Đừng đi quá muộn, về sớm chút."

Giang Tinh Tinh kinh ngạc hỏi: "Đồng ý luôn sao?"

"Sao lại không đồng ý?"

Giang Tinh Tinh ngồi bên cạnh anh, nói "Không phải trước đây anh kêu em ít tiếp xúc với Thẩm So Ngõn thôi sao?"

"Vây em có nghe không?"

Đương nhiên là... không.

Giang Tinh Tinh chột dạ nhìn anh, anh nở nụ cười thanh tao lịch sự, nói "Vây còn nói gì nữa?"

"Thật ra thái độ của anh có thể cứng rắn hơn một chút, hưng đỡ nói với em, không cho đi! Không được gặp gỡ người đàn ông khác!"

Thương Giới nghiêng đầu nhìn cô, có hơi bất đắc dĩ: "Như vậy sẽ khiến em cảm giác kích thích và hưng phấn?"

Giang Tinh Tinh...

"Cũng không phải."

"Hiểu rồi." Thương Giới suy tư: "Hội chứng Stockholm[2]."

"Đột nhiên hơi nhớ người nào đó."

Cô đã quen với tính cách bá đạo, ngang ngược vô lý của nhân cách thứ hai, đối với tính cách dễ dặt và kiềm chế của nhân cách chủ, ít nhiều vẫn có chút... Không quen lắm.

Thương Giới bình thần nhìn cô, dường như cũng nhìn ra được sự mất mát trong mắt cô, không biết vì sao, mắt mắt trong lòng anh còn lớn hơn cả cô.

Cả ngày hôm đó, tâm tình anh không tốt lắm. Người làm ở công ty đã nhìn ra, cảm xúc của boss là có quạ lụt, vất vả lắm mới gỡ êm sóng lặng một thời gian, sau đó một đợt sóng mới lại dâng lên, họ vô cùng cẩn thận, không muốn đâm đầu vào ngọn sóng.

Mà cuối tuần, Giang Tinh Tinh rời giường, rửa mặt chải đầu, trang điểm tử sáng, thay chiếc váy xinh đẹp mỹ lệ.

Đêm qua, Thương Giới mang chiếc váy này về cho cô, cô còn kinh ngạc rất lâu.

Trong gương, phản lung trắng trẻo của cô lộ ra, xương cánh bướm vô cùng xinh đẹp, xuống chút nữa, đường cong gợi cảm lộ thường.

Cô đứng trước gương xoay hai vòng, xuyên qua chiếc gương, thấy được Thương Giới đã ngồi dậy trên giường, chiếc chăn màu trắng che lại phần từ hông anh trở xuống, lộ ra nửa người trên với cơ bắp cân xứng.

Anh nhắm thuốc, thường thức đáng về cô trang điểm, không biết nhìn bao lâu, đôi mắt đen lịt không có biểu tình gì.

Giang Tinh Tinh đến mép giường, lấy thuốc trong tay anh, dụi vào gáy tàn.

"Em đánh thức anh à?"

Cô đã cố gắng làm nhẹ nhất có thể, không muốn đánh thức anh.

"Hôm nay là cuối tuần, anh ngủ thêm một lát đi."

Thương Giới không nói gì, lấy thêm một liều thuốc nữa.

Giang Tinh Tinh biết bình thường anh giữ mình thế nào, rất ít uống rượu, thuốc cũng gần như không hút, chỉ có lúc tâm tình không tốt mới hút một điếu.

Mấy ngày này, hình như anh vẫn luôn gần đó.

"Nếu anh không muốn em đi thì nói sớm một chút chứ." Giang Tinh Tinh chỉ ngồi ở mép giường: "Đã đến lúc này rồi, cũng không thể thất hứa được."

Thương Giới bình tĩnh nói: "Không có gì là không muốn cả."

"Vây anh cứ bày ra vẻ mặt thế này sao thế?"

"Không còn sớm nữa, bạn em còn đang đợi em." Anh lại còn thúc giục cô đi.

Trong lòng Giang Tinh Tinh không buông được, nếu anh không vui, cô sẽ cảm thấy lo sợ bất an, cô nhìn vào mắt Thương Giới, làm nũng: "Vây anh hôn em một cái."

"Chưa đánh răng."

"Em không chê." Giang Tinh Tinh ôm đầu anh, đến gần muốn hôn, Thương Giới quay mặt đi, chỉ để cô hôn má mình.

Cô mất mát nhìn anh: "Đúng là anh đang giận mà."

"Không có." Thương Giới bất đắc dĩ: "Em đi trước đi, về rồi nói."

Anh vĩnh viễn lý trí như thế, dường như chưa từng mất khống chế, người lo được lo mất chỉ có cô.

Lúc cô cảm lý tử xách, mất mát chuẩn bị ra cửa, Thương Giới thờ dài một tiếng, vẫn không đánh lòng, kêu cô lại.

"Lại đây, ôm một cái"

Vì thế Giang Tinh Tinh lon ton chạy đến, nhảy lên giường để lên người anh, mặt vùi vào cổ anh, ôm ôm nói: "Ông xã, em yêu anh."

Thương Giới nhẹ nhàng hôn môi cô, sau đó vỗ má cô: "Vui vậy à?"

"Vui." Giang Tinh Tinh để lại một dấu son môi giữa trán anh, lúc này mới đứng dậy: "Đi đây!"

Anh cười nhắc nhở cô: "Nhớ trang điểm lại, bị trời rồi kìa."

...

Thẩm Sơ Ngón biết Giang Tinh Tinh có bạn trai.

Suy nghĩ ban đầu của anh là hy vọng Giang Tinh Tinh mừng bạn trai đến tham dự tiệc sinh nhật, anh rất muốn gặp người bạn trai thân bí của cô.

Nhưng cẩn thận cân nhắc lại, cảm thấy suy nghĩ này hơi mạo phạm, Giang Tinh Tinh và anh chỉ là bạn bè, mình lại háng thú với bạn trai người ta như thế, chẳng lẽ không phải là một chuyện rất kỳ quặc sao.

Thật ra chính Thẩm Sơ Ngón cũng không hiểu, vì sao mình lại để bụng chuyện của cô như vậy.

Từ lần đầu tiên gặp cô, cảm xúc thân thiết đã ập đến khiến anh tự nhiên muốn đến gần cô.

Tiệc sinh nhật của Thẩm Sơ Ngón tổ chức ở tầng ba của khách sạn, nơi tiệc chiêu đãi rất nhiều người, một phần nhỏ là bạn bè trong giới của Thẩm Sơ Ngón, còn lại đa số là đối tác làm ăn của nhà họ Thẩm.

Hai ông bà nhà họ Thẩm có ý muốn thông qua tiệc sinh nhật lần này để Thẩm Sơ Ngón tiếp xúc nhiều hơn với người trong giới làm ăn, chuyện này cũng có lợi cho việc tiếp nhận công ty trong tương lai của anh.

Đĩ nhiên, Thẩm Sơ Ngón chỉ muốn chúc mừng sinh nhật với bạn bè mình, đối với sự sắp xếp của bố mẹ, anh cũng rất bất đắc dĩ, nhưng nhìn mặt mũi bố mẹ, chỉ có thể nhàm chán bàn chuyện với họ.

Nhưng điều khiến Thẩm Sơ Ngón trăm triệu lần không ngờ là, ngày hôm nay, Thẩm Niệm Niệm lại trở về gặp từ Thụy Sĩ!

Lúc anh nhìn thấy Thẩm Niệm Niệm mặc váy hồng xuất hiện ở bữa tiệc, trên mặt không hề có sự bất ngờ vui vẻ, trái lại còn nhưu chật mảy.

"Sinh nhật vui vẻ, anh."

"Sao em về rồi?"

"Sinh nhật anh, đương nhiên là em phải về gặp rồi, không nói trước cho anh là muốn cho anh một bất ngờ!"

Advertisement / Quảng cáo

Hoàn toàn không có bất ngờ, Thẩm Sơ Ngón chỉ cảm thấy khiếp sợ.

Thẩm Niệm Niệm đưa quà cho anh, là một chiếc đồng hồ xa xỉ cô ta mừng về từ Thụy Sĩ

"Cảm ơn em gái"

"Không cần cảm ơn, đây là tấm lòng của em."

"Lần sau không cần mua đồ đắt thế này đâu."

Dùng tiền của bố mẹ, xem là tấm lòng của mình, Thẩm Sơ Ngón không thích như vậy.

Thẩm Niệm Niệm mặc một chiếc váy hồng xa xỉ nạm đầy kim cương, nhưng vì quá nhiều nên nhìn có phần lờ lợt.

Không ai ăn diện như cô ta, ánh mắt mấy cô gái xung quanh đều dừng ở chiếc váy nạm đầy kim cương.

Đương nhiên, Thẩm Niệm Niệm tự cảm thấy mình không giống mấy cô gái khác, mấy cô gái Thẩm Sơ Ngón mời đến tham gia bữa tiệc, phần lớn là nữ minh tinh giới giải trí, dù có nổi tiếng thì thế nào, nói trắng ra vẫn là con hát thấp kém, mà cô ta lại là đại tiểu thư của nhà họ Thẩm, sinh ra đã ngậm thìa vàng, đeo vàng đeo bạc thế nào cũng không quá đáng.

Thẩm Niệm Niệm có ý trở về từ Thụy Sĩ, tham gia tiệc sinh nhật anh mình, một phần nhỏ là vì chúc mừng cho anh, còn lý do quan trọng nhất, dĩ nhiên là tạo sự chú ý trước mặt mấy nữ minh tinh, lộ mặt, cũng để mấy cô gái kia biết, cô ta là quý nữ hào môn, hoàn toàn không giống mấy cô gái kia, mấy cô gái kia phần đầu cả đời cũng không chắc sẽ đủ tư cách ngồi cùng bàn cà phê với cô ta.

Đĩ nhiên, trang phục xa hoa của cô ta vô cùng thu hút, cả hội trường đều đang nhìn.

Cô ta mặc chiếc váy lờ lợt, nghiêng đầu uốn ngực, tựa như một con khổng tước xoe đuôi.

Nhóm nữ minh tinh thấp giọng bàn tán.

"Thì ra là đây cô em gái vàng danh khắp chốn của Thẩm Sơ Ngón."

"Đứng là trăm nghe không bằng một thấy."

"Tôi chỉ rất tò mò, bộ váy trên người cô ta, rốt cuộc là nam bao nhiêu viên kim cương?"

"Chẳng lẽ cô ta không biết cái gì gọi là tốt quá hóa buồn sao?"

"Trang điểm cho mình chẳng khác gì nhà giàu mới nổi, Thẩm Sơ Ngõn khiêm tốn như thế, em gái anh ta đáng là hoàn toàn không cùng một đẳng cấp."

...

Di nhiên, Thẩm Niệm Niệm không biết mấy lời xoi mói, bất bẽ của mấy nữ mình tinh đó, cô ta đang vô cùng hưởng thụ ánh mắt của mọi người xung quanh.

Trong bữa tiệc, Thẩm Niệm Niệm không thích nói chuyện với mấy nữ mình tinh mà thích nói chuyện với các nam mình tinh khỏi ngờ nổi tiếng hơn, tuy mấy nam mình tinh đó đều nhìn mặt mũi của Thẩm Sơ Ngõn, khách sáo đáp lời cô ta, đáy lòng lại không muốn tiếp xúc nhiều, cô ta nói chuyện, đôi khi rất không biết trời cao đất dày, dễ đắc tội với người ta.

Ngay cả trường bối trong nhà cũng không muốn giới thiệu Thẩm Niệm Niệm với đối tác làm ăn.

Người duy nhất phản ứng với Thẩm Niệm Niệm chính là người chị họ ham hư vinh của cô ta, nói: "Chị nghe nói anh em còn mời Giang Tinh Tinh đấy, chính là nữ mình tinh có sọc trên mặt kia, không phải em rất ghét cô ta sao?"

Sắc mặt Thẩm Niệm Niệm tối sầm: "Cô ta cũng tốt?"

"Đúng thế, không phải anh em và cô ta đóng chung sao, nghe nói quan hệ cũng không tệ lắm."

"Thật đáng ghét." Thẩm Niệm Niệm nghiền răng nghiền lợi: "Cái loại thấp kém đó, không biết đã dùng thủ đoạn đáng ghét gì, khiến anh tôi chết mê chết mệt."

Người chị họ thuận thế nói: "Em đừng giận quá, chị cảm thấy, phần lớn là vì cô gái kia có phần giống em, cho nên anh em mới tốt với cô ta, cái này gọi là yêu ai yêu cả đường đi lối về."

Thẩm Niệm Niệm nhìn người chị họ: "Thật không?"

"Còn có thể là gái sao, từ nhỏ đến lớn, anh em thương em nhất mà!"

Tâm tính Thẩm Niệm Niệm tốt hơn một chút, nhường mấy, lòng lờn nói: "Tôi thì tôi, tôi đã hỏi thăm rồi, cô gái kia xuất thân từ tầng chót, tới bữa tiệc cao cấp thế này, cũng chỉ có thể xấu mặt, nói không chừng ngay cả váy cũng không có mà mang."

Người chị vượt vẻ chắc váy lụa kim cương của Thẩm Niệm Niệm, nhin nọt: "Đúng rồi, cái loại phụ nữ thấp kém này, sao có thể so với em, em chính là tiểu công chúa nhà họ Thẩm!"

Thẩm Niệm Niệm vô tay người chị họ, ghét bỏ mà nói: "Chị đừng có chạm vào, hông đấy!"

Bởi vì Thẩm Niệm Niệm đến, không khí bữa tiệc bắt đầu trở nên ỉu điệu, nữ mình tinh vì ánh mắt của Thẩm Niệm Niệm mà trong lòng cảm giác bị mạo phạm, nam mình tinh cũng cố ý tránh cô ta.

Giang Tinh Tinh trình diện, hiển nhiên là làm bữa tiệc rạt rộ hơn không ít.

Hoàn toàn ngoài dự đoán của Thẩm Niệm Niệm, cô không hẳn cũng ngờ ngùng, chỉ mặc một chiếc váy giá rẻ bình thường tham gia bữa tiệc, hoàn toàn ngược lại, chiếc váy cô mặc chính là thiết kế Lâm giới thom của nhà thiết kế nổi danh Milan – Bardot.

Chỉ cần là người chú ý đến giới thời trang thì đều biết thiết kế nổi tiếng này, toàn thể giới chỉ có một chiếc, căn bản là có tiền cũng không mua được!

Mà bây giờ, chiếc váy này đang ở trên người Giang Tinh Tinh, màu trắng bạc phác họa đường cong cơ thể cô, eo nhỏ, xương quai xanh vô cùng gợi cảm, phía sau lưng lộ một phần, phỏ bày xương cánh bướm xinh đẹp, xuống dưới càng gợi cảm hơn, càng không nói đến đôi mui tuyết phía trước người cô.

Giang Tinh Tinh không thể không thừa nhận, ở phương diện nào đó, chồng cô vô cùng truyền thống, bảo thủ.

Thế nhưng, đối với cô thì lại cho cô sự tự do lớn nhất.

Thương Giới sẽ không giống đại đa số người đàn ông khác, không tự tin lại mừng chủ nghĩa đàn ông, để ý đến việc quần áo trang điểm lù bao nhiêu.

Anh tự tin rộng lượng, hơn nữa còn rất thường thức cô, bởi vậy, anh chỉ coi trọng việc đẹp hay không, có thể giúp cô phổ biến vẻ đẹp không, vài nhiều hay ít không quan trọng.

Đây mới là một người đàn ông chính chắn, sẵn sàng chu đáo nhất.

Dương nhiên, đều tham dự với trang phục lộng lẫy, có lẽ gái cả chiếc váy lộng lệt của Thẩm Niệm Niệm cũng rất đắt, nhưng so với Giang Tinh Tinh, có vẻ vô cùng tầm thường.

Giới thời trang chưa bao giờ lấy gái cả để định nghĩa gái trị, trang phục tạo nên thanh tao dù có thể nào cũng đúng cao hơn so với những bộ đồ đắt đỏ nhưng lại tầm thường.

Về phương diện này, ngay cả cái đầu chứa đầy hồ đàn của Thẩm Niệm Niệm cũng ý thức được, Giang Tinh Tinh vừa đến, cô ta đã thất bại thảm hại!

Không thể nghĩ ngờ gì nữa, Giang Tinh Tinh tham dự với trang phục lộng lẫy, khiến không khí vốn hơi trầm của bữa tiệc sinh động hẳn lên.

Các mình tinh liên tục đến nói chuyện với Giang Tinh Tinh, tán thưởng chiếc váy và mặt nhân của cô, cũng có thảo luận về bộ phàm giản nhất.

Giang Tinh Tinh lễ nghĩa chu đáo, đến chào hỏi chủ bữa tiệc sinh nhật – Thẩm Sơ Ngõn trước.

"Sinh nhật vui vẻ!"

Cô đưa quà cho Thẩm Sơ Ngõn, là một chiếc cà vạt vô cùng tinh tế, hơn nữa giá trị cũng không nhỏ, Thương Giới đã giúp cô chọn.

Mắt nhìn của Thương Giới, Giang Tinh Tinh không theo kịp, chuyện này chỉ có thể dựa vào cảm quan nhạy bén trời sinh, cùng với việc bồi dưỡng con mắt trong giới thượng lưu từ nhỏ.

Có Thương Giới, cho dù Giang Tinh Tinh tham dự hoạt động hay lễ công chiêu gì, quần áo cô phối luôn có thể lên trang bìa tạp chí thời trang, thậm chí là dẫn đầu xu hướng.

Mọi người thảo luận về món quà Giang Tinh Tinh tặng cho Thẩm Sơ Ngõn, cũng bàn tán về phong cách của cô.

Thẩm Sơ Ngõn mừng Giang Tinh Tinh đến chỗ bố mẹ mình.

"Bố mẹ, cô ấy chính là Giang Tinh Tinh con thường nhắc tới, bọn con vừa diễn chung một bộ phim, cô ấy cũng là bạn tốt của con."

Phạm Nhã Trân vì Thẩm Niệm Niệm đã nhắc mãi nên tại "Loại phụ nữ thấp hèn quyền rũ anh con", ban đầu vốn có thành kiến với Giang Tinh Tinh, nhưng đến khi nhìn thấy người thật thì cảm thấy vô cùng kỳ lạ, chất thành kiến dưới đáy lòng lập tức tan thành mây khói.

Có lẽ là nhận mặt đoàn người, đôi mắt trong veo của Giang Tinh Tinh vô tư lại trong sáng, không hề giống con gái bà miêu tả: Trần ngập tâm cơ, một lòng muốn bámi vùi người quyền quý, gả vào hào môn.

Ánh mắt cô trong sáng, nhìn vào dựa dẫm lại vừa nhã nhặn, nói chuyện cũng lễ phép khéo léo, cô vẻ cũng là một cô gái được dạy dỗ đáng hoàng.

Điều này khiến Phạm Nhã Trân lập tức thích cô, kéo tay cô, hỏi đồng hồ tay.

"Cháu là người ở đâu, năm nay bao nhiêu tuổi rồi, bố mẹ có khỏe không, có bạn trai chưa?"

"Mẹ, mẹ tra hỏi họ cháu à?" Thẩm Sơ Ngõn biết mẹ mình nghĩ gì, vội vàng ngăn lại: "Lần đầu tiên gặp mặt, mẹ hỏi gì thế! Đứng có dựa người ta."

"Con còn nói, không phải mẹ thấy con vậy rồi còn chưa có bạn gái, sốt ruột sao?"

"Tinh Tinh có bạn trai rồi, mẹ đừng nghĩ nữa."

"Cô bạn trai rồi à?" Trên mặt Phạm Nhã Trân là biểu cảm thất vọng: "Con nhìn lại con đi, còn không mau tìm bạn gái, không còn có gì giới thiệu cho con chọn đâu."

Thẩm Túc Sơn nhìn Giang Tinh Tinh, nhìn thật lâu, đột nhiên nói: "Cháu trông rất giống Niệm Niệm nhà bác, chỉ là, vết sọc trên trán... Là bớt sao?"

"Không phải ạ, là do bị thương khi còn nhỏ, sau đó để lại sẹo."

"Thế à, vậy chắc là nặng lắm."

"Lúc đó cháu nhỏ quá nên không nhớ nữa ạ."

Thẩm Túc Sơn suy tư gất đầu.

"Nói mới để ý, thảo nào tôi vừa thấy con bé đã cảm thấy thân thiết." Phạm Nhã Trân cười tay Giang Tinh Tinh: "Cứ như là con gái của tôi và ông vậy, nói không chừng, đôi trước chúng ta thật sự có duyên phận làm bố mẹ con bé."

Thẩm Sơ Ngõn sợ mẹ mình lại nói đến việc tìm vợ, khiến Giang Tinh Tinh xấu hổ, thế nên vội vàng kéo cô ra.

"Cô đừng để ý, bình thường bố mẹ tôi không như vậy đâu, chắc là thích cô quá thôi."

Giang Tinh Tinh nhỏ giọng nói với anh: "Tôi cũng phát hiện, hình như tôi rất được những người lớn tuổi thích."

Thẩm Sơ Ngõn nở nụ cười ấm áp: "Cô thế là trùng có rất giống 'con nhà người ta' trong miệng bố mẹ."

"Con nhà người ta" sao, không có đâu, tôi nên là đứa bé mà mỗi lúc bố mẹ dạy dỗ con cái thường nói 'hầu con không ngoan, không chịu nghe lời, bố mẹ sẽ không cần con nữa, tựa như đứa bé đó.'

Cô chỉ mình: "Giống tôi vậy, một đứa trẻ không có nhà."

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Sơ Ngõn nhìn cô, ánh mắt đau lòng "Nếu cô không ghét bỏ, có thể xem tôi là anh trai cô."

Giang Tinh Tinh thoải mái cười nói: "Lệu Thẩm Niệm Niệm có ghét tôi không?"

Nhắc tới Thẩm Niệm Niệm, Thẩm Sơ Ngõn lại cảm thấy đau đầu, nhưng kỳ lạ là, hôm nay Thẩm Niệm Niệm lại ngoan ngoãn, không đến quý lý rồi.

Chẳng lẽ là vì cho người anh này mặt mũi sao?

Đúng là hiếm thấy.

Di nhiên Thẩm Niệm Niệm sẽ không như anh mình mong muốn, im lặng không gây chuyện, cô ta hận Giang Tinh Tinh đến ngứa răng, đặc biệt là lúc nhìn thấy bố mẹ mình thích cô như thế, nói chuyện cứ nhắc đến Giang Tinh Tinh.

"Tiếc quá, nếu con bé đó không có bạn trai, tôi thật sự muốn để Sơ Ngõn theo đuổi con bé." Phạm Nhã Trân tức nước.

Thẩm Túc Sơn nói: "Chuyện mấy đứa trẻ, bà vẫn không nên nhúng tay vào thì hơn."

"Ông không thấy Sơ Ngõn của chúng ta rất thích con bé sao, lúc nhìn con bé, mắt sáng cả lên."

"Cố thích thì con bé kia cũng là bạn gái người khác, chuyện thọc gậy bánh xe, con chúng ta sẽ không làm."

"Cho nên tôi mới thấy tức, haiz, ông nhìn xem, bây giờ mấy cô gái tốt, sao lại có bạn trai hết rồi chứ?"

Thẩm Túc Sơn nói không xem tình hình: "Chắc... Niệm Niệm chưa có bạn trai."

"Tình tình của Niệm Niệm, haiz..." Nhắc đến đứa con gái này, Phạm Nhã Trân lại u sầu.

Thẩm Niệm Niệm thấy Giang Tinh không chỉ cướp đoạt anh mình, giờ còn muốn cướp cả bố mẹ, trong lòng có rắn độc dần dần bò ra.

Đối thủ trời sinh một mắt một còn với cô ta, tôi tìm cô ta đòi nợ sao!

Đối thủ một mắt một còn, đối thủ một mắt một còn...

Trong đầu Thẩm Niệm Niệm lại hiện lên cô bé đã mơ hồ kia, mặc chiếc váy công chúa xinh đẹp, tựa như búp bê sứ.

Đứng rồi, không phải con bé đó bị hủy dung sao!

Cô ta tận mắt nhìn thấy, người đàn ông cô ta đã từng gọi là "bố" rạch một chỗ trên mặt con bé đó, ở đâu nhỉ?

Cô ta cố gắng nhớ lại, trên mặt, trên mũi, hay là... Trên trán!

Cô ta yên lặng nhìn Giang Tinh.

Không, chắc chắn là không phải, con bé kia chết rồi! Người đàn ông kia đã tự mình đẩy con bé đó xuống dòng sông chảy xiết.

Không sai! Con bé đó đã chết đuối! Không thể nào trở về được!

Nhất định là trùng hợp.

Tất cả, nhất định là trùng hợp!

[2] Hội chứng Stockholm: hay quan hệ bất cóc là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc. Tuy nhiên, những cảm xúc nói trên của "nạn nhân" hoàn toàn vô lý vì họ đang nhằm lẫn hành vi hành hạ với lòng tốt của kẻ bắt cóc, mặc cho những nguy hiểm mà họ đã phải trải qua. Hệ thống quản lý dữ liệu bất cóc của FBI ước tính ít nhất tám phần trăm nạn nhân có biểu hiện của hội chứng Stockholm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Buông thả

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Sau khi chọc tức Thương Giốc, sự nghiệp của Văn Dương trượt dốc thảm hại, hiện tại không có công ty quản lý nào dám kí với anh ta, mà năng lực của anh ta cũng có hạn, không lấy được vai diễn có lời thoại, chỉ có thể trà trộn trong đám diễn viên quần chúng, kiếm miếng cơm sống qua ngày.

Ngày ấy sau khi tham gia tiệc sinh nhật của Thẩm Sơ Ngõn, Thẩm Niệm Niệm bắt đầu có húng thủ mình liệt với thân thể của Giang Tinh Tinh, ngầm điều tra thân thể của cô, Văn Dương cứ vậy lọt vào tầm mắt của Thẩm Niệm Niệm.

Ở quán cà phê cao cấp đầu phố, Văn Dương mặc chiếc áo khoác ôi, chân nân đi tới trước mặt Thẩm Niệm Niệm.

Tuy tuổi hai người không cách nhau là mấy, nhưng người xung quanh khó có thể nghĩ đôi nam nữ trẻ tuổi này là người yêu, thậm chí là bạn bè cũng không.

Bởi vì dù là diện mạo bên ngoài hay cách ăn mặc, đều cách xa nhau một trời một vực.

Thẩm Niệm Niệm mặc hàng hiệu xa xỉ, lần da mềm mịn được chăm sóc kĩ càng, khuôn mặt xinh đẹp, đôi môi căng mọng đỏ tươi.

Mà Văn Dương vừa điển cảnh đêm xong, chưa kịp về nghỉ ngơi, trạng thái tinh thần rất kém, hốc mắt thâm u, còn ngập mấy cái.

Anh ta ngồi đối diện Thẩm Niệm Niệm, uống hai ngụm cà phê, không kén nhẫn hỏi, "Cô gái, tôi có quen cô sao?"

"Anh chính là Văn Dương đúng không?" Thẩm Niệm Niệm cũng không nói lời vô nghĩa, "Anh không quen tôi, hôm nay là tôi tìm anh, muốn hỏi thăm chút chuyện về Giang Tinh Tinh, nghe nói anh quen cô ta từ nhỏ, quan hệ trước kia cũng không tệ."

"Tôi với cô ta đã không còn liên hệ." Văn Dương bắt đầu hừ một tiếng. "Tôi biến thành cái dạng này, chính là nhờ có ta ban tặng."

Trong mắt Thẩm Niệm Niệm lóe lên ánh sáng. "Vậy anh có muốn trả thù cô ta không?"

Văn Dương nghĩ ngó nhận cô ta, không khách khí nói: "Cô là ai, sao tôi phải bần luận với cô chuyện này?"

Thẩm Niệm Niệm biết, nếu không tự giới thiệu, rất khó lấy được sự tin nhiệm của tên đàn ông nhảm nhí này, vì thế cô ta cao giọng nói: "Tôi là Thẩm Niệm Niệm, có biết tập đoàn Thẩm thị không, tôi là đại tiểu thư tập đoàn Thẩm thị."

Văn Dương nờ nụ cười trừu trọc, "Ồi chào, tiểu thư nhà giàu à, sao Giang Tinh Tinh lại đặc tới cô?"

"Chuyện không nên hỏi thì đừng có hỏi." Thẩm Niệm Niệm học dáng vẻ của nhân vật phản diện trên TV, lên giọng. "Anh chỉ cần nói toàn bộ mọi chuyện anh biết về cô ta là được."

Văn Dương dựa người vào ghế, chậm chạp nói: "Cô Thẩm, có phải biết rằng, trên đời này không có bữa ăn nào là miễn phí, cô gọi tôi tới quán cà phê cao cấp thế này, cô rảnh nhưng tôi không rảnh, cô cũng nhìn ra rồi đấy, giờ kiếm miếng ăn cũng là cả vấn đề với tôi, nào có tâm tình uống cà phê."

Thẩm Niệm Niệm hiểu được, tên đàn ông này rất lâu cá, không dễ moi được từ miệng anh ta.

Advertisement / Quảng cáo

Ngón tay dính đá tình xáo rút chỉ phiếu trong ví, viết một chuỗi con số, đưa cho Văn Dương.

Văn Dương cầm lấy chỉ phiếu, là năm chữ số, vào lòng rút vào ví.

"Từ nhỏ Giang Tinh Tinh đã gia nhập đoàn kịch, nghe trường đoàn kịch – bà Giang nói, lúc mới mang về giống như đứa ngốc, đã sáu, bảy tuổi còn chưa biết nói. Cho nên mọi người đoán rằng đây là một đứa trẻ thiếu năng, bởi vì đầu óc không ổn định nên bị bố mẹ bỏ rơi."

"Nhưng bà Giang không ghét bỏ cô ta, coi như cháu gái nuôi mà nuôi nấng, cứ chăm sóc như vậy, cô ta dần khôi phục như bình thường."

Văn Dương nhấp một ngụm cà phê, nói tiếp: "Tất cả đều là do mấy người có tuổi trong đoàn kịch kể lại, lúc tôi tham gia đoàn kịch, cô ta đã hoàn toàn bình thường, lên sân khấu biểu diễn nhiều năm, đi hóa hoa nhò của đoàn kịch. Ừm, tất cả chỉ có vậy, có muốn biết gì nữa?"

"Tại sao trên mặt cô ta có vết sẹo?"

Văn Dương háp mắt, nhìn Thẩm Niệm Niệm, "Tôi nói này đại tiểu thư nhà họ Thẩm, vì sao cô lại có húng thủ với Giang Tinh Tinh, cô ta đoạt bạn trai của cô à?"

"Hừ! Loại như cô ta cũng có tư cách đó sao?"

Văn Dương nói: "Năm ba tuổi lên sân khấu diễn kịch, không cần thận dụng phải đạo cụ."

"Thật sao?" Thẩm Niệm Niệm nghĩ ngờ hỏi: "Đúng là tự mình làm thương mình?"

Văn Dương nhìn cô ta chăm chăm, thấp giọng nói: "Nếu không thì sao nữa?"

Thẩm Niệm Niệm thờ phào nhẹ nhõm một hơi, "Được, tôi biết rồi, anh đi đi."

Văn Dương không muốn bị khinh thường đuổi đi như vậy, "Cô Thẩm, hỏi mười tuổi tôi mới quen Giang Tinh Tinh."

Anh ta hàm ý nhìn cô ta, "Tôi phát hiện cô và cô ta rất giống nhau."

Thẩm Niệm Niệm phản nộ trừng mắt nhìn anh ta, "Anh nói bậy gì đấy!"

"Là tôi nói bậy." Anh ta chậm chạp đứng lên, cúi người lại gần Thẩm Niệm Niệm, "Nếu sau này cô Thẩm có gì muốn hỏi về Giang Tinh Tinh, có thể tới tìm tôi, tôi luôn sẵn lòng."

Lúc Thẩm Niệm Niệm ra khỏi quán cà phê, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Cô gái kia đã chết từ lâu, Thẩm Niệm Niệm tận mắt nhìn thấy, buổi tối hôm đó nước chảy xiết như vậy, cô ta còn nhỏ, không biết bơi, sao có thể sống sót, tất cả chỉ là trùng hợp, đúng vậy!

Mà sau khi Văn Dương gặp Thẩm Niệm Niệm, trong lòng có phần bối rối.

Buổi tối, anh ta nằm trên giường trong một căn nhà cho thuê nhỏ hẹp, cầm chỉ phiếu trị giá hai chục, càng nghĩ càng không thông.

Ban đầu, Văn Dương nghĩ Giang Tinh Tinh đặc tới với Thẩm Niệm Niệm, Thẩm Niệm Niệm muốn trả thù, gọi anh ta tới tra hỏi.

Nhưng sau khi trò chuyện xong, anh ta phát hiện Thẩm Niệm Niệm rất quan tâm tới vết sẹo của Giang Tinh Tinh.

Rốt cuộc vết sẹo kia có bí ẩn gì, vì sao có thể khiến một tiểu thư nhà giàu chú ý đến như vậy?

Vân Dương để lại một đường sống, không nói thật với Thẩm Niệm Niệm, vết sẹo này không phải bị thương trong lúc tập luyện, mà vốn đã có, ngay từ lúc bà Giáng nhện nuôi cô ta là đã có.

Bà Giáng luôn lặp đi lặp lại, kẻ nào có thể nhẫn tâm dùng dao, rạch một đường trên mặt đứa bé, chẳng phải hủy cả một đời người sao?

Chuyện này luôn khắc sâu trong trí nhớ Vân Dương.

Không nói chuyện này, bởi vì anh nhìn trúng con cá béo Thẩm Niệm Niệm, cô ta chính là thiên kim của tập đoàn Thẩm thị, một lần đã là hai chục, cũng mệt cho cô ta chi ra. Nếu đã tìm tới cửa, anh ta quyết tâm phải để cô ta nôn ra hết.

...

Giang Tinh không biết Thẩm Niệm Niệm điều tra chuyện của mình.

Sau khi (Lời nói dối chốn đất đỏ) chiếu ở khắp các rạp phim trong nước, từ suất đầu tiên đã bán được tám nghìn vé, điều này đối với phim điện ảnh đề tài phá án trong nước mà nói, là thành tích không tồi

Sau khi kết thúc bộ phim, công ty cho Giang Tinh nghỉ ngơi một khoảng thời gian, để cho cô nghỉ ngơi, hồi phục cho tốt.

Ban đầu Thương Giới còn muốn nghỉ phép, cùng cô ra ngoài, nhưng so với đi xa, cô lại càng muốn ở nhà hơn, ngày nào cũng được ngủ thoải thích.

Tuy vậy cô đã quen với lịch làm việc đêm ngày quay phim lẫn bạn, vậy nên khi sinh hoạt bình thường, chưa quen được.

Tối nào, người nào đó cũng lần qua lần lại, khó có thể ngon giấc.

Giường trong phòng ngủ rất lớn, Thương Giới chiếm một nửa, không để ý tới cô, để cô tự mình àm ỉ

"Anh ngủ rồi à?"

"Ừ."

"Ngủ mà còn trả lời em"

"Ừ."

"Thương Giới." Cô lần tới bên cạnh anh, vươn móng vuốt nhéo mặt anh, "Anh có mệt không?"

Thương Giới không mở mắt, thản nhiên nói: "Không, nhưng giờ là thời gian nghỉ ngơi."

"Nhưng không buồn ngủ cũng bắt buộc phải đi ngủ sao?"

"Đúng vậy."

"Không ngủ được thì làm sao bây giờ?"

"Nhắm mắt lại, nghỉ ngơi."

Giang Tinh Tinh lẻ loi, cô phát hiện thời gian làm việc và nghỉ ngơi của người dân ông này còn nghiêm khắc hơn cả quân nhân.

"Nhưng em... thật sự không ngủ được." Giang Tinh Tinh ngồi dậy, xoa cằm nghỉ ngơi, đột nhiên đề nghị, "Dù sao mai cũng là cuối tuần, anh dẫn em ra ngoài chơi được không?"

"Không được, ngủ." Anh ấn đầu cô, để cô dưới thân, "Không ngủ được thì vận động, mệt là có thể ngủ."

Giang Tinh Tinh vội đẩy anh ra, "Không vận động! Anh ngủ đi, em không quấy rầy anh nữa."

Nói xong, cô còn lù ra sát mép giường, giữ khoảng cách với anh.

Người dân ông này giống như đã thú, không nên trêu vào, nếu không ngày mai cô chỉ có thể nằm trên giường.

Im lặng ước chừng nửa tiếng.

Trong bóng đêm, Thương Giới hít sâu một hơi, mở mắt, "Em muốn đi đâu?"

...

Giang Tinh Tinh cảm giác được, người dân ông này rất thương cô.

Advertisement / Quảng cáo

Vì thế mười hai giờ đêm, Lâm Xuyên bị cấp trên của mình lôi ra khỏi chân, lái xe mang hai con cò đêm tới quán bar trong thành phố.

Lúc cảm vô lăng, đầu óc anh ấy vẫn còn mơ màng.

Nhìn qua kính chiếu hậu, Lâm Xuyên thấy Thương Giới ăn mặc thoải mái, đang nhìn đèn đường lướt nhanh ngoài cửa sổ.

Về mặt của anh nghiêm túc, đôi mắt sâu thẳm đang nhìn xuống.

Anh ấy không chắc chắn lắm, hỏi: "Đại tổng, chúng ta... tới quán bar à?"

"Ừm."

"Phu nhân cũng đi à?"

Giang Tinh Tinh hưng phấn nói: "Sao anh nói nhiều lời vô nghĩa thế?"

"Không phải, đại tổng nhà tôi thù thân như ngọc nhiều năm, chưa từng thấy chỗ hỗn loạn như thế này."

Giang Tinh Tinh vỗ vai Thương Giới, "Tôi sẽ thay anh bảo vệ anh ấy."

Thương Giới đối sắc mặt.

Lâm Xuyên nhìn ra được, anh đang "liều mình đi với phu nhân".

Nhân cách thứ hai thích ăn chơi lâu lồng tại các quán bar, có một lần quá chén ngủ gục trong phòng, nhân cách thứ nhất tỉnh lại, thấy xung quanh toàn là "gấm hoa rực rỡ", Thương Giới nổi giận đứng dậy. Chuyện thứ nhất anh làm sau khi trở về công ty là mua quán bar kìa, trực tiếp đổi thành hiệu sách.

Cho nên giữa con phố tràn ngập quán bar xa hoa trụy lạc, rõ ràng lần lần, tự nhiên có một hiệu sách, tựa như bức tranh phong thủy, khí chất không tầm thường, có thể lấy làm cảnh sắc nổi trội của thành phố Giang.

Cho nên Lâm Xuyên không thể không cảm thán, vị Thương phu nhân này có bản lĩnh lớn, mới nói một câu đã khiến người dân ông già cõi bảo thủ này tới quán bar.

Ánh đèn trong bar mập mờ, Giang Tinh Tinh đội mũ lưỡi trai, che hơn nửa gương mặt, người bên trong cuồng nhiệt mua say, không nhận ra mình tình như cò.

Trong hành lang tối đen, rõ ràng hỗn loạn.

Xuất phát theo bản năng, Thương Giới ôm người phụ nữ của mình vào ngực, cố gắng không để ai khác chạm vào.

Giang Tinh Tinh cũng nhận ra, đây là lần đầu Thương Giới tới đây, trên mặt tràn ngập vẻ "ghét bỏ".

Lâm Xuyên đi bên cạnh anh, thực hiện đúng chức trách của vệ sĩ. Thương Giới ngồi xuống, anh ấy liền cởi áo khoác lim miêng lót, lúc uống rượu, Lâm Xuyên lấy miêng cọ rửa, dùng nước tẩy cọ sạch mới dâng lên cho Thương Giới dùng.

Cẩn thận, tình tế, tỉ mỉ.

Giang Tinh Tinh bắt đầu đi nhìn hai người này, một người cẩn thận hầu hạ, một người thản nhiên hưởng thụ, thật đúng là tuyệt phối.

Thương Giới ngồi rất nghiêm túc, ngồi trong bar mà cảm giác như đang ngồi trong phòng họp, xem ra cả đêm cũng sẽ như vậy, cô nói với Lâm Xuyên, "Người trẻ tuổi đúng có xì mặt, mau cùng chị đây đi nhậu."

"À, huy là thời đi." Lâm Xuyên vội vàng xua tay từ chối, "Tôi ở đây với giám đốc Thương."

"Yên tâm đi, anh ấy là người sống sờ sờ ra đó, có sao đâu, đi một chút thôi, chị đây mang cậu em đi tán gái, lớn vậy rồi còn chưa có người yêu, có mặt mặt không chứ."

Lời vừa thốt ra, hai tai Lâm Xuyên đỏ bừng, "Cố đừng có nào loạn."

Thương Giới thấy chuyện không liên quan tới mình, còn sáng khoái nói với Lâm Xuyên, "Cô ấy đang vui, cậu đi cùng cô ấy đi."

Lâm Xuyên tự thân, đối mặt oán trách nhìn thẳng vào anh như đang nói, không tự đi với phu nhân nhà mình, còn sai khiến anh ấy làm gì!

Thương Giới tựa vào ghế, hai chân tùy ý mở ra, thản nhiên nói, "Tôi già rồi, không thể đi cùng, nhậu là hoạt động dành cho người trẻ tuổi."

"Đừng quan tâm đến anh ấy." Giang Tinh Tinh nói với Lâm Xuyên, "Có thể mang anh ấy tới đây đã là tốt rồi, đừng hy vọng anh ấy có thể vui đùa với tôi."

Lâm Xuyên chỉ có thể theo Giang Tinh Tinh xuống sân nhậu, nam nữ xung quanh đang phiêu theo nhạc, ban đầu Lâm Xuyên còn cứng nhắc, xấu hổ.

Kết quả sau khi Giang Tinh ếp anh ấy uống hai ly rượu, anh ấy bắt đầu điên cuồng, không quan tâm là nam hay nữ, mặt dày tiến lên, cùng người ta nhẩy tới nhẩy lui.

Giang Tinh Tinh cười nghiêng ngả, quay đầu ra sau, thấy ánh mắt dụ dăng của Thương Giới.

Giang Tinh Tinh mừng rỡ kéo Lâm Xuyên qua, bày chuyện xấu, "Lời ông chủ của anh ra đấy."

Lâm Xuyên run rẩy, lắc đầu, "Không đi! Tuyệt đối không đi!"

Giang Tinh Tinh ghét bỏ nhìn anh ấy, thậm chí đã uống nhiều rượu vậy rồi mà vẫn không quên, chỉ có thể chịu thua.

Vì thế cô ra khỏi sàn nhảy, xà vào ngực Thương Giới giống như con bướm, Thương Giới thuận thể ôm cô, "Chơi một rồi?"

"Lâm Xuyên bảo em tới rủ anh "

"Cậu ta không có là gan này."

"Thời mà, đi đi!" Giang Tinh Tinh cũng hơi say, kéo áo Thương Giới, "Chơi một chút thôi, anh ngồi ở đây không thấy chán à?"

Thương Giới nể mặt đi tới sàn nhảy, có rất nhiều người trẻ tuổi say xỉn cũng đang cuồng nhiệt, mặc dù bị Giang Tinh Tinh kéo vào, anh vẫn như cái cọc gỗ đứng bên cạnh cô, che chở cô, không để người đàn ông nào tới gần.

Lâm Xuyên chơi đến mức không còn đầu óc, vừa quay cuồng vừa vậy vậy, vô cùng điên dại

Thương Giới nhủ mày, về mặt bất đắc dĩ, nghĩ tới dáng vẻ tương phản của Lâm Xuyên khi ở công ty, ngày thường anh ấy luôn rất cẩn thận.

Anh không nhận được mà bật cười

Thương Giới cười nhưng vẫn kìm nén và kiềm chế, tựa như lối vẽ lướt nhẹ tạo sóng trong tranh thủy mặc.

Tuy anh đã thu liễm, nhưng vẫn khiến mấy cô gái xung quanh nhìn sang

Giang Tinh Tinh mang hai ly rượu đến, một ly đưa cho Lâm Xuyên, một ly đưa cho Thương Giới, lại bị ánh mắt của Thương Giới dọa trở về, lẩm bẩm nói: "Không uống thì không uống, em tự uống "

Lâm Xuyên chế cười cô, còn nhất gan hơn cả anh ấy.

Đã ngắm bảy phần men say, Lâm Xuyên kéo Thương Giới một hai phải cùng nhảy.

"Lâm Xuyên, cậu đừng vào tới thử xem "

"Buông tay."

"Tôi cảnh cáo cậu, buông tay ra."

Cuối cùng cảnh cáo không có hiệu quả, bình thường Lâm Xuyên rất đứng đắn, lúc này liền vứt bỏ hết, suýt nữa còn ôm eo Thương Giới.

Giang Tinh Tinh ở bên cạnh cười ha ha, tới gần giải vây cho anh, đuổi Lâm Xuyên đi

Sắc mặt Thương Giới khó coi, "Bình thường anh quá dễ dãi với hai người."

Advertisement / Quảng cáo

"Vây anh cứ... dễ dãi với em thêm đi."

Giang Tinh Tinh nói xong, ôm cổ anh, hai chân nhẩy lên, ôm lấy thắt lưng anh, trực tiếp dính chặt vào anh.

Thương Giới:...

Sao hai người điên này không để anh yên, hay là hôm nay đại náo của anh có vấn đề, vậy nên mới đồng ý tới chỗ này?

Nhưng anh vẫn thuận thể ôm lấy cô.

Giang Tinh Tinh ôm mặt anh, nhìn thẳng vào mắt anh, cẩn thận nhìn, như muốn khắc sâu trong lòng.

Ngẩng quan tình xáo, khí chất hơn người, con người trong bóng đêm lại càng thêm sâu.

Thương Giới không khỏi hỏi "Em nhìn gì đấy?"

Giang Tinh Tinh nở nụ cười, "Em đang nghĩ, liệu trái tim anh có giống với bề ngoài của anh không, lạnh như băng."

Anh nhướng mày, "Có thấy không?"

"Mất anh quá tồi, em không nhận được."

Cô đưa ly rượu lại gần miệng anh, "Uống một ly đi, có như vậy em mới nhìn rõ."

Thương Giới vẫn giữ vững nguyên tắc, không uống.

Vì thế Giang Tinh Tinh uống một ngụm rượu, ôm má anh, hôn lên.

Chất lỏng chạm rãi chảy vào miệng anh, Thương Giới có thể cảm nhận vị cồn, trong cái cay lại có chút ngọt.

Nếu anh muốn tránh là có thể tránh. Nhưng thứ kích thích thần kinh đó, lại xuất phát từ trong miệng của cô, mùi hương ngọt ngào tình khêêt khiến anh thấy nghiện.

Thương Giới nhắm mắt lại, bẻ miệng nghênh đón đầu lưỡi mềm mại, hai bên trườn miến, dưới sự kích thích của cồn, khó phân thắng bại.

Giang Tinh Tinh ôm đầu anh, tựa như đang nhắm nháp vị kẹo ngọt nhất, nụ hôn ngày ngộ dần trở nên nóng bỏng, ái muội cùng tình dục giao thoa.

Lúc này, Thương Giới chủ động tiếp nhận ly rượu trong tay cô, đưa tất cả chất lỏng còn sót lại vào miệng cô.

Không đợi cô kịp thở, anh lại lập kín môi cô một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Âm hiệu

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Đi bar vào đêm là lần ba người họ hoàn toàn bùng thả nhất.

Bình thường Lâm Xuyên đi theo bên cạnh Thương Giới, anh nói gì nghe vậy, không dám đi quá giới hạn.

Mà tối hôm nay...

Lâm Xuyên đã say, trực tiếp đưa ly rượu đến bên môi Thương Giới, bị Thương Giới ghét bỏ dùng một chân đá bay.

Kết quả anh ấy lại ăn gan hăm mặt gấu, bất ngờ nhào đến, trực tiếp kéo cổ áo Thương Giới, đổ rượu vào cổ áo anh, khiến vật áo Thương Giới ẩm ướt, chặt vật không thôi.

"Cậu điên rồi hả!"

Giang Tinh Tinh sửng sốt.

Lâm Xuyên còn không ngừng cười ngây ngô, hỏi anh có sáng khoái không!

Khóc cười Giang Tinh Tinh gạt giọt, ngưng ngưng nhìn Thương Giới.

Gương mặt anh như đồng cứng lại, có vẻ là sẽ đánh Lâm Xuyên bất cứ lúc nào.

Lâm Xuyên hồn nhiên không biết gì, ôm bụng cười ha ha, Giang Tinh Tinh nở nụ cười.

Cho dù bực bội, lúc này Thương Giới cũng không phát câu được.

Trước mặt là người anh em lớn lên cùng anh, một người khác lại là người con gái anh yêu.

Hai người họ lấy anh làm trò vui, anh có thể thế nào, chỉ có thể trưng khuôn mặt khó chịu ra, nhìn họ cười.

"Lâm Xuyên, không nhìn ra đấy, uống rượu vào thì can đảm nhì, còn dám trêu chọc Đại tổng nhà cậu." Giang Tinh Tinh vỗ vai anh ấy: "Tiền đồ vô lượng nha."

Lâm Xuyên híp mắt nói: "Có đứng thấy Đại tổng luôn một mình, lạnh lùng, thật ra tôi biết, anh ấy cũng hy vọng có người ôm lấy mình, khiến lòng anh ấy nóng lên."

Anh ấy vừa nói vừa đuôi móng vuốt ra, muốn đánh lên ngực Thương Giới, Thương Giới đưa tay bắt ra.

"Được lắm." Anh lạnh mặt giáo huấn: "Không so đo với con ma men là cậu, còn lằng lằng đúng không?"

Giang Tinh Tinh ôm anh từ phía sau, đầu gác trên vai anh, tay xuyên qua dưới nách anh, vuốt phần ngực rắn chắc của anh như xúc tua bạch tuộc: "Vây... để tôi ôm Đại tổng."

Nhìn dáng vẻ này, cô cũng say đến mơ màng rồi.

Thương Giới thuận thể đứng dậy, văng vàng cổng cô, đồng thời còn xích cổ áo Lâm Xuyên như xích gà con, kéo anh ra ngoài.

"Về, hai con ma men."

"Không, chưa chơi đủ! Không về!"

Lâm Xuyên cũng không muốn về, thì thăm thân phần: "Không phải đã nói chơi suốt đêm sao?"

Đi nhiên hai người này phân đôi không có hiệu quả, Thương Giới công một người kéo một người, đưa họ ra khỏi quán bar hỗn tạp.
Advertisement / Quảng cáo

Lúc này đã là rạng sáng ba giờ, gió lạnh lướt qua làn da, lạnh cắt da cắt thịt.

Thương Giới cỡi áo khoác mình ra, khoác lên người Giang Tinh Tinh, bọc cổ kín mít. Cũng không quên xoay người kéo áo khoác thể thao đang mở của Lâm Xuyên lên, kéo lên đến cổ, che khuất miệng anh ấy.

Vừa rồi anh còn bị Giang Tinh Tinh trêu chọc uống vài ngụm rượu, đương nhiên... Cũng không tỉnh là "trêu chọc", dù sao thì anh cũng vui vẻ chịu đựng.

Tóm lại chắc chắn là không lái xe được, anh chỉ có thể đứng ven đường bắt taxi.

Hai người đã say rượu kìa như hai đứa trẻ, chỉ cần anh không chú ý là chạy đi xa.

Giờ Lâm Xuyên đang ngồi cạnh thùng rác garbage, nước lầy không ít ánh mắt của người qua đường.

Giang Tinh Tinh giống một người chị tri kỷ, ngồi xổm bên cạnh anh ấy, nhẹ nhàng vỗ lưng: "Cục cưng ngoan, không khóc không khóc."

Lâm Xuyên kêu một tiếng "Me", Giang Tinh Tinh vui mừng kêu lên: "Ồ, con trai ngoan!"

Là một người trưởng thành duy nhất tinh táo, Thương Giới che trán, cảm thấy mệt mỏi.

Hai người này có thể đứng làm trò hề trên đường không!

Cuối cùng cũng bắt được một chiếc taxi, Thương Giới nhường Giang Tinh Tinh lên xe, đồng thời nhắc chân đá Lâm Xuyên vào xe.

Anh ngồi giữa hai con ma mẹ, trái tim phải ôn ào, gian nan đóng cửa xe lại.

Tài xế taxi không chỉ một lần nhìn kính chiếu hậu, tò mò đánh giá ba người ở ghế sau, dường như là đang suy đoán quan hệ của ba người.

Thương Giới hiếm khi giải thích một câu: "Hai đứa trẻ uống say, tôi mang họ về."

Người tài xế cười xấu hổ, yên lặng lái xe.

Giang Tinh Tinh ngoan ngoãn tựa vào vai Thương Giới, ôm cổ anh ngủ thiếp đi.

Lâm Xuyên thấy thế, cũng muốn tựa đầu lên, kết quả bị Thương Giới ghét bỏ đẩy ra.

"Đại tống, thật ra tôi rất muốn nói một tiếng cảm ơn với anh." Trong cơn say, anh ấy bắt đầu tâm sự.

Thương Giới không kiên nhẫn nữa nữa: "Cảm niệm, không muốn nghe."

"Nếu không phải lúc trước anh mang tôi về, xem tôi như là người nhà, dạy dỗ tôi mấy năm nay, không biết Lâm Xuyên này sẽ như thế nào, có lẽ sẽ như đám người trong quán bar kia, sống mơ mơ màng màng, uống phi cá dòi, hoặc là đã sớm... Không còn trên thế giới này nữa."

"Mấy lời này giữ lại mà nói với bố tôi đi." Thương Giới đẩy cái đầu đang tựa vào vai mình của Lâm Xuyên.

Lâm Xuyên cười âm thầm: "Nếu có thể lựa chọn, tôi thì là không được sinh ra, sinh ra bị người ta phi nhổ, con trai riêng nhà họ Lục, mẹ nó, vĩnh viễn tôi cũng không thể quên được, cái đêm mưa lớn ấy, lúc người đàn ông kia đưa tôi vào cửa, ánh mắt đám người đó nhìn tôi..."

"Cho dù người khác thấy cậu thế nào, cậu chỉ cần nhớ kỹ một chuyện."

Giọng Thương Giới bình ợt: "Cậu tên là Lục Lâm Xuyên, là một trong những người thừa kế được pháp luật công nhận của nhà họ Lục."

Giang Tinh Tinh nghiêng đầu: "Lâm Xuyên, anh là người thừa kế à?"

"Không phải, tôi là con riêng."

"Con riêng là sao?"

"Chính là đứa con giữa bố tôi và một người phụ nữ khác."

"Nghe thêm quá nhé?"

Thương Giới bốp ản đường, bình thường tên này im lặng không nhắc đến thân thế của mình, thậm chí là kiêng dè họ của mình, lúc này uống say, hỏi gì nói nấy, đúng là... Hao tổn tâm trí.

Trong đêm mưa lớn, năm bảy tuổi, mẹ Lục Lâm Xuyên qua đời do tai nạn xe cộ, anh ấy được chủ nhân nhà họ Lục đưa về biệt thự cao cấp nhà họ Lục.

Trong nhà có ba anh em, mà anh ấy là con trai riêng ở giữa, cũng là kết quả của một lần sa ngã.

Ông Lục hồ thẹn với vợ mình, thế nên dù bà ta có trách móc Lục Lâm Xuyên nặng nề thế nào, ông Lục cũng mắt nhắm mắt mở.

Lục Lâm Xuyên sống ở nhà họ Lục, dùng cách nói của anh ấy, thật sự còn không bằng con chó trong sân.

Trước mặt bố, hai người anh gài bộ anh em tình thân, mà sau khi bố rời khỏi, họ liền bộc lộ vẻ mặt hung ác.

Đám người đó cho anh ấy ăn đồ ăn cho chó, để chó dừ cắn anh ấy, bỏ thuốc xổ vào đồ ăn, ném anh ấy vào hồ giữa mùa đông, suýt nữa mất cả mạng...

Mà tất cả những chuyện này, nữ chủ nhân trong nhà, cũng chính là mẹ của hai người anh, trước nay đều làm như không thấy.

Lục Lâm Xuyên trai qua cuộc sống không bằng sức vật trong nhà họ Lục mấy năm, cho đến năm mười ba tuổi, hai người anh ác liệt bỏ thuốc diệt gián vào đồ ăn của anh ấy, lúc đưa đến bệnh viện cấp cứu, suýt đã không còn mạng.

Chuyện này khiến chủ nhân nhà họ Lục cũng ý thức được, không thể để đứa trẻ này ở lại trong nhà, nếu không, không chỉ khiến cái nhà này gà bay chó sủa, mà truyền thống cũng biết, đến lúc đó thậm chí còn gây ảnh hưởng lớn cho công ty ông ta.

Vì thế ông ta gao Lâm Xuyên cho người bạn tốt của mình, cũng chính là bố của Thương Giới – Thương Ngõn, để bố Thương Giới mang Lục Lâm Xuyên về nhà.

Nguyên văn lời nói của chủ nhân nhà họ Lục là, để nó tồn tại là được, nếu chẳng nhọc này có bản lĩnh, tương lai sẽ làm nên chuyện...

Câu nói kế tiếp, ông ta không nói ra, nhưng Thương Ngõn vẫn hiểu, hai đứa con trai lớn trong nhà tính nết xấu xa, khó làm nên chuyện, đứa con út thì lại yếu ớt bướng bỉnh, chỉ có đứa con trai riêng trầm tính này, nhìn có hy vọng hơn.

Quan sát anh ấy từ nhỏ, ông Lục rất hy vọng vào Lâm Xuyên.

Chuyện này ông Lục yêu cầu bảo mật nghiêm khắc, lo mấy đứa con trai trong nhà không tha cho đứa con riêng danh không chính, ngôn không thuận này.

Bởi vậy, Thương Ngõn để Lục Lâm Xuyên đi theo Thương Giới, sơ trung (*cấp hai*), cao trung (*cấp ba*), sau đó là ra nước ngoài học đại học, trở về thì giúp đỡ quản lý công ty, lần lộn trong thương trường cạnh tranh tàn khốc.

Tuy Lục Lâm Xuyên là trợ lý của Thương Giới, nhưng thực tế thì toàn bộ mấy chức công ty trực thuộc tập đoàn, dù là giám đốc hay nhân viên bình thường đều phải khách sáo với Lục Lâm Xuyên.

Bảo kiếm phải được mài giũa, dù là ông Lục hay Thương Ngõn đều rất kỳ vọng vào Lâm Xuyên.

Lúc suy nghĩ của Thương Giới đang phiêu bạt, xe taxi đã đến biệt thự Vọng Giang, nhóm giúp việc vội vàng đi ra, đỡ Lâm Xuyên xuống xe.

Thương Giới dặn dò họ chăm sóc anh ấy, anh thì ôm vợ mình vào phòng, không để người khác hỗ trợ.

Lúc nửa mờ nửa tỉnh, Giang Tinh Tinh cảm giác có người lật sạch quần áo mình, ngay cả áo ngực cũng bị cởi. Sau đó là một cảm giác ấm áp lan tỏa toàn thân, có mờ mắt ra, phát hiện mình đang ngâm trong bồn tắm màu trắng tràn đầy bọt biển.

Quanh hơi thở là mùi chanh bạc hà thanh mát của sữa tắm, quanh cơ thể thì có vòng ấm áp.

Có nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế nhỏ trước mặt, thân hình cao lớn có vẻ đang căng chặt, trong tay anh cầm miếng tắm bọt biển, đặt trên cánh tay trắng trẻo của cô, thay cô chà lau.

Đôi mày anh nhú lại, giúp cô tắm rửa cũng lầy dầy vẻ nghiêm túc làm việc bình thường, chỉ tay này xong thì chuyển sang tay kia.

Giang Tinh Tinh cuộn tròn hai chân, ngồi trong bồn tắm, không nói gì, chỉ dùng đôi mắt trong veo, cười thầm nhìn anh, giống một bé mèo con không nào loạn không ầm ỹ, tùy ý để anh giúp cô tắm rửa, dịu dàng ngoan ngoãn.

Thương Giới làm rất chuyên chú, dùng miếng bọt biển dánh sữa tắm, thay cô chà tay, bả vai, cổ...

Xướng chất nữa... Một nửa miếng bọt biển chìm trong nước.

Anh tận chức tận trách, nhưng lúc này không dùng miếng tắm bọt biển nữa, mà là bàn tay ấm áp của anh.

Ngón tay cái với vết chai chạm vào da thật cố.

Khuôn mặt cổ dính nước, ứng hồng lên, con ngươi nhốn nhạo.

Thương Giới thật sự nghiêm túc giúp cô tắm rửa, buông thả hai con thỏ mồn cảm, để miếng tắm bọt biển lên tay cô: "Dậy rồi thì tự tắm đi."

Vì thế Giang Tinh Tinh không phụ sự kỳ vọng của bọt biển, lắt cả bọt biển cả nước vào mặt anh.

Thương Giót...

Có bọt cười vui vẻ, thế cho nên người nào đó muốn gần cũng không có cách nào.

"Muốn chơi đúng không?" Anh kéo cổ áo, nhướn mày hỏi.

Giang Tinh Tinh cười gật đầu.

Vì thế Thương Giới thông thả ung dung cỡi quần áo mình, bước vào bồn tắm.

...

Đa phần giúp việc trong nhà là người từ nhà cũ đến, quá hiểu biết tính cách của vị thiếu gia này.

Chính chắn, lạnh nhạt lại biết giữ mình.

Nhưng sau khi kết hôn, thiếu gia thay đổi rất nhiều.

Đời khi buổi sáng bắt gặp phu nhân phải chờ trông, nghiêng người xuống cầu thang từ từ... Có thể thấy được, một khi vị thiếu gia "biết giữ mình" mất không chế sẽ không bỏ đến mức nào.

Tối hôm đó Giang Tinh Tinh cầu xin Thương Giới rất nhiều lần, đến cuối cùng, cô cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào nữa.

Đến lúc được người đàn ông kia bọc khăn tắm bề lên giường, phương xa đã có ánh mặt trời.

Một tiếng "xoẹt" vang lên, Thương Giới kéo rèm lại, xoay người nằm xuống, hôn trán cô: "Náo loạn cả đêm rồi, mau ngủ đi."

Giang Tinh Tinh an ổn nhắm mắt lại, nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Thương Giới nằm bên cạnh, nhìn đáng vẻ cô ngủ yên ổn, đáy lòng được một cảm giác ấm áp vui vẻ bao lấy.

Vốn còn cho là cả đời này sẽ phải trải qua một cách dạm bạc, cô là là ông trời thấy anh quá cô độc, thế nên cho anh một cô gái nào nhiệt.

Cô có bên cạnh, lần đầu tiên trong cuộc đời Thương Giới cảm thấy tồn tại là chuyện vô cùng hạnh phúc.
Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới an tâm nhắm mắt lại.

Anh mơ thấy một nhà máy bị bỏ hoang, lạnh lẽo không thấy ánh mặt trời, lần này, không chỉ có mình cô bé kia mà còn có một người đàn ông mặc chiếc áo khoác đen đen đen.

Tất cả cảnh trong mơ rất mơ hồ, anh không thấy rõ mặt mọi người, nhưng anh đã biết có chuyện gì xảy ra.

Người đàn ông kia cầm một con dao nhỏ sắc nhọn, túm đầu tóc đen nhánh như tơ lụa của cô bé kia, trực tiếp kéo đi.

Thương Giới phản nộ hét lên, muốn tiến đến cứu cô bé kia, nhưng anh bị dây thừng buộc chặt, không thể động đậy.

Anh chỉ có thể trợ mắt nhìn người đàn ông kia đánh cô.

Mấy ngày qua, anh không hề bị tổn hại một sợi tóc, cô bé kia thì lại chịu đủ tra tấn, những cảnh tượng đáng sợ đó gần như xé rách linh hồn anh.

Anh chưa bao giờ là một đứa trẻ thờ ơ với mọi chuyện, hoàn toàn tương phản, năm tháng ấu thơ vì ưu tú mà cô độc, cũng chỉ có cô bé này sẵn lòng làm bạn với anh.

Cô dịu dàng lương thiện, ngoan ngoãn hiểu chuyện, tựa như thiên sứ thật lạc ở nhân gian, là sự tồn tại tốt đẹp nhất trong cảm nhận của anh.

Hiện tại, cô mình đây thương tích ở trước mặt anh, ngón tay mềm mại chui vào lòng bàn tay anh, nhưng anh lại không có sức lực cầm tay cô.

Anh thừa nhận mình yếu đuối, bất lực... Toàn bộ kiểu hành của anh bị sự sợ hãi cản nuốt, anh không có năng lực bảo vệ người bên cạnh, anh chỉ là một thằng nhát gan không hơn không kém!

"Anh Thương Giới, anh đừng sợ, em gái bộ đấy." Cô bò đến bên cạnh anh, yếu ớt nói: "Em không đau, em... em gái vô đau, như vậy hẳn ta sẽ đánh em nhẹ hơn."

"Thật không?"

"Thật."

Cô bé đó mở đôi mắt đã sưng đỏ một bên, nói với anh: "Sau này em sẽ làm đại minh tinh, chỉ cần thấy ngón tay em cong lên thì có nghĩa là... Em đang diễn."

"Anh nhìn này." Cô lau vết máu trên mặt, cong ngón út của mình: "Đây là ám hiệu của chúng ta."

...

Thương Giới bỗng tỉnh khỏi giấc mộng, đột nhiên bật dậy.

Giang Tinh Tinh ngồi bên cạnh anh, tóc dài hỗn độn trên vai, đường cong mềm mại, ánh mắt cũng rất dịu dàng, cô nắm chặt ngón tay anh, hỏi: "Mơ thấy ác mộng sao?"

Thương Giới đột nhiên ôm cô vào lòng, tiếng nói nghẹn ngào, vô cùng đau đớn: "Em lừa anh, em lừa anh!"

Anh gần như dùng hết sức lực toàn thân, Giang Tinh Tinh cảm giác xương cốt mình sắp nát.

Cô muốn tránh ra, anh lại vùi mặt vào cổ cô, toàn thân run rẩy: "Em rất đau, em gạt anh..."

Giang Tinh Tinh chưa bao giờ thấy Thương Giới mất hồn mất vía như thế, cô nhẹ nhàng vỗ lưng anh, dịu dàng trấn an: "Không sao đâu, chỉ là mơ mà thôi."

"Không phải mơ."

Thương Giới có thể cảm nhận được cảm giác đau đầu côi lòng này, sợ hãi, đau đớn, còn có tuyệt vọng... Đó không phải giấc mơ, đó là ký ức anh chôn dấu ở đáy lòng.

Một bí mật không muốn ai biết.

"Anh nhớ em từng nói với anh, anh ta thường xuyên vô ý cong ngón tay lại thế này." Thương Giới cong ngón áp út: "Nhưng anh lại không có động tác này."

"Đúng thế." Giang Tinh Tinh nhìn ngón áp út thon dài của anh: "Nhấn cách thứ hai thường làm như thế."

"Việc này nói lên, anh ta thật sự biết rõ tất cả mọi chuyện."

Giang Tinh Tinh khó hiểu: "Rốt cuộc anh đang nói gì?"

Thương Giới đột nhiên quay đầu, ôm bà vai cô, vội vàng hỏi: "Anh ta có nói với em chuyện gì không?"

Nhưng mà, không đợi Giang Tinh Tinh trả lời, Thương Giới lập tức nói: "Không, em đừng nói, đừng nói cho anh, anh phải tự mình nhớ lại, chỉ có tự mình nhớ lại, anh mới có thể..."

Mới có thể hoàn toàn khỏi hẳn.

Giang Tinh Tinh nhủ thầm: "Em cảm thấy hình như bệnh của anh càng ngày càng nặng."

Không, cô không hiểu, anh đã sắp khỏe rồi, ký ức dần trôi lên khỏi mặt nước, chỉ còn chút nữa thôi là có thể nhìn thấy toàn bộ chân tướng.

Cô bé kia...

Thương Giới nghĩ ngợi một lát, cuối cùng cũng khôi phục chút bình tĩnh.

Anh quay đầu nhéo má Giang Tinh Tinh, thì thào: "Vừa nãy làm em sợ rồi."

Giang Tinh Tinh lo lắng, thả tay anh ra, giúp anh lau mồ hôi giữa trán: "Rốt cuộc anh mơ thấy gì?"

"Mơ thấy một cô bé, cô bé đó... lừa anh."

Sắc mặt Giang Tinh Tinh lập tức sụp sập: "Gi chi? Anh mơ thấy con gái."

Trong mộng gọi người khác, tỉnh lại thì ôm cô, Giang Tinh Tinh tức giận!

Khóc mỗi hai tai của Thương Giới nhích lên: "Đừng có nghĩ miễn mún. Cô gái kia từng bị bắt cóc cùng anh hồi nhỏ, chịu rất nhiều khổ cực, có người làm tổn thương cô ấy, mà anh lại bất lực, chỉ có thể trợ mắt mà nhìn..."

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng trong mơ, trái tim anh như bị đao cắt.

"Là Thẩm Niệm Niệm sao?"

"Không phải." Thương Giới lắc đầu: "Không phải cô ta."

Không biết vì sao lại chắc chắn như thế, nhưng Thương Giới gần như chỉ theo bản năng, trong lòng đã nhận định cô bé kia tuyệt đối không phải là Thẩm Niệm Niệm.

Rốt cuộc là vấn đề ở đâu?

Giang Tinh Tinh cũng rất khó hiểu: "Em nghe Mai phu nhân và Lâm Xuyên nói, cô gái bị bắt cóc cùng anh khi còn nhỏ chính là con gái nhà họ Thẩm."

"Là con gái nhà họ Thẩm." Thương Giới lẩm bẩm: "Nhưng không phải Thẩm Niệm Niệm."

"Thằng lè nhà họ Thẩm có hai đứa con gái?" Giang Tinh Tinh không hiểu ý Thương Giới: "Không đúng, Thẩm Sơ Ngọn nói anh ấy chỉ có một người em gái."

Thương Giới càng cố gắng hồi tưởng, đầu óc tựa như một quai bóng càng lúc càng lớn, khó chịu sắp nổ tung.

"Được rồi, đừng nghĩ nữa." Giang Tinh Tinh đau lòng ôm đầu anh: "Cứ từ từ thôi, nói không chừng lúc không thèm nghĩ, nó lại trôi lên."

"Ừ."

Thương Giới hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"Ba giờ chiều rồi." Giang Tinh Tinh nói: "Anh đã ngủ cả ngày."

Nghỉ đến chuyện xảy ra trong phòng tắm đêm qua, anh không khỏi nường mảy.

"Phải không?"

Giang Tinh Tinh ngáp một cái, đuối người, lười biếng nói: "Đây mới là kỳ nghỉ chứ, ngày nào cũng ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh lại, cuộc sống còn gì thích hơn."

"Còn muốn kéo anh nghỉ với em."

"Bình thường anh bận rộn như thế, dành chút thời gian cho em cũng là chuyện nên làm mà."

Thương Giới cũng chiều nheo mắt cô, đứng dậy vào phòng tắm rửa mặt.

Giang Tinh Tinh dựa vào cửa, nhìn anh, nửa người trên hồng một mảnh vai, ánh đèn chiếu từ trên xuống, chiếu đến làn da trắng trẻo của anh, đôi mắt thâm sâu lạ thường, hình dáng ngời quan càng góc cạnh rõ ràng hơn.

Ba mươi tuổi, đúng là thời kỳ hoàng kim của đàn ông. Lúc này đã không còn lỗ mũi ngầy ngờ như tuổi dậy thì, toàn thân tràn ra mẽ lực của đàn ông trưởng thành.

Thương Giới lại trưởng thành sớm, khiến cho dù là lúc nào anh cũng mang dáng vẻ bình thản thong dong, đôi mắt đen nhánh cắt chĩa biến rộng sâu thẳm, nhìn thì bình tĩnh, nhưng thật ra lại gọn sòng pháp phông.

Giang Tinh Tinh mặc áo len cao cổ màu trắng, ôm cửa, tò mò hỏi: "Lát nữa phải đến công ty sao?"

"Không đi, hôm nay nghỉ."

Giang Tinh Tinh lập tức phản chấn, nhào đến muốn ôm anh.

Thương Giới vội vàng lùi lại, ý bảo mình đang cạo râu, muốn phá tướng chồng ả.

Giang Tinh Tinh thề lước: "Vậy anh sửa soạn thế này là đi đâu à, có thể mang em đi cùng không?"

"Đi gặp bác sĩ Lawrence."

"Ồ."

Nghĩ đến Lawrence, Giang Tinh Tinh vẫn cảm thấy sợ hãi, muốn nói không đi theo bản năng. Thương Giới lại mở miệng mời: "Em đi cùng anh đi."

"Hả?" Giang Tinh Tinh nhàu mày: "Muốn em đi cùng anh à?"

Người đàn ông lười biếng lên tiếng: "Không muốn?"

"Không có, không có. Hôm qua anh đã đi chơi với em, có qua cô lại, em cùng anh đi khám bệnh là chuyện đương nhiên, chỉ là trước đây em đã đồng ý với Lawrence là rời khỏi anh, giờ lại huênh hoang cùng anh đến phòng khám, có thể là lật lọng..."

"Đầu nhỏ mà nghĩ nhiều thế."

"Anh ấy không chỉ là bác sĩ của anh mà còn là bạn tốt." Giang Tinh Tinh lâu bầu: "Nhưng nói thật, em rất sợ anh ấy."
Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới cạo râu xong, dùng cái cằm tron bóng cạo mịn cổ: "Có anh ở đây, cậu ta không dám làm gì em đâu."

...

Lawrence không thể ngờ được, Thương Giới sẽ mang Giang Tinh Tinh đến.

Tất cả lần thời miền trước, thậm chí là khám và chữa bệnh đều được tiến hành trong hoàn cảnh bảo mật, mà giờ anh lại mang cô đến đây, cũng có nghĩa là Thương Giới sẽ không giấu diếm mà để cô gái này biết hết bệnh tình của mình.

Giang Tinh Tinh quỳ củ ngồi trên sofa màu trắng trong phòng khám, tò mò nhìn đồng nhân tỷ, rất lễ phép, không dám tùy tiện chạm vào thiết bị dụng cụ của phòng khám.

Lawrence và Thương Giới cách nhau một bàn gỗ đỏ, đối mặt với nhau, Lawrence quở trách anh: "Sao lại mang cô ta đến đây?"

Thương Giới dựa lưng vào ghế, thông thả ung dung trả lời: "Dù là người bệnh bình thường, tái khám cũng có người nhà làm bạn, làm bác sĩ, có gì mà thấy lạ, huống chi cô ấy là vợ tôi."

Lawrence cười nhạt: "Bắt đầu từ khi nào, Louis thanh cao cũng cần người làm bạn."

Thương Giới không để đến câu nói đùa của anh ta: "Nói chuyện chính đi, đêm qua tôi nhớ được rất nhiều chuyện."

Anh thuật lại vắn tắt cảnh trong mơ cho Lawrence.

Lawrence nghe xong, trên mặt có sự vu vạ: "Louis, đã sắp thành công rồi, chỉ cần cậu có thể nhớ lại tất cả một cách hoàn chỉnh, khác phục được chương ngại tâm lý, chắc chắn cậu sẽ tốt lên."

"Không phải chuyện này rất lạ sao, tôi không thể nào nghĩ ra, người bị bắt cóc cùng tôi rõ ràng là Thẩm Niệm Niệm, nhưng vì sao, hình như tôi rất mâu thuẫn với chuyện này, trực giác nói cho tôi không phải là có ta."

"Có lẽ đây chính là vấn đề mấu chốt, cần trị liệu thời miền lần nữa, thứ vài lần có lẽ sẽ thành công."

"Hôm nay không cần, chỉ muốn đến tâm sự với cậu thôi." Thương Giới nói: "Tôi còn phải đi xem phim, không thể mời mời được, cho nên lần sau rồi nói."

"Xem phim?" Lawrence nhướng mày, nhìn Giang Tinh Tinh đang ngoan ngoãn lật xem tạp chí trên sofa: "Cùng bạn gái cậu?"

"Cùng vợ tôi." Thương Giới nhắc nhở anh ta: "Lawrence, đừng xen vào sinh hoạt cá nhân của tôi quá mức, cậu là người bạn tốt nhất của tôi, nhưng giữa bạn bè cũng nên có khoảng cách."

"Cậu là bạn của tôi, càng là bệnh nhân của tôi." Lawrence không chút nhân nhượng, phản kích: "Trước khi cậu khỏe hoàn toàn, tất cả nhân tố nguy hiểm không xác định và bất lợi với việc trị liệu, đều phải bị loại trừ."

Đôi mắt màu xanh ngọc của anh ta nhìn Thương Giới chăm chăm, hạ giọng: "Nhãn cách thứ hai yêu cầu ta đến mức nào, hẳn là cậu bị cảm động lây, cậu cảm thấy anh ta sẽ cam tâm bị bóp chết, vĩnh viễn rời khỏi cô ta?"

Mặt Thương Giới tối sầm: "Chuyện này không phải do anh ta."

Phản ứng của anh khiến Lawrence biết, mình đã đâm trúng chỗ trong lòng người đàn ông kiểu ngao này: "Louis, người tạo nên lịch sử đã định trước sẽ vĩnh viễn cô độc, cậu và tôi mới là người cùng loại, cuộc sống hiện tại của cậu sẽ chỉ làm cậu trở nên tâm thương mà thôi, cậu có hiểu không?"

"Lawrence, cậu đứng lì kè đến."

Rất nhiều thời điểm, thiên tài và kẻ điên chỉ cách nhau một bước xa.

Khỏe mặt Lawrence hơi gùt gùt: "Như vậy làm sao cậu có thể xác định, lúc làm tình với cậu, trong lòng cô ta không phải là người đàn ông khác?"

Thương Giới nắm chặt tay, mu bàn tay nổi gân xanh.

"Tôi cảnh cáo cậu, mấy lời thế này, vĩnh viễn không được nói lại lần thứ hai."

Thương Giới từ từ đứng dậy, đối tay chống trước bàn Lawrence, cú sát anh ta, gần từng chữ một: "Trên thế giới này, chỉ có một Thương Giới."

Lawrence không nói chuyện nữa.

Thương Giới giống như xách mèo, xách cổ áo Giang Tinh Tinh hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, nhanh chóng xoay người rời khỏi phòng khám.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Buông bỏ

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Trong rạp chiếu phim, Giang Tinh Tinh cầm bóng, quay đầu lên đánh giá người đàn ông bên cạnh.

Ánh sáng màn hình chiếu vào khuôn mặt anh tuấn của anh, đôi mắt hoa đào nhìn màn hình chăm chú, trông có vẻ yên tĩnh, nhưng sâu bên trong lại là từng đợt sóng.

Cả một đêm anh không mở miệng nói chuyện.

Tuy rằng phần lớn thời gian người đàn ông này luôn yên lặng, nhưng kiểu trầm tĩnh như tôi hôm nay lại khiến người ta khó nắm bắt.

Giang Tinh Tinh nhai bóng ngô, tiếng rắc rắc giòn rụm.

Có cần thận đưa bóng tới trước mặt Thương Giới, nhưng mà tay anh ngăn lại.

Anh không thích đồ ngọt, điều này có thể đoán được, vì thế Giang Tinh Tinh ngưng ngửi lấy bóng về.

Hai phút sau, Thương Giới vòng tay chạm vào vai cô, kéo cô lại gần bên mình.

Biết cô mất mát, vậy nên dùng động tác này để nói cho cô, tất cả mọi chuyện đều ổn.

Càng lúc Giang Tinh Tinh càng không hiểu người đàn ông này.

Hai người xem phim xong liền về nhà, Giang Tinh Tinh mới hỏi Thương Giới, "Hôm nay anh mang em tới phòng khám nên Lawrence tức giận sao?"

Thương Giới đang thay quần áo, mới coi cúc áo thứ hai, nghe thấy vậy, con người koe lên tia sáng lạnh, "Anh ta không có quyền tức giận."

Giang Tinh Tinh nhớ tới thái độ đối đầu của hai người, tay chạm một lớp kính, cô không nghe được họ đang nói gì, nhưng cũng nhìn ra, mâu thuẫn của hai người họ không hề nhỏ.

"Anh có muốn kể với em một chút không?" Giang Tinh Tinh đi qua, đối tay thon dài trắng trẻo thành thạo kéo caravat gấp anh, "Lò đầu em có thể giúp thì sao?"

Thương Giới cúi đầu nhìn cô, cô mặc chiếc áo len cao cổ màu vàng, dáng người thon thả yếu đuối, vòng eo mảnh khảnh, anh chỉ cần một tay là có thể ôm trọn.

Đây là người vợ danh chính ngôn thuận mà anh cưới về, cô cũng chỉ có anh là người chồng duy nhất.

Bình thường, ánh mắt anh nhìn cô luôn rất dịu dàng, nhưng giờ phút này, Giang Tinh Tinh cảm giác sự lạnh lẽo.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Không có chuyện gì."

Thương Giới bình tĩnh xoay người ra chỗ khác, kết thúc chuyện này.

Buổi tối hôm đó, Giang Tinh Tinh cảm giác anh hơi kỳ lạ, anh rất hung dữ, cũng dùng rất nhiều sức, không giống tối hôm trước, rất nhẹ nhàng...

Độ nhạy cảm của phụ nữ luôn vượt xa khả năng tưởng tượng của đàn ông.

Sau khi xong việc, Giang Tinh Tinh liền khóc, khóc rất oan ức, ôm đùi ngồi ở đầu giường, oán hận nhìn anh.

Thương Giới hiểu rõ, vâng rồi anh không thể không chế, tuy liều chết phải nhận lời nói của Lawrence, nhưng anh vẫn không không chế được suy nghĩ bản thân, lời nói đó giống như rắn độc, luôn quanh quẩn trong đầu anh.

"Như vậy làm sao cậu có thể xác định, lúc làm tình với cậu, trong lòng cô ta không phải là người đàn ông khác?"

Chỉ có giây phút lên đỉnh vừa đau vừa sung sướng kia, có nắm chặt tay anh, hoảng sợ kêu tên anh, lúc đó anh mới xác nhận, người cô sợ hãi chính là anh, cô cũng chỉ cảm nhận được mỗi anh.

Nhưng đây... không phải điều anh muốn.

Anh lại tự nói với chính mình, người kia là do anh tạo ra, người kia... cũng chính là anh.

...

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi tắm xong, Thương Giới bình tĩnh hơn.

Cô gái bị anh bắt nạt đang ngồi đầu giường, vô cùng đáng thương, anh vừa hối hận vừa đau lòng.

Lên giường, anh ngồi cạnh cô, giống như đứa trẻ phạm lỗi nhưng không chịu thừa nhận, kéo đầu ngón tay cô.

Giang Tinh Tinh quay người đi.

"Anh hơi mất kiểm soát." Anh dịu dàng nói "Em sao rồi?"

Đôi mắt cô hồng hồng, ôm gối chuẩn bị tới phòng cho khách, Thương Giới nắm tay cô lại, ôm chặt cô.

"Xin lỗi." Anh bất lực ôm chặt cô, "Anh không nên như vậy, đừng giận anh được không?"

Giang Tinh Tinh có thể cảm nhận được tinh thần lên xuống của anh, tối hôm nay anh rất kì lạ.

Cô cũng không trách anh không dịu dàng, dù sao thì khi ở trên giường, anh không biết tiết chế, mỗi lần đều chơi tới cùng mới thôi.

Nhưng tối hôm nay, ánh mắt anh rất đáng sợ, khiến cô sợ hãi.

Giang Tinh Tinh đẩy anh ra, "Nếu anh không nói cho em biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, em sẽ tức giận."

Chuyện này là nút thắt trong lòng Thương Giới, anh vẫn luôn trốn tránh, giống như đã giấu vào đầu vào hồ cát, chỉ cần không nói, hai người vẫn luôn giữ vững mối quan hệ vợ chồng.

Chỉ cần anh yêu cô nhiều hơn, có lẽ sẽ khiến cô thực sự thích anh, đồng ý trở thành vợ anh, chỉ cần một mình anh... cho dù sau này nhận cách thứ hai có biến mất, cô cũng không hề nhưng nhớ, bởi vì người cô yêu chỉ có mình anh.

Nhưng làm như không thấy, không có nghĩa là nó không tồn tại.

Giang Tinh Tinh luôn ngóng nhìn ánh mắt của anh, như muốn nhìn rõ điều gì đó.

Nội tâm Thương Giới rất nhạy cảm, anh có thể cảm giác được, Giang Tinh Tinh muốn tìm kiếm người khác, có muốn thông qua ánh mắt anh, nhìn một mặt khác của anh, chính là nhận cách đang bị anh giám cầm.

Lúc này Thương Giới cũng không giấu nữa, nói thẳng, "Rốt cuộc em thấy thế nào về... anh và anh ta?"

Giang Tinh Tinh: "Anh với ai?"

"Nhãn cách thứ hai."

Giang Tinh Tinh lắc đầu, "Giả mà anh với anh ta, rõ ràng chính là một người."

"Theo lý thuyết mà nói, anh ta sinh ra do ký ức của anh, nhưng hai người bạn anh có rất nhiều điểm khác biệt. Có lẽ em sẽ thích tính cách tự do và tùy hứng của anh ta, những cái này anh không có, anh ta có thể cùng em đi bar tới gần sáng, anh lại chỉ có thể gọi em về nhà. Anh ta có thể làm được mọi chuyện em muốn làm, anh chỉ biết nói không được, không thể..."

"Đó chính là điểm khác biệt của bạn anh, anh không thể xác định em thích ai hơn, có lẽ em tới gần anh cũng vì không nỡ phải rời xa anh ta."

Thương Giới bình tĩnh nói, Giang Tinh Tinh hoàn toàn ngây dại, cô chưa từng nghĩ kĩ vấn đề này.

"Em chưa bao giờ coi anh là hai người, các anh có chung trí nhớ, cảm nhận, thậm chí là cảm xúc, sao có thể là hai người được. Em chỉ biết chồng của em không giống những người khác, người khác có tính cách ổn định, chồng em lại mắc bệnh, bởi vậy sinh ra hai tính cách khác nhau. Nhưng không thể vì lí do này mà, lúc lại bình tĩnh lên coi đó là hai người được."

Cô bâu môi, vẻ mặt bất mãn, "Sao anh lại nói vậy, làm em chẳng khác gì một chân đạp hai thuyền..."

Thương Giới...

Rõ ràng là do anh có vấn đề, sao anh có thể chỉ trích vợ anh đi thích nhãn cách khác của anh.

Giống như một người phải đối mặt với hoàn cảnh khác nhau, không có cách nào để giải quyết, khi anh gặp khó khăn thì đã sinh ra nhãn cách thứ hai, nhãn cách lạc quan hơn nhận cách chủ, nhưng anh vẫn luôn là chính mình.

Thương Giới buống bỏ.

Tăng đá đặt nặng trong lòng anh biến mất không còn, anh cảm thấy sung sướng trước nay chưa từng có.

Trước kia Thương Giới chỉ nghĩ đến chuyện phải làm sao để đạt mục tiêu, cho dù là học hành hay sự nghiệp.

Nhưng không biết từ bao giờ, tình cảm đã dần thay thế lý trí.

Rất nhiều chuyện biết rõ là không thể, nhưng anh vẫn luôn làm, anh dần nhiên, hết lòng để cô vui, anh cùng cô tới quán bar, đồng ý nhây với cô, thậm chí học kĩ năng "diễn xuất", tất cả chỉ để cô có kỷ niệm đẹp nhất, trở nên hạnh phúc.

Từ khi thích cô, anh đã không còn là Thương Giới trước kia, nhãn cách nào cũng không còn quan trọng, ai quy định Thương Giới vẫn phải là Thương Giới trước kia, ai quy định vì để cô vui mà không được thay đổi, trở thành đáng yêu cô yêu thích?

Nghĩ tới đây, Thương Giới cũng áy náy với hành vi vừa rồi.

"Vừa rồi... còn đau không?" Anh xoa hai má trắng mịn mềm mại của cô, giọng dịu dàng.

"Không đau."

Thật sự không đau, nghĩ lại còn có chút kích thích, chỉ là sắc mặt anh quá đáng sợ, khiến cô sợ hãi.

"Anh là người bệnh, đôi khi không không chế được cảm xúc, em không trách anh." Cô cao giọng nói "Nhưng mà..."

Đương nhiên phải có "Nhưng mà", trên đời này không có ai tự nhiên quan tâm chăm sóc như vậy, nhất là với người làm chiều trò như vợ anh.

Thương Giới cười, để cô nằm xuống, đắp chăn cho cô, sau đó chống tay, dựa vào bên cạnh, "Em nói đi, cái gì anh cũng đồng ý."

"Cuối tuần là sinh nhật Minh Cần, em không về nhà được không?"

Thương Giới...

Thấy anh không mở miệng, Giang Tinh Tinh làm nũng: "Buổi tối của các quý cô, được không, anh Thương?"

"Em không về thì anh ngại kiểu gì?" Thương Giới vô cùng không vui.

"Không có em anh vẫn ngại được mà?" Giang Tinh Tinh lườm bầu, "Nào có ai như vậy, anh Thương vẫn là đứa trẻ à?"

Thương Giới hùng hồn nói "Anh chỉ quen ngủ ở giường này, cũng chỉ có một người vợ, không có em, anh không ngủ được."

"Em mặc kệ, hôm nay anh bắt nạt em, em còn chưa giận đâu, nếu anh không đồng ý, em sẽ giận." Cô nói xong còn phồng miệng uy hiếp anh.

Hai người bàn bạc rất lâu, Thương Giới đuối lý, thỏa hiệp nói "Chỉ một đêm."

"Được, chỉ một đêm!" Giang Tinh Tinh hôn Thương Giới một cái, "Người đàn ông của em thật tốt, luôn thương em"

...

Sinh nhật Minh Cần, toàn bộ đoàn kịch dọn dẹp lại nhà hát Hồng Phòng, giăng đèn kết hoa, rất có không khí đón Tết.

Mấy người quen nhau từ nhỏ tới khi trưởng thành, mặc kệ là sinh nhật ai, tất cả đều tụ tập chúc mừng, náo nhiệt một phen.

Hôm nay Minh Cần ăn mặc tí nì, khuôn mặt xinh đẹp, phối với một chiếc váy đỏ, đáng người thu hút tha, chỗ cần gây thì gây, nhưng chỗ cần kín thì đặc biệt dỗi dào.

Có ấy lớn tuổi hơn Giang Tinh Tinh, năm nay hai mươi bảy, không còn là cô gái ngây thơ, đã sớm trưởng thành.

Sơ với cô ấy, người đã kết hôn như Giang Tinh Tinh vẫn còn ngây ngốc, chưa nói đến Minh Giác còn chưa hoàn toàn nảy nở.

Đêm nay có mưa, gió lạnh quét qua khung cửa sổ, tiếng mưa rào rào.

Không khí ẩm ướt trong phòng không bị ảnh hưởng, mọi người vây quanh bàn vui đùa, ăn cơm, đều là những câu chuyện vui vẻ trước kia.

Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa, Minh Giác đi giày vào, nhanh chóng mở cửa, "Ồi, mau vào đây, bên ngoài mưa to lắm."

Ngoài cửa, người đàn ông cầm ô đen, mặc áo khoác màu xám, thân hình cao lớn, đôi chân rất dài.

Bởi vì vừa đi dưới mưa, cả người đều có khí lạnh, đối lập với không khí ấm áp trong phòng.

"Lâm Xuyên."

Giang Tinh Tinh kinh ngạc hỏi: "Mưa lớn như vậy, sao anh lại tới đây?"

"Giám đốc Thương bảo tôi tới đây."

Lâm Xuyên ít khi nói dối, bởi vậy nên mặt hơi đỏ, tránh ánh mắt của Giang Tinh Tinh.

"Anh ấy bảo anh tới đây?" Giang Tinh Tinh khó hiểu, "Lạ quá, rõ ràng đã đồng ý tới nay không về mà."

"Tôi đợi một lát rồi đi."

Nhìn thấy vẻ mặt tự nhiên của anh ấy, Giang Tinh Tinh cảm giác được vài phần, hóa ra là tới đây không phải vì cô.

Trước đây Lâm Xuyên luôn cung kính đứng bên cạnh Thương Giới, nói gì nghe nấy, nên Giang Tinh Tinh luôn bỏ qua sự tồn tại của anh ấy.

Mà hiện tại, anh ấy có chủ trương của riêng mình, điều này khiến Giang Tinh Tinh không khỏi đánh giá anh ấy kĩ hơn.

Ngồi quan không phải cực kì tinh tế, nhưng đôi mắt hẹp dài rất đặc trưng, mũi cao thẳng, môi không mỏng không dày, vừa đủ.

Anh ấy và Thương Giới quen nhau từ nhỏ cho tới khi trưởng thành, dù là tính cách hay phẩm vị đều có phần giống Thương Giới, khí chất trầm ổn, có hương vị của một người đàn ông.

Lâm Xuyên cười áo khoác, bên trong mặc áo len màu đen, khác hẳn với tây trang cả vật như mọi ngày, giờ phút này có thêm hơi thở bình dị.

Cô nhún tìn cho đại gia Thương Giới, "Hôm nay anh cho Lâm Xuyên nghỉ?"

Thương Giới trả lời, "Cậu ta quý giữa đất nói mình bị viêm dạ dày, muốn đi khám bác sĩ."

Giờ người đàn ông bị viêm dạ dày đang tự giác mức cho mình bát canh rong biển nóng hằm hạp.

Giang Tinh Tinh...

Giang Tinh Tinh giống như học sinh tiểu học, có cơ hội liền mách lẻo với Thương Giới, "Anh bị lừa rồi, anh ấy đang tán gái!"

Thương Giới: "Anh biết."

Giang Tinh Tinh: "Anh biết?"

Thương Giới: "Ngày hôm qua cậu ta dùng máy tính của anh, anh nhìn thấy lịch sử truy cập."

Giang Tinh Tinh: "Lịch sử truy cập gì?"

Thương Giới: "Sinh nhật con gái nhà tầng cậu gi? Top những món quà con gái hy vọng được nhận vào sinh nhật? Món quà sinh nhật có thể khiến cô ấy trở thành bạn gái của mình?"

Giang Tinh Tinh...

...

Đối với việc Lâm Xuyên tí nì chọn quà sinh nhật cho Minh Cần, đương nhiên Giang Tinh Tinh mười phần tò mò.

Khi mọi người bắt đầu tặng quà cho Minh Cần, Lâm Xuyên còn đang xoắn xuýt ngượng ngùng, mãi vẫn chưa ra tay.

Giang Tinh Tinh tặng cho Minh Cần một lọ nước hoa phiên bản giới hạn, Minh Giác tặng mô hình cao 18cm mình thích nhất cho cô ấy.

Trong tất cả món quà, thứ quý giá nhất Minh Cần được tặng là món quà của vị thiếu gia con nhà giàu - Lục Vô Khuyết.

Anh ta tặng Minh Cần một chiếc vòng cổ lộng lẫy, ở giữa là viên kim cương to lớn, giá trị xa xỉ.
Advertisement / Quảng cáo

Minh Cần rất thích trang sức, nhưng không biết vì sao, lúc nhìn thấy chiếc vòng cổ có thể khiến tất cả phụ nữ vui mừng kia, cô ấy lại không hề vui vẻ.

Ngược lại, cô ấy lễ phép cười, nói với Lục Vô Khuyết, "Rất đáng quý, tôi cảm ơn anh, chờ sau này anh bị bỏ đuổi ra khỏi nhà, tôi trả lại cho anh."

Giang Tinh Tinh và Minh Giác nhìn chiếc vòng cổ quý giá kia, vô cùng bất ngờ.

Món quà quý giá như vậy, không phải bạn bè bình thường có thể tặng cho nhau được.

Cho dù nhà Lục Vô Khuyết giàu có, nhưng với bạn bè vẫn có giới hạn, sinh nhật Minh Giác cũng không thấy anh ta tặng món quà quý giá như vậy.

Giang Tinh Tinh có thể hiểu tâm tư của Lục Vô Khuyết, Minh Cần cũng rõ ràng, nhưng cô ấy không tiện từ chối trước mặt mọi người, như vậy sẽ khiến Lục Vô Khuyết xấu hổ, đành phải nhận lấy trước, sau này trả lại.

Đương nhiên Lục Vô Khuyết không nghe hiểu ý Minh Cần, còn nói đùa với cô ấy, tương lai nếu bị bỏ đuổi khỏi nhà, sẽ qua nhà cô ấy ở, chiếc vòng này coi như tiền thuê nhà.

Minh Cần cười mà không nói, cũng không tiếp lời anh ta.

Đôi mắt xinh đẹp của cô ấy luôn liếc qua Lâm Xuyên, tay phải của Lâm Xuyên vẫn dút trong túi quần, đến tận cuối cùng cũng không lấy ra.

Buổi tối, Giang Tinh Tinh và Minh Giác gác chân lên bàn, hai người ở trong phòng Minh Giác xem anime FATE, Minh Cần ngồi bên bàn trang điểm, lặng yên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chán giờ, mưa vẫn trút xuống, không có dấu hiệu ngớt.

Lâm Xuyên đứng ở hành lang tầng một, nhìn hạt mưa như từng viên trân châu, ào ào rơi xuống.

Anh không khỏi nhớ tới mười năm trước, được chủ nhân nhà họ Lục mang về gia đình nhà họ Lục.

Cũng là một đêm mưa to như vậy, khuôn viên to lớn lộng lẫy khiến người ta cảm giác sợ hãi, mà Lâm Xuyên khi còn nhỏ cũng không thể tưởng tượng, đây chính là nơi bắt đầu cơn ác mộng của anh.

Ông Lục mang anh vào cửa, nói với hai người anh trai lớn tuổi hơn, gọi anh là em trai.

Hai người anh trai không cam tâm, gọi anh một tiếng "em trai", nhưng ở sau lưng lại gọi anh là "con hoang".

Đương nhiên, lần đầu tiên Lâm Xuyên thấy Lục Vô Khuyết, báo mẫu đang ôm anh ta, kể chuyện cổ tích cho anh ta, môi hồng răng trắng, làn da trắng mịn, mặc áo phục quý cù, còn được thất nơ.

Lâm Xuyên cảm giác anh ta như "Đứa ngọc nhà giàu".

Mà nhiều năm trôi qua, cách tán gái của đứa ngọc này vẫn chứng tỏ trí thông minh có hạn của anh ta.

Lâm Xuyên không thích Lục Vô Khuyết, nói đúng ra, anh ghét tất cả mọi người nhà họ Lục.

Suốt mấy năm anh ở nhà họ Lục, chịu đủ mọi đau khổ, bị hành hạ cực chẳng khác gì súc vật.

Tuy người con út Lục thiếu gia không tham gia chuyện này, nhưng khi anh ta còn nhỏ, cũng từng đứng trước mặt Lâm Xuyên đang đói bụng, cầm bánh kem thơm ngào ngạt, vừa nhìn Lâm Xuyên đang thèm nhỏ dãi, vừa nuốt bánh kem vào bụng.

Cảnh tượng này, khắc sâu trong đầu Lâm Xuyên, mỗi đêm dài, anh đều nhớ lại.

Kỷ ức này đã giúp anh chống đỡ cơn ngái đông suốt nhiều năm qua.

Sớm muộn gì cũng có một ngày anh quay về, cướp đi tất cả những gì mà những kẻ bất nạt anh quý trọng!

"Cảm ơn anh, hôm nay đã tới sinh nhật tôi."

Giọng nói mềm mại vang lên phía sau, hơi khàn.

Lâm Xuyên nghiêng đầu, thấy cô chậm rãi đi tới.

Cho dù là đồng hay kẻ, cô đều mặc rất ít, chiếc váy đỏ xinh đẹp, bên ngoài khoác thêm chiếc áo Cardigan, so sánh với thân hình cường tráng của anh, cô lại càng thêm yếu ớt mỏng manh.

Lâm Xuyên khó hiểu, cô phải có thể phụ nữ từ có chức năng giữ ấm không, vì sao mùa đông đàn ông luôn mặc dày như gấu, phụ nữ vẫn có thể đi tất chân, lộ tay lộ chân.

"Tôi không tới mừng sinh nhật cô." Lâm Xuyên nói: "Là giám đốc Thương bảo tôi tới trông coi phụ nhân, đứng để cô ấy uống thuốc."

Lời nói dối này là vừa rồi anh mới nghĩ ra.

Minh Cẩn đắm chiều, gặt đầu, "Phu nhân nhà anh nói với tôi, hôm nay anh bị đau dạ dày, không sao chứ?"

Lâm Xuyên...

Lúc này Minh Cẩn đã tẩy trang, khuôn mặt thanh tú tự nhiên, lúc mỉm cười như tỏa nắng, "Không thừa nhận cũng được, nhưng quả là phải vậy."

Cô vươn tay ra.

Lâm Xuyên dứt tay trong túi quần, do dự rồi rắm mũi, rồi cuộc cũng lấy ra thỏi son màu đen đưa cho cô.

Minh Cẩn nhìn thấy đó là son môi Amuní, màu son đang là hot trend, chắc là anh đã tìm hiểu rất kĩ.

Ở tuổi này, Minh Cẩn hiểu rõ cách chăm sóc và ăn mặc, cuộc sống sinh hoạt của phụ nữ luôn phải cẩn thận.

Trên bàn trang điểm của cô có hơn mười loại son môi với màu sắc khác nhau, cho nên cũng không vì một thỏi son mà cảm thấy vui mừng.

Nhưng... cô nắm chặt thỏi son màu đen, không biết vì sao lại cảm giác như nhặt được kho báu, trong lòng vô cùng ngọt ngào.

"Cảm ơn." Cô mỉm cười, "Tôi rất thích."

Lâm Xuyên thờ phào nhẹ nhõm một hơi, cả đêm hôm qua ngồi tìm hiểu là không uống công, quả nhiên mấy trang web phụ nữ không lừa anh.

Minh Cẩn mở nắp ra, từ từ vận thỏi son lên, rồi đưa son cho anh, "Anh thử màu giúp tôi."

Lâm Xuyên???

Gì chứ?

Minh Cẩn mong chờ nhìn anh, hiển nhiên là đang chờ anh thử son, vì thế Lâm Xuyên đưa son lên môi mình, Minh Cẩn tay mất nhanh lẹ, kịp thời nắm tay anh lại.

Cô nở nụ cười, "Ý của tôi là anh giúp tôi bôi son, không phải anh tự bôi cho mình."

Lâm Xuyên đỏ mặt, vì hành động vừa rồi của mình mà cảm thấy ngượng ngùng, xấu hổ không dám nhìn thẳng...

Minh Cẩn lại đưa mặt lại gần, thúc giục, "Nhìn lên."

Vì thế Lâm Xuyên cảm thỏi son, cúi xuống, cẩn thận tô son lên môi cô.

Vốn là đôi môi nhợt nhạt, nay được tô thêm son, khiến cho khuôn mặt của cô trở nên xinh đẹp.

Cô có thể cảm nhận được người đàn ông đang cẩn thận tô vẽ, giống như họa sĩ nghiệp dư mới học vẽ, mỗi một nét đều rất thận trọng.

Lớp son dính vào môi, hình ảnh của cô được anh vẽ từng nét, từng nét.

Cuối cùng, Lâm Xuyên vận son xuống, ngại ngùng nói: "Trước kia tôi chưa làm, tô hơi xấu."

Ngay lúc này, đột nhiên Minh Cẩn kiếng chắn, chế trụ gậy anh, hôn lên môi anh.

Lâm Xuyên mở to hai mắt, môi hai người ma sát, son môi cũng dính lên môi anh.

Lâm Xuyên dựa lưng vào cây cột, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào, mở to hai mắt ngo ngác nhìn, ngượng thó.

Minh Cẩn rời khỏi môi anh, nhưng không buông tay anh ra.

Đầu ngón tay của cô vuốt ve gáy anh, thấp giọng cười, "Có thích không?"

Lâm Xuyên thờ hồn hén, cứng ngắc gặt đầu.

Vì thế Minh Cẩn lại hôn lần nữa, lúc này anh bắt đầu có phản ứng, tay ôm thắt lưng cô, môi cũng chủ động.

Bên tai là tiếng mưa rơi, rào rào chạm vào lá cây, tiếng gió gào thét, cỏ xanh lách tách kêu, bùn đất điên cuồng hấp thu dưỡng chất, vạn vật tiếp thu hơi nước, trở nên ấm dần.

Lâm Xuyên cảm giác, người phụ nữ này chính là nguyên nhân bùng phát năng lượng trong anh.

Anh ôm cô, mạnh mẽ để cô lên tường, hai chân cô thuận thể ôm hông anh.

...

Cả đêm vợ không về, trợ lý cũng không thấy đâu.

Thương Giới cảm thấy rất tệ.

Buổi sáng năm giờ anh đã rời giường, ngồi ở sô pha phòng khách, không bật đèn.

Anh muốn nhìn xem, hai người này, ai quý đáng hơn ai!

Đương nhiên là Lâm Xuyên về trước.

Một mình anh ấy rón ra rón rén như hải hoa tặc giữa đêm tối, vào cửa, ngay cả đèn cũng không dám bật, cẩn thận coi giậy, sau đó nhón chân, chuẩn bị quay về phòng mình.

"Tách!", đèn bật lên.

Lâm Xuyên giật mình, kinh hoàng nhìn người đàn ông trên sô pha.

Thương Giới mặc áo sơ mi cùng quần đen, cổ áo cời hai nút, tùy ý phanh ra, áo sơ mi trắng ôm lấy nửa người trên, dưới ánh đèn, ngũ quan càng thêm rõ ràng.

Anh ngược nhìn, bình tĩnh nói: "Về rồi à."

"Đại tống." Lâm Xuyên lập tức đứng thẳng, ra vẻ bình tĩnh, "Buổi sáng tốt lành."

"Tôi qua đi đâu?"

"Bị viêm dạ dày, nằm viện cả đêm."

"Có sao không?"

"Đã tiệm, không còn đau lắm."

"Đau bên trái hay bên phải?"

Lâm Xuyên bình tĩnh trả lời, "Ở giữa."

"Bốp" một tiếng, quyền tap chi rơi trúng đầu Lâm Xuyên, Lâm Xuyên cũng không né tránh, chỉ hít sâu một hơi, thẳng thắn nói: "Tôi tới nhà hát Hồng Phòng."

Sắc mặt Thương Giới khó coi, "Còn dám nói dối."

"Anh không cho tôi đi, cho nên..."

"Cho nên cậu gạt tôi."

Ánh mắt Thương Giới lóe lên tia sáng lạnh, "Cậu biết rõ tên họ Lục ở đó mà còn dám đi?"

"Đại tống..."

"Ngại hai năm nay quá yên bình nên muốn đi tìm kích thích?"

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Xuyên vội vàng nói: "Anh ta không biết tôi."

"Cậu là người bên tôi, hiện tại Lục lão già đã muốn giao quyền, một khi ông ta nói ra, hai tên anh trai ngu ngốc của cậu sẽ biết tất cả, biết cậu là người bên tôi, cậu có hiểu chuyện này có nghĩa là gì không?"

Lâm Xuyên lắng từng, thấp giọng nói: "Có nghĩa tất cả những gì chúng ta chuẩn bị trước kia sẽ trở nên... vô dụng."

Ánh mắt Thương Giới lạnh băng, "Sau này không được đến chỗ đó nữa, cũng không được tiếp xúc với họ, càng không được gặp Lục Vô Khuyết." Thương Giới nhìn anh, "Tuy Lục Vô Khuyết không liên quan, nhưng cũng là người nhà họ Lục."

Lâm Xuyên im lặng vài giây, gặt đầu.

Lúc Thương Giới dạy dỗ xong, đi vào phòng tắm, Giang Tinh Tinh chạy về như con lừa, vừa vào cửa đã chất vấn, "Được tìm Lâm Xuyên, tôi phải đánh chết anh, anh dám làm gì với chị tôi?"

Lâm Xuyên...

Anh ấy cúi bước đi qua, muốn che miệng Giang Tinh Tinh lại, "Mẹ của tôi ơi, nhỏ giọng chút."

Giang Tinh Tinh dè giọng xuống, "Cả đêm qua Minh Cẩn không về phòng, Lục Vô Khuyết nói thấy anh và Minh Cẩn ở vườn hoa, sau đó hai người lên tầng bốn không có ai, thành thật khai báo, hai người đã làm gì?"

Lâm Xuyên luống cuống, "Không làm gì cả, thật đó."

"Hai người sống sờ sờ ở cùng phòng một đêm, không làm gì, anh định lừa trẻ con chắc?"

"Không phải, đúng là không làm..."

Đột nhiên Lâm Xuyên cảm giác không ổn, hỏi Giang Tinh Tinh, "Có vừa nói Lạc Vô Khuyết nhìn thấy?"

"Đúng vậy, nhưng đây không phải trọng điểm. Trọng điểm là hai người tiến tới quá nhanh, tôi cứ nghĩ hai người nắm tay là xong việc, vậy mà hai người... rất cuộc anh nghĩ gì vậy!"

Đầu óc Lâm Xuyên rối loạn, hỏi Giang Tinh Tinh, "Có phải Lạc Vô Khuyết thích Minh Cẩn không?"

"Anh ta theo đuổi Minh Cẩn đã lâu, Minh Cẩn luôn chê anh ta còn nhỏ, không đồng ý, sáng hôm nay anh ta rất khổ sở, chưa ăn sáng đã về nhà, nói là không đối trời chung với anh cùng tập đoàn Thương thị."

Lâm Xuyên...

Cho nên anh đã kết thù với tiểu thiếu gia nhà họ Lạc.

Nhưng Giang Tinh Tinh lại nhàu mày, tò mò hỏi: "Minh Cẩn luôn miệng nói muốn tìm người đàn ông trưởng thành, anh cũng nhỏ hơn chị ấy, sao chị ấy có thể nhìn trúng anh?"

Lâm Xuyên không chắc chắn trả lời, "Tôi đẹp trai?"

"Thôi đi, tự khen mình cũng không biết ngượng."

Không biết ngượng, không, không phải.

Lâm Xuyên cảm giác mình không chỉ đẹp trai mà còn nhiều tiền, một không hút thuốc, hai không uống rượu, là một thanh niên nắm túi, vô cùng quyến rũ.

Từ từ! Bây giờ không phải lúc để nghĩ tới vấn đề này!

Lâm Xuyên quay lại, thấy Thương Giới ra khỏi phòng tắm, anh đang lấy khăn lau khô tóc, mặt không chút cảm xúc, cho nên Lâm Xuyên không chắc anh có nghe thấy không.

Giang Tinh Tinh nói với Thương Giới, "Có một tin tốt và một tin xấu, anh muốn nghe cái nào?"

Thương Giới không chút do dự chọn tin xấu, Giang Tinh Tinh xấu hổ cười, "Em vẫn nên nói tin tốt trước thì hơn, chẳng nhẽ này có bạn gái rồi."

Thương Giới lườm mắt nhìn Lâm Xuyên, "Đối với anh thì đây không phải tin tốt."

Vì thế Giang Tinh Tinh nói: "Tin xấu là anh ấy đặc biệt tiêu quý từ nhà họ Lạc, mà đối phương không quan tâm đây là công hay tư, trực tiếp tuyên chiến với tập đoàn Thương thị."

Thương Giới...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Lộ tẩy

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sơ với nhà họ Thẩm và nhà họ Thương, quy mô tập đoàn Lạc thị nhỏ hơn, nhưng cũng xem như là công ty lớn ở thành phố Giang. Ba tập đoàn tạo thành thế chân vạc, kiểm chế lẫn nhau, có hợp tác cũng có cạnh tranh.

Nhà họ Thẩm chỉ có một người con trai và một người con gái, con trai đi làm diễn viên, con gái thì không nên thân, cũng may mấy năm nay sức khỏe Thẩm Túc Sơn tương đối tốt, có thể độc lập gánh vác sự phát triển của tập đoàn.

Con trai nhà họ Thương thì lại không chịu thua kém, cho nên Thương Ngưng mới có thể nghỉ hưu sớm, thanh thản hưởng phúc.

Nhà họ Lạc nhiều con nên dòi, ba đứa con chính thống và một đứa con ngoài dòng, đều là con trai, nhưng cả ba đứa con trai đều không nên thân, đứa con trai nhỏ nhất, cả ngày không làm việc đáng hoàng, chạy đi diễn kịch khắp nơi cùng đoàn kịch, dốt đặc cán mai chuyện làm ăn; hai đứa con trai lớn thì tính cách nóng nảy, hóm hỉnh đến long chạy theo quyền thế, hai người chia cắt công ty dưới trướng tập đoàn, tính kế nghỉ ngơi lẫn nhau, làm cho tập đoàn chìm đắm xê bậy, ban quản trị tập đoàn và nhân viên cũng phân chia thành hai phái rõ ràng.

Giang sơn mà ông Lạc nỗ lực, cực khổ gây dựng, có vẻ sẽ bị hủy hoại trong tay hai đứa con ngạo vô năng.

Mặc dù Lạc Vô Khuyết lại nhai muốn dòi đầu vào tập đoàn Thương thị, nhưng hai người anh cả ngày tranh đấu nội bộ cần bản sẽ không để trong lòng, họ theo đuổi nguyên tắc "Trừ ngoại thì phải an nội", hai chất đối phương trước đã rồi nói.

Cho nên Thương Giới không cần phải để chuyện này trong lòng, bấy giờ chuyện anh tương đối lo là Lạc Vô Khuyết sẽ sinh ra lòng hiếu kỳ với Lâm Xuyên.

Lạc Lâm Xuyên được nuôi ở nhà họ Thương từ nhỏ, ngoại trừ ông Lạc, cả nhà họ Lạc không có người thứ hai biết, họ đều cho rằng, đứa con riêng không ai quan tâm này đã chết ở bên ngoài rồi.

Trên thương trường, Thương Giới chưa bao giờ lạng người lương thiện, tâm lý vững vàng, biết nhìn xa, thủ đoạn lại sắc bén, tác phong cứng rắn tàn nhẫn, có dã tâm.

Anh và Lâm Xuyên đã sắp xếp một bàn cờ từ sớm, giờ sản nghiệp nhà họ Lạc chìm đắm xê bậy, tài vụ tài sản ngày càng sa sút, gái có phiếu cũng điên cuồng tự giẫm, đúng là thời cơ tốt nhất để thâm tóm.

Nếu có thể mượn cơ hội này thu mua lại Lạc thị, đối với tập đoàn Thương thị mà nói, trăm lợi không hại.

Đấy cũng là thời cơ báo thù rửa hận tốt nhất của Lâm Xuyên, tất cả những nhục nhã mà anh ấy phải chịu, giờ phải trả lại tất cả.

Hiện tại Thương Giới đang ở giữa hai người con trai lớn nhà họ Lạc, cả hai đều có ý đồ mượn tay Thương Giới, đối phó với nhau, bởi vậy mà cung phụng anh.

Tình hình này quyết đối có lợi cho Thương Giới, Lâm Xuyên là phụ tá đắc lực của anh, thường xuyên tiếp xúc với nhân viên tập đoàn Lạc thị, quan hệ không tồi.

Thế nhưng vào lúc mấu chốt nhất lại xảy ra chuyện, Thương Giới hơi giận, đương nhiên Lâm Xuyên cũng rất khó chịu.

Anh ấy thích Minh Cẩn, đây là chuyện cần bản không thể nào khống chế, ý định ban đầu của anh ấy chỉ là đi mừng sinh nhật có ấy mà thôi, tất cả những chuyện xảy ra vào hôm qua, hoàn toàn không trong dự liệu.

Mà Giang Tinh Tinh hoàn toàn không biết gì về những sắp đặt của hai người đàn ông kia, sau khi ký nghỉ phép đặc biệt, có lại bắt đầu bận rộn tham gia những hoạt động công ty sắp xếp, đồng thời tiếp nhận một bộ phim cung đấu – 《Phượng Loan》.

Advertisement / Quảng cáo

Đổi với Giang Tinh Tinh, diễn phim cung đấu cũng xem như tương đối thuận buồm xuôi gió, dù sao thì cô cũng từng đóng(Thái giám tổng quản thám cung bí sự)....

Quên đi, đoạn lịch sử đen tối, không dễ cập đến cũng được.

Tóm lại, Giang Tinh Tinh vô cùng vui vẻ vì có thể nhận bộ phim này, kịch bản phim cung đấu đều có phần tương tự nhau, mưu kế tiền triều và hậu cung tranh đấu, con đường vươn lên của nhân vật nữ chính cũng gần như đã có định.

Từ nữ vào cung, phải thông qua Thượng Cung Cung [1], bậc lý bản thân, sau đó được nư quan [2] cấp cao, thậm chí là phi tần hậu cung thường thức, càng vì trí tuệ và mỹ mạo, cộng thêm hào quang của bản thân, nhận được sủng ái của Hoàng Đế. Sau đó bị ép cuốn vào tranh đấu giữa các phi tần, bắt đầu giúp phi tử bạch lên hoa [3] tranh sủng, nhiều lần thành công, càng thêm được Hoàng Thượng thích, cũng trở thành cái đinh trong mắt của phi tần hậu cung. Vì thế bị vu oan hãm hại, tìm cơ hội phản kích, cuối cùng thăng cấp thành công, đi lên phi vị, thậm chí là hậu vị.

[1] (尚宮署): nắm giữ mọi việc chung trong cung. Cr câu gồm: Ti kị (司記); Ti ngôn (司言); Ti bộ (司書); Ti hộ (司簿); Ti vị (司饔); Lạc cục xuất nạp vận tịch đều phải thông qua Thượng cung cục này.

[2] Nữ quan: Nữ quan (女官), hay còn gọi Cung quan (宮官) hoặc Sĩ nữ (仕女), là Lady-in-waiting. Court Lady hoặc Palace Attendant, là những từ hay dùng để gọi các con cấp trong cung đình phong kiến.

[3] Bạch Liên Hoa: Hoa sen trắng, nghĩa bóng dùng để chỉ những cô gái luôn tỏ ra trong sáng, ngây thơ, vô tội.

Kịch bản thì đã định, nhưng cốt truyện chệch đi khá nhiều. Bộ phim này không nặng nề như 《Lời nói dối chốn đất đỏ》, cốt truyện khá nhẹ nhàng, cho nên Giang Tinh Tinh diễn tương đối thoải mái, cốt truyện đơn giản không cần quá nhiều cảm xúc phức tạp, dễ như trò bần tay.

Chỉ cần kỹ thuật diễn của vai chính tốt, dù cốt truyện có thiếu năng trí tuệ thế nào cũng có thể cứu vớt được một phần.

Hướng gì, kịch bản bộ 《Phượng Loan》 này do một biên kịch chuyên làm phim cổ trang tương đối nổi tiếng viết, cốt truyện cũng không tệ.

Chỉ nhìn kịch bản và đội hình diễn viên là có thể biết, chắc chắn bộ phim này có thể được chú ý.

Trong lúc Giang Tinh Tinh đang bận rộn đóng phim, mẹ của Thương Giới - Mai Ngọc lại nhận được tin nhắn của phu nhân nhà họ Thẩm - Phạm Nhã Trân, hẹn chiều nay cùng nhau uống trà.

Quan hệ giữa hai nhà họ Thẩm và họ Thương rất tốt, phu nhân hai nhà cũng thường gặp nhau, hẹn đi uống trà hoặc đi xem phim, xem nhạc kịch gì đó.

Phạm Nhã Trân thường nói với Mai Ngọc, hy vọng hai nhà đưa trẻ hai nhà có thể tiếp xúc nhiều hơn, tương lai nếu thành chuyện tốt, kết thành thông gia, sẽ là chuyện tốt đến mức nào.

Đương nhiên, đối với chuyện này, Mai Ngọc chỉ cười nói, giờ đầu còn chuyện cha mẹ sắp đặt hôn nhân cho con cái nữa, con trẻ có suy nghĩ của riêng mình, bố mẹ không nên can thiệp quá nhiều, nếu không sẽ hoàn toàn phản tác dụng.

Mỗi khi Phạm Nhã Trân nhắc đến chuyện làm thông gia, Mai Ngọc đều cười cho qua, trước kia là vì bà thật sự không thích vị đại tiểu thư ngang bướng đều ngoai ai ai cũng biết của nhà họ Thẩm. Mà bây giờ, con của bà đã kết hôn, bà càng không thể đồng ý chuyện này.

Đương nhiên, chuyện Thương Giới kết hôn không công bố với bên ngoài, cho nên bà không thể nói thẳng ra được.

Hôm nay hẹn đi uống trà, Phạm Nhã Trân nhắc chuyện này với Mai Ngọc lần thứ hai, nói là hy vọng bố mẹ hai bên hợp tác, để hai đứa nhỏ cùng ăn một bữa cơm.

"Tôi nhớ hồi nhỏ Thương Giới không có nhiều bạn làm, Niệm Niệm nhà chúng tôi khi đó cũng thích đi theo Thương Giới, Thương Giới đi chỗ nào nó cũng đi theo, vô cùng dính người, Thương Giới cũng rất thích Niệm Niệm, còn nói gì đó mà tương lai muốn cưới Niệm Niệm làm vợ đấy."

Lúc nói đến chuyện hồi nhỏ của con trẻ, Phạm Nhã Trân không đầu được nụ cười.

Mai Ngọc nhấp một ngụm trà nóng, xấu hổ mà nói: "Hai đứa trẻ còn nhỏ, nói chuyện không đúng mực, không cần cho là thật."

"Mấy lời của trẻ con, đương nhiên sẽ không là thật, bà thấy Niệm Niệm của chúng tôi du học nhiều năm như thế, không lạ tới gì với Thương Giới, quan hệ mới trở nên xa lạ. Giờ mấy đứa nhỏ đã lớn rồi, da mặt cũng cứng, có thể này, không phải quan hệ giữa hai nhà chúng ta sẽ phai nhạt sao, cứ theo như tôi nói đi, loại chuyện này chỉ cần người lớn chúng ta thúc đẩy, hai đứa nhỏ thường xuyên qua lại, quen nhau rồi, thích hay không thích, phát triển thế nào thì xem ý chúng nó."

Phạm Nhã Trân đã hạ mình nói chuyện này với Mai Ngọc, nếu Mai Ngọc từ chối, đúng là thật sự không cho mặt mũi.

Rối rắm rối rối, Mai Ngọc vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Chuyện con trai đã kết hôn, dĩ nhiên là không thể nói được, dù sao cũng liên quan đến việc thăng tiến của con cháu. Mà bà cũng không tiện trực tiếp từ chối Phạm Nhã Trân, còn phải bận tâm đến mặt mũi của phu nhân nhà họ Thẩm, tuy bà không thích Thẩm Niệm Niệm, nhưng quan hệ giữa hai nhà vẫn cần phải duy trì.

Cho nên chuyện này nói đến cùng, vẫn nên để Thương Giới tự mình giải quyết thôi.

Mai Ngọc khó xử gọi cho Thương Giới nói chuyện này, làm con trai, đương nhiên Thương Giới rất hiểu mẹ mình, chỉ nói với bà, chuyện này đồng ý cũng không sao, đến lúc đó anh trực tiếp từ chối là xong hết mọi chuyện.

...

Trong bộ phim có trang 《Phượng Loan》, Giang Tinh Tinh đóng vai nữ chính A Loan, bằng sự thông minh và trí tuệ của mình, từng bước từ một tú nữ, trở thành Quý Phi độc sủng hậu cung, mà người đóng vai Hoàng Đế, là Thẩm Sở Ngôn.

Thật ra ban đầu nam chính tình mà đoán phim ký hợp đồng không phải Thẩm Sở Ngôn, nhưng nửa đường lại xảy ra mâu thuẫn, nam chính tình kia hủy hợp đồng, giờ phim đã bắt đầu quay, nam số một trống, lại không tìm thấy nam diễn viên thích hợp để đóng vai nam số một, muốn mời nam chính tình gao cội nào cũng phải giải lời mới trước ít nhất nửa năm, hiện trước đàm phán.

Cho nên, lúc thấy bộ phim này có khả năng phải lui về thời hạn, người đại diện của Thẩm Sở Ngôn đột nhiên tìm tới, nói Thẩm Sở Ngôn bằng lòng đóng vai nam số một của《Phượng Loan》, chuyện này đối với toàn bộ đoàn phim mà nói là bất ngờ ngoài ý muốn.

Nam chính tình cấp bậc ảnh đế như Thẩm Sở Ngôn, lúc trước ngay cả mời cũng không dám mời, vậy mà anh lại chủ động yêu cầu diễn vai nam số một, chuyện này không khỏi quá sức tưởng tượng đi!

Bên Thẩm Sở Ngôn cũng nói thẳng, đây là bạn bè giúp đỡ lẫn nhau, anh ấy và Giang Tinh Tinh là bạn rất tốt, cho nên thủ lao vẫn cứ theo như mức chỉ trả cho nam số một trước là được.

Giang Tinh Tinh rất cảm kích Thẩm Sở Ngôn, nếu không nhờ anh ấy, nói không chừng bộ phim này thực sự phải lui về thời hạn.

Có thật sự thích diễn phim cổ trang, đáng vẽ vai chính lên giường thực sự rất thú vị.

Cảnh A Loan và Hoàng Đế gặp nhau, Giang Tinh Tinh và Thẩm Sở Ngôn có cảnh diễn chung đầu tiên, không thể nghĩ ngờ, hai người phối hợp hết sức ăn ý, hoàn thành rất nhanh, quay xong, đạo diễn còn khen không dứt miệng.

Tình theo nỗi thì Thẩm Sở Ngôn lớn hơn Giang Tinh Tinh vài tuổi, nhưng anh ấy nhìn không hề già chút nào, có lẽ đây là chỗ thần kỳ của giới giải trí. Thời gian có thể phai tàn tất cả, nhưng có vẻ hoàn toàn không có tác dụng trong giới giải trí.

Giang Tinh Tinh quan sát khuôn mặt anh ấy ở khoảng cách gần, đôi mắt mới hợp dài rất đẹp, con ngươi màu nâu thẫm, trong veo sáng ngời, mũi cao thẳng, làn da trắng mịn, mỗi mòng nhìn rất gọi cảm, dù là ai cũng có dục vọng muốn hôn lên.

Mặt đỏ cổ trắng, anh giống như người đàn ông bước ra từ tranh vẽ, rất đẹp.

Thẩm Sở Ngôn chú ý đến Giang Tinh Tinh đang nhìn mình: "Nhìn gì đấy?"

"Mặt anh đấy," Giang Tinh Tinh nói: "Thảo nào anh lại nhiều lần như thế."

Thẩm Sở Ngôn mỉm cười không nói gì.

"Lần trước em tới tham gia tiệc sinh nhật, em gái anh có khó chịu không?" Giang Tinh Tinh hỏi.

"Nó thì có gì mà không vui," Thẩm Sở Ngôn nói: "Đây là chuyện của anh, nó không quan trọng."

"Vậy là tốt rồi."

"Nhưng bố mẹ anh rất thích em, mấy hôm trước còn kêu anh mời em đến nhà ăn cơm."

"Vậy thì... không tốt lắm đâu."

"Đương nhiên, anh đã giúp em từ chối rồi," Thẩm Sở Ngôn cười nói: "Nhưng đôi khi anh thật sự nghĩ, nếu em là em gái anh, sẽ như thế nào đây?"

Giang Tinh Tinh nhướn mày: "Sao lại có suy nghĩ như thế?"

"Anh cũng không biết," Thẩm Sở Ngôn than một tiếng rồi nói: "Niệm Niệm nói thật sự... Đôi khi anh thật sự cảm thấy con bé không giống như em gái anh, người em gái ngoan ngoan hiểu chuyện hồi nhỏ đã đi đâu, vì sao mấy năm qua, con bé lại biến thành thế này?"

Đây là lần đầu tiên Thẩm Sở Ngôn mở rộng cửa lòng với Giang Tinh Tinh, Giang Tinh Tinh an ủi: "Dù thế nào, huyết thống tình thân là không thể nào chối cãi, có ấy vẫn là em gái anh, cho dù tình tình không tốt, anh cũng nên bao dung có ấy nhiều hơn."

"Làm anh, đương nhiên anh nên bao dung nó, nhưng anh... Rất khó để thích con bé như khi con nhỏ."

Giang Tinh Tinh vỗ vai Thẩm Sở Ngôn: "Đừng nghĩ nhiều nữa, trước đây thường xuyên nghe anh than phiền có ấy lại gây ra họa, mấy ngày này đâu có nghe anh nói gì."

Trên mặt Thẩm Sở Ngôn lộ ra vẻ xem nhẹ: "Gần đây chạy đến Hongkong mua sắm rồi, mẹ anh sắp xếp xem mặt cho nó, nó mua một đồng hồ hàng hiệu xa xỉ."

"Xem mặt?" Giang Tinh Tinh kinh ngạc: "Gia tộc như các anh còn cần xem mặt sao?"

Advertisement / Quảng cáo

"Đương nhiên, thương nghiệp lên hôn, nói trắng ra là màn kịch che mắt của nhà tư bản mà thôi," Thẩm Sở Ngôn nói: "Nhưng anh cũng không hy vọng con bé ở bên người đàn ông kia, nghe nói anh ta không để ở chung, hơn nữa lấy tính cách của Thẩm Niệm Niệm, ở bên anh ta, không chừng tương lai sẽ ảm 1 đến mức già bay chỗ sủa."

Giang Tinh Tinh tò mò hỏi: "Là ai thế?"

"Chắc là em đã từng nghe rồi, tổng giám đốc Thương của tập đoàn Thương thị."

Giang Tinh Tinh bỗng nhiên sững sốt, bàng hoàng hỏi: "Y anh... là vị nào? Tổng giám đốc Thương nào?"

"Con có tổng giám đốc Thương nào nhà, người thừa kế duy nhất của tập đoàn Thương thị, Thương Giới."

"Y anh là Thương Giới... anh ấy sẽ xem mặt với em gái anh sao?" Giang Tinh Tinh không thể tin nói: "Anh chắc là Thương Giới chứ, anh em nhà họ Thương không ít, có thể là anh nghe nhầm không?"

"Nhà anh vẫn luôn có quan hệ tốt với nhà họ Thương, khi con nhỏ, em gái anh và Thương Giới là bạn tốt, có điều sau khi lớn thì lại xa cách."

"Chắc chắn là anh ấy sao?"

"Đúng thế."

Giang Tinh Tinh đôi mắt, không biết nói gì.

Thẩm Sở Ngôn không hề cảm thấy Giang Tinh Tinh kỳ lạ, anh ấy không chút gì, nói: "Thẩm Niệm Niệm vui vẻ mấy ngày rồi, mua rất nhiều váy áo xinh đẹp, nó rất thích Thương Giới, nhưng anh thấy người đàn ông kia lạnh như băng, không hề có hảo cảm với nó, đều là nó một bên tình nguyện thôi."

"Anh ấy với ai cũng lạnh như băng," Giang Tinh Tinh mặt không biểu tình, nói: "Nếu không muốn thì sẽ không đồng ý xem mặt."

"Thương Giới là một nhà tư bản có dã tâm, trong mắt chỉ có lợi ích, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn," Thẩm Sở Ngôn suy đoán: "Có lẽ là coi trọng tập đoàn Thẩm thị, không phải em gái anh."

"Có lẽ là thế."

Dù là thế nào thì cũng một loại kết quả, Giang Tinh Tinh cảm giác tâm mình như bị kim đâm.

Cả ngày, trong đầu có toàn là tiếng vọng của Thẩm Sở Ngôn: "Thương Giới là một nhà tư bản có dã tâm, trong mắt chỉ có lợi ích, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn..."

Thẩm Niệm Niệm là một cô gái có thể giúp được anh, nếu có không xuất hiện, có lẽ Thương Giới sẽ kết hôn với người phụ nữ như vậy. Lý trí như anh, nhất định sẽ chọn một người phụ nữ có thể giúp ích cho sự nghiệp của mình, mà trong cuộc hôn nhân này, hình như có không hề giúp gì được cho anh.

Ngắm đến đây, ngay cả đứng khi để mở miệng hỏi, Giang Tinh cũng không có, chỉ có thể dè nén trong lòng.

Có lẽ là vì cảm xúc không được tốt, thái độ của Giang Tinh với Thương Giới lạnh nhạt hơn rất nhiều. Đôi khi Thương Giới có hứng thú, muốn thân mật một lát, Giang Tinh Tinh cũng biểu hiện sự kháng cự và xa cách rõ ràng, chỉ nói công việc quá mệt mỏi.

Tâm tư Thương Giới nhay bên, đương nhiên phát hiện có không ổn, nhưng anh không hỏi được nguyên nhân, nếu nói nặng, Giang Tinh Tinh sẽ ôm chân đến phòng cho khách ngủ.

Thương Giới cũng không còn cách nào với người vợ yếu ớt hay giận dỗi này.

Có giận dỗi, anh cũng dứt khoát lòng dạ hẹp hòi một lần, ai cũng không quan tâm ai.

Vì hậu viện cháy, tâm tình Thương Giới vô cùng tệ, không cho ai trong công ty sắc mặt tốt.

Đến cuộc hẹn do Phạm Nhã Trân sắp xếp, sắc mặt Thương Giới càng tệ hơn, cả quá trình chỉ yên lặng ăn cơm, không nói lời nào.

Hai người Phạm Nhã Trân và Mai Ngọc thì lại trò chuyện rất vui vẻ, vì quen biết lâu lâu, lúc trẻ còn là bạn thân, đây cũng là nguyên nhân Mai Ngọc không tiện từ chối Phạm Nhã Trân.

Thẩm Niệm Niệm ti mi trang điểm, cả người toàn hàng hiệu, trên mặt trang điểm kiểu thanh thuần, vừa ăn cơm vừa lên đánh giá Thương Giới.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt cùng quần tây đen, áo sơ mi tùy ý sovín nhưng vẫn ngăn chỉnh tề, tư thế ăn tao nhã, dưới ánh sáng của nhà hàng, làn da anh trông càng thêm trắng, ngũ quan cũng sắc sảo hơn.

Thẩm Niệm Niệm say mê nhìn anh, anh lại chỉ cúi đầu ăn cơm, không nói một lời.

Phạm Nhã Trân thấy không khí giữa hai đứa nhỏ rất gương gao, vì thế nói "Niệm Niệm của cô, đừng thấy được nướng chiều từ nhà, thật ra vẫn rất có khả năng, năng lực độc lập rất mạnh."

Mai Ngọc phụ họa: "Không phải sao, nghe nói su trung đã du học, ở nước ngoài cho đến khi tốt nghiệp đại học, nói nhỏ đã rời xa cha mẹ, thật sự không dễ dàng, may là không học thối xấu."

Phạm Nhã Trân vừa nghe Mai Ngọc nhắc đến chuyện Thẩm Niệm Niệm đi du học thì chợt dạ, lập tức nói: "Ồi, bên kia cũng có vài người giúp đỡ cho nó, bây giờ thì mấy đứa trẻ sao có thể độc lập hoàn toàn chứ, nhưng Thương Giới nhà bà thì không giống, thật sự rất ưu tú."

Thẩm Niệm Niệm cảm thấy, mình và Thương Giới đều từng đi du học, là người trải đời, vội nói: "Mẹ, mẹ nói gì đấy, tuy mẹ mời nhiều người hỗ trợ con, nhưng cũng không thể phụ nhận tất cả nỗ lực của con chứ, con dựa vào bên linh của mình thì đâu đại học mà."

Phạm Nhã Trân liên tục ra hậu bằng mặt cho Thẩm Niệm Niệm, để cô ta đừng nhắc đến chuyện đại học. Nhưng Mai Ngọc tò mò hỏi: "Niệm Niệm học trường gì thế?"

Thẩm Niệm Niệm nói một chuỗi tiếng Anh.

Đương nhiên Mai Ngọc không quá hiểu mấy trường đại học, chỉ khen cô ta một tiếng, mà sắc mặt Phạm Nhã Trân lại tục thay đổi, liên tục kéo ông tay áo Thẩm Niệm Niệm, để cô ta đừng nói nữa.

Thương Giới im lặng cười lạnh.

Phạm Nhã Trân vừa thấy vẻ mặt của Thương Giới, trong lòng liền hiểu, dù Mai Ngọc không biết mấy trường đại học này, nhưng Thương Giới đã từng đi du học ở Mỹ, sao có thể không biết đây là một khu đại học chui ở Mỹ, được ví như nhà xưởng cung cấp bằng đại học cho phú nhậ đại Trung Quốc, bên trong hỗn tạp tạp nhạp, hoàn toàn không học gì.

Con gái mình không nên thân, ra nước ngoài không ngươn ngối học hành, cả ngày chỉ biết ăn nhậu chơi bời, chỉ có thể dựa vào tiền để học đại học, về nước thì lại dắc chí, cho mình là người được hưởng giáo dục tiên tiến, lại không ngờ rằng, trước mặt người có kiến thức, bằng cấp chân chính, đúng là một trò hề.

Mãi Thẩm Niệm Niệm còn hồn nhiên không biết gì, liền tục khoe lúc những gì mình đã trải qua khi đi du học.

Phạm Nhã Trân không biết để mặt mũi vào đâu, bà thật sự không hiểu, rốt cuộc mấy năm nay con gái mình đã trải qua chuyện gì, sao lại biến thành cái dạng này, có thể nói là vứt hết mặt mũi của bà.

Chuyện hôn nhân của con gái, làm mẹ thì nên quan tâm, nhưng giờ thành thế này, bà thật sự cảm thấy rất mệt.

Cố gắng thì đã cố gắng rồi, con gái không có giáo dục lại thích khoe lúc, chẳng trách người khác sẽ chường mắt.

Cho nên bữa cơm này, Phạm Nhã Trân chưa ăn được mấy miếng đã nói buổi chiều có việc, muốn về trước.

Thẩm Niệm Niệm có gắng ra hiệu bằng mắt cho mẹ mình, nhưng Phạm Nhã Trân xem như không thấy, ăn cơm xong thì vội vàng rời đi, đương nhiên Mai Ngọc cũng đi cùng, xuất phát từ gia giáo, trước khi đi vẫn dặn dò Thương Giới, cùng có Thẩm ăn hết bữa cơm.

Sau khi hai người mẹ rời khỏi, Thẩm Niệm Niệm vốn đang muốn hen Thương Giới đi xem phim, Thương Giới lại đi thẳng vào vấn đề: "Có Thẩm, tôi nói thẳng, hôm nay tôi đến dùng cơm là suy xét cho cảm nhận của mẹ tôi, cô cũng không phải kiểu người tôi thích, sau này không nên gặp mặt nữa."

"Vị sao, em nghe mẹ em nói, lúc nhỏ anh rất thích em!"

"Cô nghe mẹ cô nói?" Thương Giới đang định đứng dậy, nghe vậy thì lại ngồi xuống, nhìn vào mắt cô ta: "Chính có không tự nhớ được sao?"

Sắc mặt Thẩm Niệm Niệm bỗng nhiên biến đổi, né tránh: "Chuyện này... Anh cũng biết đấy, xảy ra chuyện như thế, em không nhớ được rất nhiều chuyện nữa."

Đôi mắt đen của Thương Giới nhìn chăm chăm cô ta, phân đoán mỗi sự thay đổi trên mặt cô ta: "Là mắt trí nhớ hay là không nhớ rồi?"

Thẩm Niệm Niệm bị đôi mắt như chim ưng của anh nhìn chăm chăm, tâm hoảng ý loạn, căng thẳng nói: "Là... Là không nhớ rồi."

Mắt trí nhớ thì hơi tuyệt đối, cô ta chỉ có thể lập lờ trả lời như vậy.

"Nói cách khác, chỉ là quên đi vài phần kỷ ức đúng không?"

Thẩm Niệm Niệm cũng da đầu gật đầu, lập tức bổ sung: "Nhưng phần lớn mọi chuyện em đã quên mất."

Về mặt Thương Giới đột nhiên trở nên dịu dàng, anh cười nhẹ, nói: "Hồi nhỏ lúc bố tôi đi Nhật Bản về, có mang theo một hộp chocolate, tôi không thích ăn đồ ngọt nên đã tặng nó cho cô. Kết quả cô lại ăn sạch cả hộp, bị đau bụng, còn nhớ không?"

Đi nhiên Thẩm Niệm Niệm không có ấn tượng gì, chuyện này căn bản là không thuộc về kỷ ức của cô ta, tất cả đều thuộc về cô bé mang váy công chúa xinh đẹp kia, chỉ tiếc là cô bé kia đã chết.

Advertisement / Quảng cáo

Nhàn về mặt dụ dàng của Thương Giới, Thẩm Niệm Niệm cho rằng anh đang gợi nhắc về những chuyện thú vị khi còn nhỏ với cô ta, nếu nói không nhớ rõ, có thể sẽ phá hư không khí không?

Vì thế cô ta nờ nụ cười tươi: "Là quá, em không nhớ rất nhiều chuyện, nhưng mấy chuyện thú vị liên quan đến anh Thương Giới, em vẫn nhớ, bởi vì là chocolate anh Thương Giới đưa nên em rất thích, ăn hết sạch, kết quả buổi tối não loạn đau bụng. Giờ nghĩ lại những việc này, cảm thấy thật vui vẻ."

"Phải không?" Nụ cười nơi khóe môi Thương Giới tắt dần, sắc mặt cũng càng ngày càng tối sầm, anh đứng lên, nhìn Thẩm Niệm Niệm: "Chẳng lẽ cô quên rồi sao, cô bị dị ứng với chocolate, lúc trước chỉ ăn một miếng nhỏ, toàn thân đã nổi mẩn, sao có thể ăn hết toàn bộ rồi bị đau bụng?"

Thẩm Niệm Niệm mở to hai mắt, khóe môi mấp máy, muốn biện giải: "Là vì lâu quá rồi, em không nhớ rõ nữa!"

Thương Giới lấy một viên chocolate trong túi, đưa tới trước mặt cô ta: "Muốn nếm thử không?"

Thẩm Niệm Niệm nhìn viên chocolate kia, toàn thân như bị nhìn thấu, run bắn bật, thấy bị mặt chôn sâu trong đáy lòng sắp không giữ nổi, sao lại không căng thẳng.

"Đừng là em bị dị ứng với chocolate, căn bản là không ăn chocolate được, có thể là nhớ nhầm, anh Thương Giới, anh đừng nhìn em như thế, sợ lắm!"

Khóc mỗi Thương Giới nhếch lên, tự mình bóc giấy thiếc bọc ngoài chocolate: "Dị ứng chocolate là tôi bị đấy."

"Bộp" một tiếng, chiếc đĩa trong tay Thẩm Niệm Niệm rơi xuống đất: "Anh kia tồi!"

Anh gái bầy cô ta, mà cô ta lại... Lập đi lập lại nhiều lần câu đó!

Ánh mắt Thương Giới dần trở nên lạnh lùng sắc bén: "Bởi vì cô đang nói dối, cô căn bản không phải là Thẩm Niệm Niệm!"

Nếu chuyện thời thơ ấu, có thể lý lý do không nhớ để qua loa, nhưng chuyện dị ứng chocolate, đây chính là triệt để nói dối.

Vì sao lại làm như vậy, cô ta đang muốn che giấu chuyện gì?

Rốt cuộc Thẩm Niệm Niệm cũng không khống chế được cảm xúc của mình nữa, cô ta giống như người điên, thét chửi tai chạy ra khỏi nhà hàng.

Thương Giới nhìn ánh mắt kinh ngạc của khách khứa xung quanh, bỏ chocolate vào miệng mình, ngậm nó, vị cacao quanh quẩn nơi đầu lưỡi.

Thật ra...

Thẩm Niệm Niệm thật sự không dị ứng với chocolate, mà là hạnh nhân, vì thế cô một lần anh đưa chocolate cho cô, Thẩm Niệm Niệm ăn xong thì nổi mẩn, vì cũng nghiêm trọng.

Nhưng cô không nói vứt quả Thương Giới cho mình, hộp chocolate kia được cô bỏ vào hộp sắt, chôn dưới cây bạch quả trong sân.

Cô bé trân trọng tâm lòng của người khác kia mới là Thẩm Niệm Niệm chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Cuồng vờ

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Lúc Lâm Xuyên đi vào văn phòng, Thương Giới đang nhìn hai tấm ảnh, nhìn đến thất thần.

"Đại tổng, anh tìm tôi có chuyện gì không?"

Đầu ngón tay thon dài của Thương Giới kẹp hai tấm ảnh, đưa tới trước mặt Lâm Xuyên, "Cậu nhìn đi."

Lâm Xuyên nhìn hai tấm ảnh, vô cùng kinh ngạc.

Hai tấm ảnh này, một tấm là Thương Giới chụp chung với Thẩm Niệm Niệm hồi nhỏ, màu sắc đã ố vàng. Tấm ảnh còn lại chụp Thẩm Niệm Niệm của hiện tại.

Lâm Xuyên khó hiểu, sao Thương Giới lại xem ảnh của cô ta?

"Cậu có thấy hai người này khác nhau không?"

Lâm Xuyên cẩn thận đánh giá cô gái trong ảnh, nhìn mãi vẫn không ra, "Một tấm là chụp cô Thẩm ngày xưa, một tấm là bây giờ, sao mà so sánh được?"

"Đừng, không so sánh được." Thương Giới nhàu mày, "Chúng ta không thể nào đoán được, cô bé của trước kia có đúng là cô ta của hiện tại không."

Lâm Xuyên giật mình, "Đại tổng, anh nói gì vậy? Đây không phải có Thẩm sao?"

"Từ lúc còn nhỏ cho tới khi lớn lên, bề ngoài có sự thay đổi rất lớn, có lẽ trước kia hai người rất giống nhau, nhưng khi lớn thì không còn giống nhau nữa."

Lâm Xuyên vẫn không hiểu ý Thương Giới.

"Hồi nhỏ có đáng vẻ tương đồng nên mới bị nhận sai, sau khi lớn lên, thì càng khó có thể phân biệt thật giả."

"Đại tổng..."

Thương Giới cầm hai tấm ảnh, nhìn có vẻ trong ánh, đôi mắt vừa to vừa tròn, đồng tử đen bóng, trên mặt là nụ cười vui vẻ, một tay cô bé cầm cây kem đang chảy, tay kia nắm chặt áo Thương Giới.

Thương Giới giống như anh trai, ôm vai cô.

Mãi tấm ảnh còn lại chụp Thẩm Niệm Niệm khi lớn lên, ngồi quan đã hoàn toàn thay đổi, vốn là đôi mắt hạnh, nay trở nên sắc lạnh, môi cũng mỏng hơn.

Tâm sinh tướng, mấy năm nay do được nuông chiều nên cô ta trở nên ương ngạnh, ảnh hưởng tới dung mạo của chính cô ta.

Lâm Xuyên buột miệng nói: "Tôi cảm thấy cô Thẩm rất giống phụ nhân."

Thương Giới lập tức xụ mặt, "Hoàn toàn không giống, đừng có đem hai người so sánh với nhau."

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Xuyên...

Được rồi, anh không nghe lọt nửa câu không tuy về phụ nhân nhà mình.

Chuyện đã qua hơn mười năm, điều tra lại rất khó khăn, nhưng đã có nghi ngờ, Thương Giới sẽ không từ bỏ chút manh mối nào, anh báo Lâm Xuyên đi điều tra chuyện này, bắt đầu từ tên nghi phạm bất cóc, cho dù hắn ta đã chết, nhưng hắn ta có thân nhân và bạn bè, nếu muốn tra rõ nguyên nhân cũng không phải không thể.

Lâm Xuyên nhận nhiệm vụ, "Tôi lập tức bắt tay điều tra."

"Không gấp."

Mọi chuyện trong ngõ cụt đột nhiên có chuyển biến rõ ràng, Thương Giới thoải mái hơn rất nhiều.

"Hôm nay tan tầm sớm."

"Tan tầm sớm?"

Trong nhận thức của Lâm Xuyên, Thương Giới luôn tăng ca đến khuya, chưa từng có chuyện chuẩn về trước giờ tan tầm

Cho nên... điều tra chuyện đại tiểu thư nhà họ Thẩm không phải con ruột khiến anh vui vẻ như vậy?

Đương nhiên Lâm Xuyên không biết tâm tư của Thương Giới

Chỉ cần xác định Thẩm Niệm Niệm không phải con gái ruột nhà họ Thẩm, mọi chuyện liền có tiền triển, bao gồm sự thật năm đó, thậm chí là cả nguyên nhân căn bệnh của anh..

Chỉ cần anh hoàn toàn khỏi bệnh, anh có thể quay về cuộc sống của người bình thường, có một cuộc hôn nhân lành mạnh, thậm chí...

Anh và Giang Tinh Tinh có thể sinh con.

Đây là chuyện trước kia Thương Giới không dám nghĩ đến, hiện tại có cơ hội khỏi bệnh, anh rất chờ mong cuộc sống mới trong tương lai.

Sao có thể không vui mừng.

Lâm Xuyên cảm ân ău phục của anh, hỏi, "Đại tổng, tan tầm xong thì về nhà sao?"

Thương Giới thay quần áo, sai bước ra khỏi văn phòng, cười nhẹ, "Đi đón phu nhân về nhà."

...

Trời tháng năm, cây cỏ nở rộ, vạn vật hồi sinh.

Cây cỏ ở Thành Điện Ảnh vốn trở lại xanh um tươi tốt, đâm chồi nảy lộc, khiến tinh thần mọi người trở nên thư thái.

Giang Tinh Tinh ra khỏi Thành Điện Ảnh, Thẩm Sơ Ngõn cũng thay quần áo, đi theo sau, "Muốn ra ngoài uống một ly không?"

"Đã trễ thế này mà chưa về nhà sao?" Giang Tinh Tinh vừa đi vừa nói "Em phải về nhà."

Hôm nay đã xong nhiệm vụ quy phạm, về sớm một chút, còn có thể tự mình xuống bếp nấu cơm, chờ Thương Giới về, cho anh một bát ngọt.

Khoảng thời gian này vợ chồng hay xảy ra mâu thuẫn, anh không quan tâm em, em cũng lười để ý anh. Nhưng cần thận nghĩ lại, cũng không phải mâu thuẫn gì lớn, có chỉ sợ Thương Giới nhớ tới Thẩm Niệm Niệm, tự mình ăn dầm chua.

Cần thận nghĩ lại, ngày nào Thương Giới cũng bận đến mức phát điên, sao có thời gian bắt cả hai tay.

Buổi sáng chín giờ anh tới công ty, tám, chín giờ tới mới quay về, cũng rất ít khi đi uống rượu xã giao, cần thận làm một người chồng tốt, đúng giờ về nhà.

Não loạn giống như mấy đứa trẻ cãi nhau, cuối cùng lại tức giận vô cớ, ai cũng không chịu nhường ai.

Tinh tinh Giang Tinh Tinh rất tốt, mềm mại dịu dàng, hướng gì Thương Giới rất tốt, là một người chồng tiêu chuẩn, là hình mẫu điển hình.

Cho nên có quyết định làm hòa, không cãi nhau với anh nữa, còn ở chung cả đời, mỗi người nhường nhịn nhau một chút là tốt rồi.

Nghĩ xong, Giang Tinh Tinh thoải mái hơn rất nhiều, nói với Thẩm Sơ Ngõn, "Hôm nay em có việc, phải về sớm."

Thẩm Sơ Ngõn thấy cô cười rạng rỡ, nói đùa, "Hẹn hò với bạn trai à?"

Giang Tinh Tinh vui vẻ, thoải mái thừa nhận, "Đúng vậy, mấy hôm trước bọn em cãi nhau, em phải dỗ anh ấy."

"Thế này không được, đàn ông không thể nuông chiều, em cứ để anh ta chủ động làm hòa."

Giang Tinh Tinh vui vẻ: "Anh cũng biết rõ thật!"

Thẩm Sơ Ngõn dụ dăng mỉm cười, giống như người anh trai, thân thiết nói "Em đấy, không thể lúc nào cũng để mềm lòng vậy được, nuông chiều bạn trai thành cái dạng gì nữa."

"Anh ấy rất tốt với em, ngoài miệng không nói ra mà thôi."

"Ừm, có cơ hội có thể gặp nhau ăn bữa cơm không, anh rất tò mò về bạn trai của em"

"Ừm... em phải về hỏi anh ấy, dù sao..."

Dù sao thì hôn nhân của cô và Thương Giới là bí mật, tuy với thái độ làm người của Thẩm Sơ Ngõn thì có thể tin tưởng, anh ấy cũng coi cô là em gái, không hề tính toán, nhưng Giang Tinh Tinh vẫn phải hỏi ý Thương Giới.

Thẩm Sơ Ngõn lại than thở với Giang Tinh Tinh, "Gần đây em gái anh như ăn phải pháo nổ, não loạn gà bay chó sủa, cả ngày phá phách ở nhà, giờ anh không muốn về nhà, chắc phải bảo bố mẹ dọn ra ở riêng."

"Cô ấy làm sao vậy?"

"Không phải là chuyện xem mặt lần trước sao, Thương Giới cho nhà họ Thẩm mặt mũi, nhưng vẫn từ chối nó, nghe mẹ anh nói, chính nó không biểu hiện cho tốt, nói là đi du học, học đại học ở nước ngoài, kết quả người ta phát hiện chỉ là trường đại học vô vấn. Chuyện bằng cấp này bị bố anh biết, tức giận tăng huyết áp, suýt nữa phải nhập viện."

"Nghĩem trọng vậy sao?"

"Giờ anh không muốn về, về nhà chỉ nghe thấy nó la hét ầm ĩ, rất phiền." Thẩm Sơ Ngõn thở dài, "Có đôi khi anh thực sự nghĩ, sao anh lại có người em gái như vậy."

Giang Tinh Tinh nhún vai, tỏ vẻ không biết.

"Nói em nghe mấy chuyện này, chắc là chân lấm phải không, bình thường không ai nghe anh nói"

Giang Tinh Tinh thông cảm: "Anh đừng nghĩ vậy, chúng ta là bạn tốt, những lời này không nói với bạn bè thì nói với ai."

"Quên đi, không nói nữa, anh đưa em về."

Giang Tinh Tinh vui vẻ đồng ý, Thẩm Sơ Ngõn làm động tác mời.

Lúc lên xe, Thẩm Sơ Ngõn thay cô mở cửa xe, tay chạm lên thành xe, tránh để cô đụng đầu.

Thẩm Sơ Ngõn là người chu toàn, vừa dụ dăng lại vừa phong độ, trong giới nghệ sĩ cũng có rất nhiều người chu toàn, chỉ là không phải lúc nào cũng vậy, rất nhiều người sao lên hình là một vẻ, sau lưng lại một vẻ.

Thẩm Sơ Ngõn được gia đình dạy dỗ thành một quý ông nhà nệm, mỗi một câu nói, mỗi một cử chỉ đều cho thấy là người có học thức, không hề gian dối, nếu ngồi sao nào cũng được như anh, giới giải trí sẽ không hỗn loạn thế này.

Giang Tinh Tinh lên xe, cảm ơn anh, mà sau khi xe bắt đầu khởi động, bỗng nhiên Giang Tinh Tinh phát hiện ở ghế rẽ phía trước có một chiếc xe Roll-Royce màu đen đang đỗ.

Hai chiếc xe lướt qua nhau.

Giang Tinh Tinh mở cửa kính quay đầu lại xem, chiếc xe Roll-Royce đã biến mất ở cuối đường.

Thẩm Sơ Ngõn nhìn qua kính chiếu hậu, chú ý tới hành động của cô, hỏi "Sao vậy?"

"Không có gì"

Đẩy lồng Giang Tinh Tinh bắt đầu bắt an.

...

Không khí trong xe rất căng thẳng, Lâm Xuyên có phản không yên, nhìn người đàn ông ngồi sau xe qua kính chiếu hậu.

Lúc anh tới đây, áo vest ngoài và caravat còn chưa kịp cởi ra, quần áo ôm sát thân hình cao lớn, chân dài thẳng tắp.

Mặt trời lặn, cửa kính xe đóng chặt, xung quanh bắt đầu tối dần, anh yên lặng, đôi mắt thâm sâu có tia sáng lạnh.

"Đại tổng, chắc chỉ trùng hợp thôi, phu nhân..."

Advertisement / Quảng cáo

"Quay về công ty."

"Đại tổng."

Thương Giới lướt qua, lưng lưng nhìn kính chiếu hậu, Lâm Xuyên lập tức im miệng, không nói gì thêm, khởi động chiếc xe có rèm che.

Mà đêm buồng xuống, Giang Tinh Tinh lăm lăm dây một bàn đồ ăn, sau đó chủ động nhắn tin cho đại gia Thương Giới

"Đại nhân, mời ngài về nhà ăn cơm."

Tin nhắn đã được gửi đi rất lâu vẫn không thấy hồi đáp, Giang Tinh Tinh nghĩ chắc anh đang họp, thế nên gọi cho Lâm Xuyên, Lâm Xuyên nhắc máy rất nhanh, xung quanh âm ỉ, "Phu nhân".

"Lâm Xuyên, ông chủ anh đâu, sao còn chưa về, gần chín giờ rồi, bảo anh ấy dừng chỉ biết làm việc, hai người về ăn cơm đi, hôm nay tôi tự mình xuống bếp, từ này tới giờ còn chưa ăn."

Lâm Xuyên chần chừ nói: "Bên giám đốc Thương có mấy vị khách, bọn họ...."

Giang Tinh Tinh ở đầu bên này nghe được giọng nói nũng nịu đang mời rượu, "Tư lượng của giám đốc Thương thật tốt, uống thêm một ly nữa."

Lâm Xuyên vội che điện thoại, đứng dậy ra khỏi cửa.

Sắc mặt Giang Tinh Tinh trầm xuống, "Hai người đang ở đâu?"

Anh ấy rồi rằm rất lâu, biết không thể gạt được, đành phải nói chi tiết, "Ồ... câu lạc bộ đêm."

"Anh ấy uống rượu?"

"Uống, phu nhân đừng tức giận, tổng giám đốc Thương tiếp khách thôi."

Anh cần gì phải tiếp khách, anh chính là Thương Giới, chỉ có người khác tiếp anh, anh còn phải hạ mình đi tiếp người ta?

"Lâm Xuyên, giờ tôi đến đó."

"Phu nhân, có dừng tới đây, để tôi khuyên tổng giám đốc Thương."

"Anh khuyên được anh ấy?"

"Ừm..."

Có lẽ là... không khuyên được.

Giang Tinh Tinh cúp điện thoại, tự lái xe tới câu lạc bộ đêm.

Đây là nơi xa xỉ nhất thành phố Giang, ngập trong vàng son, vung tiền như rác, nếu là người thường, vui chơi một đêm ở đây, chi sợt sẽ phải sản.

Giang Tinh Tinh cũng biết, loại câu lạc bộ này, bên ngoài là nơi uống rượu mua vui, bên trong lại có hoạt động ngầm, muốn dạng phụ nữ nào cũng có, tất cả đều vô cùng xinh đẹp, dịu dàng là kết.

Giang Tinh Tinh biết thái độ làm người của Thương Giới, sẽ không làm chuyện gì quá mức, nhưng cô biết tư lượng của anh, uống ba ly đã bắt tỉnh thần sự, cô không muốn người đàn ông của mình bị người phụ nữ khác lợi dụng, cho dù là chăm chút cũng không được.

Hơn nữa trước kia anh còn mắng cô, nói cô là phu nhân tập đoàn Thương thị, không được rút dây động rừng, làm chuyện gì tổn hại tới danh dự.

Chính anh đã là một tấm gương tốt, vậy nên Giang Tinh Tinh biết Thương Giới rất coi trọng danh dự của mình.

Anh cần thận chân chắn, rõ ràng thanh bạch.

Trên hai hàng sô pha dài trong phòng, vài người đàn ông đang ngồi, Thương Giới ngồi ở ngoài cùng, cúi đầu suy nghĩ, lòng mị tạo thành một cái bóng trên mặt, trong con người có men say như có như không.

"Phong cảnh kiểu điển" trong phòng, Thương Giới không thèm liếc qua, anh ngồi một mình uống ly Brandy, loai nói chuyện với đám đàn ông bên cạnh.

Những người này đều muốn hợp tác với Thương Giới, bọn họ hiểu tính cách Thương Giới, biết hôm nay anh không có tâm trạng, nếu không đã không tới đây.

Bọn họ tự giác không quấy rầy anh, để anh ngồi một mình, tự điều chỉnh tâm tình của mình.

Có người phụ nữ uốn éo đi tới, ngồi bên cạnh Thương Giới, mềm mại nói: "Giám đốc Thương, em mời anh một ly."

Đám phụ nữ xung quanh vẫn luôn nhìn Thương Giới, nhưng không ai dám tới gần, bởi vì biết chắc sẽ bị đập cửa vào mặt.

Hiện tại có người mời không hiểu chuyện, dám mời rượu anh, những cô gái còn lại mừng rỡ ngồi xem kịch huy.

Thương Giới liếc mắt, ánh mắt mang theo men say ngạo nghễ nhìn cô ta, khuôn mặt trông cũng hiền lành, rất giống với người nào đó.

"Tên gì?"

Thấy Thương Giới có hứng thú, cô gái kia vô cùng đắc ý, vội vàng nói: "Em tên là Nhu Nhu."

"Nhu Nhu." Thương Giới nhích môi cười, đẩy cô ta, "Tránh xa tôi ra."

Nhu Nhu xấu hổ, nhưng cô ta không dễ dàng buông tha, đây chính là cơ hội của cô ta, vị tổng giám đốc này nấy trăm năm mới tới câu lạc bộ đêm một lần, nếu đêm nay cô ta có thể tóm được anh, sau này hẳn có thể bay lên cảnh cao, không phải làm "gái" tiếp khách nữa!

Cô ta tới gần Thương Giới, uốn ngực lên, nũng nịu hỏi: "Giám đốc Thương, anh có muốn hát không, chúng ta song ca một bài đi."

Thương Giới lạnh lùng nói một chữ, "Cút."

Không chút lưu tình.

Đúng lúc này, Lâm Xuyên nhìn thấy Giang Tinh Tinh ở dưới tầng, đã đi vào thang máy, vội mách với Thương Giới, "Đại tổng, phu nhân tới rồi! Đang lên tầng! Anh... chú ý chút!"

Thương Giới đảo mắt nhìn sang điện thoại sáng lên, ánh mắt lại thêm lạnh lẽo.

Giang Tinh Tinh vào phòng bao "Mẫu Đơn", trong phòng rộng khoảng tám mươi mét vuông, trên cửa là bức tranh vẽ cây cảnh, có một người phụ nữ mặc sườn xám đang ngồi cạnh hồ đàn khúc tỷ bà Dương Xuân Bạch Tuyết.

Một tấm bình phong khắc hình hoa lan xuất hiện, mừng lời thơ xưa cũ.

Sau bình phong có mấy người phụ nữ đang khuấy vũ, lò mờ không thấy rõ ràng.

Trong lòng mấy người đàn ông đều ôm mấy người phụ nữ, quần áo hò hươg, cúi đầu thì thầm, tiếng chuyện trò cười đùa không dứt.

Kể có tiền khi tổ chức tiệc, trước mặt thì nhã nhặn, sau lưng vẫn lộ ra bản chất.

Có vào phòng, mấy người đàn ông đều quay đầu nhìn, nhưng vừa liếc nhìn, ánh mắt sofort đui mù.

Lân váy mềm mại, quần rừ động lòng người, da thật trắng sáng như trợn từ ánh trăng, sáng bóng rạng rỡ, so sánh với mấy cô gái trang điểm đậm xung quanh, chỉ khiến mấy cô gái kia ám đạm tới đi.

Người đẹp từ đâu tới!

Giang Tinh Tinh không để ý đến ánh mắt người khác, nhìn người đàn ông ngồi ngoài cùng số pha.

Dung nhan tuấn tú, mũi cao thẳng, môi mỏng.

Đều nói đàn ông mới mỏng bạc tình. Mà bên cạnh anh còn có một người phụ nữ, đang dè phòng nhìn Giang Tinh Tinh.

Lâm Xuyên cảm thấy vô cùng lạ lẫm, không phải đã mặt báo rồi sao, sao người phụ nữ kia vẫn chưa đi!

Lâm Xuyên thấy sắc mặt Giang Tinh Tinh tối sầm, vội kẻ sát tai cô, thấp giọng nói: "Mấy người phụ nữ này do người khác gọi, đại tổng chỉ tới uống rượu mà thôi."

Giang Tinh Tinh hử nhẹ, chuyện Thương Giới làm còn cần người khác giải thích sao?

Có lập tức đi tới số pha, mà anh cũng ngừng đầu lên, thần nhiên nhìn cô, đôi mắt đảo hoa đã ngấm men say, thậm chí còn nằng lỵ, ra vẻ chào hỏi với cô.

Giang Tinh Tinh đi tới trước mặt anh, kìm nén cảm xúc, đã chân anh, bình tĩnh nói "Đi về."

"Đi về?" Anh cao giọng, "Em đã mấy đêm không về, còn biết mình có nhà sao?"

"Em phải đóng phim." Giang Tinh Tinh cắn chặt răng, kìm nén nói: "Đêm nào cũng có cảnh quay, em đã nói với anh rồi."

Thương Giới miễn cưỡng nói: "Đừng là vội vàng đóng phim rồi, dù sao ngoại hình nam số một cũng không tồi, diễn với anh ta khá tốt, hai người có diễn cảnh hôn không? Có diễn cảnh lên giường không?"

Giang Tinh Tinh...

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Xuyên...

Vừa rồi còn lạnh mặt, thần thái lạnh lẻo, con mẹ nó, hóa ra là đang ăn dấm chua!

Giang Tinh Tinh không muốn cãi nhau với người đàn ông đầu óc mơ màng, có kéo ông tay áo anh, dễ đánh, "Nơi này nhiều người, về nhà được không?"

"Không về."

"Có là ai?" Nhu Nhu ở bên cạnh không nhịn được, "Có dựa vào cái gì mà quân giám đốc Thương, giám đốc Thương đã không muốn về nhà với cô, cô vẫn còn mặt dày sao?"

Cô ta còn chưa dứt lời, Thương Giới thần nhiên nói: "Ồn muốn chết, mau đuổi người phụ nữ này ra ngoài."

"Nghe thấy chưa!" Nhu Nhu đắc ý nói: "Nếu cô không đi, tôi gọi bảo vệ đuổi cô ra ngoài!"

Giang Tinh Tinh...

Đương nhiên cô sẽ không hạ thấp giá trị của bản thân, đi so đo với loại phụ nữ này.

"Phiền cô tránh ra."

Cô lập tức ngồi giữa Thương Giỏi và người phụ nữ kia, ngăn cách hai người, "Không phải muốn uống rượu sao, em uống với anh, không làm phiền người khác, được không?"

"Hừ! Người phụ nữ này, sao có thể..." Nhu Nhu muốn đẩy Giang Tinh ra, bỗng nhiên bị Thương Giỏi nắm cổ tay, hất ra, "Bỏ cái tay bẩn thỉu của cô xuống, ai cho phép cô đụng vào cô ấy."

Nhu Nhu còn muốn nói gì đó, Lâm Xuyên lập tức đi tới, kéo cô ra ngoài.

Sắc mặt Thương Giỏi rất khó coi, anh quay đầu, không muốn nhìn Giang Tinh Tinh. Nhưng lúc Giang Tinh Tinh lại cảm ly của anh định uống rượu, anh giật cái ly đi mất.

"Ai cho phép em uống rượu."

Giang Tinh Tinh hỏi lại, "Vậy ai cho phép anh uống rượu?"

"Anh không cần người khác cho phép." Anh nâng ly, uống cạn ly Brandy, có ý nhìn cô khiêu khách.

Giang Tinh Tinh cầm chai rượu trên bàn, rót đầy ly cho anh, sau đó nói: "Anh dám uống thêm một ngụm nữa xem?"

Thương Giỏi cầm ly rượu, nhìn khuôn mặt nhún nhô của cô, ánh mắt có phần uy hiếp.

Anh cầm ly rượu một lúc, rồi cuộc cũng buông ly rượu, ngậm thỏa hiệp...

"Chẳng qua là anh không muốn uống nữa."

Lâm Xuyên đứng bên cạnh không nói gì, xem thường Thương Giỏi, cứ chờ đi, chỉ sợ tới nay ông chủ cuồng vụ nào đó sẽ không có chỗ ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Về ngủ

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Cả đám đàn ông trong phòng chưa từng thấy tình cảnh này, Thương Giỏi nói gì nghe vậy với phụ nữ như thế từ khi nào?

Nhưng những người đàn ông đó cũng là tay gài đời lộn xộn xã giao nhiều năm, không dám biểu hiện quá hững thủ với sinh hoạt cá nhân của Thương Giỏi, kêu người chính tới đèn, nên uống rượu thì uống rượu, nên hút thì hút, vô cùng náo nhiệt như cũ, làm không khí sôi động lên, để hai người kia ngồi trong góc tối.

Giang Tinh Tinh ngồi bên cạnh Thương Giỏi, vuốt bàn tay anh: "Vừa rồi anh đến đón em à?"

"Không." Thương Giỏi mất tự nhiên lấy tay đi, không cho cô kéo.

"Em nhìn thấy xe anh rồi." Giang Tinh Tinh lại để tay lên đầu gối anh: "Thấm Sơ Ngón chỉ đưa em về nhà mà thôi."

"Mà thôi? Em còn muốn thế nào nữa?"

"Em đầu phải loại người đứng núi này trông núi nọ, cũng đã kết hôn rồi."

"Em còn biết là mình kết hôn rồi?"

Giang Tinh Tinh biết anh ghen tuông cũng vì để ý, cho nên tính tình tốt lạ thường, đỡ dành anh: "Đừng giận."

Hai chân anh bắt chéo, người quỳ về phía bên kia.

Thật ra vừa rồi thấy cô, bao nhiêu tức giận của Thương Giỏi đã tiêu hơn nửa. Cô không hề cố kỵ đi vào như thế, thật ra đã tuyên bố quan hệ giữa hai người với mọi người.

Thương Giỏi cũng không để ý chuyện công khai, anh chỉ để ý việc sự nghiệp của cô có chịu ảnh hưởng hay không.

Mà Giang Tinh Tinh bằng lòng đến cầu lạc bộ đem tự mình đón anh về nhà, việc này nói lên, so với sự nghiệp, cân cân trong lòng cô, thật ra là nghiêng về phía anh nhiều hơn một chút.

Thương Giỏi biết cô thích đóng phim cỡ nào, nhưng bây giờ, phản lượng của anh trong lòng cô, hình như đã nặng hơn một chút.

Nghĩ đến đây, anh còn có thể tức giận gì nữa?

Anh chỉ banh mặt, muốn có đồ mình mà thôi.
Advertisement / Quảng cáo

Đi nhiên là tình tình Giang Tinh Tinh tốt, cô kéo cánh tay anh, thấy anh không phản kháng, thế là thò tay gần, bóp cằm anh: "Về nhà, hôn ngay em tự mình xuống bếp làm cơm cho anh, đều là mấy món anh thích ăn."

Thương Giỏi nắm cằm cô, cúi đầu hôn, lưỡi chen vào hàm răng cô, cùng cô liêu chết quín quýt, sau đó cắn nhẹ, trách móc: "Không có lần sau."

"Ừ, không có lần sau."

Vì thế Thương Giỏi đứng dậy, ôm Giang Tinh Tinh đi, mấy người đàn ông xung quanh vội vàng đứng dậy tiễn, Thương Giỏi kêu họ dừng bước: "Chỉ phải đem rượu cứ ghì dưới danh nghĩa của tôi."

"Cảm ơn tổng giám đốc Thương, tổng giám đốc Thương đi thăm thú, cô Giang cũng đi thăm thú."

Hai người nói đi, lúc Lâm Xuyên xoay người đóng cửa, nói với mọi người: "Chuyện đêm nay..."

"Trợ lý Lục cứ yên tâm, chuyện đêm nay, chúng tôi tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài."

Lâm Xuyên gật đầu: "Vậy thì tốt."

Sau khi về nhà, Giang Tinh Tinh dứt canh giải rượu cho Thương Giỏi, rồi lại kêu giúp việc hâm nóng đồ ăn, cùng anh ăn cơm tối.

Vừa rồi ở trước đối tác làm ăn của anh, Giang Tinh Tinh bận tâm đến mặt mũi của Thương Giỏi, có vài lời ghen trong lòng không nói, chuyện gì cũng theo anh, giờ nếu đã về nhà...

Cô lia com, thong dong nói: "Người đã kết hôn, còn xem mặt với người khác, thế thì có tình là ngoại tình không nhỉ?"

Lời vừa nói ra, bàn tay gấp đồ ăn của Thương Giỏi hơi khựng lại, sắc mặt trở nên mất tự nhiên, quay đầu hung hăng trừng mắt với Lâm Xuyên một cái.

Về mặt Lâm Xuyên tuyệt vọng, anh có nói gì đáng chết!

Lúc này Giang Tinh Tinh giương mắt nhìn Lâm Xuyên: "Lâm Xuyên, anh nói xem, loại người này, có phải là rất không có nhân phẩm không?"

Lâm Xuyên đột nhiên bị chú ý, rơi vào tình thế khó xử, nhưng nhanh chóng hiểu được tình hình từ vẻ mặt cam chịu của Thương Giỏi. Ở nhà, dù là chuyện gì, vĩnh viễn là phu nhân đúng, phu nhân nói là khuôn vàng thước ngọc, cho nên... Anh ấy cần phải đứng về phía phu nhân.

"Tôi cảm thấy hành vi như vậy thật sự rất quá phận." Lâm Xuyên đồng đặc nói: "Dù là xuất phát từ nguyên nhân gì, dấu điểm vụ để gặp người phụ nữ khác, loại hành vi này phải bị phê phán!"

Giang Tinh Tinh gật đầu: "Nói rất đúng."

Thương Giỏi nhìn hai người kẻ xuống người họ, rất bất đắc dĩ, giải thích: "Đúng là anh có đi ăn một bữa com cùng Thẩm Niệm Niệm, chỉ vì bận tâm đến mặt mũi của nhà họ Thẩm và mẹ anh mà thôi, cũng đã từ chối cô ta rõ ràng."

Giang Tinh Tinh đang muốn mở miệng, Thương Giỏi lại không cho cô cơ hội: "Lâm người đàn ông có gia đình, tham gia loại gặp mặt với mục đích là xem mặt này, đúng là không nên, đây là sai lầm của anh, anh thừa nhận, hơn nữa xin lỗi em."

Giang Tinh Tinh hừ nhẹ: "Bị phát hiện mới nói xin lỗi."

Thương Giỏi...

Anh vỗ nhẹ gáy cô, mang theo chút trách móc, nhưng nhiều hơn vẫn là cưng chiều.

Nửa năm nay, Giang Tinh Tinh được anh nuông chiều, càng thêm thanh mồm dẻo miệng, rất nhiều lúc có thể nói đến mức anh không nói lại được.

Lâm Xuyên làm người ngoài duy nhất ở đây, công bằng mà nói: "Đại tổng gặp Thẩm Niệm Niệm, phu nhân để Thẩm Sơ Ngón đưa về nhà, bù trừ lẫn nhau."

"Bù trừ gì mà bù trừ."

"Không bù trừ được."

Hai người gần như là đồng thời nói ra, sau đó phản cao thấp nhìn đối phương một cái.

Lâm Xuyên...

Tôi cảm thấy mình có thể cao từ rồi.

Về mặt Thương Giỏi rõ ràng là không vậy: "Tốt nhất là em nên giữ khoảng cách với Thẩm Sơ Ngón, ánh mắt anh ta nhìn em, cân bản không phải là bạn bè bình thường như lời em nói, bạn bè bình thường, anh ta sẽ nhìn em như vậy?"

Giang Tinh Tinh hiểu, chuyện Thương Giỏi để ý cân bản không phải là chuyện Thẩm Sơ Ngón đưa cô về nhà, chuyện Thương Giỏi để ý là ánh mắt Thẩm Sơ Ngón nhìn cô.

Có biện giải: "Thẩm Sơ Ngón không như vậy đâu, anh ấy biết em có bạn trai, còn hẹn cùng đi ăn một bữa com."

"Ăn com?" Thương Giỏi hừ lạnh một tiếng: "Bạn trai em đi vào phải ăn com với anh ta, em là gì của anh ta, quần cũng rộng đấy."

"Anh ấy nói xem em như em gái."

"Chính anh ta có em gái, vì sao còn xem em như em gái?"

Lời vừa nói ra, Thương Giới đột nhiên dừng lại.

Đúng vậy, chính anh ta có em gái, vì sao còn xem Giang Tinh Tinh là em gái. Thương Giới nhìn Giang Tinh Tinh một lần nữa, từ từ đưa tay qua, chạm vào lồng ngực cô, vuốt dọc theo mặt cô, sau đó lại ấn môi cô.

Rất nhiều người nói có và có cả giống nhau, nhưng Thương Giới chưa từng suy xét vấn đề này.

Trong đầu đột nhiên xẹt qua một tia chớp, đám xuyên kíp sương mù dày đặc, rẽ mây thấy ánh mặt trời, dường như tất cả trở nên... Sáng tỏ thông suốt.

Giang Tinh Tinh rũ mắt, nhìn bàn tay đang nắm cầm mình "Anh... Làm gì đấy?"

Thương Giới trực tiếp kéo cô đến bên cạnh mình, nâng mặt cô lên, nhìn đi nhìn lại, sau đó lại vuốt tóc mái cô lên, để lộ phần trán trắng mịn cùng vết sẹo hồng nhạt ở giữa, ngay trước mắt.

Thấy anh nhìn chăm chăm như thế, Giang Tinh Tinh bối rối cúi đầu, muốn đưa tay che vết sẹo theo bản năng.

Thương Giới nắm tay cô lại, lòng bàn tay có vết chai nhàn vuốt ve vết sẹo của cô, cảm giác trái tim mình như bị kim đâm, anh dịu dàng hỏi: "Sao lại bị thương?"

"Không phải nói với anh rồi sao, em không nhớ nữa, có lẽ là khi còn nhỏ nghịch ngợm bị ngã."

"Đấy không phải vết sẹo do té ngã, chỉ có đồ sắc nhọn mới có thể tạo thành vết thương như vậy, để lại sẹo."

"Em thật sự không nhớ nữa, đều là chuyện hồi còn nhỏ."

"Em là cô nhóc?"

"Không phải anh biết lâu rồi sao, còn hỏi."

"Bố mẹ là ai?"

"Em mà biết thì còn là có nhai sao?"

Giang Tinh Tinh cảm thấy hờn rầy chỉ số thông minh của Thương Giới hơi thấp, chẳng lẽ là vì uống rượu?

Advertisement / Quảng cáo

"Nhiều năm qua, chẳng lẽ em không nghĩ đến chuyện tìm họ?"

"Nếu họ đã không cần em, còn muốn tìm làm gì?" Giang Tinh Tinh rầu rĩ nói: "Trước đây họ không cần em, giờ cũng sẽ không cần em, em không tìm."

"Sao em xác định là em bị họ vứt bỏ?"

Trong mắt Giang Tinh Tinh hiện lên sự hoang mang: "Không phải vứt bỏ, vì sao nhiều năm qua họ không tìm em, nếu muốn thì nhất định đã tìm được rồi."

"Có lẽ họ cũng không biết con gái mình đang lưu lạc."

"Có bố mẹ nào mà lại như vậy, mắt con cũng không biết."

Lúc này Lâm Xuyên đột nhiên nói: "Đại tống, rất nhiều chuyện còn chờ kiểm chứng, giờ mà..."

Thương Giới lập tức im lặng.

Lâm Xuyên nói đúng, giờ còn rất nhiều chuyện cần kiểm chứng, chuyện không có chứng cứ, tạm thời không nên cho cô biết, lỡ mà không phải, chẳng phải càng khiến cô buồn lòng sao?

Thương Giới nhanh chóng ăn com tối, sau đó kêu Lâm Xuyên vào thư phòng, nói có việc muốn thương lượng.

Giang Tinh Tinh nhìn đồ ăn còn thừa đầy bàn, bùi bùi, thế này cũng quá qua loa rồi, chuyện gì mà ngay cả com cũng không ăn, lẳng phai!

...

Trong thư phòng, đèn đuốc sáng trưng.

Trên bàn vẫn đặt hai bức ảnh Thẩm Niệm Niệm còn nhỏ và bây giờ.

Thương Giới ngồi lưng ra ghế, đầu ngón tay cầm một bức ảnh của Giang Tinh Tinh, cô gái trong bức ảnh mặc áo phông mỏng cùng quần đùi jean, đang cầm vòi nước tắm rửa cho chú chó lông vàng, chú chó lông vàng không ngừng vẫy lông, bọt nước văng khắp nơi, Giang Tinh Tinh bị nó làm ướt cả người, cười như một đứa trẻ.

Bức ảnh này bị Thương Giới ở ban công lâu hai chụp được, vốn là lên lấy làm của riêng, đặt trong ví mình.

Lúc này, anh đang cầm bức ảnh, cũng cầm lấy bức ảnh Thẩm Niệm Niệm chụp chung với anh khi còn nhỏ.

Anh hỏi Lâm Xuyên: "Trông có giống một người không?"

Lâm Xuyên cẩn thận nhìn hai bức ảnh, so với ảnh của Thẩm Niệm Niệm hiện tại, Giang Tinh Tinh thật sự giống Thẩm Niệm Niệm hồi nhỏ hơn.

"Đại tống, chuyện này không nói lên được điều gì, bởi vì trẻ con lớn lên, bề ngoài sẽ thay đổi, nếu chỉ dựa vào ảnh chụp, tôi không thể nào phân biệt."

Thương Giới cũng biết, chỉ dựa vào suy đoán chủ quan, tùy ý đưa ra kết luận là tối kỵ.

Anh cẩn thận bỏ bức ảnh vào ví, nói với Lâm Xuyên: "Lúc điều tra chuyện mà tôi phản phó, thuận tiện điều tra thân thế của phu nhân luôn đi."

"Được."

Lúc Lâm Xuyên xuống tầng, thấy Giang Tinh Tinh một mình ngồi trên ghế ngoài sân, đang hong mắt, chú chó lông vàng nằm dưới chân cô.

Thấy Lâm Xuyên ra, cô ngừng đầu chào một tiếng.

Giang Tinh Tinh thấy chủ cô mình anh ấy thì hỏi: "Cả ngày cứ dính lấy nhau như hình với bóng, sao anh không dứt khoát làm một đôi với ông chủ của anh luôn đi."

Lâm Xuyên...

Cho nên vợ ông chủ ăn dấm của Thẩm Niệm Niệm, giờ còn ăn dấm của anh sao!

Giang Tinh Tinh cười gượng, bàn chân trắng trẻo nhẹ nhàng đạp lên bụng chú chó, chú chó lật người qua, nằm ngửa trên mặt đất, chơi với cỏ.

"Hai người thương lượng chuyện quốc gia đại sự gì đấy?"

Lâm Xuyên không trả lời.

"Còn muốn giữ bí mật phải không?"

"Đúng là không tiện nói"

"Sợ tôi là gián điệp thương mại, bán đứng hai người à?"

"Vây tôi cũng không phải là không có khả năng." Lâm Xuyên hiếm khi nở nụ cười.

Giang Tinh Tinh phát hiện, anh ấy cười lên nhìn rất đẹp, tươi sáng vui vẻ, tựa như con gió lạnh trong đêm hè.

"Lại đây nói chuyện với tôi một lát."

Giang Tinh Tinh vỗ cái ghế hong mắt bên cạnh, vì thế Lâm Xuyên đi tới, ngồi xuống. Chú chó lông vàng thấy thế, lập tức hưng phấn nhào đến ôm đuôi anh ấy.

Lâm Xuyên...

"Tránh ra, này, con chó này sao thế!"

Giang Tinh Tinh nở nụ cười sang sảng: "Đại Mao, anh ấy là đàn ông, máy đứng như vậy."

Lâm Xuyên đẩy chú chó ra, nhàu mày nói: "Chú chó này quá háo sắc."

"Nó thích anh đấy."

"Vây tôi có cần cảm ơn nó không?"

Giang Tinh Tinh tiếp tục cười, Lâm Xuyên nhìn gương mặt dịu dàng của cô, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp.

"Lâm Xuyên, anh nhớ bố mẹ mình không?"

Đột mắt Lâm Xuyên chợt lạnh lẽo: "Mẹ tôi luôn xem tôi là lợi thế để tranh giành tài sản, còn bố tôi, ông ta chưa từng xem tôi là con trai của mình, người khác bắt nạt tôi, ông ta mắt nhắm mắt mở, chỉ vì là con trai riêng, tôi liền đứng thấp hơn một bậc, đây là đạo lý gì chứ?"

Giang Tinh Tinh vỗ vai anh: "Con trai ngoan, sau này Đại Mao chính là anh em của con."

Lâm Xuyên mỉm cười, không so đo với cô, nói: "Nếu có muốn, Đại tống có thể giúp cô tìm bố mẹ."

Giang Tinh Tinh hơi thôn thức: "Hay là thôi đi, không có họ, tôi cũng sống rất tốt."

"Chẳng lẽ cô không tò mò sao?"

Advertisement / Quảng cáo

"Tôi còn tò mò hơn là vì sao họ không cần tôi, hỏi nhỏ tôi thường xuyên tự hỏi mình, tôi ngoan như thế, vì sao bố mẹ lại không cần tôi"

"Có lẽ là họ có nỗi khổ."

"Ai biết, có lẽ họ đã có đứa con gái khác rồi."

Lâm Xuyên không còn gì để nói.

...

Sau khi Lâm Xuyên rời khỏi, Giang Tinh Tinh ngồi đầu, trên ban công tầng hai, người đàn ông kia đang cúi đầu nhìn cô.

Tầm mắt hai người giao nhau một lát, đôi mắt thăm tháy của anh nổi lên gợn sóng không dễ phát hiện.

"Về ngủ thôi."

"Được."

Tối hôm đó, Giang Tinh Tinh cảm giác cảm xúc anh là lạ, anh rất dịu dàng, dịu dàng xưa nay chưa từng có, ti mỉ hôn khắp mặt cô, như muốn vỗ về tất cả nỗi đau của cô.

Rất nhẹ, rất chậm.

Đàn ông một khi đã dịu dàng như tình, phụ nữ rất khó thừa nhận sự dịu dàng như vậy.

Giang Tinh Tinh có thể từ nụ hôn của anh, cảm nhận được tình cảm ở chỗ sâu nhất trong lòng anh, nhiệt tình mà tha thiết.

"Thương... Thương Gối." Cô nhắm mắt, khoảng khắc mỗi hơi bật ra tên anh, mũi chân co chặt lại.

Người đàn ông kia cúi người, dùng hết sức lực, ngực cả linh hồn cũng run rẩy.

"Ừm?"

"Anh yêu em không?"

"Em nói xem..."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 59: Công khai

"Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc."

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Mấy ngày nay, cho dù là tình cảm hay thân thể, hai vợ chồng luôn đạt tới trạng thái không gì sánh được.

Thương Gối không biết mệt mỏi, luôn làm tới khi rụng sáng, cho tới khi sức căng lực kiệt, anh mới buông tha cô.

Khoảng thời gian này, Giang Tinh Tinh cảm thấy cả người ề ảm đau, lúc đi đường chân còn run run, tất cả là do người nào đó gây hại.

Giữa hè, quần áo cũng thoáng mát hơn nhiều.

Thương Gối kiểm chế bản thân, cô hết sức không để lại dấu vết trên người cô.

Nhưng tình cảm hai người quá mức "hòa hợp", đôi khi vẫn có sơ sẩy.

Giang Tinh Tinh vừa tẩy trang xong, đang định thay quần áo cung đình rồi rửa mặt, trợ lý Lộ Tiểu Đào hồ hồ lên, "Tinh Tinh, chị bị thương rồi!"

Giang Tinh Tinh dừng bước, không hiểu nên chỉ "hà" một tiếng.

Lộ Tiểu Đào gác công việc trên tay lại, kéo Giang Tinh Tinh ngồi xuống, cẩn thận kiểm tra đầu gối của cô, "Bị thâm rồi."

Giang Tinh Tinh không để ý, trên đầu gối của cô có vết thâm nhỏ, không nhìn kĩ sẽ không thấy.

Nhưng Lộ Tiểu Đào là người tinh mắt, sắc sảo hỏi cô, "Chị bị ngã à?"

"À..."

"Ký ừ, hai bên đầu gối đều bị, chị ngồi thế nào mà thâm nặng thế?"

Giang Tinh Tinh...

Đương nhiên không phải vấp ngã, còn không phải kiệt tác của người đàn ông kia sao?

Người đàn ông kia bất có chống tay lên tường, lần nào biên độ động tác cũng rất lớn, đến mức cô thấy chóng váng, không khỏi tiếp xúc với bức tường. Mà đệm cũng được thay bằng chiếu, làm việc quá mức, cho nên mới có vết thâm.

Biết vậy đã không mặc váy ngắn, quá xấu hổ rồi!

Lộ Tiểu Đào vẫn còn không biết, "Chị Tinh Tinh ngã đau không, có cần em bôi thuốc không?"

"Chị không sao, cảm ơn em."

Giang Tinh Tinh vội ra khỏi phòng tắm, Thẩm Sơ Ngõn ở sau dưới theo, đưa chiếc áo khoác dài màu đen cho cô.

Giang Tinh Tinh kinh ngạc nhìn anh, anh không để ý, nhún vai, "Không phải cô tình nghe hai người nói chuyện, chỉ là anh vô tình đi ngang qua."

Lộ Tiểu Đào chưa yêu nên không biết gì, nhưng Thẩm Sơ Ngõn thì khác, anh hiểu được đây là chuyện gì.

Giang Tinh Tinh cảm giác mặt mình bị đốt cháy, chuyện này bị bạn bè bắt gặp, thực sự là quá xấu hổ.

Thẩm Sơ Ngõn cũng không đứng lâu, nhét áo vào tay cô, "Che đi, ra ngoài sẽ gặp fan hoặc đám nhà báo, bị bọn họ chụp được thì phiền."

Đôi mắt hẹp dài xinh đẹp trong suốt, không hề có ý giễu cợt, trên mặt chỉ có sự quan tâm săn sóc.

"Cảm ơn." Giang Tinh Tinh cảm ao khoái của anh, che lại hai đùi gối, nhưng hai người vừa ra khỏi Thành Điện Ảnh, ở đầu đường bên kia, Thẩm Niệm Niệm ngồi ở trong xe, vẫy tay với Thẩm Sơ Ngõn.

Cô ta đeo kính râm màu hồng, trên tay còn cầm cây dù nhỏ, tóc uốn thành lọn to, váy bó eo trông rất phức tạp, phía dưới phồng lên, trông rất giống váy của công chúa Châu Âu thời trung cổ.

Giang Tinh Tinh không hiểu thẩm mỹ của Thẩm Niệm Niệm, hình như cô ta đặc biệt cổ chấp với váy công chúa kiểu Âu.

"Em gái anh tới đón kìa." Cô nhắc nhở Thẩm Sơ Ngõn.

Nhìn thấy em gái, Thẩm Sơ Ngõn không hề vui mừng, trái lại, anh nhàu mày, hỏi Thẩm Niệm Niệm, "Sao em lại tới đây?"

"Anh, đã vài ngày anh không về rồi, em nhớ anh, tới đón anh về nhà."

"Bố mẹ đâu?"

"Bố mẹ cũng không về, trong nhà chỉ có mình em." Thẩm Niệm Niệm cúi đầu, đỏ mắt, "Mọi người không cần em sao?"

Nhìn thấy cô ta tủi thân, Thẩm Sơ Ngõn mềm lòng, dù sao cũng là em gái mình, mặc kệ cô ta điều nga tùy hứng thế nào, tình thân ruột thịt cũng không thể vứt bỏ.

Cho nên anh đi tới, xoa đầu cô ta, "Không sao, về nhà thôi."

Thẩm Niệm Niệm lắc mắt nhìn Giang Tinh Tinh, nở nụ cười khinh miệt.

Advertisement / Quảng cáo

Không biết vì sao, thấy Thẩm Niệm Niệm ra oai kiêu cổ không thoải mái, giống như... thứ gì đó của mình bị cướp mất.

...

Buổi tối, Thương Gối ra khỏi phòng tắm, thấy cô đang ngồi quay lưng về phía anh, ngắm cảnh ngoài vườn.

Có mặc váy ngủ mỏng manh, thắt lưng to lụm quần quanh eo, bờ một phần lưng phà sau, xương cánh bướm xinh đẹp.

Cô chậm rãi bước lại dây thắt lưng, xương cánh bướm nhẹ nhàng dần ra, tường như sắp bay đi.

Thương Gối lại gần, ngồi cạnh cô, cô cầm cọ sơn móng, tự sơn đầu ngón chân của mình.

Thương Giới cúi đầu nhìn, Giang Tinh Tinh tựa vào người anh, "Đẹp không?"

Thương Giới trả lời, "Chân rất đẹp."

"Em hỏi màu có đẹp không?"

Đôi chân trắng trẻo được sơn màu đỏ, vô cùng quyến rũ.

Thương Giới tóm lấy bàn chân cô, nói tỉnh xấu gái lắm, Giang Tinh Tinh cười ha ha, cả người ngả về sau, "Bỏ ra, đừng mà, ngứa."

Thương Giới lại càng ra tay mạnh hơn, Giang Tinh Tinh chỉ có thể cắn răng đe dọa, "Thương Giới, anh còn làm nữa... em sẽ tức giận!"

"Gọi ông xã."

"Nghĩ... cũng đừng nghĩ."

Thương Giới nhướn mày, tiếp tục cù cô.

Giang Tinh Tinh không chịu nổi, đã sắp chuột rút, chỉ có thể thỏa hiệp, "Ông xã! Hừ, em gọi rồi đấy, mau thả em ra."

"Đã gọi rồi sao? Giọng quá bé, anh không nghe rõ."

"Ông xã!"

"Cầu xin anh."

"Cầu xin anh."

Anh nhếch môi nở nụ cười xấu xa, khiến Giang Tinh Tinh giật mình, còn tưởng đây là nhân cách thứ hai... đúng là càng ngày càng giống.

Nhân cách nghiêm túc của Thương Giới đã không còn, ngày thường ra vẻ đĩnh đạc, nhưng thực chất càng lúc càng hư hỏng!

Lawrence đã từng nói nhân cách thứ hai là một mặt anh không muốn ai biết, Lâm Xuyên cũng từng nói, đứng nhìn anh lạnh lùng như vậy, thật ra anh rất nhiệt tình.

Thấy Giang Tinh Tinh không âm ỉ nữa, Thương Giới buông chân cô ra, nhéo mặt cô, "Sao thế, tức giận à?"

Giang Tinh Tinh đẩy anh ra, "Đi sờ chân còn dám sờ lên mặt, làm gì đấy!"

"Anh còn chưa ghét, thế mà em đã ghét chính bản thân mình?"

Giang Tinh Tinh không để ý tới anh, tiếp tục ôm đùi ngồi sơn móng chân.

Đúng lúc này, cọ sơn móng bị anh giật lấy.

Giang Tinh Tinh bất ngờ, thấy anh tóm lấy chân cô, cẩn thận sơn từng ngón, một lớp rồi lại một lớp, nhẹ nhàng bao phủ lấy móng chân cô.

Giang Tinh Tinh cảm giác như có lông chim quét qua trái tim, ngứa ngứa, nổi lên từng đợt sóng.

Cô nín cười, hỏi: "Anh biết sơn à?"

"Sao lại không?"

Giang Tinh Tinh quan sát động tác của anh, rất nhẹ nhàng, đồng thời cũng rất cẩn thận, vẽ mặt chấm chú, giống hệt như lúc anh đang làm việc.

Người đàn ông này làm gì cũng đẹp trai.

Giang Tinh Tinh hưởng thụ cảm giác được anh hầu hạ, vô cùng thỏa mãn.

"Nếu cấp dưới của anh biết anh ở nhà sơn móng chân cho bà xã, hình tượng giám đốc lạnh lùng sẽ bị phá hủy."

Thương Giới chuyển sang chân kia, không chút để ý nói: "Anh lạnh lùng đến thế cơ à?"

Giang Tinh Tinh...

Chính anh còn không biết sao.

"Bình thường anh luôn khiến người khác có cảm giác rất khó gần."

"Còn em thì sao?" Anh ngược đời mắt xinh đẹp lên nhìn cô, "Em cũng thấy anh khó gần?"

"Lúc đầu cảm giác không có tình người, nhưng ở lâu với anh Thương mới phát hiện không phải như vậy."

Anh hiền lành tốt bụng, dịu dàng khiêm tốn.

Chỉ là anh không biết thể hiện tình cảm của mình mà thôi.

Thương Giới nở nụ cười, cúi đầu tới gần bàn chân trắng trẻo của cô, thổi nhẹ, giúp lớp sơn nhanh khô.

Cảm giác man mát ở gán bàn chân khiến cô không nhịn được cười, "Ngứa quá."

"Sao lại ngứa?"

"Đoán xem?" Giang Tinh Tinh cười xấu xa, vươn vai kéo caravat của anh lại gần, cúi đầu hôn anh.

...

Dưới tầng, Lâm Xuyên đang ngồi trên ghế hóng mát, Đại Mao nằm bên cạnh anh, nó bị máy tiếng động trên tầng hấp dẫn, lỏ tai đang đứng, sau lại sụp xuống, giống như biết nhưng không thể trách.

Lâm Xuyên phe phẩy quạt hương bồ [1], không chút để ý nói: "Đại Mao, chúng ta chỉ có thể dựa vào nhau mà sống."

Đại Mao đáp lại, "giấu" một tiếng.

...

Giang Tinh Tinh cương quyết không cho Thương Giới làm từ phía sau. Nhất quyết không, Thương Giới cảm thấy không vui, dứt khoát bế cô lên đối mặt với mình, điều này khiến cho người nào đó như khám phá ra lực đẩy mới.

Lần đầu tiên Giang Tinh Tinh nghĩ, việc này rất cần thể lực, nếu anh cứ chăm chăm vào nó, có lẽ về sau cô phải chạy bộ rèn luyện cơ thể.

Sáng hôm sau, Thương Giới lấy thuốc mỡ tan vết bầm, cẩn thận bôi lên đầu gối Giang Tinh Tinh, trong lòng vô cùng áy náy.

"Lúc trước không để ý, có đau không?"

Đừng nói anh, chính cô cũng không phát hiện, nhưng có vấn đề vô nói: "Đau muốn chết."

Thương Giới càng thêm áy náy, bôi thuốc mỡ lên mấy chỗ bị bầm, "Không thoải mái phải nói cho anh biết."

Thật ra là... rất thoải mái

Giang Tinh Tinh sửa lại cổ áo cho anh, "Được rồi, mau đi làm đi, không phải anh nói hôm nay có một vị khách nước ngoài rất quan trọng tới hay sao?"

"Ừ, nếu vụ này thành công, có thể thu được lợi nhuận ở châu Âu."

Thương Giới nói về thành tích trong công việc với cô, ánh mắt biểu đạt rất rõ ràng, "Bà xã, em xem anh lợi hại thế nào, mau khen anh đi".

Giang Tinh Tinh hôn anh một cái còn chưa đủ, lại bị anh ném lên giường thần thiết một lúc, lúc này mới buông ra, "Hôm nay phải tiếp khách, chắc sẽ về muộn."

"Ừm."

Giang Tinh Tinh vát và tiễn vị đại gia này đi, sau khi rửa mặt chải đầu xong thì phải ra ngoài, nhưng trước khi đi, đột nhiên nhận được điện thoại của người đại diện Khắc Châu Châu.

"Tinh Tinh, rốt cuộc chuyện này có phải là thật không?"

Giang Tinh Tinh thông dong mở cửa, "Sao vậy, chị Châu Châu?"

"Em không biết gì à, chưa lên mạng sao, em lên hot search rồi!"

"Em mới thức dậy." Giang Tinh Tinh hỏi: "Hot search về cái gì?"

"Nói em được đại gia bí mật bao nuôi! Nói mấy thành tựu trong giới giải trí của em, thực chất đều dùng cơ thể để đạt được, chuyện này được tung ra từ tối qua, vốn không lên hot search, nhưng chắc có người mua thấy quần [2] và trang đầu, khiến chuyện này càng thêm ồn."

[2] *Thụy quân: trong tiếng Trung là wanglou shuijun, là những người được trả tiền để "làm ngập" các trang blog, diễn đàn, mạng xã hội hoặc group chat bằng những bình luận không trung thực, mang tính bôi nhọ, những tin đồn hoặc thông tin không chính xác về một sản phẩm, nghệ sĩ hoặc một bộ phim. Giả mạo thụy quân đa số là những người vô gia cư, những bà nội trợ, và thậm chí là học sinh, sinh viên cần kiếm thêm thu nhập.*

Giang Tinh Tinh không để ý, "Lời đồn chỉ là giả, không có chứng cứ, họ đang vu khống."

"Sầu giờ sáng hôm nay có người tung ảnh lên, khiến chuyện này lên hot search."

Giang Tinh Tinh: "Ảnh nào, huy là photoshop?"

"Thôi, nói miệng thì khó nói rõ." Khúc Châu Châu thấp giọng, "Chính em tự xem đi, xem xong thì gọi lại cho chị, giải thích một chút, bên chị đang phải làm công tác xã hội gấp."

Giang Tinh Tinh quay về phòng, lấy điện thoại mở Weibo ra, quả nhiên no.3 hot search là #Đại gia bí mật của Giang Tinh Tinh#.

Người đăng tin tức này là một account marketing [3] có hơn một trăm nghìn lượt theo dõi, tài khoản này đăng hai tấm ảnh, một tấm chụp góc nghiêng, chắc là đang ở trên đường cái, Thương Giới dè có lên tường mà hôn.

Do góc chụp nên người đàn ông đưa lưng về phía camera, không thấy rõ mặt, nhưng đối với người chụp ảnh thì điều này không quan trọng, quan trọng là... nhìn thấy rõ mặt Giang Tinh Tinh.

Một tấm khác là hình ảnh người đàn ông mở cửa xe Roll-Royce cho Giang Tinh Tinh.

Là Lâm Xuyên.

Thực ra là chụp rõ mặt Lâm Xuyên, nhưng lại bị làm mờ đi, tuy vậy có thể rõ ràng người này không giống người đàn ông ở ảnh trước.

Gọi là đại gia bao nuôi vì chụp được chiếc Roll-Royce đắt tiền kia.

Giang Tinh Tinh nghĩ ra, ban đầu cô còn tưởng photoshop bịa đặt, mà hiện tại lại không phải như vậy.

Có nhớ, hôm đó cô tới câu lạc bộ đêm đón Thương Giới về, vì uống say, Thương Giới trở nên không đứng đắn, dè có lên tường mà hôn.

Sau đó Lâm Xuyên lái xe tới ven đường, Thương Giới lên xe trước, Lâm Xuyên mở cửa xe cho Giang Tinh Tinh.

Vì thế người ta chụp được tấm ảnh Lâm Xuyên mở cửa xe cho cô.

Hai tấm ảnh đặt cạnh nhau, liền thành #Giang Tinh Tinh và người đàn ông bí ẩn hôn môi#, #Tìm hiểu: rốt cuộc Giang Tinh Tinh có bao nhiêu đại gia bao nuôi#, #Nhân phẩm sụp đổ: Nghệ sĩ chăm chỉ hóa ra lại là người tình của đại gia#...

Tài khoản này rất biết cách thổi phồng, lời tất cả thành tích từ hồi mới ra mắt tới nay của Giang Tinh Tinh ra, thảo luận về 《 Bạch Trú Chi Thành 》, nói cô chỉ là người mới nổi danh, nếu không có đại gia chống lưng, căn bản là không thể diễn bộ phim điện ảnh lớn như《 Bạch Trú Chi Thành 》.

Đối với chuyện này, Giang Tinh Tinh thừa nhận đúng là Thương Giới giúp đỡ cô, nhưng cũng chỉ cho cô cơ hội thử vai, cô phải dùng kỹ năng của mình để chinh phục đạo diễn.

Tài khoản này lại phủ định, tất cả thành tích từ khi ra mắt tới nay của Giang Tinh Tinh đều do cô dùng "thần xác" để đổi lấy.

Không những vậy, lại có một tài khoản blogger Đại V [4] lại tẩy cuộc sống của Giang Tinh Tinh với vị đại gia thần bí, vạch trần cuộc sống xa hoa lăng phí, thói nát của cô.

Cô "nổi" quá nhanh, cho nên tất cả mọi cố gắng nỗ lực đều bị khinh thường, mọi người chỉ xem là... cô dùng thủ đoạn ti tiện, thấp hèn để trèo lên đỉnh cao.

Hiện tại ý kiến tranh luận đang rất kịch liệt.

Trên mạng, fan của Giang Tinh Tinh đã cãi nhau với đám thù địch và người qua đường không rõ thực hư cả đêm.

"Tôi là người qua đường, trong giới giải trí, hiếm có ngôi sao nào là người trong sạch."

"Con gái của tôi rất thích từ diễn viên này, trên tường còn dán poster của cô ta, nói cô ta rất nỗ lực, tôi đọc được tin này chỉ thấy vô cùng ghé tòm."

"Ảnh cũng có thể làm giả, chờ thông tin chính xác."

"Tôi là dân photoshop chuyên nghiệp, chắc chắn tấm ảnh này là thật."

"Giang Tinh Tinh mau cắt khỏi giới giải trí! Thật ghé tòm!"

"Làm người thứ ba mà còn không biết xấu hổ!"

"Hãy cùng nhau chống lại Giang Tinh Tinh, tôi không muốn thấy mặt cô ta nữa!"

...

Mấy lời này còn nhẹ, có nhiều người tức giận còn chửi rủa người nhà cô.

Giang Tinh Tinh run tay, từ từ để điện thoại xuống, cảm giác trái tim đập mạnh, máu dồn lên đỉnh đầu, toàn thân đông cứng.

Cho đến khi Khúc Châu Châu gọi điện thoại tới, "Tinh Tinh, em xem chưa?"

"Thấy rồi, nhưng không giống lời họ nói, em có thể giải thích!"

"Hai tấm ảnh kia là thật?"

"Là thật, em thừa nhận, tấm ảnh thứ nhất là em và... bạn trai, nhưng tấm thứ hai là bịa đặt, đó là trợ lý của bạn trai em."

"Cho nên đúng là em lừa dối công ty để yêu đương?"

Nói yêu đương thực chất chỉ là cách nói khéo, Khúc Châu Châu cũng tin Giang Tinh Tinh có đại gia chống lưng, nhưng cô ta không cho rằng điều này là sai, sao nữ có mấy ai không cấp với đại gia, vòng luẩn quẩn này vốn đã không sạch sẽ.

Có có thể có đại gia, nhưng không được để lộ!

"Em đấy, không cần thận chút nào!" Khúc Châu Châu bắt đầu nói: "Tấm ảnh thứ nhất rất nguy hiểm, hiện tại công ty ra mặt giải quyết, chỉ có thể nói em có bạn trai, câu chuyện bịa đặt trên mạng không có thực, sau đó sẽ mở họp báo để làm rõ, về người đàn ông trong tấm ảnh thứ hai, em báo anh ta ra mặt, nói rõ ràng mọi chuyện đi."

Sau khi bàn bạc xong, Khúc Châu Châu lo lắng dặn dò, "Em đừng có lên tiếng, cứ để công ty làm, thời gian này đừng ra khỏi cửa, hiện tại đám chó săn đang tình rập em, họ không tìm được nhà em, chắc chắc sẽ tới Thành Điện Ảnh."

Giang Tinh Tinh để điện thoại xuống, cảm giác toàn thân không chút sức lực, cô không còn dùng khi mở Weibo, hôm nay của cô đã đầy, mọi giấy tờ một tin nhắn, có người có vũ tin tưởng cô, nhưng nhiều nhất vẫn mừng thầm cô là người phụ nữ dám đương.

Mọi người chỉ tin những gì mình thấy, thấy gì đều mặc định đó là chân tướng, nhưng thật ra... cái gọi là "chân tướng" đều là giả tạo.

Advertisement / Quảng cáo

Điện thoại báo có tin nhắn, là Thẩm Sơ Ngón...

"Nghỉ thôi mái chèo, đừng quá dễ ỳ, cư dân mạng quên còn nhanh hơn người già mắc bệnh Alzheimer [5]."

[5] Alzheimer: Hội chứng suy giảm trí nhớ.

Giang Tinh Tinh: "Em không dễ ỳ."

Thẩm Sơ Ngón: "Hôm nay... có tới đoàn làm phim không?"

Giang Tinh Tinh thất thần một lát, nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài mưa rơi tí tách, lá cây được tẩy rửa sạch sẽ.

Giang Tinh Tinh thông suốt, sau đó kiên định nói "Có."

Đây là công việc của cô, là ước mơ của cô, không phải chỉ vì danh tiếng, mấy lời đồn nhảm trên mạng, cứ kệ người ta nói.

Cô sẽ không bị kẻ gian quật ngã.

Thẩm Sơ Ngón gửi biểu tượng cảm xúc *[xoa đầu]*, nói: "Anh tới đón em."

...

Thẩm Sơ Ngón nhìn cửa kín biệt thự nơi Giang Tinh Tinh ở.

Xung quanh biệt thự Vọng Giang rất yên ắng, đây là khu chỉ những người giàu có nhất thành phố Giang mới có thể ở, bảo mật khắt khe, chó săn không vào được.

Quan trọng nhất là, an ninh ở đây bảo mật đối từ chú hộ, người ngoài không thể tiếp cận.

Bởi vậy dù tai mắt truyền thông nhiều, nhưng không biết Giang Tinh Tinh ở đây.

Thẩm Sơ Ngón đứng xe trước cổng biệt thự Vọng Giang, cửa kính dần dần kéo xuống, anh thấy Giang Tinh Tinh đứng một mình ven đường, mặc váy trắng, cầm cây dù màu xanh, mắt hạnh long lanh như nước.

Trong một chốc thoáng thoắt, anh cảm giác như thấy được dáng vẻ của Thẩm Niệm Niệm trước kia.

"Anh Sơ Ngón."

"Lên xe đi."

Xe của Thẩm Sơ Ngón có thể vào được Thành Điện Ảnh, tránh được cảnh nhà báo, đây cũng là nguyên nhân Thẩm Sơ Ngón tới đón Giang Tinh Tinh.

Dọc đường đi, tâm tình Giang Tinh Tinh không yên, thường nhìn Thẩm Sơ Ngón qua kính chiếu hậu.

Anh tập trung lái xe, đôi mắt hẹp dài nhìn thẳng phía trước.

Chú ý tới ánh mắt của Giang Tinh Tinh, anh nhìn qua kính chiếu hậu, dụi dãi hỏi: "Sao vậy?"

"Anh Sơ Ngón, anh có tin lời những người trên mạng nói không?"

Thẩm Sơ Ngón nhếch môi, cười nhạt, "Anh không tin người bạn anh quen đã lâu, lại đi tin mấy blogger có ý đồ xấu trên mạng?"

Nghe vậy, tảng đá trong lòng Giang Tinh Tinh mới dần buông xuống.

Đối với tin tức xưa, lời đồn ác ý cùng mấy câu chửi rủa trên mạng, cô không để trong lòng, cô chỉ dễ ỳ người xung quanh thấy thế nào về cô, bạn bè làm việc cùng nhau, đó mới là những người cô quan tâm và tin nhiệm nhất.

Có chỉ tin họ.

"Nhưng em cũng thật bất cần." Thẩm Sơ Ngón tránh mặt, "Em là người của công chúng, sao có thể ở trên đường... bạn trai của em cũng thật là, không suy xét gì cả."

"Đêm đó anh ấy uống say." Giang Tinh Tinh vội giải thích, "Không liên quan tới anh ấy."

Thẩm Sơ Ngón nói: "Thời không sao, em chỉ biết bảo vệ anh ta, nhưng chuyện này vẫn cần anh ta ra mặt làm chứng."

Giang Tinh Tinh lấy điện thoại, định gọi cho Thương Giốc, nhưng nhớ buổi sáng hôm nay anh nói sẽ gặp một vị khách vô cùng quan trọng.

Cô suy nghĩ một lát, quyết định sẽ nói sau.

Nhân viên đoàn phim nghỉ hôm nay Giang Tinh Tinh sẽ không đến, đã chuẩn bị cảnh quay khác, không ngờ cô lại tới.

Phần lớn nhân viên đoàn phim tin tưởng Giang Tinh Tinh không giống những gì trên mạng nói, họ thấy rõ thái độ làm việc của Giang Tinh Tinh.

Ngày thường cô hay giúp mọi người, nhân duyên rất tốt, nhân viên đoàn làm phim đều an ủi cô, nói sớm hay muộn thì đồn cũng biến mất.

Bởi vì sự kiện được đại gia bao nuôi, khiến cho đoàn làm phim (Phương Loan) gặp phải áp lực trước nay chưa từng có, rất nhiều thủy quân công kích đoàn làm phim, yêu cầu đối vai nữ chính, nếu không sẽ tẩy chay(Phương Loan).

Dương nhiên không có khả năng đối nữ chính, bởi vì đã quay được 2/3 bộ phim, nếu đối người sẽ tổn thất rất lớn.

Đến trưa, đột nhiên có một nữ minh tinh đứng ra tố cáo, chính là An Mạn từng có hiềm khích với Giang Tinh Tinh.

An Mạn cũng được coi là nữ diễn viên nổi tiếng, sau khi bị Giang Tinh Tinh đoạt mất vai nữ chính trong 《 Bạch Trú Chi Thành 》, cô ta liền ghì hận, sau đó ý vào đại gia của mình, đi kiểu ngạo gây sự với Giang Tinh tinh.

Chuyện này khiến ông bố nuôi đại gia của An Mạn suýt nữa mất bát cơm.

Hiện tại An Mạn không còn giống ngày xưa, bởi vì diễn quá gương gạo, sau khi bị ông bố nuôi đại gia bỏ thì không còn vai diễn nào. Nhưng cô ta có tham gia vài show giải trí, bởi vì ghen ghét Giang Tinh Tinh, ám chỉ Giang Tinh Tinh không phải người phụ nữ trong sạch ở trên show.

Cô ta trở thành trò cười trong show giải trí, lấy hình tượng cực đoan xuất hiện trước màn hình, vậy nên người xem đã sớm chán nản tín cách của cô ta.

Ngày cả show giải trí cũng không mời cô ta nữa, xem như hết đường kiếm cơm ăn.

Hôm nay Giang Tinh Tinh mới lên hot search, An Mạn liền lên tiếng, hùng hồn chỉ trích Giang Tinh Tinh, nói lúc trước cô dựa vào quyền lực của đại gia, cướp vai nữ chính của cô ta.

Đồng thời cô ta còn cáo bậy, nói Giang Tinh Tinh không chỉ có một kim chủ, lúc trước đến 《 Bạch Trú Chi Thành 》, mỗi ngày đều thấy một chiếc xe khác nhau tới đón cô, trong đó có không ít là đàn ông đã kết hôn, Giang Tinh Tinh là người thứ ba.

Vì An Mạn từng là nữ diễn viên nổi tiếng, cho nên rất nhiều người tin không hề nghi ngờ, trên Internet lại thêm một màn gió tanh mưa máu.

Giang Tinh Tinh vẫn luôn phiền lòng, không trong trạng thái, NG vài lần.

Thời gian nghỉ ngơi, cô lại cầm điện thoại, thấy mấy lời chửi rủa khiến cô hất thù không thông, bàn tay cầm điện thoại run rẩy.

Thẩm Sơ Ngón tới gần, gạt điện thoại trong tay cô, "Dừng xem nữa."

Đôi mắt Giang Tinh Tinh phẫn hồng, cô không hiểu sao trên thế giới này lại có nhiều người có ác ý với người khác như vậy, chỉ vì thứ gọi là "chân tướng", không quan tâm tới xấu mà chửi rủa bỏ mẹ người khác. Những người xa lạ này, vì sao họ lại ghét cô, cô không hề xúc phạm tới họ, thậm chí còn không biết họ.

Sự "ghen ghét" này từ đâu mà có, chính cô cũng không biết.

Thẩm Sơ Ngón thấy cô như vậy, trái tim đau đớn, giống như hai người có mối liên hệ tình cảm, có đau đớn, trong lòng anh còn đau hơn gấp bội, dường như anh có thể cảm nhận được nỗi đau của cô...

Anh dè dặt Giang Tinh Tinh, nhìn vào mắt cô, thấp giọng nói: "Con đường này, nhìn thì tràn đầy ánh sáng, nhưng thực tế người ta lại không biết nó có rất nhiều bụi gai, đầy rẫy bùn lầy."

Giang Tinh Tinh ngừng đầu nhìn anh.

Đôi mắt của anh đẹp tựa sao sáng trên bầu trời, "Con đường này, mỗi bước đi của em là một gánh nặng, nhưng tin anh, nơi đẹp nhất chính là đỉnh núi, chỉ cần em leo lên cao."

"Em có thể sao?" Hiện tại cô vẫn không rõ.

Trước kia cứ nghĩ rằng, chỉ cần nhiệt tình, cố gắng là có thể lấy được tất cả, nhưng bây giờ, rất nhiều chuyện không thể khống chế trong lòng bàn tay, chỉ cần có gặp nguy hiểm, những kẻ có ý đồ xấu sẽ đẩy cô xuống sườn núi, tất cả cố gắng sẽ như nước chảy về biển Đông.

Thẩm Sơ Ngón ngồi đối diện cô, nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt sâu thẳm có sự dạn dạc và tin tưởng.

"Chỉ cần em muốn, nhất định sẽ làm được."

"Anh tin em?"

"Dương nhiên." Thẩm Sơ Ngón đứng dậy, cuối nói: "Anh đã quan sát em, thấy được thiên phú diễn xuất của em, em có thể diễn tốt như vậy, nếu không trải qua khó khăn, rất khó đạt được thành công."

Đứng lúc này, Lộ Tiểu Đào đi tới, đưa cho Giang Tinh Tinh cốc trà táo đỏ cầu kỳ [*] được đun nóng, nói với hai người, "Ồ, trước kia không chú ý, giờ nhìn kĩ mới thấy... nên bởi Sơ Ngón và Tinh Tinh nhà em thật giống nhau, từ ánh mắt tới chiếc mũi, trông như hai anh em ruột."

Cảm xúc của Giang Tinh Tinh đã khá lạnh, cũng hòa theo, "Vậy nên chị mới gọi anh ấy là anh Sơ Ngón, không chừng kiếp trước hai người bạn chị là anh em ruột cũng nên."

Thẩm Sơ Ngón nhàu mày, người nói vô tình, người nghe hữu ý.

"Tinh Tinh, bố mẹ em có khỏe không?" Anh hỏi.

Giang Tinh Tinh nói "Hừm, em chưa nói với anh sao, em là trẻ mồ côi"

"Trẻ mồ côi?"

Thẩm Sơ Ngón chưa kịp nói tiếp, nhân viên đoàn phim đã chạy tới kêu Giang Tinh Tinh chuẩn bị sẵn sàng, sắp sửa quay cảnh cuối. Vì thế Giang Tinh Tinh đứng dậy rời đi, nói với Thẩm Sơ Ngón, "Cảm ơn lời khuyên của anh, em thấy tốt hơn nhiều rồi."

"Ừ, diễn cho tốt! Dừng để ảnh hưởng tới tâm tình."

Buổi chiều, sau khi Giang Tinh Tinh vớt hết những suy nghĩ không hay ra sau đầu, quí nhiên là diễn tốt hơn nhiều.

Thẩm Sơ Ngón nói rất đúng, đây là con đường mà cô lựa chọn, con đường này không bằng phẳng, thậm chí còn bị lấp kín bởi bụi gai, tất cả hào quang được tạo sau này, đều phải trải qua bùn lầy trên đường.

Nhưng dù thế nào, diễn xuất là niềm đam mê của cô, bao nhiêu khó khăn cũng không thể cản trở cô, nó là ánh sáng thiêng liêng nhất.

Trên internet, sau khi An Mạn up Weibo nói xấu Giang Tinh Tinh được nửa tiếng, công ty của Giang Tinh Tinh sử dụng tài khoản của cô để bác bỏ.

Bài đăng thừa nhận Giang Tinh Tinh có bạn trai, nhưng tuyệt đối không như blogger nói, được đại gia bao nuôi. Những lời nói gài dối này ảnh hưởng rất lớn tới Giang Tinh Tinh, công ty sẽ sử dụng pháp luật để giải quyết.

Thẩm Sơ Ngón cũng up Weibo, thể với danh vị chính mình, Giang Tinh Tinh bị kẻ xấu bịa đặt.

"Tôi và Giang Tinh Tinh đã hợp tác với nhau được hai tác phẩm, thời gian làm việc không tính là ngắn. Cô ấy là diễn viên tài năng nhất mà tôi từng gặp, diễn xuất đạt tới trình độ say mê. Mọi người không biết, lúc quay bộ phim(Lời nói dối chốn đất đỏ), cô ấy sốt tận 38.6 độ, nhưng đó là trận tuyết cuối trong năm, rất khó thấy, cô ấy phải mặc quần áo mỏng manh, lê thân xác bệnh tật để hoàn thành cảnh quay, lúc đạo diễn hô "cút", cô ấy mới nghỉ xuống. Trong quá trình quay phim có rất nhiều tình huống bất ngờ, tôi sẽ không nhiều lời. Hiện tại giới showbiz cũng thật kỳ lạ, đối với một nữ diễn viên, mọi người không chú ý diễn xuất của cô ấy như thế nào, tác phẩm ra làm sao, chỉ chăm chăm soi mói đời tư cá nhân của cô ấy. Cuộc sống hỗn có sơ sơ và khuyếch trương, vậy mà mọi người lại phủ nhận hoàn toàn thành tích của cô ấy, rồi cuộc chuyện này là sao, chính tôi cũng khó hiểu. Cho nên tôi hy vọng mọi người bình tĩnh, đừng chửi rủa và công kích vô cớ, dùng đầu óc của mình mà phán đoán cho tốt, đừng để kẻ xấu đất nùi."

P/S: Tinh Tinh có bạn trai, không phải là "người thứ ba" như mấy người bịa đặt."

Thẩm Sơ Ngón up một bài Weibo dài bệnh vực Giang Tinh Tinh như vậy đúng là chuyện hiếm có, ngay cả người đại diện cũng khuyên anh không nên làm như vậy.

Giờ cô đang đứng ở đầu ngọn sóng, tất cả mọi người trong giới đều không muốn liên quan tới cô, sợ bị vạ lây.

Nhưng Thẩm Sơ Ngón không hề do dự, đứng ra nói thay Giang Tinh Tinh.

Thẩm Sơ Ngón là ảnh đế, fan của anh rất đông, được anh bệnh vực, giới showbiz lại xoay chiều gió, rất nhiều fan đứng lên vì Giang Tinh Tinh...

"Luôn tin tưởng phán đoán của anh Ngón!"

"Có một số người mồm miệng quá bần, cả đám chỉ biết hùa theo, không nghĩ ngợi gì nữa, đây chính là thủy quân."

"Có anh, còn có nữ minh tinh đứng ra tố cáo, chuyện này thật đáng nghĩ."

"Chúng phải Ngón ảnh đế đã nói rồi sao, Tinh Tinh có bạn trai! Người đàn ông hôn Tinh Tinh là bạn trai cô ấy, chuyện này đâu có vấn đề gì để mấy người chửi rủa tới mức này! Bạn trai của mấy người chưa thân mật với mấy người bao giờ sao!"

"Hừ, muốn sáng tỏ, vậy tâm anh còn lại thì sao! Người đàn ông khác với chiếc xe Roll-Royce là thế nào!"

"Xe đắt tiền, đàn ông, thì có thể chứng minh điều gì, tự Tinh Tinh cũng có thể mua xe đắt tiền, mấy người còn không cho người ta lái xe sao?"

"Tôi cảm thấy cư dân mạng đang gài mìn á! Ờ phải, Giang Tinh Tinh nên đứng lên minh oan."

"Giờ vẫn chưa thấy lên tiếng, có khi nào là chột dạ không?"

"Cô ấy và Ngón ảnh đế có đang thảo luận vai diễn, không có thời gian đối phó với mấy người. Please, đừng có nhìn chăm chăm vào sinh hoạt cá nhân của người ta nữa, chẳng lẽ mấy người không có việc gì để làm sao, không đi kiếm tiền à, không có bạn gái hả, không muốn mua nhà?"

...

Cư dân mạng ai cũng cho mình là đúng, không ai nhường ai, nhưng lúc trước nghiêng về chửi rủa công kích, hiện tại đã có rất nhiều người hồi phục lý trí, bắt đầu nghi ngờ chuyện này.

Thẩm Sơ Ngón đứng ra đáp trả, khiến cho rất nhiều nhân vật lớn trong vòng luân quần cũng đứng ra bệnh vực, hi vọng mọi người chỉ tập trung vào tác phẩm, không nên can thiệp quá nhiều vào đời tư diễn viên.

An Mạn thấy hưởng gió bắt đầu biến đổi thì chột dạ, do dự hồi lâu, cuối cùng đành xóa bài Weibo vu khống kia.

Nhưng bài Weibo đó đã bị người ta lưu lại làm chứng cứ, hành động xóa bài của An Mạn cũng khiến nhiều người nghi ngờ lời cô ta nói, không biết là thật hay gài.

Bởi vì An Mạn gây chú ý, cộng thêm việc công ty của Giang Tinh Tinh thông báo sẽ truy cứu pháp luật với những kẻ bịa đặt, rất nhiều blogger cũng xóa bài Weibo.

...

Bốn giờ chiều, nhà họ Thẩm

Thẩm Niệm Niệm ngồi trên sofa, hai tay run rẩy cầm điện thoại, người làm thấy cô ta đã giữ tư thế này suốt cả buổi chiều.

Cô ta lướt Weibo, run rẩy cầm tách trà, tức giận không hề nhẹ.

Nhất là khi thấy ảnh trai ruột của mình ra mặt cho thấy rõ tiền kia, quái thực là phần nộ tới mức không kiểm chế được bản thân.

Cô ta lập tức gọi điện thoại cho An Mạn, cao giọng quát tháo, "Ai cho cô xóa bài trên Weibo!"

An Mạn nơm nớp lo sợ nói "Cô Thẩm, giờ Thẩm Sơ Ngón đứng ra nói chuyện thay Giang Tinh Tinh, tôi... tôi không dám đối đầu với anh ấy. Hơn nữa những lời này là cô ép tôi nói, nếu xảy ra vấn đề, người ta truy cứu pháp luật với tôi thì sao, đến lúc đó bồi thường tiền là chuyện nhỏ, nhưng lỡ bị bắt đi tù, cô có giúp được tôi không?"

"Đồ nhát gan!" Thẩm Niệm Niệm mắng. "Sợ cái gì, có tôi ở đây, ai dám bắt cô đi! Cô tiếp tục đăng bài cho tôi, tiếp tục chửi cô ta!"

An Mạn nói "Hay là thôi đi, cô Thẩm, giờ tôi còn ắc không mang nổi mình ắc, rất nhiều người đang chửi nua tôi!"

Thẩm Niệm Niệm lại chửi An Mạn, tức giận gọi cho bên account marketing, ra giá cao mua thủy quân trên mạng, tiếp tục công kích Giang Tinh Tinh.

Bên kia nói, giờ hướng gió đã thay đổi, nếu tiếp tục dẫn dắt dư luận, cần phải có một cái gì đó mạnh hơn. Nếu có thể thì tìm một vị đại gia đứng ra nói chuyện, chứng thực tội danh của Giang Tinh Tinh.

"Đại gia..."

Thẩm Niệm Niệm ngồi trên sofa suy nghĩ thật lâu, đột nhiên nghĩ tới một người

Lúc trước, ông chủ Phùng Khánh Tài của tập đoàn Hằng Thông mới mời cô ta ăn cơm, để cô ta nói vài lời hay trước Thẩm Túc Sơn, khi nào công ty mở đầu thầu, nhớ chú ý tập đoàn Hằng Thông."

Phùng Khánh Tài còn tặng cô ta đôi khuyên tai kim cương xinh đẹp, nhưng Thẩm Niệm Niệm ngại kim cương quá nhỏ, chưa đeo lần nào. Tuy nhiên, Phùng Khánh tài luôn tặng quà cho cô ta, tính bệch lời kéo.

Năm nay Phùng Khánh Tài hơn bốn mươi tuổi, là một người đàn ông trung niên béo ú đầy mỡ. Đầu ông ta đã bắt đầu hói, còn chưa cao tới 1m70, lúc mặc vest lộ ra bụng bìa, vẻ mặt đả tợn, mặt hẹp, nheo lại có khi không thấy.

Thẩm Niệm Niệm nghĩ tới ông ta mà ghê tởm, nhưng nếu người như vậy ra mặt, thừa nhận bao nuôi Giang Tinh Tinh, thanh danh của cô ta sẽ hết đường tẩy sạch, về sau nhắc tới Giang Tinh Tinh, mọi người chỉ nhớ tới có quan hệ với Phùng Khánh Tài.

Ngọc nữ ngây thơ là đồ chơi của lão già béo ú đầy mỡ, sau này còn ai dám hăm dọa cô ta?

Nghĩ vậy, Thẩm Niệm Niệm nọ nọ cười độc ác, lập tức gọi điện thoại cho Phùng Khánh Tài

Advertisement / Quảng cáo

Nói máy, lúc đầu Phùng Khánh Tài nghe việc này, có chút do dự, "Cô Thẩm... làm vậy không hay cho lắm"

"Ông sợ cái gì, chỉ là một mình mình mà thôi, nữ mình tính bị ông chơi còn ít hay sao, đứng có già vờ trong sạch với tôi."

"Này..."

Đứng là Phùng Khánh Tài chơi đùa phụ nữ, cũng đã tiếp xúc với không ít nữ mình tính hay vồng hông, nhưng đều là mấy người tuyến mười tám không nói tiếng, có gái này... rất nổi tiếng, ông ta không yên tâm.

"Không ngại gan của giám đốc Phùng lại nhỏ vậy, thế là không được đâu, người làm ăn, chút quyết đoán cũng không có, tương lai ông muốn hợp tác với nhà họ Thẩm thì không ổn."

"Ồi, cô Thẩm, có đúng như như vậy, tất cả... đều có thể bàn bạc được."

...

Giang Tinh Tinh từ quay cảnh cuối xong liền nhận được điện thoại của người đại diện gọi đến công ty, mấy vị quan trọng trong công ty đều ở đây, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

Đấy là chương trình livestream trực tiếp, Phùng Khánh Tài mặc vest, tuyên bố với mọi người ông ta từng bao nuôi Giang Tinh tinh, là Giang Tinh Tinh chủ động mời gọi, hy vọng ông ta hỗ trợ để cô ta có thể đóng vai nữ chính.

"Mấy người cũng thấy rồi đấy, trên mặt cô ta có sẹo, có thể được nhận kịch bản liên tiếp như thế, hơn nữa còn diễn vai nữ chính, đây là chuyện không có khả năng, tôi có quan hệ trong giới giải trí, cho nên cô ta tìm tới tôi"

"Thật ra ban đầu tôi không muốn, nhưng người phụ nữ này cực đoan bá. Ồi, mấy người không biết đâu, vì nổi tiếng, cô ta không từ thủ đoạn, thậm chí còn chuốc thuốc cho tôi."

"Sau này tôi mới biết, hóa ra cô ta không chỉ tìm mỗi mình tôi, cô ta còn tìm nhiều người đàn ông khác. Tóm lại, ai có thể ngăn đỡ cô ta, cô ta liền ngu với người đó, tôi đứng ra nói chuyện là vì khỏi u ác tính này không thể tồn tại trong giới showbiz nữa, một mẫu phản chuột làm hư nổi chiao! Người phụ nữ dơ bẩn thế này có thể ở giới showbiz được sao?"

...

Văn phòng im lặng, tất cả mọi người lặng yên không nói, Giang Tinh Tinh nhìn chăm chăm người đàn ông béo ú trên màn hình, toàn thân đông lạnh, tay run rẩy...

Ngón từ ác độc nhất thế giới cũng chỉ thế này mà thôi.

Mà cô chỉ có thể đứng đấy, mặc cho người khác hát nước bắn lên người mình.

Lúc này Thẩm Sơ Ngón đi tới, nắm chặt tay cô.

Bàn tay anh bao trùm tay cô, "Đừng sợ."

Có anh trai ở đây, không phải sợ.

...

Hôm nay là một ngày gió tanh mưa máu của giới showbiz, trên internet, cư dân mạng hóng hớt xem náo nhiệt, nội dung vô kịch cũng thật bất ngờ, xoay đi xoay lại.

Mà Thương Giới lại hoàn toàn không biết, hôm nay anh tiếp đón vị khách người Anh, đi thăm mấy công ty con, đồng thời lại mời ông ấy tới khách sạn ăn tối.

Tối tận tám giờ tối, trong lúc ăn cơm, Lâm Xuyên xin thứ lỗi, phải ra ngoài hành lang tiếp điện thoại, lúc trở về, sắc mặt cũng thay đổi.

Thương Giới còn đang bàn bạc với vị khách người Anh.

Lâm tổng giám đốc, khí chất của anh vô cùng xuất sắc, cho dù là trên bàn ăn hay trong hội nghị, anh vẫn luôn duy trì trạng thái không kêu ngoa, đúng mực, bình tĩnh ổn định. Đồng thời anh suy nghĩ nhanh nhạy, ánh mắt thấu đáo, vị khách sẽ hợp tác với anh trong tương lai, khi đối mặt với anh, cảm thấy rất thoải mái.

Có rất nhiều lựa chọn, nhưng ông ấy luôn ưu tiên tập đoàn Thương thị, mặc dù trong lúc bàn bạc Thương Giới đưa ra ý kiến nhảm nhí, nhưng rất nhiều lúc, vì sức hấp dẫn của người đàm phán, vĩnh viễn có thể khiến cho đối tác có cảm giác tin cậy khi đàm phán.

Đàm phán sắp thành công.

Lâm Xuyên đi vào, muốn nói lại thôi.

Nếu cất ngang, có thể sẽ ảnh hưởng tới việc hợp tác, đối phương cảm thấy tập đoàn Thương thị không có thành ý.

Rất cuộc nói hay không nói, hiện tại phụ nhân như đang bị vậy hằm..

Ngay cả vị khách người Anh cũng chú ý tới sắc mặt của Lâm Xuyên, dùng tiếng Anh nói với Thương Giới, hình như trợ lý của anh có chuyện muốn nói.

Thương Giới quay đầu nhìn Lâm Xuyên, "Sao thế?"

"Giám đốc Thương..." Lâm Xuyên bồn chồn, nhớ tới ngày thường phụ nhân vẫn luôn đối xử với mình rất tốt, cuối cùng vẫn nói..

"Phụ nhân xảy ra chuyện"

[1] Quạt hương bồ:

[3] Account Marketing: Người nào muốn quảng cáo, sản phẩm hay sự kiện gì đó của mình được mở rộng thì sẽ mua chuộc quần chúng ở đây, trả tiền để tuyên truyền

[4] Đại V': Đại V (Big V): Big V là biểu tượng để cập đến người dùng Weibo đã đạt được chứng nhận cá nhân trên các nền tảng Sina Wei, Tencent, Netease và các nền tảng Weibo khác. Người dùng Weibo đã được xác thực sẽ được kèm theo một biểu tượng tương tự chữ cái tiếng Anh viết hoa "V" sau biệt danh của Weibo, và nếu người dùng Weibo này có nhiều người hâm mộ thì được gọi là "Big V".

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Chương 60: Tính sổ

Edit: Nhuỵc Vỹ

Beta: Quanh

Bên ngoài phòng bao, Thương Giới nghe Lâm Xuyên kể lại qua loa, sắc mặt âm trầm.

Điện thoại Giang Tinh Tinh bị thông báo quá nhiều, giờ đã hoàn toàn tắt máy, mấy cuộc điện thoại đã được gọi, anh vẫn không lên hệ được với cô, điện thoại trực tiếp bị ném đi, "bốp" một tiếng, đập vào tường.

Lâm Xuyên thấy anh đã nổi nóng, quay đầu gọi vài cuộc điện thoại, phản phò cấp dưới điều tra, không đến hai phút đã có tin tức, quay lại nói với Thương Giới: "Công ty quản lý của Giang Tinh Tinh chuẩn bị mở họp báo, làm sáng tỏ chuyện Phùng Khánh Tân."

"Suốt một ngày xảy ra chuyện lớn như vậy, cả thế giới đều biết, chỉ mình tôi không biết."

Thương Giới nắm chặt tay, nu bàn tay nổi lên gân xanh, đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn Lâm Xuyên: "Đừng nói với tôi cậu cũng không biết."

Lâm Xuyên chỉ cảm thấy lồng to sau lưng dựng đứng lên, cần bàn không dám nhìn anh, nói: "Thật ra hồi chiều chuyện đã chuyển biến tốt đẹp, ai ngờ đột nhiên nhảy ra một Phùng Khánh Tân. Hai tiếng trước ông ta đứng ra hát nước bắn, khiến mọi chuyện ảm ỉ, tôi suy xét thấy cuộc gặp mặt hôm nay hết sức quan trọng, chuyện này chắc cũng giải quyết được nên tôi không..."

Thương Giới đá chân, Lâm Xuyên ăn một cú đá chuẩn xác, không né tránh, đứng yên chịu trận.

"Mẹ nó, hết sức quan trọng cái thứ gì?" Anh vút lại mấy chữ này, sai bước đôi đi.

Lâm Xuyên cố nén đau đớn, quay lại phòng bao, tạ lỗi với vị khách hàng đến từ Anh quốc: "Bây giờ anh Thương có chuyện quan trọng cần xử lý, chuyện họp đồng có thể hẹn lúc khác không?"

Hiền nhiên vị khách hàng không dự đoán được, hôm nay sẽ còn có chuyện quan trọng hơn chuyện họp tác, sáng mai ông ta đã phải lên máy bay về nước.

"Lần sau gặp mặt không biết là khi nào, anh Thương xác định sẽ đi ngày lúc này?" Vị khách hàng bất mãn: "Còn có chuyện gì quan trọng hơn việc họp tác với chúng tôi sao?"

"Vô cùng xin lỗi."

"Tôi cho rằng tập đoàn Thương thị đáng đề tin cậy, lấy 100% thành ý, tự mình tôi Trung Quốc nói chuyện họp tác với tổng giám đốc Thương, anh ấy lại muốn đi ngay lúc này, tôi rất hoang mang."

Lâm Xuyên cũng hiểu, giờ mà đi thì rất đáng tiếc, khả năng thành công đã là 99%, anh lại lựa chọn từ bỏ trước bước cuối cùng này.

Nhưng mà trong lòng anh, đầu sao thì cũng đã có lựa chọn.
Advertisement / Quảng cáo

...

Công ty quản lý đã bắt đầu chuẩn bị họp báo.

Giang Tinh Tinh vừa bước lên bục thì đã bị một đám phóng viên vây chặt như nuôi bọ.

"Cố Giang, xin hỏi cô là tình nhân của Phùng Khánh Tân thật sao?"

"Ngại trừ ông ấy, cô còn có bao nhiêu người đàn ông khác?"

"Cô là tiểu tam sao?"

Giang Tinh Tinh đầu nặng chân nhẹ, ngay cả ánh mắt cũng hơi mờ, một môi giải thích: "Tôi không có."

"Phùng Khánh Tân là người có gia đình, việc này cô định giải thích thế nào?"

"Tôi không biết."

"Ý cô là cô không biết Phùng Khánh Tân có gia đình sao?"

"Tôi không biết! Tôi cần bản không hề quen ông ta!"

"Cô thừa nhận mình có bạn trai không?"

"Tôi có..."

"Người đó là Phùng Khánh Tân sao?"

"Không phải! Còn muốn tôi phải nói bao nhiêu lần nữa, tôi cần bản không hề quen ông ta!"

"Vậy bạn trai cô là ai, là người trong bức ảnh sao?"

"Đúng thế."

"Trong ảnh có hai người đàn ông, rốt cuộc ai mới là bạn trai cô, hay cả hai đều là..."

Giang Tinh Tinh chống tay lên bàn, cảm giác trong đầu trống rỗng, bên tai ù ù như tiếng muỗi kêu.

Muốn đối vương miện, phải chịu được sức nặng của nó...

Cô đã lựa chọn con đường này, trước nay không chỉ có hoa tươi và tiếng vỗ tay, mà còn đầy bụi gai.

Trợ lý Lê Tiểu Đào đưa một ly nước ấm cho cô, bàn tay nhận nước của Giang Tinh Tinh không nhận được mà run rẩy.

Cô nhắm mắt lại, đập mạnh ly nước lên bàn, chỉ nghe một tiếng "choang" vang lên, toàn bộ phòng họp báo trở nên yên ắng.

Phóng viên đứng lại chuỗi câu hỏi, đôi mắt nhìn Giang Tinh Tinh.

Cô đứng dậy, dùng cặp mắt sáng ngời trong veo nhìn họ, gần từng chữ một: "Tôi không quen biết Phùng Khánh Tân gì hết, trước hôm nay, ngay cả cái tên tôi cũng chưa từng nghe. Những gì lên án tôi trên mạng đều là bôi nhọ. Tôi chỉ thừa nhận một chuyện: Tôi có bạn trai, tình cảm giữa tôi và anh ấy rất tốt, tôi rất yêu anh ấy, dù bây giờ anh ấy có của cải vô tận, nhưng lúc tôi yêu anh ấy, anh ấy chỉ có hai bàn tay trắng."

"Hôm nay mọi người ở đây, đơn giản là muốn nghe tôi trả lời, đây là câu trả lời của tôi."

Cô phóng viên nói: "Nói nghe thật đường hoàng, ai cũng biết chuyện trong giới showbiz, phụ nữ và kìm chủ thấy nhiều đã quen, thả cô quang mình lỗi lệ sáng khoái thừa nhận còn hơn."

Giang Tinh Tinh nắm chặt tay: "Dự theo logic của cô, phụ nữ yêu đương với đàn ông giàu có chính là dựa hơi, lợi dụng, cho nên tất cả phụ nữ phải gi cho đàn ông nghèo mới tình là trình tiết trong sạch sao?"

Vấn đề này vừa được đưa ra, lại khiến phóng viên kia không còn lời nào để nói, cứ đề cập đến vấn đề nữ quyền, phóng viên dù có gay gắt cỡ nào cũng phải cảm thán lên tiếng, tránh khỏi việc trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Phóng viên kia lại chuyển chủ đề tới Phùng Khánh Tân: "Nếu cô nói cô không quen biết tổng giám đốc Phùng tập đoàn Hằng Thông, vì sao ông ấy lại muốn đứng ra vạch trần cô, chuyện này đâu có lợi gì cho ông ấy, ông ấy là người có gia đình, đánh đổi danh dự của mình chỉ vì chơi bời một nữ minh tinh như cô sao?"

Giang Tinh Tinh cảm thấy, hình như là phóng viên này đặc biệt nhắm vào cô, không biết có phải bị người khác mua chuộc không.

"Vấn đề này, hẳn là có nền đi hỏi ông ấy, mà không phải hỏi tôi."

Thảm Sợ Ngón đứng cạnh của phòng họp báo, tay dút vào túi, nhìn Giang Tinh Tinh trên bục.

Ban đầu anh còn lo là nhiều phóng viên như thế, có lẽ có sẽ sợ hãi, sẽ cứng thẳng, sẽ không ứng phó được, đến lúc đó anh có thể lên bục giúp cô bất cứ lúc nào.

Nhưng anh đã lo xa rồi... Giang Tinh Tinh tự duy rồi rằng, đối đáp trời chày, hơn nữa không hề sợ hãi.

Có kiến cường hơn tương tượng của anh rất nhiều.

"Cố Giang, chúng ta nên quay lại đề tài lúc đầu đi, nguyên nhân gây ra chuyện này là hai bức ảnh kia, chiếc Rolls-Royce trong bức ảnh thứ hai thuộc về người đàn ông mở cửa xe cho cô sao?"

"Chiếc xe kia là của bạn trai tôi, cũng chính là người đàn ông hôn tôi trong bức ảnh thứ nhất, còn bức thứ hai, người mở cửa xe là trợ lý của anh ấy."

Vừa dứt lời, toàn bộ hội trường họp báo xôn xao.

"Cô tìm sao để chứng minh?"

"Rốt cuộc bạn trai cô là ai?"

"Vì sao đến bây giờ anh ta vẫn chưa xuất hiện, hay là không dám xuất hiện?"

Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp giũu từ tính vang lên: "Cô ấy không có bạn trai, nhưng có ấy có chồng."

Mọi người kinh ngạc quay đầu lại, thấy cửa phòng họp báo mở ra, Thương Giới sai bước đi đến.

Anh mặc áo sơ mi màu trắng và quần tây đen, áo sơ mi sơ vãn nghiêm chỉnh, chân dài thẳng tắp, thân hình cao lớn.

Thương Giới thong dong bình tĩnh đi tới, quanh thân tản ra khí chất lạnh lẽo chèn ép, người xung quanh lập tức trở thành phòng nền.

"Là Thương Giới?"

"Sao anh ta lại tới đây?"
Advertisement / Quảng cáo

"Chuyện này liên quan gì đến anh ta?"

...

Đám phóng viên dần do khổ hiểu, bàn tán sôi nổi.

Thương Giới đã đến bên cạnh Giang Tinh Tinh.

Dưới ánh đèn, anh đưa tay cới cúc áo trên cùng, lộ ra cần cổ thon dài và xương quai xanh tinh xảo.

Sau đó, bàn tay trắng trẻo đẹp đẽ kia từ từ trượt xuống, nắm chặt tay cô gái bên cạnh.

Lòng bàn tay cô đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng. Thương Giới nắm chặt tay cô, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, tuyên bố: "Giang Tinh Tinh là vợ yêu của tôi."

Lời vừa nói ra, cả phòng họp báo sồn xáo.

Anh cũng không để mọi người có cơ hội phản ứng, tiếp tục giải thích: "Người đàn ông trong bức ảnh thứ nhất là tôi, bức thứ hai là trợ lý của tôi - Lâm Xuyên. Mọi người còn có vấn đề gì, giờ hỏi một lần cho rõ ràng, sau này tôi không hy vọng sẽ nhìn thấy bất cứ lời đồn đãi vô vắn gì nữa, ảnh hưởng đến danh dự của vợ tôi."

Giọng anh trầm thấp ổn định, ánh mắt kiên định. Thế giới tro bụi tán loạn của Giang Tinh Tinh, trong chớp mắt khi nhìn thấy anh, yên ổn trở lại.

Đứng bên cạnh anh, cô sẽ không sợ bất cứ gió cát mưa sa nào.

Giang Tinh Tinh cũng nắm chặt tay Thương Giới, mười ngón tay siết chặt nhau.

Phòng viên bên dưới còn chưa phản ứng lại, ban đầu còn phỏng đoán vị kình chủ của Giang Tinh Tinh rất giàu, không ngờ rằng, thế mà lại là vị này!

Hơn nữa, giờ đã hoàn toàn không còn là quan hệ kình chủ và tình nhân phải giấu giếm, Thương Giới chính miệng thừa nhận, Giang Tinh Tinh là vợ anh!

Cho nên lời đồn đãi trước đã từ từ sụp đổ, có một người chồng quyền thế ngất trời như Thương Giới, Giang Tinh Tinh còn cần đi quyến rũ đàn ông khác sao? Phùng Khánh Tân gì đó, trước mặt Thương Giới, chỉ là nười bọ không đáng nhắc đến, quai thực là không nò nhìn thẳng

Có phóng viên dè dặt hỏi: "Tổng giám đốc Thương, xin hỏi anh và cô Giang Tinh Tinh đã kết hôn bao lâu rồi?"

Thương Giới gần như không cần suy nghĩ: "Tinh cả hôm nay, đã là 389 ngày."

Đám phóng viên cảm thán, nhớ rõ ràng như thế, có thể thấy được anh yêu thương vợ mình thế nào.

"Tổng giám đốc Thương, anh và cô Giang Tinh Tinh quen nhau như thế nào, là ai cầu hôn trước?"

"La tôi trừu chọc có ấy trước." Thương Giới chìm vào hồi ức, vẻ mặt dịu dàng hơn rất nhiều: "Ồ thành diện anh, xe của tôi không cần thận dụng phải có ấy, may là không bị thương, tôi với cô ấy nhất kiến chung tình, sau đó kết hôn cũng là tôi ngò lời, ban đầu cô Giang còn không bằng lòng."

Nói lên những chuyện nhân cách thứ hai làm, Thương Giới như tự mình trải qua, Giang Tinh Tinh nhìn lời nói cử chỉ của anh, cảm giác lúc này đã không còn nhân cách thứ nhất nhân cách thứ hai gì cả, anh chính là anh, từ đầu đến cuối, chỉ có một Thương Giới.

"Tổng giám đốc Thương, với sự nghiệp của vợ anh, anh từng giúp đỡ gì không?"

Đối với vấn đề này, Thương Giới vô cùng thẳng thắn: "Tôi đã cho cô ấy cơ hội, nhưng cũng chỉ là một cơ hội mà thôi, có thể nắm chắc hay không phải dựa vào bản lĩnh của chính cô ấy, chuyện này, những đạo diễn đã từng hợp tác với cô ấy, thậm chí là ảnh đế của mọi người - Thẩm Sở Ngõn, cũng có thể chứng minh."

Cách nhóm phóng viên đóng đảo, Thương Giới và Thẩm Sở Ngõn nhìn nhau từ xa, tầm mắt bắn ra hoa lửa.

Thẩm Sở Ngõn cười nhẹ, nghiêng đầu.

Nghĩ đến ngàn vạn khả năng, nhưng lại không hề nghĩ tới, thế nhưng lại là anh ta!

Trong cảm nhận của Thẩm Sở Ngõn, người đàn ông xứng đôi với Giang Tinh Tinh, chỉ sợ là không có mấy người, Thương Giới...Miễn cưỡng xem như tạm được.

Thương Giới thấy mọi người không hỏi gì nữa, sắc mặt phút chốc tối sầm: "Đối với tất cả account marketing, đại V tiêu V và vị nào đó vu khống vợ tôi trên mạng, chi cần lượt chia sẻ vượt quá 500, trong vòng hai tuần sẽ nhận được giấy gọi của tòa án, một người cũng không bỏ qua."

Vừa dứt lời, thậm chí có không ít phóng viên ở đây lấy điện thoại ra, kiểm tra tin tức mình đăng tải có vượt quá 500 chia sẻ không, lập tức xóa bỏ.

Quai nhiên, Thương Giới nói được làm được, sau khi cuộc họp báo kết thúc không đến vài ngày, mới đoán lượt sự chuyện nghiệp, trình đơn tố tụng với những account marketing tung tin đồn nhảm trên Weibo, gửi lên tòa án.

Mà trong khoảng thời gian này, tập đoàn Thương thị cũng có không ít người đến thăm hỏi.

Thương Giới lần thứ hai tuyên bố: "Chuyện này tôi sẽ dùng pháp luật để giải quyết, người đã từng bôi nhọ vợ tôi, không cần lằng phí thời gian lên hệ tôi hoặc tìm người quen xin xỏ. Hôm nay tôi nói thẳng, chuyện liên quan đến danh dự và trong sạch của vợ tôi, không thể nào bỏ qua."

Dư âm của chuyện này còn đang tiếp tục, Phùng Khánh Tân bị Thương Giới lấy tội danh vu khống ác ý trình lên toà án, vợ ông ta lập tức ly hôn với ông ta, chiếm tài sản, ông ta rơi vào kết cục hai bàn tay trắng.

Đối mặt với sự truy hỏi từ phóng viên, Phùng Khánh Tân mới khai Thẩm Niệm Niệm ra, nói tất cả đều do vị Đại tiểu thư nhà họ Thẩm sai bảo, tất cả là do cô ta biến soạn!

An Mạn cũng gấp gấp lên tiếng, bản đúng đồng đội, thậm chí còn nói Thẩm Niệm Niệm mua chuq quân công kích Giang Tinh Tinh trên mạng, nói không chừng hai bức ảnh kia cũng do cô ta tuyên bố!

Ngay lúc đó, tất cả account marketing lập tức phản chiến, chia mũi nhọn về phía Thẩm Niệm Niệm.

Thẩm Niệm Niệm vốn không ở trong giới giải trí, không có fan gì, nhiều lắm là một vòng hồng nhỏ [3] thích khoe của trên Weibo.

[3] Vòng hồng: người nổi tiếng trên mạng, nổi tiếng thông qua mạng Internet.

Bởi vì dính đến chuyện Giang Tinh Tinh, có ta xem như hoàn toàn nổi tiếng, nhưng theo chiều hướng tiêu cực, Weibo bị chiếm đóng, cả ngày bị đám cư dân mạng bộp chớp thăm hỏi, những thay quần trước đây có ta mua để chửi rủa Giang Tinh Tinh cũng quay lại cần cổ ta.

Đấy không phải là thâm nhit.

Bỏ mẹ Thẩm, bao gồm người anh trai - Thẩm Sở Ngõn đã biết chuyện này, thất vọng tột đỉnh với cô ta.

"Nhà họ Thẩm và nhà họ Thương có quan hệ mấy đời, chuyện làm ăn cũng có không ít dính dáng, giờ vì mấy guy nghiệp chương, phá hỏng hết quan hệ hai nhà!" Thẩm Túc Sơn tức giận chỉ Thẩm Niệm Niệm: "Trước đây tao dạy mấy thế nào, chờ thấy việc thiện nhỏ mà không làm, chờ thấy việc ác nhỏ mà đi làm [4], mấy nhàn xem mấy đã làm gì rồi!"

[4] Nguyên văn là "Vật dĩ ác tiểu nhi vi chi, vật dĩ thiện tiểu nhi bất vi biên tập", xuất phát từ di chiếu của Chiêu Liệt đế thời Thục Hán

Thẩm Niệm Niệm lăm bằm: "Đều là lỗi của thứ rẻ tiền kia, nếu không phải cô ta nói..."

Một tiếng "chất" vang lên, Phạm Nhã Trân cho Thẩm Niệm Niệm một cái tát.

Làm một người mẹ, trước nay bà luôn cưng chiều con gái, lần này lại...Ra tay!

"Cố quái ác độc!" Phạm Nhã Trân thất vọng nhìn Thẩm Niệm Niệm "Sao tôi lại nuôi ra một đứa con gái ác độc thế này, Niệm Niệm tột bụng lương thiện hồi nhỏ của tôi đâu rồi?"

"Cô ta đã sớm chết!" Thẩm Niệm Niệm đưa tay che mặt, khó có thể tưởng chế cảm của mình, thét chói tai: "Tôi tận mắt nhìn thấy cô ta bị đẩy xuống sông, có ta đã sớm chết rồi! Giờ tôi mới là con gái mấy người! Tôi mới là Thẩm Niệm Niệm!"
Advertisement / Quảng cáo

Lời vừa nói ra, cả nhà họ Thẩm, bao gồm bố mẹ Thẩm và Thẩm Sở Ngõn đều sững sờ.

"Rốt cuộc có đang nói gì!"

Thẩm Niệm Niệm thờ hồn hển, biết mình vì cảm xúc kích động mà lờ lờ, muốn che giấu: "Ý con là... Trại qua chuyện bắt cóc, con đã thay đổi, không, không còn là Thẩm Niệm Niệm trong quá khứ nữa, chuyện này cho con kích thích quá lớn, con... chỉ cần nghĩ đến ác m đáng sợ kia, con lên..."

Có ta bắt đầu gào khóc.

Thẩm Túc Sơn cảm thấy mình thật sự gù ròi, ông thờ dài một tiếng, về thư phòng của mình.

Phạm Nhã Trân cũng không muốn quan tâm đến Thẩm Niệm Niệm, thất vọng tột đỉnh, về phòng tắm lau nước mắt.

Trong phòng khách, chỉ còn lại hai người Thẩm Sở Ngõn và Thẩm Niệm Niệm.

Phản lớn lúc Thẩm Niệm Niệm khóc đều là giả vờ, có lẽ bố mẹ không nhìn ra, nhưng đối với người đã đóng phim bao nhiêu năm, kỹ thuật đã nắm chuẩn trong lòng tay như Thẩm Sở Ngõn, chút kỹ xảo này không thể gạt được anh.

Thẩm Sở Ngõn yên lặng nhìn Thẩm Niệm Niệm, ánh mắt có sự hoang mang.

Thẩm Niệm Niệm bị anh nhìn đến mức chột dạ, dứt khoát đứng dậy về phòng.

Nhưng mà, có ta vừa lên cầu thang chưa được vài bước, Thẩm Sở Ngõn đột nhiên mở miệng: "Rốt cuộc có là ai?"

Thẩm Niệm Niệm nghe vậy, bước chân đột nhiên run lên, suýt nữa ngã cầu thang.

Có ta cứng ngắc quay đầu, ra vẻ khó hiểu: "Anh, anh đang nói gì thế, em là Thẩm Niệm Niệm, là em gái ruột của anh."

Trên mặt Thẩm Sở Ngõn không có biểu cảm nào, xoay người rời khỏi.

"Có không phải."

Lúc quay đi, anh nói như thế.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Chương 61: Người đàn ông dịu dàng

Edit: Quanh

Beta: Nhuộc Vy

Giang Tinh Tinh cần diễn cảnh cuối ngựa trên thảo nguyên, trước kia cô chưa từng diễn cảnh này trong phim cổ trang, cho nên khá ngỡ ngàng với môn thể thao cuối ngựa này.

Trong đoàn phim có huấn luyện viên chuyên nghiệp, Giang Tinh Tinh học vài ngày, dần nắm được căn bản, lúc quái roi cầm cương cũng có tư thái hiền ngưng oai hùng.

Cuối tuần, Thương Giới mừng có tới một câu lạc bộ cuối ngựa, kiểm tra tiến độ học tập của cô.

"Có thể nương theo bạn," Thương Giới nói, "Nếu em muốn."

Giang Tinh Tinh gọi cho Minh Cận, nhưng cô ấy vừa nghe tới cuối ngựa liền từ chối, từ nhỏ cô ấy đã không thích vận động, chỉ muốn làm người phụ nữ xinh đẹp ngồi i trên số pha.

Minh Giác lại chưa từng cuối ngựa, thậm chí còn chưa từng thấy ngựa ngoài đời thật, rất hứng thú với chuyện này, cùng Giang Tinh Tinh tới câu lạc bộ cuối ngựa.

Câu lạc bộ được xây dựng ở một thảo nguyên rộng lớn dưới chân núi, câu lạc bộ cao cấp thế này, đương nhiên là nơi nghỉ ngơi của tầng lớp thượng lưu, những người nổi tiếng, phục vụ vô cùng chu đáo.

Giang Tinh Tinh thay trang phục cuối ngựa, đeo bao tay và bao đầu gối, còn đội mũ cho Minh Giác, không an tâm mà dặn dò cô nhóc, "Nếu gặp phải tình huống nguy hiểm, không được hoảng sợ, phải chờ huấn luyện viên tới, nếu em bị thương, chị sẽ không biết ăn nói với chị gái em thế nào."

Minh Giác ngoan ngoãn gật đầu, "Không có chuyện gì đâu."

Xung quanh trường đua ngựa là cỏ xanh mênh mông rộng lớn, có vòng rào hộ vấy quanh, đây là nơi học, có huấn luyện viên đi theo bên cạnh, cũng có khu kĩ thuật cao để khách luyện tập, được phân loại rõ ràng.

Giang Tinh Tinh nhìn ra xa, chỉ thấy một màu xanh biếc, Thương Giới mặc trang phục cuối ngựa màu đen, một tay cầm dây cương, tay kia cầm roi, cưỡi con ngựa nâu to lớn, vượt qua mấy thanh chướng ngại vật.

Tư thế hiền ngưng oai hùng, còn chơi mát hơn cả ánh mặt trời.

Xung quanh có mấy người đàn ông kỹ năng cũng không tồi, đồng loạt nhìn về phía anh, ánh mắt tán thưởng. Mà ánh mắt của mấy người phụ nữ càng không cần phải nói, dán chặt lên người anh.

Thương Giới đi tới chỗ Giang Tinh Tinh, lúc chạy đến, kéo nhẹ dây cương, đạp chân vào yên ngựa, dừng lại bên cạnh Giang Tinh Tinh.

Anh cúi mũ xuống, lộ ra khuôn mặt anh tuấn, ánh mặt trời chiếu vào mặt anh, trông như một vị thần.

Quả là ông xã thần tiên.

Giang Tinh Tinh đi tới, lấy khăn tay lau mồ hôi cho anh.

Xung quanh có mấy người phụ nữ muốn lại gần, thấy vậy thì không còn ý đồ gì nữa, cực kỳ hâm mộ nhìn Giang Tinh Tinh.

Thương Giới vẫn ra vẻ chờ mong, muốn nói lại thôi, sau khi cưỡi ngựa, hai má ửng hồng.

Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh nhìn ra, người nào đó đang muốn được khen, cả đường thúc ngựa tới chỗ cô, chẳng qua là muốn được cô khen một câu, "Ôi, ông xã thật đẹp trai."

Nhưng cô cố tình không nói.

Giang Tinh Tinh không nói, Minh Giác bên cạnh lại thành thật mở miệng, "Anh Thương, anh thật lợi hại, vừa rồi chị Tinh Tinh cứ dán mắt vào anh."

Giang Tinh Tinh...

Trẻ con biết gì mà nói.

Giang Tinh Tinh dẫn Minh Giác tới chỗ học sơ cấp, để huấn luyện viên dắt ngựa cho cô ấy, dặn dò không để cô ấy đi một mình, an toàn là quan trọng nhất.

Thương Giới dắt một con ngựa trắng tới trước mặt Giang Tinh Tinh, "Anh đã kêu họ chuẩn bị một con ngựa cái lành tính, thử leo lên xem."

Giang Tinh Tinh đi tới, leo lên yên ngựa. Thương Giới đỡ móng cô, nâng cô lên.

Lại không ngờ tới, người này chờ tới lúc cô lên ngựa, còn thuận tay vỗ móng cô, "Ngồi ổn vào."

Giang Tinh Tinh đỏ mặt, nhàu mày chất vấn, "Này!"

Thương Giới nghiêm túc hỏi, "Sao vậy?"

"Anh đánh vào... em"

Mặt cô đỏ bừng, ghen nư ngày cũng không nói được chữ kia.

Thương Giới ra vẻ chính nhân quân tử, buông lỏng tay, nói: "Em nghĩ anh là loại người chỉ biết làm vậy này thôi sao?"

Giang Tinh Tinh quay đầu, "Lâm Xuyên nhìn thấy rồi"

Lâm Xuyên cưỡi ngựa theo sau, lặng yên đeo kính râm, gài làm người mù.

Thương Giới cũng xoay người nháy lên ngựa, ngồi phía sau Giang Tinh Tinh, ôm cô trong lòng, kéo dây cương, hồ một tiếng, con ngựa liền bắt đầu chạy.

Giang Tinh Tinh có thể cảm giác lồng ngực rắn chắc của anh phía sau lưng cô.

Cô quay đầu nhìn anh, đôi mắt anh nhìn thẳng về phía trước, khuôn mặt nghiêm nghị.

Đi tới chỗ vắng người, Thương Giới chuyển dây cho Giang Tinh Tinh, xoay người xuống ngựa, "Em thử đi."

"Đừng khinh thường em, huấn luyện viên ở đoàn phim đã dạy em, còn nói em cưỡi ngựa rất tốt."

Thương Giới nhìn cô, khẽ mỉm nhếch lên.

Chắc kiếp trước bà xã của anh là tiên nữ, thế nên mới gọi như vậy.

...

Minh Giác ngồi trên lưng ngựa, vị huấn luyện viên nắm dây cương đi trước, dẫn cô đi vòng quanh sân cỏ.

Xung quanh cô... đều là các bạn nhỏ, mặc quần áo sặc sỡ.

Đây là khu dành cho trẻ em, tuy có thấp, nhưng dù gì cũng là cỏ gái trưởng thành!

Minh Giác vốn trầm tĩnh, bình thường không dám mở miệng nói chuyện với người lạ, cho nên vị huấn luyện viên này đã dẫn cô đi được mười vòng, cô cũng không dám nói với ông ấy, bảo mình muốn tự cưỡi ngựa.

Cho tới khi vị huấn luyện viên kia muốn đi WC, rút cuộc Minh Giác cũng được một mình một ngựa.

Huấn luyện viên đã dặn kĩ, Minh Giác không được cưỡi ngựa một mình, ngồi chờ một lúc, ông ấy sẽ trở về.

Minh Giác ngoan ngoãn gật đầu, thấy vị huấn luyện viên nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh, dắt ngựa cho cô lâu như vậy, chắc ông ấy cũng thấy chán.

Đầu năm nay Minh Giác mới mười chín tuổi, vóc dáng thấp nhỏ, bề ngoài như trẻ con, huấn luyện viên liền coi cô là nhí đồng.

Cô đi bộ quanh sân cỏ, không có huấn luyện viên đi cùng, đương nhiên có không dám đụng vào ngựa, chỉ là hơi có đom, hết nhìn đồng lại nhìn tay.

Dây ngựa được buộc vào cây cột, bộ lông con ngựa rất sạch sẽ, cả người sáng bóng, bởi vì được chăm sóc nghiêm ngặt, trông nó rất đẹp.

Trong lòng Minh Giác thầm nghĩ, quả là câu lạc bộ đắt tiền, nhìn con ngựa được chăm sóc là có thể biết, đây không phải nơi người bình thường có thể tiêu phí.

Cô tới gần một con ngựa đen cao lớn xinh đẹp, lấy điện thoại, muốn selfie cùng nó, tách tách vài tiếng, cô nhìn vào camera cười vui vẻ.

Con ngựa cũng không yên lặng, đạp đạp chân sau.

Minh Giác còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên bị một đôi tay mạnh mẽ tóm lấy, mất trọng tâm, cô lù vùi bước, sắp sửa ngã xuống đất.

Nhưng không hề đau như dự đoán, cũng không phải ngã trên mặt đất, cảm giác mềm mại, còn có độ ẩm.

Hình như... là một người đàn ông.

Minh Giác nghiêng đầu, đập vào mắt là chiếc cổ thon dài trắng trẻo, yết hầu nhỏ lên. Cô đôi mắt xuống dưới, nhìn cái áo hình cây kiếm cùng hoa hồng làm bằng bạc, nó là phụ kiện cho trang phục cuối ngựa, đường cong khéo léo sắc sảo.

Cô lập tức bị chiếc cái áo kia mê hoặc.

Là một cô gái 2D hay mộng mơ, cô rất thích mấy loại trang sức nhỏ nhỏ thế này.

Cô tức mắt lên nhận ra, chắc cái áo này có gái trị xa xỉ.

Mình Giác kinh ngạc ngẩng đầu lên, dưới ánh một trời, ngũ quan của người đàn ông càng thêm sắc sảo, ánh mắt sâu thẳm, lông mi cong dài bao trùm mi mắt.

Anh có khuôn cằm rất đẹp, hơi xanh, có cảm giác không chịu bỏ.

Hơi thở của anh phả trên đầu cô, nhẹ nhàng ấm áp, khiến hai tai Minh Giác đỏ lên.

Thương Hoài Tranh cúi đầu nhìn Minh Giác.

Tóc dài xỏa vai, cổ cúi đầu, anh không thấy rõ mặt, chỉ cảm giác làn da rất trắng, trên người... có hương thơm

Rất dễ ngủ.

Đôi mắt hẹp dài như khe lèn tia sáng, con ngươi đen bóng khẽ đảo qua, bị ánh nhìn như vậy, trái tim Minh Giác đập thành thịch.

"Anh Thương!" Lập tức có nhân viên công tác chạy tới, "Anh không sao chứ?"

"Không sao."

Giọng nói trầm thấp, có chút lơ lửng nhác.

Mà Minh Giác ngã vào người anh, tay chống lên bụng anh, cách một lớp áo mỏng, cô có thể cảm giác được cơ bụng rắn chắc.

"Có sao không?" Anh hỏi.

Minh Giác ngăn người, cảm giác không sao, cổ lắc đầu.

Cô vội đứng dậy, không ngờ lúc đứng lên, chống tay vào đùi anh, người đàn ông lập tức hít sâu.

Cô đỏ mặt, luống cuống lùi ra.

Thương Hoài Tranh cũng đứng lên, vỗ cô đại trên người.

Nhân viên cầu lạc bộ thấp thòm hỏi: "Anh Thương, anh có sao không?"

Advertisement / Quảng cáo

Thương Hoài Tranh xoa tay, ý bảo không sao.

Minh Giác không dám nói lời nào, Thương Hoài Tranh biết cô nhút gan, vì thế bảo mọi người đi.

Anh tới gần Minh Giác, hỏi "Còn nhớ tôi không?"

Minh Giác nơm nớp gật đầu, "Anh Hoài."

Thương Hoài Tranh mỉm cười, sửa cho cô, "Là anh Thương."

Đứng rồi, phải là anh Thương, Minh Giác cảm môi dưới, thầm mắng bản thân đúng là heo.

Thương Hoài Tranh nói với cô, "Đừng đứng phía sau lưng, nó sẽ cảm thấy bất an, một khi nó dám chân sẽ rất nguy hiểm."

"Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh Hoài... À, anh Thương."

"Không sao." Thương Hoài Tranh hỏi "Muốn chụp ảnh à?"

Minh Giác đỏ mặt lắc đầu, đã gây ra hỗn loạn lớn vậy, sao cô còn dám chụp ảnh?

Thương Hoài Tranh vẫy tay với người chân ngựa, người chân ngựa liền dắt một con ngựa trắng xinh đẹp tới đây.

"Đây là con ngựa tôi nhận nuôi khi nó còn nhỏ, vẫn chưa trưởng thành, nhưng cũng khá được rồi, ngồi lên đi, tôi chụp ảnh cho."

Con ngựa trắng này thật sự rất xinh đẹp, rất giống con ngựa của Gandalf trong bộ phim 《The Lord OfThe Rings》[1], toàn thân phát ra ánh sáng.

[1] 《The Lord OfThe Rings》: Chia sẻ của những chiếc nhẫn, được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của J.R.R. Tolkien.

Minh Giác vẫn xấu hổ như trước, nhưng trái tim đã có phần lung lay, "Anh Thương, tôi..."

Cô vụng về ngắc ngứ, câu tiếp theo không biết nói thế nào cho phải.

A a a! Cảm giác cái miệng của mình thật vô dụng!

Thương Hoài Tranh nhìn thấu tâm tư Minh Giác, vì thế đỡ cô, để cô ngồi trên lưng ngựa.

"Cẩn thận chút, chân phải để vào bàn đạp."

Minh Giác cúi đầu tìm bàn đạp, bởi vì căng thẳng, chân không chạm vào bàn đạp được, Thương Hoài Tranh liền cầm chân cô, để vào bàn đạp.

Mặt Minh Giác lại đỏ, đưa điện thoại của mình cho Thương Hoài Tranh, "Phần anh Thương."

Thương Hoài Tranh cầm điện thoại, mở xem, "Hết pin rồi."

"..."

Quái xấu hổ! Xấu hổ muốn chết!

"Dùng của tôi cũng được." Thương Hoài Tranh lấy điện thoại của mình, mở camera, "Để tôi chụp cho."

Vì thế Minh Giác ngồi ngay ngắn, tạo dáng pose, tùy ý để Thương Hoài Tranh dùng camera 360 chụp ảnh.

"Được rồi, đẹp lắm."

"Tôi chụp rất nhiều, lát nữa tự chọn nha."

Minh Giác là một cosplayer, cô thể tạo nhiều tư thế, không hề sợ camera, cười vô cùng ngọt ngào.

Điều này khiến Thương Hoài Tranh ngạc nhiên, một cô bé hay xấu hổ như vậy, chụp ảnh lại rất tự nhiên, hơn nữa lại mang cảm giác tươi trẻ.

Thương Hoài Tranh tiếp xúc với cô, cảm giác mình cũng trẻ hơn rất nhiều.

Chụp xong, anh đỡ Minh Giác xuống.

Đúng lúc này, Giang Tinh Tinh và Thương Giới đi tới, Minh Giác vội vàng giới thiệu, "Đây là anh Hoài... Thương."

"Già mà anh Hoài Thương, ngay cả tên người ta mà em cũng không nhớ được, uống công người ta chụp ảnh cho em." Giang Tinh Tinh nhẹ nhàng xoa đầu cô ấy.

Vừa rồi cô thấy Minh Giác và Thương Hoài Tranh ở cùng một chỗ, chơi vô cùng vui vẻ, cho nên không tới quấy rầy, nhưng Thương Giới lại rất ngạc nhiên, "Hôm nay anh họ cũng thật có hứng."

Giang Tinh Tinh hỏi vì sao anh lại nói như vậy.

Thương Giới nói "Con ngựa trắng kia là anh họ nhận nuôi, rất yêu quý, trước đây cũng có cô gái muốn cưỡi thử nhưng không cho, anh họ là người ích kỷ, hay bao che khuyết điểm, chỉ quan tâm tới người trong nhà, với người ngoài thì thờ ơ lạnh lùng."

Giang Tinh Tinh thăm dò, anh còn nói xấu người ta, không phải chính anh cũng vậy sao.

Minh Giác tự giác đứng sau Giang Tinh Tinh, Thương Giới gọi Thương Hoài Tranh, "Anh họ."

Thương Hoài Tranh gật đầu, nhìn Giang Tinh Tinh, "Em đâu, lúc trước chúng ta từng gặp mặt rồi."

Giang Tinh Tinh cũng theo Thương Giới, gọi anh một tiếng, "Anh Hoài Tranh."

"Chơi cũng mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi đi, anh có chút chuyện muốn nói với Thương Giới."

Giang Tinh Tinh nhìn sang Minh Giác, "Còn muốn cưỡi nữa không?"

Minh Giác lên tục lắc đầu, tò vè mình theo ý mọi người.

Nhìn từ phía sau, hai anh em nhà họ Thương đứng ngang nhau, dáng vẻ cũng tương tự, đều là những người cao lớn.

Nhưng khi chất của hai người lại khác nhau, so với Thương Giới lạnh lùng xa cách, trên người Thương Hoài Tranh có tư thái tao nhã, là một người đàn ông có khí chất dịu dàng, phải mất nhiều năm mới có được khí chất như vậy.

Hội sở thường trà nhâm cạnh một dòng suối nhỏ trong rừng trúc, rậm rạp thien, bao quanh bởi bốn rào chắn tạo nhả xanh biếc, rừng trúc thấp thoáng, dòng suối chảy róc rách, thanh tịnh mà yên tĩnh.

Hai anh em Thương Giới và Thương Hoài Tranh ngồi xếp bằng, có một người phụ nữ xinh đẹp, mặc sườn xám pha trà cho họ.

Đầu ngón tay cô ấy trơn bóng, tóc đen xỏa xuống, rẽ lệch sang bên trái.

Giang Tinh Tinh phát hiện, người phụ nữ kia luôn có ý nhìn Thương Giới. Đương nhiên, so với Thương Hoài Tranh, Thương Giới trẻ hơn, sự nghiệp đang trên đà phát triển, trên người có khí chất sắc bén.

Trời sinh phụ nữ rất hãm mộ người mạnh mẽ, vậy nên khó có thể bỏ qua người đàn ông thế này.

Thương Giới xua tay, để người phụ nữ mặc sườn xám ra ngoài, "Anh Hoài Tranh cũng biết pha trà, tay nghề không tồi, ngày thường hiếm khi ra tay. Hôm nay ngại đã để người ta cười, không biết trà có thể pha cho người ta không?"

Thương Hoài Tranh nhìn Minh Giác đang ngồi trên đệm ngày ngắn, trông giống như học sinh tiểu học, anh ấy đứng dậy tới chỗ đặt dụng cụ pha trà, bắt tay chuẩn bị.

"Kết hôn xong, càng lúc em càng nói nhiều."

Thương Giới cười nhẹ, "Bà xã thích nói thích cười, lầy."

Giang Tinh Tinh đỏ mặt gù, "Ai thích nói thích cười chứ?"

Đừng nói thật trước mặt người ngoài được không, hình tượng của cô là có giá trị lạng dậu đáng đấy.

Ngón tay Thương Hoài Tranh rất đẹp, khớp xương dài, đầu ngón tay trắng trẻo, vừa thanh vừa mảnh, còn đẹp hơn cả tay phụ nữ.

Minh Giác thấy anh tí mỉa mai rửa dụng cụ pha chế, đổ nước, lau cốc... Rất khó nghĩ tới, đôi tay xinh đẹp đang pha trà này còn có thể xuống bếp.

Chắc anh ấy là thần tiên...

Vị thần tiên Hoài Tranh rót trà ra cốc, hương thơm lan tỏa khắp nơi, "Uống thử đi."

Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới đưa Giang Tinh Tinh, Giang Tinh Tinh thuận tay đưa cho Minh Giác.

Minh Giác nhấp một ngụm nhỏ, lúc đầu không có vị gì, nhưng sau khi uống xong, trong miệng nồng đậm mùi vị thơm ngát tinh khiết, lúc thờ ra cũng vậy, cảm giác rất kì diệu.

Thương Hoài Tranh mong chờ nhìn cô ấy, "Thế nào?"

"Rất ngon." Minh Giác không nói được nguyên nhân, chỉ có thể dùng mấy chữ đơn giản để miêu tả, "Cảm giác thật thần kỳ."

"Anh Hoài Tranh rất thích pha trà, tài nghệ hơn người." Thương Giới ít khi khen người khác, người có thể khiến anh miêu tả "tài nghệ hơn người" cũng không nhiều.

Thương Hoài Tranh đúng là người xuất sắc.

Thương Hoài Tranh muốn bàn bạc với Thương Giới chuyện làm ăn, Thương Giới nhàu mày, bất mãn, "Hôm nay em mừng Tinh Tinh đi chơi, không muốn nói chuyện."

Thương Hoài Tranh lại nói: "Nhưng có chuyện anh muốn nhắc cho em, là về tập đoàn Lục thị, không chỉ có mình em muốn nó, phải cần thật một chút."

Thương Giới nhìn anh ấy, "Ờ?"

...

Thương Giới cùng Thương Hoài Tranh bàn chuyện làm ăn, Giang Tinh Tinh dắt Minh Giác đi dạo rừng trúc, sương khói mờ ảo xung quanh.

"Chuyện em và Thương Hoài Tranh là sao?" Giang Tinh Tinh dùng khuỷu tay thúc vào người Minh Giác, "Sao anh ấy lại đưa ngựa trắng cho em cưỡi, nghe nói chưa có ai được cưỡi, nó là bảo bối của anh ấy."

"Ừ thì... anh ấy rất tốt với mọi người."

"Đâu phải ai cũng tốt." Giang Tinh Tinh cảm tay Minh Giác, "Hay là muốn cưa em?"

Minh Giác lại đỏ mặt, buống tay Giang Tinh Tinh, "Tuyệt đối không được nói cho chị em!"

"Ồ, em gái của chị, đây là sự thật à, chẳng lẽ hai người đang yêu đương?" Giang Tinh Tinh kinh ngạc, "Đó là Thương Hoài Tranh, năm nay đã hơn ba mươi, tính ra cũng hơn em mười tuổi, dù để làm bố em rồi đấy!"

"Ba mươi là già rồi sao?" Minh Giác cần nhẫn, "Em thấy như thế rất tốt."

Ba mươi là thời kì hoàng kim của đàn ông, không còn sự non nớt cũng lỡ mững thuở niên thiếu, cũng có thành tựu sự nghiệp, chín chắn trưởng thành.

Giang Tinh Tinh khó tin nhìn Minh Giác, "Cho nên?"

"Không có 'cho nên' gì hết." Minh Giác nói: "Chỉ có anh ấy để ý đến em."

Giang Tinh Tinh bắt đầu đi lể đầu, "Đã cho em cưỡi ngựa, còn chụp ảnh, rồi còn pha trà cho em, không phải uống nước bình thường mà là trà pha trà, em có biết đôi tay của Thương Hoài Tranh đáng giá bao nhiêu không, trên giấy bao hiểm, giá trị phải chín con số đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 62: Đùng ở đây mà

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Trên phiên đá sạch sẽ, nước róc rách chảy qua, một con gió nhẹ thổi, lá trúc vang xào xạc.

Thương Hoài Tranh cảnh cáo Thương Giới, hiện tại tập đoàn Lục thị vị hai anh em tranh giành gia sản mà chia năm xẻ bảy, nhưng không chỉ là mục tiêu của mình anh.

"Bên anh của anh cũng có suy nghĩ này." Thương Hoài Tranh nhắc nhở: "Tốt nhất là cậu nên yên hạ thủ vì cường[]]." "

[1] Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước thì chiếm được lợi thế

Anh ruột của Thương Hoài Tranh chính là anh họ của Thương Giới, là nhánh bên bác của anh. Tập đoàn Thương thị làm ăn lớn, dòng họ cũng lớn, nhiều nhánh, anh em không ít, người nào cũng nhìn chằm chằm vào miếng thịt mỡ này như hổ rình mồi.

Thương Giới có thể vượt lên nhiều người như vậy, không phải chỉ dựa vào thân phận người thừa kế của anh. Tâm tư anh tí mỉ, thủ đoạn cao thâm, vì mình mở một con đường máu, trở thành người thắng, không chế hơn 70% cổ phần của tập đoàn Thương thị.

Trong những anh em, Thương Hoài Tranh và Thương Giới sắp xỉ tuổi nhau, quan trọng hơn nữa là tính tình hợp với nhau, so với những anh em khác mà nói, tình cảm giữa họ là tốt nhất.

Thương Hoài Tranh thường thúc nường lực của Thương Giới, tuy anh ấy không tham dự vào việc kinh doanh quản lý tập đoàn, tự tạo dựng sự nghiệp, nhưng anh ấy tin Thương Giới có thể khiến tập đoàn Thương thị phát triển bằng tốc độ nhanh chóng, nhánh nào cũng được phân chia.

Nhưng mà, trong gia tộc luôn có một ít người đã tâm không nhỏ, ý đồ muốn thay thế Thương Giới. Ví dụ như anh cả của anh ấy - Thương Kỳ, lần này chuẩn bị tranh cao thấp với Thương Giới ở chuyện nhà họ Lục.

Thương Hoài Tranh trở thành gián điệp mật báo.

"Mấy lời này vốn là anh không nên nói." Anh ấy bắt đầu dĩ mỉm cười: "Đừng là khuỷu tay hướng ra bên ngoài."

Thương Giới vỗ vai anh ấy: "Giữa anh và em, còn hơn cả anh em ruột."

"Cho nên cậu tình làm sao bây giờ?" Thương Hoài Tranh lại rót cho anh một ly trà.

Đôi mắt thâm thúy của Thương Giới ẩn chứa cơn sóng kích động, giọng lạnh lùng: "Muốn phân chia nhà họ Lục với em, cũng phải nhìn xem anh ta có nuốt nổi không, không nuốt nổi, đến lúc đó lại bị nghiền."

"Cậu muốn mượn cơ hội này, mua lại số cổ phần của Thương Kỳ?"

Thương Giới hừ nhẹ một tiếng: "Phần bất động sản béo bở và công ty truyền thông nổi danh của tập đoàn Thương thị, vào tay anh ta lại không ngừng lỗ vốn, năm nào cũng phải xin hỗ trợ một khoản tài chính lớn từ tập đoàn mới miễn cưỡng duy trì được, em đã sớm...khó chịu với anh ta."

Trong mắt Thương Giới lộ ra ý lạnh: "Anh ta có hai cái công ty lớn, lợi nhuận càng ngày càng ít, lời rỗng sọ là còn kém hơn nhà hàng của anh, em không muốn để người như vậy kéo chân sau."

Thương Hoài Tranh đồng ý với suy nghĩ của Thương Giới, anh cả của anh ấy - Thương Kỳ, tham lam, kiêu căng phách lối bên ngoài thì được, còn lại không làm được gì, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến anh ấy quay sang giúp Thương Giới.

"Nếu công ty bẫy bị được, em hy vọng anh có thể hỗ trợ quản lý." Thương Giới nhìn Thương Hoài Tranh.

"Cậu tha cho anh đi." Thương Hoài Tranh nói: "Nhà hàng còn lo không hết việc, làm sao có thời giờ quản lý công ty cậu?"

Thương Giới biết anh ấy có lý tưởng của mình, cũng không miễn cưỡng anh ấy. Người có thể kiên trì theo đuổi hoài bão của mình không nhiều lắm, Thương Hoài Tranh là một người, mà Giang Tinh Tinh cũng là một người.

Người như vậy, cuộc sống nhất định là vui vẻ, hơn nữa tràn ngập hứng thú.

Advertisement / Quảng cáo

Chính Thương Giới thì không có gì, nhưng anh nhất định sẽ cố gắng để họ được hạnh phúc.

Đột nhiên, Thương Hoài Tranh chuyển chủ đề: "Đứng rồi, cuộc sống hôn nhân thế nào?"

Khóc mỗi Thương Giới vỗ ý nhếch lên: "Rất tốt."

Trong nhà có phụ nữ, không còn là không khí lạnh lẽo nữa, mà là không khí của đời sống thường ngày, trên bàn trong phòng ngủ có thêm chai lọ vệ sinh của phái nữ, ngăn tủ cũng có băng vệ sinh, trên gối có thêm vài sợi tóc và hương thơm..

Tất cả bắt đầu trở nên êm đềm, tràn trề sức sống.

Anh cũng có hứng thú khác, không còn chỉ biết đến công việc, luôn chờ mong tan tâm, muốn về nhà, cũng có ý nghĩ muốn nghỉ phép.

"Tóm lại là được sống như một người thường."

Thương Hoài Tranh rửa sạch trà cụ, nghe vậy thì tay hơi khựng lại, đánh giá: "Nghe thú vị đấy."

Thương Giới nhìn anh ấy: "Sao lại cảm thấy hứng thú với cuộc sống hôn nhân của em? Không phải trước đây người nào đó vô cùng phản cảm với việc bàn chuyện cưới hỏi sao?"

Thương Hoài Tranh phản bác: "Người nào đó cũng từng thế son sắt là không kết hôn, giờ không phải và mặt sao?"

Thương Giới nói: "Giấy thỏa thuận ly hôn là Mai phu nhân của chúng ta xé."

Thương Hoài Tranh vô tình vạch trần anh: "Nếu không phải xuất phát từ suy nghĩ của cậu, trên đời này có ai có thể ép cậu làm chuyện gì?"

Thương Giới không còn gì để nói, dứt khoát sáng khoái thừa nhận: "Giang Tinh Tinh tốt lắm."

"Tốt thế nào, là bề ngoài tốt hay là kỹ thuật diễn tốt?"

Nói đến Giang Tinh Tinh, trong mắt Thương Giới không khỏi hiện lên chút dằn dề: "Chỉ nào cũng tốt, chuyện đó cũng hòa hợp."

Thương Hoài Tranh...

Có thể dừng nói chuyện thờ ục với người ta không!

Chàng vạng, mọi người ra khỏi hội sở cuối ngựa, Thương Giới dừng xe ven đường, sau đó tắt máy, chờ Minh Giác.

"Hai người họ kén nhau mười mấy tuổi, một người là sinh viên năm hai, một người là ông chủ già đời rồi, ít nhiều cũng có khoảng cách, có thể nói gì chứ?"

Giang Tinh Tinh nhìn Minh Giác và Thương Hoài Tranh trước cửa, cười nói: "Vây giờ anh còn không cho phép người cách biệt tuổi tác nói chuyện với nhau?"

"Con bé thành niên chưa?"

"Năm nay vừa tròn mười chín."

Thương Giới nhủ thầm: "Em gái em nhìn nhỏ quá, giống một đứa trẻ, anh cứ cảm giác anh họ dụ dỗ trẻ em."

"Em cũng có cảm giác này." Giang Tinh Tinh nói: "Hồi nhỏ Minh Giác từng bị bạn học bắt nạt, để lại bóng ma, tính cách rất hướng nội, con bé có thể có thêm bạn, đây là chuyện tốt, anh đừng làm gì."

Thương Giới cùng Giang Tinh Tinh âm thầm quan sát trong chiếc Rolls-Royce, mà Minh Giác và Thương Hoài Tranh đang đứng ở cổng lớn, trao đổi WeChat với nhau.

"Mấy đây pin chưa?"

"Đầy rồi." Minh Giác mở WeChat ra: "Anh Thương, để tôi quét cho."

Thương Hoài Tranh bấy điện thoại ra, mở WeChat, đăng nhập, đưa mã QR đến trước mặt cô ấy.

"Đỉnh!" một tiếng, Minh Giác nói: "Được rồi, thêm anh rồi đó."

"Tôi sẽ gửi ảnh cho cô ngay."

"Ừ, chuyện à..."

Hay là thôi đi.

Thương Hoài Tranh thấy gương mặt cô ấy đỏ bừng, đáng vẻ muốn nói lại thôi, vì thế kiên nhẫn hỏi: "Sao thế?"

Minh Giác dẫn đi trong chốc lát, nhỏ giọng nói: "Có thể gửi ảnh góc không, góc trái bên dưới có cái nút gửi ảnh góc, anh để ý chút."

Thương Hoài Tranh cười nhẹ, loại việc nhỏ này sao cô cũng ngại nói, thật dễ xấu hổ.

"Tôi biết rồi, sẽ gửi ảnh góc cho cô."

"Cảm ơn anh."

Minh Giác quay đầu nhìn chiếc Rolls-Royce, Giang Tinh Tinh lập tức thu đầu vào, cũng để đầu Thương Giới vào.

"Tôi phải đi rồi, anh Thương."

"Ừ." Anh ấy giờ điện thoại lên: "Sau này có việc gì thì liên hệ qua WeChat."

Minh Giác đi hai bước, Thương Hoài Tranh đột nhiên gọi cô ấy lại: "Chờ một chút."

Minh Giác vội vàng dừng chân, quay đầu nhìn Thương Hoài Tranh, Thương Hoài Tranh bước đến, lấy chiếc khay cài áo dùng cho trang phục cưới ngựa, hình hoa hồng và thanh kiếm trong túi đưa cho cô ấy: "Cái này tặng cho cô."

"A"

Mặt Minh Giác đỏ lên, chẳng lẽ anh đã phát hiện cô vẫn luôn nhìn chiếc khay cài áo này sao!

"Vây không tốt lắm đâu, anh Thương." Minh Giác từ chối: "Đây là của anh, chỉ tôi nói, quần từ không đoạt vật yêu thích của người khác."

"Chỉ là một chiếc khay cài mũ thôi." Anh nói: "Lúc đi Nhật Bản du lịch, có tham quan triển lãm thủ công mỹ nghệ, thấy cái khay cài áo này rất độc đáo, tùy tay mua mà thôi, chỉ là không phối được, dùng với trang phục cưới ngựa thì còn tạm được, còn hằng ngày thì không, nghe nói có thích cosplay, có lẽ nó hợp với cô hơn."

Nghe nói, anh nghe nói chỗ nào chứ!!

Minh Giác cúi đầu, đỏ mặt, không biết nên nói gì, lúc này nếu có Giang Tinh Tinh hoặc chị gái cô ở đây, còn có thể thay cô nói chuyện.

Thương Hoài Tranh thấy cô rụt rè như vậy, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cài chiếc khay cài kìa vào cổ áo cô: "Có không cần sợ tôi, cứ xem tôi là một người bạn là được."

Minh Giác cúi đầu, nhìn cái khay cài tinh xảo kìa: "Cảm ơn, tôi nhất định sẽ giữ gìn nó."

Thương Hoài Tranh vẫy tay với cô: "Tạm biệt."

"... Tôi nhớ còn thiếu anh một bữa cơm."

Thương Hoài Tranh cười nhẹ: "Có thật sự muốn mời tôi ăn cơm sao?"

Anh rất khó tưởng tượng, một cô gái dễ ngại ngùng như thế, còn dám mời anh cùng ăn một bữa.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh, cổ lỳ dăng khi lớn nhất, hỏi: "Tôi mời anh, anh sẽ đến sao?"

Thật ra Thương Hoài Tranh tính từ chối, anh có thể nhìn thấy trong mắt Minh Giác, một chút ngại ngùng lại có chút bất an.

Có vẻ này còn quá nhỏ, anh có thể xem cô là em gái, nhưng nếu nói đến phát triển thành tình yêu nam nữ... Anh cảm thấy có lẽ mình vẫn thuộc phái bảo thủ.

Có hợp với những chàng trai cùng tuổi ngày nhỏ hơn, tuổi xấp xỉ, cùng chung sở thích, tình yêu thiếu thời thường là tốt đẹp, cũng nhẹ nhàng nhất.

Cuộc đời và những gì đã trải qua khiến Thương Hoài Tranh trong chuyện tình cảm trở nên nặng nề, nhiều vấn đề hơn, có lẽ là cô bé này không chịu nổi.

Nhưng mà, khi từ chối đã đến bên cô họ, lại bị Thương Hoài Tranh nuốt xuống, biến thành: "Chúng ta hẹn thời gian trên WeChat, được không?"

Minh Giác chạy chậm về phía xe, gương mặt đỏ bừng, cả gương mặt tràn đầy ý cười, không thể che được.

Cô ấy dùng tay che mặt, vù vù kêu lên một tiếng.

Giang Tinh Tinh trông thấy chiếc khay cài độc đáo trên cổ áo cô ấy, cười nói: "Được đấy em gái, nói mấy câu đã thấy được đồ người ta, sau này chị cũng không dám nói em miệng lưỡi vụng về."

Minh Giác vội vàng giải thích: "Không phải, chuyện này... Em cảm thấy nó rất độc đáo nên nhìn thêm vài lần, sau đó anh Thương một hai phải tặng cho em."

Thương Giới cười nhẹ: "Thương Hoài Tranh rất ít mua đồ, nếu muốn xuống tay thì nhất định là thứ rất thích, nhưng mà anh ấy thật sự keo kiệt, có thể lấy đồ của anh ấy, là bản lĩnh của em."

Minh Giác gỡ khay cài xuống, nắm chặt trong lòng bàn tay.

...

Lúc Giang Tinh Tinh đến tổng bộ tập đoàn Thương thị, lễ tân lễ các mặt mặt cái đã nhận ra cô, lễ phép cung kính gọi cô một tiếng phu nhân, mời ngồi xuống uống trà, lập tức gọi điện thoại kêu người mang cô lên tầng.

Giang Tinh Tinh thì không khuôn phép như vậy, nói: "Không cần, tự tôi có thể tìm được."

Văn phòng của anh, cũng không phải lần đầu tiên cô đến.

Advertisement / Quảng cáo

"Phu nhân, giờ tổng giám đốc Thương đang họp, cần tôi báo cho anh ấy là phu nhân đã tới không ạ?"

"Không cần, đừng quấy rầy anh ấy."

Giang Tinh Tinh nói xong, bước đến chỗ thang máy.

Bên cạnh cô vài cô gái đang chờ thang máy, thấy cô đến thì lễ phép nhường cho cô, các cô ấy chuẩn bị chờ lượt thang máy sau.

Cô cười với các cô ấy, giữ cửa thang máy: "Không sao, cứ vào đi."

Mấy cô gái hai mặt nhìn nhau, vui vẻ đi vào, các cô ấy chính là fan của Giang Tinh Tinh, lúc này chỉ ước có thể tiếp xúc gần gũi với cô.

"Phu nhân, phu nhân có thể ký tên cho em không?" Cô cô gái nơm nớp hỏi.

Giang Tinh Tinh vui vẻ đồng ý: "Không thành vấn đề."

Mấy cô gái khác thấy thế, cũng lên tục lấy notebook và bút trong túi xách: "Phu nhân, em cũng muốn!"

"Phu nhân kí cho em với!"

...

Cửa thang máy mở ra, một đám cô gái trẻ vây quanh Giang Tinh Tinh muốn ký tên, các nhân viên khác thấy thế cũng chạy đến.

"Phu nhân, em cũng muốn ký tên."

"Em có thể chụp ảnh với phu nhân không?"

"Phu nhân, phu nhân sẽ ký giúp bạn tôi chứ, cô ấy là fan ruột của cô!"

...

Giang Tinh Tinh lo vầy sẽ ảnh hưởng đến công việc của mọi người, vì thế kịp thời thu tay lại: "Giờ không ký nữa, tạm tạm rồi lại ký."

Mấy cô gái chưa được kí tên thất vọng nói: "Vây... Tạm tạm phu nhân còn ở đây không?"

"Tôi không có ở đây, mọi người có thể nhớ Thương Giới mang về cho tôi, ký xong tôi lại kêu anh ấy đưa cho mọi người, vậy được không?"

Mấy cô gái nhìn nhau, trong mắt có sự chờ mong: "Vây... Thật sự có thể sao à?"

"Sẽ bị mắng đấy à."

"Có khi còn bị đuổi việc nữa."

"Tổng giám đốc Thương chờ lắm!"

...

Giang Tinh Tinh đành phải cầm hết notebook đến văn phòng Thương Giới, mọi người cũng tự giác không quấy rầy cô.

Vừa rồi Thương Giới gửi tin nhắn cho cô, kêu cô đến công ty chờ anh, nói muốn mừng cô đi gặp một tác.

Hai người đi công khai, Thương Giới chỉ hận không thể khoe ân ái với cả thế giới, nếu không phải vì Giang Tinh Tinh đóng phim cũng rất bận, có lẽ ngay cả đi làm anh cũng mừng có theo.

Thương Giới đi công tác nước ngoài, luôn dành ra nửa ngày để đi dạo các cửa hàng nữ trang hoặc cửa hàng nước hoa, cảm thấy không tồi sẽ chụp gởi cho Giang Tinh Tinh, Giang Tinh Tinh nói thích, anh sẽ mua không hề do dự, thậm chí Giang Tinh Tinh cảm thấy bình thường, chỉ cần anh cảm thấy cô mừng đẹp thì cũng mua.

Cho nên mỗi lần về nhà, Lâm Xuyên luôn xách theo một đống nữ trang.

Giờ mỗi khi mở tiệc chiêu đãi khách khứa, hoặc là đi uống trà bàn chuyện làm ăn, dù là trường hợp nghiêm túc thế nào, Thương Giới ăn được đồ ăn ngon hay điểm tâm ngon cũng không thêm che giấu, trước mặt đối tác gọi phục vụ, mua thêm một phần mừng về, phu nhân anh sẽ thích ăn.

Thế cho nên không bao lâu sau, chuyện Thương Giới cưng chiều vợ, ai trong xã hội thượng lưu cũng biết.

Thương Giới cũng không để ý người khác bàn tán sau lưng anh thế nào, đây là cuộc sống của anh. Nửa đời trước cẩn thận tuân thủ phép tắc, hiện tại đã bao nhiêu năm qua đi, anh chỉ muốn sống thoải mái hơn một chút.

Trong văn phòng, Giang Tinh Tinh ngồi trên ghế xoay của anh, nghiêm túc ký tên, trên bàn để một xấp notebook rất dày, đều là mấy cô gái kia năn nỉ Lâm Xuyên đưa vào.

Cửa văn phòng mở ra, người đàn ông kia bước vào.

Anh mặc tây trang màu xám vừa người, thân hình cao lớn, không hề thua người mẫu. Mặt mũi thì càng khôi ngô không thể bắt bẻ, mũi cao thẳng, môi mỏng hơi mỉm, đôi mắt đào hoa xinh đẹp, thấy cô liền sáng lên.

Giang Tinh Tinh ngừng dấu, thấy anh thì trong lòng liền cảm thấy vui vẻ ấm áp.

Anh đến chỗ cô, vòng qua bàn, chống tay trên ghế, cúi người dán sát tai cô. Giang Tinh Tinh có thể cảm thấy mùi hương trên người anh.

Bàn làm việc vốn để các loại tài liệu, giờ thì tất cả đều là chữ ký của cô.

Thương Giới hơi lộp mắt, cười nói: "Trước đây người nhân viên sùng bái là anh, giờ lại là fan của em."

Giang Tinh Tinh nhếch môi, thầm nói có phải anh hiểu lầm gì rồi không, anh là người họ sợ nhất mới đúng.

Nhưng cô không nói ra, Thương Giới cảm bứt, muốn giúp Giang Tinh Tinh ký tên, Giang Tinh Tinh giành lại notebook: "Cái này không cần anh Thương mệt lòng."

Thương Giới lấy bút gõ đầu cô: "Còn trẻ mà lòng hư vinh cũng lớn đấy."

Giang Tinh Tinh nghiêm túc đến từng nét bút, viết chữ ký cuối cùng, đưa cho Thương Giới: "Được rồi, giúp em đưa họ đi."

Thương Giới nhượng mấy, giúp cô cầm xấp notebook rất dày ra ngoài, nhìn đáng vẻ này, nếu anh có đuổi thì chắc chắn sẽ không ngừng vậy, vô cùng vui vẻ vì phu nhân công hiến sức lực.

Lúc đàm nhân viên thấy xấp notebook màu sắc sặc sỡ của mình trong tay anh, trong lòng rất thấp thỏm, nhưng cũng may có phu nhân trong văn phòng, tổng giám đốc Thương có gần cũng không làm gì.

Thật kỳ họ mong bình thường phu nhân không có việc gì thì đến công ty nhiều chút, chắc chắn cuộc sống của họ sẽ tốt hơn rất nhiều.

Thương Giới quay lại văn phòng lần nữa, thấy người vợ của mình đang ngồi trên chiếc ghế lớn, ôm chân chơi điện thoại, nhìn nhỏ nhắn hơn rất nhiều.

Trong lòng anh gom sóng đi qua, đôi tay xuyên qua dưới nách cô, trực tiếp bế cô đặt lên bàn làm việc.

Giang Tinh Tinh còn chưa phản ứng lại, anh đã tiến lên một bước, dùng đầu tách hai chân cô ra, đầu gối tay thon dài kéo cả vạt, động tác gọi cảm lại có chút bất cần.

Giang Tinh Tinh ngồi trên bàn làm việc, để phòng nhân anh: "Anh muốn làm gì?"

Thương Giới dán sát tai cô, nhẹ nhàng nói: "Không nhìn ra à?"

Giang Tinh Tinh chỉ cảm thấy một dòng điện lưu chạy từ cột sống lên, má ửng đỏ, nhẹ nhàng đẩy anh: "Đây là văn phòng đấy, anh chú ý chút đi."

"Đã sớm muốn vậy rồi." Anh không hề lui ra, trái lại còn tiến thêm một bước, đến gần sát cô.

"Trước kia ngồi ở vị trí này, anh đã từng nghĩ vô số lần, cùng em ở đây, sẽ là cảm giác như thế nào." Tay anh nhẹ nhàng trêu chọc sợi tóc bên tai cô, động tác này khiến thân thể cô hơi run rẩy.

Xương quai xanh gợi cảm dưới cổ áo như ẩn như hiện.

Giang Tinh Tinh đưa tay ôm cổ anh, nói: "Vẫn luôn muốn hỏi anh, công khai chuyện của chúng ta sẽ mang đến rắc rối gì cho anh không?"

Thương Giới dịu dàng nói: "Em không gặp rắc rối, anh liên không có rắc rối."

Cô Giang Tinh Tinh bị anh làm ngẩn, không khỏi nở nụ cười: "Vậy anh không sợ công bố tin tức đã kết hôn sẽ ngăn hoa đào của anh sao?"

Thương Giới đẩy cô ra phía trước, tách đầu gối cô ra, khẽ môi nhếch lên, giọng trầm thấp: "Hoa đào của anh chỉ có em thôi."

"Ừm... Đùng... Ở đây mà!"

...

Bởi vì suy xét đến việc lát nữa phải gặp đối tác, Thương Giới cũng không đánh lâu dài với cô, chỉ một lần rồi thôi, tuy chưa thỏa mãn nhưng cũng mau chóng dọn dẹp.

Anh bế cô vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ cho cô, vào phòng để quần áo, vì cô chọn chiếc váy xinh đẹp nhất.

Sau đó anh đi tắm, Giang Tinh Tinh giúp anh chà lau, sửa sang lại bàn làm việc.

Trong khoảng thời gian này, người đàn ông kia đã thay đổi rất nhiều. Thương Giới sống mẫu mực trong quá khứ, sợ là cũng không dám nghĩ, anh sẽ ở trong văn phòng của mình...

Giang Tinh Tinh thấy được bóng dáng của nhân cách thứ hai trên người anh.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước ào ào, người đàn ông kia đang tắm rửa.

Cô sửa sang lại tài liệu trên bàn, đặt ở góc trái phía trên, phát hiện trên bàn có một tập tài liệu về cô.

Thương Giới ra khỏi phòng tắm, trên vai choàng một chiếc khăn màu trắng, cơ bắp rắn chắc gợi cảm lạ thường.

Anh ngừng đầu nhìn Giang Tinh Tinh, dịu dàng hỏi: "Nhìn gì thế, mê mẩn vậy à?"

Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh bước tài liệu: "Có một thương nghiệp của anh, em xem có thể bán bao nhiêu tiền."

Thương Giới mỉm cười, nhìn một xấp tài liệu, nói: "Đó là báo cáo tài vụ quý này của tất cả công ty con thuộc tập đoàn Thương thị, em trốn nó ra ngoài bán, sẽ có không ít công ty muốn, bán được thì nửa đời sau của em có thể không lo."

"Oa, cứ để trên bàn như vậy, thật sự không sợ em là gián điệp thương mại sao?"

"Anh sợ." Thương Giới lấy máy sấy, đến trước gương."Anh sợ tầm mắt em quá hạn hẹp, trộm chút tiền này rồi chạy, không nhìn thấy gương soi mà người đàn ông của em có thể cho em trong tương lai"

Giang Tinh Tinh đi qua, cầm máy sấy trong tay anh, giúp anh sấy tóc, nói "Em phải hiện, ngại Thương càng ngày càng dẻo miệng đấy."

"Phải không?"

"Chính anh không phát hiện sao, anh không giống trước đây."

Thương Giới thật sự không phát hiện, cảm nhận được bàn tay mềm mại của cô gái vuốt ve từng sợi tóc, anh nói "Anh chỉ cảm thấy vui vẻ hơn trước đây."

Tay Giang Tinh Tinh hơi khựng lại, sau đó khôi phục bình thường, tiếp tục giúp anh sấy tóc: "Vây thì tốt."

Anh cảm thấy vui vẻ, vậy thì rất tốt...

Ngày đó, Thương Giới mừng Giang Tinh Tinh đi gặp vị đối tác đến từ Anh quốc.

Vì sự kiện lúc trước, Thương Giới vẫn luôn tiếp đón làm ăn từ Anh quốc, không ngờ mấy ngày trước, Peter lại chủ động tới Trung Quốc.

Lúc này, Thương Giới nở tiệc chiêu đãi ông ấy, hơn nữa về mặt hợp tác cũng đưa ra ưu đãi lớn nhất.

Peter nói "Louis, lần trước chúng ta tan rã trong không vui, nhưng sau đó tôi có nghe nói chuyện kia, nghe nói người Trung Quốc có câu ngạn ngữ, gọi là thương nhân trọng lợi khinh biệt ly. Nhưng tôi cho rằng, nếu vì lợi ích trước mắt mà ngay cả vợ mình cũng vứt bỏ, hợp tác cùng người như thế quả nguy hiểm. Cho nên tôi đến đây một lần nữa, bày ra thành ý, cùng anh bàn chuyện làm ăn, giúp anh mở ra con đường xâm nhập thị trường Anh."

Ông ấy đứng lên, trịnh trọng vươn tay: "Louis, hợp tác vui vẻ."

Thương Giới cũng đứng lên, bắt tay với ông ấy: "Ngài Peter, tôi nghĩ việc hợp tác nhất định sẽ rất thuận lợi."

Giang Tinh Tinh mừng một chiếc váy xinh đẹp, ngồi bên cạnh Thương Giới, yên lặng nghe mọi người dùng tiếng Anh lưu loát nói chuyện với nhau.

Cô không hiểu nội dung trao đổi hợp tác trên bàn cơm của đàn ông, cho nên chỉ tuân thủ bổn phận của một người vợ, yên lặng ngồi cạnh Thương Giới, làm bình hoa tao nhã mỉm cười.

Nhưng dù thế thì cũng không có ai xem Giang Tinh Tinh là phông nền cho Thương Giới

Thương Giới thương vợ là đầu mà nhiều người biết, từ khi hai người công khai, Thương Giới tham gia các loại yến tiệc luôn thích mang theo cô, cũng không phải muốn cho cô vắng bóng, trở thành phông nền cho sự nghiệp thành công của anh.

Anh chỉ là thích có ở bên cạnh mà thôi

Cho nên dù là trường hợp quan trọng gì, Thương Giới vĩnh viễn không bỏ qua vợ mình, lúc đó đàn người vây quanh anh, anh cũng sẽ nắm tay cô theo bàn nững lúc ăn cơm, anh sẽ cẩn thận bóc tôm cho cô; mà lúc bước vào thang máy, anh nhất định phải đưa tay chống cửa, để cô đi vào trước...

Tác phong mẫu mực của một người chồng tốt đẹp cũng mang đến không ít vận may cho Thương Giới, như thì Peter nói "thương nhân trọng lợi khinh biệt ly", nhưng người đàn ông trọng tình cảm, vĩnh viễn là đối tượng hợp tác đáng tin cậy, trong khoảng thời gian này, công trạng của tập đoàn Thương thị gần như là tăng gấp đôi."

Trước kia anh nỗ lực làm việc, là vì kéo dài vinh quang của bậc cha chú

Mà bây giờ, tất cả nỗ lực của anh chỉ có một mục tiêu, vì cho có một gương soi tươi đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.Ebook-Full.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook-Full.Net**

Chương 63: Không chế

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Vân Dương ngừng đầu, đôi mắt híp lại

Cô gái trước mặt mặc váy công chúa kiểu Âu, phối hair màu đen trắng, dây lưng dài, thắt thành hình no bươm phức tạp. Tay áo thêu viền hoa ti mả, tất chân màu trắng cùng gậy da màu đen, trông giống hệt Lolì [1]

[1] Lolì: Những bé gái chưa kết thúc dậy thì (thường <17 tuổi), những cô gái tự trưởng thành nhưng thân hình vẫn như trẻ con hay những bé gái tuy nhỏ tuổi nhưng thân hình phát triển như người lớn

Thẩm NiệmNiệm luôn thích mặc style công chúa, có một loại cô chấp với loại trang phục này.

Vân Dương hẹn gặp mặt ở một khách sạn cao cấp của thành phố Giang, phòng cũng là phòng tổng thống, đối diện là giường lớn Kingsize, Vân Dương ngồi bất chéo chân, nhìn cô ta chăm chăm

Thẩm NiệmNiệm đi vào, cảm giác không được tự nhiên. Ở trong khách sạn với một người đàn ông xa lạ, trong tình cảnh này, với một cô gái là không hề thoải mái.

Cô ta tháo kính râm xuống, nhàu mày, "Sao lại hẹn ở khách sạn?"

"Ở trong này không bị phát hiện, khách sạn vẫn bí mật hơn, cô cũng không hy vọng bị người khác phát hiện đi." Vân Dương cúi chân, gậy chưa cời đã nằm lên giường lớn, "Hơn nữa có đại tiểu thư nhà họ Thẩm ở đây, cũng không phải không trả được phí thuê phòng."

"Đương nhiên." Thẩm Niệm Niệm nói: "Tôi không mong bị người khác nhìn thấy."

Bị người ta nhìn thấy mình là tội với Vân Dương, Thẩm NiệmNiệm cảm giác mặt mũi không biết để đâu, vô cùng hạ giá.

"Nói đi, hôm nay tìm tôi có chuyện gì?"

Vân Dương mỉm cười, đôi mắt híp lại có vài phần hèn mọn như chuột, ánh lên vẻ đáng kinh hãi, yên lặng nhìn Thẩm NiệmNiệm "Tôi nghe được một câu chuyện rất ly kì xảy ra mười năm trước, liên quan tới vụ bắt cóc cô con gái nhà giàu thành phố Giang."

Thẩm NiệmNiệm nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, "Tôi chỉ báo anh điều tra Giang Tinh Tinh, anh thêm đó chuyện này làm gì?"

"Cô Thẩm đừng nóng, nghe tôi nói đã." Vân Dương không vội, "Vụ bắt cóc kia cũng thật kỳ lạ, kẻ gây án không tới cảnh sát đầu thú, lại đi tự tử, cái chết của ông ta rất bí ẩn."
Advertisment / Quảng cáo

Thẩm NiệmNiệm trừng anh ta, "Rốt cuộc anh muốn nói gì?"

"Kẻ xấu đã bị trừng phạt, cô con gái và cậu con trai nhà giàu đều thoát khỏi nanh vuốt của ác ma, mỗi người đều có cuộc sống hạnh phúc, kết thúc hoàn mỹ như truyện cổ tích." Trên mặt Vân Dương nở nụ cười xảo quyệt, "Nhưng cũng có rất nhiều chuyện kỳ lạ, ví dụ như tính tình cô con gái nhà giàu trở nên khác thường, như hai người khác nhau. Tôi đi điều tra mới biết nhà của tên bắt cóc có quan hệ sâu xa với nhà họ Thẩm, trước kia em trai tên bắt cóc làm việc tại công trường nhà họ Thẩm, sau đó ngã gãy chân, nhà họ Thẩm bồi thường cho ông ta một khoản tiền."

Vân Dương quan sát vẻ mặt Thẩm NiệmNiệm, nói: "Hơn nữa tên bắt cóc có một người con gái, nhưng sau khi chuyện đó xảy ra, cô con gái đó mất tích, nghe nói cũng bị bắt cóc, nhưng hàng xóm kể lại, chưa từng thấy nhà họ đi tìm, cô thấy có lạ không, trong nhà mất con nhưng không đi tìm, rốt cuộc là sao?"

Tay Thẩm NiệmNiệm run rẩy, sắc mặt trắng bệch, "Tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn nói hươu non vượn, tôi sẽ không khách khí."

Vân Dương cười lạnh, "Cho nên tôi mới suy nghĩ, không chừng tên bắt cóc thực con gái hẳn giống con gái nhà họ Thẩm, vì thế tí mi bây ra vô kịch "lấy con báo dãi công chúa", tráo đũa con gái làm thường của mình cho nhà họ Thẩm, còn cô con gái nhà họ Thẩm bị giết chết!"

"Nói bậy! Anh nói bậy!" Thẩm NiệmNiệm lao đảo lùi lại hai bước, hét chói tai, "Tôi là Thẩm NiệmNiệm! Tôi chính là đại tiểu thư nhà họ Thẩm!"

"Xui!" Vân Dương gờ ngón trỏ lên môi, ra hiệu dừng cô lên tiếng. "Cô Thẩm đừng nóng giận, chuyện đầu con cô đó, đây chỉ là suy đoán của tôi, có kích động như vậy, thật khiến tôi nghi ngờ phán đoán của tôi là sự thật."

Thẩm NiệmNiệm hung dữ trừng mắt, nếu gọi cô ta là đại thù, chỉ sợ đã sớm nhào qua, ăn tươi nuốt sống Vân Dương.

"Nếu anh dám nói cho ai..."

Vân Dương nở nụ cười không sao cả, "Tôi đây không cam đoan được. Có Thẩm, tôi nói cho cô biết, tôi có cái tật xấu là rất lảm nhảm, không chừng lúc nào đó tôi cao hứng, lỡ nói chuyện này ra, đến lúc đó vô lí, ông Thẩm nghỉ ngơi, muốn đi làm xét nghiệm ADN gì đó, khiến tình cảm bố con của cô tan vỡ, tôi thấy có lỗi lắm."

Thẩm NiệmNiệm nghe hiểu, hôm nay Vân Dương có chuẩn bị mà tôi, muốn dùng chuyện này uy hiếp cô ta!

"Rốt cuộc anh muốn gì?" Thẩm NiệmNiệm cắn môi, đôi môi bị cô ta cắn tới mức trắng bệch, "Nói đi, muốn bao nhiêu?"

Vân Dương nhẹ nhàng tới gần cô ta, sau đó cúi sát vào người cô ta hít hà.

Mùi hương ngọt ngào nơi tinh xông vào mũi, khiến Vân Dương lảng lảng. Từ khi học đại học, anh ta đã thích theo đuổi mấy cô tiểu thư nhà giàu kiểu NGO, đáng tiếc người ta chương mất anh ta, ban đầu anh ta tốt với người ta, còn có thể khiến cho đám con gái ấy cảm động, nhưng lâu ngày, đám con gái ấy cũng chán ghét vứt bỏ anh ta.

Cho nên Vân Dương luôn có dục vọng chinh phục loại phụ nữ này, giống như việc chinh phục mấy cô gái danh gia vọng tộc, khiến anh ta cũng trở thành danh gia vọng tộc.

Trước đây Thẩm NiệmNiệm không thêm nhìn anh ta một cái, nhưng hiện tại... hiện tại anh ta đã có được nhược điểm của cô ta, anh ta có thể bắt cô ta làm bất cứ chuyện gì.

"Niệm Niệm, em thật thơm." Vân Dương ôm vòng eo nhỏ nhắn của Thẩm NiệmNiệm

Toàn thân Thẩm NiệmNiệm run rẩy, nhục nhã nhấm lại mặt lại. "Anh muốn chết sao!"

"Đừng có nói vậy, dù sao về sau chúng ta... còn cơ hội tiếp xúc rất nhiều." Vân Dương ôm Thẩm NiệmNiệm lên giường, "Trao em cho tôi, chuyện này tôi sẽ giữ kín như bưng."

Thẩm NiệmNiệm chỉ cảm thấy từng cơn buồn nôn dâng lên, trong mắt cô ta, Vân Dương chẳng khác gì con chuột cắn bã ghê tởm, trước kia cô ta luôn chương mất loại đàn ông này.

"Xui...", đứng động đậy." Vân Dương ở bên tai cô ta, vịn đe dọa vào dự đó, "Nghĩ tới cuộc sống an nhàn thoải mái của em đi, tôi đã qua nhà chú em, chú em bị mất chân trái, cả ngày uống rượu đánh bạc, thậm chí em ngày nào cũng ra ngoài chơi mạt chược, cuối cùng thì không còn tiền. Nhà em chỉ có ba mươi mét vuông, trên bức tường loang lổ toàn đầu mối, trong góc còn có chuột... Nghĩ đi, nếu loại thân nhân này biết cháu gái mình chính là đại tiểu thư nhà họ Thẩm, họ sẽ làm gì?"

Cơ thể Thẩm NiệmNiệm... run rẩy.

Cô ta không còn phản kháng nữa, cơ thể bắt đầu run, chuyện này không thể để lộ, vất vả lắm mới đi được tới đây, không thể từ bỏ được! Cô ta là con gái nhà họ Thẩm, có bố mẹ yêu thương, có anh trai dịu dàng, nhất định không thể trở về!

Vân Dương hôn cô ta, Thẩm Niệm Niệm nhắm mắt.

...

Xong việc, Thẩm Niệm Niệm quay lưng với Vân Dương, ánh mắt đại ra.

Vân Dương vừa đi giày vừa nói "Hóa ra là không còn trinh, hử, làm ông đây tưởng bỏ hồi lâu."

Thẩm Niệm Niệm hưng dữ nhìn anh ta, "Chúng ta đã thanh toán xong."

"Không được." Vân Dương xoay người, nhéo cằm cô ta, "Tôi sẽ nhân tin cho em lần hẹn tiếp theo."

"Còn có lần tiếp theo?"

Đương nhiên là còn lần tiếp theo, Vân Dương vất và lăm môi lấy được nhược điểm của Thẩm Niệm Niệm, sao có thể dễ dàng buông tha cho cô ta, cả đời này anh ta phải cười trên người cô ta.

Thẩm Niệm Niệm đứng dậy, "Anh đừng có quá đáng."

"Sao tôi dám quá đáng, người quá đáng là em mới đúng, hiểu chưa?" Vân Dương cười lạnh, "Em chiếm vị trí của tiểu thư nhà họ Thẩm, còn suýt nữa giết chết cô ấy, em làm vậy là phạm pháp."

Thẩm Niệm Niệm run rẩy, "Không phải tôi, là bố... Không, không phải, tôi không biết ông ta."

"Tôi đâu có truy cứu trách nhiệm của em." Vân Dương nhéo cằm cô ta, "Bảo bối, tôi rất thương em, về sau em chỉ có thể ngoan ngoãn hầu hạ một mình tôi, kết hôn với tôi, để tôi là rể nhà họ Thẩm, tương lai chúng ta sẽ giữ kín bí mật này tới chết."

"Anh nảm mơ!"

Thẩm Niệm Niệm chỉ nghĩ Vân Dương là một kẻ háo sắc, ngu một lần là coi như xong, không ngờ đã tám người này không nhỏ, còn dám... yêu cầu làm rể nhà họ Thẩm!

"Anh trai đã bắt đầu nghĩ ngờ tôi rồi..." Thẩm Niệm Niệm lạnh lùng nói.

"Chỉ là nghĩ ngờ thôi, em sợ cái gì?" Vân Dương nhìn nhà nói: "Người anh trai anh để của em chỉ muốn một lòng đóng phim, mà em lại là cô công chúa xinh đẹp không nên thân, đương nhiên, công ty xí nghiệp của nhà họ Thẩm cần một người tiếp quản, chờ tới cuối em, nhất định sẽ giúp đỡ bỏ em quản lý tập đoàn Thẩm thị thật tốt. Yên tâm đi, cuộc sống hạnh phúc của chúng ta còn rất dài!"

Nghe Vân Dương nói như vậy, Thẩm Niệm Niệm suýt nữa ngất xỉu, Vân Dương đã biết bí mật sâu kín nhất của cô ta, cô ta tuyệt đối không thể để anh ta tiết lộ chuyện này!

Vậy nên... trước mặt chỉ có thể tạm thời đáp ứng tất cả yêu cầu của anh ta.

Trong mắt Thẩm Niệm Niệm lúc lên sự ám hiểm, chỉ lướt qua giây lát, cô ta lập tức nở nụ cười, hôn lên má Vân Dương, "Giào tới đây là người của anh, đương nhiên phải giúp anh."

Vân Dương nhéo cằm cô ta, "Bảo bối, đừng nghĩ có thể diễn trước mặt tôi, chúng ta còn nhiều thời gian lắm."

Khóc mới Thẩm Niệm Niệm nở nụ cười giả lả, nhưng lúc này, cô ta nghĩ tới một chuyện, "Anh vừa nói, tiểu thư nhà họ Thẩm suýt nữa mất mạng, suýt nữa là sao?"

Vân Dương không hề giữ kín, nói: "Đương nhiên, em sẽ không nghĩ tiểu thư nhà họ Thẩm đã chết chứ, nhưng tôi nói cho em biết, cô ta còn sống."

Advertisement / Quảng cáo

Bụng Thẩm Niệm Niệm điên cuồng đau, toàn thân run rẩy, "Anh... anh nói cái gì! Cô ta chưa chết?!"

"Đương nhiên là chưa chết, không chỉ vậy, bây giờ cuộc sống của cô ta rất tốt, gả cho người từng là vị hôn phu của em – Thương Giốc."

Thẩm Niệm Niệm nghe như bị sét đánh, "Giăng Tinh Tinh! Đúng là cô ta!"

"Chính là cô ta!" Vân Dương hừ lạnh, "Giăng Tinh Tinh và em giống nhau, đương nhiên là tôi sẽ nghĩ ngờ, sau đó tìm bà Giăng hỏi rõ ràng, bà ấy kể lại chuyện thật được đũa bé ở bờ sông."

"Bờ sông..." Thẩm Niệm Niệm như mất hồn, nói "Đừng vậy, lúc trước tôi tận mắt thấy 'bố', không, người dân ông kia ném cô ta xuống sông!"

"Vết sẹo trên mặt cô ta, chắc cũng do các người làm!" Vân Dương khinh thường nhìn cô ta, "Cà nhà em thật máu lạnh."

"Tôi ghét khuôn mặt cô ta, tôi ghét việc cô ta trông giống hệt tôi!" Thẩm Niệm Niệm cười lạnh, vẻ mặt dữ tợn, "Cổ vết sẹo trên mặt, cô ta sẽ không còn là Thẩm Niệm Niệm nữa, tôi mới là..."

"Đúng là kẻ điên." Vân Dương nhìn cô ta, thế mà trong mắt lại có phần tán thưởng. "Chuyện tiếp theo phải làm thế nào, em cứ nghe theo kế hoạch của tôi, đừng có hành động thiếu suy nghĩ."

"Được." Thẩm Niệm Niệm lạnh lùng cười, "Toàn bộ nghe theo anh."

...

Giăng Tinh Tinh mơ thấy ác mộng.

Trong mơ, cô người dùng dao rạch lên trán cô, đau thấu xương, cô liều mạng thế chối tai, cố gắng gậy dựa, nhưng không thể thoát ra khỏi giấc mơ. Trong bóng đêm, cô bắt được một cánh tay, giống như con rơm cứu mạng cuối cùng, cô ôm bàn tay đó vào lòng.

"Anh đừng sợ."

"Em không đau, anh đừng sợ."

"Chúng ta nhất định sẽ trốn thoát, anh phải tin em"

"Tinh Tinh." Giăng Tinh Tinh nghe thấy âm thanh trầm thấp quen thuộc bên tai, khiến cô thoát khỏi ác mộng, cô mở to mắt, nhìn thấy đôi mắt hoa đào xinh đẹp kia, ánh mắt này khiến trái tim cô dần ổn định, cô nắm chặt tay anh, đặt ở ngực mình.

Thương Giốc lo lắng nhìn cô, lau mồ hôi trên ngời cô, "Em gặp ác mộng?"

"Một giấc mơ đáng sợ."

"Mơ thấy gì?"

"Không nhớ rõ." Giăng Tinh Tinh cúi đầu lầm bầm, nói: "Nhưng em cảm giác... rất đau."

Thương Giốc nhàu mày, "Sao lại đau?"

Cô vươn tay, chạm vào vết sẹo trên trán, "Em muốn đi xóa vết sẹo này."

Thương Giốc biết, vết sẹo này là nỗi đau của cô, tuy ngoài miệng cô không nói, nhưng trong lòng rất dể ý, vết sẹo này không chỉ ảnh hưởng tới cuộc sống của cô, còn làm cản trở sự nghiệp.

Thương Giốc vuốt ve vết sẹo, "Để anh báo Lâm Xuyên lên hệ với bệnh viện thẩm mỹ tốt nhất trong nước."

"Cũng không cần gấp như vậy, chờ quy﴿ Phụng Loan ﴾xong rồi nói, nếu làm ảnh hưởng tới tiến độ bộ phim thì không tốt."

Thương Giốc hỏi "Vì sao em lại có vết sẹo này?"

"Chuyện xảy ra khi còn nhỏ, không nhớ nữa."

Thương Giốc nhìn cô, "Chắc là rất đau, sao lại không nhớ."

"Trước đây anh đi đường có bị ngã không?" Giăng Tinh Tinh cười hỏi.

Thương Giốc nhàu mày, "Anh đi đường rất ổn định, chưa ngã bao giờ."

Giăng Tinh Tinh bâu mới, trước kia cô nghe Lâm Xuyên kể, Thương Giốc thông minh từ nhỏ, thời thơ ấu trôi qua rất nhanh, khác với mấy đứa nhỏ còn đang lặn lội nghịch ngợm, anh đã giống như ông cụ non, ngồi trong góc nhỏ đọc sách.

Người vĩ đại luôn cô độc.

Nhưng về sau, cô có ở bên cạnh anh.

...

Giăng Tinh Tinh lại ngủ tiếp, lúc tỉnh dậy xuống tầng, nghe giúp việc nói, Thương Giốc đã chó chạy bộ.

Khu biệt thự Vạn Giang có đường chạy vòng cung, xung quanh là cây cối lấp lo màu xanh biếc, còn có hồ nước, hoa cỏ được chăm sóc cẩn thận, cảnh vật rất đẹp. Sáng sớm có không ít người rèn luyện thân thể bằng cách chạy đường dài, ai thích thì đi.

Thương Giốc mặc đồ thể thao, dáng người cao ngất, chân dài thẳng tắp, làn da lộ ra ngoài rất trắng, đường cong rắn chắc.

Anh mặc đồ thể thao nên trông trẻ hơn vài tuổi, hai má trắng trẻo vì vận động mà ứng đó, toàn thân tỏa ra hormone nam tính.

Xung quanh có mấy cô gái cũng đang tập thể thao, kìm lòng không được mà nhìn nhiều thêm vài lần, thậm chí có người lấy cơ tiếp cận Đại Mao, muốn nói với anh vài câu.

"Ồi, chú chó này đáng yêu quá."

"Đừng vậy, thật đáng yêu."

Đại Mao rất quần người, thấy cô mấy cô gái xinh đẹp thì chơi với nó, vui vẻ vẫy đuôi, nằm lì xuống mặt đất, lộ ra cái bụng trắng nõn, thè lưỡi thờ phỉ phò như đồ ngọc.

Thương Giốc bất đắc dĩ kéo dây xích, thân nhiên nói "Thật không có tiền đồ, mẹ mày sẽ tức giận đấy."

Đột nhiên có một bóng hình quen thuộc chạy qua, không chú để ý lời anh nói "Đây đâu phải nuôi chó, có mà thấy gái đẹp liền dẫn chó qua tiếp cận làm quen."

Thương Giốc...

Advertisement / Quảng cáo

Giăng Tinh Tinh mặc đồ tập yoga màu xám, cũng đang chạy bộ. Bộ đồ yoga khoe khéo đường cong sau lưng, vô cùng gợi cảm.

Thấy cô, tâm tình Thương Giới tốt lên, cầm xích chó đuổi theo, "Hiếm khi thấy người lười có hững hờ chạy bộ."

Giang Tinh Tinh hừ nhẹ một tiếng, "Ai cho phép anh mạng chó của em đi tản gái?"

Thương Giới nhàu mày, "Chò của em còn biết ứng xử với con gái hơn anh, em nói lời này mà không thấy ngượng sao?"

Giang Tinh Tinh không nhận được, phì cười một tiếng, kết quả suýt nữa vấp ngã.

Thương Giới giữ chặt cổ, "Lúc chạy thì đừng có cười."

Giang Tinh Tinh thuận thế, trực tiếp treo lên lưng anh, "Anh công em đi."

Thương Giới giữ cô thật chặt, bất đắc dĩ nói "Không phải muốn tập thể dục sao?"

"Anh công em cũng tỉnh là tập thể dục rồi."

"Rất cuộc là em tập thể dục hay là anh tập thể dục."

Giang Tinh Tinh mặc kệ, du lên người anh, "Mau chạy đi!"

"Bám chắc vào."

Thương Giới nói xong, xóc cổ lên, chạy chậm quanh hồ.

Cách đó không xa, ánh nắng mặt trời dần chiếu xuống đỉnh núi, khiến con người ta trở nên thư thái vui vẻ, đường chạy cũng càng nhiều người hơn.

Lâm Xuyên đứng cạnh cửa, nhìn thấy ông chủ của mình chạy bộ trở về từ xa, một tay dắt con, trên lưng còn cõng bà xã.

Lâm Xuyên...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Nằm viện

Edit: Nhuc Vỹ

Beta: Quanh

Hai ngày sau, Giang Tinh Tinh đang quay phim ở studio, nhân viên studio tiến vào nói với cô, bên ngoài có người tìm, tự xưng là thân thích của cô.

Ban đầu, Giang Tinh Tinh nghĩ là Giang Trí đến, nhưng lúc cô ra khỏi studio, phát hiện bên ngoài có một cặp nam nữ trung niên, cô cũng không quen.

Đôi nam nữ trung niên khoảng bốn, năm mươi tuổi, nhìn rất già nua, chân trái của người đàn ông là chân giả, chống gậy, lùn da rất đen, là kiểu ngăm đen do dài đầu sương gió.

Còn người phụ nữ kia thì cắt tóc ngắn, môi rất mỏng, sắc mặt ngà vàng, trông giống như những người đàn bà đánh đá.

Hai người họ đứng trước cửa studio, nhìn đồng nhìn tây, lăm lăm liếc.

Giang Tinh Tinh đi qua, hỏi "Hai bác tìm cháu à?"

Cô vừa nói xong, người phụ nữ kia đã quay đầu, đột mắt đen ngơ ngác nhìn cô, sau một lúc lâu, đột nhiên nhào đến: "Ôi Tiểu Lị của thím! Cuối cùng thím cũng tìm được cháu rồi! Mấy năm nay cháu đi đâu thế, chú thím mất công tìm cháu lắm đấy!"

Giang Tinh Tinh mở to mắt, sững sờ: "Ừm... Cháu không quen hai bác, có thể là hai bác nhận sai người không?"

"Không sai đâu, cháu chính là Tiểu Lị, Tần Tiểu Lị, là cháu gái đã mất tích nhiều năm của hai bác! Lúc bấy, tám tuổi cháu đi lạc, chú thím đã tìm cháu bao nhiêu năm rồi!"

Người đàn bà kia gio khóc, người đàn ông bên cạnh gái đầu, nói: "Chắc là năm, sáu tuổi, đã qua nhiều năm rồi, sau khi người bố không nên thân của cháu mất, chú thím cũng không thấy cháu đâu nữa."

Tìm Giang Tinh Tinh đáp mạnh: "Hai bác quen cháu... Là chú thím của cháu? Cháu tên là Tần Tiểu Lị?"

"Đúng vậy, cháu là Tần Tiểu Lị, là cháu gái ruột đã mất tích nhiều năm của chú thím! Nếu không phải nhìn thấy cháu trên TV, chú cháu nhận ra cháu, không biết chừng nào một nhà chúng ta mới có thể đoàn tụ!" Người phụ nữ kia nói: "Thím là thím cháu, tên là Đường Mai Phấn, ông ấy là chú cháu, Tần Tạo Lâm!"

"Hai bác chắc không à?"

Đầu óc Giang Tinh Tinh trống rỗng, ngơ ngác hỏi: "Chắc chắn cháu là cháu gái hai bác không?"

"Thím đã hỏi thăm rồi, cháu là cô nhi, được nhận nuôi khi còn nhỏ, chắc chắn là cháu gái của chú thím, không sai đâu!"

Người phụ nữ tự xưng là "thím" này vui vẻ nói: "Tốt quá rồi! Cháu gái thím có tiền đó, là đại minh tinh, chú thím cũng dính chút vinh quang, ngay cả vấn đề học hành của Nhạc Nhạc cũng không cần lo nữa!"

Advertisement / Quảng cáo

Bà ta muốn giữ tay Giang Tinh Tinh, Giang Tinh Tinh lùi lại theo bản năng, không thích bị người lạ đụng vào, tuy đối phương tự xưng là chú thím của cô.

"Hai bác đã báo cảnh sát chưa, có gì để chứng minh thân phận của hai bác hoặc là của cháu không à, bố mẹ cháu đâu?"

Người thím Đường Mai Phấn là người tinh mắt, thấy Giang Tinh Tinh có phản kháng muốn nhận họ, lập tức lạnh mặt, nói: "Bố cháu không nên thân, thời trẻ làm chuyện xấu, gặp báo ứng mà qua đời, mẹ cháu đi theo người khác, vứt cháu lại, chú thím tìm cháu bao nhiêu năm, tốn không ít tiền nhưng vẫn không tìm được, cháu gái à, cháu không thể không nhận người thân được, giờ cháu phát đạt, sao lại vô tình vậy được, không nhận chú thím, cả nhà chú thím đều trông cậy vào cháu đấy!"

"Vậy là bố mẹ cháu không còn nữa, không có nhân chứng chứng minh thân phận của cháu đúng không à?"

"Sao lại không, không phải còn chú thím sao?" Người tự xưng là chú - Tần Tạo Lâm nóng nảy, nói với Giang Tinh Tinh: "Cháu phải xem chú thím như bố mẹ cháu mà phụng dưỡng chứ, chú thím là người thân của cháu mà!"

Giang Tinh Tinh rất hoang mang, cô chưa từng nghĩ tới việc tìm lại bố mẹ, tuy đôi khi tò mò trong lòng, nhưng cô đã sớm tiếp nhận sự thật là bố mẹ không cần mình, cảm thấy ngay cả tìm được cũng phức tạp, không bằng sau này cứ phụng dưỡng bà Giang, Giang Trí cũng là anh của cô.

Bấy giờ đột nhiên nháy ra chú thím, điều này khiến cô khó mà tiếp thu.

"Đầu tiên, dù hai bác nói thật hay giả, chuyện này cũng phải báo với cảnh sát hoặc cơ quan khác để tiến hành xác nhận, không thể nào mà hai bác vừa nói, cháu tên tin được. Chúng ta cùng đến đồn công an kiểm chứng, nếu cần thì phải làm xét nghiệm DNA, hai bác thấy vậy được không?"

Đường Mai Phấn nghe Giang Tinh Tinh nói muốn báo cảnh sát thì gio khóc: "Vì tìm cháu gái, tóc của thím đã bạc trắng, vất vả lắm mới tìm được, cháu gái lại không chịu nhận, vậy cũng thôi đi, còn muốn báo cảnh sát, ông trời ơi! Trên đời này, lòng người mực nát cả rồi, cháu gái phát đạt không chịu nhận người thân nghèo khổ!"

Tần Tạo Lâm hung dữ uy hiếp Giang Tinh Tinh: "Chú thím là chú thím của cháu, không cần phải kiểm tra DNA gì hết, người bố không nên thân của cháu đã chết bao nhiêu năm, mẹ cháu cũng đi theo người khác, còn giám định cái thế gì! Đừng tưởng muốn quỵ nẹ là được! Chú nói cho cháu biết, nếu là cháu gái của chú thím thì phải phụng dưỡng chú thím!"

Người xưng quanh bị âm thanh bên này hấp dẫn, Giang Tinh Tinh không thể không cần mặt mũi, đánh phải mới báo về đưa họ ra ngoài.

Đôi vợ chồng này vẫn ở bên ngoài kêu gọi cháu nữa, vô cùng dai dẳng.

Cả ngày hôm nay, Giang Tinh Tinh cứ ngơ ngẩn, nếu kiểu người không đạt được mục đích liền khóc chửi cha chửi mẹ này là thân thích của cô, nếu bố mẹ thật sự giống như họ nói... Vậy cô thì không có còn hơn.

Thật ra Giang Tinh Tinh từng nghĩ, bố mẹ mình có thể là người thương, một gia đình làm công làm nông gì đó, vì cuộc sống quá nghèo đói nên không nuôi nổi cô, như vậy cô còn có thể tiếp nhận, có không cách nào lựa chọn xuất thân của mình, nhưng cô có thể lựa chọn tương lai.

Nếu đã chọn vứt bỏ cô, giờ cô cũng không muốn nhận họ lại.

Tuy Giang Tinh Tinh không phải loại người có thái độ báo, nhưng chịu khổ từ sớm khiến cô hiểu được, quá khơng thiện với mọi người chính là sự tàn nhẫn lớn nhất với mình.

Chiều hôm đó lúc diễn, Giang Tinh Tinh vì nghĩ đến chuyện chú thím, không cần thận nại ngựa.

Lúc đó đúng là dọa sợ tất cả mọi người, nhưng cũng may là cô chỉ cuột mồi con ngựa nhỏ, thương thế không tính là nghiêm trọng, không gãy xương, đầu gối bị trầy da, đầu bị va đập.

May là không chảy máu, nhưng chấn động não nhẹ.

Thảm Sợ Ngón cách cô gần nhất, lúc ấy chạy vọt đến, bế cô lên, đó mất thét lớn, kêu người gọi 120.

Đứng về kia thật sự như sắp ăn thịt người, chưa từng thấy Thảm Sợ Ngón thất thủ như vậy.

Những chuyện đó, sau này đều do thành viên đoàn phim đến thăm Giang Tinh Tinh, kể lại cho cô.

Thương Giới biết cô ngại ngựa khi đang hợp.

Lâm Xuyên vội vàng chen ngang hội nghị, nói thăm với Thương Giới chuyện này, Thương Giới bất chấp tất cả, ngay cả một câu dặn dò cũng không có, hết hoảng chạy ra khỏi phòng họp.

Đến bệnh viện, anh nôn nóng đến mức ngay cả thang máy cũng không chờ kịp, chạy bộ lên mười ba tầng lầu.

Giang Tinh Tinh ngồi trên giường bệnh trong phòng xử lý vết thương, bác sĩ đang cầm máu cho cô.

Thương Giới đứng chân, mắt và giấy để bình tĩnh lại, lạnh mặt vào phòng, lồng ngực ự chạy quá nhanh mà liên tục đập phồng, đôi mắt đỏ hồng, môi cũng trở nên tái nhợt.

Nhân viên đoàn phim cũng đến thấy thế, tất cả đều thấp thỏm, sợ nhà tư bản này tức giận, dừng quay bộ phim thì xong đời.

Giang Tinh Tinh thấy anh đi vào thì nói nhỏ: "Anh đến rồi."

Thương Giới đến bên cạnh cô, muốn ôm cô nhưng sợ trên người cô còn vết thương, giọng trở nên khàn khàn, lo lắng hỏi: "Đau ở đâu, nói cho anh."

Giống như nói cho anh thì sẽ không đau nữa vậy.

Giang Tinh Tinh chỉ đầu gối: "Không có vết thương gì khác, chỉ có đầu gối bị trầy da thôi."

"Không phải chân động não sao?"

"Lúc ấy hôn mê một lát, giờ đã hoàn toàn không thành vấn đề." Giang Tinh Tinh kéo ngón cái anh: "Anh đừng lo lắng, em thật sự không sao."

Bác sĩ băng bó cho đầu gối Giang Tinh Tinh xong, dặn dò: "Khoan hãy xuất viện, quan sát hai ngày đã, dù sao thì chân động não, nói nhỏ thì không phải nhỏ, nói lớn cũng không phải lớn."

Giang Tinh Tinh muốn từ chối, Thương Giới lại nói: "Hai ngày không được, nằm viện một tuần, sắp xếp phòng bệnh đặc biệt."

Giang Tinh Tinh...

Cũng đủ cương quyết.

Cô không thể làm gì khác hơn là nhìn Thương Giới đi xử lý thủ tục nằm viện, quay đầu an ủi nhân viên đoàn phim: "Tôi không sao, mọi người không cần lo lắng, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi."

"Chị Tinh Tinh nhớ nghỉ ngơi cho khỏe, phối hợp với bác sĩ cần thận kiểm tra."

"Tôi biết rồi." Cô gật đầu với họ: "Về nhà nói với đạo diễn, vài ngày nữa tôi sẽ quay lại."

"Chị không cần lo lắng đâu, cứ nghỉ ngơi đã, đừng để xảy ra sự cố gì."

Trước khi Thương Giới quay lại, Giang Tinh Tinh tiễn nhân viên đoàn phim đi trước, nếu không chắc chắn họ sẽ bị Thương Giới chất vấn.

Quả nhiên, Thương Giới xử lý thủ tục nằm viện xong, phát hiện trong phòng chỉ có mình cô, hỏi: "Người của đoàn phim đâu?"

"Đi rồi."

"Em để họ đi rồi?"

"Đúng thế, em đâu có vấn đề gì lớn, người ta còn đang làm việc, ối, anh đừng nghiêm túc thế mà, em thật sự không sao."

Thương Giới đóng cửa phòng bệnh lại, xoay người nâng mặt cô lên, tỉ mỉ quan sát một lần, trong mắt tràn đầy đau dăng, tay lại vỗ vai chỗ trên cơ thể cô: "Chắc chắn là không sao?"

"Anh đừng có nhân cơ hội mà ăn đậu hũ của em." Giang Tinh Tinh đẩy anh ra: "Chỉ có chân bị thương thôi, không còn gì nữa."

"Đầu có đau gần như em nói, đó là ngứa, em cho rằng ngứa đơn giản vậy sao?"

"Được rồi, trong cái nui có cái mũ, chỉ là trầy da mà thôi, mấy ngày là lành." Cô bóp má anh: "Em biết anh lo lắng cho em, nhưng đồng ý với em, đừng chuyện bé xé ra to, được không, cũng đừng trách ai cả, là tự em không cần thận, tất cả mọi người cũng không ngờ."

Thương Giới chỉ có thể nói giọng "ừ" một tiếng, rồi lại nghĩ ngợi hỏi: "Trước đây anh từng mang em đến hội sở cuối ngưa luyện tập vài ngày, đoàn phim cũng có huấn luyện viên chuyên nghiệp dạy em, sao lại còn ngứa ngứa?"

Giang Tinh Tinh hơi khựng lại, nói: "Chỉ là... không cần thận thái thần."

Advertisement / Quảng cáo

"Nghĩ gì đấy?"

Tay cô nắm khần trái giường, trầm ngâm một lát, ngừng đầu cúi nói: "Nghĩ tôi nay ăn gì."

Thương Giới trợn trắng mắt, xoa đầu cô: "Đúng là tham ăn, giờ thì hay rồi, phải ăn cơm bệnh viện."

"Em muốn ăn cháo rau thật ọc, anh đi mua giúp em được không?"

Thương Giới răn dạy cô thêm vài câu, cuối cùng vẫn không chịu được sự năn nỉ của cô, xuống lầu tự mình giúp cô mua cháo, tuy những việc này hoàn toàn có thể giao cho Lâm Xuyên đi làm, nhưng anh biết khẩu vị cô khó chiều, cháo không thể quá mặn, cũng không được nhạt, hành thái không được nhiều hơn rau...

Vẫn là anh tự mình hầu hạ thì hơn.

Sau khi Thương Giới rời khỏi, Giang Tinh Tinh thu lại nụ cười, đối với chủ thím không biết từ đâu ra, cô không muốn để Thương Giới biết.

Từ mấy lần hai vợ chồng kia nói, Giang Tinh Tinh có thể đoán được mục đích của họ, cảm thấy Giang Tinh Tinh giờ có tiền đồ, muốn đưa cháu gái cư cư mang cả nhà, cũng không phải vì tình thân gì cả, nếu cô còn tham như trước, họ tới tìm cô mới là lạ!

Nếu Thương Giới biết chuyện này, chắc chắn sẽ đều tra, đến lúc đó nếu nhầm lẫn thì tốt, nhưng nếu đối vợ chồng này là chủ thím của cô thật, họ biết mình còn có một đứa cháu rẻ như Thương Giới, không phải sẽ càng lén tới sao, Giang Tinh Tinh tuyệt đối không muốn chuyện như vậy xảy ra.

Cho nên cô tuyệt đối sẽ không nhận họ, dù có quan hệ huyết thống, cô cũng không nhận.

Người thân của cô chỉ có bà Giang mới nặng quan tâm cô từ nhỏ và anh Giang Trí, sau này cô cũng chỉ phụng dưỡng họ.

...

Vân Dương thành thạo đi vào quán cà phê, nhìn Thẩm Niệm Niệm ngồi trong góc, hỏi: "Gọi tôi ra đây gấp thế, có việc gì à?"

Thẩm Niệm Niệm tháo kính rửa xuống, đứng đứng nổi giận bước qua, muốn cho Vân Dương một cái tát, lại bị Vân Dương giữ tay, đặt dưới mũi người.

"Báo bối à, tôi chính là chống tương lai trong mấy chục năm của em, muốn đánh tôi?"

"Là anh nói với đối vợ chồng kia chuyện của Giang Tinh Tinh?"

Vân Dương thoải mái ngồi xuống, uống một ngụm cà phê có ta vừa gọi, nói: "Là tôi, tôi nói cho họ, đứa cháu gái mất tích mười mấy năm của họ giờ là đại minh tinh, kiếm được rất nhiều tiền, kêu họ nắm chắc cơ hội, đi tìm cô ta."

"Anh đến rồi sao!" Thẩm Niệm Niệm lạnh giọng chất vấn: "Nếu Giang Tinh Tinh biết đến sự tồn tại của họ, điều tra căn nguyên thì tất cả sẽ xong!"

"Đúng vậy, cho dù cô ta không điều tra, Thương Giới cũng sẽ điều tra." Vân Dương cười lạnh nhìn Thẩm Niệm Niệm: "Đến lúc đó, tất cả mọi người đều biết, thật ra em mới là cháu gái của đối vợ chồng như sáu mọt kia!"

"Vi sao lại muốn hại tôi như thế!" Sắc mặt Thẩm Niệm Niệm tái nhợt, khòe môi rạn rãy: "Tôi đặc tội với anh khi nào, anh muốn gì tôi cũng cho, anh đòi tiền, tuần nào tôi cũng cho anh tiền, thậm chí ngay cả chính mình cũng cho anh, anh còn muốn thế nào!"

"Suýt, báo bối, đứng ngay gần, tức giận sẽ tăng nếp nhăn..." Vân Dương thương dòng nó: "Nếu có thể khiến đối vợ chồng này biến mất khỏi thế giới, không phải tất cả vấn đề đều không còn sao?"

"Nói nghe nhẹ nhàng nhì, chẳng lẽ anh còn muốn tôi giết người?"

"Em là tiểu công chúa của tôi, sao tôi lại để em làm những chuyện này được." Vân Dương cười nói: "Chỉ cần em giới thiệu tôi với bố mẹ em, nói cho họ, em phải già cho tôi, sắp tới sẽ kết hôn, chờ tôi thành con rể nhà họ Thẩm rồi, sẽ nghĩ cách để đưa họ ra nước ngoài, vĩnh viễn rời khỏi đây, không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa."

Đột nhiên Thẩm Niệm Niệm lùi lại mấy bước, khò tin nhìn Vân Dương: "Tất cả... Tất cả đều là kế hoạch của anh, vì tôi thành con rể nhà họ Thẩm, anh thật trọng từng bước, đưa đối vợ chồng này đến trước mặt Giang Tinh Tinh, cũng vì ép tôi, anh quá để tiện!"

"Nói chuyện đúng có khó nghe như vậy, lúc trước bố em vì đưa em vào nhà họ Thẩm, gây ra bao nhiêu nghiệp chướng, suýt nữa còn lại chết dưới con gái thực sự của nhà họ Thẩm, không để tiền sao, còn em, vì giữ thân phận công chúa nhà họ Thẩm của mình, che giấu bao nhiêu nước, cũng lừa gạt bao nhiêu nam, chẳng lẽ là không để tiện? Chúng ta không phải người một nhà nhưng cũng đâu khác gì, đều để tiện như nhau, chỉ là tôi có đầu óc hơn mà thôi."

Thẩm Niệm Niệm sụp ngồi trên ghế, mồ hôi lạnh sau lưng chảy ròng ròng.

Thẩm Niệm Niệm nói với bố mẹ mình quan bạn trai, hơn nữa nói sơ qua về tình trạng của Vân Dương, không ngoài dự kiến, bố mẹ cô ta kiên quyết phản đối, Thẩm Niệm Niệm cũng nói thái độ của bố mẹ với Vân Dương, muốn anh ta hết hy vọng.

Không ngờ bấy giờ... Vân Dương đưa ra nước có hiêm, cột Thẩm Niệm Niệm và anh ta vào một chiếc thuyền, khiến Thẩm Niệm Niệm phải ôm i với bố mẹ, bức bách bố mẹ đồng ý mối hôn sự của hai người.

Thẩm Niệm Niệm cảm giác cuộc sống hiện tại tựa như một cơn ác mộng tuần hoàn, vì một lời nói dối ban đầu, cô ta phải chịu dặt thêm bao nhiêu lời nói dối để lấp liếm, vĩnh viễn không trốn được vòng luân quần đáng sợ này.

Mà càng đáng sợ hơn là, cả đời này cô ta đều phải sống cùng tên ác ôn đó tiện kia.

Cuộc sống của cô ta hoàn toàn bị hủy hoại.

...

Trong thời gian Giang Tinh Tinh dưỡng bệnh, Thương Giới gần như hoàn toàn vứt công ty ra sau đầu, cứ ở trong phòng bệnh cũng có, ngày nào cũng thay đổi bữa sáng đa dạng, thậm chí còn lấy MacBook tới phòng bệnh, cô muốn ăn gì, anh lên mạng học làm cho cô.

Buổi chiều, anh sẽ đưa cô xuống lầu phơi nắng, Giang Tinh Tinh cảm thấy mình như một chiếc chân bông, bị anh dùng tư thế bế công chúa, xuống dưới tầng phơi nắng nửa tiếng.

Không biết Thương Giới nghe được phương pháp dân gian ở đâu, nói phơi nắng tốt cho việc khép miệng vết thương, Giang Tinh Tinh cảm thấy đầu mình sắp mọc cỏ rồi, tác dụng của quang hợp càng lợi cho việc trưởng thành hơn.

Tuy người nào đó cố chấp lại bướng bỉnh, nhưng anh có thể bỏ công việc quan trọng như mạng ra sau đầu, ở với cô suốt một tuần, Giang Tinh Tinh vẫn rất cảm kích Thương Giới.

Có anh làm bạn, ở bệnh viện một tuần, Giang Tinh Tinh cũng không thấy chán.

Thương Giới đi xác nhận với bác sĩ lần nữa, xác định thân thể vợ mình không còn vấn đề gì mới đồng ý để cô xuất viện.

Tối hôm đó, về đến nhà, Thương Giới vô cùng đau dằng vận động với cô.

Một tuần này khiến anh ghen chết, ngày nào cũng chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, sợ đụng đến vết thương của cô.

Tối hôm đó, Thương Giới cứ hỏi cô cảm giác thế nào, khó chịu thì phải nói với anh.

Giang Tinh Tinh đã nói không thành vấn đề, còn có thể nhanh hơn một chút, Thương Giới vẫn duy trì thái độ cẩn thận, không làm quá mức.

Lúc vừa kết hôn, anh thường xuyên không ngừng chế được mình, đôi khi còn làm cô bị thương, mà bây giờ, ở với nhau một thời gian, tính cách lẫn thân thể cả hai đều quen thuộc với nhau, đạt tới trạng thái hòa hợp nhất.

Ban đầu Giang Tinh Tinh không thể thừa nhận được kích cỡ của anh, lần nào cũng không có cách để anh tận hưởng, mà sau một thời gian, anh nắm được bí quyết có thể khiến cô hưng phấn, khiến cô dần thừa nhận được anh.

Anh vĩnh viễn ưu tú nhất, dù là làm gì cũng sống nung học tập và thử nghiệm

Giữa vợ chồng, hiển nhiên là cần sự bao dung và cố gắng của nhau.

...

Giang Tinh Tinh quay lại đoàn phim lần nữa, lần trước vì ngại ngại, cảnh diễn phải bỏ dở giữa chừng, giờ cần phải tiếp tục quay cho xong.

Đạo diễn không yên tâm, dứt khoát tìm thể thần, ông ta không thể đảm đương nổi nếu Giang Tinh Tinh ngại ngại lần thứ hai, nhưng thể thần thử rất nhiều lần, luôn lờ ra đủ loại dấu vết, cuối cùng Giang Tinh Tinh chủ động yêu cầu diễn.

Đạo diễn cần nhắc mũi, rất cuộc vẫn đồng ý, lần này không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, quay hai lần đã qua.

Thẩm So Ngọn lo lắng đưa khăn cho cô, nói "Anh sợ em lại ngã lần nữa, lần trước là em may mắn không bị thương quá nặng, anh đã tra cứu tin tức rồi, ngã ngựa cũng có thể mất mạng."

Giang Tinh Tinh lau mồ hôi trên mặt, nói: "Lần đó thật sự là ngoài ý muốn, nếu em không thất thần thì sẽ không xảy ra sai lầm như vậy."

Lúc cô học cưỡi ngựa rất nghiêm túc, cũng tin tưởng vào kỹ thuật của mình.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm So Ngọn nói: "Mấy ngày em nằm viện, đôi vợ chồng kia luôn tới tìm em, không gặp được em lên ồn ào bên ngoài."

Giang Tinh Tinh nghe vậy, tâm tình vốn không tồi lập tức xuống dốc không phanh.

Thấy Giang Tinh Tinh sầu não, Thẩm So Ngọn lập tức an ủi "Không sao đâu, sau khi quay ở studio xong, đoàn phim chúng ta phải đến thành diễn ảnh, bên kia có người gác, người bình thường không vào được."

Nhưng đây cũng không phải kẻ lâu dài, phải có cách gì đó để giải quyết vấn đề.

Giang Tinh Tinh thấy dưới mắt Thẩm So Ngọn có hai quầng thâm, quan tâm hỏi: "Thời gian này anh không nghỉ ngơi được à?"

Thẩm So Ngọn đại nể, bất đắc dĩ nói "Ngày nào Thẩm Niệm Niệm cũng âm ỉ ở nhà, đập đồ, em biết tính tình của nó rồi đấy..."

"Có ấy sao thế?"

"Nói là thích một người đàn ông, muốn lập tức kết hôn với anh ta, ép bố mẹ đưa họ khang cho nó." Thẩm So Ngọn lạnh mặt: "Tuy nhà anh tương đối thoải, không can thiệp quá nhiều vào chuyện yêu đương của con cái, nhưng bố mẹ cũng không thoảng đến mức để nó trực tiếp lấy họ khang kết hôn cùng một người đàn ông xa lạ, cho nên ngày nào Thẩm Niệm Niệm cũng khóc lóc âm ỉ, khiến cả nhà không có phút giây nào được yên tĩnh."

Giang Tinh Tinh kinh ngạc: "Không phải trước đây còn xem mặt sao, sao lại nhanh thế, mới đó đã muốn kết hôn?"

Lúc này mới là mấy tháng trôi qua thôi

"Vậy mới nói nó thích gì làm nấy, bố anh không đồng ý, đi điều tra chỉ tiết về người đàn ông kia, nghe nói nhân phẩm không tốt lắm, sự nghiệp cũng không đâu vào đâu, giờ còn chưa có công việc ổn định. Bố anh hoài nghi tên kia âm mưu lợi dụng con bé, nên không đồng ý để con bé quen với anh ta, nhưng mà ba ngày trước, Thẩm Niệm Niệm cắt cổ tay tự sát trong phòng tắm, khiến mẹ anh sợ tới mức hôn mê bất tỉnh."

"Vậy có ấy có bị sao không?"

"Làm bộ mà thôi, nào dám tự sát thật." Thẩm So Ngọn nói: "Nhưng mẹ anh sợ quá, rất cuộc cũng mềm lòng, đồng ý để Thẩm Niệm Niệm đưa người đàn ông kia về nhà, muốn gặp mặt xem xét nhân phẩm anh ta."

Giang Tinh Tinh vỗ vai Thẩm So Ngọn: "Em cảm thấy chuyện nhà anh còn gay gắt hơn cả phim truyền hình."

"Nếu giống phim truyền hình, đóng máy là kết thúc, vậy thì tốt biết bao." Thẩm So Ngọn dưới eo: "Quên đi, lần nào gặp em cũng có một đóng chuyện đau đầu để nói, không chế phần chứ?"

"Đầu cô, bạn bè không phải là để tìm sự với nhau sao?"

Thẩm So Ngọn cười nói: "Đêm nay tên họ Văn kia sẽ đến nhà dùng cơm, anh muốn về sớm chút, gặp anh ta."

"Họ Văn?"

"Ừ, nghe nói cũng là diễn viên, tên là Văn Dương."

"Văn Dương?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một Được tài miễn phí* tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 65: Em phải ngoan

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Trong nhà họ Thẩm, không khí hôm nay vô cùng lúng túng.

Để đề phòng Thẩm Niệm Niệm lại làm tổn gì quá khách, Phạm Nhã Trân quyết định làm lễ đính hôn, báo cô ta mừng người đàn ông kia về, nếu nhân phẩm không tồi, họ sẽ đồng ý cho cô ta qua lại. Nhưng chuyện kết hôn phải cân thận, con gái nhà họ Thẩm không thể nào qua loa như vậy.

Thẩm Túc Sơn vẫn kiên quyết như trước, không xem trọng Văn Dương, ông đi điều tra, nghe nói hồi học đại học anh ta có nhiều bạn gái, vậy nên trong mắt ông, anh ta không phải người tốt. Thậm chí Thẩm Túc Sơn còn nghe được... anh ta từng làm lớn bụng một cô gái, sau này bắt cô ta đi phá thai, kết quả xuất huyết quá nhiều, vô sinh.

Người đàn ông như thế, sao Thẩm Túc Sơn có thể để con gái của mình ở bên anh ta.

Nhưng bà xã khuyên ông phải gặp trực tiếp trước đã, nhưng đây cũng chỉ là kế hoãn binh, phải để con gái bình tĩnh, không làm chuyện gì quá khách, đồng thời răn dạy người đàn ông kia, không cho phép anh ta làm chuyện gì xằng bậy với Thẩm Niệm Niệm.

Bởi vậy Thẩm Túc Sơn đồng ý gặp Văn Dương.

Văn Dương thuê một bộ vest đắt tiền, thắt caravat chỉnh tề, thậm chí tay còn đeo nhẫn, mang theo quà mừng, đi tới nhà họ Thẩm.

"Tiểu Văn tới rồi, mau vào đây." Phạm Nhã Trân đón anh ta.

Tuy Văn Dương biết người nhà họ Thẩm không thích mình, nhưng anh ta vẫn phấn khởi 120%, trên mặt là nụ cười lầy lợng, ăn cần đưa quà gặp mặt.

Tới lúc ăn cơm, Thẩm Túc Sơn mời ra khỏi phòng làm việc, nhìn Văn Dương, lạnh lùng chào anh ta.

Trong lúc ăn cơm, Văn Dương có bản bực về tình hình tài chính, chẳng khoản trong nước và quốc tế, đây đều là thứ anh ta chuẩn bị kĩ càng suốt mấy ngày qua, muốn thể hiện trước mặt bố mẹ Thẩm mình là người học rộng tài cao.

Nhưng Thẩm Túc Sơn là ai, đã chìm nổi bao năm trong thương trường, là một người từng trải, đương nhiên nhìn thấu mấy lời sáo rỗng Văn Dương nói.

Ông không quan tâm con rể tương lai tài giỏi thế nào, nhưng ít nhất là phải thành thật.

Lúc Văn Dương đứng dậy đi toilet, Thẩm Túc Sơn trừng mắt nhìn Thẩm Niệm Niệm, lạnh lùng nói: "Quái là con rể tốt con chọn cho bố."

Ngay cả Thẩm So Ngọn chưa nói lời nào cũng nhìn thấu Văn Dương chỉ là thằng rỗng kêu to, cần bản là một tên đàn. Hơn nữa thái độ của anh ta với Thẩm Niệm Niệm chỉ là giả bộ ân cần, không phải yêu thương thật lòng, mục đích của anh ta là tiến vào nhà họ Thẩm làm con rể, muốn hấp một chén canh.

Giờ Thẩm So Ngọn không quan tâm Thẩm Niệm Niệm nữa, anh không có cô ta là em gái mình, cô ta tới già đình này, chỉ khiến mọi người như bị tra tấn, Phạm Nhã Trân tẩy nước mắt rửa mặt cả ngày, Thẩm Túc Sơn vốn là người đàn ông mạnh mẽ, nhưng khi nhắc tới cô ta, lại chỉ tức đầu thờ dài.

Lúc sau, mọi người hầu như không nói lời nào, tự gác ăn cơm. Ăn xong, Thẩm Túc Sơn về phòng làm việc, Thẩm So Ngọn dẫn mẹ ra ngoài tản bộ.

Thẩm Niệm Niệm tiễn Văn Dương rồi đi, lúc cách nhà họ Thẩm được một đoạn, cô ta mới mở miệng nói: "Anh thấy rồi đấy, bố mẹ tôi không thích anh, họ chưa nhìn người như anh."

Văn Dương thấy nhà họ Thẩm lạnh nhạt, anh ta cũng ghen một bụng tức giận không có chỗ phát tiết, thấy Thẩm Niệm Niệm chăm chọc khiến khách, anh ta tát Thẩm Niệm Niệm một cái.

"Nếu họ không vừa lòng tôi, em phải nghĩ cách để bọn họ vừa lòng. Nói cách khác, nếu tôi sống không tốt, em cũng sống không tốt!"

Thẩm Niệm Niệm bặm mặt, nước mắt rơi xuống, "Anh dám đánh tôi..."

Văn Dương kéo tóc cô ta, để cô ta đối mặt với mình, thấp giọng uy hiếp, "Cuộc sống sau này của chúng ta còn dài, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ để em tiếp tục là đại tiểu thư nhà họ Thẩm, nếu em không nghe lời tôi nói, đến lúc đó tôi lý miệng nói chuyện kia trước mặt bố mẹ em, vậy cũng đúng trách tôi. Nếu họ biết có con gái họ nuôi suốt mười mấy năm qua lừa gạt họ, tôi cũng không biết họ sẽ làm gì đâu."

Thẩm Niệm Niệm gần như phát điên, nước nò gào lên, đau khổ cầu xin, "Vạn xin anh, vạn xin anh đừng nói, về sau tôi sẽ nghe lời anh!"

Văn Dương buông cô ra, thờ phỉ phò rồi đi.

Cách đó không xa, bên đường, Thẩm So Ngọn nhìn em gái mình, nhủ thầm.

Vừa rồi anh thấy Văn Dương đánh cô ta, vốn muốn tiến lên ngăn cản, ai ngờ nghe thấy hai người họ nói chuyện, bước chân cũng đứng lại.

Advertisement / Quảng cáo

Quái nhiên Thẩm Niệm Niệm có vấn đề!

...

Nề nếp nhà họ Thương rất nghiêm ngặt, làm chuyện gì cũng phải quy củ, ăn không nói ngai không nói, trong nhà không thể lớn giọng ồn ào.

Tóm lại, hai chữ "nghiêm khắc" luôn được đề cao, Thương Giới không cho phép trong nhà lộn xộn.

Nhưng từ khi Giang Tinh Tinh tiến vào, quy củ của anh dần trở thành thùng rỗng kêu to. Tuy Thương Giới không cam lòng, vẫn luôn dạy dỗ Giang Tinh Tinh.

Lúc ăn cơm, Giang Tinh Tinh nhân tín cho đồng nghiệp trong đoàn làm phim, bàn luận cảnh diễn ngày mai, cảnh diễn ngày mai rất quan trọng, không phải dùng kỹ xảo máy tính mà là sử dụng dao kiếm thật, cho nên nhân viên đoàn làm phim rất hào hứng.

Có vừa ăn cơm vừa nói chuyện điện thoại, một lúc sau lại nhẩn tìn bàn bạc với họ, khỏe miệng nở nụ cười, trong sáng động lòng người.

Thương Giới nghiêng đầu nhìn màn hình điện thoại, thấy khung chat đã tràn ngập emoji.

Hừ, ầu trĩ

Giang Tinh Tinh vừa động đậy, Thương Giới lập tức quay sang chỗ khác, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, tiếp tục ăn cơm không một tiếng động.

Anh gấp miếng thịt bỏ vào bát cô, Giang Tinh Tinh không ăn, tiếp tục chat, bát cơm đầy ụ, nhưng cô chỉ ăn có mấy miếng.

Vì thế Thương Giới gở vào bát cô, ý bảo tập trung ăn cơm.

Giang Tinh Tinh không để ý tới anh.

Thương Giới nhìn đám người giúp việc phía sau, cảm thấy người đứng đầu trong nhà như mình không còn mặt mũi, có hơi tức giận, thấp giọng nói "Mau ăn cơm đi, ăn xong rồi nhẩn tìn."

"Ừm."

Ánh mắt Giang Tinh Tinh vẫn nhìn chiếc điện thoại chăm chăm.

Thương Giới tức giận, gạt điện thoại cô, Giang Tinh Tinh nhanh chóng tránh được, quay lưng về phía anh, cao giọng: "Đừng có lộn xộn, đang bàn chuyện quan trọng."

Thương Giới lại nhìn đám giúp việc phía sau, cảm giác nếu hôm nay cho qua chuyện này, về sau anh sẽ không thể giáo huấn người trong nhà được nữa.

Thương Giới buông đĩa xuống, lạnh mặt nói "Bỏ điện thoại xuống, mau ăn cơm"

Không để ý.

"Giang Tinh Tinh!"

Vẫn không để ý.

Thương Giới gõ đĩa lên bàn, cao giọng, "Anh nói em có nghe thấy không!"

Đột nhiên Giang Tinh Tinh xoay người, chạm vào mặt anh, hôn lên hai má anh, "Bọn em đang bàn chuyện quan trọng, anh ngoan chút, đừng có làm loạn."

Cô còn ra vẻ đồ dành, xoa nhẹ đầu anh.

Thương Giới...

Đám người giúp việc lên nhẩn, vốn còn đang chờ một màn gió tanh mưa máu của đại thiếu gia, lại không nghĩ tới, Thương Giới cảm đầu lên, không có chút tiền đồ nào mà gấp thịt vào bát Giang Tinh Tinh, tức giận nói "Mau ăn lúc còn nóng, sắp lạnh hết rồi."

Đám giúp việc che miệng cười trộm, quả nhiên là một yêu lân đầu.

Thương Giới trừng mắt nhìn họ, ý bảo họ không được lên tiếng, mau đi làm việc của mình.

Giang Tinh Tinh buông điện thoại ra, cầm đĩa bắt đầu ăn, Thương Giới lại gấp rau sang bát cô, buồn cười nói "Coi như đây là trừng phạt."

Giang Tinh Tinh cười với anh, khiến trái tim anh như ngấm trong hồ nước.

"Lần sau không được như vậy nữa."

...

Tóm lại, câu "Lần sau không được như vậy nữa" của Thương Giới áp dụng lên Giang Tinh Tinh chưa bao giờ có tác dụng.

Buổi tối, anh cầm một phần bảo cáo vào phòng, Giang Tinh Tinh đang ngồi trên giường đọc kịch bản, Thương Giới thuận tay bế cô lên, giống như bế trẻ con, đặt cô lên bàn làm việc.

Giang Tinh Tinh không kịp phản xạ, ngẩng ngực nhìn anh, "Làm gì đấy?"

Thương Giới ngồi xuống, tiếp tục xem báo cáo, lạnh lùng nói "Em cứ ngồi ở đây là được."

Giang Tinh Tinh...

Bình thường xem cô là mèo, giờ còn xem là bình hoa luôn sao?

Thương Giới lấy bút, viết ghi chú lên bản báo cáo, đôi mắt sâu thẳm, vẻ mặt chuyên chú.

Giang Tinh Tinh thích nhất là đáng vẻ khi làm việc của anh, cả người tỏa ra khí chất ổn trọng, ngồi cạnh anh, cô cũng bị ảnh hưởng, nghiêm túc nhìn kịch bản của mình.

Nửa tiếng sau, đột nhiên Giang Tinh Tinh cảm thấy đau đầu, kí ức vụt hiện lên trong đầu, khiến cô nhàu mày.

Thương Giới cảm thấy có hơi kỳ lạ, hỏi: "Sao vậy?"

Giang Tinh Tinh lắc đầu, "Không sao, chỉ nghĩ tới một việc thôi."

"Hìm?"

Cô cau mày, "Hình như em vừa thấy được...."

Bố mẹ.

Đột nhiên trong đầu lóe qua hình ảnh, một người phụ nữ mỉm cười với cô, người đàn ông công cô trên vai, hai người họ ôm hôn hiền hậu.

Nhưng chưa kịp nhớ lại, mọi thứ đã tan biến, tựa như hạt cát vậy, chưa kịp nắm đã bay đi.

"Em nhìn thấy gì?" Thương Giới dạn dàng hỏi.

Cô vừa nhìn thấy gì, hiện tại cũng đã quên, ngay cả đáng vẻ hai người kia cũng không thấy rõ, chỉ nhớ mang máng nụ cười của họ, cô có thể cảm nhận được họ rất yêu cô.

"Không phải họ không cần em?" Giang Tinh Tinh nắm tay Thương Giới, "Em có cảm giác, thật ra họ rất yêu em."

Thương Giới buông báo cáo trong tay xuống, nắm bàn tay mềm mại của cô, mười ngón tay giao nhau, "Em ngoan như vậy, ai cũng thương em."

Giang Tinh Tinh gật đầu.

Thương Giới bế cô đi tới giường, mà đôi chân Giang Tinh Tinh cũng thuận thể quần chặt thắt lưng Thương Giới.

Thương Giới đặt cô xuống giường, nhẹ nhàng xoa mặt cô, khiến cô tức giận phản kháng, "Anh này!"

Ánh mắt Thương Giới nhu hòa, nở nụ cười, "Một thì ngủ đi."

"Anh thì sao?"

"Anh phải làm việc, chuyện hôm nay không thể để sang ngày mai."

Giang Tinh Tinh ngoan ngoãn gật đầu, lấy chân kéo đến tận miệng, chỉ lộ một đôi mắt đen chớp chớp, quyen luyến nhìn anh.

Thương Giới nhìn bàn làm việc, rồi lại nhìn nhìn cô, do dự một lát, cuối cùng tắt đèn, chui vào trong chăn...

"Ông đây cũng sợ em rồi."

...

Vài ngày sau, Giang Tinh Tinh dựa vào địa chỉ mình điều tra, tìm được nhà hai người tự xưng là chủ nhân của cô.

Bọn họ ở ngoại thành, tương đối xa thành phố Giang, đi đường cũng mất một tiếng nếu không kẹt xe.

Cuối cùng, chiếc xe dừng trước một chung cư ba tầng.

Chung cư có phần hơi cũ, vách tường có đầy chữ viết, có một đứa trẻ đang vẽ bậy lên tường, chữ viết chồng chất lên nhau, nhìn vào bản vừa lộn xộn.

Nơi đây tràn ngập hương vị cũ kĩ.

Thăm So Ngón lấy thân phận bạn bè, cùng Giang Tinh Tinh tới đây.

"Vi sao không nói cho Thương Giới?"

"Nếu nói cho anh ấy, nhất định anh ấy sẽ điều tra, em cảm thấy chuyện này không cần thiết, mặc kệ kết quả ra sao cũng không quan trọng, người thân của em chỉ có bà ngoại và anh trai, còn cả Thương Giới, không còn ai khác."

Không biết vì sao, Thăm So Ngón nghe vậy thì có hơi đau lòng, "Em còn có người bạn tốt nhất là anh."

"Đương nhiên." Giang Tinh Tinh vỗ vai anh, "Anh còn quan tâm em hơn cả anh trai em, cảm ơn anh vì nửa năm qua."

"Đi thôi, mau lên nhìn xem."

"Vâng."

Hai người dựa vào địa chỉ, lên tầng ba, từ xa đã nghe thấy tiếng trẻ con khóc, còn có tiếng vợ chồng đang cãi nhau.

Theo tiếng khóc, phát hiện đúng là từ nhà Tần Tào Lâm truyền ra.

"Cái tội không nghe lời này, cái tội tày mảy này, người ta có lòng mới mảy đi ăn, mảy lại làm vỡ bình hoa nhà người ta, hai ông đây phải bồi thường mấy trăm, ông đây đánh chết mày! Đình chết đứa con không nên thân này!"

"Ồi, ông đánh đứa nhỏ thì có tác dụng gì! Chỉ trách ông không có bản lĩnh, không kiểm được tiền, lại đổ lỗi cho nó, đúng là đồ kém cỏi. Ông phải bồi thường tiền cho người ta, còn đánh đứa nhỏ trời gài, có bản lĩnh thì đi tìm cháu gái của ông đi! Nó là mình tình lớn, ông tìm nó đòi tiền, hỏi xin mấy ngàn mấy vạn là xong, tôi nghe nói mình tình có rất nhiều tiền!"

"Nó đâu thèm nhận chúng ta."

Đường Mai gào khóc, "Trời đất chứng giám, ông chính là chủ của nó, có quan hệ huyết thống thế mà nó lại rũ bỏ! Bỏ nó chết sớm, mẹ bỏ nhà ra đi, chúng ta cũng coi như bỏ mẹ của nó, về sau nó còn phải chăm sóc chúng ta tới già, còn cả tiền của nó, về sau kiếm được cũng là tiền của chúng ta!"

Giang Tinh Tinh...

Advertisement / Quảng cáo

Có bát đặc đi nhìn Thẩm Sơ Ngõn, có suy nghĩ không muốn đi vào.

Nhưng Thẩm Sơ Ngõn đi trước gõ cửa, "Quý rầy rồi."

Đường Mai và Tần Tào Lâm thấy Giang Tinh Tinh tới đây thăm mình, lập tức thay đổi, vui mừng nói: "Ồi, cháu gái tới rồi sao, sao không nói trước một tiếng, cháu nhìn nhà chúng ta lộn xộn chưa này, mau vào đi."

Giang Tinh Tinh được hai vợ chồng ân cần dẫn vào nhà, trong phòng lộn xộn, trên bàn là sách vở vứt lung tung, tràn ngập mùi hương lì lợ.

"Đại minh tinh! Đại minh tinh!" Đưa con Nhạc Nhạc đứng trên số phận, vui mừng nháy nhót, chỉ thẳng vào mặt Thẩm Sơ Ngõn, "Đại minh tinh đến nhà chúng ta! Đại minh tinh!"

"Mau biến về phòng của mày đi!" Tần Tào Lâm đá vào mông con trai, kéo nó vào trong phòng.

Đường Mai bùng hoa quả lên, ân cần gọi lễ cho Giang Tinh Tinh, "Sao hôm nay cháu lại tới đây?"

Giang Tinh Tinh lạnh lùng nói: "Tôi tới để nói cho cô chú biết, nếu sau này còn tới nơi làm việc của tôi làm loạn, tôi sẽ báo cảnh sát."

Sắc mặt Đường Mai tối sầm, "Cháu gái, đừng nói như vậy. Chủ thăm tìm cháu là có việc, không ai có thể vui khi bị người ta đuổi như đuổi chó, sao cháu lại không hiểu chuyện này chứ."

"Rốt cuộc mấy người tìm tôi có chuyện gì?"

"Không phải em cháu chuẩn bị đi học sao, chủ thăm cần nhắc rồi, cháu là đại minh tinh, nhất định phải trà học phí cho em cháu."

"Từ từ đã." Thẩm Sơ Ngõn ngắt lời họ, "Tôi nói thẳng, không nói đến chuyện mấy người có là người thân của Giang Tinh Tinh hay không, cứ cho là đúng thì cô ấy cũng không có trách nhiệm hay nghĩa vụ gì với mấy người, hiểu chưa? Cho dù hai người có là bố mẹ của cô ấy, dựa theo pháp luật, giờ cô ấy đã không còn quan hệ với mấy người, còn chưa nói đến việc mấy người không phải bố mẹ cô ấy."

Đường Mai lập tức không vui, "Hừ, tên nhóc này nói gì đấy! Chúng tôi chính là chủ thăm của nó, điều này thì có vấn đề gì chứ! Tiểu Lị, chủ thăm vất vả làm mới tìm được cháu, cháu đừng trốn tránh trách nhiệm. Cháu có nghĩa vụ chu cấp cho chủ thăm tới khi chết!"

"Tôi không phải Tần Tiểu Lị." Giang Tinh Tinh hít sâu, hồi phục lý trí, nói: "Từ ngày bố mẹ không cần tôi, tôi đã không còn quan hệ với họ, giờ tôi đã có người thân của mình."

"Chủ thăm chính cháu không muốn nhận thân nhân thì có!" Tần Tào Lâm nóng nảy, "Chủ vẫn còn giữ ảnh trước kia của cháu! Để chú đi lấy! Chúng cô rất xác thực, cháu không được phép từ chối!"

"Bố Nhạc Nhạc, mau lấy cho cháu gái của chúng ta nhìn xem."

Tần Tào Lâm lấy mấy tấm ảnh ố vàng từ trong ngăn tủ ra, đưa cho Giang Tinh Tinh, "Mau nhìn đi, đây chính là ảnh chụp cháu hồi còn nhỏ."

Trong ảnh, cô bé tóc ngắn đứng trước camera, nền gần nhìn vào màn ảnh, trong mắt lóe lên sự phiền chán và khinh thường."

Thẩm Sơ Ngõn hỏi, "Thế nào, có đúng là em không?"

Giang Tinh Tinh lắc đầu, "Một chút ấn tượng cũng không có."

Dù sao lúc chụp tấm ảnh này, cô bé cũng mới có sáu, bảy tuổi, ký ức lâu như vậy, cô muốn nhớ lại cũng rất khó khăn.

"Để anh nhìn xem có giống em không."

Giang Tinh Tinh đưa ảnh cho anh, Thẩm Sơ Ngõn vừa cầm tấm ảnh, cả người cứng đờ.

Tấm ảnh rơi xuống mặt đất.

Thẩm Sơ Ngõn khiếp sợ nhìn cô bé trong ảnh, một lúc lâu sau vẫn chưa phục hồi tinh thần.

Cô bé này giống hệt Thẩm Niệm Niệm hồi còn nhỏ!

...

Thẩm Sơ Ngõn như lọt vào trong sương mù. Về đến nhà, đèn trong phòng khách bùng sáng, Thẩm Túc Sơn, Phạm Nhã Trân, Thẩm Niệm Niệm đều ở đây.

Thẩm Niệm Niệm lấy tay Phạm Nhã Trân, nói với họ: "Bố mẹ, đúng là trước kia con quá mức tùy hứng, khiến hai người đau lòng, nhưng giờ con đã lớn rồi, sẽ không câu kinh vớ có nữa, bố mẹ hãy tha thứ cho con, là do trước kia con không hiểu chuyện."

Phạm Nhã Trân vui mừng nhìn Thẩm Niệm Niệm, "Con nói thật?"

"Đương nhiên, con biết sai rồi, là do trước kia con không tốt."

Dù sao cũng là con gái của mình, cho dù có bước bình thể nào, tình cảm máu mủ cũng không thể vứt bỏ, Phạm Nhã Trân vượt tốc Thẩm Niệm Niệm, đôi mắt đỏ bóng. "Rốt cuộc Niệm Niệm đã trưởng thành, biết thương bố mẹ."

"Tất cả đều là Văn Dương dạy con đó." Thẩm Niệm Niệm thừa dịp nói: "Anh ấy nói với con, bố mẹ đã già rồi, nếu con không trưởng thành, vậy ai sẽ hiếu kính bố mẹ?"

Phạm Nhã Trân hỏi: "Cậu ta nói những lời này?"

"Đúng vậy, anh ấy nói con không được giữ thói tiểu thư nữa, phải biết quán xuyến, học cách quan tâm chăm sóc người khác, nếu không sẽ không trưởng thành được."

"Có vẻ trước kia mẹ hiếu lắm cậu ấy, cậu ấy là một người tốt."

Thẩm Túc Sơn hừ lạnh, "Tôi thấy tên nhóc kia còn không hiểu đạo lý sống, sao có thể thay được người khác? Đúng là nực cười."

"Bố, con biết bố không thích anh ấy. Cho dù con quen ai, bố cũng không thích, giống như rau cải trắng mình cực khổ chăm sóc mới dưỡng ہی heo ăn mất, sao bố có thể thích con heo kia?" Thẩm Niệm Niệm ngồi cạnh Thẩm Túc Sơn, ôm tay ông nói: "Bố, con biết bố thương con, nhưng con cam đoan với bố, Văn Dương là người đàn ông tốt, tuy còn trẻ nhưng rất chín chắn, lại thương yêu con, thật đấy!"

Thẩm Túc Sơn mặt mới nói: "Đừng tương nói vài lời là có thể thay đổi cách nhìn của bố với cậu ta."

"Bố, sao bố có thể bảo như vậy?"

Phạm Nhã Trân vội kéo tay Thẩm Niệm Niệm, nói: "Con cũng đừng trách bố con, ông ấy rất yêu thương con. Tóm lại các con cứ quen nhau trước, chuyện kết hôn thì tính sau."

"Mẹ, con thật sự muốn gả cho anh ấy, con cũng hai mươi tư tuổi rồi."

"Đúng rồi, nửa tháng nữa là sinh nhật hai mươi tư tuổi của con, có muốn làm gì không?" Phạm Nhã Trân vội dúi dúi tai.

Thẩm Niệm Niệm cười nói: "Con muốn tổ chức sinh nhật trong nhà, mời bạn bè thân thiết tới chơi, hôm đấy con sẽ mặc váy công chúa, mọi người sẽ mừng sinh nhật con."

"Cho dù không phải sinh nhật, ngày nào con chẳng ăn mặc như công chúa." Phạm Nhã Trân nhéo nắn Thẩm Niệm Niệm, cưng chiều nói: "Con đấy, không phải là công chúa nhỏ của nhà chúng ta sao?"

"Mẹ, sinh nhật năm nay của con phải được tổ chức thật long trọng, làm to hơn sinh nhật năm ngoái, con muốn mời mấy người sao tới đấy, cả phóng viên nữa, tất cả đều phải mời, khiến cho tất cả mọi người trong thành phố biết tới sinh nhật của con!"

"Không được." Thẩm Túc Sơn nói: "Như vậy là quá khoe khoang."

"Mẹ, đi mà! Một năm mới có một lần sinh nhật, ước nguyện như nhà vậy mà bố cũng không đồng ý." Thẩm Niệm Niệm bủn rủn, làm nũng với Phạm Nhã Trân, "Anh trai quen với rất nhiều ngôi sao, chỉ cần anh ấy mở miệng, nhất định có thể mời được họ."

Lúc mọi người đang trò chuyện, Thẩm Sơ Ngõn đã thay giày xong, nhưng anh không hề dừng lại, đi thẳng lên trên tầng.

Thẩm Túc Sơn gọi anh lại, "Đi đâu đấy, không chào bố mẹ à?"

Lúc này Thẩm Sơ Ngõn mới phản ứng lại, đứng trên cầu thang, thò dài một hơi, sau khi bình tĩnh, anh mới nói: "Bố, mẹ, con về rồi."

"Sơ Ngõn, con bận gì à, mau xuống đây, mẹ gọi tảo cho con đấy, còn phải bàn bạc về tiệc sinh nhật của Niệm Niệm nữa."

"Mẹ, con hơi mệt, con lên tầng nghỉ ngơi đây."

Không hổ là anh để có kinh nghiệm diễn xuất, trên mặt anh đầy vẻ mệt mỏi

"Ồi, chắc là do dạo gần đây bạn đóng phim, mau lên gác nghỉ ngơi đi." Phạm Nhã Trân lo lắng nhìn anh, "Thật vất vả, biết thế đi không đồng ý cho con làm diễn viên."

"Mẹ, mẹ nói vậy là không đúng, đây là sở thích của anh, mẹ không thể can thiệp."

"Hừ, con nhóc này dám bênh anh con cơ đấy."

"Vị anh thương con mà."

Thắm Sơ Ngõn nhẹ nhàng đóng cửa, "cạch" một tiếng, cửa khóa lại.

Tiếng ngồi một nhà vui vẻ trò chuyện bên ngoài bị ngăn cách bởi cánh cửa, Thắm Sơ Ngõn lấy ảnh chụp "Giăng Tinh Tinh" hồi còn nhỏ ra, ban đầu Tần Tạo Lâm không đồng ý cho Thắm Sơ Ngõn mang đi, phải tới khi Thắm Sơ Ngõn đồng ý trả tiền mới thôi.

Năm trăm tệ đổi lấy mấy tấm ảnh cũ kỹ.

Ảnh vội vàng tìm album ảnh trên giá sách, mắt một lúc một tìm được mấy tấm ảnh chụp Thắm Niệm Niệm hồi nhỏ.

Thắm Sơ Ngõn bày tất cả ảnh lên bàn, có cả ảnh Thắm Niệm Niệm trước khi bị bắt cóc và sau khi được giải cứu.

Ảnh cảm tấm ảnh chụp "Giăng Tinh Tinh" hồi còn nhỏ lên, so sánh với tấm ảnh chụp Thắm Niệm Niệm, càng nhìn kĩ, khuôn mặt anh càng tối lại.

Một sự sợ hãi không tên lan tỏa khắp toàn thân, máu trong người như sắp trào ra, anh không nhận được mà sờn da gà.

Có vẻ trong ảnh mà Tần Tạo Lâm chụp, cùng với Thắm Niệm Niệm sau khi được giải cứu giống hệt nhau, hầu như không có khác biệt nào.

Nhưng so với tấm ảnh Thắm Niệm Niệm trước khi bị bắt cóc, hai người lại chỉ có nét tương đồng. Thắm Sơ Ngõn phát hiện, tuy hai cô bé rất giống nhau, lướt qua sẽ tưởng hai người là một, nhưng nhìn kĩ mới phát hiện ta, thần sắc cùng ánh mắt của hai cô bé hoàn toàn khác nhau!

Chẳng lẽ sau khi được giải cứu, cô bé được cảnh sát mang về không phải Thắm Niệm Niệm?

Thắm Sơ Ngõn nghĩ tới bộ phim(Lối nói dối chốn đất đỏ), trong phim có tình tiết "lấy con báo đổi Thái Tử", chẳng lẽ chuyện này cũng xảy ra với nhà anh?

Anh không khỏi cảm thấy châm chọc, cũng cảm thấy rất vô lí.

Nhưng đây mới chỉ là suy đoán của anh, nói không chừng đây chỉ là trùng hợp mà thôi.

"Chắc là trùng hợp thôi." Anh tự an ủi mình, rất khó thừa nhận, cô em gái anh yêu thương suốt mười năm qua lại không phải em gái ruột của mình.

Thắm Sơ Ngõn nhìn xấp ảnh trên bàn, bản thân suốt hai tiếng đồng hồ, trong đầu chỉ có suy nghĩ phải tìm tảo, nhất định phải tìm tảo.

Anh không thể chỉ trông chờ vào suy nghĩ của mình, phải có chứng cứ xác thực. Anh lấy điện thoại ra, gọi cho người bạn cảnh sát của mình – Lý Lâm.

"Tiểu Lâm"

"Sơ Ngõn à, không phải dạo này đang bận sao, sao lại gọi cho mình?"

"Có chuyện muốn nhờ cậu hỗ trợ."

"Hay lắm, mình biết ngay không có chuyện không tới cửa mà, một khi tìm mình, chắc chắn là không có chuyện tốt." Lý Lâm cười nói: "Khi nào gặp mặt chứ, bà xã nhà mình đang gào thét đòi xin chữ ký của cậu đây."

"Có thời gian mình sẽ mời cậu ăn cơm, nhưng giờ mình thực sự cần cậu giúp đỡ."

"Được, đều là bạn bè cả, khách sáo gì chứ, có việc cứ nói, lần trước mình kết hôn, cậu đã làm phở về cho mình, khiến mình nỡ mày nỡ mặt."

"Mình muốn cậu giúp mình điều tra một người, Tần Tạo Lâm, mười năm trước nhà họ có đứa cháu gái mất tích, giúp mình điều tra kĩ, rồi cuộc chuyện gì đã xảy ra."

"Được rồi, mình sẽ lưu ý, chỉ cần báo án là có thể lập hồ sơ, để mình điều tra xem, mấy ngày sau sẽ có kết quả cho cậu."

Advertisement / Quảng cáo

"Tiểu Lâm, cảm ơn cậu."

"Đừng khách sáo."

Cúp điện thoại, Thắm Sơ Ngõn đi tới ban công, nhìn bóng đêm vô tận ngoài cửa sổ, trong đầu không khỏi suy nghĩ.

Niệm Niệm, giờ em đang ở đâu?

Dưới tầng vang lên giọng quát thê thê của Thắm Niệm Niệm, lại đang trách mắng người giúp việc.

Đúng là không thể nào bình yên nổi.

Thắm Sơ Ngõn mở cửa xuống tầng.

"Bố mẹ đi ngủ rồi, em làm ồn cái gì?"

Bác giúp việc đang đứng cạnh Thắm Niệm Niệm, quay lại nói với Thắm Sơ Ngõn, "Thiếu gia, tiểu thư muốn vào bếp nấu cơm cho cậu, nhưng lúc cắt khoai tây lờ cửa vào tay, giờ vẫn đang chảy máu."

Thắm Sơ Ngõn vội đi tới, thấy vết thương của Thắm Niệm Niệm, dao nhỏ của vào tay, tay miệng vết thương không sâu, nhưng trên sàn nhà có mấy giọt máu đỏ thẫm.

"Anh, em thật vụng về." Thắm Niệm Niệm oan ức nhìn Thắm Sơ Ngõn, "Ngay cả chuyện nhỏ cũng làm không xong."

Thắm Sơ Ngõn nhận thuốc từ người giúp việc, kéo Thắm Niệm Niệm xuống sofa, bắt lực nói: "Chuyện này cứ để người giúp việc làm là được rồi."

"Em muốn tự tay làm chứ đồ ăn cho anh." Thắm Niệm Niệm lầu bầu nói: "Em biết, dạo gần đây em gây họa rất nhiều, khiến anh không vui, chính em không tốt, muốn tạ lỗi với anh."

Thắm Sơ Ngõn cẩn thận dán băng y tế cho cô ta, nhủ máy đánh giá.

Đây là người em gái anh nhìn từ nhỏ tới lớn, nếu cô ta không phải em gái ruột thật của anh, anh rất khó để thừa nhận, nhiều năm qua mình đã yêu thương sai người.

"Em không cần xin lỗi anh, anh là anh trai em, vẫn nên chiều chuộng em nhiều hơn."

Thắm Niệm Niệm cảm động, đôi mắt phẫn hồng, bao nhiêu oan ức chịu đựng suốt mấy ngày qua, rồi cuộc cũng không nhận được mà òa khóc, "Anh, anh mãi là anh trai tốt nhất của em"

"Đừng khóc, làm ảnh hưởng tới bố mẹ lại không tốt." Anh lấy khăn lau nước mắt cho cô ta.

"Vâng!" Thắm Niệm Niệm gạt đầu, đáng thương nhìn anh, "Anh, sinh nhật hai mươi tư tuổi của em, anh có thể mời một hai người sao tới được không, cùng nhau mừng sinh nhật với em"

"Cũng không hẳn là không được." Thắm Sơ Ngõn bắt đầu đi nói: "Nhưng em xác định muốn tổ chức kín như vậy?"

"Đúng vậy! Em là con gái nhà họ Thắm, nếu mời được thì tốt, em muốn tất cả cô gái trong thành phố này phải hâm mộ em"

Em gái ham hư vinh, Thắm Sơ Ngõn thấy không ảnh hưởng gì nhiều, anh nên đồng ý tất cả yêu cầu của cô ta, nếu như cô ta là em gái anh.

"Mau đi ngủ đi, anh hỏi mấy người bạn của anh đã, nếu họ đồng ý tới, anh sẽ gửi thiệp mời cho họ."

"Cảm ơn anh, anh thật tốt!"

Thắm Niệm Niệm tặng cho Thắm Sơ Ngõn một cái ôm thật nồng nàn, sau đó hân hoan nháy nhót hồi lâu.

Ý cười trên mặt Thắm Sơ Ngõn dần biến mất, anh quay đầu lại, thấy bác giúp việc đang lau vết máu trên sàn.

Ảnh mắt anh khẽ động, thoáng nhìn to giấy Thắm Niệm Niệm dùng để lau máu.

Thắm Sơ Ngõn nhìn xung quanh, thừa dịp bác giúp việc không chú ý, thuận tay giấu tờ giấy, đứng dậy về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một Được* tại miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Tiệc tối

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Du thuyền xa hoa ở bờ sông đang tổ chức một buổi đầu giá trị thiện, do tập đoàn Thương thị chủ trì, bởi vậy tất cả nhân vật có uy tín, danh tiếng ở thành phố Giang đều tới.

Cuối năm nào, tập đoàn Thương thị cũng tổ chức một buổi đầu giá trị thiện nhằm mục đích quyên góp như vậy. Người tham dự hội nghị đưa vật phẩm quý giá của mình ra bán đầu giá, tiền kiếm được thì dùng để quyên góp.

Các công ty con thuộc tập đoàn Thương thị, ít nhiều cũng tham dự đầu giá, mức độ cụ thể cũng không bị hạn chế. Thương Giới sẽ không chiếm riêng tiền của ai, cũng sẽ không vì anh quyên góp nhiều mà làm ăn buôn bán với anh, quyên góp ít thì không muốn hợp tác.

Đa số công ty đều đến tham gia bữa tiệc, cũng rất khảng khái quyên góp, mấy chuyện từ thiện này không chỉ không tổn hại gì đến lợi ích của công, mà còn khiến truyền thông chú ý, việc tạo ảnh hưởng tốt cho tập đoàn, cỡ sao lại không làm.

Bữa tiệc năm này được tổ chức trên du thuyền, ánh trăng chiếu xuống khiến dòng sông trở nên lấp lánh, bên ngoài không khí dịu mát, bên trong sôi động náo nhiệt.

Phòng viên châu thẳng camera về phía người chủ trì trên đài, anh ta đang liệt kê những vật phẩm bán đầu giá năm này.

Những công ty lớn khảng khái quyên góp, hạng mục bán đầu giá có bình hoa cổ, kim cương châu báu, tranh chữ...

Lúc vật phẩm cuối cùng được trình lên, ngay cả chính Thương Giới cũng không ngờ, thế mà lại là chiếc vòng cổ Ác mị chi đồng anh tặng cho Giang Tinh Tinh!

Anh nhìn cô gái bên cạnh, cô mặc một chiếc váy dài bó sát người, dáng người tình tế, vòng cổ thon nhỏ, sau lưng lộ ra một phần da thịt theo cổ chữ V, xương cánh bướm xinh đẹp, nhẹ nhàng như sắp bay lên.

Cô nghiêng đầu cười nhìn với anh, mặt mày ngây thơ.

"Đây là quà anh tặng cho em." Thương Giới dán sát tai cô, hạ giọng nói: "Em không thể bán nó được."

"Tất cả đồ đạc của em đều là anh tặng, em thì lại không có gì đáng giá để quyền góp, trực tiếp quyền góp tiền thì không hay lắm, chỉ có chiếc vòng cổ này là có thể lấy đi được." Giang Tinh Tinh kéo cánh tay anh, dịu dàng nói: "Anh để em thể hiện chút lòng thành đi."

Thương Giới cúi đầu nhìn cô: "Lấy đồ của anh để biểu đạt lòng thành của em, em còn tính toán hơn cả anh."

"Nhưng không phải anh tặng em sao." Giang Tinh Tinh cười hi hi: "Tặng cho em rồi thì là của em, em để vậy cũng không làm gì, chỉ bằng quyền góp."

"Đâu có ai dám lấy đồ anh tặng đi cho người khác, là gan của em không nhỏ đâu." Thương Giới bóp mũi cô như trừng phạt.
Advertisement / Quảng cáo

Cảnh tượng này vừa lúc bị phóng viên chụp được, trong ảnh, dáng vẻ cung chiêu của Thương Giới hoàn toàn không che giấu được.

So với những doanh nhân thành công khác, khi họ mang theo phu nhân xuất hiện trước công chúng, họ tôn trọng nhau như là khách, người sáng suốt đều có thể nhìn ra là đang diễn trò. Hào môn vọng tộc, giữa vợ chồng, cùng nhà khác ngõ không phải là ít, mà giữa Thương Giới và phu nhân, luôn là đột nhiên không kịp phòng ngừa đã bị nhét đầy câu lươn.

Sự mềm mại khi cô nhìn anh, sự bao dung và cung chiêu của anh với cô, tất cả đều không giấu vò được.

Mà điều khiến tất cả mọi người không ngờ là, cuối cùng chiếc vòng cổ Ác ma chỉ đồng kìa lại thuộc về Thẩm Sơ Ngón.

Bữa tiệc từ thiện này, Thẩm Sơ Ngón tuy mất bổ mình - Thẩm Túc Sơn đến tham dự, dĩ nhiên cũng mang theo thành ý, lấy giá ba chục triệu mua lại, số tiền này lấy danh nghĩa của Giang Tinh Tinh, quyền góp cho trẻ em không được học hành, nghèo khổ ở vùng núi.

Cuối bữa tiệc, Thương Giới lên sân khấu, tuyên bố thành lập một quỹ từ thiện giúp đỡ cô nhi trộm một mọi người, giúp những cô nhi bị thất lạc người thân, hoặc là tiến hành trợ giúp những gia đình mất con.

Quỹ từ thiện như thế này, có rất ít người muốn thành lập, vì sẽ bao gồm rất nhiều vấn đề thực tế, ví dụ như trẻ sơ sinh bị vứt bỏ, hay lúc giúp những gia đình mất con tìm lại con cái, con cái đã có gia đình mới...

So với trực tiếp tiến hành quyền góp, chuyển thành lập quỹ này, hiển nhiên là tốn công vô ích. Nhưng Thương Giới vẫn làm như vậy, dưới tình huống có pháp luật tiến hành xác minh chỉ đạo, cố gắng giúp đỡ trẻ mồ côi và gia đình mất con, đây là mong muốn của Thương Giới, cũng là món quà anh tặng cho Giang Tinh Tinh.

Cách đám đông, ánh mắt Thương Giới dừng lại trên người Giang Tinh Tinh, xa xa nhìn nhau, anh có thể thấy rõ gợn sóng trong đôi mắt trong trẻo của cô.

Cuối cùng, khỏe mới có hơi nhếch lên.

Trong tiếng vỗ tay như sấm, Thương Giới xuống đài, đến bên cạnh Giang Tinh Tinh, Giang Tinh Tinh nhón chân dán sát tai anh, thấp giọng nói: "Em có thể hôn anh không?"

Thương Giới nhìn bốn phía, nhàu mày: "Nơi này nhiều người quá, còn có phóng viên."

"Được rồi."

Cô còn chưa dứt lời, Thương Giới đã nâng cằm cô lên: "Dù là lúc nào, em cũng có thể hôn anh."

Nói xong, anh chủ động hôn cô.

Giang Tinh Tinh không kịp phòng ngừa, toàn thân căng cứng, anh thì nhắm hai mắt lại, nghiền ép đôi môi mềm mại của cô.

Xung quanh vang lên tiếng cảm thán của mọi người, không ai ngờ được, Thương Giới vốn thận trọng chừng chắc sẽ hôn phu nhân trước mặt mọi người.

Giang Tinh Tinh đỏ bừng mặt, ngại ngùng đẩy nhẹ anh ra.

Trên môi Thương Giới dính son môi của cô, dưới ánh đèn, trông có phần hoang dã, làn da anh cũng càng thêm trắng.

Phóng viên liên tục bấm máy, tổng giám đốc tập đoàn Thương thị cùng phu nhân ăn ái rai câu lươn trong suốt bữa tiệc, cũng là một điểm nhấn của bữa tiệc này.

Phân sau của bữa tiệc, Thương Giới cùng những doanh nhân khác nói chuyện, dĩ đâu cũng dứt tay Giang Tinh Tinh, giống như mang theo con gái.

Giang Tinh Tinh lại không muốn nghe mấy chuyện thị trường chứng khoán này, cô muốn đến bàn ăn chứ gì đó, suốt cả buổi tối cô vẫn chưa ăn gì.

Thương Giới đành do cô không được đi xa, Giang Tinh Tinh liên tục đồng ý, đi đến bên cạnh bàn ăn ở khoảng tàu tăng một, cầm một cái đĩa nhỏ, lấy một miếng bánh kem, sau đó lên boong tàu, dựa vào lan can, vừa ăn vừa ngắm cảnh.

Ngay lúc này, cô ngời thấy mùi nước nồng nặc, đồng thời cũng có mùi thuốc kìa ngửi.

Người đàn ông trước mặt mặc tây trang màu xám, áo sơ mi đóng thùng, có thể nhìn ra được cái bụng bía, tuổi khoảng ba mươi, dáng người cao to, mặt mũi có vẻ hung dữ.

Giang Tinh Tinh khách sáo gật đầu với anh ta, sau đó định đi, người đó lại đột nhiên chắn trước người Giang Tinh Tinh.

"Gai bầy tao đúng không?"

Giang Tinh Tinh không rõ nguyên do: "Ý anh là sao?"

"Thương Giới, mày dám gài bầy tao, tao giết chết người phụ nữ của mày!"

Người đàn ông kia nói xong, duỗi tay trực tiếp bóp cổ Giang Tinh Tinh, dè cô lên lan can, nửa người đã nhôai ra ngoài.

Bên dưới là nước sông đang dập dềnh mãnh liệt do gió lớn, nếu ngã xuống, dù có biết bơi cũng sẽ bị dòng nước cuốn đi.

Người đàn ông kia bóp chặt cổ Giang Tinh Tinh, gương mặt đầy dầu, đôi mắt trừng đỏ, con ngươi toát to máu.

Xung quanh có tiếng phụ nữ hét lên.

Đúng lúc này, Lâm Xuyên chạy tới, nắm chặt vai người đàn ông kia, kéo anh ta ra, nắm tay nện vào mặt anh ta, hai ba cú đấm đã khiến anh ta ngã xuống.

Không ít người chú ý động tĩnh trên boong tàu, Thương Giới sai bước đi tới, bảo vệ Giang Tinh Tinh, lo lắng vỗ về mặt cô, dịu dàng hỏi: "Thế nào, bị thương không?"

"Không sao."

Thương Giới quay đầu lại, con người đen nhánh bắn ra tia sáng lạnh lẽo, như muốn lăng trì người đàn ông kia.

Cũng không cần Thương Giới tự mình động thủ, Lâm Xuyên đã đánh người tự xưng là "tổng giám đốc Lục" này một trận.

Người có thể đến bữa tiệc từ thiện này, dĩ nhiên không phải là người bình thường.

"Anh ta tên Lục Vô Thành, là chủ tịch tập đoàn Lục thị." Thương Giới nói bên tai Giang Tinh Tinh.

Giang Tinh Tinh kinh ngạc nhìn Lục Vô Thành, người đàn ông kia đang bỏ dầy, khỏe mới còn vết máu, hung hăng trừng mắt với Lâm Xuyên.

"Anh ta chính là..."

Thương Giới ra dấu im lặng với cô.

Lục Vô Thành này, chính là một trong hai người anh đã từng hành hạ Lâm Xuyên.

Nhà họ Lục có ba người con trai, lớn nhất là Lục Vô Tuyền, con trai thứ là Lục Vô Thành, con trai út là Lục Vô Khuyết. Đường nhiên, nếu con tình dứa con trai riêng Lâm Xuyên thì là... Bốn người.

"Mẹ nó, mày là cái thứ gì, dám động thủ đánh tao." Lục Vô Thành chỉ vào Lâm Xuyên: "Mẹ nó, mày chỉ là một con chó bên chân Thương Giới!"

Khóe mắt Lâm Xuyên gật gật.

Thời niên thiếu, anh ta đã từng nhục mạ anh là một con chó, cho anh ăn đồ ăn của chó, mà bây giờ... Lâm Xuyên đánh ngã anh ta lần thứ hai.
Advertisement / Quảng cáo

Lục Vô Thành ăn thêm vài cú đấm.

Vừa rồi là vì phu nhân nhà anh, giờ là vì chính anh.

Những người thuộc ban quản trị tập đoàn Lục thị vội vàng chạy tới, thấy Lâm Xuyên đang đánh chủ tịch thì lập tức kêu ngừng tay: "Mau dừng tay! Ôi trời, bảo vệ đầu rồi! Mau thôi đi!"

Lâm Xuyên không để ý đến họ, trong lòng anh như có một ngọn lửa thiêu đốt, tất cả những nhục nhã mà khi còn nhỏ phải chịu, phóng đại ngay trước mắt anh, xuống tay càng thêm hung ác.

Nhóm thành viên ban quản trị sốt ruột nói với Thương Giới: "Tổng giám đốc Thương, du rồi! Đánh nữa sẽ mất mạng đấy!"

"Mất mạng?" Giọng Thương Giới trầm thấp lạnh lẽo: "Anh ta hại phu nhân của tôi, chết một trăm lần cũng không hết tội."

"Tổng giám đốc Lục suy quá! Không phải cổ ý."

"Say quá?" Thương Giới nhường mày, nhìn Lâm Xuyên: "Lâm Xuyên, cậu cố ý sao?"

"Không phải." Lâm Xuyên nói, cho Lục Vô Thành thêm vài cú nữa.

Cho đến khi Giang Tinh Tinh duỗi tay kéo ông tay áo anh, Thương Giới mới thông dong nói: "Đủ rồi."

Lâm Xuyên buông Lục Vô Thành, đứng bên cạnh Thương Giới.

Đám thành viên ban quản trị vội vàng núng Lục Vô Thành đang say khướt đấy, kiểm tra thương thế của anh ta.

Trước đây Lâm Xuyên từng học tự vệ, ra tay rất có kỹ xảo, chuyên đánh vào chỗ đau nhưng sẽ không mất mạng.

Lục Vô Thành lau vết máu nơi khóe môi, hung tợn nhìn Thương Giới: "Mẹ nó, con chó mày nuôi thật hung dữ!"

Thương Giới bình thản nói: "Tổng giám đốc Lục, ra tay với phái nữ quý mặt phong độ, bảy giờ lại mắng chửi bảy ba, không biết tôn trọng người khác, ở đây không chào đón anh, mời anh rời đi."

"Thương Giới, mày thông đồng với tên Lục Vô Tuyền không để tài cán gì kìa, giành một nửa sản nghiệp nhà họ Lục của tao, ông đây đánh phụ nữ của mày thì sao! Ông đây còn muốn đánh cả mày nữa đấy!"

Nương theo cảm giác say, anh ta lại xông tới chỗ Thương Giới, bị những người trong ban quản trị bên cạnh kéo lại: "Tổng giám đốc Lục, anh dừng xúc động, bình tĩnh lại đi."

Khóc mất Thương Giới gật gùt, mặt không biểu tình: "Tập đoàn Thương thị của tôi thu mua sản nghiệp tập đoàn Lục thị, vàng thật bạc trắng, hợp lý hợp pháp, sao có thể là "giả!" như anh nói được?"

Tập đoàn Lục thị hiện đã chia năm xẻ bảy, hai anh em Lục Vô Tuyền và Lục Vô Thành tranh giành gia sản. Thương Giới, bề ngoài thì có vẻ giúp đỡ người con cả - Lục Vô Tuyền, giúp anh ta lật đổ Lục Vô Thành, nhưng cũng vì Lục Vô Tuyền thật sự không có tài cán gì, còn tệ hơn cả Lục Vô Thành tính tình nóng nảy, làm việc xúc động.

Nói tóm lại, hai anh em này không có tư chất của một doanh nhân, nếu không thì sẽ không khiến một tập đoàn Lục thị lớn mạnh biến thành dáng vẻ suy bại như bây giờ.

Lục Vô Thành nương theo cảm giác chênh chaoáng, loạn mạo một trận ở bữa tiệc, thậm chí suýt nữa làm hại phụ nhân của Thương Giới, chuyện này bị truyền thông cho ra ánh sáng, trở thành ảnh hưởng rất lớn đến tập đoàn Lục thị, cổ phiếu lập tức giảm vài phần trăm.

Chuyện này còn nhanh hơn cả dự định của Thương Giới, anh vốn suy xét đến quan hệ huyết thống giữa anh ta với Lâm Xuyên, tính để lại cho Lục Vô Thành một phần, mà Lục Vô Thành dám động thủ với phụ nhân của anh, dĩ nhiên Thương Giới sẽ không định buông tha cho anh ta để dễ dàng.

Một ngọn cỏ cũng sẽ không để lại cho anh ta.

Giang Tinh Tinh làm phản từ nãy không ngừng trừng mắt, chỉ sau khi người đàn ông nhà cô lấy danh nghĩa của cô, vẽ vạng thành lập quỹ từ thiện thì nửa giờ sau đã bị để lên boong tàu, suýt nữa thành thức ăn cho cá.

Dùng vẽ chất vật bị chụp được, phát lên mạng, các fan quan tâm có, nhưng cũng không khỏi việc truyền đùa cô vào cầu.

Phản từ nãy không ngừng dựn quyết định ở nhà mấy ngày để bình ổn tình thần, hơn nữa tạm thời không cùng Thương Giới tham gia bất cứ vũ hội tiệc rượu, cuộc họp thường niên...gì nữa.

Trước đây, Thương Giới luôn thích mang theo cô xuất hiện trước công chúng, giờ cô đã tìm được lý do để từ chối.

Thương Giới cảm thấy mình có lỗi với Giang Tinh Tinh, dù thế nào thì chuyện này cũng do anh.

Trong khoảng thời gian này, ở nhà, địa vị của Thương Giới giảm xuống rất nhiều, ngay cả giúp việc cũng nhìn ra. Cho nên mỗi khi ý kiến hai người xuất hiện bất đồng, cho dù anh có bức tức đến mức mặt đỏ lên thì cũng chỉ nghe phụ nhân là đủ rồi.

Thương Giới cảm thấy, mình đã hoàn toàn đánh mất địa vị và tôn nghiêm của chủ nhà, thậm chí ngay cả chú chó không biết gì, cả ngày chỉ biết chơi đùa vu vơ còn không bằng.

Thương Giới cảm thấy tình trạng này cần phải thay đổi.

Buổi tối, anh bế Giang Tinh Tinh lên bàn làm việc của mình, để cô ngồi đó.

Chỉnh ảnh thì ngồi vào ghế, tựa như mờ hồi đảm, nghiêm mặt nói: "Anh ở cái nhà này, đã không còn tôn nghiêm gì rồi."

Giang Tinh Tinh đôi mắt khỏi kịch bản, nhìn anh, chớp mắt: "Hả?"

Anh nghiêm túc nhìn cô: "Làm trụ cột gia đình, anh cảm thấy mình cần phải chỉnh đốn gia phong."

Giang Tinh Tinh tò mò hỏi: "Anh muốn chỉnh đốn thế nào?"

"Đầu tiên, lúc ăn và ngủ không nói chuyện, lúc ăn cơm không được chơi điện thoại, càng không thể cầm chén đến phòng khách xem TV, điều thứ nhất có thể làm được, anh lại nói điều thứ hai."

Giang Tinh Tinh bình tĩnh mà trả lời: "Không làm được."

Thương Giới...

Anh nhìn gương mặt ngày thơ ơa Giang Tinh Tinh, thỏa hiệp mà ho nhẹ một tiếng: "Vậy thì điều thứ hai, cơm nước xong phải theo anh ra ngoài tản bộ nửa giờ, không được nằm trên sofa chơi điện tử với Lâm Xuyên."

Giang Tinh Tinh vô tội nhìn anh: "Hình như cũng hơi khó."

Thương Giới suy nghĩ, vẫn thỏa hiệp: "Quên đi, điều thứ ba, ngày nào trước khi đi làm, em cũng phải..."

"Hả?"

Thương Giới đỏ mặt, dúi mắt: "Em phải giống như trước, hôn anh một cái."

Giang Tinh Tinh sáng khoái đồng ý: "Cái này có thể."

"Thật chứ?"

"Ừ."

Vậy thì tốt rồi, đồng ý điều này thì tất cả những điều trước đó đều là mây bay.
Advertisement / Quảng cáo

"Nhưng sao anh lại cảm thấy như vậy?" Giang Tinh Tinh hỏi Thương Giới: "Sao anh lại cảm thấy, mình không còn tôn nghiêm?"

"Vì..."

Anh cũng không biết nên nói thế nào, đó cũng chỉ là cách nói quá lên thôi.

Ứng xử giữa người với người, giải quyết mâu thuẫn với cấp dưới, đây là chuyện mà người như Thương Giới am hiểu, nhưng lại không thể nào dùng ở nhà, trong nhà là người thân nhất, anh không thể nào sử dụng bất cứ thủ đoạn gì để tính kế hay trù tính.

Thương Giới khó xử nói: "Em là người có địa vị cao ở nhà, ở đâu cũng chen ép anh, để lên anh."

Giang Tinh Tinh vô tội nói: "Không phải anh muốn em ở trên sao, em cũng đâu muốn ở trên, mệt muốn chết."

Thương Giới...

Mẹ nó... Hình như không cùng một chuyện.

"Trước mặt giúp việc, em nên chừa cho anh chút mặt mũi."

Giang Tinh Tinh: "Không biết là ai lần nào cũng chủ động mặt xa hoặc son móng tay cho em, hình như rất thích hầu hạ người khác, mấy cô bé giúp việc đều thấy, trong lòng chẳng khác gì gương sáng, biết ai mới là "bố" của cái nhà này."

"Em còn rất đặc ý phải không?" Thương Giới xoa loạn tóc cô.

Giang Tinh Tinh cúi đầu mỉm cười, ôm tay anh: "Được rồi, em sẽ khống chế, cũng lắm thì sau này em sẽ không cãi nhau với anh trước mặt người khác, vậy được rồi chứ?"

Thương Giới ngẫm nghĩ, cảm thấy hình như thế này cũng không được, nói này là nhà anh, trong nhà hẳn là vô cùng nóng nhiệt chứ?

Ở công ty, mỗi quyết sách của anh đều được chấp hành vô điều kiện, mà ở nhà, anh thì để Giang Tinh Tinh định đoạt mọi việc.

Bởi vì đây là nhà của anh.

Mà sau khi suy nghĩ cẩn thận, Thương Giới đã tính hơn rất nhiều, toàn bộ biệt thự Vọng Giang càng trở nên rộng rãi hơn, nhóm giúp việc cũng dựa vào phụ nhân, bên Thương Giới chỉ còn Lâm Xuyên nghe lời anh, nhưng cũng đôi khi mà thôi, nhiều lúc chỉ biết đứng ở giữa, cười ngớ ngẩn như một chú chó lớn.

Đầu đầu cũng là hương vị của gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Phụ nhân đỉnh cao

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Tại trung tâm Y liệu, lúc Thẩm Sơ Ngón cầm tờ báo cáo giám định trên tay, bàn tay không ngừng run rẩy.

Anh đưa máu của Thẩm Niệm Niệm cùng máu của mình đến trung tâm Y liệu tiến hành xét nghiệm kiểm tra, giờ kết quả đang ở trong tập hồ sơ trên tay anh.

Chậm chạp không dám mở ra.

Hồi tưởng lại năm Thẩm Niệm Niệm bị bắt cóc, anh chỉ mới mười tuổi. Tại đồn cảnh sát, mẹ anh hoang mang rồi loạn chạy tới ôm người em gái sống sót sau tai nạn, bổ đứng bên cạnh xoa tay, đôi mắt đỏ lên, chỉ có Thẩm Sơ Ngón đứng cạnh cửa, nhìn em gái từ xa.

Trong đôi mắt đen nhánh kìa, anh nhìn thấy sự xa lạ.

Trực giác của trẻ con thường chuẩn xác, vừa gặp Thẩm Niệm Niệm,đây lòng anh dâng lên cảm giác xa cách và bài xích mãnh liệt.

Cả nhà vui mừng về biệt thự, Thẩm Sơ Ngón một mình đi phía sau, nhìn Thẩm Niệm Niệm trên vai bố, cứ cảm thấy...lần này trở về, em gái như thay đổi thành một người khác.

Tuy đáng vẻ có thể nói là gần như tương tự 90%, nhưng Thẩm Sơ Ngón cứ cảm thấy, chắc chắn em gái đã thay đổi thành người khác.

Anh đã từng lên nói cho cô Trần, báo mẫu chăm sóc anh, Thẩm Niệm Niệm này không phải em gái anh, cô Trần nói: "Đại thiếu gia, đừng nói bậy như thế!"

"Vi sao ư?"

"Cháu còn nhỏ, chưa biết gì, sao có thể cảm giác vậy là nói vậy?"

"Nhưng cháu thật sự cảm thấy không phải mà, thật đấy! Cô Trần, cô tin cháu đi"

"Vậy cháu nói xem, khác chỗ nào?"

"Cháu hỏi em ấy, chuyện em ấy nợ cháu một cái kẹo dâu tây, em ấy không nhớ, cũng không nhớ đã đầu Transformers của cháu ở đâu."

"Ồi thiếu gia của cô ời, Niệm Niệm trải qua chuyện đáng sợ như vậy, bị kích thích, không nhớ chuyện này là bình thường, sau này sẽ nhớ thôi."

"Dù sao cháu cũng cảm thấy là lạ."

Thẩm Sơ Ngón khi còn nhỏ tương đối cổ chấp. Nhưng anh vẫn biết nặng nề, không nói sự nghi ngờ của mình cho bố mẹ, chỉ nói với cô Trần chăm sóc mình từ nhỏ đến lớn.

"Cô Trần, cháu thấy Niệm Niệm lên đồ bát rau cần, cháu nhớ trước đây em ấy rất thích ăn sủi cào nhân thịt bò rau cần mà cô làm."

"Cô Trần, Niệm Niệm ngực muốn chết, cháu dạy em ấy băng cứu chương, trước đây em ấy đọc lâu lâu, giờ lại không nhớ gì."

"Cô Trần, cháu vừa nghe Niệm Niệm bắt rận con mèo ngoài sân, hình như là kêu nó chết đi, cô Trần, cháu sợ em ấy không phải em gái cháu, trước đây em ấy không như thế, con mèo kia là thú nuôi em ấy thích nhất."

...

Thẩm Sơ Ngón hồi nhỏ rất ngây thơ mà mẽ, nó tất cả mọi chuyện cho báo mẫu, mà cô Trần luôn nói, Niệm Niệm bị kích thích, Niệm Niệm được bà ấy chăm sóc từ nhỏ, sao bà ấy có thể không nhận ra.

Cho đến sau này, chú mèo vàng tên "Hòn Đá Nhỏ" trong nhà mất tích

Lúc Hòn Đá Nhỏ còn là mèo con, được Thẩm Sơ Ngón nhặt sau vườn hoa nhà trẻ, hai anh em dốc lòng chăm sóc, nuôi lớn nó.

Khí đó cô Trần còn nói, đặt tên xấu, dễ nuôi

Cho nên Thẩm Sơ Ngón đặt tên là "Hòn Đá Nhỏ", nuôi Hòn Đá Nhỏ được hai năm, nó rất quấn người, Thẩm Niệm Niệm xem nó như bảo bối.

Sau khi chú mèo mất tích, Thẩm Sơ Ngón đau buồn rất lâu, cô Trần còn an ủi, nói mèo nhất về là vậy, chắc là chạy đi đâu rồi.

Sau đó có một ngày, lúc người làm vườn cắt tỉa vườn hoa, phát hiện thi thể của chú mèo vàng.

Nó bị người ta dùng vũ khí sắc bén đâm vài nhát, mất máu, chôn ở vườn hoa, ít nhất là đã được nửa tháng.

Cô Trần không dám để Thẩm Sơ Ngón nhìn thấy thi thể Hòn Đá Nhỏ, thậm chí không dám nói cho anh chuyện này.

Sau đó Thẩm Sơ Ngón nghe người làm vườn nói chuyện mới biết chuyện chú mèo vàng.

Nói trước khi chết, nó bị ngược đãi với cùng tàn bạo, mất máu, trên người bị đâm vài nhát, đuôi bị cắt đứt.

Ai sẽ biến thái như vậy! Người trong nhà sao?

Advertisement / Quảng cáo

Chắc chắn là người làm không có lá gan này, phải biết rằng chú mèo này là vật nuôi thiếu gia thích nhất. Hơn nữa mọi người đã là người trưởng thành, bận rộn làm lung kiếm sống, ai có thể rảnh rỗi đi hành hạ một con vật nhỏ!

Đảm giúp việc bán tán sỏi nói, chuyện này rất có thể là vị đại tiểu thư tính cách kỳ quặc kia làm, từ khi trở về, rõ ràng có ta thể hiện sự ghét bỏ với Hòn Đá Nhỏ, thường xuyên mắng nó, thậm chí ném đá, còn âm ỉ kêu nó chết đi.

Đảm giúp việc thảo luận vô cùng háng say.

Cô Trần thì lại chưa từng tham gia bán tán chuyện này, tâm tính càng ngày càng trở nên nặng nề, lúc Thẩm Sơ Ngón có trạng chuyện ác độc mà em gái mình đã làm với bà, bà cũng không hề giống trước đây, kêu anh nhường nhịn em gái, thậm chí không dám nói miệng nói chuyện này.

Mỗi khi Thẩm Sơ Ngón than phiền Thẩm Niệm Niệm hư hỏng thế nào, cô Trần sẽ kịp thời che miệng Thẩm Sơ Ngón lại, lúc đầu với anh, kêu anh đừng nói nữa.

Bởi vì dạo được thi thể chú mèo ở vườn hoa, toàn bộ căn nhà bị bao phủ bởi bầu không khí khủng bố khó nói.

Có một ngày, lúc cô Trần tự mình mất xa cho Phạm Nhã Trần, nghe Phạm Nhã Trần nói đến con gái mình, mặt đầy u sầu: "Hôm nay tôi đi gặp chủ nhiệm lớp Niệm Niệm, thầy giáo nói giờ nó không hợp để học lớp chọn, kiến nghị chuyển tới lớp bình thường, hoặc là hạ một bậc, nhưng trước đây Niệm Niệm rất thông minh, sao giờ lại bị giảm cấp!"

Cô Trần nói một câu với Phạm Nhã Trần: "Đừng vậy, tôi nhớ Niệm Niệm rất thông minh, từ nhỏ đã thuộc bảng cửu chương và thơ Đường."

"Tôi cũng không hiểu sao, thầy giáo nói nên tăng của nó quá kém, không theo kịp tiến độ của học sinh lớp chọn, sao lại thế được? Trước đây nó rất thuộc bảng cửu chương, biết chút tiếng Anh, tôi còn cho nó học cả dương cầm... Con gái tôi rất ưu tú, sao lại không theo kịp tiến độ của học sinh lớp chọn?"

Cô Trần do dự một lát, cẩn thận nói: "Phu nhân, phu nhân thấy, có thể là... cảnh sát tìm nhầm người không?"

"Sao lại thế được?" Phạm Nhã Trần kinh ngạc: "Nó là Niệm Niệm mà, giống nhau như đúc, nó còn gọi tôi là mẹ, sao sai được?"

Cô Trần lập tức cười nói: "Vâng, phu nhân, tôi chỉ thuận miệng nói vậy mà thôi, tuy không làm xét nghiệm ADN, nhưng chắc chắn là không sai, trông không khác gì Thẩm Niệm Niệm trước kia."

Phạm Nhã Trần cau mày, xoay người nhìn cô Trần: "Lúc ở đồn cảnh sát, nó rất sợ hãi, cảm xúc không ổn định, cảnh sát nói tốt nhất là đi lấy mẫu kiểm tra DNA, để đề phòng thì nên tới bệnh viện, Niệm Niệm hét lớn nói không lấy máu, còn nói mình sợ, suýt nữa ngã đi. Thứ nhất là tôi và chồng tôi cảm thấy muy mắn vì tìm được nó, thứ hai cũng vì đau lòng con, cháu khổ quá nhiều nên thôi, có thể nhầm sao, nó nhận tôi là mẹ nó, thế gọi này có thể có hai đứa trẻ giống hệt nhau sao?"

"Đúng đúng đúng, tôi nói vậy, phu nhân đừng để trong lòng."

Đương nhiên, Phạm Nhã Trần thật sự không để trong lòng.

Hai tuần sau, một chuyện nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ xảy ra.

Thẩm Niệm Niệm té cầu thang, đập đầu chảy máu. Cô Trần vừa lau cầu thang, chưa khô.

Thẩm Niệm Niệm lập tức được đưa đến bệnh viện, xảy ra chuyện này, trong nhà không ai trách cô Trần, dù sao thì bà cũng đã chăm sóc Thẩm Sơ Ngón bao nhiêu năm

Nhưng cô Trần nghĩ không thông, cảm thấy mình không trông kỹ tiểu thư, để cô ta té cầu thang, thế nên xin nghỉ việc với Phạm Nhã Trần.

Cô Trần rời đi khiến Thẩm Sơ Ngón vô cùng khó chịu, dù sao cũng là bà chăm sóc anh lớn lên, xét về mặt nào đó, bà cũng là người thân của anh.

Ngày cô Trần đi, Thẩm Sơ Ngón nắm chặt góc áo bà, khóc lúc âm ỉ, cô Trần cũng rơi nước mắt, lên xe.

Trước khi đi, cô Trần có sai tài xế anh, thấp giọng nói: "Thiếu gia, cháu nhất định phải đồng ý với cô Trần, đừng nói con bé không phải em gái cháu nữa, nhất định không được nói. Đồng ý với cô Trần, sau này cố gắng hòa thuận với em cháu, đừng khiến con bé mất hứng..."

Thẩm Sơ Ngón khóc đến mức mắt không thông, đương nhiên bà nói gì cũng đồng ý.

Cô Trần không yên lòng, nhưng cuối cùng vẫn dằn thở một tiếng, rồi đi.

Thẩm Sơ Ngón quay đầu, thấy Thẩm Niệm Niệm đứng phía sau Phạm Nhã Trần, đang nhìn anh với gương mặt không biểu cảm

Từ ánh mắt của cô ta, dường như Thẩm Sơ Ngón có thể thấy được sự mừng thầm do mưu kế thực hiện được.

Thẩm Sơ Ngón gần như là nhận định, tất cả đều do Thẩm Niệm Niệm chơi quỷ kế, là cô ta đuổi cô Trần đi!

Sau đó Thẩm Sơ Ngón trưởng thành, cũng hiểu chuyện, những sự nghi ngờ và cảm hận khi còn nhỏ cũng dần tan thành mây khói, anh học được cách bao dung và độ lượng, cũng học cách yêu thương và săn sóc.

Anh chưa từng hoài nghi Thẩm Niệm Niệm lần nữa, chưa từng, cho đến...hôm nay.

Hôm nay, cảm trên tay báo cáo giám định, đủ loại chuyện trong quá khứ trào dâng lần nữa, bao gồm chuyện cô Trần rời đi, bao gồm cái chết của chú mèo vàng Hòn Đá Nhỏ...

Sau lưng Thẩm Sơ Ngón đã đổ mồ hôi lạnh, rốt cuộc anh cũng hiểu vì sao năm đó cô Trần nói với anh câu kia, kêu anh đừng khiến em gái mất hứng, cũng đừng nói Thẩm Niệm Niệm không phải em gái mình nữa.

Không phải vì muốn dạy anh đạo đức tình cảm anh em, mà vì... Cô Trần lo cho anh!

Bà lo Thẩm Sơ Ngón sẽ giống Hòn Đá Nhỏ, lọt vào tầm ngắm của Thẩm Niệm Niệm.

Thẩm Sơ Ngón cũng hiểu, cô Trần là báo mẫu thấp cổ bé họng, không có tư cách đi hoài nghi thân phận của đại tiểu thư nhà họ Thẩm, chỉ cần Thẩm Tức Sơn và Phạm Nhã Trần nhận định Thẩm Niệm Niệm là con gái họ, thì chính là như vậy!

Cho nên cô Trần lựa chọn rời đi.

Mà giờ Thẩm Sơ Ngón đã gần ba mươi tuổi, cầm trong tay phần báo cáo giám định nặng trĩu, bước chân lại nhẹ bằng ra khỏi bệnh viện.

Anh không còn là đứa trẻ ngây thơ không hiểu chuyện gì, anh có đứng khi gánh vác chân tướng.

Thẩm Sơ Ngón mở gấu niêm phong báo cáo giám định.

...

Ban đêm, Thẩm Niệm Niệm bừng bừng hừng thú về nhà, vật vào phòng Thẩm Sơ Ngón hỏi to: "Anh, em nói với bạn em hết rồi, đến lúc đó anh sẽ mời rất nhiều mình tình đến tiệc sinh nhật..."

"Ừ?"

Trong phòng trống không, không có ai cả.

Thẩm Niệm Niệm nhìn đồng hồ, đã mười giờ rồi, bình thường lúc này Thẩm Sơ Ngón đã sớm về nhà.

Thẩm Niệm Niệm như vậy, muốn gọi cho Thẩm Sơ Ngón.

Mà đúng lúc này, có ta nhìn thấy trên bàn sách của Thẩm Sơ Ngõn, góc trái phía trên để một quyển Đồi gió hú nguyên tác tiếng Anh rất dày, mà giữa sách, hình như có kẹp thứ gì đó.

Thẩm Niệm Niệm tò mò đi qua, mở quyển sách.

Trong sách kẹp vài bức ảnh, lúc có ta thấy rõ bề ngoài của cô bé trong bức ảnh, màu toàn thân lập tức dần lên đỉnh đầu.

Trong lòng có ta rét lạnh.

Đó là ảnh hồi nhỏ của cô ta! À, không, nói đúng ra, phải là ảnh của Tần Tiểu Lị lúc nhỏ.

Có gái trong bức ảnh tựa như nước lã và thủ dâm, khiến Thẩm Niệm Niệm không ngừng lủi về sau.

Tần Tiểu Lị, Tần Tiểu Lị...

Không, có ta không phải Tần Tiểu Lị, có ta bài xích cái tên này, có ta là Thẩm Niệm Niệm, là đại tiểu thư nhà họ Thẩm, Thẩm Niệm Niệm!

Thẩm Niệm Niệm vấp phải ghế, ngã xuống đất, cô giúp việc ngoài cửa quan tâm hỏi "Tiểu thư, tiểu thư không sao chứ?"

"Đừng vào!" Thẩm Niệm Niệm hét lớn, suýt nữa lạc giọng: "Không được vào!"

"Vâng."

Đám giúp việc cũng rất bất đắc dĩ, không vào thì không vào, kích động vậy làm gì?

Nhưng vị đại tiểu thư này, xưa nay có tố chất thần kinh, họ đã sớm tập thành thói quen.

Thẩm Niệm Niệm hít sâu, cố gắng giữ bình tĩnh. Có ta đứng lên, run rẩy kẹp bức ảnh vào sách, sau đó để quyển sách lại chỗ cũ.

Ra khỏi phòng, đám giúp việc đều nhìn cô ta, có ta hưng dữ nói: "Không được nói cho anh tôi rằng tôi từng vào phòng anh ấy!"

"Vâng, tiểu thư."

Thẩm Niệm Niệm về phòng của mình, run rẩy lấy điện thoại, gọi cho Văn Dương một cuộc.

...

(Phương Loan) sắp đóng máy, mọi người rất hưng phấn, ngày nào cũng tràn đầy nhiệt tình.

Giang Tinh Tinh phát hiện, thời gian gần đây, Thẩm Sơ Ngõn thay đổi rất nhiều, Thẩm Sơ Ngõn phóng khoáng thích nói đùa không thấy đâu, dường như đầy lòng ảm đạm rất nhiều tâm sự.

Lúc Giang Tinh Tinh cùng anh đứng cạnh tường, cô hỏi anh có chuyện gì vậy.

"Nếu em phát hiện người thân nhất với em, lừa gạt em suốt bao nhiêu năm, em sẽ làm gì?" Thẩm Sơ Ngõn hỏi cô.

Giang Tinh Tinh ngẫm nghĩ, nói: "Có lẽ em sẽ tha thứ."

"Thật không?"

"Nếu người đó là người vô cùng quan trọng với em, là người thân nhất, em sẽ tha thứ một lần." Giang Tinh Tinh vươn tay ra, giơ một ngón với Thẩm Sơ Ngõn.

"Chỉ có một lần duy nhất, nếu sau này người đó còn lừa em, em tuyệt đối sẽ không tha thứ."

"Vì sao chỉ có một lần?" Thẩm Sơ Ngõn hỏi cô.

Giang Tinh Tinh ngẫm nghĩ: "Nếu là người thân thiết nhất, chẳng lẽ không đáng được một lần tha thứ sao?"

Nhìn ánh mắt mềm mại của Giang Tinh Tinh, trái tim Thẩm Sơ Ngõn rung động kịch liệt...

Người thân nhất... Từ khi nào, anh cũng từng yêu thương cô ta như vậy, anh em bao nhiêu năm, sao lại trở nên thế này?

Mà nếu anh vạch trần chân tướng một cách trực tiếp như vậy, bố mẹ đã có tuổi của anh, làm sao có thể chịu được, huống hồ Thẩm Niệm Niệm chân chính mất tích bao nhiêu năm, đối với bố mẹ mà nói, tuyệt đối là đã kích gấp bội.

Đúng lúc này, Thẩm Sơ Ngõn nhận được một cuộc điện thoại, màn hình hiện thị Lý Lâm.

"Sơ Ngõn, có thời gian thì gặp một mặt lần, chuyện cậu kêu mình đi điều tra đối với chồng họ Tần lần trước, có kết quả rồi, hơn nữa..." Lý Lâm trầm giọng nói: "Sợ là án lớn, tốt nhất giờ cậu nên đến đây, mình chờ cậu."

Bóng đêm dần bao phủ vạn vật, một loạt đèn đường được bật lên.

Thẩm Sơ Ngõn nồn nồn đến cục cảnh sát, Lý Lâm đang đứng dưới cây đại thụ ở cửa cục cảnh sát, trong tay kẹp một liều thuốc, chờ anh.

Lý Lâm cao 1m82, mặc đồng phục cảnh sát màu đen, có vẻ rất nhanh nhẹn, nhìn đáng vẻ, chắc giờ đang còn trực ban.

Ngay cả chờ đến tan tầm cũng không nói, vô cùng lẳng lặng gọi Thẩm Sơ Ngõn, chắc là có chuyện rất quan trọng.

"Tiểu Lâm" Thẩm Sơ Ngõn chào hỏi với anh ấy: "Cậu kêu mình đến gấp như vậy, điều tra được gì à?"

"Nhiều lắm, vào rồi nói."

"Ừ."

Lý Lâm dẫn Thẩm Sơ Ngõn vào cục cảnh sát, có nữ đồng nghiệp trực ban nhận ra Thẩm Sơ Ngõn, kinh ngạc kêu lên một tiếng: "Mình tỉnh!"

"Oa, là anh ấy thật!"

"Thẩm Sơ Ngõn."

"Có thể tìm anh ấy xin chữ ký không?"

"Oa, Lý Lâm, được đây, trước đây anh nói anh quen đại mình tỉnh, tôi còn tưởng là anh đùa!"

"Anh Lâm, tôi muốn chụp chung với Thẩm Sơ Ngõn, có thể chứ?"

...

Lý Lâm dẫn Thẩm Sơ Ngõn vào phòng trực ban của mình, chặn mấy cô gái kia ngoài cửa: "Được rồi, có chuyện quan trọng, ký tên chụp ảnh chung để sau, lần sau sẽ được."

"Nói rồi đây, một lời đã định."

Mấy nữ cảnh sát mới mẫn rồi đi, Lý Lâm đóng cửa phòng, sau đó lấy cốc giấy dùng một lần rót nước ấm cho Thẩm Sơ Ngõn: "Uống miếng nước trước, chuyện này... Có hơi phức tạp."

Thẩm Sơ Ngõn nhận cốc giấy, đặt trên bàn, nói với Lý Lâm: "Chúng ta là anh em nhiều năm, chuyện gì cậu cũng có thể nói với mình, mình nhớ cậu đều tra, cũng có nghĩa là mình đã nghỉ ngơi, chỉ là không chắc mà thôi, cho nên cậu có thể nói thẳng với mình."

Lý Lâm xách ghế đến, ngồi đối diện Thẩm Sơ Ngõn: "Đôi vị chồng lần trước cậu kêu mình điều tra, cùng với vụ án bắt cóc của em gái cậu mười mấy năm trước, có chút liên hệ."

Khóc mất Thẩm Sơ Ngõn gật gù, chờ Lý Lâm nói tiếp.

"Hung thủ bắt cóc Thẩm Niệm Niệm năm đó đã nháy sừng tử sát, tên là Tần Tạo Nghiệp, là anh em ruột với Tần Tạo Lâm"

"Quả nhiên..."

"Chắc cậu cũng biết tình hình năm đó." Lý Lâm tiếp tục nói: "Tần Tạo Lâm làm ở công trường thuộc tập đoàn Thẩm thị, sau đó vì sai lầm, ngã từ lầu hai xuống, chân trái bị cắt."

Thẩm Sơ Ngõn gật đầu: "Lúc đó mình còn nhỏ, nhưng cũng biết đại khái, anh cả của ông ta, chính là Tần Tạo Nghiệp trong miệng cậu, bắt mối với số tiền bồi thường, bắt cóc em gái mình - Thẩm Niệm Niệm, có ý định trả thù, mà ngày đó Thẩm Niệm Niệm đang chơi cùng thiếu gia nhà họ Thương - Thương Giốc, kết quả cả hai đều bị Tần Tạo Nghiệp bắt đi."

Lý Lâm tiếp lời Thẩm Sơ Ngõn: "Hai đứa nhỏ mất tích năm ngày sau đêm, sau đó được tìm thấy, thì thể Tần Tạo Nghiệp được phát hiện ở bờ sông vào hai ngày sau, phân định sơ bộ là tự sát." Advertisement / Quảng cáo

"Hai đứa trẻ đều được đưa về, hung thủ cũng đã chết, chuyện này hạ màn ngay lúc đó, không tiếp tục điều tra nữa." Lý Lâm lắc đầu, thờ dài một tiếng: "Nếu năm đó có thể tiếp tục điều tra, có lẽ... sẽ không xảy ra sai lầm lớn như vậy."

Thẩm Sơ Ngõn hỏi hộp hỏi: "Sai lầm gì?"

"Tên bắt cóc - Tần Tạo Nghiệp có một đứa con gái, tên là Tần Tiểu Lị"

"Tần Tiểu Lị?"

Thẩm Sơ Ngõn nhớ, ngày cùng Giang Tinh Tinh đến thăm nhà Tần Tạo Lâm, Tần Tạo Lâm luôn miệng gọi Giang Tinh Tinh là "Tần Tiểu Lị".

"Chuyện này tôi biết, họ còn nói một người bạn của tôi chính là Tần Tiểu Lị"

"Bên mình điều tra ra, sau khi Tần Tạo Nghiệp ly hôn với vợ, con gái để cho vợ nuôi, vợ Tần Tạo Nghiệp luôn làm công ở phía nam, cho nên cảnh sát cho rằng Tần Tiểu Lị ở bên chỗ mẹ, ai ngờ mình gọi cho mẹ Tần Tiểu Lị mới biết được, đứa bé kia đã sớm bị bỏ mạng đi, đến giờ vẫn không có tin tức, mà mẹ của Tần Tiểu Lị đã có gia đình mới, thế nên không hề muốn đi tìm con gái của mình."

Sắc mặt Thẩm Sơ Ngõn dần tối sầm, chân trượt mọi chuyện, dưới lời kể lại của Lý Lâm, dần lộ ra hình dáng mờ hồ.

"Nói cách khác, Tần Tiểu Lị vẫn luôn trong trạng thái mất tích, mà cảnh sát lại hoàn toàn không biết gì cả."

"Cũng không thể trách cảnh sát." Lý Lâm nói: "Dù sao cũng là chuyện gần hai mươi năm trước, hệ thống pháp luật lúc đó còn tồn tại một ít vấn đề về phương diện chấp hành, chưa được hoàn thiện tới ưu, nếu là bây giờ, tuyệt đối sẽ không có chuyện như vậy."

"Giữ Tàn Tiểu Lý đang ở đâu, có thể tìm được không?"

Lý Lâm nhìn Thẩm Sơ Ngõn, khó xử: "Chính là... Không phải lúc trước cậu nói kết quả kiểm tra DNA của em gái cậu với cậu, không có bất cứ quan hệ huyết thống gì sao? Mẫu máu Thẩm Niệm Niệm mà cậu đưa mình, mình tự chủ trương, cầm đi xét nghiệm với máu của Tàn Tiểu Lâm, kết quả...có quan hệ thân nhân."

Lời vừa nói ra, bên tai Thẩm Sơ Ngõn như có sét đánh, đôi mắt lập tức đỏ lên.

Thẩm Niệm Niệm đó chính là Tàn Tiểu Lý, là con gái tên tội phạm bắt cóc, vậy em gái anh... Em gái anh ở đâu, nhiều năm qua, rốt cuộc là sống hay chết, Niệm Niệm của anh..

Cốc giấy trong tay Thẩm Sơ Ngõn đã bị bóp méo, nước trào ra, đỏ cả lên bàn..

"Cậu đừng kích động." Lý Lâm vội vàng khuyên nhủ "Cậu nghe mình nói tiếp đi, cậu xem đi, nếu kết quả là thế, mình còn có thể gọi cậu vào đây sao?"

Thẩm Sơ Ngõn ngừng đầu nhìn anh ấy, Lý Lâm thấy mắt anh đỏ lên, biết chuyện Thẩm Niệm Niệm gây cho anh đã kích lớn thế nào.

Anh đã biết Thẩm Niệm Niệm không phải em gái mình từ trước, kết quả xét nghiệm ADN đã thể hiện rõ ràng, thế nhưng, ban đầu Thẩm Sơ Ngõn chỉ nghĩ là cảnh sát nhầm lẫn.

Nhưng nếu Thẩm Niệm Niệm chính là Tàn Tiểu Lý, tình chất của chuyện này sẽ trở nên nghiêm trọng.

Thẩm Sơ Ngõn nắm chặt ống tay áo Lý Lâm, đôi tay không ngừng run rẩy, giọng khàn đi: "Nói cho mình, Niệm Niệm của mình... Con bé còn sống không?"

Lý Lâm vội vàng an ủi: "Còn sống còn sống, cậu đừng kích động quá, em cậu còn sống mà, sống rất tốt."

Thẩm Sơ Ngõn thở phào nhẹ nhõm một hơi, tâm tình thay đổi rất nhanh khiến cả người anh mệt mỏi, không còn sức lực, đỏ mắt nhìn Lý Lâm: "Nói tất cả những gì cậu biết cho mình."

Lý Lâm chăm chú, từ từ nói: "Cũng xuất phát từ sự trùng hợp, lúc điều tra Tàn Tiểu Lâm, mình phát hiện có người cũng đang điều tra ông ta."

Thẩm Sơ Ngõn nhay bèn ngừng đầu: "À?"

"Trợ lý của tổng giám đốc tập đoàn Thương thị, Lâm Xuyên."

"Lâm Xuyên?" Thẩm Sơ Ngõn kinh ngạc: "Nhưng Tinh Tinh đâu có nói chuyện bị vợ chồng Tàn Tạo Lâm bám lấy với Thương Giới?"

"Đúng vậy, mình cũng thấy lạ, sau đó nghĩ lại, nắm đó anh ta cũng bị bắt cóc cùng, khả năng là đang điều tra chuyện năm đó, nhưng sau khi cân nhắc, có chuyện không đúng, cậu nhìn này..."

Lý Lâm cầm một tờ giấy, dùng bút highlight viết vài cái tên màu chói.

"Thương Giới, cũng là đương sự của vụ bắt cóc, phụ nhân của anh ta - Giang Tinh Tinh lại bị vợ chồng Tàn Tạo Lâm nói là Tàn Tiểu Lý, cậu từ cứ nói Giang Tinh Tinh và Thẩm Niệm Niệm trông giống nhau..."

Lý Lâm vẽ móc nối giữa những người này, cuối cùng, về một mũi tên hai chiều ở giữa cái tên Giang Tinh Tinh, cùng cái tên Thẩm Niệm Niệm: "Mình lén mật phỏng đoán, Giang Tinh Tinh chính là em gái ruột của cậu."

Thẩm Sơ Ngõn sững sốt một hồi lâu, đột nhiên nói: "Đoán cái đầu cậu, chứng cứ đâu?"

Khóc mũi Lý Lâm nhếch lên một nụ cười nhạt: "Không nắm chắc mười phần, mình sẽ gọi cậu đến đây sao?"

"Mau nói"

Lý Lâm dựa vào ghế, tiếp tục nói: "Mình đã điều tra thân thế của Giang Tinh Tinh, có ấy cũng là cô nhi, hồi nhỏ được một bà cụ họ Giang nhận nuôi, năm được nhận nuôi, vừa đáng là năm vụ bắt cóc xảy ra, thời gian vừa khớp."

"Chỉ có như thế, sợ là không đủ để chứng minh bất cứ chuyện gì."

Lúc này Thẩm Sơ Ngõn vô cùng cẩn thận, anh không thể nhận nổi bất cứ sai lầm hay đã kích gì nữa.

"Lần trước Giang Tinh Tinh té ngựa bị thương, nằm viện một tuần, xuất phát từ sự cẩn thận, Thương Giới kêu bệnh viện để lại mẫu máu của cô ấy."

Thẩm Sơ Ngõn nhìn Lý Lâm, trong mắt là sự kinh ngạc: "Cậu có thể lấy mẫu máu?"

Lý Lâm mỉm cười, lấy một phần báo cáo giám định trên tờ hồ sơ, đưa cho Thẩm Sơ Ngõn: "Mình tự có cách, cậu không cần hỏi nhiều, tóm lại, DNA của cô ấy khớp với cậu, là người thân."

Thẩm Sơ Ngõn nhận phần báo cáo kìa, bàn tay run rẩy...

...

Tám giờ tối, biệt thự Vọng Giang.

Giang Tinh Tinh đang thở hỗn hển tập luyện trong phòng thể thao, máy chạy bộ lập tăng đến mức tối đa, chạy hai mươi phút, Thương Giới thì đang hít đất trên tấm thảm yoga.

"Em còn khỏe lắm." Giang Tinh Tinh vừa chạy vừa nói: "Ít nhất có thể kiên trì thêm hai mươi phút nữa, nếu không thì anh nhận thua đi."

Cơ bắp tay Thương Giới đang trong trạng thái căng chặt, nhàn bằng mắt thường cũng thấy được năng lượng, mặt anh đỏ lên, chớp mắt đỏ mồ hôi, liên tục hít đất: "Bớt nói nhảm, tiếp tục."

"Đừng có cứng cổ nữa, em thấy anh mệt rồi."

"Em đừng có nhiều loạn quần tâm."

"Được thôi, xem anh mạnh mẽ đến lúc nào."

...

Đúng lúc này, Lâm Xuyên đi vào phòng tập thể thao, nói với Giang Tinh Tinh: "Phu nhân, bên ngoài có bạn tìm."

Giang Tinh Tinh xuống khỏi máy chạy, kinh ngạc hỏi: "Giờ này rồi, ai tìm tôi chứ? Còn tìm đến nhà."

"Cô cứ ra xem sẽ biết."

Giang Tinh Tinh dùng khăn lau mồ hôi trên trán, nói với Thương Giới: "Anh mau đứng lên đi."

"Em nhận thua đã."

"Được được, em thua, anh còn tiếp tục, sợ là gãy luôn tay."

Thương Giới thở ra một tiếng, nặng nề nằm bẹp trên tấm yoga, sau mấy trăm cái hít đất, hiện tại anh đã không còn chút sức lực.

Giang Tinh Tinh ra khỏi cửa, Lâm Xuyên nhìn Thương Giới nửa chết nửa sống giữa đất, khó hiểu: "Đại tổng, đánh cược mà thôi, làm gì mà có chấp thế?"

Thương Giới ngồi dậy, nhìn anh ấy, khỏe mới đột nhiên có nụ cười ôn hòa: "Phu nhân của cậu cực kì... Sang năm sinh con gái cho tôi."

Lâm Xuyên bỗng nhiên mờ to mắt, sau đó cảm lòng không được mà giờ ngón cái với Thương Giới: "Anh, bài phục."

Giang Tinh Tinh ra khỏi phòng tập thể thao, phòng khách không có bóng người, xuyên qua cửa sổ sát đất, mờ mờ có thể thấy bóng dáng một người đàn ông ngoài sân.

Thẩm Sơ Ngõn cao lớn, mặc một chiếc áo khoác màu xám nhạt, trên mũ có lông vũ. Anh cứ đứng trong bóng đêm như vậy, cúi đầu nhìn cỏ xanh dưới chân.

Chỉ chó nằm trong chuồng chó cách đó không xa, nghiêng đầu nhìn anh ấy, rên ư ừ.

Giang Tinh Tinh cầm khăn lau mồ, hỏi: "Sao không mời khách vào nhà?"

Hiện nhiên đây là lần đầu tiên người giúp việc tận mắt nhìn thấy vị ảnh đế này, mặt hơi đỏ, ngượng ngùng nói: "Anh ấy không chịu vào nhà, nói muốn gặp phu nhân."

Giang Tinh Tinh còn định tắm rửa rồi mới ra ngoài gặp khách, nhưng nghĩ lại, nếu không có chuyện quan trọng, Thẩm Sơ Ngõn sẽ không đến nhà cô giờ này.

Cô ra khỏi cửa, cười nói với Thẩm Sơ Ngõn: "Anh Sơ Ngõn, sao anh lại đến đây, có việc gì gấp á?"

Thẩm Sơ Ngõn nghe vậy thì quay đầu, nhìn cô.

Mắt anh ấy rất đẹp, hàng mi vừa dài vừa dày, đôi con ngươi đen nhánh lại chứa đầy cảm xúc, thế cho nên trong nháy mắt, Giang Tinh Tinh cảm thấy anh ấy như đang đóng phim.

Thẩm Sơ Ngõn đến trước mặt cô, đôi tay hạ xuống vai cô, nhìn thẳng vào cô, tỉ mỉ quan sát.

Ảnh mắt dụi dàng đảo qua đôi mắt, chớp mắt, môi cô...

"Thì ra đúng là..." Giọng anh ấy trầm thấp lại khàn khàn: "Em."

Giang Tinh Tinh không được tự nhiên: "Đêm nay anh sao thế, cảm giác lạ lắm."

Giây tiếp theo, Thẩm Sơ Ngõn đột nhiên ôm cô vào lòng, ôm chặt lấy cô.

Trên người anh ấy có mùi bạc hà, cho người ta cảm giác sạch sẽ khoan khoái, cô cũng không xa lạ với cái ôm của anh ấy, dù sao thì cũng từng đồng chung với nhau.

Nhưng giờ không phải đang đóng phim!

Đầu óc Giang Tinh Tinh "lẫn" một tiếng, ngây ra.

Cô vừa chạy bộ, còn chưa tắm đâu!

Thẩm Sơ Ngõn vùi mặt vào tóc cô, hít sâu: "Rốt cuộc cũng... Tìm được em."

Lâm Xuyên đi ra, nhìn thấy một màn kinh hãi thế tục ư, suýt nữa trượt chân ngã xuống cầu thang, đám người hầu đứng cạnh cửa sổ sát đất, nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ, bàn tán sôi nổi.

"Thời ời, thiếu gia của chúng ta "lội nón xanh"! [1] rồi phải không?"

[1] Ý chí việc bị cảm ứng

"Phu nhân đỉnh cao thật, ảnh dễ tìm đến tận nhà!"

"Tôi còn không dám tưởng tượng về mặt của thiếu gia khi thấy màn này sẽ như thế nào."

"Chúng ta có nên đuổi người dân ông kìa đi không?"

"Có dám lấy cây lau nhà đuổi ảnh dễ sao?"

"Nơi này là nhà của thiếu gia, ảnh dễ quí lớn lối rồi!"

Lâm Xuyên...

Ảnh ấy cũng ngắc xơy đầu, phát hiện Thương Giới đã đi ra, mặc đồ thể thao ngắn tay, cơ bắp cánh tay săn chắc.

Đám giúp việc vội vàng tản đi, từng người bận việc của mình, nhưng lực chú ý vẫn đặt trên người Thương Giới.

Không khí dễ nên đến mức sắp nổ mạnh.

Lâm Xuyên vội nói: "Đại tống, tôi nghĩ là Thẩm Sơ Ngõn gặp chuyện gì đó."

Mặt Thương Giới tối sầm, đôi mắt sâu thẳm lạnh lẽo, ảnh đẩy cửa ra ngoài.

Lâm Xuyên cũng đám giúp việc vội vàng đuổi theo, trốn phía sau cửa xem náo nhiệt.

Nhưng Thương Giới vẫn là Thương Giới, không đi lên dùng vũ lực đuổi người như mọi người dự đoán.

Ảnh bình tĩnh đứng bên cạnh, nhàn nhai chậm điều thuốc.

Lâm Xuyên...

Đám giúp việc...

Mẹ nó, đây mới là phong độ đại tướng!

Giang Tinh Tinh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cố gắng đẩy Thẩm Sơ Ngõn, cho rằng ảnh ấy đang say.

"Chúng ta là bạn bè, nếu anh cứ nhất định phải phá hoại hạnh phúc gia đình em, ngay cả bạn cũng không làm được nữa đâu."

Giang Tinh Tinh gượng đỡ cánh cáo ảnh ấy.

Đôi mắt Thẩm Sơ Ngõn phấp phồng, dưới ánh trắng, nhìn lại có cảm giác khác, cũng tại bề ngoài quá đẹp.

Advertisement / Quảng cáo

Đôi mắt xinh đẹp kìa đang nhìn Giang Tinh Tinh, hàng trăm lời muốn nói, nhưng lại không thốt nổi một câu.

Đám giúp việc: "Nhìn ánh mắt ảnh dễ đi, yếu đến mức nào chứ."

Lâm Xuyên: "Ông đây cảm giác tôi hôm nay sẽ đỏ mầu."

Thương Giới vươn tay, cầm tay Giang Tinh Tinh, kéo cô ra phía sau mình, lạnh lùng nói: "Thẩm Sơ Ngõn, anh có suy nghĩ gì với vợ tôi đấy?"

Giang Tinh Tinh vội vàng giải thích: "Mặc kệ ảnh ấy có suy nghĩ gì, em không có suy nghĩ gì cả!"

Thương Giới cúi đầu nhìn cô: "Phải nhanh nh!"

Tuy trong lời nói có sự trách móc, nhưng ảnh vẫn tin cô.

"Thật đấy, em cũng không biết tôi hôm nay anh Sơ Ngõn làm sao." Cô nhìn Thẩm Sơ Ngõn: "Anh mau giải thích đi!"

Nếu không có thật sự nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Lúc này lý trí Thẩm Sơ Ngõn mới dần khôi phục lại, nhẹ nhàng mà "lạ" một tiếng, như vừa tỉnh khỏi giấc mộng, hoảng hốt.

Giang Tinh Tinh...

Chỉ cần đừng nói bị hạ cổ trùng là được.

Thẩm Sơ Ngõn trầm ngâm một lát, nói: "Tôi muốn... mời Giang Tinh Tinh đến tham gia tiệc sinh nhật của em gái tôi."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngo ngắc.

Mời tham gia tiệc sinh nhật còn cần phải náo động vậy sao! Chẳng khác gì sinh lý từ biệt.

Thẩm Sơ Ngõn tiếp tục nói: "Vừa rồi cảm xúc của tôi không tốt lắm, không khống chế được mình, vì chút chuyện trong nhà, xin lỗi, anh Thương."

Thương Giới lạnh lùng nhìn ảnh ấy, phân đoán tất giả, thế nhưng ngưng sức ngưng tái, Thẩm Sơ Ngõn là ảnh dễ, nói hết sức chân thành ta thiết: "Cà ngày hôm nay tôi đều không tập trung, vừa rồi nhìn thấy Tinh Tinh, lúc mơ màng cứ nghĩ là em gái tôi."

Thương Giới hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Đây là chuyện nhà tôi, không tiện nói." Thẩm Sơ Ngõn nói: "Nhưng tôi chân thành mời Tinh Tinh đến tham gia tiệc sinh nhật, tôi muốn công bố một chuyện rất quan trọng trước mặt mọi người trong nhà và bạn bè thân thích."

Thương Giới không dợi ảnh ấy nói xong, đề phòng hỏi: "Liên quan gì đến vợ tôi?"

"Có ấy là bạn tốt của tôi, tôi hy vọng có ấy có thể ở đó chứng kiến."

Thương Giới cảm thấy Thẩm Sơ Ngõn đang hàm hồ, nhưng ảnh sẽ không chi phối quyết định của Giang Tinh Tinh.

"Em muốn đi thì đi, không muốn thì không cần miễn cưỡng."

Giang Tinh Tinh nhìn Thẩm Sơ Ngõn, trên mặt là vẻ hoang mang.

Vừa rồi lúc ảnh ấy ôm cô, lời ảnh ấy nói là... Rốt cuộc cũng tìm được em.

Tựa như tìm lại được một thứ rất quý giá, trong mắt ảnh ấy chứa đầy tình cảm yêu thương.

Không biết vì sao, cảm xúc Giang Tinh Tinh cũng bị ảnh hưởng, trái tim rất đau, đau đến mức muốn khóc.

"Em vẫn nên đi thì hơn."

Thương Giới...

Giang Tinh Tinh đến trước mặt Thẩm Sơ Ngõn, vỗ vai ảnh ấy: "Mặc kệ ảnh gặp chuyện gì, trở về ngủ một giấc, ngày mai tất cả sẽ tốt hơn."

Thẩm Sơ Ngõn cầm tay cô: "Ừ."

Thương Giới đi qua, kéo tay Giang Tinh Tinh về, trừng mắt nhìn Thẩm Sơ Ngõn: "Lâm Xuyên, tiễn khách."

"Không cần, tôi tự về là được." Thẩm Sơ Ngõn nói xong, bước ra khỏi sân, tâm sự nặng nề.

Giang Tinh Tinh cùng Thương Giới nhìn nhau, cô nhìn vai, tỏ vẻ mình thật sự vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Chi Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 68: Anh cả như cha

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Thẩm Niệm Niệm cùng Văn Dương gặp mặt vài lần, đều hẹn ở phòng tổng thống của khách sạn.

Thẩm Niệm Niệm không giống quá khứ, vừa vào cửa đã cuồng quỹ tất TV, gấp gấp nói với Văn Dương: "Anh tôi biết sự thật rồi!"

Văn Dương ngồi ở mép giường, bình tĩnh hỏi: "Sao anh ta biết được?"

"Tôi vào phòng ảnh ấy, phát hiện trong sách ảnh ấy kẹp ảnh hồi nhỏ của tôi."

"Thế thì có vấn đề gì?" Văn Dương lấy điều khiển từ xa, mở TV lần nữa: "Ảnh ruột có ảnh của em gái, không phải rất bình thường sao?"

"Đó không phải ảnh tôi!" Thẩm Niệm Niệm cuồng loạn hét lên: "Đó là ảnh Tần Tiểu Lị, không phải tôi!"

Vân Dương nò nụ cười "Em không phải Tần Tiểu Lị sao?"

"Giờ tôi không phải, tôi là Thẩm Niệm Niệm! Rốt cuộc anh có hiểu ý tôi không!" Thẩm Niệm Niệm bỏ lên giường, nắm chặt cổ áo anh ta, mắt không chế hô to: "Anh ấy đã phát hiện thân phận thật sự của tôi! Anh ấy biết hết cả rồi, biết tôi không phải em gái anh ấy."

Vân Dương không hề hoảng loạn, chỉ hỏi "Vậy anh ta có phản ứng gì không? Tìm bố mẹ em nói không?"

"Vẫn... Vẫn chưa." Thẩm Niệm Niệm nói: "Anh ấy làm bộ như không có chuyện gì, vẫn giống trước đây."

"Vậy không phải rất tốt sao?" Vân Dương thông dong chăm thuốc, nhìn cô: "Em như thế, tôi cũng sẽ hoài nghi em không phải em ruột tôi, không phải anh ta đã nghi ngờ từ sớm sao, nhưng lòng nghĩ ngờ không phải sự thật, nói không chừng, cần bản anh ta không muốn vạch trần em"

Thẩm Niệm Niệm bình tĩnh hơn không ít, run giọng hỏi: "Thật, thật vậy không?"

"Hai người đã làm anh em mười mấy năm, dù em không phải em ruột anh ta thì tình cảm anh em vẫn còn đó, Thẩm Niệm Niệm thực sự lại không ở cạnh anh ta, em cảm thấy anh ta sẽ hướng về ai?"

Advertisement / Quảng cáo

Nghe thấy vậy, tăng dà lớn trong lòng Thẩm Niệm Niệm mới rơi xuống: "Nói vậy cũng có lý, dù sao thì tôi và anh tôi vẫn có tình cảm anh em, tôi có thể cảm nhận được, thật ra anh ấy rất thương tôi."

"Vậy không phải được rồi sao, sinh thành không bằng nuôi dưỡng, có khi con nuôi còn thân thiết hơn cả con ruột! Cho nên em không cần lo thân phận của mình sẽ bại lộ, dù có bại lộ thì sao, chỉ cần con gái ruột của họ không còn trên thế giới này, không phải em sẽ là con gái duy nhất của họ sao?"

Thẩm Niệm Niệm kinh ngạc nhìn Vân Dương: "Anh nói cái gì?"

Tuy Vân Dương đang cười, nhưng đáy mắt lại vô cùng hung ác: "Chỉ cần Giang Tinh Tinh không còn nữa, thế giới này sẽ không còn ai có thể cướp đi thân phận của em, em vĩnh viễn là đại tiểu thư nhà họ Thẩm, mà địa vị của tôi cũng không bị dao động."

Thẩm Niệm Niệm nhìn ánh sáng lạnh quyết tuyệt trong đôi mắt anh ta, lạnh run cả người: "Anh muốn làm gì?"

"Mười mấy năm trước, có thể cô ta không bị lì làm chết đuối, đó là may mắn của cô ta, nhưng không có nghĩa là cô ta sẽ may mắn cả đời."

"Anh muốn ra tay với cô ta?" Thẩm Niệm Niệm liên tục lùi lại, ánh mắt nhìn anh ta như nhìn một hung thủ giết người biến thái điên cuồng: "Anh muốn giết cô ta?!"

"Mẹ nó, đứng có nhìn tôi như thế." Vân Dương lạnh giọng nói: "Tôi chỉ vì sau này chúng ta có thể kẻ cao đầu mà ngồi, một ngày Giang Tinh Tinh còn sống trên thế giới này, hai ta đừng mong có thể ngon giấc."

Thẩm Niệm Niệm yên lặng nhìn Vân Dương: "Anh đã sớm... Có kế hoạch muốn giết cô ta?"

"Nếu không thì tôi đã không dẫn đôi vợ chồng Tân Tạo Lâm đến trước mặt cô ta." Vân Dương lạnh giọng nói: "Dù sao cũng không sống được lâu nữa, để cô ta biết chút chuyện."

Thẩm Niệm Niệm mặt mày ngồi trên sofa, cô ta rất khó tiếp thu việc người đàn ông mình sẽ chung sống cả đời là một tội phạm giết người, toàn thân nói cả da gãi.

"Anh giết cô ta, làm sao để thoát tội?"

"Đĩ nhiên là tôi có kế hoạch của tôi."

Thẩm Niệm Niệm cúi đầu, con người xẹt qua tia sáng không dễ phát hiện.

Vân Dương lạnh lùng nhìn Thẩm Niệm Niệm: "Tôi biết em đang nghĩ gì, em muốn tố cáo tôi, nhưng tôi cảnh cáo em, nhân lúc còn sớm thì bỏ cái suy nghĩ này đi, chúng ta là cháu cháu chung một thuyền, nếu tôi có chuyện, em cũng đừng mong được yên ổn."

Thẩm Niệm Niệm bình tĩnh lại, hỏi: "Anh muốn tôi làm gì?"

Vân Dương nói: "Tôi nghe nói em đang giống trống khua chiêu chuẩn bị tiệc sinh nhật hai mươi tư tuổi?"

Thẩm Niệm Niệm để phòng nhìn anh ta: "Thì sao?"

Khóe môi Vân Dương nhếch lên: "Tôi muốn hôm sinh nhật, em tuyên bố trước mặt mọi người, trong bụng em đã có con tôi."

"Cái gì?" Thẩm Niệm Niệm như bị sét đánh: "Không có chuyện đó đâu! Bỏ tôi sẽ đánh chết tôi!"

"Ông ta sẽ không làm gì em, em là phụ nữ mang thai, ai dám làm gì?"

"Nhưng tôi không mang thai!" Thẩm Niệm Niệm kích động đến mức đôi mắt run rẩy: "Không! Như vậy thanh danh của tôi sẽ bị hủy hoại, đám bạn của tôi sẽ cười nhạo sau lưng tôi!"

"Em muốn thanh danh, hay là địa vị đại tiểu thư nhà họ Thẩm." Vân Dương uy hiếp: "Nếu em không đồng ý, giờ tôi sẽ gọi cho Giang Tinh Tinh ngay, nói cho cô ta tất cả chân tướng, để cô ta biết, người bố mưu mẹo của em đối trắng thây đen, lấy con báo đối công chân thê nào, nói cho cô ta, em giấu diếm chân tướng, cướp đi bố mẹ, anh trai cô ta, cướp đi tất cả những gì nên thuộc về cô ta thế nào."

Thẩm Niệm Niệm mặt mày ngồi trên sofa, tuy giờ là mùa đông, nhưng giữa trán cô ta đã rịn mồ hôi: "Tôi đã đồng ý với anh, nói bố mẹ tôi muốn kết hôn với anh, không màng đến sự phản đối của họ, nhất định phải ở bên anh, vì sao còn muốn ép tôi vậy nữa?"

"Tôi không có ép em." Vân Dương đến trước mặt cô ta, vuốt ve gương mặt mềm mại: "Tôi đang ép Thẩm Túc Sơn báo thù kìa, nếu mọi người biết, trong bụng em có hạt giống của tôi, dư luận sẽ bức bách ông ta đồng ý để chúng ta nhanh chóng kết hôn, có hiểu không?"

...

Lại là một đêm điên cuồng, Vân Dương không hề thương hại, tàn sát bữa bừa bộn trên người cô ta, cô ta cũng biết tính toán của Vân Dương, anh ta muốn làm kín bụng cô ta, như vậy thì anh ta sẽ trở thành con rể nhà họ Thẩm, gia nghiệp to lớn của nhà họ Thẩm, anh ta cũng có thể chiếm một phần.

Trên đường mưa rơi là tà, Thẩm Niệm Niệm cảm thấy, tất cả đều là báo ứng của mình.

Cô được có mặt, ôm lấy địa vị đại tiểu thư nhà họ Thẩm, chính là mất đi cuộc sống sau này của chính mình...

...

Ngày sinh nhật Thẩm Niệm Niệm, Giang Tinh Tinh dậy rửa mặt chải đầu trang điểm từ sớm, chọn tới chọn lựa, thay một chiếc váy màu lam nhạt.

Thương Giới ngồi ở bàn làm việc, nhìn cô.

Có cái người, mặc tít chân mỏng cho mình, khoe thừng lên trên, chân dài là lướt câu người, ánh đèn trong phòng chiếu vào gương mặt trái xoan của cô, trên mặt có một lớp phấn mỏng, nhìn rất có tính thần.

Thương Giới đi qua, giúp cô kéo khóa sau lưng, sau đó cúi đầu hôn cô cổ.

"Thật sự muốn đi?"

Giang Tinh Tinh bị anh hôn làm ngửa ngửa, quay đầu nói: "Đã đồng ý với anh Sơ Ngõn rồi."

"Em và Thẩm Niệm Niệm không thân, cô ta không thích em, cần gì phải đến để rồi không thoát khỏi?"

"Anh Sơ Ngõn nói có chuyện muốn tuyên bố, không chừng là anh ấy muốn công khai bạn gái thân bí đấy!" Giang Tinh Tinh bày ra vẻ mặt tò mò với Thương Giới, trông ranh mãnh như một con báo: "Náo nhiệt thế, sao lại bỏ qua được?"

"Bạn gái thân bí?" Thương Giới hừ một tiếng: "Anh cảm thấy đây ốc anh ta có bệnh."

"Anh đừng nói bậy sau lưng người ta như vậy, không lễ phép."

"Ngày trước mặt anh ta, anh cũng nói được."

Đúng lúc này, dưới lầu vang lên tiếng còi ô tô, Thẩm Sơ Ngõn đã tới rồi.

Thương Giới đưa Giang Tinh Tinh ra cửa, Thẩm Sơ Ngõn đã đứng cạnh xe, khách sáo gật đầu với anh.

Thương Giới ôm eo Giang Tinh Tinh, làm trò trước mặt Thẩm Sơ Ngõn, hôn lên môi cô.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Sơ Ngõn nhìn sang chỗ khác.

Giang Tinh Tinh vốn cho là nụ hôn tạm biệt lướt qua rồi thôi, không ngờ tên này còn dùng đến lưỡi, cổ ý tuyên bố chủ quyền trước mặt Thẩm Sơ Ngõn, cô nũng nịu cao gót, đập chân Thương Giới.

Thương Giới ăn đau, lúc này mới buông cô ra.

Thẩm Sơ Ngõn thay Giang Tinh Tinh mở cửa xe, Giang Tinh Tinh ngồi vào.

Thương Giới ghé sát cửa sổ xe, dặn dò: "Thật đấy an toàn vào, nếu chơi không vui thì gọi Lâm Xuyên, để cậu ta đón em về nhà."

"Em biết rồi."

Thương Giới bắt mắt nhìn Thẩm Sơ Ngõn, nặng nề đóng cửa xe lại.

Xe hơi dần đi xa.

Vì còn sớm, Thẩm Sơ Ngõn và Giang Tinh Tinh quyết định đến quán cà phê trước, ngồi xuống uống hai ly, vô cùng tự tại.

"Muốn uống gì?" Thẩm Sơ Ngõn hỏi.

"Americano, không thêm sữa không thêm đường."

Anh ấy cười nhẹ: "Trùng hợp quá, anh cũng thích Americano."

"Khẩu vị cũng giống nhau sao?"

Chọn cà phê xong, hai người chọn một chỗ cạnh cửa sổ, ngồi xuống.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính, chiếu vào gương mặt mềm mại của cô, vành tai trắng gần như trong suốt, có thể thấy được lông tơ rất nhỏ.

Thắm Sơ Ngón nhìn cô, trong lòng dâng lên cảm giác áy áy, chỉ mới chớp mắt, Niệm Niệm của anh đã lớn vậy rồi.

Anh nhớ lóng thoáng, khi còn nhỏ cô rất thích nắm tay anh, nói: "Anh ơi, dẫn em đến góc đường mưa kẻo bóng gòn được không?"

Đôi mắt Thắm Sơ Ngón hơi cay cay, quay đầu lại, phát hiện bên cạnh tiệm cà phê có người bán kẻo bóng gòn.

Vì thế anh đi ra ngoài, mua hai que kẻo bóng gòn vị dâu tây màu hồng, đưa cho Giang Tinh Tinh.

Giang Tinh Tinh còn lên cười nạo anh, lúc tinh thần thì chạy đi đâu, thì ra là đi mua kẻo bóng gòn.

"Anh Sơ Ngón vẫn còn ăn cái này à, đây không phải đồ ăn của trẻ con sao?"

"Em không phải là trẻ con à?"

"Được rồi." Giang Tinh Tinh nhìn lấy kẻo bóng gòn màu hồng phấn, liếm một miếng, kẻo vừa vào miệng nhanh chóng hòa tan để lại vị ngọt.

Thắm Sơ Ngón nhìn cô cười: "Trước đây em gái anh cũng thích liếm kẻo bóng gòn, động tác giống hệt em."

Giang Tinh Tinh nhường mảy, không nói gì.

"Hình như chồng em có chút hiểu lầm với anh." Thắm Sơ Ngón nói: "Ánh mắt nhìn anh sắc bén chẳng khác gì lưỡi dao."

Giang Tinh Tinh mỉm cười bất đắc dĩ: "Tôi hôm đó chạy đến nhà người ta, ôm vớ người ta không buông, Thương Giỏi xem như đã lịch thiệp, nếu là người khác, chỉ sợ là đã đá anh ra ngoài."

Quan hệ giữa hai người rất thân thiết, cho nên nói đùa với nhau cũng không cảm thấy xấu hổ.

"Nhưng mà nói đến mới nhớ, tôi hôm đó, rốt cuộc anh làm sao thế?"

Thắm Sơ Ngón nhìn cô, khẽ mỉm cười có ngụ cười: "Chờ lát nữa đến bữa tiệc, tất cả chân tướng sẽ được đưa ra ánh sáng."

"Anh đừng nói gì quá tròn đầy." Giang Tinh Tinh cảm kẻo bóng gòn, trịnh trọng nói: "Tuổi lớn rồi, trái tim không tốt lắm, không phải anh muốn thổ lộ với em chứ? Em cảnh cáo anh, em là phụ nữ đã có chồng, cũng rất yêu ông xã nhà em."

Trong mắt Thắm Sơ Ngón tràn đầy sự cung chiêu, đưa tay xoa đầu cô, liếm bím: "Nhóc con, ai muốn thổ lộ với em, anh chỉ muốn em làm em gái anh."

Giang Tinh Tinh kinh ngạc: "Em phát hiện mấy người đàn ông lớn tuổi mà chưa lập gia đình luôn thích làm anh người ta, rốt cuộc đây là suy nghĩ gì thế! Thật là....."

"Tinh Tinh, anh nhớ em có một người anh, đúng không?" Thắm Sơ Ngón đột nhiên hỏi.

"Đúng thế." Giang Tinh Tinh nói: "Anh em phiên làm, lần nào nhìn thấy em cũng lải nhải, có lệnh không, mặc nhiều quần áo một chút, có phải lại bị mắng không, nếu thế thì đừng làm mình tinh nữa, về quê trông rọt với anh đi..."

Lúc than phiền về Giang Trí, mặt mày Giang Tinh Tinh hết sức dụi dằng, dụi dằng đến mức Thắm Sơ Ngón cũng cảm thấy ghen tỵ.

"Anh ấy thích lải nhải vậy à?"

"Đúng thế, chẳng khác gì quần gà!" Giang Tinh Tinh chỉ đầu: "Bố mẹ anh ấy ly hôn từ rất sớm, anh ấy sống cùng bà ngoại, lại còn phải chăm sóc em, việc lớn việc nhỏ trong nhà, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ gì cũng phải khiến anh ấy nhọc lòng, quan tâm em như là bố mẹ."

Thắm Sơ Ngón nói: "Anh cả như cha, chắc là như thế."

"Hồi học sơ trung (*cấp hai*), có nam sinh nắm tay em dưới lầu nhà em, kết quả bị anh ấy nhìn thấy, lao xuống đánh nam sinh kia một trận, sau đó không có nam sinh nào dám đến gần em nữa."

Trong lòng Thắm Sơ Ngón tràn đầy ghen tỵ, cảm giác rất khó chịu: "Có vẻ là một người anh tốt, hình như anh không làm tròn trách nhiệm của một người anh, hồi nhỏ Niệm Niệm không nghe lời, anh luôn không để ý đến con bé."

"Em thì cảm thấy anh khá tốt, rất sẵn sàng em gái mình, anh xem, có ấy tỏ chức sinh nhật, nhưng anh lại gọi tất cả bạn bè của mình đến chúc mừng có ấy."

Đôi mắt Thắm Sơ Ngón đột nhiên có sự thay đổi.

"Tinh Tinh, nếu tương lai có một ngày, em tìm được bố mẹ ruột của em, em sẽ nhận họ chứ?" Thắm Sơ Ngón vội vàng hỏi: "Ý anh là, nếu năm đó họ có lý do khó nói, thật ra họ cũng không muốn xa em, chỉ là... Có nguyên nhân bất đắc dĩ, thật ra họ rất yêu em, vậy... Em sẽ tha thứ cho họ không?"

Advertisement / Quảng cáo

"Sao lại hỏi chuyện này?" Tâm tình Giang Tinh Tinh vốn không tồi, nói đến đề tài này thì lảng lự: "Em chưa từng nghĩ đến."

"Vậy em cứ nghĩ đi... Nghĩ kỹ rồi chúng ta xuất phát, được không? Nếu em muốn nhận họ... anh..."

Giang Tinh Tinh nhìn Thắm Sơ Ngón bằng ánh mắt kỳ lạ: "Nghĩ kỹ rồi chúng ta xuất phát là sao, chẳng lẽ anh định giới thiệu bố mẹ ruột của em ở sinh nhật cho em?"

Cô nói đùa, nhưng trên mặt Thắm Sơ Ngón lại không có chút vui vẻ, vẻ mặt vô cùng nặng nề: "Chỉ là anh không biết, mình làm vậy có chính xác hay không..."

Giang Tinh Tinh không rõ ý của anh, mấy ngày nay anh rất lạ.

"Được rồi, xuất phát đi." Giang Tinh Tinh nhìn đồng hồ của mình: "Đến lúc đi rồi."

"Chờ một lát."

Giang Tinh Tinh kinh ngạc nhìn anh, rất ít khi anh do dự như vậy, cô nghi ngờ hỏi: "Anh nhắc đến bố mẹ em, rồi lại nói có nhận hay không gì đó, không thể tiếp thu được: thì không đi, em bắt đầu hoài nghi, có phải anh thật sự muốn tung ra tin tức gì đó liên quan đến em ở bữa tiệc không..."

Thắm Sơ Ngón căng thẳng, nếu có đoán được, anh sẽ nói tất cả sự thật cho cô.

Nhịp tim đập gù tấc, thịch, thịch.

"Không phải muốn tò tính với em thật chứ?"

Thắm Sơ Ngón.....

"Quên đi. Cái gì đến rồi cũng sẽ đến, sai lầm đã xảy ra, việc chúng ta có thể làm là sửa chữa nó, lên xe thôi."

"Haizz! Anh nói gì mà em chẳng hiểu được." Giang Tinh Tinh bất mãn: "Anh như vậy cũng làm em bồn chồn theo, dù gì cũng cho em biết chút ít chứ, rốt cuộc anh định làm gì để em chuẩn bị tâm lý?"

Trong lúc nói, cô đã bị Thắm Sơ Ngón nhét vào xe.

"Giờ không nói rồi được, lát nữa rồi em sẽ biết, yên tâm, anh sẽ không tò tính với em, thử đem xem em được như ngày hôm nay, Thương Giỏi đã phong sát bao nhiêu người, anh không muốn trở thành một trong số đó."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook-Full.Net.

Chương 69: Vén màn chân tướng

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Tiệc sinh nhật của Thắm Niệm Niệm mời rất nhiều người, có người thân trong nhà, có đám bạn thân của Thắm Niệm Niệm, còn có mấy người bạn là mình tình của Thắm Sơ Ngón.

Bởi vì có mình tình đến, phòng viên giải trí cũng tới theo.

Biệt thự nhà họ Thắm không chứa được nhiều người như vậy, vì thế bữa tiệc được tổ chức ở khách sạn Thế Kỷ lớn nhất thành phố Giang.

Trong phòng thuy quần áo, đám bạn thân vây quanh Thắm Niệm Niệm, giúp cô ta sửa lại kiểu tóc, trang điểm, thay quần áo, đề tài trò chuyện là nhân hàng hiệu nào đó vừa ra sản phẩm giới hạn, thiếu gì khởi ngữ nhà ai vừa du học trở về, ai lấy siêu xe đưa các cô đi hóng gió.

Thắm Niệm Niệm đầy bụng tâm sự, rất khó giống như trước kia, hòa nhập vào đám tiểu thư nhà giàu này, chuyện trò vui vẻ nhẹ nhàng với các cô ta.

Tất cả đều là công chúa được nâng như nâng trứng từ nhỏ, mà có ta... Chỉ là con vật xấu xí lùn vào đàn thiên nga trắng.

Ngay trang cùng lứa đôi, cần phải trả một cái giá rất lớn.

Tất cả, thật sự đáng giá sao?

Quãng đời còn lại của cô ta, thật sự sẽ vượt qua cùng tên tội phạm giết người phát rồ kia sao?

Thắm Niệm Niệm một mình đến nhà vệ sinh, đóng cửa lại, gọi cho Văn Dương: "Anh đang ở đâu?"

"Không cần xen vào, bữa tiệc bắt đầu, tôi sẽ đến đúng giờ."

"Anh đừng có xúc động." Thắm Niệm Niệm cảnh cáo anh ta: "Chúng ta còn cách khác, không nhất thiết phải triệt đường sống như vậy!"

"Hôm nay là cơ hội tốt nhất, qua hôm nay, muốn xuống tay với cô ta rất khó khăn."

"Anh nghĩ cho kỹ!" Thắm Niệm Niệm vội vàng nói: "Nếu anh xong đời, tôi cũng sẽ không tốt hơn bao nhiêu!"

"Muốn phú quý thì phải trải qua nguy hiểm." Văn Dương trầm giọng nói: "Chỉ cần lần này thành công, chúng ta có thể kẻ cao gó mà ngủ."

Điện thoại bị anh ta kết thúc, âm thanh từ từ truyền đến, nhịp tim Thắm Niệm Niệm đập gù tấc, kinh hoàng không thôi.

Cô ta biết kế hoạch của Văn Dương, Thắm Sơ Ngón mời Giang Tinh Tinh đến tham gia tiệc sinh nhật, tổ chức ở khách sạn Thế Kỷ, từ biệt thự Vọng Giang đến đây phải đi qua đường Tân Giang, một bên là sườn dốc, phía dưới chính là dòng sông cuộn trào mãnh liệt.

Đường Tân Giang có rất nhiều khúc cua, thường xuyên xảy ra tai nạn xe cộ, xe lẩn xuống sườn không phải số ít, tuyệt đối không có khả năng còn sống.

Vân Dương cũng đường bị lỗi, ra sát chiều, anh ta muốn xuống tay với Giang Tinh Tinh ở con đường này, nếu thành công, anh ta sẽ trực tiếp đến tham gia tiệc sinh nhật, bữa tiệc long trọng này có thể hấp dẫn đông đảo giới truyền thông, cũng sẽ mang đến chứng cứ ngoại phạm cho anh ta, chỉ cần anh ta hành động sạch sẽ là có thể nhẹ nhàng thoát khỏi tội danh mưu sát.

Đoạn đường kia rất heo lánh, chờ khi thì thể Giang Tinh Tinh được phát hiện trên sông thì không biết là khi nào.

Cho nên Vân Dương mới nói, đây là cơ hội ngàn năm có một.

Nhấp túm Thăm Niệm Niệm đập rất nhanh, ở đại sảnh bữa tiệc, nhìn bạn bè thân thích đang lần lượt bước vào, cô ta như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, vô cùng bất ổn.

Nếu chuyện này thành công, cô ta có thể an ổn ngồi ở vị trí tiêu thụ nhà họ Thẩm, không có ai có thể uy hiếp đến cô ta.

Nhưng nếu thất bại... Tất cả sẽ kết thúc.

Cô ta run rẩy cầm điện thoại, gọi cho anh mình - Thẩm Sơ Ngón.

Cho tới nay, Thẩm Sơ Ngón là chỗ dựa lớn nhất của cô ta, chỉ cần nghe được giọng anh, trái tim cô ta có thể bình yên.

Nếu nói nhà họ Thẩm là của cái cô được ngoài dự liệu của cô ta, thì cô được một người anh tốt như Thẩm Sơ Ngón, chính là sự vui sướng bên cạnh của cái.

Cả đời này, Thẩm Niệm Niệm hận rất nhiều người, nhưng người duy nhất cô ta từng yêu, chính là anh cô ta - Thẩm Sơ Ngón.

Điện thoại kết nối, giọng nói trầm thấp của Thẩm Sơ Ngón truyền đến: "Sao thế?"

"Anh, chẳng náo nhào đến, rất nhiều bạn của anh đã đến đây, em không quen họ, đang chờ anh giới thiệu đấy."

Thẩm Sơ Ngón nói: "Đang ở trên đường, sắp tới rồi."

"Đến chỗ nào rồi?"

"Đường Tân Giang."

"Đường... Tân Giang?!"

"Ừ, anh đi đón Giang Tinh Tinh."

"Anh nói... Giang Tinh Tinh, anh đi đón cô ta? Vì sao anh không nói cho em? Sao anh lại đi đón cô ta!"

"Thăm Niệm Niệm, đứng àm ỉ nữa." Thẩm Sơ Ngón trách mắng: "Là em kêu anh mời mình tinh đến, quên rồi sao?"

"Anh, anh nghe em nói, giờ anh mau chóng vứt cô ta xuống, nhanh chân rời khỏi đó đi!"

Trong giọng nói của Thẩm Sơ Ngón mang theo sự tức giận: "Hôm nay là sinh nhật em, đã bao nhiêu năm rồi, có gì em muốn mà anh không cho em, vì sao em luôn như vậy, àm ỉ khiến tất cả mọi người khó xử, trong lòng em mới thoải mái sao?"

Advertisement / Quảng cáo

"Anh!" Giọng Thẩm Niệm Niệm tràn ngập sự tuyệt vọng, thậm chí là ghen ghét: "Anh, em xin anh, anh mau rời khỏi nơi đó được không, em xin anh đấy!"

Âm thanh tút vang lên, Thẩm Sơ Ngón đã cúp điện thoại.

Thăm Niệm Niệm nóng đến mức nước mắt trào ra, cô ta lập tức bấm số Vân Dương, bàn tay run rẩy cầm điện thoại không nói: "Giờ anh lập tức dừng kế hoạch, anh tới đi đón Giang Tinh Tinh! Anh không thể làm vậy!"

Dường như Vân Dương đã đoán trước được, hừ nhẹ một tiếng: "Vậy vừa hay, không phải em nói anh em hoài nghi em sao, đưa hai người lại đưa, đưa hai người cũng là đưa, tôi sẽ đưa hai anh em này cùng đi gặp Diêm Vương, xóa bỏ hoàn toàn tai họa ngầm."

"Không được đụng đến anh tôi!" Thẩm Niệm Niệm hét lên: "Tôi xin anh, xem như tôi cầu xin anh, anh tôi sẽ không nói đâu! Đừng ra tay với anh ấy!"

"Muốn rời."

Đầu kia điện thoại, Thẩm Niệm Niệm nghe thấy tiếng cười phát rồ của Vân Dương, còn kèm theo tiếng gió vùn vụt.

Cô ta vội vàng hỏi: "Giờ anh đang ở đâu?"

Trước mặt Vân Dương là đường cái trống trải, bên cạnh đường cái là con sông chảy xiết, trên sông thường có thuyền đi qua, ống khói vươn cao, âm thanh như tàu lên một bản nhạc hùng tráng.

Vân Dương đứng bên cạnh xe, đeo kính râm, ném điện thoại đi, dòng nước cuộn trào mãnh liệt nhanh chóng bao vây chiếc điện thoại, mất tầm mắt tích.

Thăm Niệm Niệm để điện thoại xuống, cảm xúc sự hãi cùng bi thương tựa như đã thấm ướt sống cô ta, cô ta điên cuồng gọi cho Thẩm Sơ Ngón, Thẩm Sơ Ngón từ chối cuộc gọi, sau đó tắt máy.

Cô ta đổ bần ngồi xuống, toàn thân run rẩy, giữa trán rịn ra mồ hôi lạnh.

"Niệm Niệm, cậu sao thế, sắc mặt khó coi lắm." Có cô gái đến bên cạnh Thẩm Niệm Niệm, cười nói: "Mau đến xem bánh kem bọn mình chuẩn bị cho cậu, ba tặng đấy!"

"Cứ ngại! Cách xa tôi một chút!" Thẩm Niệm Niệm phát điên, hét lớn: "Cứ đi! Cứ hết cho tôi!"

"Gi chứ..." Mấy cô gái kia khó hiểu, nhưng biết tính tình Thẩm Niệm Niệm kỳ quặc, cũng không muốn làm chỗ phát tiết cho cô ta, lời kéo nhau rời khỏi.

Thăm Niệm Niệm cười lạnh, nhìn đại sảnh xa hoa tráng lệ bên dưới, cả trai lẫn gái, đồng hồ nổi tiếng từ xích hàng hiệu, trang sức châu báu, trên mặt là nụ cười giả dối, là mặt là trái...

Tất cả sự thật đều bị sự dối trá che giấu, ai ai cũng mang cho mình một cái mặt nạ, bên ngoài tăng bốc lẫn nhau, trong lòng lại thầm cười nhạo đối phương không bằng mình.

Đây là cuộc sống hơn hai mươi năm qua của cô ta, mà từ nay về sau, ngày nào cô ta cũng phải sống như thế.

Thăm Sơ Ngón, là người thật lòng duy nhất trong hai mươi tư năm qua.

Anh quan tâm yêu thương cô ta, làm một người anh dịu dàng chân chất, có khả năng thỏa mãn tất cả suy nghĩ, mộng tưởng kỷ lệ của cô ta, anh là thứ chân thật duy nhất trong cuộc sống giả dối hơn hai mươi năm qua của cô ta, ít nhất những gì tốt đẹp anh làm cho cô ta, đều là thật lòng...

Thăm Niệm Niệm cầm điện thoại, không ngừng gọi cho Vân Dương, gửi tin nhắn cho anh ta, năn nỉ anh ta. Mà số Vân Dương đã không còn liên lạc được.

Thăm Niệm Niệm hoàn toàn tuyệt vọng, không biết nên làm sao, báo cảnh sát sao?

Không, tuyệt đối không thể báo cảnh sát, nếu báo cảnh sát, tất cả của cô ta sẽ không còn nữa.

Nhưng nếu không báo cảnh sát, cô ta sẽ thật sự không được gặp lại Thẩm Sơ Ngón...

Lúc này, Thẩm Niệm Niệm đột nhiên nhớ tới một người.

...

Buổi chiều, màn hình điện thoại Thương Giới sáng lên, là một dãy số xa lạ.

Anh không biết số này, vừa nghe máy thì bên kia tắt máy, âm thanh tút vang lên.

Trước mặt đang mở hộp, Thương Giới không để ý đến cuộc điện thoại kỳ lạ này, sau khi cúp điện thoại hai phút, một chuỗi tin nhắn đột nhiên được gửi đến: "Đường Tân Giang, vợ anh đang gặp nguy hiểm."

Thương Giới nhìn thấy tin nhắn, mày nhu lại, nhân viên đang báo cáo thấy một tổng giám đốc tới sầm, căng thẳng đến mức giọng cũng thay đổi.

Thương Giới cầm điện thoại, bấm dãy số kia, nhưng vừa gọi đi đã bị cúp, anh gọi lại rất nhiều lần, đều bị cúp.

Tin nhắn gửi đến lần thứ hai: "Có người muốn Giang Tinh Tinh chết, đừng gọi cho tôi nữa, lập tức đến ngay, sắp không kịp nữa rồi."

Thương Giới bỗng nhiên đứng lên, khiến nhân viên xung quanh giật nảy mình, anh không kịp giải thích, sai bước ra ngoài cửa, để lại đám nhân viên ban quản trị và nhân viên không rõ nguyên do.

Lâm Xuyên nhanh chóng đuổi theo Thương Giới: "Tổng giám đốc Thương, anh đi đâu thế, xảy ra chuyện gì à?"

Lâm Xuyên chú ý, bàn tay ấn thang máy của anh đang run rẩy.

"Đại tổng..."

"Báo cảnh sát." Anh thốt lên mấy chữ này: "Lập tức báo cảnh sát."

Lâm Xuyên lấy điện thoại ra, bấm 110.

Điện thoại kết nối, cửa thang máy cũng "Đình!" một tiếng, mở ra.

Thương Giới sai bước đi vào thang máy, đồng thời nhận lấy điện thoại trong tay Lâm Xuyên, tóm tắt đơn giản tình hình vừa rồi.

Ra khỏi tòa nhà, Lâm Xuyên đã thông báo người đưa xe Thương Giới đến.

Anh ấy đang định ngồi vào vị trí điều khiển, Thương Giới đã đưa tay chặn: "Cậu ở lại."

"Đại tổng!"

"Nghe lời." Thương Giới vỗ vai anh ấy: "Không sao đâu."

"Đại tổng, để tôi đi cùng anh đi, kỹ thuật lái xe của tôi tốt hơn."

"Cậu ở lại, làm việc với cảnh sát."

Thương Gió ngồi vào ghế lái, thắt dây an toàn.

Một tiếng gầm rú vang lên, chiếc Rolls-Royce màu đen lướt ra ngoài, biến mất ở hoàng hôn cuối đường cái.

Ánh sáng tốc độ, chạy tới đường Tân Giang, đồng thời mở điện thoại, gọi cho Giang Tinh Tinh, nhưng điện thoại luôn trong trạng thái không gọi được.

Thương Gió hung hăng ném điện thoại sang bên cạnh, dẫn chân ga, chiếc Rolls-Royce bay nhanh trên đường cái.

Ánh mắt anh nhìn thẳng phía trước, bàn tay nắm tay lái đã trở nên ẩm ướt.

...

Thẩm Sơ Ngón lái xe ra khỏi đường hầm, ngoài bờ sông cách đó không xa là hoàng hôn đỏ lịm, thi thoảng lại có chim bay ngang qua, mặt sông được dát ánh chiều tà, tựa như vảy cá long lanh.

Giang Tinh Tinh nhìn điện thoại, không có tín hiệu.

"Anh Sơ Ngón, điện thoại anh có tín hiệu không?"

"Anh tắt máy." Thẩm Sơ Ngón nói: "Vừa rồi Thẩm Niệm Niệm đã oanh tạc điện thoại anh."

"Sao thế, cô ấy không chào đón em?"

Thẩm Sơ Ngón rầu rĩ "ừ" một tiếng.

"Thao nào anh lái chậm vậy." Giang Tinh Tinh nhìn tốc độ là 50 km/h, bắt đầu đi nói: "Thật ra em có thể không đi, hôm nay là sinh nhật cô ấy, không nên làm cô ấy không vui."

Thẩm Sơ Ngón lái xe chậm, không phải vì Thẩm Niệm Niệm không thích Giang Tinh Tinh đến dự tiệc, mà là... Anh đang tiến hành chuẩn bị tâm lý cho chuyện sắp xảy ra.

Một khi lớp cửa sổ giấy bị đâm thủng, thứ mà nhà họ Thẩm phải đón nhận, sẽ là một hồi long trời lở đất.

Muốn công bố vào tiệc sinh nhật Thẩm Niệm Niệm, trước mặt tất cả mọi người, là vì trong lòng anh có nỗi lo lắng khó nói, anh không quá tin tưởng bố mẹ, dù sao thì Thẩm Niệm Niệm là đứa trẻ họ nuôi từ nhỏ, còn Giang Tinh Tinh, đối với họ mà nói, gần như là người xa lạ.

Thẩm Sơ Ngón không nắm chắc, nếu bố mẹ biết chuyện này, có thể mất nhắm mắt mờ không, tuy rằng xác suất như vậy là rất nhỏ, nhưng Thẩm Sơ Ngón không muốn mạo hiểm.

Anh phải công bố chân tướng trước mặt bạn bè thân thích, sửa chữa sai lầm, để bụi về với bụi, đất về với đất.

"Tinh Tinh, anh có chuyện muốn nói với em." Thẩm Sơ Ngón do dự thật lâu, rốt cuộc vẫn quyết định thẳng thắn với Giang Tinh Tinh, lát nữa đồ phải đưa đến có: "Tại bữa tiệc, anh sẽ tuyên bố một chuyện rất quan trọng, thậm chí là có khả năng sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của em..."

"Anh Sơ Ngón, anh nhìn phía sau xem, có chiếc xe này go vẫn theo đuôi chúng ta phải không?"

Thẩm Sơ Ngón nhìn kính chiếu hậu, quả nhiên, không biết từ khi nào, phía sau họ có một chiếc xe Jeep màu đen.

Giang Tinh Tinh đoán chiếc xe kia có ý đi theo sau họ là vì tốc độ lái xe của Thẩm Sơ Ngón đã chậm đến mức chỉ còn 40 km/h, chiếc xe kia vẫn không vượt lên, hiển nhiên có ý đi theo sau họ.

Vì thế Thẩm Sơ Ngón bật đèn xe phía sau, ý báo chiếc xe kia có thể vượt lên.

Chiếc xe kia lập tức vượt lên, tăng tốc độ, đi song song với họ.

Nhưng không biết vì sao, trạng thái song song kéo dài một thời gian, chiếc xe Jeep kia vẫn không vượt qua họ.

Thẩm Sơ Ngón không kiên nhẫn nữa rồi, nói với chủ xe kia: "Làm gì thế?"

Cửa sổ chiếc xe kia từ từ hạ xuống, Giang Tinh Tinh thấy rõ ràng, trong đôi mắt đen của Văn Dương là sát ý.

"Chết đi." Anh ta nói.

Giang Tinh Tinh hét lên một tiếng: "Là Văn Dương!"

Đúng lúc này, Văn Dương quay tay lái, xe Jeep đột nhiên đâm vào xe Thẩm Sơ Ngón, khiến chiếc xe đụng phải vòng bảo hộ bên cạnh, âm thanh va chạm vang lên, Giang Tinh Tinh cảm giác cơ thể mình bị nung lắc lung trời lở đất.

Thẩm Sơ Ngón lập tức đâm chân ga, tăng nhanh tốc độ: "Tinh Tinh, ngồi cho chắc."

Chiếc xe vượt qua chiếc xe Jeep, chạy về phía trước, chiếc xe Jeep cũng tăng tốc đâm vào họ, sau mấy lần va chạm, chiếc xe hơi đã bị lún can lằm mộp.

Phía trước có một đoạn lộ trình hai km trên đường có một cái bẫy, phía trên vết đang sửa chữa.

Đoạn đó không có bất cứ vòng bảo hộ gì, nếu xe chệch ra khỏi đường đi, phía dưới chính là sườn dốc mấy chục mét cùng con sông chảy xiết.

Giang Tinh Tinh nhìn ánh mắt điên cuồng của Văn Dương, đột nhiên hiểu ra, đoạn đường đang sửa mới là mục tiêu của Văn Dương, anh ta muốn dồn họ xuống vách núi, anh ta muốn... Giết họ!

Trong lòng cô đột nhiên rét lạnh, đúng lúc này, cô đột nhiên nhìn thấy phía trước có một cái ngã tư.

"Anh Sơ Ngón, mau phanh lại!"

Thẩm Sơ Ngón cũng hiểu ý Giang Tinh Tinh, quyết đoán đâm phanh.

Nếu dừng xe lúc này, có vòng bảo hộ bảo vệ, dù Văn Dương có va chạm xe họ thế nào cũng không thể lập tức dồn họ xuống sườn dốc, còn nếu lái tiếp, hậu quả là không thể tưởng tượng được!

Văn Dương thấy Thẩm Sơ Ngón dừng xe ở ngã tư đường, anh ta cũng lập tức dừng xe, sau đó quay đầu, giục tăng tốc độ, đâm vào xe Thẩm Sơ Ngón.

"Văn Dương! Anh điên rồi! Mau dừng lại!"

Đôi mắt Văn Dương bị tơ máu che kín, vẻ mặt vận vẹo, cả người đã rơi vào trạng thái điên cuồng, như muốn bỏ mạng tại đây.

Anh ta điên rồi.

Cửa xe Thẩm Sơ Ngón bị đâm đến mức thay đổi hình dạng, mà Văn Dương không hề có ý dừng lại, anh ta đang quyết tâm, nhất định phải đâm hai người trên xe xuống sườn dốc.

Giang Tinh Tinh bị lắc lư đến mức chóng váng, dần dần, va chạm dừng lại, xe Văn Dương bắt đầu lùi ra sau, vốn còn cho là anh ta từ bỏ, không ngờ rằng, chiếc xe Jeep màu đen kia lùi khoảng hai trăm mét, sau đó tăng tốc độ nhanh nhất, vọt đến chỗ họ!

Anh ta muốn ngọc đá cùng vỡ!

Thẩm Sơ Ngón coi đây an toàn: "Mau xuống xe!"

Giang Tinh Tinh vội vàng coi đây an toàn, đưa tay đẩy cửa xe.

"Không được, anh Sơ Ngón, cửa kẹt rồi!"

Giang Tinh Tinh cố gắng đẩy cửa xe, nhưng cửa xe lại không hề sứt mẻ, Thẩm Sơ Ngón mở cửa bên phía mình, cố gắng đẩy ra, may là cửa bên này vẫn mở được.

"Qua bên này."

Giang Tinh Tinh ngừng đầu, bên ngoài chiếc kính chắn gió vỡ vụn, chiếc xe Jeep đã gần ngay trước mắt, không bao lâu nữa sẽ đâm vào!

"Anh Sơ Ngón, anh xuống mau!"

Lúc này Thẩm Sơ Ngón ra thì vẫn còn kịp, nhưng Giang Tinh Tinh ngồi ở ghế phụ, muốn ra thì khó khăn hơn.

"Đi mau! Dừng quan tâm đến em!" Giang Tinh Tinh nón nóng đến mức trào nước mắt.

Hai mươi mét, mười mét, năm mét... Chiếc xe Jeep tựa như một con trâu hung mãnh đang phẫn nộ, đã gần ngay trước mắt.

Đôi mắt Thẩm Sơ Ngón đỏ bừng, không kịp suy nghĩ, anh nhào qua, dùng toàn bộ cơ thể bảo vệ Giang Tinh Tinh.

"Anh sẽ không để ai tổn thương em nữa."

Giang Tinh Tinh nhắm chặt mắt lại, tay nắm góc áo anh.

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng rầm vang lên, nhưng không hề có chấn động gì khiến trái tim đất như dự kiến, Giang Tinh Tinh hoảng hốt mở mắt, xuyên qua tấm kính vỡ vụn, cô nhìn thấy chiếc xe Jeep kia đã đâm nát vòng bảo hộ, nửa thân xe treo trên vách núi, lưng lay sắp đổ.

Một chiếc xe Rolls-Royce màu đen đâm vào chiếc xe Jeep, va chạm mạnh khiến phần đầu xe đã nát bươm.

Là chiếc Rolls-Royce kia đột nhiên xông tới từ ngã tư đường, đâm vào chiếc xe Jeep... Nếu không, lấy tốc độ của chiếc xe Jeep, Giang Tinh Tinh và Thẩm Sơ Ngón đã mất mạng.

Giang Tinh Tinh thấy rõ ký hiệu của chiếc Rolls-Royce kia, hô hấp đột nhiên ngừng lại, sau đó cô bắt đầu há miệng thờ đốc, bỏ ra khỏi xe như phát điên, chạy đến chiếc Rolls-Royce đã nát vụn kia.

Sao có thể không nhận ra chiếc xe kia, đó là xe của Thương Gió?

"Thương Gió!"

Thân xe bốc khói, cách tấm kính vỡ, Giang Tinh Tinh loáng thoáng có thể nhìn thấy người đàn ông tựa đầu vào túi khí, mặt đầy máu tươi, hai mắt nhắm nghiền.

"Thương Gió!"

Giang Tinh Tinh khóc lớn, tuyệt vọng hét lên: "Cứu mạng! Có ai không, cứu anh ấy! Cứu anh ấy!"

Con đường này quá mức hoang vắng, xung quanh gần như không có xe đi ngang qua.

Giang Tinh Tinh tìm được điện thoại, bấm quay số nhanh, sau đó vọt tới bên cạnh xe, đập mạnh vào cửa, khóc kêu tên anh.

"Thương Giới, Thương Giới, em là Tinh Tinh đây! Anh mở mắt nhìn em đi, xin anh đấy, anh mở mắt nhìn em đi "

Máu tươi chảy dọc theo mặt anh, đôi mắt anh nằm giữa vũng máu, anh từ từ mở một con mắt, nhìn cô bên ngoài cửa sổ xe.

Khóc mỗi Thương Giới mấp mảy, như đang nói gì đó, nhưng lại không phát ra bất cứ âm thanh gì, Giang Tinh Tinh đảo mắt, nhìn thấy ngón áp út anh cong lại...

"Đừng sợ, em không đau, anh đừng khóc, được không?"

...

Advertisement / Quảng cáo

Xe cứu thương nhanh chóng chạy đến, phía sau còn có mấy chiếc xe cảnh sát màu đen.

Thương Giới được nhân viên y tế đưa ra khỏi xe, đặt lên cáng, nâng lên xe cứu thương.

Giang Tinh Tinh khóc kóc chạy tới, cầm tay anh, Thương Giới mở mắt nhìn cô, dịu dàng nói

"Khóc gì chứ, người đàn ông của em không chết."

Còn có bạn lành nói đùa.

Giang Tinh Tinh khóc đến mức không thở nổi, muốn nói gì cũng không nói nên lời.

Y tá kêu Giang Tinh Tinh lên xe, băng bó vết thương cho cô, lúc này Giang Tinh Tinh mới chú ý, cánh tay cô bị kính vỡ đâm vào.

Cô quay đầu lại, Thâm Sơ Ngõn đang được nhân viên y tế đỡ ra khỏi xe, trán bị trầy da, được băng lại.

Thâm Sơ Ngõn giờ tay lên, ý bảo cô yên tâm.

Đầu óc Giang Tinh Tinh chấn động, tất cả ký ức đứt đoạn trong đầu cô, dần trở thành mạch ký ức hoàn chỉnh.

Người bỏ nghiêm túc, người mẹ dịu dàng, còn có người anh luôn nhường nhịn cô... Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, cô đã đánh mất họ.

"Anh..."

Cô vô ý thức lăm bắm một tiếng.

Xe cứu thương từ từ dừng lại, Giang Tinh Tinh vội vàng nhìn sang, bóng dáng Thâm Sơ Ngõn dần biến mất cùng tia sáng cuối cùng.

...

Buổi tối tám giờ, khách sạn Thế Kỷ.

Đại sảnh bữa tiệc trống không, còn sót lại đầy rượu vang và thức ăn đất tiền, trên chiếc bàn tròn chính giữa đại sảnh, còn để một chiếc bánh kem ba tầng tinh xảo.

Trên bánh kem là một cô công chúa mặc váy bằng chocolate, phía dưới là một dòng chữ phúc viết bằng mứt hoa quả: Chúc công chúa nhỏ đáng yêu nhất của nhà họ Thâm, Thâm Niệm Niệm, sinh nhật hai mươi tư tuổi vui vẻ.

Thâm Niệm Niệm mặc chiếc váy công chúa trắng tinh, run rẩy đến trước bánh, nhìn một loạt chữ kia, trên mặt lộ ra vẻ mặt hoang đường lại trào phúng.

Sau những trận cười và náo nhiệt, tất cả những gì còn lại chỉ là lư không.

Vừa rồi có người thông báo, xe Thâm Sơ Ngõn xảy ra tai nạn nghiêm trọng trên đường Tân Giang, mọi người đều chạy tới bệnh viện, tiệc sinh nhật của cô ta đột nhiên yên ắng, không ai nhớ đến cô ta, cũng không ai để ý đến cô ta.

Cô ta như trở về mười mấy năm trước, thành con bé Tân Tiểu Lị quê mùa không ai yêu thương, không ai thích, không ai hỏi thăm.

Cô ta cướp đi cuộc đời thuộc về Thâm Niệm Niệm, cũng cướp đi bố mẹ và anh trai Thâm Niệm Niệm, cướp đi tất cả tình yêu vốn là của Thâm Niệm Niệm.

Mà giờ... Cô ta biết, tất cả đã không thể挽 hồi.

Thâm Niệm Niệm dùng tay cầm công chúa trên bánh kem, nhét vào miệng, cắn đi phần đầu.

Đúng lúc này, cửa đại sảnh bị đẩy ra, vài người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát đi đến, trong đó có một người là Lý Lâm.

Cảnh sát đến trước mặt Thâm Niệm Niệm, mặt không biểu tình, nói: "Tân Tiểu Lị, chúng tôi hoài nghi có có liên quan đến vụ tai nạn giao thông mạng tinh mưu sát trên đường Tân Giang, mời cô theo chúng tôi về đồn cảnh sát."

Thâm Niệm Niệm run rẩy vươn tay, công tay lạnh băng khóa lại.

...

Lúc này đã là đêm khuya, trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt.

Tất cả người thân và bạn bè đến thăm, bao gồm đối tác làm ăn sau khi nghe được tin, vội vàng chạy đến đều bị y bác sỹ chặn lại bên ngoài.

Bác sĩ nói, thương tích của Thương Giới không quá nghiêm trọng, nội tạng chưa bị tổn hại, đây là trong cái nủ có cái may, chỉ là phần đầu bị rách, khâu mấy mũi.

Xe đất cũng có lý do của nó.

Lâm Xuyên nói nếu là chiếc xe khác, lấy tốc độ như vậy, trực tiếp đâm vào chiếc xe Jeep đang chạy như bay, đừng nói là nội tạng bị tổn hại, ngay cả nội tạng bay ra cũng có khả năng!

Chiếc Rolls-Royce Phantom này đã được Lâm Xuyên tự mình đến xưởng tiến hành cải tạo đặc biệt về phương diện an toàn, lại không ngờ rằng thật sự sẽ có một ngày phát huy tác dụng.

Bố mẹ Thương Giới ở phòng bệnh một lát, xác định con cái thật sự không sao, lúc này mới đi.

Để lại hai người gần gũi với anh nhất - Giang Tinh Tinh và Lâm Xuyên, ở phòng bệnh chăm sóc anh.

Trên đầu Thương Giới quần băng gạc trắng tinh, từ từ mở mắt. Vốn còn cho rằng sẽ thấy vỏ mình rơi nước mắt, nắm tay anh khóc suối nước, lải nhải nói em không thể không có anh. Nhưng mà, nước mắt không có, lo lắng càng không, ngay cả bên mép giường cũng không có một ai.

Thương Giới ngồi dậy, nhìn xung quanh, trên sofa trong phòng bệnh, Giang Tinh Tinh và Lâm Xuyên đang chơi bài Trá Kim Hoa [1].

[1] Một loại bài dân gian của Trung Quốc

"Tôi ăn."

"Tôi lại ăn."

"Tôi cũng ăn!"

"Ha ha, đừng có hối hận, tôi ngai bài rồi!"

"Mẹ nói"

"Đưa tiền đưa tiền"

Lâm Xuyên phần uất mồm vì tiền ra, ngẩng đầu, cùng Thương Giới bốn mắt nhìn nhau, chớp mắt.

"Đại tổng, anh tỉnh rồi à!"

Thương Giới: "Sao, tôi tình cậu còn không vui?"

Giang Tinh Tinh vui vẻ nhảy xuống sofa, trực tiếp bỏ nhào vào người Thương Giới, ôm cổ anh: "Ồi, ông xã tỉnh rồi!"

"Này! Phu nhân cần thận!" Lâm Xuyên lo lắng nhắc nhở Giang Tinh Tinh: "Vừa bị tai nạn đấy, nhẹ tay nhẹ chân chút, đừng có làm anh ấy đau."

"Đầu có dễ vậy chứ." Thương Giới cười giàng tay: "Nào, vợ anh đến ôm một cái nào."

Giang Tinh Tinh ôm anh thật chặt, sau đó hôn anh: "Không sao là tốt rồi."

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Thương Giới nhìn lên, chuyển sang Lâm Xuyên, mà Lâm Xuyên sau vài giây đối mặt với anh, bài trong tay là tà tuột xuống, rơi đầy đất.

Mẹ nó! Anh ta... Không phải đại tổng!

Giang Tinh Tinh không nhận thấy được sự khác thường của người đàn ông trước mặt, cô buông tay, sờ trán anh, nắn bóp mặt anh: "Cho nên hoàn toàn không thành vấn đề sao?"

"Ừ."

"Có khó chịu ở đâu không?"

"Có."

"Em giúp anh gọi bác sĩ!" Giang Tinh Tinh nói xong thì định đứng dậy, Thương Giới lại nắm tay cô, kéo cô về, đề cô ở xuống giường mà hôn.

Giang Tinh Tinh ngã vào gối đầu mềm mại, bị anh đè dưới thân điên cuồng hôn môi, suýt nữa không thở nổi.

Nụ hôn của anh vô cùng táo bạo, mang theo sự phát tiết.

Trước đây anh không hôn cô như vậy, anh Thương có giáo dục tốt đẹp, ngay cả hôn cũng tạo nhả kiểm chế, thậm chí lại lưu luyến, hôn môi với anh, tựa như nhắm nháp một viên chocolate mới mới không tan, khiến người ta quyến luyến.

Giang Tinh Tinh cũng đã nhận ra chỗ không thích hợp, cô mở mắt nhìn anh.

Anh đang nằm cảm cô, hôn cô như đang ăn kẹo, nhẹ nhàng liếm, tí mỉa giỡn cấn, như muốn ăn cô vào bụng.

Anh nở mắt, đôi mắt tối tăm thâm thúy nhìn cô, trong mắt có ý cười.

Anh vừa nhìn vừa hôn cô, giao lưu kích thích như vậy khiến cơ thể Giang Tinh Tinh phản ứng rất lớn.

Thương Giới nhìn nhật nói: "Lâm Xuyên, đi ra ngoài."

Lâm Xuyên...

Anh ấy ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng đóng cửa phòng, tắt điện thoại, định gọi bác sĩ Lawrence.

Do dự một lát, anh ấy vẫn khóa màn hình điện thoại lại.

Để cho anh ta ở với phu nhân thêm một lát đi.

Giang Tinh Tinh đẩy anh ra, nói: "Dừng chút đã."

Thương Giới ngồi trên giường bệnh, gương mặt nhìn cô, khóe mắt có nếp nhăn rất sâu khi cười.

"Xin chào."

Giang Tinh Tinh đưa ly nước cho anh: "Tốt gì mà tốt [2], sắp bị anh hù chết rồi."

[2] Xin chào còn có nghĩa là em/cậu/anh/cô/... tốt

"Giang Tinh Tinh, xin chào."

"Nói cứ như lâu rồi không gặp vậy."

Giang Tinh Tinh nói xong, đột nhiên dừng lại, cái ly trong tay rơi xuống đất, nước loang ra.

Cô mở to hai mắt, yên lặng nhìn Thương Giới, kinh ngạc: "Anh đừng nói, anh là..."

Nụ cười nơi môi anh dần gùo tăng: "Là anh."

Giang Tinh Tinh nhận ra ánh mắt vô cùng quen thuộc này, đây là ánh của nhân cách thứ hai!

Cô sững sờ, không biết nên phản ứng thế nào.

Nhẹ nhàng nói một câu anh đã trở lại, hay là ôm anh khóc lúc thấm thiết nói em rất nhớ anh?

Không, cô không làm gì cả, trầm ngâm một lát, cô bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh anh, sau đó cầm tay anh, cẩn thận nhìn.

Tay anh vẫn trắng trẻo thon dài như vậy, nu bàn tay bị kính vỡ quẹt vài đường, nhưng miệng vết thương rất nông, không nghiêm trọng lắm, cho nên không băng bó.

Cô đưa tay anh đến bên môi mình, hôn, rồi lại đưa tay vuốt ve mặt anh, cười nói: "Tôm lị, không sao là tốt rồi."

Ánh mắt Thương Giới bắt đầu trở nên vô cùng nóng bỏng, mà trong sự đau dằng nóng bỏng, còn có quynh luyện và không nỡ.

"Anh nên gọi em là Niệm Niệm."

Giang Tinh Tinh đã biết được mọi chuyện từ Thâm Sơ Ngõn, bởi vậy nghe anh gọi hai chữ này cũng không cảm thấy kinh ngạc.

"Vấn cứ gọi là Tinh Tinh đi, tên kia em nghe không được tự nhiên."

"Từ lần đầu tiên thấy em, anh đã nhận ra." Thương Giới bình tĩnh nói: "Em là Niệm Niệm, là em gái nhỏ của anh."

Ký ức của Giang Tinh Tinh không hoàn chỉnh, vì còn quá nhỏ, lại phải chịu kích thích, không nhớ được rất nhiều chuyện.

Vụ bất cóc này, cô từng nghe cảnh sát nói, cũng biết được vài chuyện từ Thâm Sơ Ngõn.

Thương Giới thương tiếc vuốt ve vết sẹo giữa trán cô, đau lòng nói: "Anh ta trơ mắt nhìn tên ác ma kia đẩy em xuống dòng nước chảy xiết, chẳng thể làm gì... Anh ta khóc, anh ta hồ lén, anh ta hét lớn, thậm chí hận không thể giết tên ác ma kia, nhưng anh ta quá yếu ớt, anh ta bất lực."

"Sau đó, Thâm Niệm Niệm lại xuất hiện như ký tích, sau khi nhìn thấy Thâm Niệm Niệm sống lại, tinh thần anh ta bắt đầu trở nên mờ mùng, trở nên giống một thằng ngốc, mà đúng lúc đó, anh được sinh ra..."

Giang Tinh Tinh kinh ngạc nhìn anh.

Khóe môi Thương Giới nhếch lên, thông thả ung dung nhắc lại những chuyện trong quá khứ: "Anh xuất hiện, cứu anh ta một mạng, anh ta không còn nhớ gì, không nhớ mình từng yếu đuối bất lực, không nhớ cô em gái mà mình yêu thương bị mưu sát, không nhớ mình từng tro mắt nhìn cô bé đó bị dòng nước vây lấy, tất cả, anh ta đều không nhớ rõ."

Đẹp àn dần hiện lên, trong lúc thoáng thét, Giang Tinh Tinh hiểu được, là vì chứng kiến cái gọi là "sống lại" sau cái chết của cô, khiến cho Thương Giới của hồi nhớ bắt đầu xuất hiện chứng tình thần phân liệt, mà đúng là vì rơi vào trạng thái mờ mùng hỗn độn mới khiến anh thoát ra khỏi bóng ma, tiếp tục sống.

"Cho nên anh luôn nhớ tất cả."

Thương Giới lắc đầu: "Cũng không phải là luôn nhớ, có một thời gian rất dài, anh rơi vào trạng thái hoang mang đau đớn, phần đau đớn này là do anh cùng anh ta giành vực, rất nhiều lúc, thậm chí anh không thể biết được mình là ai."

"Nhưng mà giờ đã tốt rồi..." Anh nhẹ nhàng cầm tay cô: "Anh cũng có thể giải thoát."

Giang Tinh Tinh thấy được sự từ biệt từ trong ánh mắt Thương Giới, cô đột nhiên luống cuống: "Anh nói gì?"

"Việc trị liệu của anh ta có hiệu quả rõ ràng, ký ức đang từ từ sống lại, giờ anh ta đã có thể thừa nhận tất cả nỗi đau, anh không còn lý do tồn tại nữa, tất nhiên phải rời đi."

Giang Tinh Tinh nắm chặt tay anh, ngay cả hít thở cũng đau đớn.

"Em là một người vợ rất tốt." Thương Giới tay xoa mặt cô, nhẹ nhàng an ủi: "Đừng khóc, không chết đâu, tất cả những gì đã trải qua, anh nhớ hết."

Giang Tinh Tinh nhẹ nhàng nức nở.

Thương Giới lấy khăn giấy, bóp mũi cô: "Được rồi, anh và anh ta, về bản chất chính là một người, tất cả mọi chuyện đã trải qua, đều là một Thương Giới đồng hành cùng em, anh ta chính là anh, anh chính là anh ta, hiểu không?"

Giang Tinh Tinh ngừng đầu, dùng đôi mắt đờ ờ, hoang mang nhìn anh: "Thật không?"

"Ông đây lừa em khi nào chưa?"

"Anh nhìn đi." Cô lại khóc: "Anh ấy chưa bao giờ nói ông đây, anh đang gạt em!"

"Haiz, em đấy." Thương Giới đau lòng ôm cô: "Sau này sẽ nói thôi, nghe lời, đừng khóc, nếu không người khác sẽ thật sự cho là anh đã chết."

Giang Tinh Tinh chùi nước mắt nước mũi vào áo anh, dùng đôi mắt ửng đỏ nhìn anh.

Thương Giới sửa cổ áo cho cô, vuốt những sợi tóc lộn xộn ra sau, dịu dàng nói: "Anh muốn ngủ một lát, em ở đây với anh, được không?"

Giang Tinh Tinh gật đầu: "Em ở với anh."

Thương Giới bình tĩnh nằm xuống, Giang Tinh Tinh tựa như một con mèo, ghé vào bên cạnh anh, hai mắt nhắm lị nhìn anh.

Thương Giới nhắm mắt lại, đồng thời nắm tay cô, như đang thờ phào nhẹ nhõm một hơi: "Cuối cùng cũng tìm được em về..."

Giang Tinh Tinh nhẹ nhàng khều lòng bàn tay anh: "Ngủ rồi à?"

"Ừ."

Qua một lát, cô lại khều khều: "Ngủ rồi à?"

Advertisement / Quảng cáo

Anh biết, cô không nỡ.

"Ngủ rồi, ông xã của em sẽ lập tức trở lại."

...

Vô tri vô giác, Giang Tinh Tinh cũng thấp đi.

Như Thương Giới mong muốn, lúc anh tỉnh lại, điều đầu tiên anh nhìn thấy là vợ mình đang ghé vào giường bệnh, nắm chặt tay anh, mặt đầy nước mắt.

Anh còn tưởng là lúc tỉnh lại sẽ thấy cô gái này cùng cái tên không có lương tâm Lâm Xuyên kia đánh bài.

Xem ra là đã tiến bộ.

Thương Giới nghiêng đầu, nhìn ngoài cửa sổ, ánh nắng ban mai từ từ rót vào, tất cả bình thản mà yên tĩnh.

Tay anh nắm chặt tay cô.

Lúc này, Lâm Xuyên đẩy cửa đi vào, Thương Giới làm động tác im lặng với anh ấy, Lâm Xuyên gật đầu, lui ra ngoài.

...

Buổi sáng, Lawrence có tới một lần, sau khi tiến hành chẩn bệnh thì vui vẻ nói: "Chúc mừng, Louis, cậu đã hoàn toàn bình phục."

Thương Giới đứng cạnh ban công, nhìn nữ được mấy bao bọc xa xa, dưới ánh mặt trời, ngời quàn nhu hòa, đẹp đến mức khiến người ta không dời được mắt.

"Giờ cậu cảm giác thế nào?" Lawrence vô cùng hồi hộp.

Phản ứng của Thương Giới lại rất bình tĩnh: "Rê mấy nhìn thấy mặt trời, nghỉ tới rất nhiều chuyện."

"Chính là như thế, chính là cảm giác này, chúc mừng."

"Vất vả cho cậu rồi." Thương Giới đưa tay vỗ vai anh ta: "Nhiều năm qua, vì bệnh của tôi, cậu phải rời khỏi tổ quốc của mình, cảm ơn."

Lawrence mỉm cười: "Louis, cậu là bạn tốt nhất của tôi, cũng là bệnh nhân ưu tú nhất của tôi, chữa khỏi bệnh của cậu, danh lợi tôi đạt được là không cách nào tương đương, cho nên cậu không cần phải thấy áy náy."

Thương Giới gật đầu, ngẩng nhìn núi nơi xa xa, trên đỉnh đầu là mảnh trời xanh thẳm, anh nhắm mắt lại, cảm giác hồ hấp trở nên thông thuận, toàn bộ thế giới trở nên bình yên mà trong sáng.

Nửa tháng sau, Thương Giới xuất viện, Giang Tinh Tinh cùng Lâm Xuyên đưa anh về nhà.

Trên đường, Lâm Xuyên cùng Giang Tinh Tinh lại bắt đầu đánh cược, Thương Giới ngồi ở ghế sau, bắt đầu đi nhìn hai người đánh cược đến độ hay đến xanh phía trước.

"Là đến đó! Đưa tiền đưa tiền!"

"Lâm Xuyên, cho chưa cái tội, anh cho là tôi không biết sao, anh cố ý đi chậm lại, lúc này mới gặp đến đó! Người đưa tiền chính là anh!"

"Tôi không có!"

"Không được, đưa tiền đây."

"Cò nắm mơ!"

"Tôi bảo chồng tôi sa thải anh."

"Đó là không thể nào." Lâm Xuyên nói: "Tôi ở với tổng giám đốc Thương mười mấy năm, anh ấy không xa tôi được."

Giang Tinh Tinh buồn nôn: "Anh thật buồn nôn, anh cũng đâu phải phụ nữ của anh ấy, cò gì mà không xa được."

"Tinh cảm giữa tôi và tổng giám đốc Thương, phụ nữ có thể so sao?"

"Chắc chắn là không thể so được, hồi nhỏ tôi còn tắm chung với anh ấy, cò tắm chưa?"

Giang Tinh Tinh nở nụ cười đắc ý: "Sao lại chưa! Chúng tôi không chỉ tắm chung, chẳng tôi còn..."

Thương Giới ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: "Này."

Giang Tinh Tinh lập tức ngậm miệng, sau một lúc lâu lại nở nụ cười.

"Hai người có thể để người bệnh yên tĩnh một lát được không?" Thương Giới dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, dường như: "Người bệnh nghe thấy giọng hai người, đau đầu."

Giang Tinh Tinh trừng mắt nhìn Lâm Xuyên, hạ giọng: "Nghe thấy giọng, ông chủ anh đau đầu."

"Ai riu rít như chim sẻ không biết, lúc chưa có cò, ông chủ tôi chưa bao giờ đau đầu."

"Anh nhìn xem, giờ ai đang riu rít?"

Lâm Xuyên còn cáo trạng với Thương Giới: "Ông chủ, xem cò áy kìa."

Thương Giới nhắm mắt lại, bình tĩnh mà nói: "Cò áy không hiểu chuyện, cậu nhường một chút."

"Không nhường được không?"

Thương Giới mở mắt, khỏe mới có nụ cười, dịu dàng nói: "Tổ tông nhà chúng ta, ngày cả tôi cũng phải nhường, cậu có thể không sao?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**

Chương 70: Vợ anh còn đẹp hơn

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Trong phòng tắm, Giang Tinh Tinh đứng trước gương, nhìn chính mình trong tấm gương mờ.

Da thật trắng trẻo mềm mịn, xương quai hàm xinh. Có hơi hếch cằm, nở nụ cười mỉm, sau đó lập tức thu lại nụ cười, nhẹ rắng với cò gái trong gương.

Hơi nước kết thành giọt trên tấm gương, từng giọt từng giọt chảy xuống, chia cắt tấm gương.

Giang Tinh Tinh đưa tay vuốt tấm kính, sau đó đến dưới vòi hoa sen, ngừng đầu, nhắm hai mắt lại, tùy ý để làn nước ấm áp chảy xuống da thịt mình.

Tất cả đều đã đến hồi kết.

Thắm Niệm Niệm, Giang Tinh Tinh...

Có là chính cò, trải qua cuộc sống thuộc về chính mình. Dù vận mệnh đan xen, cò mắt đi rất nhiều thứ, nhưng ai có thể chắc chắn đây là sai lầm?

Bây giờ, cò quý trọng tất cả những gì mình có được.

"Cốc cốc cốc."

Tiếng đập cửa vang lên.

Giang Tinh Tinh ngừng đầu, chỉ thấy bên ngoài cửa kính là bóng dáng lờ mờ của người đàn ông.

"Em đang tắm."

"Anh biết."

Giang Tinh Tinh thấp giọng cười: "Anh làm gì đấy?"

"Vừa mới đọc sách, đột nhiên nghĩ đến một chuyện."

Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới dẫn đo, như là có chuyện gì nghiêm túc muốn nói cùng cò.

"Sao thế?"

Thương Giới hơi do dự, nói: "Vừa rồi em nói vậy."

"Hả?"

"Chúng ta chưa từng tắm chung."

Giang Tinh Tinh...

"Cho nên?"

Thương Giới tạm dừng một lát, nói: "Anh có thể vào không?"

Giang Tinh Tinh kinh hoàng lùi lại: "Anh vào làm gì?"

Ngoài cửa lại im ắng.

Giang Tinh Tinh tắt vòi hoa sen, không khi bắt đầu trở nên kỳ dị, bóng dáng người đàn ông ngoài cửa cứng ngắc.

"Anh muốn vào tắm."

Giọng anh nghe rất không tự nhiên.

Giang Tinh Tinh bắt đầu đi nói: "Nhưng em đang tắm mà, anh có thể chờ một lát, hoặc là sang phòng tắm khác mà, tranh với em làm gì?"

Thương Giới đỏ bừng mặt, cúi đầu nhìn dưới đất, gượng nán nở miệng: "Có thể tắm chung không?"

Giang Tinh Tinh...

Cô đoán là, ngài Thương chính trực không biết phải lấy bao nhiêu đồng khi mới dám chụy đến nói với cô mấy lời không biết xấu hổ như vậy.

Không đợi cô trả lời, người đàn ông kia đã đẩy cửa bước vào.

Hơi nước nóng hừng hực tựa như lớp lụa mềm mềm mại, ập vào trước mặt.

Anh mặc tủy trang màu đen, nhìn vừa cứng vừa lạnh, hoàn toàn không hợp với hoàn cảnh tình thú xung quanh.

Giang Tinh Tinh hoảng hốt xoay lưng lại, quay đầu, con người đen nhình nhìn anh: "... Quái đáng rồi đấy."

Thương Giới tùy tay treo tủy trang trên giá, sau đó một viên lại một viên, thông thả ung dung cởi cúc áo trước ngực.

Ngón tay thon dài linh hoạt của anh cởi cúc áo áo sơ mi, lộ ra làn da trắng trẻo nhưng rắn chắc của anh, dưới xương quai xanh là cơ ngực săn chắc, cơ bụng gòai cảm thấy người

Hành động này, quá phạm quy!

Gần đây người nào đó thay đổi rất nhiều, hai nhân cách dung hợp rõ ràng.

"Không làm gì, chỉ đơn thuần là tắm rửa mà thôi."

Anh rất biến bộ cho mình một câu, sau đó đi đến dưới vòi hoa sen: "Anh cũng đâu phải cảm thú."

Lúc này Giang Tinh Tinh mới xoay người, nghiêng đầu, đó mặt xấu hổ nhìn anh.

Người nào đó lại bắt đầu mần biểu diễn hương sắc đầy đủ.

Vốn định thoải mái tắm nước ấm, Giang Tinh Tinh bị người đàn ông nào đó không hề có định lực dè trên tường.

...

Giang Tinh Tinh co đầu lưng đau ngồi trên sofa, cảm kích bàn của mình, một tay khác cầm gương, đang tìm kiếm biểu cảm thích hợp nhất.

Kịch bản yêu cầu nhân vật cười lớn dữ tợn, Giang Tinh Tinh cười một cách "dữ tợn" hồi lâu, toàn bộ cơ bắp trên mặt đều cứng lại.

Lâm Xuyên đang chơi điện thoại, liếc mắt nhìn có một cái, lắc đầu, đánh giá hai chữ: "Đáng sợ."

Giang Tinh Tinh vươn chân đạp anh ấy: "Không biết lớn nhỏ."

"Phu nhân, cô phải chú ý hình tượng, sao lại cười trước camera vậy được, hơi quái rồi, cô không thể nỏ nụ cười mím môi kín đáo sao?"

"Câu thì biết gì, đây là yêu cầu của kịch bản." Giang Tinh Tinh cuộn kịch bản lại, đập vào đầu anh ấy: "Julia Roberts [*] cười cũng rất kinh điển đấy, là diễn viên thì phải hy sinh hết mình."

Lâm Xuyên bàu mồm: "Cô còn sợ với nữ thần của tôi?"

"Anh hỏi ông chủ của anh xem, xem anh ấy nói thế nào."

Thương Giới ngồi trên sofa, một tay gác ở lưng ghế, đang lật xem tài liệu.

Áo sơmi xắn lên khuỷu tay, lộ ra một đoạn tay trắng trẻo, trông vừa cao quý lại vừa lạnh lùng.

Nghe thấy hai người tranh chấp, rồi lại nhắc đến mình, Thương Giới ngược mắt nhìn Giang Tinh Tinh, Giang Tinh Tinh lập tức trung ra "nụ cười chuyên nghiệp" với anh.

"Giống Julia Roberts không?"

Thương Giới bình tĩnh nói: "Không giống."

Lâm Xuyên lập tức dắc ý: "Tôi nói rồi mà!"

Thương Giới đứng lúc bỏ sung: "Nhưng vợ anh còn đẹp hơn."

Lâm Xuyên...

Tình nghĩa anh em kết thúc.

Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh dắc ý nhìn Lâm Xuyên, Lâm Xuyên không phục mà nói: "Đại tổng, rõ ràng là anh thiên vị, nếu vậy thì chúng ta không thể nào làm anh em được nữa."

Ánh mắt Thương Giới lại chuyển đến tập tài liệu, không chút để ý mà lăm lăm: "Anh em với cậu, cậu có thể sinh con trai cho tôi?"

Lâm Xuyên...

Giang Tinh Tinh nhìn đáng vẻ chịu thiệt của Lâm Xuyên, cười ha ha: "Thấy chưa, chuyện gì cũng phải cáo trạng phản xử với đại tổng nhà cậu, Lâm Xuyên, cậu là học sinh tiểu học à?"

Lâm Xuyên thờ phỉ phò đứng dậy: "Ai cũng bắt nạt tôi."

Lúc này, điện thoại Giang Tinh Tinh vang lên, là điện thoại của Thẩm Sơ Ngõn.

Nhịp tim của cô chệch đi nửa nhịp.

Từ sau khi xảy ra tai nạn, gần như ngày nào Giang Tinh Tinh cũng ở bệnh viện chăm sóc Thương Giới, không để tâm đến chuyện khác, Thẩm Sơ Ngõn đến thăm Thương Giới, nhưng không ở bao lâu đã đi.

Giữa hai anh em, thậm chí ngay cả thời gian giao lưu đơn độc cũng không có.

Giang Tinh Tinh không biết nên đối mặt với thân phận và... người một nhà xa lạ thành linh xuất hiện kia thế nào.

Lúc này, Thương Giới lại trở thành công trình gió của cô, cô ngoan ngoãn đứng trong vòng tay êm đềm của anh, cố gắng không nghĩ đến vấn đề này.

Nhưng mà, trốn tránh cũng không thể giải quyết tất cả mọi chuyện.

Cô do dự nhận điện thoại: "Anh Sơ Ngõn."

Nghe ba chữ đó, Thương Giới để tài liệu trong tay xuống, nhìn cô.

Cùng lúc đó, Giang Tinh Tinh cũng ngừng đầu nhìn Thương Giới, muốn tìm kiếm sự vững tin trong đôi mắt của anh.

Thương Giới đứng dậy đi tới, ngồi bên cạnh, nắm tay cô.

"Tinh Tinh, ngủ rồi à?"

"Không đâu, vẫn đang xem kịch bản, muộn vậy mà anh Sơ Ngõn vẫn chưa nghỉ ngơi à?"

"Trước khi ngủ muốn gọi cho em tìm sự một chút." Thẩm Sơ Ngõn dựa vào nói: "Sức khỏe Thương Giới đã ổn chưa?"

"Anh ấy không còn vấn đề gì nữa, giờ đã ổn rồi."

"Ừ."

Đường như hai người rất khó để tùy ý thoải mái như quá khứ, vì có quan hệ anh em ở giữa, hình như dù nói gì thì cũng rất... xấu hổ.

Thật ra Giang Tinh Tinh không có bất cứ thành kiến gì với nhà họ Thẩm, càng không trách, trách họ năm đó sơ ý, lạc mất cô nhiều năm như vậy.

Cô không oán trách bố mẹ của mình, cô chỉ... Vẫn chưa thể thích ứng được với những người thân đột nhiên xuất hiện.

Cho nên mấy ngày này, cô không gặp bố mẹ ruột của mình.

Hình như là do xa cách quá lâu, cô dần do chân chữ, bố mẹ ruột của cô cũng bị dày vò.

"Tinh Tinh, thật ra... Bố mẹ đang ở ngay cạnh anh, giờ đang mở loa ngoài."

Thẩm Sơ Ngõn nói thật với Giang Tinh Tinh: "Họ muốn nói chuyện với em vài câu, có thể chứ?"

Giang Tinh Tinh nắm tay Thương Giới, hiển nhiên là rất căng thẳng.

Thương Giới nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay cô, ý bảo cô bình tĩnh lại, biểu hiện thật tốt.

"Có thể, anh Sơ Ngõn."

Điện thoại được đưa cho Phạm Nhã Trần trước, Phạm Nhã Trần rất kích động, giọng còn hơi nghẹn ngào: "Là Tinh Tinh à?"

"Có, là cháu."

Nhiều năm qua, khái niệm mẹ luôn thiếu hụt trong lòng Giang Tinh Tinh, cho nên cô rất khó... Rất khó nói ra chữ mẹ này.

Tuy đã sớm chuẩn bị, nhưng nghe được chữ "cô", cảm xúc của Phạm Nhã Trần vẫn không kiềm chế được, không nói nên lời, che miệng khóc.

"Ồi chao, bà khóc gì chứ?" Giọng Thẩm Túc Sơn vang lên: "Bà đừng khóc, không phải con bé chưa kịp thích ứng sao, bà để ý quá làm nó sợ."

Trong lòng Giang Tinh Tinh rất khó chịu, giống như nói gì cũng không đúng.

Thẩm Túc Sơn nhận điện thoại, an ủi: "Con à, con đừng để ý, bà ấy là vậy đấy, quá nhỏ con, hôm nay cô chủ kêu Sơ Ngõn gọi đến là muốn nghe giọng con mà thôi, hoặc nếu con có thời gian, người một nhà hẹn nhau cùng ăn bữa cơm, đương nhiên, chủ thật sự không có ý gì khác, con đừng nghĩ nhiều, cô chủ biết giờ con vẫn chưa thể tiếp thu, hơn nữa bên nhà bà con cũng cần phải nói chuyện, cho nên chỉ là đơn thuần gặp mặt mà thôi, có thể chứ?"

Giang Tinh Tinh nghe ra được, lúc Thẩm Túc Sơn hỏi đến mấy chữ cuối cùng, hình như giọng cũng run rẩy.

Có có tư cách gì mà khiến bố mẹ đã luống tuổi phải cần thận từng ty từng tí vậy chứ?

"Cô chủ, cháu đã nghe anh Sơ Ngõn nói rồi, mấy ngày nay cháu cũng suy nghĩ rất nhiều, không chú định gặp mặt là vì cháu chưa biết phải đối mặt với cô chủ thế nào, cháu xin lỗi vì đã khiến mọi người lo lắng, thật ra cũng không có gì, có thể gặp mặt, cháu vô thương lượng với người nhà một chút, mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm, được không ạ?"

"Vây thì tốt quá." Thẩm Túc Sơn kích động nói "Vây chủ kêu anh con đặt khách sạn, thời gian thì hai đứa cứ bàn với nhau là được."

"Vâng ạ."

Điện thoại rơi vào tay Thẩm Sơ Ngõn lần nữa, anh cảm điện thoại ra ngoài ban công, nói xin lỗi với Giang Tinh Tinh: "Không làm em sợ chứ?."

"Đáng lẽ là anh nên giữ tin nhắn cho em trước, vừa rồi căng thẳng đến mức không biết nói gì, suýt nữa xấu mặt." Giang Tinh Tinh thoải mái cười nói "Thật ra cũng không cần lo lắng thái quá như vậy, mọi người cứ thuận theo tự nhiên là được thôi."

"Em có thể nghĩ vậy thì tốt quá."

Sau khi nói chuyện với bố mẹ, không khí giữa hai anh em đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, Thẩm Sơ Ngõn hỏi cô: "Tĩnh Tĩnh, có nhớ hồi còn nhỏ, em giấu bộ sưu tập tem của anh ở đâu không?"

"Hả? Đang muốn thử nghiệm em gái sao?"
Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Sơ Ngõn cười: "Không phải, anh thật sự rất muốn biết, bộ sưu tập tem kia là tìm huyết nhiều năm của anh, cuối cùng lại bị em giấu đi, giờ anh vẫn chưa tìm được."

"Úm... để em nghĩ xem." Giang Tinh Tinh cố ý kéo dài âm điệu: "Chuyện từ thuở nào rồi, em cũng không nhớ nữa."

Thẩm Sơ Ngõn hơi thất vọng: "Vây à, không sao."

"Đùa anh đấy, em nhớ, ngày đó anh làm lư vậy búp bê của em, em rất giận nên đã cắt bộ sưu tập tem vào hộp chocolate, sau đó chôn dưới cây ngô đồng trong vườn hoa, phía trên lấp bùn đất và lả cây rất dày, cái cây đó... Giờ còn không?"

"Cờn!" Thẩm Sơ Ngõn vội vàng nói: "Được rồi, không nói nữa, anh phải đi tìm xem!"

"Khoan đã, chờ một chút."

"Hả?"

Giang Tinh Tinh cầm điện thoại đứng trước cửa sổ sắt đất, nhìn bầu trời đêm thăm thẳm, một vầng trăng khuyết đang treo lơ lửng.

Giọng cô mềm nhẹ: "Em rất vui vì anh là anh trai của em."

Thẩm Sơ Ngõn đứng trong sân, đắm chìm dưới ánh trăng sáng, vành tai hơi đỏ.

"Vây thì, bây giờ làm quen chính thức." Khoe môi anh khẽch lên: "Niệm Niệm, xin chào, anh là Thẩm Sơ Ngõn, năm nay ba mươi tuổi, rất vui vì được gặp em."

"Hả, vì sao lại thế?"

Thẩm Sơ Ngõn mỉm cười: "Không nói cho em."

Năm đó, Thẩm Sơ Ngõn theo bố vào bệnh viện sản khoa, thấy Thẩm Niệm Niệm nằm trong tã lót, nghịch ngợm quơ tay, cố gắng muốn nắm lấy thứ gì đó, đôi mắt sáng khát vọng nhìn anh.

Thẩm Sơ Ngõn không nhận được mà đưa tay qua, bàn tay nhỏ bé nắm chặt ngón tay anh, mềm mại, bao vây lấy anh, khiến trái tim anh như tan ra.

"Niệm Niệm, xin chào, anh là Thẩm Sơ Ngõn, năm nay sáu tuổi, rất vui vì được gặp em."

"Anh là anh của em, sau này anh sẽ bảo vệ em."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Gặp mặt

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Thẩm Niệm Niệm bị bắt giam mấy ngày rồi được thả ra.

Tội danh Văn Dương phạm phải là mưu sát không thành, nhưng ban đầu, Thẩm Niệm Niệm không biết rõ kế hoạch và hành vi của anh ta, sau khi biết được thì lập tức thông báo cho Thương Giới, Thương Giới báo cảnh sát, kịp thời ngăn cản hành động của Văn Dương.

Sau khi chuyện được điều tra rõ ràng, Thẩm Niệm Niệm được phóng thích.

Bố mẹ Thẩm Niệm tình cũ, không khởi tố cô ta, nhưng cũng không muốn gặp cô ta nữa, cô ta hoàn toàn bị đuổi ra khỏi nhà họ Thẩm.

Thẩm Niệm Niệm run rẩy ra khỏi đồn cảnh sát, cảm giác toàn bộ thế giới u ám đi.

Bên ngoài đồn cảnh sát, có một đôi vợ chồng đang cười nhìn cô ta, tựa như con chuột thấy được mỡ vị.

Vợ chồng Tần Tạo Lâm.

Thẩm Niệm Niệm không còn nhà để về, vợ chồng Tần Tạo Lâm đưa cô ta về nhà mình.

"Tất cả chỉ là hiểu lầm, cảnh sát nói rồi rồi, thì ra đại minh tinh không phải cháu gái của chú thẩm, thẩm biết ngay mà, Tiểu Lị nhà chúng ta rất hiểu chuyện nghe lời, sao lại không nhận chú thẩm được."

Gương mặt bóng đầu của Tần Tạo Lâm đầy ý cười: "Thì ra cháu mới là cháu gái của chú thẩm, nào, cùng chú về nhà, về nhà là tốt rồi, có chuyện gì để sau rồi nói."

Nhà rất nhỏ, một tầng, không đến mấy chục mét vuông, sở phả để đủ thứ lộn xộn, trên bàn trà là sách vở vứt lung tung, toàn bộ căn nhà có mùi ẩm mốc cũ kỹ.

Thẩm Niệm Niệm không khỏi nhàu mày: "Chỉ có hai phòng, tôi ngủ ở đâu?"

Tần Tạo Lâm vốn muốn nói cháu ngủ phòng khách, Đường Mai Phấn lập tức dùng khuỷu tay thúc ông ta: "Cháu ngủ ở phòng em họ cháu, để em cháu ngủ sở phả."

Tần Nhạc Nhạc đang chuyện chú xem TV, nghe vậy thì lập tức kêu lớn: "Không! Sao con phải ngủ sở phả! Sao chị ta không thể ngủ sở phả!"

"Chỉ ấy là chị con!"

"Không đấy! Con không chịu!"

Tần Nhạc Nhạc ngồi dưới đất ăn vạ, Tần Tạo Lâm qua đó có một cái bịt tai, Tần Nhạc Nhạc khóc lớn, ánh mắt nhìn Thẩm Niệm Niệm tràn ngập uất ức, không cam lòng và oán trách.

Thẩm Niệm Niệm bị cậu bé ồn ào đến mức đau đầu, mặt không biểu tình xách theo hành lý của mình, vào phòng Tần Nhạc Nhạc, đóng cửa lại thật mạnh, nhốt cả nhà họ bên ngoài.

Phòng ngủ chỉ có một chiếc giường nhỏ, bên tường là một đồng thứ lung tung, một cái bàn học nhỏ nhỏ đối diện cửa sổ, tường giấy đã bong tróc từng mảng.

Nơi này, so với nơi cô ta từng ở, quả thực là cách biệt một trời.

Phòng cũng không cách âm, ngoài cửa vang lên giọng Tần Tạo Lâm: "Chặc, thật sự xem mình là tổ tông sao."

Đường Mai Phấn nói: "Ông phải hầu hạ nó như tổ tông, sau này nhà chúng ta mới có thể dựa vào nó."

"Một con nhóc không quyền không thế, tính tình còn rất xấu, có gì đáng tin?"

"Ông không hiểu rồi." Đường Mai Phấn giải thích: "Nhà họ Thẩm là nhà nào, tùy tiện mở miệng đã đủ để chúng ta ăn cả đời! Nó chính là tiểu thư nhà họ Thẩm, chúng ta còn có thể không hầu hạ?"

Tần Tạo Lâm hơi lạnh: "Tiểu thư nhà họ Thẩm còn phải đến nhà chúng ta ơ? Không phải đã nói rõ bố mẹ bên kia không cần nó nữa sao, đã đuổi nó ra khỏi nhà rồi?"

"Sao vậy được! Dầu nói ăn sinh không bằng ăn nuôi, tình cảm mười mấy năm, có thể nói không cần là không cần sao? Tôi dám cam đoan, chỉ cần bố mẹ bên kia hết giận sẽ đưa con gái về, đến lúc đó, không phải chúng ta và nhà họ Thẩm là thân thích sao, chúng ta nắm chặt cái bánh vàng Tần Tiểu Lị này, tiền nuôi hàng tháng là không thiếu được, vấn đề nhập học của Nhạc Nhạc cũng có thể giải quyết."

Tần Tạo Lâm cân nhắc trong đầu, cảm thấy có lý.

"Ông nói nhỏ chút, tôi ra ngoài mua con cá, chúng ta cần phải hầu hạ vị đại tiểu thư này."

...

Mấy ngày nay, Giang Tinh Tinh có vẻ tìm sự nặng nề, Thương Giới hiểu sự bất khoản của cô, nhưng anh không vạch trần.
Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh một mình nghĩ tới nghĩ lui không có kết quả, cuối cùng vẫn chần chờ đến cạnh bàn làm việc Thương Giới, nắm ống tay áo anh, nhẹ nhàng kéo kéo.

Trong máy tính Thương Giới đang chiếu trực tiếp bản tin tài chính kinh tế hôm nay, thấy cô đến, anh khép màn hình, nhìn cô: "Sao thế?"

Giang Tinh Tinh do dự một lát, dần do hỏi: "Thắng sau anh rình không?"

Thương Giới vuốt tóc cô ra sau, dịu dàng nói ra hai chữ hoàn toàn trái ngược với hành động của anh.

"Không."

Giang Tinh Tinh...

"Hôm gặp nhà họ Thẩm, anh đi cùng em đi."

Thương Giới liếc cô, nhìn nhạt nói: "Đã ăn cơm với bố mẹ và anh trai, chuyện rất bình thường, em sợ gì chứ?"

"Nhưng em không quá quen với họ, lẽ không biết nói gì thì sao, xấu hổ lắm, anh đi cùng em, tốt xấu gì cũng có thể giúp em ứng phó vài câu."

"Không phải em và Thẩm Sơ Ngõn là bạn tốt sao?"

"Thẩm Sơ Ngõn còn được, nhưng bố mẹ anh ấy, trước đây em từng gặp một lần, họ còn muốn em làm con dâu họ!"

Thương Giới xoa trán, đúng là xấu hổ thật.

"Tôm lại, trốn tránh cũng vô dụng, đừng cảm dối mặt đi." Anh vỗ vai cô: "Cố lên."

Giang Tinh Tinh...

Đại gia anh quá lâu cả rồi, trả lời như không trả lời.

"Thật ra không cần nghĩ quá nhiều." Thương Giới bẻ cô lên, để cô ngồi trên đùi mình: "Em và Thẩm Niệm Niệm hỏi còn nhỏ giống nhau đến bảy tám phần, dựa theo tư duy bình thường, con gái bị bắt cóc bình an trở về, chuyện bố mẹ chú ý là tình trạng cơ thể và tâm lý con cái, rất ít khi nghĩ đến đứa nhỏ này rốt cuộc có phải con mình không, lúc anh quay về, nhìn cách thứ hai được sinh ra, giống như hoàn toàn thay đổi thành một người khác, bố mẹ anh cũng không nghĩ đến việc đi làm xét nghiệm ADN."

Anh bình bình như thường: "Ai có thể nghĩ đến, thế giới thật sự có chuyện trùng hợp như vậy, hai đứa trẻ không hề có bất cứ quan hệ huyết thống gì, lại giống y hệt nhau."

"Cho nên ý anh là hy vọng em có thể hiểu cho họ sao?" Giang Tinh Tinh nhìn Thương Giới hỏi: "Tha thứ cho họ?"

"Trong lòng em chưa từng hận, cần phải tha thứ sao?" Thương Giới đã sớm nhìn thấu tâm tư cô: "Em chỉ không biết nên xử lý mối quan hệ này thế nào mà thôi."

Giang Tinh Tinh bất đắc dĩ nói: "Em rất sợ, lẽ mà hai cô chú ấy ôm em khóc, nhưng một giọt nước em cũng không chịu được, có thể sẽ quá lạnh nhạt không, còn cô, nếu họ kêu em gọi bố mẹ, em không gọi được thì sao?"

"Cứ làm theo tình cảm của em, không cần suy xét quá nhiều." Thương Giới bình tĩnh nói: "Thuận theo tự nhiên là phương thức xử lý tốt nhất, giờ em là người trưởng thành rồi, không phải đứa trẻ nữa."

Người trưởng thành, chắc sẽ hiểu cách xử lý cảm xúc của mình.

"Hôm nữa anh tin, bố mẹ em sẽ chờ em, họ sẽ không làm em khó xử."

Sau khi nói chuyện với Thương Giới, Giang Tinh Tinh cảm giác tâm tình thoải mái hơn nhiều.

"Anh sẽ đi cùng em chứ?"

"Nghĩ gì đấy, dĩ nhiên là anh sẽ đi." Thương Giới xoa đầu cô, mặt mày dịu dàng: "Đây là chuyện lớn trong đời em, nhất định anh sẽ ở đó."

"Vậy vừa rồi anh còn nói không có thời gian."

"Nói đùa không được á?"

"Hừ, sao cũng được."

Chỉ cần Thương Giới đi cùng cô, cô sẽ an tâm hơn rất nhiều, cứ làm như anh nói, thuận theo tự nhiên.

Giang Tinh Tinh đảo mắt, phát hiện từ lúc người nào đó nói "cứ làm theo tình cảm của mình", tay anh vẫn luôn đặt trên ngực cô.

Giang Tinh Tinh...

Phản ứng mừng vui đó, cảm ơn.

...

《Phương Loạn》đồng máy, bản quyền phim được bán cho một trang web lớn nhất trong nước, trên mạng và đài truyền hình đồng thời phát hành, từ lúc phát sóng tới nay, lời khen như nước, tuy là rượu cũ, nhưng có Giang Tinh Tinh và Thẩm Sơ Ngõn, khiến cho bình rượu này trở nên thuần hậu ngon miệng, khán giả vô cùng thưởng thức.

Mỗi một tập lên sóng, những gì liên quan đến đều lên hot search, tạo nên hiệu ứng rất lớn.

Công ty của Giang Tinh Tinh cũng mượn cơ hội này, rên sất khi còn nóng, nhận không ít show cho cô. Khí chất thần tượng Giang Tinh Tinh rất tốt, nhưng người trong giới đều biết, cô đi theo phái thực lực, bởi vậy, Thương Giới cho cô ý kiến, cố gắng ít tham gia show lại.

Thương Giới có ý để cô bước thêm một bước cao hơn, gia nhập điện ảnh quốc tế.

Chiều hôm đó, Giang Tinh Tinh được mời tham gia một show thời trang quốc tế, làm khách quý, lên sân khấu trao giải thưởng.

Sau khi show diễn kết thúc, Giang Tinh Tinh đi ra ngoài, lấy điện thoại xem thời gian, phát hiện có ba cuộc gọi nhỡ, là Giang Trí gọi đến.

Giang Tinh Tinh vội vàng gọi lại: "Anh, tìm em có chuyện gì á?"

Trong điện thoại, giọng Giang Trí có phần chân chó: "Vừa rồi anh có đi ngang qua tòa nhà Ánh Sao, thấy poster của em bên ngoài, nghe nói em ở bên trong, anh muốn vào xem em, nhưng bảo vệ không cho vào."

"Em đang ở tòa Ánh Sao, bên này cần giấy mời, không có thì không vào được."

"Đúng vậy, nên anh muốn ở ngoài chờ em."

"Anh, anh còn ở ngoài đó không?"

"Vẫn đang ở."

"Giữ em ra tìm anh."

"Được, anh chờ em."

Lúc Giang Tinh Tinh đứng dậy ra cửa, có xem thời gian cuộc gọi thứ nhất, là một tiếng trước.

Không biết vì sao, tim cô đột nhiên thất lại.

Bầu trời âm u, mưa bụi rơi lất phất, rất nhỏ, thưa thớt, lúc này đúng là thời tiết lạnh lẻo của tháng ba, mưa bụi đậu trên mặt, cảm giác lạnh thấu tâm.

Giang Tinh Tinh tìm được Giang Trí ở gần lộ, anh mặc một chiếc áo khoác bạt màu xanh đậm, hơi cúi đầu, một tay đặt ở trong túi, một tay khác cầm một túi trứng gà nhỏ.

Người đã qua tuổi trung niên, trên mặt khó tránh khỏi việc lưu lại dấu vết của năm tháng, mà tính cách anh ấy vốn trung hậu thành thật, cũng khiến cả người anh ấy nhìn chín chắn trưởng thành.

Giang Trí gần bốn mươi tuổi, lớn hơn Giang Tinh Tinh một giáp, bà Giang tuổi cao, khi còn nhỏ, Giang Tinh Tinh được Giang Trí chăm sóc, gần như có thể nói là được anh nuôi lớn.

Giang Trí trung hậu lương thiện, làm việc gì cũng đến nơi đến chốn, một bước một dấu chân. Một thiếu niên mười bảy tuổi, đất theo một cô bé ngày thơ không mở miệng nói chuyện, anh cả như cha, dù là nuôi lớn hay giáo dục, Giang Trí đều hết sức chăm chú cho cô.

Khi còn nhỏ, câu anh thường nói với Giang Tinh Tinh nhất là: "Học diễn kịch, trước hết phải học làm người."

Sống cuộc đời của mình cho tốt, rồi hãy đi diễn người khác, đừng lén lút đùa dối, nếu không sẽ lạc trong nhân vật, mất đi chính mình.

Biết bao người đã mất đi bản thân, như Văn Dương, Tống Tiểu Tiểu, An Mạn... Giang Tinh Tinh may mắn vì mình không phải như vậy.

Giang Trí dạy cô rất nhiều điều.

Anh cả như cha, ân nặng như núi.

"Anh, anh muốn tìm em thì cứ nói, hẹn chỗ gặp mặt là được, sao phải ở đây chờ?" Giang Tinh Tinh chạy chậm qua, che dù cho Giang Trí.

"Anh nghĩ bình thường em rất bận, hẹn nặng sẽ lãng phí thời gian của em, giờ không phải vừa vận gặp được sao, thế nên mới nói cho em."

"Em cũng đâu có bận rộn như vậy." Cô oán trách: "Cuối tuần này em còn chuẩn bị về rạp hát xem mọi người, tiết mục 《Đồng nữ》lưu diễn cả nước thế nào?"

"Khá tốt, chị Minh Cẩn của em càng diễn càng giỏi, lên sân khấu như cá gặp nước, truyền tải được hết thần thái của nhân vật."

Giang Tinh Tinh cười nói: "Chị ấy luôn rất lợi hại."

"Nhưng mà..." Giang Trí thờ dãi một tiếng rất nhỏ, về mặt hơi nặng nề.

"Sao thế?"

"Cũng không có gì, con bé kia chính là như vậy, trên sân khấu rất sống động, dưới sân khấu lại như yêu tình động Bản Tơ, không có tính thần, cũng không phải ngày một ngày hai."

Giang Tinh Tinh bị cách hình dung của Giang Trí hình như cho tức cười: "Giả mà yêu tình bản động Bản Tơ chứ, anh hình dung chị em vậy sao?"

Nhưng lại rất đúng.

Cô nói "Mình Cần luôn như vậy, cũng không phải ngày một ngày hai, một năm hai năm."

Giang Trí lắc đầu: "Nút thắt trong lòng con bé, nó phải tự mình khai thông, nếu không thì sẽ càng ngày càng chìm sâu, chìm xuống thì không ngời lên được."

"Việc này đâu có dễ, anh giới thiệu bạn trai cho chị ấy đi." Giang Tinh Tinh nói đùa: "Chắc chắn yêu đương có thể khiến chị ấy có tinh thần."

"Tên Lục Vô Nguyệt muốn phá hủy đoàn kịch nhà chúng ta kìa, cậu àm nhá giàu, vì sao mấy năm nay lại nương nhờ ở đoàn kịch chúng ta không chịu đi, không phải vì Minh Cần sao?"

"Đúng tức Tương Vương cố ý, thân nữ vô tâm[1]."

Giang Trí như nghĩ đến gì đó, hỏi Giang Tinh Tinh: "Cái cậu luôn đi bên cạnh Thương Giới, tên gì Xuyên đấy."

"Lâm Xuyên."

"Không sai, là cậu ta, em cảm thấy cậu ta thế nào, anh thấy Minh Cần có ấn tượng tốt với cậu ta, ngày thường họ có liên lạc không, em nói chuyện với cậu ta xem, Minh Cần là trụ cột của đoàn kịch chúng ta, không phải không xứng với cậu ta."

Giang Tinh Tinh biết, Giang Trí rất có trách nhiệm với người khác, chuyện mấy người trẻ ở đoàn kịch, anh đều phải nhọc lòng, quả nhiên là anh trai nhà người ta.

"Xin anh đấy, anh đừng nhiệt tình làm bà nói cho người ta vậy được không." Giang Tinh Tinh bắt đầu đi nói: "Chuyện người trẻ, tự có kế hoạch của mình."

"Haiz, cũng đúng, thôi quên đi, anh mặc kệ."

"Đúng rồi, anh còn chưa nói hôm nay anh tìm em có chuyện gì đâu."

Giang Trí do dự thật lâu, muốn nói lại thôi: "Thôi, không có gì."

"Có gì thì cứ nói."

"Khoảng thời gian trước em gọi điện thoại, nói tìm được bố mẹ, anh chưa kịp hỏi rõ ràng, bên kia... có tốt với em không?"

Giang Tinh Tinh biết, đây mới là mục đích Giang Trí chờ ở đây, chắc chắn là anh bị vấn đề này quẩn lầy, trong lòng có khúc mắc.

"Anh, em vẫn chưa gặp họ."

Giang Trí kinh ngạc nhìn cô: "Không gặp? Sao lại không gặp?"

"Anh, em nói thẳng luôn, anh và bà ngoại vĩnh viễn là người nhà của em, việc này không thể xóa bỏ được, em luôn thân thiết với mọi người hơn."

"Con nhỏ này... Nói cái gì đấy, bên kia mới là bố mẹ ruột của em."

"Anh cũng là anh ruột của em."

Anh nói với giọng điệu hơi ghen tị: "Anh thì anh ruột gì chứ, anh ruột em là đại minh tinh đấy."

"Anh nói gì đấy?" Giang Tinh Tinh cao giọng: "Còn nói vậy nữa, em sẽ giận."
Advertisement / Quảng cáo

Đôi mắt Giang Trí hơi đỏ lên, nhưng cục đá lo lắng nơi đáy lòng cũng rơi xuống, thật ra anh rất sợ, sợ sau khi Giang Tinh Tinh tìm được người thân của mình, anh sẽ mất đi cô em gái luôn đi sau mình từ nhỏ đến lớn.

Giang Tinh Tinh hẹn Giang Trí cùng đi gặp bố mẹ Thẩm, bà ngoại tuổi lớn, tàu xe mệt nhọc không tiện đi, Giang Trí là anh cả, để anh ra mặt cũng được.

Tính cách Giang Trí nội tâm, ban đầu còn cảm thấy ngượng ngùng, nhưng cuộc gặp quan trọng như vậy, anh cũng biết, mình cần phải xuất hiện.

Chuyến gặp mặt do một tay Thẩm Sở Ngõn xúi, cần thận lại chu đáo, anh ấy đặt chỗ ở một tiệm cơm nổi danh khắp thành phố Giang, không phải khách sạn lớn.

Thứ nhất là suy xét đến khẩu vị, thứ hai là không muốn khiến người thân bên kia của Giang Tinh Tinh áp lực, muốn xây dựng một hoàn cảnh gặp mặt tương đối nhẹ nhàng.

Xuất phát từ sự lễ phép, dĩ nhiên Giang Tinh Tinh và Thương Giới đến trước, chờ người nhà họ Thẩm, nhưng lại không ngời, hai ông bà còn đến sớm hơn.

Thẩm Sở Ngõn nhẹ nhàng giải thích với cô: "Sốt ruột gặp con gái, hôm qua hai người họ ngủ không ngon, sáng sớm hôm nay mẹ còn đi thăm mỹ viện, bố ở nhà thứ hơn mười bộ tây trang đấy."

Giang Tinh Tinh nghe vậy, không còn quá căng thẳng nữa.

Sau khi giới thiệu với nhau, mọi người ngồi xuống, bên trái Giang Tinh Tinh là Thương Giới, bên phải là Giang Trí, bố mẹ Thẩm làm trưởng bối, ngồi ở đối diện.

Cảnh tượng ôm nhau khóc lóc khăng khố mà Giang Tinh Tinh tưởng tượng không hề xảy ra, nhà họ Thẩm là danh gia, cư chi khéo léo, mặt ai cũng có ý cười.

Giang Tinh Tinh thờ phào nhẹ nhõm một hồi.

Giới thiệu xong, mọi người vui vẻ hoà thuận ăn cơm, dù không ôm nhau khóc lóc, nhưng Phạm Nhã Trân và Thẩm Túc Sơn vẫn nhìn Giang Tinh Tinh vài lần, tình cảm dòng máu căn bản là không áp chế được. Phạm Nhã Trân cảm lòng không được gặp thức ăn cho Giang Tinh Tinh, kêu cô ăn nhiều hơn, còn muốn mời cô đến nhà chơi.

Mà Thẩm Túc Sơn nhẹ nhàng dùng muỗng tay nhắc nhở bà, đừng như vậy, bà càng như vậy, càng khiến con cái cảm thấy áp lực.

Hành động quan tâm không thể kiểm chế được của mẹ, cũng sự săn sóc kím nén của bố, Giang Tinh Tinh đều có thể cảm nhận được, cô cũng nhớ lại rất nhiều chuyện khi nhỏ.

Tuy rất nhiều hình ảnh đã mờ nhạt không rõ, nhưng có vẫn nhớ giọng nói dịu dàng của mẹ, cô cũng còn nhớ, hồi nhỏ bố luôn để cô ngồi trên đầu mình, mang cô đi ngắm sao trời, nói Niệm Niệm chính là ngôi sao nhỏ nhất chúng ta...

Bao nhiêu năm từ biệt, có trưởng thành, tóc của bố mẹ cũng đã hai màu.

Nghĩ đến đây, rất nhiều tình cảm tự nhiên mà lắng đọng lại trong lòng.

Thương Giới để tay xuống chân cô, nhẹ nhàng vỗ về.

Anh luôn có thể cảm nhận được cảm xúc Giang Tinh Tinh thay đổi đầu tiên, dùng động tác này để nói cho cô, không cần đau lòng, anh sẽ luôn ở cạnh em.

Thẩm Túc Sơn vô cùng biết ơn Giang Trí đã chăm sóc con gái mình, mà phần cảm kích này, ngôn từ không có cách nào biểu đạt, dĩ nhiên, tiền tài lại càng không. Thẩm Túc Sơn sẽ không làm ra bất cứ hành vi gì thất lễ. Nhưng ông vẫn hỏi thăm chuyện đoàn kịch nhà họ Giang, quyết định âm thầm trợ giúp.

Ăn cơm xong, người một nhà ra đại sảnh, Phạm Nhã Trân đi tới nắm tay Giang Tinh Tinh, Giang Tinh Tinh cũng thuận theo tự nhiên mà nắm tay bà, nở nụ cười, hai mẹ con đi cùng nhau.

Kế hoạch tiếp theo Thẩm Sở Ngõn sắp xếp là mời mọi người đến nhà, lại không ngờ, vừa ra khỏi tiệm cơm, bên cạnh cây ngô đồng ngoài cửa, Thẩm Niệm Niệm rung rung nước mắt, đáng thương nhìn bố mẹ Thẩm.

"Bố, mẹ, bố mẹ thật sự không cần Niệm Niệm nữa sao?"

Giang Tinh Tinh cảm giác được rõ ràng bước chân Phạm Nhã Trân khựng lại, bàn tay nắm tay Giang Tinh Tinh cũng trở nên cứng đờ.

Thẩm Sở Ngõn đi ra phía trước, kéo Thẩm Niệm Niệm sang một bên: "Có chuyện gì cũng đừng nói ở đây."

Thẩm Niệm Niệm cố gắng tránh khỏi Thẩm Sở Ngõn, chạy đến trước mặt Phạm Nhã Trân và Thẩm Túc Sơn, rung rung nói: "Bố, mẹ, giờ con không có chỗ nào để đi, bố mẹ thật sự nhẫn tâm không cần Niệm Niệm sao?"

Phạm Nhã Trân ngừng đầu, không nói gì, Thẩm Túc Sơn mới miệng nói: "Cô nên về với người thân của mình, đừng đến tìm chúng tôi nữa."

Thẩm Niệm Niệm chết lặng: "Bố, chẳng lẽ bố thật sự không nhớ tình cảm bố con bao nhiêu năm qua sao? Dù chúng ta không có quan hệ huyết thống, nhưng tôi xấu gì con cũng là đứa con gái bố mẹ mười mười mấy năm, mà cô ta..."

Cô ta chỉ Giang Tinh Tinh: "Cô ta vừa quen bố mẹ được mấy ngày, cô đã có quan hệ huyết thống, nhưng cô ta đã có người thân của mình, sẽ không xem bố mẹ là bố mẹ ruột như con đâu, cô ta có gọi hai người là bố mẹ không!"

"Đu rồi!" Thẩm Túc Sơn cất giọng: "Cô còn dám nói tình cảm bố con gì con đi với tôi, nếu không phải có cô tình lừa gạt, nhà chúng tôi sẽ cốt nhục chia lìa bao nhiêu năm vậy sao! Nếu năm đó cô chịu nói thật, nhà chúng tôi đã sớm đoàn tụ!"

"Con không nói cũng vì muốn làm con gái bố mẹ vui mà!" Thẩm Niệm Niệm là chủ rồi! "Con xem bố mẹ như bố mẹ ruột, tình cảm nhiều năm qua, chẳng lẽ bố mẹ thật sự nhẫn tâm cắt đứt sao!"

"Được rồi, Thẩm Niệm Niệm." Thẩm Sở Ngõn không muốn để nhiều người nhìn cô ta àm ỉ như vậy: "Không cần nói nữa, giờ bố mẹ đang nói nóng, cô đừng ở đây náo loạn nữa."

"Anh, anh vẫn thương em phải không?" Thẩm Niệm Niệm nắm chặt tay Thẩm Sở Ngõn: "Nhất định là anh vẫn còn thương em, anh giúp em khuyên nhủ bố mẹ được không, em xin anh, em thật sự không muốn về nhà họ Tần nữa, nhà bọn họ vừa dơ vừa hôi, đã vài ngày em không ngủ, giờ đang ở khách sạn, thế sắp hết tiền rồi, em thật sự không biết nên làm sao, anh, anh nhất định phải giúp em."

Thẩm Sở Ngõn kéo tay cô ta ra, lạnh lùng nói: "Cô đã hai mươi tư tuổi, nên học cách tự lập, trước đây cô không muốn ra ngoài làm việc, bố mẹ nuôi cô, nhưng giờ cô đã không còn là con cái nhà họ Thẩm chúng tôi, chúng tôi không hề có bất cứ nghĩa vụ gì với cô, cô tự giải quyết đi."

Lúc này, vài chiếc xe chạy đến, người một nhà lần lượt lên xe.

Giang Tinh Tinh ngồi trong xe, liếc mắt nhìn Thẩm Niệm Niệm, Thẩm Niệm Niệm đỏ mắt, hung tợn trừng mắt với cô.

Thương Giới nâng cửa kính bên như mực lên, kéo đầu cô lại.

"Thế giới này có đủ loại người." Anh xoa đầu cô, giọng bình tĩnh: "Tranh giành, hãm hại, nhe răng nhếch miệng, bộ mặt xấu xí... Anh sẽ không để em bị ai làm hại nữa, tuyệt đối không."

Giang Tinh Tinh quay đầu cười với anh: "Được, em thật thà thủ Lâm Xuyên khá tốt, anh Thương có thể để anh ấy làm vệ sĩ cho em, cùng em đến phim trường, làm trợ lý số hai cho em không?"

Lâm Xuyên đang lái xe phía trước nghe thế, xuyên qua kính chiếu hậu, không ngừng nháy mắt với Thương Giới.

Thương Giới không phản ứng với anh ấy, thong dong nói: "Lâm Xuyên là trợ lý đứng đầu của anh, cho em chỉ có thể là số hai?"

"Đúng rồi, anh ấy còn phải xếp sau Lộ Tiểu Đào."

"Bất luận người ta quí rồi đấy!" Lâm Xuyên không khỏi lên tiếng, biến họ cho mình: "Quá đáng!"

"Tổng giám đốc Thương có thể vì em, nhận đau bỏ vật yêu thích không?" Giang Tinh Tinh nắm cả vạt Thương Giới, kéo anh lại gần mình, cần nhẹ môi dưới của anh.

Khóc mỗi Thương Giới nhếch nhẽ: "Em muốn, không có gì không nên, chỉ là anh sợ em dùng không quen."

"Trợ lý Lục tài giỏi nhanh nhẹn, thông minh lại cơ trí, muốn đánh là có thể đánh, nhân tài như vậy, đầu phải muốn là tìm được, sao lại dùng không quen."

Thương Giới cúi đầu nhìn Giang Tinh Tinh, vẻ mặt nghiêm ngạo, đôi mắt hạnh chứa đầy phẫn vụ đầu ba phần nghiêm túc, như đang khảo nghiệm sự chân thành của anh.

Thương Giới nhướng mày, bình tĩnh nói: "Thích thì cứ lấy, nhưng cậu ta làm sai chuyện gì, đừng có đến than phiền với anh."

"Cảm ơn tổng giám đốc Thương."

Trong kính chiếu hậu, Lâm Xuyên nhìn Thương Giới vô cùng đáng thương, vẻ mặt thống khổ, sống không bằng chết.

Thương Giới chợt dạ chính cả vật của mình, lạnh nhợt nói: "Đừng nhìn tôi như vậy, cô ấy là phu nhân của cậu, chuyện cô ấy phản phở, cậu làm là đương nhiên."

"Nhưng đại tổng, việc sắp xếp lịch trình cho anh thì sao?"

"Công ty nhiều người như vậy, thiếu cậu cũng không chậm trễ gì."

Lâm Xuyên từ thần bần mồi: "Anh như vậy là đã kích động tự tin của tôi."

Giang Tinh Tinh vỗ vai anh ấy: "Tôi chỉ mượn anh mấy ngày thôi, cô chuyện tốt, vui lên đi."

Ban đầu Lâm Xuyên cho là Thương Giới nói đùa, không ngờ rằng hai người này càng nói càng háng hái, thật sự muốn bán anh ấy đi.

Người này, trước kia luôn rất nguyên tắc, lúc này vì đồ vật vui vẻ, nguyên tắc gì đó, cần bán không tồn tại!

...

Ngày hôm sau, quả nhiên Giang Tinh Tinh mừng Lâm Xuyên ra cửa.

Thương Giới đứng ở cổng lớn biệt thự Vạn Giang, ánh mặt trời chói nất, ánh mặt áo sơ mi màu trắng, tay dút vào túi, hơi nhàu mày, trợ mắt nhìn Giang Tinh Tinh nhét Lâm Xuyên vào xe.

Trước khi lên xe Lâm Xuyên cũng kru luyện xoay người, lên xe xong còn hạ cửa kính xuống, quay đầu nhìn đại tổng của anh ấy.

Thương Giới phát tay, ý bảo anh ấy đừng nhìn.

Giang Tinh Tinh nhìn hai người này, cảm giác như mình đang cầm giấy đánh tyên ương.

"Hai người dù chưa, đừng khiến tôi nghĩ hai người có tư tình."

Lâm Xuyên lẩm bẩm: "Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng xa anh ấy quá năm tiếng, giờ tôi rất bất an, rất sợ hãi."

"Vây giờ anh cần thích ứng dần dần, có lẽ mấy ngày nay anh sẽ không gặp được anh ấy." Giang Tinh Tinh thất dậy an toàn cho Lâm Xuyên.

Lâm Xuyên mờ to hai mắt: "Có ý gì?"

Giang Tinh Tinh dậm chân ga: "Đi cùng tôi là biết."

Cô dẫn anh ấy đến một tiểu khu, khu dân cư không tính là xa hoa, nhưng cửa trước của sau đều có bảo vệ, khuôn viên cũng không tồi.

"Phu nhân, có mang tôi tới đây làm gì?"

"Chờ lát nữa là biết."

Giang Tinh Tinh mừng Lâm Xuyên quanh co lòng vòng trong tiểu khu, xuyên qua vườn hoa, vào một tòa nhà phía sau, đi thang máy lên tầng năm, dừng trước một cửa đơn.

Giang Tinh Tinh gõ cửa: "Có ai ở nhà không?"

"Tôi đây, đừng gõ, gõ hông rồi em có đến không?"

Nghe thấy giọng nữ quen thuộc hơi khàn này, máu toàn thân Lâm Xuyên dồn về đại não, anh ấy kéo ống tay áo Giang Tinh Tinh, thấp giọng hỏi: "Phu nhân, tôi có thể ở bên ngoài chờ có không?"

Giang Tinh Tinh giữ chặt cổ tay anh ấy: "Chạy cái gì, đâu có ăn anh."

Cửa thiết kế chống trộm mở ra, Minh Cẩm mặc váy ngủ mỏng manh xuất hiện ở cửa.

Váy ngủ màu vàng hồng, kiểu chiết eo, lần váy chỉ qua mông, bao lấy bờ mông tròn trịa, hai dây áo lỏng lẻo, phong cảnh nội bộ nhìn không sót gì.

Vốn nghĩ chỉ có mình Giang Tinh Tinh, Minh Cẩm ngay cả áo khoác cũng lười mặc đã ra mở cửa, hoàn toàn không ngờ, phía sau cô còn có một người đàn ông.

Giang Tinh Tinh đảo mắt, nhìn thần hình dụ hoặc của Minh Cẩm, gần nan nuốt nước miếng: "Chỉ, chỉ cứ mở cửa cho em vậy à?"

Sắc mặt thong dong của Minh Cẩm đột nhiên hoảng loạn, vội vàng xoay người, oán trách: "Ai biết em mang anh ta tới đây."

Mặt Lâm Xuyên đã sẫm đỏ lên, quay người đứng ven tường, không dám vào cửa, cũng không dám nói chuyện.

Giang Tinh Tinh vào phòng, ngồi trên sofa phủ. Mà Minh Cẩm mặc áo khoác, không kéo khóa kéo, dùng tay ôm lại, mới nói với người đàn ông ngoài cửa: "Anh Lục, anh vào đi."

Lâm Xuyên không vào, nói: "Tôi ở cạnh cửa chờ hai người."

Vào nhà của con gái, tóm lại là không hay.

Minh Cẩm nhìn Giang Tinh Tinh, thấp giọng hỏi: "Em mang tên ngốc này tới nhà chị, sắp tâm gì đấy?"

"Không phải chị rất thích anh ấy sao?"

"Con mắt nào của em thấy chị thích anh ta?"

"Chị không thích anh ta mà còn ngủ với anh ấy."

"Không ngủ được!"

Nghe đến chuyện đêm đó, Minh Cẩm nở nụ cười: "Tên ngốc này chịu không được, chị dùng tay giải quyết cho anh ta."

Giang Tinh Tinh ho nhẹ một tiếng: "Không, không cần phải nói kỹ càng như vậy."

Cô nhìn hành lý mới thu thập được một nửa giữa đất, nói với Minh Cẩm: "Hai ngày nay chị về quê xử lý chuyện nhà, ở đó có một đồng thân thích lợi hại, em sợ chị bị thiệt nên kêu Lâm Xuyên về với chị." Advertisement / Quảng cáo

"Em nói khách cho chị à!"

"Nói chuyện kiểu gì đấy." Giang Tinh Tinh đáp cô ấy: "Lâm Xuyên đi theo Thương Giới từ nhỏ, là học sinh ba tốt thành niên năm tốt, chị dùng dạy hư anh ấy."

"Không phải anh ta rất bận sao?" Minh Cẩm thấp giọng nói: "Không cần đi cùng chị, cứ để anh ta làm việc của mình."

"Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, Lâm Xuyên đi theo chủ anh ấy, ngay cả kỳ nghỉ cũng đi theo, ở chung nhà với chủ, không phải em đang tìm cơ hội cho anh ấy nghỉ phép sao?" Giang Tinh Tinh đề vai Minh Cẩm: "Chị đây, coi như là mừng em trai ra ngoài du ngoạn đi, nhiều người còn có thể trò chuyện giải sầu."

"Vây anh ta có muốn không?"

Giang Tinh Tinh nói với ra ngoài cửa: "Lâm Xuyên, anh vào đi, đừng đứng ngoài đó nữa."

"Phu nhân, tôi... Vẫn không nên vào." Lâm Xuyên quay mặt đi, nói: "Không tiện lắm."

Giang Tinh Tinh nhìn vành tai đỏ bừng của Lâm Xuyên, biết anh ấy đã mệt mông, vừa rồi đã bị Minh Cẩm dọa sợ.

Minh Cẩm bắt đầu cúi nhún vai, đứng dậy đi ra, đứng trước mặt anh ấy: "Anh Lục, vào ngồi đi."

Lâm Xuyên thậm chí còn không dám nhìn cô ấy, quay mặt đi, tay đặt trong túi quần hơi cựa quậy: "Lâu rồi không gặp."

"Đúng là lâu rồi không gặp, từ sau đêm đó anh chưa từng liên hệ với tôi."

"Tôi... có nỗi khổ riêng." Lâm Xuyên vội vàng giải thích: "Không tiện nói, không phải cố ý không liên hệ với cô."

"Không sao." Minh Cẩm nhìn vai: "Đêm đó tôi cũng uống nhiều."

Vết hằn Lâm Xuyên chuyển động, cảm thấy ngứa ngứa khó nhịn, anh ngừng đầu nhìn Minh Cẩm, ôn hòa hỏi: "Cô... Đạo này có ổn không?"

"Cho nên anh thật sự muốn đứng trước cửa nhà tôi, nói chuyện cho đến hùng dũng?" Minh Cẩm kéo anh ấy: "Đi, vào nhà nói."

Tay Lâm Xuyên bị cô ấy nắm, chỉ cảm thấy tê bảo toàn thần trở nên hưng phấn, trong mắt như có sao và pháo hoa.

Đúng lúc này, Giang Tinh Tinh cầm túi xách định đi: "Minh Cẩm, em giao Lâm Xuyên nhà bọn em cho chị, phải đưa anh ấy về hoàn hảo không hao tổn gì đấy."

"Được."

Lâm Xuyên hoảng hốt, giữ chặt Giang Tinh Tinh: "Phu nhân, có có ý gì?"

Giang Tinh Tinh vỗ ngực Lâm Xuyên: "Hai ngày nay Minh Cẩm về quê, một mình không quá an toàn, anh đi cùng được không?"

Đôi mắt Lâm Xuyên tròn tròn: "Tôi... Sao cô không nói trước với tôi, cũng chưa nói với tổng giám đốc Thương, anh ấy sẽ không đồng ý..."

"Tôi nói rồi, anh ấy đồng ý."

Lâm Xuyên...

Quả nhiên, phu nhân nói gì cũng đồng ý.

Minh Cần xấu hổ cười cười, giọng hơi khàn: "Được rồi, đầu phải công việc, tôi cũng không trả lương cho anh nữa, nếu anh Lục Mục, có thể về quê chơi với tôi, đương nhiên, nếu không muốn thì thôi, không sao, nhà, không cần đắn đo như vậy."

Giang Tinh Tinh cũng nhìn Lâm Xuyên: "Đi đi, cơ hội hiếm có mà, ông chủ keo kiệt của anh, một năm đầu có cho anh mấy kỳ nghỉ."

Lâm Xuyên dự định một lát, nhìn Minh Cần: "Sẽ có nguy hiểm sao?"

Minh Cần nhìn mỉm cười, còn không kịp nói chuyện, Giang Tinh Tinh lập tức nói: "Quá nguy hiểm thì có, anh không biết thân thích cực phẩm của Minh Cần đâu, người nào cũng muốn giành đất với chị ấy, nóng nảy còn trực tiếp dùng nắm đấm, anh nhìn cơ thể gầy gò của chị ấy đi, chịu được bao nhiêu quyền"

Nghe vậy, rốt cuộc Lâm Xuyên cũng như hạ quyết tâm, gật đầu: "Tôi đi!"

Minh Cần...

Nhật được thanh niên năm tốt ngày thơ này ở đâu vậy?

[1] Nhắc đến Tương Vương ái mộ thân nữ, đau khổ theo đuổi, mà thân nữ lại không hề có ý. Dùng để nhắc đến tình duyên, tương tự hoa rơi hầu ý nước chảy vô tình

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Bé em xuống

Edit: Nhuợc Vỹ

Beta: Quanh

Giữa trưa, Giang Tinh Tinh nhận được tin nhắn của Thương Giới, tôi nay công ty có một hoạt động tụ họp không chính thức, nếu có có thời gian thì tham dự với anh.

Buổi tối Giang Tinh Tinh không có lịch trình nên đồng ý lời mời của Thương Giới.

Có ra khỏi studio, trực tiếp đến tổng bộ tập đoàn Thương thị. Trong phòng nghỉ tư nhân của Thương Giới có rất nhiều trang phục, cô trực tiếp qua bên kia thay quần áo, đồ phải về nhà một vòng.

Studio cách tập đoàn Thương thị không xa, Giang Tinh Tinh mang khẩu trang và kính râm, đi bộ qua, xem như tản bộ.

Vào đại sảnh, tiếp tân lễ tân một cái đã nhận ra cô: "Giờ tổng giám đốc Thương đang tiếp khách, đã dặn nếu phu nhân tới thì mời phu nhân vào văn phòng trước ạ."

"Được."

Tiếp tân muốn mừng cô lên lầu, Giang Tinh Tinh xua tay, ý bảo các cô ấy làm chuyện của mình đi, không cần lo cho cô.

Tòa nhà cao khoảng bốn mươi hai tầng, bên kia có sáu thang máy, hoàn toàn thỏa mãn nhu cầu sử dụng thông thường.

Lúc chờ thang máy, Giang Tinh Tinh chú ý đến người phụ nữ đứng trước mình.

Cô ta có một mái tóc dài màu nâu, đuôi tóc uốn xoắn, mặc đồ công sở màu đen, đi đôi giày cao gót ít nhất là tám centimet, trông rất ngăn nắp gọn gàng.

Trên tay cô ta mang đồng hồ kim cương Cartier, trang điểm tinh xảo, ánh mắt sắc bén, môi khá mỏng, cho người ta cảm giác không dễ ở chung.

Thang máy xuống đến lầu một, Giang Tinh Tinh đang muốn tiến vào, lại không ngờ cô gái Cartier kia mỉm cười với cô, nói: "Ngại quá, ở đây có một phần tài liệu quan trọng cần lập tức giao cho tổng giám đốc Thương, phiền các cô chờ thang máy tiếp theo."

Nói xong cũng không đợi mọi người phản ứng, trực tiếp ấn đồng của thang máy.

Thấy vậy, Giang Tinh Tinh không tò vè gì, mấy cô gái bên cạnh thì lại bàn tán: "Cô ta cho rằng mình là ai chứ, chỉ có công việc của cô ta quan trọng, công việc của người khác không quan trọng sao?"

Giang Tinh Tinh không khỏi quay đầu lại hỏi: "Cô ấy là ai thế?"

Advertisement / Quảng cáo

"Tổng Ký Phi, tuần trước vừa đến công ty chúng ta nhận chức, làm ở bộ phận nghiên cứu thị trường, nghe nói là bạn đại học của tổng giám đốc Thương, nghe cô ta tự mình nói, hình như là bạn rất tốt với tổng giám đốc Thương."

"Phải không?"

Thang máy tiếp theo đã xuống, Giang Tinh Tinh đi vào, mấy cô gái kia mỉm cười nói: "Phu nhân, phu nhân lên trước đi."

"Làm gì có quý cụ này, cứ vào đi, công việc quan trọng."

Vì thế mấy cô gái kia bước vào, có đôi lặc, các cô ấy cũng không quen nhân Tổng Ký Phi: "Bạn đại học của tổng giám đốc Thương thì sao chứ, phu nhân của chúng ta cũng không lên mặt như cô ta đâu."

"Đứng rồi, có gì đặc biệt hơn người."

"Nhưng mà năng lực làm việc của cô ta đáng là rất mạnh, tổng giám đốc Thương rất coi trọng cô ta."

"Nghe Tổng Ký Phi nói, hồi đại học, cô ta là một trong số ít người bạn khác phải của tổng giám đốc Thương."

...

Bàn tán sau lưng người ta là chuyện mà công ty nào cũng có, không thể tránh được, Giang Tinh Tinh không tham dự với các cô ấy, nghe thấy cũng làm như không nghe.

Thang máy lên đến tầng cao nhất, vừa lúc thấy Tổng Ký Phi đang nói với trợ lý ngoài cửa vài câu rồi đẩy cửa vào văn phòng Thương Giới.

Thương Giới có rất nhiều trợ lý, bình thường vị trí ngoài cửa luôn là Lâm Xuyên, nhưng Lâm Xuyên bị cô chuyển đi rồi, hôm nay đổi thành người khác.

Nếu là bình thường, văn phòng Thương Giới không cho người khác tùy ý ra vào, vì văn phòng liên thông với phòng ngủ của anh, đôi khi anh sẽ tắm rửa hoặc nghỉ ngơi trong phòng ngủ, người ngoài không tiện quấy rầy.

Trợ lý này để Tổng Ký Phi vào để như trò bàn tay như vậy, trong lòng Giang Tinh Tinh không thoải mái lắm.

Cô đến bên cạnh bàn làm việc của người trợ lý, dò hỏi: "Tổng giám đốc Thương đang tiếp khách à?"

Thấy là phu nhân đến, cô trợ lý nhỏ vội vàng đứng lên trả lời: "Vâng, bây giờ tổng giám đốc Thương không có trong văn phòng, đang ở phòng tiếp khách dưới lầu."

Giang Tinh Tinh nhìn cửa văn phòng đóng chặt: "Cô gái vừa vào..."

"À, là Tổng Ký Phi ở bộ phận thị trường, cô ấy nói có tài liệu quan trọng phải giao cho tổng giám đốc Thương, tôi nói tôi giúp cô ấy đưa, cô ấy nói đây là tài liệu bí mật, cần phải tự mình giao cho tổng giám đốc Thương."

Giang Tinh Tinh gật đầu, đứng cạnh cửa, muốn chờ cô ta ra rồi lại vào.

Người trợ lý thấy thế, có hơi thấp thòm, thế này không thích hợp lắm, không lý do gì mà Tổng Ký Phi vào văn phòng tổng giám đốc Thương, để phu nhân nhà mình phải chờ ngoài cửa, rất là kỳ cục!

Giang Tinh Tinh chờ cạnh cửa, mặt không biểu tình, nhìn không ra là nộ. Vì thế cô trợ lý cũng như đứng trên đồng kìa, ngồi trên đồng than, lên giới cho Lâm Xuyên một tin nhắn, thuật lại tình huống một lần.

"Tiền bối, giờ em phải làm sao đây; phu nhân còn đang chờ ngoài cửa, em báo phu nhân ngồi, phu nhân vẫn không ngồi, cũng không tức giận, cứ chờ như thế, anh xem... Cứ thế này thì không phải muốn mừng em sao?"

Lâm Xuyên: "Phu nhân không có tật xấu gì, ngày thường chỉ thích ăn chút đồ ăn, không liên quan đến em, không cần sợ, cũng làm là tổng giám đốc Thương ném chữ khó sợ. Khoan đã... Em vừa nói, Tổng Ký Phi?"

Trợ lý nhỏ: "Tiền bối vẫn chưa gặp, người mới vào vào bộ phận thị trường tuần trước, nghe nói là bạn đại học của tổng giám đốc Thương, anh biết có ấy không?"

Lâm Xuyên nhìn ba chữ "Tổng Ký Phi", ngày ra rất lâu.

Rất hiếm là đáng kể!

Nhưng cô ta vào tập đoàn Thương thị bằng cách nào, hơn nữa còn đụng phải phu nhân nhà đại tổng.

Lâm Xuyên bắt đầu đồng tình cho đại tổng.

Anh ấy do dự một lát, nói với trợ lý nhỏ: "Em pha cho phu nhân ly trà đi, hạ hỏa."

Trợ lý nhỏ vội vàng pha cho Giang Tinh Tinh một ly trà hoa lai, đưa qua, Giang Tinh Tinh khách sáo nói: "Cảm ơn"

Qua khoảng mười lăm phút, Tổng Ký Phi vẫn chưa ra khỏi văn phòng, ngay cả cô trợ lý cũng không chịu nổi, gõ cửa, tiến vào văn phòng xem Tổng Ký Phi.

Lúc cô trợ lý đi ra, vẻ mặt như sắp khóc, nói với Giang Tinh Tinh: "Phu nhân, cô Tổng nói muốn chờ tổng giám đốc Thương trong văn phòng, có chuyện quan trọng muốn nói với tổng giám đốc."

Giang Tinh Tinh gật đầu, bình tĩnh nói: "Thế thì tôi cũng vào chờ chung đi."

Nói xong, cô trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Cô trợ lý thấy thế, vội vàng gửi tin nhắn cho Lâm Xuyên: "Tiền bối, phu nhân cũng vào rồi! Em nên làm gì bây giờ?"

Thật lâu sau, Lâm Xuyên mới nhận lại "An tâm ăn đura."

Trợ lý nhóc...

Hoá ra không phải chuyên mình quín nên không thèm nóng nảy, rút dây động rừng, nếu tổng giám đốc Thương gần thì ai cũng không kiêng nể, rất có thể cô ấy sẽ mất chén cơm.

Lâm Xuyên: "Giờ biết trợ lý tổng giám đốc không dễ làm chưa, kệp ở giữa thế khó xử, còn chịu khinh bỉ từ hai phía."

Trợ lý nhóc: "Xin tiền bồi chi điểm QAQ."

Lâm Xuyên: "Pha cho tổng giám đốc Thương ly cà phê đi, lên nói với anh ấy, phu nhân đã tới rồi."

Trợ lý nhóc: "Chỉ nói phu nhân đã tới? Có cần nói phu nhân đang ở cùng Tổng Ký Phi không?"

Lâm Xuyên: "Có nghe không đấy, em nói vậy, chẳng khác gì nói rõ em ngầm suy đoán tổng giám đốc Thương và Tổng Ký Phi có gì đó, em cảm thấy anh ấy sẽ tha cho em sao?"

Trợ lý nhóc: "A a! Tiền bồi anh mình! Em chỉ cần nói phu nhân tới rồi là được?"

Lâm Xuyên: "Ừ, phu nhân đến, anh ấy sẽ không kiên trì được mười phút đâu."

...

Giang Tinh Tinh đẩy cửa đi vào, phát hiện Tổng Ký Phi đang đứng trước cái giá trong văn phòng, ngần ngợ nhìn khung ảnh trên giá, trong khung là ảnh Thương Giới mặc tây trang, chụp ảnh với bạn.

Tây trang hợp quy tắc phổ bày đáng người cao lớn của anh, nhìn rất tinh anh, kiểu ngạo lại quý khí.
Advertisement / Quảng cáo

Tổng Ký Phi nhìn quá nhập tâm, vẫn chưa nhận thấy trong phòng có người tiến vào.

Ánh mắt của cô ta tràn ngập sáng bái và ngưỡng mộ, có vẻ rất thâm tình.

Tổng Ký Phi nghe thấy tiếng bước chân, lấy lại tinh thần, nhìn Giang Tinh Tinh: "Sao có vào được, chẳng lẽ cô không biết văn phòng của tổng giám đốc Thương không có sự cho phép thì không được tiến vào sao?"

Giang Tinh Tinh nhận thấy sự khêu khích trong lời nói của Tổng Ký Phi, hỏi ngược lại: "Vậy cô đang làm gì ở đây?"

Tổng Ký Phi giờ tài liệu trong tay lên: "Tôi tới đưa một phần báo cáo thị trường, là tổng giám đốc Thương tự mình phản phó, rất quan trọng, tôi phải tự mình giao cho anh ấy."

Giang Tinh Tinh gật đầu: "Tôi cũng đang chờ anh ấy, không ngại cùng chờ chứ?"

"Cô không phải người của công ty nhỉ, mấy ngày nay tôi không thấy cô."

"Không phải." Giang Tinh Tinh nói "Là khách."

Tổng Ký Phi cười nói: "Cô cứ ngồi đâu cũng được, không cần khách khí."

Nghiêm nhiên như là nữ chủ nhân của nơi này, còn sắp xếp chỗ ngồi cho cô.

Giang Tinh Tinh không ngồi, im lẳng đến trước giá, nhìn người đàn ông trong bức ảnh, nói: "Trước đây tôi cũng chưa từng gặp cô Tổng Ký Phi đây."

"Tôi vừa lấy được bằng thực sĩ, về nước lên tới tập đoàn Thương thị làm."

"Trong nước có không ít công ty, vì sao lại chọn tập đoàn Thương thị?"

Mặt mày Tổng Ký Phi dàu dàu dĩ không it: "Vì nơi này nhiều bạn học cũ, Thương Giới, còn có Lâm Xuyên, hỏi đại học chúng tôi là bạn rất tốt."

"Thì ra là thế."

"Tôi nghe nói anh ấy kết hôn rồi." Tổng Ký Phi quay đầu nhìn Giang Tinh Tinh: "Là thật à?"

Giang Tinh Tinh đến bên cạnh bàn làm việc, đầu ngón tay nhẹ nhàng dạo qua mặt bàn gỗ đỏ bóng láng, nói: "Là thật."

"Cô từng gặp cô gái kia chưa?"

"Đã từng gặp."

"Cô ta thế nào?"

Giang Tinh Tinh nhìn Tổng Ký Phi: "Cô Tổng, tôi không thích bàn tán sau lưng người khác lắm."

Tổng Ký Phi mỉm cười, đôi mắt phương rất xinh đẹp thần thái: "Cũng đúng, như vậy không tốt, nhưng mà... Ở nước ngoài, tôi có nghe bạn tốt nói anh ấy kết hôn, rất bất ngờ, dù sao thì trước đây anh ấy từng nói sẽ không kết hôn."

"Là người thì sẽ thay đổi."

Giang Tinh Tinh hỏi ngược lại Thương Giới khi có vấn quen, rồi đến cuộc sống hôn nhân bấy giờ, anh thật sự thay đổi rất nhiều.

"Đồng thế, con người rồi sẽ thay đổi." Tổng Ký Phi không hề để ý, nói: "Nghe nói là cưới mình tỉnh, vừa về nước không lâu, tôi cũng chưa tìm hiểu xem mình tỉnh đó trông thế nào."

"Không phải rất rõ mớ ã, sao lại không tìm hiểu?" Giang Tinh Tinh tháo kính râm xuống, mỉm vào cổ áo.

"Khả to mớ, nhưng nghĩ lại thì cảm thấy không có gì đặc biệt, mình tỉnh mà, chắc chắn là gương mặt đại chúng như bao nhiêu mình tỉnh khác, chỉ có cái mức bên ngoài, bên trong lại trống rỗng." Cô ta mỉm cười tạo nhai: "Không đáng để lãng phí thời gian tìm hiểu."

"Phải không?" Khóc mồi Giang Tinh Tinh nhếch lên: "Hình như cô rất có thành kiến với mình tỉnh giới nghệ sĩ."

"Không phải mình tỉnh đều bán mặt sáo, có bán linh gì chứ?" Tổng Ký Phi kiên trì với lập trường của mình: "Giờ đa số đàn ông đều quá yếu, họ không thích phụ nữ có tham vọng gây dựng sự nghiệp, sợ không khống chế được người phụ nữ như vậy."

"Có cảm thấy Thương Giới là dạng người này sao?"

"Đương nhiên là không." Tổng Ký Phi vội nói: "Anh ấy rất mạnh, cho nên... Không phải người phụ nữ cũng dù tư cách làm bạn bên cạnh anh ấy."

Giang Tinh Tinh chú ý, lúc có ta nói những lời này, vẻ mặt có sự kiêu ngạo rất rõ ràng.

"Hình như cô Tổng rất thích tổng giám đốc Thương."

Tổng Ký Phi thoải mái hào phóng thừa nhận: "Người đàn ông như Thương Giới, có cô gái nào mà không thích, nhưng không phải bất cứ cô gái nào cũng có tư cách theo đuổi anh ấy."

"Bởi vì anh ấy đã kết hôn."

"Không, ý tôi không phải như vậy, ý tôi là không phải ai cũng xứng đôi với anh ấy." Tổng Ký Phi chắc chắn mà nói: "Kết hôn cũng không thể nói lên điều gì, nói không chừng là có lý do đặc biệt hay âm tình nào đó."

"Âm tình gì mà có thể khiến đàn ông cam tâm bước vào thành trì hôn nhân?" Giang Tinh Tinh bình tĩnh nói: "Hôn nhân bắt đầu từ tình yêu."

"Cô còn quá trẻ." Tổng Ký Phi nói: "Tôi lớn hơn cô vài tuổi, nói không sai đâu, chắc chắn kiến thức cũng bao la hơn cô rất nhiều."

Giang Tinh Tinh không đáp lại cô ta.

"Tôi nói cho cô biết, đàn ông như Thương Giới, có rất nhiều nguyên nhân lựa chọn hôn nhân, không có khả năng nhất là vì tình yêu gì đó."

"Ờ?"

Thấy Giang Tinh Tinh có hứng thú, Tổng Ký Phi tiếp tục nói: "Cho nên tôi mới nói, hôn nhân của anh ấy có ẩn tình, tôi học chung với anh ấy bao nhiêu năm, lúc đó anh ấy là nhân vật làm măm làm gió ở trường chúng tôi, có loại phụ nữ nào mà không muốn dính tấy anh ấy, muốn xinh đẹp quyến rũ có xinh đẹp quyến rũ, muốn hoạt bát đáng yêu cũng có... Anh ấy có để vào mắt không, không có. Dù là đàn ông hay phụ nữ, có thể ở lại bên cạnh anh ấy, chi cần có một thứ, đó chính là năng lực, ví dụ như Lâm Xuyên, ví dụ như..."

Giang Tinh Tinh biết, câu nói phía sau đầu chấm lmg là, "ví dụ như tôi".

"Cô Tổng Ký Phi, cô là phần tử tinh anh đi du học về, nhưng lại nói ra nói vào hôn nhân của người ta, không cảm thấy rất thất lễ sao?"

Tổng Ký Phi cười nói: "Tôi cảm thấy cô rất thẳng thắn, cũng rất có duyên nên nói hơi nhiều một chút."

Đi nhiên Giang Tinh Tinh biết, cái gọi là "thẳng thắn" của Tổng Ký Phi là vì mặt có cô sếp. Tinh hữu nghị giữa phụ nữ rất kỳ lạ, hai cô gái vô cùng xinh đẹp, thế lực ngang nhau sẽ rất khó làm thân. Còn nếu một người yếu hơn, dù là diện mạo hay thân phận, không có sức uy hiếp với bên kia thì lại có khả năng trở thành bạn bè.

Hiển nhiên Tổng Ký Phi đã xem cô là một người phụ nữ không có sức uy hiếp, vô tình thả lỏ mấy lời dưới đáy lòng với cô.

Tổng Ký Phi quay đầu lại, thấy Giang Tinh Tinh chống tay, trực tiếp ngồi lên bàn làm việc của Thương Giới, sắc mặt cô ta thay đổi: "Sao cô có thể ngồi đó! Mau đi xuống!"
Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh vô tội mà nói: "Không phải cô bảo tôi ngồi đâu cũng được sao?"

"Vậy cô cũng không thể ngồi lên bàn làm việc của tổng giám đốc Thương được, cô ở công ty nào thế, quá thất lễ rồi!"

Đúng lúc này, cửa văn phòng bị đẩy ra, Thương Giới sai bước đi đến.

Trông thấy Giang Tinh Tinh, gương mặt anh lập tức trở nên vô cùng dậu dằng: "Tôi rồi à?"

"Ừ, chờ lâu rồi."

"Tổng giám đốc Thương, xin lỗi, chắc là cô ấy không hiểu quy củ lắm, tôi lập tức kêu cô ấy xuống."

Tổng Kỳ Phi mở miệng nói chuyện. lúc này Thương Giới mới chú ý trong văn phòng có người khác, xoay người nhìn cô ta: "Cô cũng ở đây à?"

"Tôi tới đưa báo cáo đánh giá cho anh." Tổng Kỳ Phi đưa tài liệu cho Thương Giới.

Thương Giới không nhận lấy, trực tiếp chỉ bàn làm việc: "Đề đó là được."

Tổng Kỳ Phi để tài liệu xuống, đưa mắt ra hiệu cho Giang Tinh Tinh: "Có mau xuống đi, quái thật là rồi!"

"Không sao." Giang Thương Giới dịu dàng: "Có ấy thích ngồi chỗ nào thì cứ ngồi đó."

"Tổng giám đốc Thương..."

"Giới thiếu một chút, cô ấy là vợ của tôi, Giang Tinh Tinh."

Thương Giới đến bên cạnh cô, Giang Tinh Tinh thuận thế vòng tay ôm cổ anh: "Bé em xuống."

Vì thế Thương Giới ôm eo cô, nhẹ nhàng nhấc lên, Giang Tinh Tinh được anh bế xuống.

Mặt mũi Tổng Kỳ Phi trắng bệch: "Tổng giám đốc Thương, cô ấy là... phu nhân của anh?"

Giang Tinh Tinh nhìn Tổng Kỳ Phi: "Cô Tổng, xin chào."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Vĩ thanh

Edit: Nhược Vỹ

Beta: Quanh

Giang Tinh Tinh có gương mặt dịu dàng trong sáng, nhưng vết sẹo giữa trán lại khiến vẻ đẹp đó bị thiếu hụt, không được hoàn mỹ. Dạng mạo ôn hòa như vậy, rất dễ khiến người ta cảm thấy gần gũi.

Tổng Kỳ Phi chính là một ví dụ, không cần thận thủ lý sạch sẽ tâm tư mình trước mặt cô.

Lúc này, tình cảnh vô cùng xấu hổ, nhưng điều khiến Tổng Kỳ Phi không cách nào tiếp thu nhất, không phải là đã nói hết tâm tư, mà là...

Thương Giới không giới thiệu cô ta với Giang Tinh Tinh.

Hai người họ đã từng là bạn đại học, Tổng Kỳ Phi tự cảm thấy mình không giống những người phụ nữ khác, ít nhất, cô ta có thể xưng là bạn của Thương Giới.

Nhưng Thương Giới lại không giới thiệu cô ta, điều này nghĩa là, ở trong cảm nhận của người đàn ông này, cô ta và những nhân viên khác giống nhau, chỉ là râu rùa.

Tổng Kỳ Phi lập tức cảm thấy bị tổn thương, khó có thể tiếp thu.

Sau khi Thương Giới nhận tài liệu, cúi đầu xem mà không nhìn cô ta, chỉ nói: "Về sau tài liệu thế này, trực tiếp giao cho trợ lý của tôi, không cần tự mình đưa đến văn phòng, càng không cần ở đây chờ tôi, lãng phí thời gian làm việc."

Đôi mắt công việc, từ trước đến nay Thương Giới luôn nói thẳng, việc công xử theo phép công, sẽ không vì bất cứ quan hệ gì mà thiên vị.

Bởi vậy, nấy lời vừa rồi, Thương Giới nói mà không quá chú tâm, hết sức bình thường.

Nhưng Tổng Kỳ Phi nghe, lại cảm thấy vô cùng mất mặt, đặc biệt là...ngay trước mặt Giang Tinh Tinh.

Vừa rồi cô ta làm bộ làm tịch khoe khoang, bày ra một đồng lý do thoái thác, giờ bị đánh hội nguyên hình, mặt Tổng Kỳ Phi vô cùng khó coi.

Lạc chủ ý của Thương Giới đã không còn ở trên người Tổng Kỳ Phi, anh ngồi xuống ghế xoay, xoay cổ tay, vẩy tay với Giang Tinh Tinh: "Lại đây."

Giang Tinh Tinh đến bên cạnh anh, Thương Giới tự nhiên để cô ngồi lên đùi mình, dịu dàng hỏi: "Hôm nay tan sớm vậy à?"

"Kết thúc công việc sớm." Giang Tinh Tinh nói: "Anh vẫn như thế."

"Không có cách nào, chỉ cần ở công ty là luôn có đủ loại chuyện tìm tôi."

"Làm Xuyên không ở đây, có quen không?"

"Ừm..." Anh dừng một lát, nhẹ nhàng vỗ eo cô: "Nghe lời nói thật hay là nói dối."

"Thương Giới anh còn có lúc nói dối sao?"

Anh cười nhẹ, nói: "Vô cùng không quen, Lâm Xuyên biết làm việc hơn mấy người khác."

"Anh ấy hiểu anh hơn người khác."

"Cậu ta đã theo anh nhiều năm, em cho cậu ta vài ngày nghỉ, cũng theo lẽ thường, cuộc sống của cậu ta không nên chỉ vây quanh anh, đã lớn vậy rồi, cũng là lúc học... Ở chung với con gái."

Giang Tinh Tinh cười tán thưởng: "Nói như vậy, tổng giám đốc Thương thật là thông tình đạt lý nha!"

"Phản thường."

Advertisement / Quảng cáo

Thương Giới ngẩng mặt muốn hôn cô, đảo mắt mới thấy Tổng Kỳ Phi đang còn ngơ ngác đứng tại chỗ, chưa đi.

Sắc mặt anh tối sầm: "Cô còn đứng đây chờ tôi khen ngợi sao?"

Hoàn toàn là giọng điệu của cấp trên với cấp dưới, so với thái độ dịu dàng dành cho Giang Tinh Tinh, giống như hai người khác nhau.

Tổng Kỳ Phi khó tin nhìn anh, rất khó tưởng tượng, đàn anh lạnh như băng ở trường học năm đó, nay sẽ hao tổn tâm cơ để một cô gái thế này.

Giống như cô ta chưa từng quen anh.

"Thương Giới, tôi muốn nói là, chúng ta đã bao nhiêu năm không gặp, cùng nhau ăn một bữa cơm, tụ họp một lần." Tổng Kỳ Phi miễn cưỡng duy trì nụ cười khách sáo, nói: "Kêu Lawrence nữa."

Thời đại học, Tổng Kỳ Phi, Thương Giới và Lawrence có quan hệ tương đối gần gũi, nói đúng ra, cô ta có quan hệ tương đối tốt với Lawrence, mà Lawrence thường xuyên đi cùng Thương Giới, qua lại nhiều lần biết nhau.

Lần nào cô ta kéo Lawrence là có thể dẫn Thương Giới vào, điều này làm cho Tổng Kỳ Phi cảm thấy vô cùng có mặt mũi, dù sao thì bên cạnh Thương Giới không có người bạn nào là nữ, có nữ sinh đơn độc mời anh, không ai không bị từ chối, bởi vậy mọi người rất hâm mộ Tổng Kỳ Phi.

Tổng Kỳ Phi cũng rất có cảm giác ưu việt, sau khi về nước, cô ta lựa chọn tập đoàn Thương thị, cũng vì có thể tạo ra nhiều cơ hội tiếp xúc với Thương Giới. Dù gì họ cũng là bạn đại học, bằng cấp tương đương, là người thuộc cùng thế giới.

Ít nhất, trong lòng Tổng Kỳ Phi cho là như thế.

Với tâm lòng tràn đầy chờ mong, cô ta mời Thương Giới ăn cơm, lại kéo theo Lawrence, vừa nhắc nhở Giang Tinh Tinh, quan hệ giữa họ vô cùng tốt, hơn nữa cô ta quen anh trước Giang Tinh Tinh rất lâu.

Lại không ngờ rằng, Thương Giới từ chối vô cùng trực tiếp: "Xin lỗi, gần đây tương đối bận, không có thời gian."

Thương Giới nói thật, anh thật sự không có thời gian ăn cơm tụ họp, ban ngày phải làm việc, buổi tối phải về nhà với vợ, đầu ra thời gian ăn cơm với người khác.

Còn Lawrence, thật ra anh ta thường xuyên chạy đến nhà Thương Giới vào giờ cơm tối để ăn ké, anh ta thích đồ ăn Trung Quốc, mà tay nghề nấu nướng của Giang Tinh Tinh lại rất tốt.

Bị Thương Giới từ chối, mặt Tổng Kỳ Phi đỏ bừng, nhưng vẫn duy trì nụ cười mím khéo léo: "Vây tôi ra ngoài trước, chừng nào anh có thời gian, chúng ta lại hẹn."

"Đừng rồi." Thương Giới gọi cô ta lại.

"Hà?" Tổng Kỳ Phi lập tức dừng chân, cho rằng sẽ có đường sống.

Chưa từng nghĩ, Thương Giới vừa mở miệng đã răn dạy không hề nề nạt: "Sau này đừng nói chuyện riêng ở công ty."

Tổng Kỳ Phi sững sờ: "Tôi..."

"Tập đoàn Thương thị có quy tắc riêng, dù là người thân trong nhà, chỉ cần vào công ty tôi, không có ai cao hơn người khác. Mọi người đều vì một mục tiêu, giúp công ty trở nên tốt hơn, bởi vậy, đừng có đi đâu cũng nói cô là bạn học của tôi, có thể làm được không?"

Tổng Kỳ Phi liếc mắt nhìn Giang Tinh Tinh, cảm giác mặt mũi đã mất hết.

Cô ta dậm chân một cái, cắn răng xoay người rời khỏi văn phòng.

Sau khi Tổng Kỳ Phi đi rồi, Giang Tinh Tinh kéo cả vợ Thương Giới, nhìn gương mặt anh ở khoảng cách gần: "Việc công xử theo phép công, không hề nề nang, tổng giám đốc Thương thật là thủ đoạn nha."

"Không có quy cụ sao thành được phép tức." Thương Giới bình tĩnh nói: "Anh không muốn nghe thấy cấp dưới bàn tán sau lưng, nói cô ta có quan hệ không bình thường với anh."

Giang Tinh Tinh đưa tay sờ cằm anh, nhẹ giọng hỏi: "Cho nên hai người có sao?"

"Quan hệ bạn học, có tính là không bình thường không?"

"Quan hệ bạn học, dĩ nhiên là không tính." Giang Tinh Tinh cười như không cười, nhìn anh: "Vậy còn quan hệ khác thì sao?"

"Ví dụ như cái này?"

Anh nắm tay cô, cô nọm tròn cơ ngực và cơ bụng rắn chắc của anh, từ từ trượt xuống, rơi xuống thẳm lũng.

...

Nói tóm lại, Thương Giới vô cùng nỗ lực.

Từ khi Giang Tinh Tinh nói đồng ý sinh con cho anh, giờ đầu óc anh toàn là chuyện này, cũng không phải thật sự vì sinh con.

Nhưng nó như chất xúc tác, khiến anh không cách nào không chế chính mình, tùy thời tùy chỗ đều muốn gặp cô, gặp được thì lại muốn có.

Từ lúc không cần sử dụng condom, Thương Giới như phát hiện một thế giới hoàn toàn mới, sự tiếp xúc chặt chẽ không có ngăn cách, sinh ra cảm giác thân mật không gì sánh kịp, vui sướng hơn gấp trăm lần.

Thương Giới cảm thấy bấy giờ, mẹ nó, mình chính là một tên cầm thú.

Đương nhiên, biết được là một chuyện, có thể biết sai lên sửa không, lại là một chuyện khác.

...

Tại tiệc tối của công ty, Giang Tinh Tinh đi bên cạnh Thương Giới, cứ chỉ tạo nài khéo léo, tự nhiên hào phóng.

Tổng Ký Phi ngồi cạnh bàn ăn, cảm giác nhìn cô, trong lòng vô cùng hụt hẫng.

Ban đầu nghe nói Thương Giới kết hôn, vợ là mình tình đang nổi tiếng, cô ta còn rất khinh thường.

Chỉ là diễn viên thôi, dù có xinh đẹp hơn những cô gái khác, nhưng chỉ dựa vào xinh đẹp, có thể kéo dài bao lâu. Người đàn ông như Thương Giới, cô gái có thể ở bên cạnh anh nhất định phải hiểu anh, hiểu mong tưởng và tâm tư anh, cũng phải giúp được anh, trở thành cánh tay phải của anh, như vậy mới đủ tư cách ở lại bên anh lâu dài.

Tổng Ký Phi cảm thấy mình chính là người phụ nữ như vậy, kế hoạch của cô ta là trở thành đồng nghiệp của Thương Giới, cùng anh đốc sức làm việc, dù ở nhà anh có người vợ bình hoa thì thế nào, hoàn toàn không ảnh hưởng, không phải đàn ông thành công đều vậy sao?

Nhưng mà, sau khi Tổng Ký Phi gặp được Giang Tinh Tinh, cô ta dần phát hiện, tuy cô ta có bằng cấp cao, năng lực làm việc cũng rất mạnh, nhưng nhân phẩm lại không bằng Giang Tinh Tinh.

Vì dụ như hiện tại, Giang Tinh Tinh có thể đứng bên cạnh Thương Giới, cùng anh ứng phó bất cứ trường hợp gì, bình tĩnh, đúng mực, hào phóng.

Lại như lúc ở văn phòng, cuộc đối thoại đó, nếu thân phận hai người đối chỗ, cô ta nghe thấy người phụ nữ khác kiểu ngạo kiều biểu đạt với mình như vậy, khát vọng trở thành người thứ ba trong chuyện tình của mình và chồng mình...

Chỉ sợ cô ta đã sớm nhào nhào lên!

Giang Tinh Tinh vẫn duy trì gương mặt bình tĩnh, không hề có thất lễ, thậm chí là tức giận cũng không, cô đứng bên cạnh Thương Giới, vẻ mặt khi nhìn anh cũng rất dịu dàng.

Tâm tình Tổng Ký Phi vô cùng không tốt, uống nhiều hơn vài ly, giờ đang ngồi ở sô pha, đôi mắt hơi đỏ, có phần thất thủ.

Giang Tinh Tinh ngồi xuống bên cạnh cô ta, nhẹ nhàng cưng ily.

Tổng Ký Phi nhìn cô, ngồi thẳng dậy, trên mặt lại treo nụ cười đối trá mà khéo léo, nụ cười này như chiến báo của phụ nữ, dường như cô nó là có thể bất bại.

"Thương Giới nói chuyện thẳng thắn, có dũng dế trong lòng." Giang Tinh Tinh nói với cô ta: "Lúc làm việc anh ấy là như vậy, vô cùng tích cực."

"Tôi biết."

Tổng Ký Phi thầm nói, sợ là còn rõ hơn cả cô.

"Năng lực làm việc của cô rất mạnh, Thương Giới coi trọng nhân tài, hy vọng cô có thể dặt tâm tư lên công việc, đốc lòng vì công ty, tôi tin anh ấy sẽ cung cấp không gian phát huy lớn hơn nữa cho cô."

Vốn Tổng Ký Phi cho rằng Giang Tinh Tinh đến đây là để tuyên thệ chủ quyền, chăm chọc nói móc cô ta, lại không ngờ rằng, cô đến giúp Thương Giới mới chào nhân tài.

Trái tim người phụ này, rốt cuộc là lớn đến mức nào?

Ý của cô ta còn chưa đủ rõ ràng sao, cô ta không chỉ muốn làm phụ tá đặc lực của Thương Giới, còn muốn làm tình nhân của anh.

Giang Tinh Tinh lại đến đây an ủi cô ta, có thể làm được chuyện này, hoặc là không yêu người đàn ông đó, không để bụng nên không sao cả, hoặc là... vô cùng tin tưởng người đàn ông của mình, biết anh tuyệt đối sẽ không làm ra bất cứ chuyện gì phản bội mình.

Sự thật chứng minh, Thương Giới thật sự là người đàn ông như vậy.

Tổng Ký Phi vẫn ôm tâm lý ăn may, nhìn cô: "Có thích tiền của anh ấy sao?"

Người phụ nữ đào mỏ, sẽ không bao giờ dể ý chồng mình có tình nhân bên ngoài hay không.

Giang Tinh Tinh kinh ngạc hỏi lại: "Một người đàn ông vừa khôi ngô vừa sấn sóc, còn có cơ bụng sáu múi đứng trước mặt tôi, tôi lại đi thích một đồng tiền mặt bốc mùi?"

Tổng Ký Phi không còn gì để nói, dù là cô ta cũng không có cách nào thờ ơ với người đàn ông như vậy.

"Cho nên cô sẽ không rời khỏi anh ấy?"

"Có Tổng Ký Phi, có nói chuyện rất thú vị đây, xin hỏi vì sao tôi phải rời khỏi anh ấy?"

Hiển nhiên Tổng Ký Phi đã uống nhiều, nói chuyện không đúng mực, nhưng đều là suy nghĩ của mình: "Có cần bản không xứng với anh ấy, ngoại trừ vẻ ngoài xinh đẹp thì không còn gì nữa, về mặt sự nghiệp, cô không giúp được anh ấy, cũng không hiểu được mong tưởng của anh ấy, đứng bên cạnh anh ấy, có cần bản là bình hoai. Giờ anh ấy cần cô tổ đểm cho sự nghiệp của anh ấy, nhưng tương lai khi cô gái đi thì sao, anh ấy sẽ còn quan tâm đến cô sao?"

Giang Tinh Tinh thông dong mỉm cười: "Có rồi tôi xinh đẹp, nhưng anh mất ban đầu cô nhìn tôi, tôi vô cùng quen thuộc, trước đây thường xuyên gặp được, tôi nghĩ... Cô cũng không thấy tôi là cô gái quái xinh đẹp, có nói như vậy, chỉ vì trong lòng cô vô cùng hoang mang mà thôi."

Tổng Ký Phi kinh ngạc nhìn Giang Tinh Tinh, không ngờ cô lại biết quan sát như thế, đúng là như vậy, ban đầu cô ta hoàn toàn không để có vào mắt, dù cho dung mạo xinh đẹp, nhưng trên mặt có sẹo, có thể có uy hiếp gì?

Giờ cô ta rất hoang mang, không rõ người phụ nữ như vậy có bản lĩnh gì để trở thành vợ Thương Giới, phu nhân tập đoàn Thương thị, cô ta chỉ có thể dùng cái có "xinh đẹp" để thuyết phục mình, không hơn.

"Có Tổng, chắc cô không rõ quan hệ giữa tôi và anh Thương, chúng tôi quen nhau từ nhỏ, khi đó anh ấy còn muốn tôi làm em gái anh ấy."

Tổng Ký Phi kinh ngạc nhìn cô: "Hai người quen nhau từ nhỏ?"

Khóc cười Giang Tinh Tinh có nụ cười nhạt, nếu trong lòng Tổng Ký Phi hoang mang, cô sẽ giúp cô ta giải thích sự ngờ vực.

"Tôi là con gái nhà họ Thẩm, bởi vì một chút chuyện hồi nhỏ mà phải chia lìa với bố mẹ, may là Thương Giới tìm được tôi về, nếu không phải anh ấy nhận ra tôi, có lẽ cả đời này tôi cũng không thể nhìn thấy bố mẹ ruột của mình."

"Nhà họ Thẩm mà cô nói, là tập đoàn Thẩm thị?"

"Nhà họ Thẩm có thể quan hệ nhiều đời với nhà họ Thương, ở thành phố Giang rộng lớn này, ngoại trừ tập đoàn Thẩm thị, còn có mấy nhà họ Thẩm nữa sao?"

Tổng Ký Phi nghĩ ra: "Cô là con gái nhà họ Thẩm?"

Advertisement / Quảng cáo

Sao lại như vậy được, cô ta vừa điều tra, từ mình tình này không hề có bối cảnh gia đình, trong nhận thức của Tổng Ký Phi, người như Giang Tinh Tinh, nói trắng ra là trào cao, tiếp theo là vì danh tiếng của mình, bám vào Thương Giới.

Bấy giờ lại hoàn toàn thay đổi, thành tiêu thụ hào môn, nhưng không được bao nhiêu người biết chuyện này, khiêm tốn như thế, đủ để thấy bản chất con người cô.

Tâm tình Tổng Ký Phi vô cùng phức tạp.

Tất cả của Tổng Ký Phi đều tốt, cũng vô cùng ưu tú, điều duy nhất không hài lòng là xuất thân và gia đình quá mức bình thường. Tổng Ký Phi vô cùng dể ý xuất thân của mình, tâm tư dành cho sự nghiệp rất nặng, bởi vậy thích ganh đua cũng là chuyện thường.

Cô ta không tin vào môn đẳng hộ đời, rất thích xem những bộ phim nói về phụ nữ tự lập, thông qua nỗ lực của mình, đạt được thường thức của tổng giám đốc, thu hoạch được cả sự nghiệp lẫn tình yêu, cô ta cảm thấy mình cũng có thể giống Đỗ Lạp Lạp [1], trở thành cô gái mạnh mẽ thành công trong công việc, đồng thời còn gặt hái được tình yêu.

Nhưng hôm nay, Giang Tinh Tinh đã đập nát mộng đẹp của cô ta.

"Những gì muốn nói tôi đã nói, có Tổng, hy vọng cô có thể dặt tâm tư vào công việc, đừng làm những chuyện khiến mình ế chấy, đây là lời khuyên của tôi với cô."

Tự tình tình Giang Tinh Tinh rất tốt, ít tranh chấp so do với người khác, mặc dù trước đây không lâu cô vừa nhận được giải thưởng nữ diễn viên xuất sắc nhất của Kim Tông, ở phim trường vẫn rất nghe lời đạo diễn, đối nhân xử thế khoan dung, nhân duyên rất tốt.

Tất cả cô đều có thể không so đo, bao gồm Thẩm Nghiệm Niệm thay thế cô trở thành tiêu thụ nhà họ Thẩm bao nhiêu năm, cảnh đời đối đời cô cũng không dễ trong lòng.

Nhưng điều duy nhất cô không thể nhịn được, đó là người khác mờ ước Thương Giới, việc này, cô cần phải kiên quyết bảo vệ lãnh thổ của mình, không từ thủ đoạn.

...

Mình Cần về quê có việc, giao Minh Giác cho Giang Tinh Tinh, nhờ cô trông hộ.

Ngày đó Giang Tinh Tinh tan tâm rất sớm, đi ngang qua trường học của Minh Giác, kêu cô ấy ra, nói mừng cô ấy đi ăn bỏ bát tiết.

Minh Giác vừa tập luyện kịch ở vườn trường xong, đầm mồ hôi chạy ra, Giang Tinh Tinh đưa tay lau mồ hôi giữa trán cô ấy, nói: "Em đấy, đừng như trẻ con nữa, năm nay đã mười chín tuổi, là một cô gái rồi."

Minh Giác giờ hai ngón tay lên, nói "Hai mươi"

"Đã hai mươi rồi."

Cô ấy gặt đầu, gương mặt trái xoan phấm hồng, trong sáng động lòng người.

Giang Tinh Tinh mừng có ý đến một tiệm cơm Tây, ngồi xuống gọi cơm. Minh Giác hỏi Giang Tinh Tinh "Chỉ em về quê làm gì thế?"

"Cần nhà mẹ em để lại, chỉ ấy tính bán, về làm chuyện này."

Trên mặt Minh Giác có sự lo lắng: "Chỉ ấy có thể làm được không?"

"Chỉ em chính là nhân vật lợi hại, sao lại không được?"

"Mấy người thân dưới quê có thể để chỉ ấy bán nhà sao?"

"Chỉ em tự có tính toán của mình." Giang Tinh Tinh cắt bỏ bit tét, nói: "Yên tâm, chỉ ấy không đi một mình."

Lời vừa nói ra, Minh Giác tỏ mờ ngẩng đầu: "Còn có ai nữa?"

"Anh Lục của em"

"Lục Vô Khuyết sao, chính anh ấy còn cần người ta chăm sóc, có thể bảo vệ chị em á?"

Giang Tinh Tinh cười nói: "Không phải, là Lục Lâm Xuyên."

Minh Giác mở to hai mắt, vẻ mặt trở nên quí dĩ, ở một tiếng thật dài.

Giang Tinh Tinh cốc đầu cô ấy, cười nói: "Ồ gì mà ồ."

"Em cảm thấy trụ lỵ Lục khá tốt." Minh Giác có vẻ rất vừa lòng: "Thật đấy, tốt hơn Lục Vô Khuyết."

"Vậy em nói xem Lục Vô Khuyết không tốt chỗ nào."

Minh Giác nhàu mày: "Anh ấy... Lúc theo đuổi chỉ em thì rất ân cần, nhưng sau lưng lại thích sai bảo người khác, ngay cả xã nước cũng là em giúp anh ấy, trước đây lúc đến nhà ăn cơm, anh ấy chưa bao giờ rửa chén, lần nào cũng ra về, sau đó bảo em đi rửa, nếu anh ấy và chị em ở bên nhau, em sẽ rất thím."

Xem ra Minh Giác rất bất mãn với Lục Vô Khuyết, nhưng cũng khó trách, Lục Vô Khuyết là tiểu công tử nhà họ Lục, từ nhỏ đã được nâng như nâng trứng, hành xử như trẻ con, ngay cả theo đuổi người ta cũng chỉ biết lì lợm la liếm, cho rằng cứ quẩn lỳ là được, sớm hay muộn cũng có một ngày có thể nắm giữ Minh Cẩn.

Người như Minh Cẩn, thái độ chứ không ầu, không vừa ý là không vừa ý, có bím dính thế nào cũng vô dụng, tuy đã từ chối Lục Vô Khuyết rất nhiều lần, nhưng cũng không dám nói quá nặng, nếu đắc tội với anh ta, mình sẽ không tốt nổi.

Có chấp đầu đưa nhiều năm như vậy, rất mệt mỏi.

"Em cảm thấy Lục Lâm Xuyên thế nào?" Giang Tinh Tinh hỏi Minh Giác: "Anh ấy là anh rể em, vui không?"

"Em không hiểu anh ấy lắm, nhưng nhìn khá tốt, gặp vài lần, lần nào cũng ít nói, hành động cẩn thận chín chắn."

Giang Tinh Tinh cười nói: "Em thích cái kiểu ít nói này chứ gì?"

"Ít nói rất tốt, em cũng không thích nói chuyện với người không thân."

Hoá ra cô ấy và Lâm Xuyên còn có điểm chung, nhưng Lâm Xuyên không phải bởi vì hướng nội mà ít nói, chỉ là nhiều năm đi theo Thương Giới, tính cách trở nên ổn định chín chắn, không quá ưa náo nhiệt, cũng không thích bày vẽ thể hiện.

Hai người đang ăn cơm, nghe thấy bên kia nhà hàng có người đang tranh chấp, giọng nữ bên nhơn vừa vào tai, trên người Giang Tinh Tinh nổi một tảng da gà.

Có nhìn qua, quí nhiên, gặp được Thẩm Niệm Niệm, không phải là Tần Tiểu Lỵ mới đúng.

Tần Tiểu Lỵ mặc đồng phục của phục vụ, đang mắng chửi khách hàng: "Mấy người cho rằng mấy người là ai chứ, tôi loại nhà hàng giá rẻ này để ăn! Còn muốn được phục vụ như khách quý sao!"

"Cô gái à, cô nói chuyện kiểu gì thế! Kêu giám đốc của cô đến đây!"

Giám đốc mặc tây trang vội vàng chạy tới: "Thật là cô ỉ, quý khách có yêu cầu gì thì cứ nói với tôi."

Vị khách tức giận nói: "Anh dạy bảo phục vụ kiểu gì thế, thái độ phục vụ quá tệ hại."

Tần Tiểu Lỵ khoanh tay trước ngực, lạnh lùng trào phúng: "Người thấp kém như ông, trước đây tôi còn không thèm nhìn, giờ muốn tôi phục vụ ông, thật là nực cười!"

"Cô còn si nhục người khác nữa sao!" Người đàn ông kia nói: "Con trai tôi thì cuối kì điểm toán được tối đa, nó muốn ăn bò bit tét, tôi dẫn nó đến nhà hàng mấy người, không quen dùng dao nĩa, kêu có lấy cho chúng tôi dĩa dĩa, không có thì cứ nói không có, mắng chửi người ta làm gì!"

"Ông mở mắt mà xem đây là chỗ nào! Còn muốn tôi lấy dĩa?" Mắt Tần Tiểu Lỵ trợn trắng: "Loại thấp kém như các người, tiếp khách như vậy, đúng là si nhục nhà hàng này."

Người phụ nữ vốn đứng khuyến can bên cạnh cũng thật sự không nhịn được mà mở miệng: "Trông cô cũng được, sao lại không biết điều vậy, tuy chúng tôi đi làm thuê cho người ta, nhưng cô cũng không thể khinh thường người khác như thế!"

"Các người xứng để tôi khinh thường sao?" Tần Tiểu Lỵ lạnh mắt nhìn họ: "Trước đây tôi là tiểu thư hào môn, hầu hạ người như các người, chẳng khác gì đang si nhục tôi."

"Quên đi, chúng tôi không ăn nữa, vô duyên vô cớ bị người ta khinh thường." Người phụ nữ kéo chồng mình và con đi.

Giám đốc đi theo họ, không ngừng nhận lỗi, nói hôm nay sẽ miễn phí cho họ, sắp xếp phòng khác, bưng đồ ăn lên lần nữa.

Vất vả lắm mới thuyết phục được khách hàng, giám đốc quay đầu nhìn Tần Tiểu Lỵ ngủ quan ôn hòa tức giận đến mức vận vẹo, chỉ có ta, lạnh lùng nói: "Cô tiếp tục về làm thêm kim tiêu thụ của cô đi, nhà hàng chúng tôi không chứa cô nổi! Cái thứ gì đâu!"

"Đi thì đi, lúc trước tôi thấy nhà hàng mấy người miễn cưỡng có ba sao nên mới để mất, kết quả lại chiều dài người hạ đẳng như vậy, tôi thấy nhà hàng mấy người sớm muộn gì cũng đóng cửa!"

"Cô mau cút đi! Đóng để tôi nhìn thấy cô nữa, thiên kim đại tiểu thư gì chứ, có nằm mơ đi!"

...

Giang Tinh Tinh kéo Minh Giác lại: "Không phải chuyện của em, tiếp tục ăn đi."

"Chỉ Tinh Tinh thôi, cô ta... là cô gái hại chị không có nhà sao?"

"Ừ."

"Ồ, đáng là mở rộng tầm mắt, cô ta quá trẻ con rồi."

Giang Tinh Tinh mỉm cười: "Em học đại học mà vẫn trông như học sinh lớp dưới, còn nói người khác."

"Nhưng em không giống cô ta, xuất thân từ tầng chót, còn có tình khinh thường người ở tầng chót, ngại bán ái phù, thật là tuyệt."

"Ăn cơm của em đi."

Tần Tiểu Lỵ bị tiệm cơm đuổi đi, cả quán áo và đồ dùng đều bị ném ra, giờ ngay cả chỗ ở cũng không có.

Tần Tạo Lâm hy vọng có ta có thể dựa vào nhà họ Thẩm, tiếp tục làm tiểu thư nhà họ Thẩm, giúp đỡ nhà họ Tần, lại không ngờ rằng nhà họ Thẩm đã không nhận cô ta nữa, tất cả thế cũng đã hết, không còn tiền.

Đương nhiên chủ tiệm có ta không muốn nuôi một người chỉ biết ăn cơm không biết làm việc, tính tình còn rất xấu, cho nên đuổi cô ta ra ngoài.

Tần Tiểu Lỵ cũng đường, đi cầu xin Thẩm Sơ Ngõn, Thẩm Sơ Ngõn giúp cô ta vài lần, thấy cô ta vẫn không biết điều, cuối cùng từ chối gặp cô ta.

Bấy giờ ngay cả cơm ăn cũng thành vấn đề, cô ta đành phải hạ mình đi tìm việc, nhưng cô ta không biết gì, công ty lớn cần bán không cần cô ta, may là bề ngoài cô ta không tệ lắm, hàng năm dùng mỹ phẩm xa hoa đường da, lần da mềm mịn, nhà hàng này nhận phục vụ không kiểm tra trước, chỉ là thời gian thực tập của chưa qua đã bị sa thải.

Bên cửa sổ nhà hàng, Tần Tiểu Lỵ thấy Giang Tinh Tinh, cách cửa sổ kính, Giang Tinh Tinh cũng thấy cô ta.

Cô ta đã thay đồng phục ra, mặc chiếc váy công chúa màu trắng lily trước, váy dài rất búp, nhưng cô ta không biết giặt quần áo, cho nên không hề giặt, còn những bộ đồ hàng hiệu của cô ta đã bị chủ tiệm cầm đi bán toàn bộ, không để lại cho cô ta bộ nào.

Ngheo túng đến tận cùng, nhưng Giang Tinh Tinh không hề đồng tình với cô ta, tất cả đều do cô ta gieo gió gặt bão, không liên quan đến người khác.

Minh Giác nói: "Chỉ Tinh Tinh, người khác nhìn chăm chăm em ăn cơm, có hơi ngại."

Giang Tinh Tinh gọi phục vụ tới, kéo rèm lại, gương mặt tương tự có tâm phiền nhưng lại tràn đầy cảm hận bị căn bên ngoài, hoàn toàn ngăn cách.

...

Thương Giới vì Giang Tinh Tinh, liên hệ bệnh viện hành chính tốt nhất cả nước, chữa trị vết sẹo giữa trán cô. Hai tháng sau, tháo băng gạc, vết sẹo làm khó có hơn hai mươi năm đã không còn tồn tại.

Advertisement / Quảng cáo

Giang Tinh Tinh nhìn lần da gần như là hoàn mỹ trên trán, khóe mắt tràn ra ý cười.

Thương Giới ngồi ở bàn làm việc, không chút để ý mà nói: "Nửa giờ soi gương một lần, ngày nào cũng soi mấy chục lần, có mệt hay không?"

Giang Tinh Tinh hừ lạnh một tiếng: "Quản thật rộng."

Thương Giới để tài liệu trong tay xuống, ngẩng đầu nói: "Lại đây cho anh xem."

Giang Tinh Tinh cảm gương nhỏ đến bên cạnh anh, Thương Giới bé cổ lên, để cổ ngời lên đùi mình, sau đó ôm hai má cô cẩn thận quan sát.

"Thế nào, đẹp chưa?"

"Hừm..."

"Hừm gì mà hừm, nói chuyện đi."

Anh híp đôi mắt hoa đào, cười hỏi: "Muốn nghe anh nói gì?"

Giang Tinh Tinh sửa cà vạt trên cổ áo anh: "Muốn nghe gì cũng được à?"

"Đương nhiên."

"Vậy anh nói, Tinh Tinh nhà chúng ta thật đẹp thật đẹp đi!"

Khóc mỗi Thương Giới nhích lên: "Tinh Tinh nhà chúng ta thật ngọc thật ngọc."

"Xi!" Giang Tinh Tinh buông lỏng cổ áo anh, muốn trèo xuống.

Lại không ngờ Thương Giới ôm eo cô, không để cô dễ dàng rời đi như vậy.

Bên ngoài cửa sổ sất dất, hoàng hôn nhuộm đỏ cả một vùng trời, từng áng mây đỏ trời lờng thờng, ánh sáng phủ lên hai người họ, mà trong ánh sáng, đôi mắt anh trở thành màu nâu vô cùng đẹp, tựa như quả cầu pha lê sáng trong.

Hàng mi dài nhẹ nhàng hạ xuống, đen nhánh mi dày đặc, ánh thâm tình nhìn cô, đầu ngón tay vuốt ve cằm cô.

"Điều may mắn thứ nhất trong cuộc đời Thương Giới là tìm được Giang Tinh Tinh."

"Hừm..."

Giang Tinh Tinh nhìn anh, khi âu yếm thỉnh linh xuất hiện khiến cô không kịp phản ứng.

"Điều may mắn thứ hai là, trời xui đất khiến cưới Giang Tinh Tinh."

Giang Tinh Tinh nở nụ cười, đưa tay ôm cổ anh: "Vậy còn điều thứ ba?"

"Điều may mắn thứ ba là..."

Thương Giới nhẹ nhàng cắn môi dưới cô, dịu dàng nói: "Là tất cả may mắn cả đời anh đều liên quan đến em."

[1] *Đỗ Lạp Lạp: nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết Nhật ký thăng chức của Đỗ Lạp Lạp đã được chuyển thể thành phim, đại diện cho giai cấp trung lưu, không có bối cảnh nhưng được tiếp nhận nền giáo dục tốt, IQ và EQ rất cao, thông qua sự phấn đấu, năng lực và trí thông minh, gạt hái được thành công*

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Ngoại truyện 1 Bố ơi, xin chào

Edit: Nhuộc Vỹ

Beta: Quanh

Giang Tinh Tinh đã đồng ý với Thương Giới, đầu xuân năm sau sẽ nỗ lực cùng anh sinh một đứa trẻ.

Nhưng từ mùa xuân đến mùa hạ, đứa trẻ vẫn không thấy đâu.

Hình như hai người Mai Ngọc và Phạm Nhã Trân còn sốt ruột hơn cả hai vợ chồng, thì thoảng lại mời đến đủ loại thầy thuốc y, bốc thuốc điều trị cơ thể.

Bác sĩ nói có lẽ hồi nhỏ Giang Tinh Tinh rơi xuống sông, bị lạnh, khí lạnh xâm nhập vào cơ thể, không dễ có thai.

Việc này không gấp được, cần điều trị lâu dài.

Đương nhiên, người luôn muốn trở thành bố - Thương Giới, trước mặt hai người mẹ vẫn biểu hiện đáng vẻ phong dong bình tĩnh.

"Không gấp, Tinh Tinh còn trẻ."

"Mẹ, mẹ không cần nhọc lòng đâu, không có con cũng không ảnh hưởng gì."

"Cô ấy vừa giành được danh hiệu anh hậu, sinh con thì lại chậm trễ công việc."

Advertisement / Quảng cáo

...

Lâm Xuyên âm chỉ với Thương Giới rất nhiều lần, thật ra... Đôi khi vấn đề không nhất định sẽ xuất hiện trên người phụ nữ.

Thương Giới tức tối nhìn anh ấy, rất có lý tự hiệp mà cảnh cáo anh ấy, nếu còn dám nói như vậy, dù anh có vấn đề hay không thì cũng sẽ khiến Lâm Xuyên có vấn đề.

Lâm Xuyên rất bất đắc dĩ, dù tổng giám đốc Thương trầu bô, nhưng cũng không thể giấu bệnh sợ thấy được.

Nếu thật sự có vấn đề, vẫn nên kiểm tra rõ ràng sớm chút, kịp thời chữa bệnh, đồ phai lúc nào cũng "lên qua lần lại" phụ nhân.

Thương Giới và Giang Tinh Tinh "lên lộn" trong nhà, thật ra cũng không chỉ vì có con, hai vợ chồng gần bó keo sơn, tình cảm tốt, tự nhiên sẽ như vậy.

Nhưng khi Lâm Xuyên nói tựa như một hạt giống, dần dần trưởng thành trong lòng anh.

Đúng là có độc.

Một buổi sáng, Giang Tinh Tinh phát hiện người nào đó chưa sáng đã rời giường, sau khi mặc đồ đáng hoàng thì cả Lâm Xuyên cũng không mang theo, một mình lái xe ra cửa.

Giang Tinh Tinh khá tò mò, đi theo anh đến cổng lớn bệnh viện.

Trên tường đại sảnh bệnh viện treo một bảng chữ đó:

"Thật ra đàn ông càng cần quan tâm hơn nữa".

Giang Tinh Tinh hoang mang.

Thế mà anh anh... lại vào nam khoa.

Xếp hàng, đăng ký, lấy mẫu, đưa vào phòng xét nghiệm... toàn bộ hành trình Thương Giới luôn sầm mặt, không nói một lời, ôm tâm tình nặng nề "giờ thôi mưa dông trước cơn bão", chờ đợi kết quả chẩn bệnh.

Lâm lộn cả buổi sáng, xét nghiệm kiểm tra đủ kiểu, lúc anh cầm giấy chẩn đoán, một mình ngồi ở băng ghế bên ngoài phòng khám, nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi xác định, trong đầu Thương Giới bắt đầu tính toán, trở về phai cho tên Lâm Xuyên đáng chết kia một trận thể nào, lại còn dám hoài nghi anh.

Lúc này, người đàn ông trung niên bên cạnh Thương Giới mở miệng nói chuyện: "Người anh em, thể nào, bệnh gì?"

Thương Giới: "Không có bệnh gì."

Người nọ ngơ anh sĩ diện, vỗ vai anh: "Cậu cũng đừng buồn quá, không sao đâu, tôi sẽ không nói cho ai."

"Giờ y học phát triển như vậy, chắc chắn là có cách, đừng nhụt chí, tiếp tục cố gắng!"

Thương Giới:...

Cảm ơn.

Anh đang định đứng dậy, phát hiện bên kia hành lang, Giang Tinh Tinh đang dựa vào bức tường trắng tinh, bất đắc dĩ nhìn anh.

Người đàn ông trung niên thấy thế, nói: "Xui thật, bị vợ phát hiện rồi!"

Ông ta cho Thương Giới ánh mắt "người anh em đáng thương", yên lặng rời đi.

Thương Giới giấu giấu khám bệnh ra sau lưng, ra về bình tĩnh: "Sao... Sao em lại tới đây?"

"Em tới xem bệnh nha." Giang Tinh Tinh nhún vai: "Thật trùng hợp."

Trùng hợp cái đầu em

"Anh đến nam khoa khám gì đấy?"

Giang Tinh Tinh không hề vòng vo với anh, hỏi thẳng: "Bác sĩ nói thể nào, đưa em nhìn xem."

Thương Giới nói: "Là bệnh của anh, không liên quan đến em"

Advertisement / Quảng cáo

"Thật không?"

"Thật, bác sĩ nói anh quá vất vả, chất lượng không tốt nên không khiến em mang thai được."

Giang Tinh Tinh cảm thấy đỡ áp lực hơn nhiều, vốn còn cho là mình có vấn đề, luôn rất áy náy, giờ biết mình không thành vấn đề, cô an tâm hơn nhiều.

Giang Tinh Tinh nắm tay anh, cùng anh ra khỏi bệnh viện, còn đặc biệt săn sóc an ủi: "Anh yên tâm, chuyện này em sẽ không nói với ai, cả bố mẹ em cả bố mẹ anh đều không nói, Lâm Xuyên cũng không nói."

Về mặt Thương Giới đại dang: "Ừ."

"Anh phải nghỉ ngơi nhiều đấy, đừng để mình quá mệt mỏi, bắt đầu từ ngày mai, ngày nào em cũng sẽ làm canh gà cho anh bồi bổ thân thể."

"Được."

Thương Giới nhắm nghỉ, nói thêm: "Mẹ anh tìm cho em phương thuốc cổ truyền gì đó, em đừng uống, anh nghỉ thôi cũng thấy đáng."

"Được."

Chỉ cần không phải là vấn đề của cô, vậy thì dễ nói, thuốc kia rất đáng, cô đã sớm không muốn uống.

"Thật ra không có con cũng không sao." Giang Tinh Tinh đau lòng nhìn Thương Giới: "Em không ngại."

Thương Giới cười nói: "Anh cũng không ngại, sau này anh thương em như con gái, đều giống nhau."

...

Ban đêm, Giang Tinh Tinh nhận lúc Thương Giới say, lên đến chỗ bàn làm việc của anh, rút tờ giấy khám bệnh anh kẹp dưới chông tài liệu, kết quả chẩn đoán không giống như anh nói thân thể anh có vấn đề.

Giấy khám bệnh ghi chỉ tiêu các phương diện đều bình thường.

Anh không có vấn đề.

Giang Tinh Tinh nhìn người đàn ông đang yên lặng ngủ trên giường, đôi mắt hơi phấp phồng.

Chắc là anh biết cô đi theo từ sớm, cô ý đi bệnh viện kiểm tra, chỉ vì để cô bớt áy náy, cũng bớt thấy tội lỗi hơn.

Giang Tinh Tinh nhận phản dụng tâm của Thương Giới, không vạch trần việc này, cô cũng không còn tìm thấy trị bệnh hỏi thuốc, để tất cả thuận theo tự nhiên.

Đương nhiên, vô tâm cảm liễu, liễu lại nở hoa [1].

[1] Vô tâm cảm liễu, liễu lại nở hoa: ám chỉ việc thành công hay thất bại thường không theo kế hoạch

Mưa thu năm thứ hai, lúc cô nhìn thấy que thử thai hiển thị hai vạch, nặng nề thở phào nhẹ nhõm một hơi!

Mẹ nó, rốt cuộc cũng có thể kết thúc "hành vi man rợ" của người nào đó bao lâu này!

Không lấy sinh dục làm mục đích sinh hoạt vợ chồng, hai người thuần túy lấy hưởng thụ làm mục đích, Thương Giới càng trở nên điên cuồng, thể lực và sức chịu đựng của người đàn ông này tốt đến kinh người, nếu nói anh có vấn đề, có đánh chết Giang Tinh Tinh cũng không tin.

...

Trong phòng hội nghị, cấp dưới đang tiến hành báo cáo công việc.

Màn hình điện thoại Thương Giới sáng lên, anh không chú ý ý mà nhìn lướt qua, Giang Tinh Tinh gửi bức ảnh hai vạch.

"Bố ơi, xin chào."

Trong nháy mắt, đại não anh hoàn toàn trống rỗng, cả người ngầy ra.

Cứ như vậy trò thành... bố?

Thương Giới bỗng nhiên bật dậy.

Động tác thỉnh linh xảy ra, nhân viên đang tiến hành báo cáo sự đến mức linh hồn nhỏ bé cũng bay đi, trượt chân ngã xuống.

Advertisement / Quảng cáo

"Tổng giám đốc Thương! Tổng giám đốc Thương, tôi không làm tốt! Tôi sai rồi! Tôi về viết báo cáo lần nữa!"

Thương Giới lẩm bẩm: "Tôi và Tinh Tinh có em bé."

Mấy người xung quanh không nghe rõ anh nói gì, chỉ dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn anh.

Anh vui mừng ra mặt, cất cao giọng nói: "Tôi sắp làm bố!"

"Ồ! Bất ngờ quá!"

"Chúc mừng!"

Mọi người sôi nổi chúc mừng anh, nhân viên vừa ngã xuống đưa tay che ngực mình lại, nặng nề thở phào nhẹ nhõm một hơi, cảm nhận được khoái cảm sống sót sau tai nạn.

Thương Giới chạy một mạch ra khỏi tòa nhà.

Cách đó không xa, bầu trời âm u, không trung bắt đầu xuất hiện cơn mưa nhỏ, như cái đêm anh tìm tới cô lần đầu tiên.

Xe Giang Tinh Tinh ngừng dưới lầu, cửa sổ xe hạ xuống, cô mỉm cười với anh, như cầu vồng sau cơn mưa.

Thương Giới há miệng há to không khí tươi mát, bình phục xao động trong nội tâm, tâm tình đột nhiên trở nên vui vẻ cùng bình yên.

Anh cũng cười với cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).